

đương mộc đương trạch

Ngũ Hoan

TRỤC
HOAN
KÝ



Mục Lục

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Phiên ngoại 1](#)

[Phiên ngoại 2](#)

Tiết tử

Nguyệt thực rọi gương hoa

Đêm Trung thu, trăng sáng giữa trời.

Trên đình đài giữa hồ, cô gái với vũ y màu trắng, dáng người nhanh nhẹn, uyển chuyển như tiên.

Lớp mồ hôi nóng hổi khiến cho ngũ quan của nàng càng thêm diễm lệ, mặc dù vẫn còn chút trẻ con nhưng có thể đoán được, không lâu sau, khuôn mặt này sẽ xinh đẹp khuynh thành như thế nào.

Nàng thỏa thích múa may bay lượn, nụ cười tươi tắn, xem nhẹ những đau đớn trên người. Vì khúc “Nguyệt thực” này, nàng đánh cược cả sinh mạng nàng, nhưng lại không hề sợ hãi.

Dải lụa dài vừa mềm mại vừa mãnh liệt, bóng người cùng ánh trăng, quang ảnh hỗn loạn lẫn át hồn người, lại càng lẫn lướt vầng trăng sáng chói.

Thân mình nàng uyển chuyển như không có xương cốt. Đang lúc xoay người cầm hoa, nàng quay đầu lại nhìn về phía nam tử ngồi ở sảnh ven hồ. Dưới ánh trăng, nàng có thể cảm giác được ánh mắt chuyên tâm của y. Lúc này trong mắt y, nàng tất nhiên là độc nhất vô nhị.

Sở Chính Diêu chậm rãi đứng dậy, ánh đèn trên hành lang chiếu rọi bộ cẩm y hoa lệ. Y nhìn nàng múa quay vòng, một đường tiến đến bên người y, bày ra dáng vẻ động lòng người.

Y giữ lớp vải mỏng nàng đang tung ra, kéo nàng đến bên người, khoe miệng mang theo ý cười, khiến cho nàng vừa mừng vừa sợ.

“Ngưng Hoan, muội nhảy giỏi thật, tốt hơn bất kỳ kẻ nào!” Y ca ngợi từ tận đáy lòng, lấy ra chiếc khăn nhẹ nhàng lau vầng trán đọng mồ hôi của nàng. Động tác thật mềm mại ôn nhu. Con người đen như mực mà sâu thẳm, khiến cho người ta không kìm được say mê.

Y vẫn cười: “Đây là lễ vật tốt nhất mà ta nhận được trong Trung thu năm nay.”

“Thật sao?” Giọng nói Ngưng Hoan có phần hụt hơi, khẽ run lập cập, vẻ mặt không chút nào che giấu nỗi vui sướng.

Nàng nhận lấy chiếc khăn, lau qua loa mồ hôi trên mặt, không hề để ý mà lau cả lớp trang điểm.

Động tác này khiến cho ý cười của y càng sâu. Y ôm nàng, xoa mũi nàng: “Ta đã bao giờ lừa gạt muội chưa?”

Nàng kinh ngạc nhìn y, chìm đắm trong mê muội vì nụ cười của y.

Từ lúc năm tuổi, nàng cố gắng trở thành hình mẫu mà y hi vọng. Nàng nỗ lực hơn bất kỳ ai khác. Đầu năm nay, y có việc đi ra ngoài, trước khi đi y nói với nàng: “Ngưng Hoan, ta muốn nhìn muội nhảy khúc ‘Nguyệt thực’, nhìn muội đoạt đi ánh sáng của mặt trăng, muội có thể múa vì ta không?”

Đương nhiên là nàng sẵn lòng! Nàng cũng sẽ không để y thất vọng, tuyệt đối sẽ không. Cho dù khúc “Nguyệt thực” này sẽ lấy hết sức lực của nàng, nhưng vì ánh mắt chờ mong kia của y, nàng nguyện ý!

Nàng cười đến vô tâm vô phế, lộ ra hết vẻ ngây thơ non nớt: “Nếu nhảy tốt, Vương gia sẽ thưởng gì cho ta?”

Y bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: “Muội thích cái gì?”

Nhìn ánh mắt của y, Ngưng Hoan cảm thấy tài phú khắp thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay nàng. Bị y nắm tay như vậy, trái tim vừa co rút lại, lại vừa như bùng nổ, vui sướng đến mức thở không ra hơi.

Nàng ngược mắt nhìn y, lấy hết dũng khí mà kỳ vọng: “Mùng ba tháng mười một là sinh nhật mười ba tuổi của ta, đến lúc đó huynh... huynh sẽ đến xem ta sao?”

Y nắm chặt tay nàng, cảm thán một tiếng: “Sắp mười ba tuổi rồi, sẽ là một đại cô nương. Đến lúc đó ta mở tiệc rượu cho muội, ăn mừng thật vui được không?”

Ngưng Hoan gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Thật tốt, cứ quyết định như vậy!”

“Quyết định.” Y ôm nàng, giọng nói trầm xuống, “Ngưng Hoan, muội là người giỏi nhất trong Nhã Nhạc Cư. Ở trong mắt ta, muội không giống những người khác, cho nên, ta cũng sẽ cho muội những gì tốt nhất, vì chỉ một mình muội mới xứng đáng có được.”

Sở Chính Diêu ôm nàng ở trước ngực, nhịp tim của y ổn định mà mạnh mẽ, khiến cho nàng cảm thấy an toàn. Nàng vẫn còn nhỏ, thân mình mềm mại chưa hoàn toàn trở mã tựa sát vào y.

Nàng hít một hơi thật sâu, kiên cường đè nén nước mắt muốn trào ra.

Y là Vĩnh Thành Vương, là trưởng tôn của Tiên đế. Y luôn bề bộn nhiều việc, thời gian đến Nhã Nhạc Cư càng ngày càng ít. Nàng mỗi ngày một lớn lên, nàng càng ngày càng chờ mong được gặp y, càng ngày càng sợ hãi sẽ phải biệt ly với y.

Lần này, nàng đợi nửa năm mới nhìn thấy y, nàng tuyệt đối không để cho nước mắt làm nhòe ánh mắt của nàng, bỏ qua một chút nào của y.

Bọn họ cùng nhau đứng trên cầu nhìn trăng sáng giữa trời.

Sở Chính Diêu khẽ vuốt ve tóc nàng: “Ngưng Hoan, muội trưởng thành rồi. Lúc trước khi mang muội từ An Dương tới đây, muội mới năm tuổi, lúc nào cũng khóc nhè.”

Nàng nắm vạt áo của y, tựa như năm đó.

Lúc ấy nàng mới vào Nhã Nhạc Cư, cứ gọi cha khóc không ngừng. Y cầm chong chóng dụ dằng dỗi nàng: “Đừng khóc, cái này cho muội.”

Nghĩ đến đây, lòng nàng run lên, Diệp Ngưng Hoan càng nắm lấy y phục của y, ngẩng đầu nhìn y: “Vương gia, hôm qua Mục tử tử bị đưa đi, nàng nói có một ngày ta cũng sẽ bị đưa đi...”

Sở Chính Diêu rũ mắt, xoa nhẹ chân mày của nàng: “Muội còn nhỏ, chớ suy nghĩ lung tung.”

“Vậy chờ ta lớn chút nữa sẽ như thế sao?” Nét mặt nàng lộ vẻ hoảng sợ, giọng nói run run.

Sở Chính Diêu vỗ đầu nàng một cái: “Sẽ không, ta nói rồi, muội đáng giá nhất. Ngưng Hoan thích múa, vậy ở chỗ này nhảy cho một mình ta xem, được không?”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, y cũng không lừa nàng. Nàng tin tưởng không hề nghi ngờ. Nàng gật đầu, còn nói một cách nghiêm túc: “Được! Sẽ nhảy cho đến khi nào bất động mới thôi!”

Y nhin không được mà bật cười, cúi đầu hôn trán nàng.

Đúng lúc này, đau đớn quen thuộc truyền tới. Nàng đau đến khẽ run, lại chỉ thầm oán trong lòng sự đau đớn này thật là mất hứng.

Y ôm chặt nàng, cảm giác được thân thể của nàng đang run rẩy nên khẽ vuốt tóc nàng mà cười: “Tiểu nha đầu, căng thẳng cái gì, sợ ta sao?”

“Không sợ.” Nàng cắn chặt răng, hơi đẩy y ra, nở nụ cười tươi tắn, “Ta không sợ, Ngưng Hoan thích nhất ở cạnh Vương gia!” Y là quý nhân, lại chưa bao giờ khinh thường nàng. Y nói nàng là giỏi nhất, y cho nàng cuộc sống tốt nhất, cho nàng sự phụ tốt nhất, cho nàng tự tin, cho nàng kiêu ngạo, cho nàng tôn trọng... Nàng sao có thể sợ y? Nàng chỉ mong giờ khắc này vĩnh viễn dừng lại, nhìn nụ cười của y cũng đã đủ thấy thỏa mãn.

Sở Chính Diêu bật cười, néo bờ vai mỏng manh của nàng: “Hình như mềm mại hơn so với năm trước, La Cơ dạy không tệ.”

Nàng cười, trán đầm mồ hôi, đau đớn lại cuộn trào mãnh liệt, huyết khí trong ngực dâng lên. Thấy vẻ mặt nàng có chút khác thường, Sở Chính Diêu ân cần hỏi: “Làm sao vậy? Quá mệt sao?”

Cho dù mỗi một lần thở ra đều giống có đao cắt, nàng vẫn cười tươi như hoa, lắc đầu nói: “Không mệt, huynh ăn bánh Trung thu với ta được không?”

Sở Chính Diêu cười gật đầu, kéo nàng qua sảnh. Bước chân nàng không ổn định nhưng trong lòng lại tràn đầy hạnh phúc.

Ngưng Hoan muốn trở thành một hiền thê lương mẫu, lúc nàng chín tuổi đã từng nói với y như vậy. Y cho rằng đó là lời ngốc nghếch của đứa trẻ, lại không biết nàng thật sự nghiêm túc. Chẳng qua sau này lớn lên, nàng dần dần hiểu ra, y sớm đã có hiền thê mỹ thiếp, tất cả đều xuất thân từ danh môn... Hiện tại, nàng chỉ muốn nhảy cả đời vì y, chỉ muốn một mình y xem.

Hiện tại y đồng ý với nàng, sẽ không đưa nàng cho bất kỳ ai, thế này cũng đủ rồi.

Năm nay, Sở Chính Diêu mang đến bánh Trung thu xốp giòn từ An Dương cho Ngưng Hoan, giống như trước kia, mỗi năm y đều sai người mang đặc sản An Dương đến cho nàng. Bởi vì có y cùng đi, nàng càng thêm thoải mái.

Lúc Sở Chính Diêu rời đi, Ngưng Hoan tiến đến tận cửa Nhã Nhạc Cư. Xe ngựa đi rất xa rồi, Sở Chính Diêu vén rèm quay đầu, vẫn thấy cái bóng trắng nho nhỏ kia vẫy tay không ngừng.

Nụ cười tao nhã Sở Chính Diêu vẫn liên tục duy trì cả đêm dần dần đông cứng lại trên mặt. Y buông rèm xuống, nhìn nữ tử diêm đúa lòe loẹt im lặng ngồi chung xe: “La Cơ, Diệp Ngưng Hoan dùng cách khoét cốt kéo gân rồi sao?”

“Con bé đi đến bước này, không phải là mong muốn của ngài sao?” La Cơ nhìn về phía Sở Chính Diêu, giọng nói có chút trầm thấp như muốn thờ dài, “Đáng tiếc cho một mầm non.”

“Đã là mầm non cũng nên đạt đến mức tận cùng.” Sở Chính Diêu cười cười, ý cười nhàn nhạt như có như không.

Đuôi lông mày La Cơ khẽ nhúc nhích, nàng ta nói khẽ: “Không một chút đau lòng sao?”

Y cúi đầu, lông mi che đi ánh mắt, một hồi lâu sau y mới thở nhẹ ra một hơi, mang theo mấy phần chế giễu: “Làm sao có thể!”

Gió nhẹ khẽ len qua khe cửa sổ...

Đã là Trung thu, cũng gần tiêu điều lạnh lẽo.

Nhân sinh như giấc mộng, Diệp Ngưng Hoan năm ấy mười ba tuổi, mộng đẹp say sưa.

Chương 1

Chuyện đã qua không thể truy hỏi

Diệp Ngưng Hoan tự nhận mình đã luyện tâm cứng như sắt da dày như tường, nhưng nghe âm thanh kia cách đó không xa truyền đến, nàng vẫn không khỏi đỏ mặt, nàng và Lâm Tịnh ngồi lặng lẽ nhìn nhau ở đông viện, tay cầm chén cũng cứng đờ.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Tịnh càng tím ngắt, tiếng động càng lúc càng lớn, giọng nói cao thấp và tiếng nước chảy ở khe suối Trân Châu Tuyên trong vườn xen lẫn vào nhau, hơi có chút hương vị kinh tâm động phách.

Lâm Tịnh xì một cái, thì thầm nói với Diệp Ngưng Hoan: “Tốt xấu gì cũng ở cùng một viện, cũng không biết đóng cửa sổ... Muốn thị uy hay sao?”

Diệp Ngưng Hoan hớp trà, tóc dài đen nhánh được búi kiểu đoàn hoa kế. Tô điểm cho gương mặt đầy đặn của nàng là đôi mắt đen láy như nhìn thấu mọi vật, khóe môi hơi cong lên, cười như có như không.

Vừa mới chuyển vào Tịnh Viên này buổi tối hôm kia, hôm nay lại nghe thấy chuyện này, thật khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Tịnh Viên là nơi ở của Đông Lâm Vương Sở Hạo bên ngoài Vũ Xương Môn, ban đầu là vương phủ tiền triều. Sau khi Tiên hoàng xưng đế thì khuếch trương sửa thành một viện lớn. Về sau lại ban cho ấu tử của mình là Đông Lâm Vương Sở Hạo. Nay nơi này đã thành chỗ hãm nuôi dưỡng mỹ nữ để tiêu khiển.

Đang ở bên này, người đang hô hoán bên kia tên là Lý Vân, tới sớm hơn các nàng một tháng. Lúc ấy nơi này trống không, nàng ta liền ở tại nhà

chính.

Vừa rồi Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ăn xong thì đi ra ngoài tản bộ một chút, trở về liền vào phòng Diệp Ngưng Hoan nói chuyện, nào biết hai người còn chưa tán gẫu được vài câu, trà vẫn còn nóng, âm thanh kia đã truyền đến, khiến cho hai người nói cũng nói không được, đành phải đưa mắt nhìn nhau ngồi sững ra.

Âm thanh càng ngày càng rõ ràng, sau lại truyền đến các loại tiếng động kỳ quái, tiếng nữ nhân thở gấp cũng biến thành tiếng khóc đứt quãng.

Gương mặt tím tái của Lâm Tịnh thoáng chốc trở nên có chút vặn vẹo, Diệp Ngưng Hoan sôi trào trong bụng, trực giác cho thấy trà như muốn kết thành hồ dán dính lại trong cổ họng, không lên cũng không xuống được, không khỏi thấy ghê tởm.

Các nàng xuất thân thấp hèn, tính mạng bản thân đều nằm trên tay người khác, cho dù là đưa tới làm đồ chơi thì cũng phải cam chịu số phận... Nhưng mà, vị này hẳn là biến thái đi?

Âm thanh truyền vào tai không kiêng nể gì, ngực cũng rút lại đau nhức từng cơn, ngay cả chân của nàng cũng không tự chủ được mà mềm nhũn.

Lâm Tịnh bỏ chén xuống, nắm chặt cánh tay của Diệp Ngưng Hoan, véo nàng phát đau, đôi mắt đầy hoảng sợ: “Vương gia hẳn, hẳn...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta không nói, biến thái cũng không có cách nào, ai dám đi vào thì tự cầu phúc đi!

Diệp Ngưng Hoan, Lâm Tịnh và hai vị mỹ nhân khác là vũ cơ Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu đưa cho Đông Lâm Vương Sở Hạo nhân dịp yến tiệc Tết Đoan Ngọ, nhưng thật ra vốn là tính đưa cho Hoàng thượng.

Cái chiêu hiển mỹ nhân này là cách nịnh bợ truyền thống các triều của cấp dưới đối với cấp trên, nếu cấp trên không chịu dùng, bên dưới sao có thể hăng hái như thế?

Vẻ ngoài chung quy vẫn chỉ là vẻ ngoài, quá trình không sao cả, kết quả mới là quan trọng.

Để đảm bảo tỷ lệ thành công, Nhã Nhạc Cư ở Vĩnh Thành Vương phủ đã trở thành nơi chuyên huấn luyện mỹ nữ, tiếp nhận kinh nghiệm của các phường danh tiếng các đời, mọi thứ đều phải hoàn mỹ.

Tra rõ lai lịch nữ tử thu thập từ các nơi, cũng dựa vào phẩm chất và tài nghệ của mỗi người để lấy lòng Hoàng đế, hoặc là ban cho triều thần, lần nào cũng đạt được thành tựu nổi bật.

Vào tiệc giao thừa năm trước ở trong cung, Vĩnh Thành Vương liền dùng chiêu này, tặng bốn vị vũ cơ vào đại nội thể hiện tài năng trước mặt Thái hậu, kết quả Thánh thượng long nhan đại duyệt, trực tiếp đưa vào làm cung nhân. Tết Đoan Ngọ lần này, Vĩnh Thành Vương lại giở trò cũ, nhưng Hoàng thượng không hưởng lấy mà đưa vào Tịnh Viên này.

Hoàng thượng không hề bạc đãi vị đệ đệ ruột của hãn dù chỉ một chút!

Diệp Ngưng Hoan là người An Dương, cha mẹ sớm đã không còn. Lúc ấy người của Vĩnh Thành Vương phủ đi các nơi chọn mua em bé gái, Diệp Ngưng Hoan năm tuổi cứ thế được thúc thúc bán đi. Nàng trời sinh xinh đẹp, xương cốt dẻo dai, vì thế được tuyển vào Nhã Nhạc Cư, ở lại nơi đây mười hai năm.

Việc huấn luyện ở Nhã Nhạc Cư cũng không hẳn là được chỉ dạy thống nhất, mà cũng phải tùy thuộc vào sự khác biệt của mỗi người. Lúc đầu chọn người vô cùng khắc nghiệt, lần lượt tiến hành đào tạo, cho đến khi loại bỏ những biểu hiện không tốt. Sau đó lại căn cứ vào tính chất của mỗi người mà nghiêm khắc huấn luyện hơn nữa.

Cầm kỳ thi họa, uống rượu, những kỹ năng nhã nhạc đều phải chuyên tâm, đương nhiên nếu có thể giành được sự khen ngợi của các vị trưởng lão thì càng tốt. Về phần chuẩn mực của nữ nhân, tất nhiên cũng không thể xao nhãng, có người dạy bảo đủ loại lễ nghi... Tóm lại đơn giản tất cả đều chỉ có một mục đích - lấy lòng vua chúa dòng dõi quý tộc, quan to, kẻ quyền thế.

“Từ khi vào Nhã Nhạc Cư đã biết số mệnh là như thế. Có thể đến nơi này quả là không tệ.” Diệp Ngưng Hoan bị Lâm Tịnh véo phát đầu, đành phải an ủi nàng ta. Ra sức không để tâm đến những âm thanh chột cao chột thấp kia, mãi đến khi có con mèo hoang chột náo loạn.

Sắc mặt Lâm Tịnh vẫn chưa trở lại bình thường, nàng ta nhỏ hơn Diệp Ngưng Hoan một tuổi, cũng ở lại Nhã Nhạc Cư sáu bảy năm. Hai người trước kia gặp gỡ cũng không nhiều, cho đến đầu năm bị đưa ra chuẩn bị hiến nghệ Đoàn Ngộ, cùng múa chung điệu nhạc mới này mới thân hơn một chút.

Lâm Tịnh nghe xong, cũng thở dài một hơi: “Đúng vậy, trước đây có một Kim Nga ở cùng viện với ta, năm kia được đưa đến quý phủ của Hộ quốc công. Một thời gian trước, ta nghe người ta nói... đã chết. Chúng ta như vậy, có thể bình an vượt qua đã là phúc khí.”

Hộ quốc công Vương Tường, cháu ruột của đương kim Hoàng Thái hậu, biểu huynh của Đông Lâm Vương. Có thể khiến con cháu hoàng tộc Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu đưa mỹ nữ tới, tất nhiên gia thế bối cảnh không thể nào kém được.

Diệp Ngưng Hoan cười cười gật đầu nói: “Nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Thật ra thì nơi này coi như không tệ, ở trong viện, so với trực tiếp tiến cung thì ở lại trong phủ tốt hơn nhiều.

Toàn bộ những người trong Tịnh Viên đều không danh không phận, mọi người ai cũng không mạnh hơn ai. Được sủng ái hay không được sủng ái đều như nhau cả. Huống chi nơi này chỉ là một cái vườn, Đông Lâm Vương cũng không thể mỗi ngày đều giết thời gian ở đây không về nhà chứ? Quan trọng nhất là, nơi này cảnh nhiều phòng ít, không giống trong vương phủ. Đợi thời gian qua lâu, cảnh vật xung quanh trở nên nhàm chán thì sẽ tìm chỗ khác.

Tuy rằng Diệp Ngưng Hoan lúc này đang ở đông viện, cảm thấy vô cùng chán ghét. Nhưng nếu đã vào đây thì có một số việc muốn tránh cũng tránh không được. Các nàng chẳng qua chỉ là đồ chơi, là công cụ Vĩnh Thành Vương tạo quan hệ thôi, nàng tốn thời gian mười hai năm mới hiểu được một chút, không nên đem bản thân ra báo đáp.

Âm thanh dần dần dừng lại, cho đến khi trở nên yên tĩnh. Lâm Tịnh thở dài một hơi, cẩn thận đến bên cạnh song cửa sổ, thân mình che đậy dưới bóng tối, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài xuyên qua lớp rèm sa.

Diệp Ngưng Hoan nhìn thấy mà buồn cười, nhấp môi nói: “Muội lại không sợ? Nhìn cái gì vậy?”

Lâm Tịnh đỏ bừng mặt chưa kịp giấu, có chút ngượng ngùng hỏi: “Tỷ không muốn nhìn vóc dáng hãn thế nào sao? Chúng ta dù sao cũng phải tiếp tục ở đây mà?”

Diệp Ngưng Hoan không lên tiếng, quay đầu nhìn cái chén trong tay mình, muốn sống tiếp, nhưng vóc dáng quý nhân thế nào chẳng liên quan gì đến nàng cả.

Thấy quý còn không sợ sao? Cô gái Diệp Ngưng Hoan mơ mộng kia đã vỡ tan thành từ sau khi âm luật của điệu múa Tứ Ba Toàn Phi vang lên.

Trước kia là nàng quá ngu ngốc!

Sương Lăng đã nói nàng không có đầu óc, không biết tìm đường lui cho mình. Ngẫm lại cũng thấy rất có lý, nàng muốn cố gắng làm một người có đầu óc, chỉ là không biết ông trời có cho nàng cơ hội này hay không.

Thấy Diệp Ngưng Hoan không có hứng thú, Lâm Tịnh cũng cảm thấy có chút nhàm chán. Nàng ta ngượng ngùng muốn tìm chuyện để nói, liếc thấy rèm khe lay động, một cô gái mặc bộ váy vàng nhạt vén rèm đi ra, phía sau có bốn nha hoàn mặc váy xanh nhạt đi theo, trong tay đang cầm cái chậu rửa mặt, lọ và khăn xếp chồng lên nhau.

Cô gái kia dẫn người đi dọc theo hành lang qua bên cửa hông, Lâm Tịnh le lưỡi, lặng lẽ chạy theo Diệp Ngưng Hoan nói: “Vừa nhìn thấy một quản sự dẫn nha hoàn đi, cũng không biết Vương gia đến bao lâu rồi?”

“Giờ ngộ chúng ta đi dạo, phỏng chừng là lúc đó?” Diệp Ngưng Hoan không yên lòng đáp lời.

Mấy người các nàng chẳng qua chỉ mới đến đây hai ngày, tiệc Đoàn Ngộ vừa xong thì được đưa trực tiếp từ Khánh Tường Điện đến đây. Lúc vào viện thì đã qua giờ sủu, được phân đến đông viện của Lệ Thủy Các này ở. Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ở trong hai phòng phía đông, còn hai vị khác ở hai phòng phía tây.

Ngày kế, cũng chính là sáng sớm ngày hôm qua, có một nữ nhân trông giống quản sự đến đây, chừng ba mươi tuổi, nhìn rất uy nghi, tự xưng họ Tôn. Nàng dẫn theo bốn nha hoàn lại đây, gọi Lý Vân ở phòng chính ra, xem như là gặp mặt một lần.

Đại khái thì nói quy củ ở đây, thật ra thì rất đơn giản, cứ ở đây chờ lâm hạnh là được, gây chuyện thị phi thì sẽ bị đuổi ra ngoài. Về phần kết cục sau khi bị đuổi ra ngoài thì trên cơ bản mọi người đều biết rõ, không cần nàng phải nhắc nhở.

Viện này vốn có mấy nha hoàn, nay điều thêm bốn người lại đây. Mọi người bắt đầu sinh sống ở đông viện Lệ Thủy Các này. Mấy nha hoàn này đều được phân công quản lý, cần gì thì cứ nói với các nàng, về phần trong viện này rất cuộc có mấy chương sự, Diệp Ngưng Hoan các nàng đều không biết.

Không có người hầu hạ bên cạnh, trừ phi người được ý.

Tới trước thì chiếm phòng chính cũng dễ hiểu, nếu Tôn quản sự không cảm thấy có gì không ổn, Diệp Ngưng Hoan các nàng tất nhiên cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Lý Vân thật ra là một người rất khách khí, dáng dấp thì không cần phải nói, vào được nơi này, túi da tốt là điều kiện cơ bản nhất.

Khóe mắt hơi cong lên, cười như không cười, nếu là cười thật thì có hương vị câu hồn đoạt phách. Cứ giữ tư thái đoan trang, khiêm tốn, lễ độ, người ta có muốn khó chịu cũng không được.

Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh mới đến, Tôn quản sự liền sai mấy nha hoàn tổ chức một bữa tiệc, người cũ người mới kính rượu lẫn nhau ở chính đường một phen, xem như là nhập hội.

Lệ Thủy Các này nằm sâu trong rừng trúc ở phía tây Tịnh Viên, kỳ thật chỉ là một cái lầu ngắm cảnh, kiến trúc cơ bản nhất là một tòa đình lầu sáu cạnh tám mặt hai tầng, hai bên có lán hoa xuyên qua hành lang dài như hai cánh tay của tòa lầu vậy, hợp với hai cái tiểu viện. Một cái ở phía đông, một cái ở phía tây.

Bên trong không có người ở, bằng không Vương gia nào có hăng hái vào đây hưởng gió, ngủ bên trong thì sát phong cảnh mất, bởi vậy mới đem tiểu mỹ nhân lấp đầy trong viện.

Vương gia tới đây, kẻ đi theo hầu hạ phỏng chừng đều đứng ngoài chờ truyền gọi. Hẳn thì mặc sức chui vào trong tiểu viện, hợp ý ai túm ai vào cũng không ai dám có nửa chữ “Không”.

Tịnh Viên này diện tích không nhỏ, vốn chính là vương phủ, nay khuếch trương thêm phỏng chừng cũng phải mấy trăm mẫu. Giống như Lệ Thủy Các này được giữ lại mấy phần kiến trúc lúc trước, còn mang nét riêng biệt hoa lệ xa xỉ của Đại Tề.

Kiến trúc trong vườn không nhiều không ít, lúc ấy nghe Tôn quản sự giới thiệu, ngoại trừ ở bắc viện có một chỗ tập trung lầu các tên là Liêu Hoa Thai ra, rải rác xung quanh còn có chừng bốn năm cái viện cho người ở.

Không cần phải tiếp đón khắp nơi, nhưng cũng không giảm bớt quy củ mỗi ngày. Đương nhiên cũng không cấm chừng, muốn đi dạo thì cứ tùy ý. Về phần ở đây có bao nhiêu tiểu mỹ nhân, Tôn quản sự không nói, ngay cả Lý Vân cũng không biết.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, im lặng một hồi, Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, đứng dậy nói: “Ta ra ngoài đi dạo.”

Sắc mặt Lâm Tịnh có điểm quái dị, nàng ta lại không nhúc nhích, nhìn Ngưng Hoan nói: “Bây giờ?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu, ủ trong ống tay áo, liếc mắt nhìn Lâm Tịnh nói: “Muội... muốn về ngủ một lát không?” Vừa tới không đến hai ngày thôi, tốt nhất cứ xem thử tình hình trước đi?

Lâm Tịnh nhìn nàng, suy nghĩ rồi nói: “Ừ, ta đi chợ mắt tí.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì thở dài, lặng lẽ bước ra cửa phòng. Hai bên có sáu gian phòng, mấy gian trống không ở trong góc cho nha hoàn ở, từ hành lang đi ra cũng có mấy tịnh phòng, phía sau là một loạt phòng trà và phòng chứa một ít tạp vật. Vây quanh chính giữa là một sân vườn, trồng

ngô đồng, hải đường, thược dược, bốn mùa cây cối xanh um, một con suối nhỏ dẫn nước từ khe suối bên ngoài vào, xây một cái guồng trực trực nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng nước lách tách ngân vang theo gió.

Cột trụ sơn màu đỏ, trống đá bạch ngọc. Trong viện có hai chân đèn bằng đá ngọc, trên hành lang treo đèn lồng. Nhìn lên thì giống như còn đang ở Nhã Nhạc Cư.

Nàng mới vừa đi đến cửa bên, vừa lúc gặp phải một nha hoàn quần áo màu xanh nhạt, thấy Diệp Ngưng Hoan thì sững sốt một chút, cúi người cười: “Cô nương muốn ra ngoài đi dạo sao?”

Diệp Ngưng Hoan theo giọng điệu của nàng ta thì biết quản sự có thể ở trong viện, vì thế cười đáp lễ: “Vừa định ngủ thì cảm thấy gân cốt đau nhức nên muốn đi thư giãn một chút.”

Nàng ta nghe xong hé miệng cười, cũng không hỏi nhiều, liền dẫn Diệp Ngưng Hoan ra khỏi cửa: “Nô tì tên là Lục Vân, nô tài ở đây đều biết. Trong vườn rất lớn, nếu cô nương mệt mỏi, không câu nệ thì cứ việc báo tên, để cho người ta chuẩn bị là được.”

Diệp Ngưng Hoan lại vén áo thi lễ: “Tạ tử tử đã chỉ bảo.” Nói xong, nàng liền đi dọc theo con đường mòn đá hoa ngoằn ngoèo đi về phía cầu trúc bên cạnh.

Ở đây có một khe suối, phía trên xây một cây cầu trúc. Dòng nước chảy róc rách bên dưới, hai bên cách mỗi đoạn thì có bậc thềm trúc, một bên khác thì có một cái đồi, trên đồi có một cây đào cao cỡ một người. Hoa đào đã sớm rụng, kết thành quả xanh mướt.

Diệp Ngưng Hoan đi dọc theo thềm đá lên trên đồi, vạt áo kéo dài cũng không tiện cho lắm, hơn nữa nàng cũng không tính đi xa. Chỉ tìm một chỗ bằng phẳng có thể nhìn bao quát toàn cảnh Lệ Thủy Các. Tựa vào cây đào hái quả đào nhỏ xanh mà ăn, tùy ý cầm chiếc khăn lên, đầu lưỡi chua chua

đến tê dại, răng cũng muốn rụng, khiến cho khuôn mặt nàng cũng nhanh chóng nhúu lại.

Nàng thích cái vị chua chát vẫn còn chút ngọt này, giống như cuộc sống mười hai năm này của nàng. Nếu có thể sống hết quãng đời còn lại ở đây, cũng có thể xem như là một kết cục không tệ. Nhưng trong lòng nàng biết rõ, chuyện này là không thể. Thay vì bị nam nhân chuyển tay, cuối cùng lưu lạc đến nơi nào cũng không biết, chi bằng sớm tìm một con đường lui cho mình.

Trước kia Sương Lăng nói nàng không biết tìm đường lui, thật ra là nàng quá ngu ngốc, cho rằng Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu chính là đường lui của nàng để nàng dựa vào.

Công ơn nuôi dưỡng mười hai năm, mạng sống và tình cảm nàng không buông được, nụ cười ấm áp của Vĩnh Thành Vương, nàng cũng không thể quên được.

Y quan tâm nàng, lại còn tặng quà cho nàng. Thân phận nàng thấp kém, y lại tôn trọng. Cho nên nàng cho rằng, ở trong mắt y nàng không giống như vậy.

Thật ra thì... Y chẳng qua là treo giá.

Đều không phải là y hư tình giả ý y như thật, là nàng không biết lượng sức mình.

Những chuyện nàng làm, chưa bao giờ thấy rõ thân phận mang đến khoảng cách, giống như mây và bùn, luôn không thể cùng xuất hiện. Ngay từ đầu vốn đã không có lựa chọn, ngay từ đầu đã không xứng nói chữ “tình” với y. Chủ tử và nô tài không có tình yêu, khi ký kế ước chẳng khác nào bán mạng.

Tự khi bị bán đưa vào vương phủ, tương lai đã sớm định.

Trong mắt người cao sang, làm sao chứa một dân thường như nàng?

Nàng mất thời gian mười hai năm mới hiểu được, quả thật rất đáng buồn. Nhưng cuối cùng cũng hiểu được, vẫn có thể xem như là một loại may mắn.

Sương Lăng từng nói, không có ai đối xử tốt với muội, vậy thì chính mình phải đối xử tốt với bản thân một chút.

Người khó hiểu như Sương Lăng kia thường luôn có thâm ý sâu xa. Đáng tiếc nàng quá bận rộn tự lừa mình dối người, chưa bao giờ nghe vào một câu.

Cũng không biết hẳn hiện giờ thế nào, hẳn là ám vệ của Vĩnh Thành Vương, suốt ngày đầu đao liếm máu. Nàng tình ngộ quá muộn, nhưng hẳn không nên ngu xuẩn giống nàng. Chỉ mong hẳn cũng có thể tìm một con đường lui cho chính mình!

Diệp Ngưng Hoan vừa ăn đào xanh trên núi, vừa xem xét động tĩnh dưới chân núi, có phần nắm được toàn bộ trong tay. Nơi này côn trùng cũng không ít, nàng còn phải đuổi mấy con cắn túi bao của mình, trên mặt cũng không may mắn thoát khỏi. Rõ ràng vật gì trên đời cũng có hai mặt. Dưới cảnh đẹp không sao tả xiết cũng không chỉ có những thứ tươi đẹp này.

Nàng nhẫn nại được hai canh giờ, mặt trời đã ngả về hướng tây, tôn lên vẻ sáng rọi của ánh chiều tà, chợt trông thấy có liễn đi ra. Đông Lâm Vương uy phong thần vũ như được sao quanh trăng sáng đưa về hướng đông, ai không biết còn tưởng rằng hẳn vừa đánh thắng trận ấy chứ!

Nhìn không rõ ràng hình dáng, chỉ có thể nhìn thấy tóc đen được buộc lên, hoà cùng cằm bào thêu bạc.

Bên cạnh liễn có một thái giám áo lam, tám phần là theo chân từ nhỏ, đến khi được ban phủ thì cùng đi ra ngoài. Còn có một nữ tử trung niên áo xanh

ngọc đi một bên, Diệp Ngưng Hoan đứng ở vị trí này không tệ, nhưng lại thấy rõ mặt những người này, chẳng qua cứ theo lẽ thường phán đoán diện mạo người ở bên cạnh Vương gia.

Tôn quân sự kia lúc trước mang nha hoàn đến đông viện rất uy nghi, nay lại như con gà núp ở sau đuôi ba khom bốn lạy.

Diệp Ngưng Hoan vội vàng liếc nhìn một cái, rồi lặng lẽ đi vào chỗ sâu hơn. Nàng ở lại đây lâu quá, kết quả kéo theo một đống côn trùng, vừa thấy người đi ra cũng không cần phải nhin nữa mà cắn.

Diệp Ngưng Hoan nhai đào xanh đến ê răng, vừa cầm khăn đũi sâu vừa tung tăng xuống núi.

Vừa tới bên dòng suối, liền nhìn thấy Lục Vân dẫn vài nha hoàn tiến sang đây.

Lục Vân cười với nàng: “Sao cô nương đi dạo lâu thế? Bây giờ cũng đã lên đèn rồi.”

Vừa đến gần thì thấy trên mặt Diệp Ngưng Hoan có mấy vết hồng, còn nói: “Nơi này cây nhiều côn trùng cũng nhiều, cô nương da mềm thịt non sẽ chịu khổ. Lần tới đi dạo, nên mang theo túi ngải thảo mới được.”

Diệp Ngưng Hoan cười gật gật đầu: “Là ta không tính toán trước, đã phiền tỷ tỷ tới tìm.”

Lục Vân hơi nhếch môi, nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Vương gia muốn gặp mấy vị, Tôn ma ma sợ Vương gia sốt ruột, không vội vã sai người tìm khắp nơi sao?”

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy rùng mình, nụ cười mất đi một chút tự nhiên. Trước đó còn ngậm dận dò Lâm Tịnh một câu, chẳng lẽ hai vị khác không ở đó?

Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan nhanh chóng sửa sang lại, ngay cả Lục Vân thiếu chút nữa cũng nhận không ra.

Nàng ta kéo Diệp Ngưng Hoan nói: “Nơi này là vườn, Vương gia là người rộng lượng, cũng không câu nệ lễ nghi rườm rà. Cho nên cô nương đi dạo cũng không sao. Vừa rồi lúc Vương gia đến, Lâm cô nương ở đông viện vừa khéo cũng đi ra ngoài... Vương gia nhìn lạ mặt, liền hỏi một câu là không biết hôm kia tiến cung hiến nghệ ra sao? Cho nên gọi bốn vị cô nương đến Liêu Hoa Thai... Ai cũng đi, chỉ thiếu mỗi người.”

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Tuy rằng Diệp Ngưng Hoan cũng không cho rằng Lâm Tịnh là đồng đội, nhưng nàng ta đủ làm một con heo.

Nếu Đông Lâm Vương rảnh rỗi đến nhàm chán mà la cà, lại phát hiện thêm niềm vui gì mới mà thuận tiện mang đi thì không sao cả, nhưng Lâm Tịnh này là kẻ khờ khạo, một kẻ ngu ngốc như vậy có thể bò lên đỉnh núi được à!

Hôm kia mới đến, chuyện gì cũng không biết. Ở đây ngoài mặt thì không có quy củ gì cả, nhưng những khuôn phép ngầm đã thể hiện ra.

Rõ ràng đã nói cho người biết là khi Vương gia đến thì không cần người phải tiếp, lúc hăn đi cũng không cần người phải đưa. Hăn thích gì thì tùy hăn, tất nhiên sẽ có người hầu hạ hăn, đây cũng là một nguyên tắc.

Vương gia đúng là vào đông viện, nhưng không phải tìm mấy người các nàng. Hai vị bên tây sương cũng rõ, cũng chưa chạy ra bên ngoài, là có hai Lâm Tịnh sao? Hay là sau khi nàng ta đánh son phấn xong, tuy rằng Lý Vân chỉ tới trước một tháng, nhưng ở nhiều hơn các nàng một tháng cũng biết hơn các nàng rất nhiều.

Huống hồ Vương gia có thể mò đến cửa Lý Vân, đã nói lên tên Vương gia này trước mắt vẫn còn hứng thú. Đào góc tường như vậy... Thật sự là liên

lụy người ta!

“Đi chứ, làm phiền tý tý dẫn đường.” Diệp Ngưng Hoan tuy rằng đau đầu, nhưng cố gắng vui vẻ đáp lại, khiến cho Lục Vân lại sững sốt lần nữa.

“Đổi y phục thôi, mấy cái nhọt trên mặt cũng phải bôi thuốc.”

“Đi ngay.” Diệp Ngưng Hoan trả lời, đến nước này thì còn có thể nói cái gì? Thay y phục cũng được, cho nàng thêm một cơ hội thì tốt hơn.

Liêu Hoa Thai ở hướng bắc Tịnh Viên, kiến trúc cơ bản là hai tòa lầu cao ba tầng, tầng hai có hành lang uốn lượn. Trong viện xây tường phù điêu, vòng qua có thể thấy chính đường phía trước, con đường phía trước dẫn đến một cái hồ sen thật lớn, chính giữa là một cái đài nước.

Hai bên là cầu Ngọc Lan, thông với hai bên chính đường. Trên tường viện phủ đầy lá xanh, được cắt gọn vô cùng khéo, hoa nhỏ xanh lam, đỏ, trắng nở đầy. Vừa thấy là giống như đang phô ra một tầng gấm vóc cực kỳ hoa lệ.

Trong viện còn có mấy con hạc trắng dạo quanh, không sợ người chút nào, khoan thai vỗ cánh khoe chân dài đi tản bộ.

Diệp Ngưng Hoan đổi thành một bộ váy bạc toàn thân thêu bướm, vạt áo đong đưa, tay áo rộng, tóc búi kiểu phi điệp kể.

Sau khi tiến vào thì nàng liếc mắt nhìn bốn phía, mọi nơi đều có nha hoàn đứng đó, trước đó trên đường đi cũng đụng vào không ít nha hoàn, xem tư thế này, hình như là Vương gia không thường hồi phủ. Chẳng lẽ hẳn vẫn coi nơi này là nhà?

Nếu là như vậy thì càng đáng ghét, nếu hẳn ở đây lâu dài, phỏng chừng mấy công việc đảm bảo an toàn làm không tệ.

Băng qua chính đường, trực tiếp đi thẳng đến tòa lầu phía đông. Đứng ở cửa đợi một hồi thì có người vén rèm lên cho vào.

Tầng một có bốn ống nhị cái hoa chạm khắc gỗ, hai bên có lồng chạm trổ hoa, mở rộng khoảng cách về hai phía. Thang lầu ở hai bên góc, chính giữa bày một cái lư hương đồng ba tầng.

Diệp Ngưng Hoan vừa đi vào, lại nghe thấy tiếng trêu đùa. Cả người nàng lạnh run buồn nôn một trận, nhìn theo gian phòng phía đông bên này thì thấy một thân ảnh nghiêng vẹo chán ngán trên giường trước cửa sổ. Ba vị khác bước vào cực nhanh, vẫn là được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Về phần Đông Lâm Vương Sở Hạo thì càng thêm nghiêm túc, xem ra nữ nhân ở đây cũng không khác một cái quán ăn là mấy, giờ trò kêu một người tới là có ngay!

Diệp Ngưng Hoan chỉ liếc mắt nhìn, thấy hãn đã đưa một chân sang cho Lâm Tịnh tháo giày ra, lúc này lại có loại ý nghĩ kích động muốn quay đầu bỏ chạy.

Hãn là con lừa sao? Giữa trưa mới lãn lộn với Lý Vân xong!

Diệp Ngưng Hoan quỳ trên mặt đất, thái giám canh giữ bên cạnh lặng lẽ đi qua. Một hồi lại nghe thấy một chất giọng trầm thấp say ngà lại lộ ra mấy phần bừa bãi vang lên: “Đến đây, cho gia nhìn một cái xem thế nào?”

Nói thật ra, giọng thì không khó nghe, nhưng nghe thế nào cũng cảm thấy hãn không đứng đắn.

Diệp Ngưng Hoan cũng nghiêm túc, ra vẻ đưa mặt tới, không bày ra chút phong thái hăng hái! Trên đường thừa dịp người ta không chú ý, nàng còn ra sức bôi chút thanh lương cao, mang theo mùi cay xè vừa lạnh vừa hắc. Lúc này càng thêm chói lóa với bộ váy bạc mà nàng tỉ mỉ chọn lựa.

Nàng không nói hai lời liền đứng dậy, bước tới chỗ Sở Hạo với vẻ thẹn thùng phong lưu vô hạn. Lắc eo như bị động kinh, dù sao vẻ đẹp phàm tục như thế sao đáng để ý.

Lúc hiến nghệ ở trong cung, hần không ở đây, lúc ấy ở Tập Tinh Điện, cả đám phi tần đều tề tụ. Hần lui tới không hợp. Sau đó Hoàng thượng lại sang đây một chuyến, chỉ có điều cách xa quá, nhìn cũng không rõ lắm.

Lúc chạng vạng ở trên đồi cũng chỉ nhìn thấy mặt bên của hần, vẫn vô cùng ngả ngớn.

Nhưng mà lần này Diệp Ngưng Hoan lấy tư thái xông pha chiến trận qua đây nhìn cho rõ, Sở Hạo xương cốt tốt, vai rộng lưng dài. Y phục không còn là bộ ban nầy nữa mà đổi thành cẩm bào thêu bạc. Tướng mạo cũng tốt, người vợ Tiên đế gia kia cưới tất nhiên là mỹ nữ, có nền tảng thế này, chỉ cần không phải sinh trưởng lệch lạc thì cũng không quá kém.

Đường nét ngũ quan hần rất đẹp, khóe mắt khẽ cong, ánh mắt sáng sủa, con mắt tối đen như mực, mũi cao ngất, môi mỏng, nhìn một cái là biết bộ dạng điển hình của kẻ bạc tình bạc bẽo.

Sở Hạo nhắc mắt, nhìn thấy đầu tiên là một cái nốt đỏ chót trên trán. Sao lại đỏ như vậy, đỏ đến mức khiến cho người ta không muốn nhìn cũng không được! Tiếp theo đó là một cái nốt đỏ khác ở dưới cằm... Hai cái này, nói thật ra thì cũng không nhìn rõ đáng dấp ra sao, hơn nữa y phục lại có phần chói mắt, chói đến mức chú ý mấy cái nốt lớn trên mặt.

“Đi xuống đi.”

Không đợi Diệp Ngưng Hoan đến gần, hần đã ném ba chữ “không sao cả” ra. Dù sao bên cạnh còn có ba người đẹp, hần cũng chẳng để tâm đến một thứ phế phẩm thế này.

Tịnh Viên này là chỗ hẳn mua vui, xem ca hát, thấy không vừa mắt thì bỏ qua, hẳn đương nhiên cũng không đáng tức giận với mấy người các nàng.

Diệp Ngưng Hoan rất hào hứng trong lòng, chẳng qua biểu hiện trên mặt rất ủy khuất, nhả mặt nhú mày lui ra ngoài. Dưới ánh mắt khinh bỉ của đám nha hoàn, nàng vui mừng hơn hờ trở về.

Lúc Lục Vân nhìn thấy nàng mang theo nụ cười có phần sâu xa thì hơi khó hiểu, Diệp Ngưng Hoan lại hơi ngượng ngùng. Thấy Lục Vân ở đây nhiều năm như vậy, về điểm này, suy nghĩ cẩn thận kia của Diệp Ngưng Hoan tất nhiên cũng không thể giấu được nàng ta.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng thận trọng, trở mặt ra cười vô tâm vô phế. Lục Vân vừa thấy tư thái này thì còn có gì để nói, liền sai người mang nước tắm rửa cho nàng. Diệp Ngưng Hoan ngâm mình trong nước ấm, hơi có cảm giác lâng lâng.

Sở Hạo là một kỳ nhân, Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư mười năm sao lại không biết? Tiên đế sáu mươi lăm tuổi mới sinh ra hẳn, là đứa con nhỏ nhất của Tiên đế.

Sở Hạo là Hoàng tử thứ mười chín, đương kim Thánh thượng là anh trai ruột của hẳn.

Ba đời Sở thị chinh phạt, tới thời của Sở Diên Tư này thì hoàn thành đại nghiệp của đời trước, diệt Lưu Tề sáng lập Sở Cẩm. Ba mươi ba tuổi ông ta chính thức xưng đế, thay đổi niên hiệu thành Khai Minh. Tại vị bốn mươi lăm năm, lần lượt lập ba vị Hoàng hậu, sinh hơn hai mươi người con trai, ngoại trừ những người chết yếu thì không hề cập tới, trưởng thành có tất cả mười chín người.

Sở Diên Tư xưng đế không lâu đã lập đứa con lớn do vị Hoàng hậu đầu tiên Phùng thị sinh ra Sở Phong làm Thái tử. Sở Phong là đứa con thứ tư của Tiên đế, cũng là đích trưởng. Chỉ có điều Sở Phong không đợi được đến

ngày kế vị, năm Khai Minh thứ hai mươi tám, Sở Phong bốn mươi một tuổi chết bệnh. Bởi vậy, xu hướng tranh đấu đoạt dòng chính giai đoạn sau của triều Khai Minh càng quyết liệt, lần lượt có bảy vị Hoàng tử hoặc chết hoặc bị giam cầm. Mà người thắng cuối cùng là Sở Lan - con trưởng của vị Hoàng hậu thứ ba Vương hậu.

Mẫu thân Sở Lan là Vương thị, cũng chính là đương kim Thái hậu, những việc trải qua của bà hoàn toàn có thể viết thành một quyển truyền kỳ. Vương thị vào cung năm Khai Minh thứ mười, khi đó bà mười bốn tuổi, cũng không xuất chúng trong đám mỹ nhân.

Hoàng hậu đầu tiên của Tiên đế mất sớm, khi Vương thị mới vào cung thì Cố thị đang nắm quyền. Mà hai người con trai của Cố thị thì đang tranh đấu gay gắt với Thái tử Sở Phong.

Tới năm Khai Minh thứ mười ba, Vương thị sinh được con trưởng Sở Lan, mẹ quý nhờ con được tấn thành Phu nhân. Vương thị cẩn thận dè dặt, vô cùng thận trọng. Cho đến khi Cố thị mất, hai người con trai của Cố thị lần lượt rời kinh, Vương thị mới dần dần bộc lộ tài năng.

Vương thị khổ tâm tính toán nhiều năm, thu được sự báo đáp lớn nhất. Năm Khai Minh thứ ba mươi, Vương thị được sắc phong Hoàng hậu, trở thành vị Hoàng hậu thứ ba của Sở Diên Tư.

Năm Khai Minh thứ ba mươi ba, Sở Lan hai mươi tuổi trở thành Thái tử.

Ngày hai mươi sáu tháng mười một cùng năm, Sở Hạo ra đời.

Mùa thu năm Khai Minh thứ bốn mươi lăm, Sở Diên Tư bảy mươi tám tuổi băng hà. Sở Lan đăng cơ, năm kế sửa niên hiệu thành Chương Hợp.

Lúc Sở Hạo mới sinh ra, người anh trai này đã chính vị đông cung, Vương thị một mình chấp chưởng như mặt trời ban trưa. So với nhóm con phượng cháu rồng kia, mạng của hắn thật sự lớn rất nhiều.

Nay thấy hãn, Diệp Ngưng Hoan càng cảm thấy Sở Hạo này chính là một kẻ ăn chơi trác táng bị Tiên đế, Thái hậu và đương kim Hoàng thượng hiệp lực nuông chiều phá hư.

Sở Hạo ba tuổi đã được phong vương, một trong Tứ Phương Vương. Tứ Phương Vương là vương tước cao nhất Cẩm Thái, dẫn đầu sáu quận nơi có quyền lực to lớn. Chẳng những là không phải Hoàng tử thì không phong, càng cần có công trạng lớn lao.

Đông Lâm Vương tiền nhiệm Sở Giang là trưởng tử của Tiên đế, mười hai tuổi đã theo Tiên đế nam chinh bắc chiến. Tới thời gian đầu xây dựng Cẩm Thái, thế lực tiền triều suy tàn phản công lại, hoàng trưởng tử Sở Giang lại chinh phạt khắp nơi lập chiến công hiển hách, dẹp yên Cẩm Thái quốc. Vào năm Khai Minh thứ mười Sở Giang tây chinh mà mất, bởi vì hãn không có con, tước vị không ai kế thừa. Ngôi vị Đông Lâm Vương vẫn treo đó mà đợi chủ.

Không nghĩ tới năm Khai Minh thứ ba mươi sáu, Sở Hạo chỉ có ba tuổi cứ vậy mà được món hời.

Một đứa con nít miệng còn hôi sữa Sở Hạo kia thì có chiến công thá gì, hoàn toàn chính là ỷ vào lão tử yêu thương mà được phong tước Tứ Phương Vương, ai mà phục cho nổi? Khi còn Tiên đế thì không ai dám nói, sau khi Tiên đế băng hà, đừng bảo là nhóm lão nhân lập công trạng lớn đấu tranh giành thiên hạ cho Sở gia, chư vị tôn thất công cao trước đó cũng không chịu nổi cơn tức này.

Nhưng Chương Hợp Đế kế vị cũng nghiêm túc, tân đế đăng cơ giữ ba ngọn đuốc (1), trước tiên không cho phép người bên ngoài ba lời bốn tiếng nghị luận tiểu đệ nhà mình.

(1) ba ngọn đuốc: xuất phát từ câu tục ngữ “quan mới nhậm chức giữ ba cây đuốc”, ý nói những người lên nắm quyền ban đầu có hơi ỷ vào sức

mạnh làm ba chuyện rằm rộ cho dân chúng chú ý như nổi lửa

Năm Chương Hợp thứ hai, Sở Hạo báỉ lĩnh Bình Nam nguyên soái, nam chinh Dạ Loan đánh trận ba năm. Để một bé cưng nhõng nhẽo chưa đến mười lăm tuổi nắm giữ ấn soái, rõ ràng là Hoàng thượng đã cho hẳn thêm công trạng để lấp miệng của chúng thần. Quan to tước lớn thời niên thiếu, không gì hơn cái này.

Nam chinh quả thật đánh trận thắng lớn, Dạ Loan quốc cắt đất bồi thường cầu hòa, châu báu mỹ nữ từ từ đưa vào kinh thành Vĩnh An, vậy Lục ca của Sở Hạo Nam Phong Vương Sở Nguyên ở bên cạnh có sở trường lãnh binh đâu? Sở Hạo hẳn không phải giao du hết một vòng Hoài Nam sao? Trở về lại thêm công tước không nói, còn đảm nhận chức Đại tướng quân.

Trên có Thái hậu, Hoàng thượng nuông chiều. Người sáng suốt có ai không rõ mấy chuyện mờ ám này? Chỉ có điều có thể nói gì? Đây là nhị thế tổ của hoàng thất, Diêm Vương sống. Người ta là hậu duệ thiên hoàng, đứa con út Thái hậu thương nhất, tiểu đệ đệ Hoàng thượng cưng nhất, không thể trêu vào!

Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu là cháu của hẳn, sinh vào năm Khai Minh thứ hai mươi lăm, còn lớn hơn hẳn tám tuổi. Cùng là con cháu hoàng thất, nhưng không võ mông ngựa nhìn sắc mặt như hẳn? Càng không nói đến người khác.

Diệp Ngưng Hoan tắm rửa xong thì ở trong phòng vấn tóc một chút. Nếu nước không nóng thì mấy cái nhọt đỏ cũng không ngứa như vậy, nhưng da dẻ nàng trắng trẻo nên càng thấy rõ. Trên giường đặt một cái hầu bao thêu bướm, đính tua rua. Trong đó là tất cả những gì nàng tích góp trong mười hai năm, nhưng quá ít.

Lúc ấy nàng quá ngu ngốc, dự định đi theo Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu cả đời, cho nên cũng không tính toán cho mình quá nhiều. Cho đến

khi chuẩn bị bị đưa ra hiến nghị hồi đầu năm, nàng mới tỉnh dậy từ trong mộng... Bây giờ ngẫm lại, thật sự là đầu óc đã bị lừa dối.

Cuộc đời phù du, chính là nói nàng chẳng?

Cũng không nghĩ đến người ta là loại người nào, cũng không tự soi gương xem phân lượng của mình. Người ta có chính phi có trắc phi, thê thiếp cả một đồng, tất cả đều là tiểu thư khuê các, nàng thì tính là gì?

Cái nhìn vừa rồi của Sở Hạo, nhìn thì rõ ràng trực tiếp, nhưng thật ra lại rất hời hợt. Ở trong mắt bọn họ, các nàng chỉ là những con kiến để chơi đùa, không có tác dụng gì khác.

Đến nước này mới tính toán thì đã chậm, Diệp Ngưng Hoan liền tính ra về dần dần trước, hẳn nuôi dưỡng qua ngày, thế nào cũng có ngày động dục xách nàng ra đè ép như quý, nàng nhắm mắt giả chết cho xong. Không xách ra thì tốt hơn, nàng đỡ phải ghê tởm.

Nhưng hôm nay khiến hẳn ghê tởm, phỏng chừng nàng có thể giả ngu không được mấy ngày. Không phải là chuyên tay trả lại hàng... Cũng không phải nàng giả vờ đức hạnh để hẳn chán ghét. Đã đến đây rồi, nàng vốn cũng không có ý định kiểu cách nữa. Nhưng giữa trưa vô duyên vô cớ nổi chứng, xé trưa lại xách các nàng ra giở trò, dù cho nàng không ngừng cố gắng gây tê bản thân thì rốt cuộc vẫn có điểm không chịu nổi.

Thân thể không nghe theo sai bảo, nóng lòng muốn ra vẻ xấu xí xem thử phản ứng của hẳn, cũng không tính là không thu hoạch được gì... Hơn nữa lại quá nhanh, mới hai ngày, cũng chưa kịp hỏi thăm cái gì cả.

Tới giờ ăn tối, người của Lý Vân đến mời nàng, Diệp Ngưng Hoan cũng không từ chối.

Thức ăn được bày ở đại sảnh, Lý Vân ăn mặc nhìn cao quý hơn Diệp Ngưng Hoan các nàng, chỉ nhìn cây trâm ngọc bích kia cũng biết giá trị xa

xi.

Đồ ăn trên bàn không ít, hôm nay Lý Vân “kiệt sức”, phòng bếp đặc biệt thêm đồ ăn cho nàng ta. Bình thường việc ăn uống của các nàng đều theo tiêu chuẩn của mỗi người mà phòng bếp đưa lại đây.

Vừa rồi chỉ cho Diệp Ngưng Hoan hai món rau một món canh, một mặn một chay. Mắt nhìn lên bàn, tám mâm lớn sáu đĩa nhỏ, cộng thêm mấy món hầm, thật phong phú.

Vừa nghĩ mấy món ăn này ăn thế nào, Diệp Ngưng Hoan có hơi không nuốt nổi. Lý Vân nhìn sắc mặt của nàng, cho là nàng uể oải nên mỉm cười nói: “Hôm qua mặc dù dùng cơm chung với nhau nhưng mọi người cũng không hàn huyên nhiều. Ta năm nay mười chín tuổi, đến từ Giang Hạ.”

Diệp Ngưng Hoan ngược mắt nhìn nàng ta, ngày hôm qua nàng đã tự giới thiệu bản thân, chỉ có điều không có nói quê quán. Nàng đáp lại: “Ta tên Diệp Ngưng Hoan, năm nay mười bảy, nguyên quán An Dương.”

Lý Vân cong khóe mắt, mắt phải thoáng rơi lệ trên người. Nàng ta mặc áo ngắn màu trắng, vạt áo cài hoa, bao quanh bộ ngực đầy đặn, bên dưới là váy dài mỏng màu trắng thêu mẫu đơn màu lục. Mười ngón tay sơn móng đỏ thẫm, da dẻ trắng trẻo, trên cổ tay đeo vòng vàng, động một tí là khê vang.

Lý Vân thuận miệng an ủi: “Muội cũng đừng rầu rĩ không vui, Vương gia gần đây vẫn ở nơi này, luôn có cơ hội.”

Quả nhiên là ở đây, Diệp Ngưng Hoan vô cùng buồn bực.

Lý Vân liếc mắt nhìn nàng, chỉ thấy một cái nốt lớn trên trán nàng lồ lộ ra.

Cô nương này dáng người xinh đẹp, đi qua đi lại câu người. Biết không hát vai, đứng không lay vẩy, nhưng có thể khiến cho vẻ bất động này trở nên là

lướt. Mười ngón tay nhỏ nhắn đều đặn, chỉ sợ là người lão luyện âm luật. Tóc đen như mây, vừa dày vừa bóng, da thịt dưới ngọn đèn càn như ngọc óng ánh. Đôi mắt đen trắng rõ ràng, tròng mắt vừa lớn vừa sáng. Tiểu mỹ nhân như vậy, theo lý thuyết, Vương gia nên liếc mắt nhìn một cái mới đúng. Lại có thể đuổi nàng trở về?

Chẳng lẽ chỉ vì trên trán có cái nốt lớn? Lý Vân có điểm không rõ.

Thời gian Lý Vân ở đây nhiều hơn, ít nhiều cũng biết chút chuyện nơi này. Ở đây đều nuôi gái, đương nhiên những người hợp ý hẳn nhất sẽ ở Liêu Hoa Thai, cách gần hẳn nhất.

Hai người tán gẫu mấy câu, chẳng qua chỉ nói mấy chuyện đàn bà, may vá, trang sức, y phục các loại, nhất thời còn bàn đến phong cảnh nơi này. Lý Vân nói cho nàng biết hàng ngày nên đi dạo chỗ nào, nơi đó có cảnh sắc ra sao.

Diệp Ngưng Hoan ít khi đặt câu hỏi, chỉ nghe rất nghiêm túc, cố gắng nghe để thu chút tin tức từ nơi này, cũng nắm được mấy ý hữu dụng.

Ở đây không có cái gọi là nghênh đón đưa tiễn, bớt mấy quy củ bái lạy. Lý Vân chỉ tới trước một tháng, lúc ấy trong viện trống không, nhưng không chừng trước kia không có ai ở.

Diệp Ngưng Hoan mượn cái miệng ăn cơm mà liếc mắt vào trong phòng, nhìn thấy mấy cái hộp mới tinh nằm ở trong góc, lại nhìn trang sức y phục của Lý Vân, tuy rằng đơn giản nhưng đều tinh xảo. Hôm nay phòng bếp cho Lý Vân thêm đồ ăn, nhưng hạ nhân lui tới đều lãnh đạm xa cách.

Gộp những thứ này vào chung một chỗ, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy, nơi này không phải là chỗ có thể ở lâu ngày, cùng lắm chỉ là một nơi tạm thời để Đông Lâm Vương cất giữ lễ vật.

Diệp Ngưng Hoan ngủ mơ mơ màng màng, lại bị đẩy một cái không thể không tỉnh lại. Diệp Ngưng Hoan ngồi dậy, định thần lại, lúc này mới cào tóc, nhìn Lâm Tịnh ngân người ngồi ở bên giường, ánh mắt ngơ ngác.

Trời đã tối đen, hành lang đã hạ đèn xuống. Trong phòng tuy có ngọn đèn nhưng chỉ lập loè, phỏng chừng dầu thắp bên trong đã sắp cạn sạch. Bên này tuy không có đồng hồ nước (2) nhưng cũng biết là đã qua giờ sử.

(2) đồng hồ nước: dụng cụ đo thời gian thời xưa

Trễ như vậy còn không ngủ, chạy tới phá nàng làm cái gì?

“Tỷ ngủ như chết ấy, đẩy cả buổi trời mới tỉnh.” Lâm Tịnh bĩu môi, đôi mắt sáng lên, khiến cho Diệp Ngưng Hoan nghĩ đến một loài thú đêm nào đó.

Diệp Ngưng Hoan thuận tay cầm một cái gối đầu dựa vào, uể oải hỏi: “Trễ như vậy, sao không ngủ?”

“Ngủ không được chứ sao. Aizzz, lúc sấm tối có gì xảy ra với tỷ vậy? Đang yên đang lành sao lại vén váy lên? Nhưng cái lưới tơ bị vứt này cũng quá...” Lâm Tịnh nghĩ một chút, cuối cùng cũng không nói hai chữ “ngả ngón” ra, “Trên mặt sao lại thế này? Đi ra ngoài một chuyến đã thành con mèo hoa? Lại còn trát sáng loáng như vậy, không phải người ta thấy là sợ chết khiếp?”

Diệp Ngưng Hoan ừ một tiếng, cũng lười giải thích. Xem thái độ của nàng ta, phỏng chừng hôm nay có chuyện gì. Vì thế nàng mới chuyển đề tài: “Muội trở về lúc nào?”

Lâm Tịnh nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Sớm đã trở lại rồi, tránh người ta một chút mới dám tới tìm tỷ.”

Lâm Tịnh dừng một chút, nhỏ giọng nói tiếp: “Hai người các nàng bị Vương gia đưa đi rồi... Mới vừa rồi đã tiễn bước, cũng không biết là đưa đi

nơi nào...”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời hết cả buồn ngủ, thấp giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Vương gia gọi chúng ta tới hiến nghệ, vốn tính xem Tứ Ba Toàn Phi, nhưng không phải thiếu một người sao? Vậy nên cho chúng ta biểu diễn từng người một, kết quả... May mà ta đánh đàn, bằng không phỏng chừng cũng gặp nguy hiểm.”

“Vương gia không hài lòng? Chẳng lẽ không cho người ta thị tẩm sao?”

“Nào có, nhảy suốt cả đêm. Trình Ương nhảy điệu nghệ thường Bách Diệp, Vương gia nói mềm oặt như mì sợi. Trương Ngọc múa trống, Vương gia nói chán ốm... Ta coi xong liền không dám nhảy nữa, nói là mình vốn không giỏi múa, chỉ luyện được một phần Tứ Ba. Vương gia liền hỏi ta am hiểu cái gì, ta liền gảy một khúc, Vương gia lại cao hứng, thưởng ta mấy món, phái người đưa ta trở lại...” Lâm Tịnh nói xong, thở dài một hơi, đêm nay phục dịch như vậy, nàng ta thấy như đánh trận. Nghẹn không chịu nổi, khó trách đến quật Diệp Ngưng Hoan, muốn có người nghe.

Lâm Tịnh còn nói: “Lúc đi ra, Phùng công công đi theo Vương gia còn nói với ta, qua vài ngày nữa Vương gia sẽ đãi tiệc khách trong vườn, cho ta trở về luyện diễn với tỷ, đến lúc đó tặng thể diện cho Vương gia... Ta hốt hoảng trong lòng, cho nên tìm tỷ bàn bạc... Chỉ hai chúng ta luyện, chẳng lẽ là còn muốn tặng người?”

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hiểu được tám chín phần, nơi này thật sự chỉ là một khố phòng lễ vật. Các nàng là do Vĩnh Thành Vương đưa tới, Nhã Nhạc Cư của Vĩnh Thành Vương, ở trong giới quý tộc cũng không phải là cái gì bí mật. Mà nữ nhân ở đây của hắn, phần lớn đều là tặng phẩm. Hắn căn bản không cần phải tự mình chăm sóc huấn luyện, khi đến tất cả đều là

thành phẩm. Cao hứng xách ra chơi một chút, mất hứng thì bất cứ lúc nào cũng có thể tặng cho người khác.

Lý Vân tuy rằng được sủng hạnh, nhưng từ thái độ tôi tớ đã nhìn ra. Chính là phù dung sớm nở tối tàn, căn bản không cần phải ra sức bầu vùi, đã đến đây là bị khắc dấu, vĩnh viễn không có cơ hội thoát khỏi.

Lý Vân ngồi xếp hộp gấm trong phòng, từ y phục của cô gái kia, có thể thấy được nàng ta được thưởng không ít. Nhưng không có ai lại đây đặc biệt thay nàng ta lo liệu, hết thảy đều là quy tắc ở đây, được sủng thì cuộc sống tốt một chút. Không được sủng, cũng không thể nuôi được mấy ngày, không cần thiết phải quá hà khắc.

Hôm nay gọi từng người một các nàng qua đó hiển nghệ, cũng có thể nhìn ra. Hẳn là muốn xem một chút, Vĩnh Thành Vương dạy dỗ rốt cuộc có gì khác biệt. Hôm nay xem rồi, phát hiện chẳng qua chỉ là một đám tầm thường mà thôi, liền tính trao tay.

Nếu Lâm Tịnh hôm nay không lộ đầu ra, phỏng chừng hẳn còn không có ý định này.

Chỉ có điều từ tốc độ bỏ cũ lấy mới ở đây, có thể nhìn ra, Lý Vân chỉ ở một tháng, trước đó phòng ở trống không.

Hôm nay lúc Diệp Ngưng Hoan nói chuyện phiếm với nàng ta thì nghe nói, nơi này vẫn có hạ nhân quản lý, nhất định sẽ không để trống quá lâu, nhất định sẽ có người nhắc nhở hẳn.

Vị Đông Lâm Vương này biết rõ đạo lý vật phải dùng hết công dụng của nó. Cho dù là lễ vật mình nhìn thấy mà chán ngấy, đến tay hẳn cũng có thể nở ra hoa. Tuyệt đối không coi tiền như rác!

“Ngưng Hoan.” Lâm Tịnh thấy Diệp Ngưng Hoan ngậm miệng không nói, cho là nàng lại nổi chứng tức ngực, bèn đẩy cánh tay của nàng.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lâm Tịnh, Diệp Ngưng Hoan đành phải an ủi nàng ta: “Muội yên tâm, đến lúc đó chúng ta sẽ diễn thật tốt.”

Diệp Ngưng Hoan luyện mười hai năm, dáng đi thân hình cũng không phải là một sớm một chiều mà duyên dáng được. Không chỉ thế, lúc ấy nhìn thấy Sương Lãng luyện chiêu, hoặc là nghệ nhân múa chiến kỳ các loại, cũng có thể nhớ được vài chiêu thức, hơn nữa còn uốn nắn thành nhịp múa.

Sương Lãng từng nói, nếu nàng luyện võ, đoán chừng cũng có thể thành người lão luyện.

Trường kiếm chân trời, cười ngửa tung cát. Nhìn hết cảnh tượng thế gian, thoả sức hát vang... Nhưng mà, chỉ có thể suy nghĩ ở trong mộng một chút thôi, rất hư vô mờ ảo.

Đôi mắt nai linh động của Lâm Tịnh hơi nhíu lại: “Tỷ thật không rõ ý của ta?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, không phải không rõ, nhưng liệu có cách gì? Lâm Tịnh cũng biết hiển nghệ trên tiệc đại diện cho cái gì, nàng ta không muốn bị trao tay. Nhưng tên đã trên dây, không thể không bắn. Có thể phản công ở bước đường cùng hay không cũng chỉ có lần này. Nàng ta sợ là muốn mượn khoảng thời gian luyện tập này mà bắt được trái tim của Đông Lâm Vương, cho dù không bắt được tim, ít nhất bắt lấy ánh mắt trước, khiến Đông Lâm Vương không nỡ đưa đi.

Tựa như hôm nay, bất kể thế nào nàng ta cũng phải thử một phen, vì mình mà thay đổi án treo.

Nhưng chuyện này không phải do các nàng, Diệp Ngưng Hoan cũng không biết nên dùng tuyệt chiêu gì để trong mắt tên tổ tông kia có thể chứa được các nàng.

Lúc mang các nàng tiến cung, Vĩnh Thành Vương phi nói rất đúng, là tìm niềm vui cho Thái hậu. Hoàng thượng thấy ưng thì vừa vắn mang ra làm thú vui. Thấy không ưng thì đưa cho ai mà chả được.

Các nàng không thân phận không gia thế không địa vị cũng không có tiền, quan trọng nhất là, giá trị các nàng chỉ có thể. Đưa đi thì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Giống như biểu quà, chỉ cần nhận lấy thì đã nể mặt, còn có thể tiến thêm một bước trong quan hệ. Về phần bản thân lễ vật, giữ lại hoặc vứt đi căn bản không hề gì, lễ vật cũng không có quyền phát biểu ý kiến.

Thân phận thấp kém cuối cùng lại được sủng ái dĩ nhiên không phải không có, nhưng loại chuyện này thật sự khó mà nói, không phải không thể đánh lại, mà là ngã xuống thì sẽ tan xương nát thịt.

Ai cũng cho rằng mình không giống người thường, cuối cùng lại phát hiện, thật ra thì ở trong mắt người khác người cũng chả hơn gì.

Diệp Ngưng Hoan có thể nhìn thấy hi vọng trong mắt nàng ta, giống như nàng trước đó vậy. Nhưng chọn sai đối tượng, thì cũng giống như Diệp Ngưng Hoan trước đây.

Thật ra thì Diệp Ngưng Hoan rất muốn nói cho nàng ta biết, trước kia ta giống muội. Không, hi vọng của nàng ta chỉ mới chớm nở, muốn dập tắt cũng không quá khó khăn.

Mà hi vọng của Diệp Ngưng Hoan đã sớm bắt đầu từ mười hai năm trước. Lúc Sở Chính Diêu mang nàng về phủ, Ngưng Hoan đã xem y thành chỗ dựa của nàng cả đời.

Cố gắng trở thành bộ dáng như y muốn, đều phải cố gắng hơn bất kỳ ai. Thậm chí không tiếc tổn thương xương cốt của mình, chỉ vì một câu nói kia — y nói với nàng trong lòng y nàng không giống ai cả!

Khi đó nàng vui sướng biết bao. Được y khen ngợi, nhìn thấy ánh mắt của y, Ngưng Hoan cảm thấy tài phú khắp thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay.

Y hỏi nàng về sau muốn làm gì nhất, nàng đỏ mặt, nói muốn làm hiền thê lương mẫu, y cười lạnh lạnh, xoa đầu nàng, nói nàng không có chí khí. Khi đó, nàng mới tám chín tuổi đi?

Thật ra thì không phải không có chí khí, mà là không có tư cách, nàng tuyệt đối không đặc biệt.

Nàng chẳng qua là tự lừa mình dối người.

Thấy sự dịu dàng trong đôi mắt y, cũng không từng thấy rõ thân phận của y. Y là Vĩnh Thành Vương cao cao tại thượng, là quý nhân già không nhiễm bụi, tay không dính nước. Mà nàng chính là công cụ y thu thập, có đặc biệt thì cũng chỉ là sự khác biệt giữa đao tốt và đao cùn, đều là công cụ.

Nàng cũng rất không cam lòng, lúc trong lòng buồn bực đau thắt đến không thở nổi, lúc đau đớn không dám nhớ lại, cũng muốn nghĩ đến cách trả thù y.

Nhưng Sương Lăng nói rất đúng, không ai đối xử tốt với muội, ít nhất chính mình đối xử tốt với bản thân là được rồi. Cuộc sống sau này, một ngày cũng tốt, một năm cũng tốt, dù sao cũng không phải sống vì y.

Diệp Ngưng Hoan lại thất thần, gần đây đã tốt hơn rất nhiều, đoán chừng qua một thời gian sẽ tốt hơn nữa.

Lúc này, nàng cũng không biết nên an ủi Lâm Tịnh như thế nào. Dù sao cũng không thể nói nàng cảm thấy Đông Lâm Vương này quá kỳ lạ, muốn hăn sủng ái hết sức nguy hiểm.

Những quý nhân này đều là chuyên gia âm mưu dương mưu, không chạm vào Lâm Tịnh, đoán chừng cũng là treo giá, nữ nhân hăn chạm qua đường nhiên cũng có thể tặng, chỉ có điều không tặng thể diện thôi.

Lời này cũng thật sự không thể nói khác được, bởi vì tất cả đều là Diệp Ngưng Hoan tự mình phỏng đoán. Huống hồ Lâm Tịnh nghĩ cũng không sai, so với chuyên tay thì ở lại là việc cấp bách.

Thấy Diệp Ngưng Hoan ngậm miệng không nói gì, Lâm Tịnh thở dài: “Vậy tử nghĩ thử xem, đến lúc đó chúng ta diễn gì cho hay? Ngày mai ta sẽ mượn tịnh phòng của các nàng, hai chúng ta có thể tập. Mặc dù không biết Vương gia dự định mở tiệc bao giờ, nhưng ngày mai chúng ta bắt đầu luyện đi?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu: “Được.”

Lâm Tịnh không nói gì nữa, lặng lẽ đứng dậy đi.

Diệp Ngưng Hoan lập tức lấy chăn trùm lên đầu, ngủ tiếp!

Nếu biết ở đây chỉ là chỗ nghỉ tạm, vậy cũng không cần nghĩ quá nhiều, về phần kế tiếp nàng sẽ rơi vào tay ai, đến lúc đó rồi hãy nói.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tịnh tìm Tôn quản sự, nói muốn một căn phòng yên tĩnh. Dù sao cũng ở cùng một viện với Lý Vân, gảy đàn sáo ầm ĩ, sợ quấy nhiễu thanh tĩnh của người ta.

Phùng công công nói với nàng ta, nói đây cũng là gợi ý của Vương gia, bởi vậy Tôn quản sự cũng làm đầu ra đó. Cho các nàng đến một căn phòng ở tường viện đông nam Lệ Thủy Các, tuy chỉ là phòng ngay góc, nhưng cũng không nhỏ. Hơn nữa bên ngoài là hậu viện lầu chính Lệ Thủy Các, bình thường không có ai đến, vô cùng yên tĩnh. Cho dù có thổi sáo gảy đàn cũng tuyệt đối không ầm ĩ đến hai viện đông tây.

Trước khi tới Nhã Nhạc Cư Lâm Tịnh đã từng ở Thiệu Âm Phường. Cũng là trong nhà nghèo túng nuôi không nổi, từ nhỏ đã bán qua. Thiệu Âm Phường là phường nhạc quán cực có tiếng ở vùng Hoài Nam, từng đào tạo ra nhạc công cho cung đình, còn có một số nhạc công gảy hồ cầm vô cùng giàu có nổi danh trong dân gian, mà người bọn họ bồi dưỡng ra càng thêm

nhieu nghệ sĩ cho thế gia vọng tộc, thậm chí còn có vài người sẽ mời nhạc công đến nhà dạy cho tiểu thư bọn họ.

Bởi vậy Thiên Âm Phường và nữ hào quyền quý cũng lui tới rất nhiều, thế diện rất lớn, cả vùng náo nhiệt.

Lâm Tịnh bốn tuổi đã bị bán đi, vốn là tiểu nha hoàn. Bởi vì nàng ta có thiên phú, vì thế lại thành học trò bắt đầu học nghệ, sau lại được người của Vĩnh Thành Vương phủ nhìn trúng, mua lại đưa vào Nhã Nhạc Cư.

Lâm Tịnh giỏi đàn nhất, cầm sắt không cái nào không thông, một cây tỳ bà càng có thể dùng mười ngón tay câu hồn người để hình dung. Ngày hôm qua đột nhiên nổi lên như đánh úp, nhưng cũng không thể trèo lên đỉnh núi, lại thêm trở về nghe Phùng công công nói, càng cảm thấy sợ hãi. Sau khi vào tịnh phòng, Lâm Tịnh liền dốc hết mấy ngón tay, bám theo nguyện vọng, căn bản không tính luyện gân cốt.

Diệp Ngưng Hoan biết rõ, Trình Ương và Trương Ngọc, một người múa nhẹ nhàng một người múa dữ dội, đều không rung động được hẳn. Có thể thấy người này, đối với vũ đạo thì giống như món đồ vậy, hoặc là đã gặp qua nhiều, hoặc là căn bản không để tâm.

Cái này không giống dây đàn, dựa theo thị giác, nhã ý từ mười ngón gảy hồ cầm hiện ra. Dựa theo thính giác, dư âm còn văng vẳng bên tai, nghe sẽ có tình ý. Nếu nói là hiểu ngầm, cái gọi là Bá Nha Tử Kỳ chính là linh tê. Có hay không thì phải xem mấy ngày diễn tập này.

Diệp Ngưng Hoan thấy nàng ta hăng hái như vậy, dứt khoát không luyện gân cốt nữa. Cứ để tịnh phòng cho nàng ta, mỗi ngày chỉ đi dạo xung quanh, hái đào chua hạnh chua ăn đến nghiện, ăn vào thì mặt nhăn, nhưng lòng thì vui vẻ.

Thình thoảng tình cờ gặp Lục Vân, trêu đùa với nàng ta một phen, thuận tiện nghe ngóng chút tin tức. Không có gì quan trọng cả, tử như dòng nước

này lưu thông qua miệng cống nào, nơi này có chủng loại hoa thơm cỏ lạ nào, toàn những chuyện ngày thường quan tâm làm gì cho phiền toái.

Sống vui sướng không được mấy ngày, không ra sức hưởng thụ một phen mới lỗ vốn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cả ngày không có việc gì làm, cũng chẳng ham thích gì. Diệp Ngưng Hoan vốn cũng không phải là một người xuân bi thu buồn, chuyện múa may kia đều là ăn no không có chuyện gì làm mới dùng để tiêu khiển. Nay chỉ coi sống đến ngày tận thế, ngược lại cảm thấy vui sướng hơn rất nhiều.

Chưa từng nghĩ về quá khứ, cũng không nghĩ về tương lai, thậm chí cũng không cảm thấy bi thương.

Các nàng đến vào đêm tiết Đoan Ngọ, hai ngày sau mất hết hai người.

Nàng và Lâm Tịnh thì lại thuận lợi vượt qua thêm vài ngày, tới ngày mười hai tháng năm, Phùng công công sai người đến truyền lời, nói Đông Lâm Vương tối mai sẽ mở tiệc đãi khách ở Liễu Hoa Thai, cho Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ra sức tập luyện, đừng để đến lúc đó lại chậm chạp ẻo oải.

Lúc truyền lời tới, Diệp Ngưng Hoan không có ở đây, chạy đến rừng hạnh bên sườn núi ăn hạnh chua. Ăn còn đã ghiền hơn cả đào xanh, mãi đến khi răng miệng đều tê mới trở về. Hơn nữa, mấy ngày nay nàng đã đi dạo hết Tịnh Viên mấy lần, trước kia ở Nhã Nhạc Cư mặc dù cũng là một khu vườn, nhưng bởi vì người nuôi nhiều quá, trái phải cảnh thiếu phòng nhiều, không có cảnh trí đẹp như vậy.

Sau khi trở về, Tôn quản sự truyền hết nguyên lời một lần, đánh giá nàng, nhẹ giọng nói: “Diệp cô nương, Lâm cô nương gần đây đều tận tâm chuẩn bị đấy. Cho dù tài nghệ của người vô song, cũng nên luyện một chút mới

phải? Mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì mười ngày qua cũng chưa từng bạc đãi cô nương?”

“Dạ dạ dạ, người nói rất đúng. Ta đi chuẩn bị ngay đây!” Diệp Ngưng Hoan ra vẻ cung kính, chẳng phải có ẩn ý sao? Là sợ nàng vạn nhất phá hỏng chuyện Vương gia, liên lụy đến Tôn quản sự của đông viện ư? Rõ ràng là khách mời lần này rất sĩ diện. Là ai Tôn quản sự chưa nói, chỉ có điều hẳn là không phải Hoàng thượng. Các nàng dù cho có từ Hoàng thượng nhét vào đây, cũng sẽ không lại lấy các nàng đãi khách.

Phong chường cũng là vương này vương kia. Tôn thất Sở thị khá nhiều, hơn nữa Tiên đế lập triều, phong tước lớn cho dòng họ, Tứ Phương, Lục Thành và các loại Quận Vương bên dưới một đồng.

Lúc Diệp Ngưng Hoan đi vào tịnh phòng, Lâm Tịnh đang ôm tỳ bà ngăn người ra, thần sắc có chút mệt mỏi. Tuy nói nơi này không có nhiều quy củ, cũng không cấm chường, nhưng Lâm Tịnh cũng không dám đánh bạo ôm đàn tri âm Đông Lâm Vương.

Nhưng mà ôm cây đợi thỏ không hiệu quả, gần đây Vương gia không xuất hiện không nói, Phùng công công lại truyền lời, hiển nhiên lần hiến nghệ này chạy không thoát. Chỉ có thể đánh cuộc trên tiệc, bình thường gia chủ dùng mỹ nữ hiến nghệ, đều là có ý nghĩ dùng cả người lẫn tài làm thứ tiêu khiển cho khách, trừ phi thật sự là động tâm, bằng không thì đừng quan tâm đến chuyện trở về.

Nhưng lần này không khỏi có chút xa vơi. Có lẽ là Lâm Tịnh có chút hoảng sợ đối với tương lai, thấy Diệp Ngưng Hoan tiến vào, ngay cả lời xã giao cũng lười nói, trực tiếp nói chuyện quan trọng hơn: “Hai người chúng ta cùng ở với nhau, mặc kệ về sau là tỷ được hay là ta được, căn bản thì đều giống nhau. Tuy nói qua ngày mai thì không còn chạy đông chạy tây nữa. Nhưng nếu còn có yến tiệc, cho nên...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, Lâm Tịnh đã nói đến nước này, nàng há có thể không rõ?

Lâm Tịnh căn môi, tiếp tục nói: “Tuy rằng chúng ta không thể thoát khỏi kết cục này. Nhưng tốt xấu gì nơi này còn có thể ở lại, nếu thật sự đưa đến nhà trong (3) của người nào... Nữ nhân ở đó làm sao khoan dung chúng ta như vậy ?”

(3) nhà trong: nơi ở cho phụ nữ

Diệp Ngưng Hoan đương nhiên biết rõ, nữ nhân nhà cao cửa rộng, mỗi người đều là một đấu sĩ. Đến lúc đó cấp bậc mà kém, không phải là bị bắt nạt sao? Người không hiểu cũng phải nghe, có thẹn cũng phải nhịn, thuộc hạ nô tài đều nhìn sắc mặt mà làm việc, cũng tuyệt đối không thể giống nơi này. Nịnh bợ nam chủ nhân, sợ là cũng bị người ta thu nhận. Không nịnh bợ, có lẽ là có chết ở xó nào cũng không ai để ý. Nếu gặp phải người lòng dạ độc ác, kéo ra ngoài bán, nửa câu cũng không nói được gì.

Diệp Ngưng Hoan nhìn sắc mặt không yên của Lâm Tịnh, biết rõ nàng ta đang cảm thấy Diệp Ngưng Hoan tâm tư bất định, không thể mưu tính giống nàng ta, cho nên không thể sống yên ổn.

Chuyện lúc trước Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư, nói vậy Lâm Tịnh cũng nghe qua không ít. Chắc là cảm thấy Diệp Ngưng Hoan tốt như vậy nhưng vẫn bị Vĩnh Thành Vương ném ra làm lễ vật, trong lòng khó chịu lại nhớ mãi không quên, cho rằng Diệp Ngưng Hoan đến nơi này là bộ dáng lăn lộn chờ chết.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Muội yên tâm đi, ta sẽ không liên lụy đến muội.”

Diệp Ngưng Hoan nói thẳng ra, đôi mắt Lâm Tịnh có hơi đỏ, nàng ta thấp giọng nói: “Những cái khác ta không trông mong gì, tỷ đừng chọn hợp tấu được không?”

“Ta không đánh đàn...” Diệp Ngưng Hoan thấy nàng ta như vậy, cảm thấy có chút đau thương.

“Vậy tử cũng không luyện gân cốt?” Lâm Tịnh giật mình hoảng hốt liếc Diệp Ngưng Hoan.

“Buổi tối trước khi đi ngủ thì luyện được chứ? Phải là ngày ngày luyện hay sao?” Diệp Ngưng Hoan cười cười, vỗ về vai nàng ta nói, “Muội đàn cái gì, ta liền phối hợp với muội nhảy một bản giúp vui. Tôn quân sự đã nói với ta, ngày mai mở tiệc ở đại sảnh Liễu Hoa Thai, ở đài nước đối diện, muội đã tính bài nào chưa?”

Lâm Tịnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta tính đàn bản Chiến Vũ Huyền Ca.”

Chiến Vũ Huyền Ca, phải dùng đến đập, quạt, che, hoa, đũa, hai sợi dây đàn chờ điều khiển, kỹ năng chưa đến tám năm mười năm căn bản không thể hoàn thành.

Tuy là ca khúc sát phạt, nhưng Lâm Tịnh cũng không phải là một người thành thực. Cầm kỳ thi họa, các giáo phường lớn cũng có dạy. Ưu khuyết khác nhau không chỉ ở chỗ chăm chỉ, còn có tài hoa. Quan trọng hơn là, bản thân Vĩnh Thành Vương là một người vương tôn quý tộc, hẳn biết rõ tâm tính quý tộc.

Lâm Tịnh chọn đàn, là có tài hoa. Chẳng những ngón tay khéo léo, còn dồi dào sáng tạo.

Nghe nói Đông Lâm Vương thiện võ, không biết thật hay giả. Chỉ có điều Tiên đế gia chinh phạt thiên hạ, hiển nhiên không muốn tôn thất bỏ phí công phu. Các nàng học tập ở Nhã Nhạc Cư chẳng qua cũng chỉ là lấy lòng người, nhưng dù sao cũng có thể khiến người ta nhất thời chú ý.

Đánh một trận trên yến tiệc, vì bản thân tranh thủ một lần hoãn thi hành án cũng được. Dù sao cũng không chung sống với nhau nữa, thủ đoạn của mình cũng chưa kịp sử dụng, quả thật có chút nghẹn khuất luống cuống.

Các nàng ở đây biết quá ít, tin tức phát ra một số gần như cho không. Mà trước đây cho dù ở Nhã Nhạc Cư biết một số tin đồn của nhóm hoàng thân quốc thích, phần lớn cũng là tin tức không đáng tin cậy. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng các nàng là tri kỷ không ai biết ai, chỉ do đại vận.

Dưới tình huống như vậy, Lâm Tịnh đưa ra quyết định, coi như là ổn thỏa.

Trực giác Diệp Ngưng Hoan cho biết, Đông Lâm Vương căn bản không tính giữ các nàng lại, gọi các nàng qua gặp mặt một lần để nghiệm hàng thôi. Nhưng nói như vậy không phải đả kích sĩ khí của Lâm Tịnh sao? Mặc kệ thế nào, nàng ta phân tích cũng không sai, cho dù ở đây không lâu, ở thêm một ngày cũng có thêm một tia hi vọng. Cứ đần độn như vậy cũng chẳng hay gì, cứ tranh thủ cầu xin một kết quả tốt hơn.

Lâm Tịnh chọn khúc nhạc này, vốn có ý đón gió hòa theo. Về phương diện khác, chính là không tính cho Diệp Ngưng Hoan cơ hội hợp tấu với nàng ta.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Muội đàn Chiến Vũ Huyền Ca, ta tất nhiên càng không thể hợp tấu với muội, đối với tài hoa của muội, ngày thường cũng chỉ luyện chơi cho vui. Để cho ngón tay linh hoạt, ngón tay đẹp hơn thôi. Ta sẽ phối hợp với muội, múa một khúc Toái Lưu Quang là được rồi.”

Lâm Tịnh không nói, Toái Lưu Quang, lại hình bóng hỗn loạn. Nhìn thì đúng là sự uyển chuyển của ánh đèn và điệu múa, nếu là múa, chính là hỗ trợ cho đàn.

Lâm Tịnh mặc dù không tin nàng có hảo tâm như vậy, nhưng chỉ cần nàng không hợp tấu với nàng ta là được.

Buổi tối ngày mười ba tháng năm, quả nhiên là khách quý lâm môn, người Sở Hạo mở tiệc chiêu đãi là Du Thành Vương Sở Tương.

Du Thành Vương Sở Tương là đứa con thứ bảy của Tiên đế, năm nay đã năm mươi sáu, xấp xỉ tuổi Hoàng Thái hậu, đất phong của hãn ở ba quận Tây Bắc, lần này là vì đưa nữ nhi vào kinh mà đến. Đứa con gái thứ ba của hãn được triều đình phong làm Lỗ Bình Công chúa, gả xa sang nước Ô Lệ ở phía đông.

Hai ngày trước Sở Tương đã đến kinh thành, sau khi vào cung yết kiến, trong cung cũng vì hãn mà náo nhiệt một phen. Hôm nay hãn đặc biệt chạy tới Tịnh Viên, cùng nói chuyện với ấu đệ Sở Hạo.

Tiệc rượu được tổ chức ở đại sảnh Liêu Hoa Thai, tất cả đều có cửa ngăn thông quạt, vừa mở ra đã giống như một cái đài ngấm cảnh rộng lớn, phía trên nổi thẳng với ngọc lưu ly, trên đỉnh tô điểm bằng mấy ngọn đèn, sáng rọi trăm hoa ở đây. Bốn phía đèn đuốc rực rỡ, còn ca múa thì đang chuẩn bị bên ngoài đài nước và đèn ngọc lưu ly.

Bởi vì không có người ngoài, Sở Hạo gác lại thứ tự lớn nhỏ, Sở Tương nhún nhường một phen, ngược lại cũng được nhận lấy. Trước mặt là bàn rộng. Tùy thị đứng yên bên cạnh, nhạc công thi triển tài nghệ.

Sở Tương có vóc người cao lớn tráng kiện, không kiểu cách theo cấp bậc Thành Vương mà mặc một bộ thường phục màu xanh đậm thêu bạc, buộc quan, để râu. Hãn là anh em khác mẹ với Sở Hạo, nhưng lại cách nhau hơn ba mươi tuổi, chỉ có điều mũi hai người có điểm giống, đều rất thẳng.

Sở Tương bưng bình rượu, trên mặt đã hơi đỏ, xem ca múa trên đại sảnh. Hãn cười xoay mặt nhìn Sở Hạo nói: “Nhận Hành quả nhiên là biết hưởng thụ, chả trách bỏ tòa nhà kia mà chạy tới nơi này.”

Nhận Hành là nữ danh của Sở Hạo, tước vị Sở Tương thấp hơn Sở Hạo, nhưng quan hệ hai người rất tốt. Bởi vậy thường thầm gọi tên nữ danh của

hắn.

Sở Hạo cười nói: “Thất ca ca hiếm khi rời rảnh, không bằng ở đây hai ngày. Bằng không trở về, lại không biết khi nào mới gặp. Mấy ngày trước Chính Diêu tặng vài vũ cơ, tên tiểu tử già kia không phải là đòi quản ta sao, làm ta chán ốm, cho có hai người. Không thì còn có thể nhảy cái gì mà Tứ Ba Toàn Phi mới mẻ để ca ca nhìn một cái.”

Sở Tương vuốt vuốt râu, cười nói: “Đứa nhỏ Chính Diêu kia thích mấy thứ này, người khác muốn quản nó cũng không được.”

Sở Hạo uống cạn một hợp nói: “Hắn luôn luôn thế. Nếu ca ca thích thì cứ nhận lấy. Vì Vi không phải thích đánh đàn sao? Ta đặc biệt cho con bé một người giỏi đàn, trên đường đi phía đông cũng có thể giải sầu.”

Lỗ Bình Công chúa có nữ danh là Vi Vi, nhỏ hơn Sở Hạo ba tuổi, từ nhỏ cũng thích âm luật, còn luyện qua mấy năm.

“Phiền đệ còn phải lo cho con bé, Thái hậu giờ cũng ban thưởng người... Lại nói tiếp, việc này có thể dừng ở Du Thành quả thật không dễ. Chỉ nguyện có thể vì triều đình phân ưu một hai phần đã không phụ ân này...”

“Huynh đệ của nhau cả, nói chuyện này thật vô nghĩa. Chúng ta hôm nay chỉ nói phong nguyệt, ca ca đã đến đây thì cứ ở chỗ ta thật vui vẻ.”

Sở Tương nghe thấy, tất nhiên hiểu được. Hai người nâng chén, chỉ quan tâm đến rượu và ca múa.

Trước khi có mỹ nữ thi triển tài nghệ, đèn màu đang chờ ca múa. Sở Tương sớm đã qua tuổi giàu tinh lực, xem cái gì cũng đều như nhau, chỉ có điều tiếng tỳ bà của Lâm Tịnh thật sự xuất thần gây hứng thú.

Khúc Chiến Vũ Huyền Ca này được Lâm Tịnh thể hiện tuyệt vời. Năm ngón tay lướt qua dây đàn, khi thì cao vút khi thì uyển chuyển, đầu ngón

tay lướt qua nhịp nhàng tinh tế, phun trào như châu nghiêng, quay nghiêng như móng hươu. Chiêm chiếp như hoàng anh rời cốc, gào thét như mãnh hổ gọi rừng.

Còn ôm tỳ bà che nửa mặt, chỉ có thể thấy thân ảnh dịu dàng mỹ lệ đơn côi ngồi trong góc, nhưng âm thanh kia quay cuồng khắp lầu các, cao thấp tung bay, thân bất động mà hơi thở dâng trào, nhất thời sự lả lướt vừa rồi đã biến mất. Tỳ bà độc tấu, cũng không lẻ loi, nàng mặc quần áo màu xanh nhạt, tựa như một đài hoa xanh biếc kiêu ngạo.

Âm thanh cũng như lưỡi dao, như sợi tơ vượt tường mà quay về, dội tai lấp hồn, lay động lòng người.

Có người vừa ra chiến trường đã khăn trương, bình thường luyện tập mười phần, lúc gặp giáo thật đao sáng thì chỉ còn bảy phần. Mà có người thì ngược lại, bình thường luyện tập bảy phần, đợi đến lúc thật sự mới phát huy tài nghệ.

Mỹ nhân Vĩnh Thành Vương đào tạo ra có lẽ là sát thủ, không có ngoại lệ. Người đến chơi đùa đủ kiểu!

Cũng không phải hẳn là người biết nhận thức, mà là người không nắm chắc, không phải bị vứt bỏ trong phòng lạnh thì là bị giết ở đầu đường.

Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình! Đây là quy luật sinh tồn cơ bản nhất!

Thính Ngoại Thủy trên đài, không biết khi nào đèn lưu ly đã tắt hết bốn năm cái, đành phải thềm thấp mấy ngọn đèn khám đá lên. Đối lập với cảnh xán lạn rực rỡ trong sảnh, bóng trắng của Diệp Ngưng Hoan bay vọt qua, hai dải lụa dài quấn quanh xà nhà, ánh sáng lung linh hoà chung đèn đuốc ánh lên một màu sát phạt dữ dội.

Mỹ nhân không đao, lại như một mình tàn sát. Trong đêm tối nặng nề, chỉ thấy một bóng người đang múa!

Hai tay giương ra, phiêu diêu đến giữa cầu nước, thoáng dừng thoáng lướt, bước chân ngả nghiêng như khói. Ống tay áo bướm đĩnh tua rua cùng quần lụa mỏng, tua rua cùng tung bay, thân thể cong lại, vừa nhảy lên đã vòng trở về.

Lạt tay mời trăng, bay lên ở chỗ bậc thềm, phá sương mù phân trần thế... Điệu múa cuồng nhiệt của Diệp Ngưng Hoan giống như đang giơ roi giục ngựa ám dạ độc hành.

Giống như Lâm Tịnh, Diệp Ngưng Hoan cũng không chỉ là một người tham gia múa. Nàng thiên về biến hoá các loại tư thế thành điệu múa, bao gồm đao thức. Xem một lần, trong lòng không khỏi lưu lại.

Như cầm kỹ của Lâm Tịnh, nghe một lần là có thể chuyển động trên đầu ngón tay.

Tài hoa của Diệp Ngưng Hoan là do Vĩnh Thành Vương khám phá ra. Sự hoàn mỹ của nàng cũng là do yêu cầu, ban đầu cũng là vì Vĩnh Thành Vương. Chỉ có điều năm rộng tháng dài, nàng cũng dần dần bỏ vốn trong đó, chỉ cảm thấy trong dáng múa uyển chuyển này có thể tìm thấy một chút an ủi.

Nhưng mà mấy thứ này, chẳng qua chỉ khiến quý nhân lấy làm niềm vui, trước nay luôn bị người đời khinh rẻ.

Khúc nhạc kết thúc, Diệp Ngưng Hoan thu chân lại. Tập trung suy nghĩ, hai tay run rẩy, dải lụa dài rời rạc, nằm sấp trên mặt đất. Sau một lúc lâu vẫn yên tĩnh, làm như vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sở Hạo ngả người trên chỗ ngồi, trong tay bưng chén không nói chuyện. Sở Tương trên ghế khách cũng mang vẻ mặt chăm chú.

Diệp Ngưng Hoan hơi liếc mắt, nhìn Sở Hạo ngồi ngay ngắn đằng xa, như chi lan ngọc thụ (4), tuần tú mà điềm đạm. Quý nhân đấy, mặc kệ có phóng đấng cỡ nào u ám cỡ nào, ít nhất ngoài mặt tất cả đều khắc vàng mài ngọc như vậy, cao cao tại thượng. Trước mặt bày bàn ngang, món ngon rượu ngon. Trên đất hoa mọc trên mỏm đá, lạnh lùng phản chiếu ánh sáng.

(4) chi lan ngọc thụ: Tạ An đời Tấn có con em tài giỏi, thường nói tử đệ như chi lan ngọc thụ, chỉ con em ưu tú.

Trong lòng nhất thời buồn bực, cố gắng ngăn chặn cơn tức đang sôi trào. Trước đây nàng bệnh nặng, xem ra xương cốt thân thể hiện giờ không bằng lúc trước. Đôi chân run rẩy dưới váy vẫn loạng choạng chóng đờ, thành thật nằm trên mặt đất chờ người thương thức đánh giá.

Lần này khiến người ta khó nhin đến trầm mặc, tiếp theo liền nghe thấy giọng hớn hử của Sở Hạo: “Tỳ bà quả nhiên là đàn rất tốt, mười ba kỹ năng trên đầu ngón tay trôi chảy như nước, tư thế lên dây vô cùng tuyệt hảo. Ca ca cảm thấy như thế nào?”

Sở Tương cũng gật đầu nói: “Quả là rất tốt, múa cũng tốt. Bóng dáng kia ánh cả đèn, càng khiến khúc nhạc thêm sức sống.”

“Tạ Vương gia khen ngợi.” Giọng Lâm Tịnh lộ ra chút run rẩy, có lẽ là khúc nhạc kết thúc, tinh thần nàng ta cũng nứt toác đến đâu.

Diệp Ngưng Hoan nằm ở bên ngoài, giật giật mồm theo.

Anh em của Sở Hạo rất nhiều, Diệp Ngưng Hoan cũng thật sự không rõ là ca ca nào. Con của Tiên đế nay trên đời còn gần mười người. Hơn nữa anh em chú bác còn nhiều thêm. Chỉ có điều người có thể khiến Sở Hạo thành thật gọi ca ca, phóng chừng không được mấy người.

“Đi thôi.” Sở Hạo thân nhiên nói một câu, Lâm Tịnh liền ôm tỳ bà chậm rãi lui ra, cùng Diệp Ngưng Hoan tránh sang một chỗ tối. Diệp Ngưng Hoan

liếc nàng ta một cái, không biết là do ánh đèn hay sao mà mặt trắng bệch.

Lúc hai người trở về, Lý Vân đã nghỉ ngơi. Trong viện yên tĩnh, Diệp Ngưng Hoan và Lâm Tịnh ai cũng không còn khí lực nói chuyện, sau khi tắm rửa căn bản cũng không dám ngủ, Lâm Tịnh chạy tới chỗ Diệp Ngưng Hoan ngồi xuống, vẫn nấu dầu (5) như đợi đến gần giờ sủu, Tôn quản sự mới lòa mắt cười lại đây tuyên bố kết cục các nàng.

(5) nấu dầu: phí phạm đèn dầu, thức trắng đêm

Tôn quản sự kéo tay Lâm Tịnh nói: “Cô nương thật có phúc, vừa rồi Du Thành Vương nói, muốn dẫn cô nương vào cung yết kiến, cho cô nương xin ân điển đàn nhạc cho Công chúa, đến lúc đó theo Công chúa đi Ô Lệ. Sáng sớm mai người theo nô tì đi tạ ơn nhé?”

Du Thành Vương, hóa ra người trung niên kia là Du Thành Vương đất phong ở ba quận Tây Bắc.

Lâm Tịnh cười vén áo thi lễ nói: “Làm phiền rồi.”

“Ôi chao, không sao không sao. Hai vị đều mệt rồi, sớm nghỉ một chút đi? Sáng sớm mai sẽ phái người đến hầu hạ cô nương.”

Sau khi Tôn quản sự đi rồi, hốc mắt Lâm Tịnh đỏ lên, nàng ta kéo tay Diệp Ngưng Hoan nói: “Vẫn là cảm ơn tỷ... Tỷ đừng oán ta...”

Chuyện con gái Du Thành Vương phải gả đến Ô Lệ, hai năm trước đã truyền khắp. Lấy thân phận nữ quan theo Công chúa gả xa ngàn dặm, tiền đồ chưa biết nhưng mạng nhỏ vẫn không xuống dốc. Đối với người bên ngoài mà nói thì tuyệt đối không tính là chuyện tốt đẹp gì. Nhưng với các nàng mà nói, đã là chuyện tốt nhất trên đời!

Công chúa gả cho Hoàng đế Ô Lệ mới đăng cơ, sau này chính là Hoàng hậu. Ô Lệ và triều đình thời Tiên đế ảm ỉ đến bế tắc, bởi vì bọn họ thu nhận

và giúp đỡ tôn thất tiền triều. Về sau Cấm Thái ngày càng ổn định, Ô Lệ lại có ý xoa dịu quan hệ hai nước, mở ra con đường thương nghiệp phía đông, vì thế lại đem tất cả tôn thất Lưu thị trả lại Cấm Thái. Trên đời này vốn là như thế, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Quan hệ hai nước bởi vậy mà dịu đi, năm kia Ô Lệ cầu cưới công chúa Cấm Thái cho tân hoàng. Con gái Chương Hợp Đế Sở Lan quá nhỏ, tỷ muội đều xuất giá, vì thế con gái Du Thành Vương được chọn, có nhà mẹ đẻ Cấm Thái này chống lưng, cho dù Công chúa đi mà không được sủng, địa vị kia cũng không dao động.

Lâm Tịnh làm nữ quan, theo gả xa mà đi qua. Biết làm người chủ, Công chúa đến cuộc sống không quen, không thể không dựa vào những người đi theo. Quả nhiên là tốt hơn rất nhiều so với việc chuyển tay qua lại ở đây.

Diệp Ngưng Hoan kỳ thật vẫn rất vui cho nàng ta, nghe xong lời của nàng ta, cười lắc đầu. Thật ra thì hôm nay nàng mặc kệ biểu hiện gì, kết cục đã định rồi. mấy ngày nay cũng không phải uống công đi dạo, Sở Hạo căn bản cũng không tính thu nhận người của Vĩnh Thành Vương. Cho nên ngày đó nghiệm hàng, Diệp Ngưng Hoan có xấu xí nhăn nhó cũng không sao cả.

Hắn nghiệm đánh đàn xong thì đã đạt được mục đích. Nàng ở đây thêm hai ngày, chẳng qua là vì thấy bản lĩnh của nàng.

Đây là số mệnh, cho dù nàng nhảy múa tốt hơn cũng vô dụng. Luận về tài đánh đàn, nàng tự đánh giá mình không phải đối thủ của Lâm Tịnh. Lâm Tịnh đề phòng nàng, chọn một khúc cực khó cũng không có gì đáng trách. Diệp Ngưng Hoan cũng không ác độc đến mức ta không được thì mọi người đều không có phần. Cùng là người lưu lạc nơi xa xăm, chuyện hại người không lợi mình nàng mặc kệ.

“Về sau mạng chúng ta đều do số trời.” Diệp Ngưng Hoan nhẹ nhàng nói.

Tháng năm ngập hương, ý hạ ấm áp, nhưng Diệp Ngưng Hoan vẫn cảm thấy rất lạnh, lạnh đến khớp xương. Chỉ có điều hôm nay có lẽ là do hoạt động một phen mà nàng cũng cảm thấy chút hơi ấm.

Hoa có ngày nở, không ai mãi là thiếu niên.

Mười bảy tuổi, nếu là nhà bình thường cũng đã gả cho, cũng có thể đã làm mẹ. Có con trai có con gái, cuộc sống quản nhà lo nghiệp, chuyện nhà chén nôi gáo chậu.

Hiền thê lương mẫu cái gì, nàng thật đúng là không có cái mệnh kia!

Sau khi Lâm Tịnh đi rồi, Diệp Ngưng Hoan đắp mình trong chăn, tựa như nằm đắp bông vải dễ chịu, không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ. Trước khi có kết quả, dù sao cũng còn chút hi vọng hèn mọn, cho dù biết rõ quá xa vời cũng không thể không mơ mộng.

Nay sự kiên định vừa sụp đổ, vừa muốn ngủ thẳng cẳng đến khi trời sáng! Mãi đến khi Lục Vân lại đây đẩy nàng, nàng mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Nhìn thấy gương mặt vừa kinh ngạc vừa buồn cười của Lục Vân, Diệp Ngưng Hoan có chút ngượng ngùng, hỏi: “Tỷ tỷ có chuyện gì?”

“Đến nói với muội, tiền đồ đã tới trước mắt. Muội lại còn ngủ!” Lục Vân cười, nâng nàng dậy mà nói, “Nhanh sửa sang một chút, Vương gia truyền muội đấy!”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không cần đi? Nàng không phải không hợp mặt tên Vương gia kia sao? Hôm qua trên cơ bản là múa không nhìn thấy mặt... Hay nói thật ra thì không chịu nổi cái thứ hàng loại hai như nàng ở đây ăn không ngồi rồi, muốn ném đi, nhưng nếu muốn ném cũng sẽ không nhất định phải gặp mình một lần chứ?

Diệp Ngưng Hoan tuy rằng trong lòng không rõ, nhưng động tác lại nghiêm túc. Với đầu rụt đầu cũng đều bị chém một đao, dù sao nàng không thân

thích không bạn bè không quan hệ không lo lắng. Tuy nói nàng rất tiếc cái mạng này, nhưng không phải nàng thì không được sao?

Nàng cũng không phải thần tiên, hối thúc cách mấy thì làm được gì? Ngoan ngoan rửa mặt chải đầu thay quần áo, theo người ta đi thẳng đến Liêu Hoa Thai.

Sở Hạo còn đang ở đông các, ngả người trên giường gần cửa sổ. Một thân thường phục màu lam thêu bạc, tóc dài bện thành bốn tết. Chớ có nói bản chất của hắn tương đối tốt, như gấm vừa tối vừa sáng, nhìn kỹ chính là đủ chất sung túc.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng thẹn thùng xoay qua, ngoan ngoãn thỉnh an với hắn. Nàng vừa cúi người xuống đã bị Sở Hạo tóm lấy kéo dậy, động tác vừa nhanh vừa đột ngột. Diệp Ngưng Hoan chưa kịp suy nghĩ, thân thể theo bản năng liền phản ứng lại, uốn éo trượt một cái, cực kỳ nhẹ nhàng muốn tránh.

Nàng lập tức cảm thấy không ổn, Sở Hạo này quả nhiên là một tên lão luyện. Tay như khoá sắt siết chặt nàng lại, hai chân nàng dùng sức tránh né lập tức va vào góc giường, đau đến nước mắt ứa ra. Hắn vẫn ngồi đó, gương mặt thoáng chốc đối diện với hắn, chỉ nhìn thấy đôi mắt hắn sâu như đầm tối, đúng là không nhìn ra chút cảm xúc bên trong, thậm chí cũng không có tí dục vọng.

Sở Hạo khẽ nhếch môi, ý cười cũng không đến đáy mắt. Ngoài cười nhưng trong không cười, còn lộ chút u ám. Tay không hề khách khí, sờ loạn ở trên người nàng. Nói thật thì không phải sờ loạn, bởi vì Diệp Ngưng Hoan cảm thấy trên tay hắn giống như cây kim nhỏ. Châm từng mũi lên người nàng đến đau nhức, đến cả xương sườn cũng đau.

Diệp Ngưng Hoan nhất thời kinh hoàng, vốn muốn nhắm mắt giả chết ngàn nghe trăm thuận nhưng cũng không thể nào làm được, bị hắn siết cả người xương cốt lắc rắc vang lên, bản năng cầu sống khiến thân thể nàng khẩn

trương. Cả người mềm nhũn đến vô lực. Tiếp theo có ý nghĩ chột lóe trong nháy mắt, rốt cuộc nàng cũng tuột ra khỏi người hắn, quay đầu bỏ chạy như điên.

Sở Hạo sửng sốt một chút, làm như không thể tin được. Phản ứng của hắn cũng không chậm, sau sự ngạc nhiên ngăn ngui liền chạy theo ra ngoài. Diệp Ngưng Hoan không chạy được mấy bước đã ngã vào người hắn. Mũi bị va đau ê ẩm, căn bản không đợi nàng trở lại bình thường, khóa sắt lại quần lầy, kẹp chặt hai chân nàng lại. Đối diện với cặp mắt như đêm đen kia, chẳng qua lúc này lại thấy nhuộm chút ánh sáng.

Lần này Diệp Ngưng Hoan tỉnh táo lại. Điên rồi ư? Càng chạy không phải càng làm cho hắn hưng phấn sao? Phân cao thấp với hắn thật sự là quá ngu ngốc, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hắn biến thái, càng quấy hắn lại càng hung bạo. Diệp Ngưng Hoan bất động, chỉ có điều mặt cứng ngắt mà cổ cũng cứng đờ, có làm ra vẻ thẹn thùng cũng không được.

Sở Hạo mặc kệ bộ dạng kia, bây giờ tặng phẩm còn già mồm nói nhằm đàm luận nhân sinh gì nữa? Đã tới đây rồi thì cũng chỉ có một tác dụng. Đúng khẩu vị thì giữ lấy, chán ngấy thì quăng.

Vừa rồi đã kiểm tra xong, nàng không có nội lực, chỉ có mấy chiêu thức vô ích. Vốn không có hăng hái hứng thú gì với nàng, nhưng vừa rồi cả hai giảm bớt lực lui người lại, nàng lại thành công khiến hắn hưng phấn.

Sở Hạo cũng không nói gì, trực tiếp quăng nàng lên giường. Tay hất mấy chướng ngại trên giường xuống đất, Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, đầu óc run lên, cũng không kịp làm ra vẻ e thẹn đáng thương gì, bắt đầu liều mạng duỗi chân ra.

Âm thanh phần phật trước kia xộc vào trong đầu, đây thật sự là một tên cầm thú!

Nàng càng đập mạnh Sở Hạo lại càng hưng phấn, với hấn mà nói còn hơn cả lột y phục, hấn hiển nhiên càng thích thử xem nàng rốt cuộc mềm mại tới cỡ nào, giơ chân nàng lên mạnh mẽ tách ra. Ép tới khi cả người nàng như bị bẻ gãy, váy bị vén lên trùm cả mặt Ngưng Hoan, không nhìn thấy gì cả.

Diệp Ngưng Hoan hoàn toàn bị điên, nhẫn nại giả chết cũng không được! Nàng không làm được việc này, mà bây giờ không giả ngu cũng thế. Dưới tình thế cấp bách, hai tay nàng chống dậy vịn người, hai chân dùng sức muốn đập hấn ra ngoài, cả người ở trên giường xoay một cái, nhưng sức lực hấn quá lớn, Ngưng Hoan phát lực lại quá mạnh, đột nhiên nghe được một tiếng “rắc” của xương cốt vang lên, phần eo liền truyền đến một trận đau nhức.

Sở Hạo cũng nghe được, quá rõ ràng. Tiếp theo liền cảm giác được cả người nàng đều co quắp lại, hấn đưa tay vén cái váy trùm đầy đầu nàng xuống, lộ ra khuôn mặt vụn vụn biến dạng, trên mặt không phân biệt nổi nước mắt và mồ hôi, son phấn nát bét, chỗ xanh chỗ đỏ.

“Gãy eo rồi?” Sở Hạo nhú mày nhìn bộ dáng như quỷ kia của nàng, nhưng mà vốn điểm hấp dẫn hấn cũng không phải mặt. Xinh đẹp thấy nhiều, khiêu thẩm mỹ đã không còn, trên cơ bản cũng rất khó khiến hấn kinh động. Phỏng chừng là cái bộ dạng không giống người thường này mới khiến hấn để vào mắt. Cho nên mới hao tâm tốn sức hỏi một câu, chỉ là cảm thấy thật sự hỏng rồi, còn có điểm đáng tiếc.

Diệp Ngưng Hoan cũng không nói gì được, thắt lưng đau gần chết, nàng cố nén nước mắt, trong lòng hận biết bao! Đã không còn rõ nên hận ai. Sở Hạo là đồ vô lại, nhưng mà Sở Chính Diêu đưa cho hấn. Sở Chính Diêu cũng vô tình, nhưng cũng không phải y cướp đoạt dân nữ, là thúc thúc nàng bán... Nàng không biết nên hận ai, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen.

Sở Hạo thấy nàng đau như vậy, gương giọng gọi người, hẳn cũng không có thói quen có người hầu hạ.

Phùng Đào đẩy cửa tiến vào, hẳn là thái giám của Sở Hạo từ nhỏ, về sau cùng đi ra.

Phùng Đào thấy Diệp Ngưng Hoan nằm một đống trên giường, lại nhìn Sở Hạo đứng ở cạnh giường thờ ơ nói: “Hình như gãy eo rồi... Gọi người lại đây nhìn một cái.”

Không phải chứ? Phùng Đào sợ hãi, gãy eo còn có thể sống sao? Nếu vậy thì còn trị cái gì nữa? Trực tiếp ném đi cho rồi.

Nhưng nhìn ánh mắt kia của Sở Hạo, dường như rất có hứng thú. Hắn liền đáp một tiếng, cũng không dám đụng tới người trên giường, vội vàng phái người đi tìm lão đại phu trú tại đây.

Chương 2

Kết thúc vũ hoa gãy cánh

Lúc Diệp Ngưng Hoan mê man tỉnh lại thì phát hiện mình đã về tới trong phòng đông viện Lệ Thủy Các, trên người vẫn mặc áo ngủ xanh biếc. Giường mềm, rèm hoa che nửa, mơ hồ nhìn thấy một góc tấm bình phong, cùng với tấm thảm xanh trên mặt đất, trong không khí còn có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Không phải là bãi tha ma, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy thật may mắn. Trong phòng còn dọn dẹp sạch sẽ sửa sang như vậy, còn đốt hương... Xem ra nhị thế tổ Sở Hạo kia còn chưa đã ghiền, chuẩn bị chờ nàng ổn rồi thì tiếp tục bẻ, thật không có nhân tính! Nàng dù có mềm thế nào đi nữa cũng có xương cốt có gân, hãnh thật coi nàng là bột nhào à!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy cổ họng khó chịu, cả người cũng đau gần chết, đặc biệt là đau đớn từ eo truyền đến, sự bén nhọn lúc trước nay đã cùn, thật khó nhịn.

Nàng muốn nói chuyện, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra một tiếng kêu nhỏ. Lý Vân từ phía sau tấm bình phong lại đây, trong tay còn cầm ấm trà, tiến đến bên giường hỏi: “Tỉnh rồi, uống nước không?”

“Vân tử tử ~” Diệp Ngưng Hoan vừa thấy đã vội vàng giẫy giụa ngồi dậy.

Lý Vân thuận tay đặt mấy món đồ lên đầu giường, nhấn cánh tay của nàng nói: “Đừng nhúc nhích, thắt lưng muội bị đau, gân cốt cũng bị trật. Chớ có làm bị thương thêm...”

Diệp Ngưng Hoan “ặc” một tiếng trong cổ họng, ngoan ngoãn nằm thẳng. Vẫn không nhịn được, tự khuyên răn mình phải nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn

là...

Lý Vân rót trà, hơi nâng đầu nàng, dứt nàng hai muống nước, sau mới buông chén nhỏ giọng nói: “Muội ngủ cả ngày, may mà không bị thương xương cốt. Bằng không đời này xong rồi...”

Trong mắt Lý Vân có chút bất đắc dĩ hơi hợt: “Ta biết, tỷ muội của muội đều tìm được chỗ rồi... Nhưng muội cũng không thể không có chí tiến thủ như vậy? Ta lớn hơn muội hai tuổi, nhận một câu ‘tỷ tỷ’ của muội, muội cũng nghe ta một câu, thời gian ai cũng phải đi qua, kẻ hiểu thẳng chỉ làm tổn thương bản thân mình.”

Diệp Ngưng Hoan lẳng lẳng nhìn nàng ta, thấy khóe mắt nàng ta rơi lệ từng giọt, khiến khuôn mặt nàng ta nhuộm mấy phần bi thương.

Lý Vân thay nàng dịch dịch góc chần: “Chúng ta đều là người giống nhau, như bông liễu bay đi đâu cũng chẳng biết. Nhà thì nghèo, bán chúng ta cũng không được mấy lượng bạc. Nhan sắc trời sinh, cũng coi như là gấm vóc, mà phải dính lấy đức hạnh không rời. Cùng lắm chẳng qua là được mấy nhà quyền quý nuôi dưỡng để mua vui thôi. Nếu bản thân không cẩn thận thì không ai tiếc mạng nhỏ cho muội! Muội không phải là người không so đo. Đã như vậy thì nghe tỷ tỷ khuyên một câu. Tìm chết là vô nghĩa, thừa dịp lúc này mà hầu hạ cho tốt, cũng không thua thiệt muội. Chỉ cần biết tạo hứng thú biết hầu hạ, sau này cũng có chỗ tốt. Tây viện có một nàng họ Trịnh ở đây đã lâu, có lẽ mấy ngày nay muội đi dạo cũng có nghe thấy, các muội đến trước khi Vương gia mở ân thả người. Cho phòng để ở, đến lúc đó cũng mua vài tiểu nha hoàn, còn không giống chủ tử sao? Bằng tướng mạo tài nghệ, cũng không kém mọi người, sao người ta có thể lẫn lộn đến mức này khiến Vương gia thương cảm? Lấy trứng chọi đá là chuyện kẻ ngốc mới làm. Tục ngữ nói đúng, rèn sắt khi còn nóng, muội là người hiểu chuyện, cẩn thận suy nghĩ nhé?”

Diệp Ngưng Hoan không phải không rõ, nhưng mà vấn đề là hãn nổi điên không chịu nổi mà! Trước đó hãn không phải sướng hạnh đó sao?

Khoan hãy nói nàng lúc nào cũng phải ngẩng mặt lên, chết rồi còn so đo trình liệt cái gì. Mạng cũng không giữ được, nàng cũng không thể lúc nào cũng mạnh mẽ. Thân phận nàng thấp kém, nô tài mà... Nhưng nàng lúc ấy thật sự bối rối, cảm thấy còn quyết liệt hơn cả khi chết!

Lý Vân nói như vậy cũng là có lòng tốt, Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện tranh luận gì với nàng ta. Cổ họng ậm ừ đáp mấy tiếng: “Vẫn phải tạ ơn tỷ tỷ đã chăm sóc.”

“Có đói bụng không, có cháo.” Lý Vân cười cười, xoa xoa đầu nàng nói, “Chúng ta đều ở cùng một viện chính là có duyên phận, chăm sóc lẫn nhau cũng là chuyện nên làm.”

Diệp Ngưng Hoan lắc đầu nói: “Không đói bụng đâu, tỷ tỷ dùng chút đi?”

Lý Vân hé miệng cười lắc đầu: “Ta để ở đây, một hồi đói bụng thì ăn?” Nhìn Diệp Ngưng Hoan trên giường, nàng ta thầm thở dài.

Kỳ thật mấy lời này là Tôn quản sự bảo nàng ta nói.

Hôm kia ở Liêu Hoa Thai xảy ra chuyện gì, nàng ta cũng không rõ. Nhưng mà Diệp Ngưng Hoan sau lại bất tỉnh nhân sự được đưa trở về, Phùng công công không cùng lại đây, sắp xếp một nha hoàn qua đây đưa thuốc, kèm thêm chuyển lời. Chỉ nói Diệp Ngưng Hoan bị đau thắt lưng, ước chừng phải nghỉ mấy ngày, phân phó Tôn quản sự bên này thuốc dùng ngoài thì dùng ngoài, thuốc nên uống thì uống, cần phải hầu hạ ôn hòa.

Tôn quản sự vừa nghe xong nào dám chậm trễ, vội vàng nhìn chăm chăm hầu hạ, cởi quần áo xong, thấy toàn bộ sau thắt lưng Diệp Ngưng Hoan đều tím đen, lại nhìn trên đùi tất cả đều là dấu ngón tay. Nhìn tư thế này giống

như là nghịch ý Vương gia, nhưng nghịch ý xong vẫn còn đưa về chốn trị, phỏng chừng là Vương gia thật đúng là xem trọng.

Tôn quân sự hầu hạ ở viện này đã nhiều năm, người lui tới nơi này gặp qua không ít. Vương gia không có hứng thú chơi trò bá vương ngành thượng cung, làm âm ỉ thì ném đi cho xong.

Ở trong mắt Vương gia, mấy người này chơi đùa thế nào? Bóp chết các nàng cũng ngại bẩn tay. Vì thế ở trong mắt nhóm nô tài này cũng dần dần có chuyện như vậy, không đáng làm quen hay xem thường các nàng.

Vương gia hứng thú chẳng qua chỉ chừng một tháng, được coi trọng thì cứ ngoan ngoãn nghe lời, Vương gia bình thường cũng sẽ không làm khó. Một số cũng toàn mạng đi ra ngoài, bản thân cũng có thêm thể diện. Nhưng Vương gia cũng không phải kim chủ ngu ngốc coi tiền như rác, đi ra ngoài mà lên mặt nói láo thì cũng chết.

Thình thoảng Tôn quân sự cũng rất đồng tình với các nàng, giống như họ Lâm vừa đi buổi sáng ngày hôm qua, cùng vị này chẳng? Nghe nói muốn đưa đến bên người Công chúa làm nữ nhạc công, hình như rất vui mừng.

Người ngoài nếu nghe đến chuyện cùng đi gả xa đến ngàn dặm ngoài biên giới, ai mà không sợ không hoảng hốt chứ, nhưng đối với các nàng mà nói thì đúng là không còn gì tốt hơn. Sống ở đây, nói không dễ nghe thì không khác hàng hoá là mấy.

Nhưng mà giống như Diệp Ngưng Hoan, bị thương thành như vậy cũng không bị Vương gia đuổi đi, nhưng bị đập thành như vậy mà còn giữ lại, vậy đã nói rõ hứng thú của Vương gia không giảm.

Tôn quân sự mặc dù không ở trong cung nhưng cũng ở bên người Vương gia đã nhiều năm. Biết rõ tính nết đám vương tôn quý tộc này, cha mẹ sinh con trời sinh tính người người không ai giống ai, có người tốt số có người xấu số. Vương gia chính là loại tốt số, có sức mạnh đi ép buộc người khác

cũng không ai dám quản, tính tình rõ ràng, không quan tâm tới thể diện, đừng nói là nô tài, ngay cả chủ tử hãn cũng không quản.

Nói trắng ra là, chính là do Hoàng thượng nuông chiều, chỉ cần hãn không gây ra rắc rối lớn thì căn bản không ai quản hãn.

Xem chủ nhân này, ngay cả Hoàng thượng cũng muốn tránh, điển hình cho kiểu thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Nhóm nô tài ở trong mắt hãn không phải như con kiến sao?

Lúc này hãn còn có hứng thú, giữ lại nuôi. Tôn quân sự liền cảm thấy, nếu làm tốt thì vị cô nương này lại không có giá trị nhãn lực, không làm tốt thì sa hố. Bởi vậy chạy tới thương lượng với Lý Vân, tốt xấu gì các nàng cũng giống nhau, nói tới nói lui thì tương đối lọt tai.

Lý Vân há lại không rõ sự lo lắng của Tôn quân sự, nếu chướng mắt ném đi thì cũng bớt lo. Lại sừng mặt sừng mũi trở về tịnh dưỡng mới phiền toái, thật không rõ sự hứng thú của Vương gia có thể kéo dài được bao lâu, nhưng chỉ còn một ngày thì người này không thể không nhắc tới.

Lý Vân ở đây một tháng, hơn nữa hai ngày trước tổng cộng hầu hạ Vương gia hai lần. Hai lần được không ít lợi ích, mà tây viện có đuổi người đi cũng không phải giả. Nàng ta thấy mấy người Diệp Ngưng Hoan đến, thờ ơ lạnh nhạt, đúng là được Vĩnh Thành Vương phủ dạy dỗ tốt. Chắc là ngày thường cũng nuôi giống như đại tiểu thư cầm y ngọc thực, cho nên mới không rõ phân lượng của mình, từng bước từng bước đều có tâm tư lâu dài.

Mấy người này rốt cuộc là mặt hàng nào nàng ta không xen vào, nhưng nếu Diệp Ngưng Hoan quả thật như vậy, liên lụy tới nàng ta sẽ không ổn. Cho nên thừa dịp Diệp Ngưng Hoan còn chưa tỉnh thì lại đây đổi thành ấn tượng tốt, nhân cơ hội nói mấy lời tâm huyết.

Lý Vân bên này tự mình múc nước cho Diệp Ngưng Hoan xoa xoa, thấy nàng cũng không muốn ăn gì, chắc là thật sự đau đến khó chịu. Lại thay

nàng dịch dịch góc chần cho nàng ngủ, sau một lúc lại giúp nàng đổi thuốc sau thắt lưng, khiến cho Diệp Ngưng Hoan được sủng mà lo. Thật ra thì khi tỉnh lại, chính nàng cũng bình tĩnh. Xem ra vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đủ, bĩu môi thì bĩu môi, cho dù hấn thích cào da móc tim gan, nàng cũng không chịu?

Tóm lại bây giờ để cho nàng tịnh dưỡng đã chứng minh vẫn còn hứng thú. Trước cứ thuận theo rồi nói sau, trước kia hỏi Lục Vân mấy chỗ miệng cống, còn mấy chuyện liên quan đến khu trồng cây cảnh, khi đó không phải vì cho quen cảnh sao? Ở đây cũng không phải là không có chỗ hở, thứ nàng thiếu chính là thời gian và ngọn nguồn tin tức.

Cứ thế Diệp Ngưng Hoan ở trong sương phòng này điều dưỡng chừng ba bốn ngày, sau đó miễn cưỡng có thể xuống giường hoạt động. Nàng có chút thấp tha thấp thỏm, sợ cái tên Vương gia sốt ruột kia biết nàng ổn rồi, lại muốn xách nàng qua khiêu chiến cực hạn của cơ thể.

Nhưng mà không có động tĩnh gì, phỏng chừng là lúc ấy có hứng thú, im ắng xếp móng hai ngày thì ném ra sau đầu.

Như thế càng tốt, thân thể nàng không được thoải mái, nhưng người hầu hạ ở đây chu đáo. Nàng xuống giường có thể hoạt động, khi không thường có hai nha hoàn đến hỏi han ân cần, tránh cho nàng lao động chân tay ảnh hưởng đến thắt lưng.

Như vậy lại qua mấy ngày giống như đại tiểu thư, thật sự là có cảm giác nhớ tới Nhã Nhạc Cư. Chỉ có điều ngày lành không kéo dài lâu, lúc thân thể Diệp Ngưng Hoan dần ổn, Sở Hạo lại phái người đến kêu nàng.

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan loạn xạ như rút dây đàn, nhưng mà ngấm lại cũng xứng đáng, lúc ấy có sức đá chân vắn eo, phỏng chừng hấn muốn quên cũng khó.

Rất sợ gặp hãn, nhưng cũng không thể tránh. Diệp Ngưng Hoan dọc đường đi không ngừng xây dựng lớp phòng ngự trong đầu: mặc kệ một hồi hãn bẻ như thế nào, cần phải ngàn theo trăm thuận! Người giống như hãn, càng quyết liệt với hãn thì hãn càng mạnh hơn. Chỉ có chướng mắt hãn, không để cho hãn chiếm được. Chiếm được thì cảm giác mới mẻ sẽ giảm mạnh... Ở đây không ai nhìn chăm chăm, đi dạo thế nào cũng không quản, đã là địa lợi (1). Cho nên cửa ải này, Diệp Ngưng Hoan thế nào cũng phải qua!

(1) ý ở đây là một trong ba yếu tố thiên thời – địa lợi – nhân hoà

Lúc nàng đến, Sở Hạo đang ngồi đọc sách trong góc, nàng liền chậm rãi thông thả đi qua hành lễ.

Hãn vẫy tay xuống, liếc nàng một cái rồi mở miệng: “Đứng lên đi.”

Khi Diệp Ngưng Hoan đứng dậy, khóe mắt liếc hãn nhưng lại mang theo ý cười, trong lòng thở dài, quý nhân thôi, không xem nô tài là người đã thành thói quen. Nàng lắc đến trật hông, buồn cười quá chằng?

Sở Hạo nhìn nàng, không còn cái nhọt đỏ chót trên mặt và son phấn nhìn đến chướng mắt, thật đúng là xinh đẹp.

Khoảng cách gần như vậy, ngay cả lỗ chân lông cũng tìm không thấy một cái. Lúc này da mặt đỏ hồng từ trong ra ngoài, da dẻ như nhuộm châu quang.

Hãn ung dung nói: “Lúc này chỉ tạm coi là mới mẻ, tha cho người.”

“Dạ.” Diệp Ngưng Hoan thành thật đáp lại, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Sở Hạo hỏi nàng: “Học chiêu thức thế nào? Nhã Nhạc Cư còn dạy cái này không?”

Diệp Ngưng Hoan thở nhẹ một hơi, nói khẽ: “Bẩm Vương gia, có sư phó dạy chút nhu công.”

Hắn uống một hớp trà, rũ mắt nói: “Sư phó nào dạy loại nhu công này?”

Giọng nói không nhanh không chậm, Diệp Ngưng Hoan lại thoáng chốc hiểu ra.

Hắn là người luyện công phu, nhìn ra manh mối trong bước nhảy. Thảo nào lúc trước sờ loạn trên người nàng, là sợ nàng có công phu? Hay là nói, sợ Vĩnh Thành Vương phái mật thám đến?

Nàng thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Bẩm Vương gia, nô tì không dám nói xằng múa bậy, nhưng cũng có biết sơ sơ. Tất cả điệu múa đều nhìn rất quen, chỉ là có khi nô tì nhìn rồi nhìn mấy tư thái cũng có thể hóa thành điệu múa.”

Sở Hạo hơi dừng một chút, hất mắt nhìn nàng: “Nói như vậy, điệu nhảy trước kia là người tự nghĩ ra bước mới?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Trước kia là chiến vũ. Chiến vũ, trận vũ, cổ vũ, đều là từ diễn biến sát phạt mà ra, từ xưa đã có. Nô tì chẳng qua là ăn mặc hoá thành hình chim muông, khác hình người trăm bước, do đó mới sửa một tí.”

Ba mươi sáu đường nguyệt đao của Sương Lăng hoàn toàn là bộ sách võ thuật giang hồ. Mà Sở Hạo thuở nhỏ đã ở trong cung đình, cho dù học công phu thì cũng tìm chính tông danh môn, lấy chính thống đại nội mà giảng dạy, mấy chiêu thức giang hồ hẳn không cần thành thạo. Huống hồ tất cả công pháp đều có trăm kiểu mà diễn, mỗi người tự xuất chiêu không trùng.

Diệp Ngưng Hoan chẳng qua là phối hợp đao pháp của Sương Lăng vào trong vũ đạo. Múa và võ có chỗ giống nhau, vốn chính là động gân cốt. Nàng không có nội lực, nhưng lại không thể nói là có người dạy nàng chiêu thức.

Nàng không có tư cách làm mật thám, cũng không muốn cuốn vào trong đầu đá hoàng tộc. Nói cách khác, nàng thật không có cách nào tự do.

Sở Hạo im lặng, nàng lại nói tiếp: “Nô tì hơi thông tài nghệ, trí nhớ cũng coi như đáng kể. Thỉnh thoảng cảm thấy chỉ múa thì đơn giản quá, bởi vậy mới thêm chút mới mẻ.”

“Ồ? Vậy không chỉ là kỹ năng giỏi, mà còn có thể sửa cũ thành mới.” Khi Sở Hạo nói chuyện, mắt liếc ra ngoài cửa sổ, “Người nhìn bộ quyền pháp này xem, có thể biến đổi thành kiểu múa gì?”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong ngẩn ra, theo ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong viện chẳng biết khi nào đã có bốn nam tử, đang đánh quyền đối chiêu rất lộn xộn.

Thử nàng sao?!

Nếu quả thật là người thiên về kỹ năng, khi nhìn thấy nhất định có thể mô phỏng theo mà biến đổi. Cho dù không nhớ được tất cả, nhớ một vài cái cũng đã là hay.

Nếu không thì chính là có người dạy chiêu thức cho nàng, nhào nặn một chút thành vũ đạo. Cho dù nàng không phải mật thám thì cũng bại lộ một phần, Vĩnh Thành Vương qua lại với giang hồ thật không minh bạch! Đến lúc đó, nàng chính là nhân chứng. Chờ Vương gia chán ngấy rồi đuổi nàng đi, căn bản chính là nằm mơ!

Sở Hạo liếc nhìn nét mặt của nàng, bốn người kia căn bản không phải đánh quyền pháp, hoàn toàn không phải môn võ thuật nào cả. Cho dù nàng có học trong đầu thì cũng học không giống.

Nhưng có mấy động tác lặp đi lặp lại, lại bởi vì đánh rất nhanh, nếu không phải là người nhạy cảm với tư thế thì rất khó phân biệt. Nếu nàng thật sự là

người thiên về hoà hợp các loại tư thế và vũ đạo thì có thể tìm ra cách biến hoá hơn nữa.

Nàng xem rất nghiêm túc, lúc chuyên chú thì ngũ quan liền trở nên đặc biệt sáng rõ. Hơn nữa hôm nay trời râm mát, mây dày như đang nén một trận mưa, khiến hết thảy trong phòng đều trở nên tối mịt, như thế lại càng làm nàng nổi bật hơn.

Sở Hạo đột nhiên duỗi tay ra, cửa sổ tức thì khép lại. Hắn cười như có như không: “Nhảy đi.”

Hoàn toàn không cho nàng thời gian chuẩn bị.

Diệp Ngưng Hoan thềm thở ra một hơi, nhìn không ra chiêu thức gì, nhưng bởi vì đều luyện công phu, tư thế nam nhân và nữ nhân luyện võ không giống nhau, có luồng dăng trào mạnh mẽ. Nàng ghi nhớ vài động tác, cộng thêm bay nhẹ mấy bước, phỏng chừng có thể hợp thành nét đẹp oai phong.

Nàng lui lại mấy bước, vung tay áo định nhảy.

Sở Hạo lại không nhanh không chậm nói: “Cởi quần áo ra nhảy.”

“...”

Diệp Ngưng Hoan nhìn môi mỏng hắn khẽ mở, lời nói thì hơi hợt, tư thái còn đang tao nhã uống trà. Thật muốn xông qua hất bàn lò (2) đập lên đầu hắn! Nhưng những gì được giáo huấn trước kia vẫn còn mới mẻ, huống hồ hắn hiện tại rõ ràng đang hoài nghi nàng là mật thám, không nhìn ra chẳng phải rất ngu sao? Cứ phân cao thấp thì không còn dễ dàng như vậy.

(2) bàn lò: bàn nhỏ đặt trên giường lò

Thảo nào vừa mới đến thì hắn liền nói cái gì mà cho người thêm chút mới mẻ...

Nhưng mà... Đây thật sự là làm khó người khác, da mặt nàng có dày đi nữa cũng không chịu nổi. Do dự mà vê góc áo, lén liếc nhìn hăn, nhìn không ra hăn đang có biểu cảm gì, cũng không có triệu chứng động đục. Nghĩ rằng nếu không thì nói chút lời êm ái chẳng hạn.

Nàng đang chần chừ, Sở Hạo thấy chán, vác hai chân dài lên cạnh giường, liếc nàng: “Đừng chờ ta đá người.”

Hăn đã nói như vậy, Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không ngu xuẩn đến mức chờ người ta đến đá rồi lại thỏa hiệp, đành cắn răng một cái, lúc này bắt đầu cởi y phục ra. Tay hơn run, mặt cũng nghẹn đến tím ngắt, đôi mắt cũng đỏ lên. Nàng không rơi nước mắt, trước kia có một lần bị bệnh, nước mắt gì cũng đã khóc cạn, rồi không còn khóc được nữa.

Nàng giữ lại lớp áo lót, thật sự không xuống tay được, cũng không biết là có phải ảnh hưởng tâm lý hay không, thắt lưng lại bắt đầu đau âm ỉ. Nàng ngồi xồm xuống cởi trường sa ra. Cũng không chờ Sở Hạo mở miệng, nàng đã trực tiếp tung bước nhảy!

Chỉ sốt ruột sợ hăn hỏi, sao người lại không cởi? Dù sao hăn cũng chưa nói cởi sạch!

Trường sa của Diệp Ngưng Hoan tung lên, y sa dài ba trượng phối hợp quần lầy, trong nháy mắt như tầng tầng lớp lớp sóng nước uốn lượn trong tay nàng, mỗi một tác đều bày ra, êm ái như sương mù, lại tản ra không thấm. Nàng vắn eo một cái, vòng quanh lư hương phi bốn năm bước, tiếp theo tung tay hất chân, phía sau lưng hạ xuống, giống như trước mặt có người vung quyền đánh tới, suýt nữa thì vắn eo đến đau.

Giống động tác vừa rồi như đúc. Chẳng qua là do nàng thi triển, toàn bộ đều thay đổi ý nghĩa.

Đó là sự uyển chuyển, nhỏ nhắn mềm mại, linh hoạt, cho dù mặc áo lót trắng thuần không lộ thân, nhưng vẫn thi triển hết vẻ quyến rũ kia.

Vặn một bên vai, tay trở về đỉnh. Hoàn toàn là nàng tự hư cấu nghĩ ra một kẻ địch đang đuổi theo nàng. Trong căn phòng nhỏ, điệu múa của Diệp Ngưng Hoan tung bay, hoàn toàn không cần mượn vũ y rườm rà hay bày ra tư thế nhanh nhẹn, thân thể trơn như người cá, vải sa uốn lượn quanh thân nàng, kèm thêm bím tóc của nàng cũng đã nhảy như bướm, cả người vô cùng rực rỡ!

Khi thì nàng vòng ra sau tấm bình phong, khi thì lại dao động tới trước mặt. Cái bàn là vật trang trí, đều trở thành phụ trợ cho nàng. Nàng thỉnh thoảng còn ngâm nga tiểu khúc, dường như muốn hoà mình hoàn toàn vào trong vũ đạo.

Cái gì gọi là đẹp, Sở Hạo đột nhiên tỉnh ngộ. Sở Hạo nhìn mà ngây người, hoàn toàn không tính toán chuyện vừa rồi nàng chui qua lỗ hổng trong lời nói của hắn, không cời sạch ra nhảy. Nhìn hai má của nàng đỏ hồng hơi óng ánh, bất giác cơ thể của hắn như có luồng điện chạy qua.

Cho đến khi nàng xoay tới bên người, hắn đưa cánh tay ôm lấy. Thân mình hơi nóng của Diệp Ngưng Hoan kia liền trực tiếp xoay vào trong lòng hắn.

Sở Hạo cong khoe môi, vẫn rõ ràng như vậy. Ngựa quen đường cũ liền thò tay vào trong áo lót của nàng, mặt cũng dán về phía nàng, hôn lên cổ nàng. Nói thật ra thì, hắn đang cần!

Thân thể tức thì cứng ngắc, Diệp Ngưng Hoan mạnh mẽ ngăn chặn huyết khí cuộn cuộn từ trong ngực tràn ra, lại khiến lệ nhanh chóng trào ra từ hốc mắt.

Nàng không phải khóc cho trinh tiết của mình, đã thấp kém đến mức này, mạng còn không ở trong tay mình, cái thứ trinh tiết này đã không còn đáng để nàng rơi nước mắt.

Chẳng qua là nàng nghĩ tới khuôn mặt kia, luôn mỉm cười ấm áp trong cảnh trời quang mây tạnh.

Là người cho nàng hi vọng hiền thê lương mẫu, lại nghiền nát một chút hi vọng này. Quả đúng như lời Lý Vân, các nàng được nuôi lớn trong cấm y ngọc thực, nhưng cũng không phải là danh môn khuê tú. Hai chữ đức hạnh, các nàng đã không còn tư cách nói.

Lúc Diệp Ngưng Hoan trở về đã là chạng vạng, hai cái đùi cũng không đi nổi nữa, thật khiến cho người ta đau nhức như bổ ra.

Sở Hạo cầm tinh con chó nên mới thích cắn đủ kiểu. Hơn nữa còn thích quẩn lầy người, thật sự là biến thái! Diệp Ngưng Hoan thầm mắng hăm một vạn tám ngàn lần!

Nhưng Tôn quân sự rõ ràng lại thở phào một hơi, qua lần này hiển nhiên Vương gia rất hài lòng. Người đưa Diệp Ngưng Hoan trở về cũng cười híp mắt, cũng rất khách khí với nàng.

Nàng ta sai Lục Vân Lục Khởi qua hầu hạ Diệp Ngưng Hoan rửa mặt, lại dựa theo quy củ trước giờ sắc một chén thuốc cho Diệp Ngưng Hoan. Người ở đây không tư cách sinh con cho Vương gia, đều phải nhìn chăm chăm họ uống thuốc.

Chuẩn bị nước xong, Diệp Ngưng Hoan nói hết lời Lục Vân Lục Khởi mới ra ngoài trước, thật sự không muốn khiến cho người ta thấy. Nàng nhe răng nhếch miệng miễn cưỡng bước vào thùng nước, ngâm trong nước ấm, cảm thấy xương cốt cũng nhanh chóng thả lỏng.

Diệp Ngưng Hoan chậm rãi rửa sạch mấy chỗ không thoải mái trên người, vừa chà vừa đau, lại vẩy nước lên trên mặt, ngăn chặn sự xúc động muốn khóc kia. Đang lúc mệt mỏi thì nghe thấy Lục Khởi bên ngoài nói: “Diệp cô nương, ta mang thuốc vào nhé?”

Diệp Ngưng Hoan biết rõ là cái gì, vớ lấy một chiếc khăn lớn trùm thân thể lại, mở miệng nói: “Tỷ tỷ vào đi.”

Uống thuốc rất thoải mái, Lục Khởi tỏ vẻ rất vừa lòng với việc này, đứng ở bên cạnh nói: “Tối hôm nay phòng bếp sẽ thêm đồ ăn, có muốn ăn món gì đặc biệt thì nói cho bọn họ, đều có thể làm.”

Ta muốn tên Sở Hạo vãnh đuôi thành món nhậu có được không? Diệp Ngưng Hoan oán thầm, nhưng trên mặt vẫn cứ vui vẻ: “Làm món gì cũng được, một hồi làm phiền gọi Vân tỷ tỷ đến, trước... Ta cũng nên mời...”

Trong lòng lại nổi lên chán ghét, nhưng nàng nghèo như vậy nên đành chịu. Muốn mời khách thì phải lấy da thịt ra đổi! Mặc kệ nói thế nào, từng ăn một bữa của Lý Vân, lại chăm sóc một lần, cũng nên mời đáp lễ lại.

Buổi tối Lý Vân nhận lời mà đến, Lý Vân thấy nàng cuối cùng cũng phấn khởi, hẳn là sẽ không làm phiền người khác nữa, trong lòng cũng có chút an tâm. Hai người nói đông nói tây một lát, Lý Vân liền cáo từ trở về phòng.

Lần này Diệp Ngưng Hoan được ban thưởng một bộ trang sức bằng vàng, hai cuộn vải lụa, một cuộn vải gấm. Bộ trang sức này có một cây trâm lớn, bốn cây trâm cố định, một đôi khuyên tai cộng thêm hai chiếc vòng tay. Chất lượng đều tốt, còn rất nặng.

Nếu hẳn đã tặng quà thịnh soạn như vậy, phỏng chừng hẳn có cả núi vàng cũng không chừng. Lý Vân tuy rằng ăn vận giàu sang, nhưng trên đầu chỉ cài vài cây trâm.

Đúng là lần này Diệp Ngưng Hoan nhảy đẹp nên người cũng đẹp theo, liền tốn kém một phen.

Lúc mang tặng phẩm tới Lục Vân nói với nàng, trong viện này có tài y, có thể mang vải đến cho bọn họ cắt rọc, bản vẽ dùng cái có sẵn cũng được, muốn thêm cái gì mới thì nói với bọn họ cũng chả sao. Dù sao Vương gia thưởng, tốt nhất là chờ đến lúc Vương gia gọi nàng tới thì mặc thử, để Vương gia nhìn cũng phần chẵn.

Trước kia khi không có gì, cũng không biết ở đây có may vá sẵn, có thể nói cuộc sống đều đầy đủ mọi thứ nha.

Vậy rõ ràng không phải là giống Lý Vân nói là ở tạm, hiển nhiên là lấy viện này làm phủ?

Đông Lâm Vương phủ hiện giờ ở Đông Lâm lục quận, là phủ thứ ở kinh thành. Ở trên phố Tịnh Hải, là khu vực tuyệt hảo ở kinh thành. Nhưng Tịnh Viên này ở ngoài Vũ Xương Môn, hẳn lấy viện này làm phủ, hoặc là thật sự là một kẻ mê muội tửu sắc chỉ biết hưởng lạc, hoặc là tránh tai mắt người khác.

Diệp Ngưng Hoan lúc này tất nhiên cái gì cũng đều đáp ứng, tức thì mang vải sang may vũ y. Vương gia không phải là xem trọng điểm ấy của nàng sao?

Chớp mắt một cái đã đến tháng sáu, bước vào thời tiết ngày hè nóng bức. Ưu thế của Tịnh Viên này liền biểu hiện ra ngoài, dựa vào việc gần sông, cảnh nhiều phòng lại rộng rãi, Diệp Ngưng Hoan thật đúng là không có cái loại cảm giác nắng nóng này.

Sau mấy ngày, Sở Hạo không đến tìm nàng nữa, hơn nữa nô tài ở đây sớm đã thành thói quen qua lại, cũng không bởi vì nàng được sủng hạnh nhất thời mà như ruồi nhặng bu mùi hôi. Ngày nào cũng như vậy, đưa không ít đồ cho người, nhưng cũng không quá nhiệt tình nói chuyện với người, đây cũng là cách sinh tồn.

Lý Vân cũng giống vậy, hai người ở cùng một viện. Lý Vân cũng không hỏi nàng mỗi ngày đi dạo ở đâu, nàng cũng không hỏi, tự mà hiểu ngầm.

Mấy ngày này, Diệp Ngưng Hoan xem như hoàn toàn quen thuộc với Tịnh Viên. Ngoại trừ Nhạc Tư Trai không thể tiếp cận ra, những chỗ khác có chức vụ gì, cấp lớp nhân thủ, bao nhiêu trạm gác, nàng đều quan sát một chút.

Nước ở đây thông với Hà Cừ và Huệ Cừ ở kinh thành, ra ngoài thành tới Đông Sơn. Chủ yếu có vài cái cửa sông, cửa suối thông ra con kênh ở viên ngoại.

Viện này hai cửa nam bắc, cửa bắc thường đóng. Cửa nam có thị vệ thay phiên túc trực, ra vào đều cần phải có phù tiết, muốn giả dạng ra ngoài căn bản không đũa, hơn nữa bên ngoài nhất định còn có người canh giữ. Kinh thành dưới chân thiên tử, vốn canh giữ tầng tầng lớp lớp, mà Tịnh Viên này lại là lâm viên của dòng họ hoàng thất, tuyệt đối không thể lơ lỏng nửa phần.

Diệp Ngưng Hoan mặc dù cũng gặp gỡ qua vài tiểu mỹ nhân ở mấy viện khác, nhưng chẳng qua chỉ quen biết sơ sơ, Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện bầu vịu quan hệ để moi tin tức.

Nhìn tới nhìn lui, duy nhất chỉ có thể chạy trốn bằng đường thủy, mượn sông suối ra đập nước.

Nàng thuở nhỏ luyện múa, luyện hơi là thứ cơ bản hàng đầu, bằng không nhảy hỗn hển thì dễ coi chỗ nào? Cho nên nàng có thể nín thở, kỹ thuật bơi lội cũng rất tốt.

Chỉ có điều nước ở đây rất xiết, phỏng chừng cũng phủ lưới sắt linh tinh gì đó để phòng có người hoặc thú chui vào, nhưng nếu qua một thời gian dài, ngâm lâu trong nước, loại lưới này không chừng có thể dễ dàng phá hư.

Diệp Ngưng Hoan luôn cẩn thận quan sát nghe ngóng sinh hoạt các nơi để chuẩn bị cho chuyện sau này. Bản thân nàng không có tiền, trang sức Vương gia thường cũng không thể dùng, đi ra ngoài chỉ có thể tìm chỗ đổi tiền.

Từ năm năm tuổi, nàng chưa từng sinh sống ở bên ngoài, có khi ngẫm lại cũng sợ thật. Nhưng mà so với ở đây mặc cho người ta chà đạp, không chừng ngày nào đó không thoải mái lại vứt cho người khác, hoặc là nghĩ ra

cách hưởng lạc gì bì ồi hơn. Sự dơ bẩn trong cung vàng điện ngọc này, mấy năm nay còn chưa thấy rõ sao? Chỉ cần nghĩ đến mấy thứ này thì sợ hãi chẳng đáng là gì.

Cái gì mà cho người đi ra ngoài? Cái loại chuyện hoang đường này Diệp Ngưng Hoan nghe như là tú bà lừa gạt cô nương không tình nguyện.

Nàng mỗi ngày phải luyện cơ thể mấy canh giờ, thứ nhất là để thân thể khỏe mạnh không được gầy yếu. Thứ hai cũng là cho mọi người biết, nàng vẫn luôn tâm niệm nịnh bợ lấy lòng Đông Lâm Vương.

Sau đó thì đi tản bộ, từ lúc tới đây nàng chỉ thích tản bộ, không ai có chút nghi ngờ.

Tối mừng bốn tháng sáu, Liêu Hoa Thai bên kia đến chuyên lời, buổi tối nàng thị tẩm.

Diệp Ngưng Hoan ăn tối xong, rửa mặt chải đầu trang điểm một phen rồi đi theo.

Lần này qua Sở Hạo không ở đây, Diệp Ngưng Hoan lại thấy lúc mình vừa vào thì có nữ nhân ngồi liền của Sở Hạo rời khỏi Lệ Thủy Các. Trước kia vẫn chưa gặp qua, hôm nay nhìn gần thì càng xác định quả nhiên là mỹ lệ.

Nha hoàn trong phòng nét mặt ai nấy đều vô cùng cung kính dè dặt, hơn nữa miệng còn gọi bà ta là Thụy Đại cô cô.

Bà ta chừng bốn mươi tuổi, mặt dài dáng người cao gầy, xương gò má có hơi nhô lên. Búi một kiểu bao hoa kế đơn giản, chỉ cài một cây trâm ngọc. Mặc áo xanh đậm tay áo hẹp, bên dưới là váy bó mà đen, lộ ra vẻ tinh tế nhanh nhẹn. Trên mặt trang điểm nhạt, xem ra lúc còn trẻ cũng không tệ.

Lúc Diệp Ngưng Hoan tới lầu phía đông của Liêu Hoa Thai thì đã thấp đèn, Thụy Đại cô cô đang ở bên kia sai bảo tiểu nha hoàn đổi đệm.

Quay mắt nhìn thấy Diệp Ngưng Hoan, bà liền đi tới gật gật đầu, vẻ mặt có chút lãnh đạm: “Cô nương đi theo bọn nha hoàn tắm trước rồi đi thẳng đến tắm sương.”

Lúc tới đã tắm rồi, giờ còn tắm nữa hả?

Chỉ có điều nàng cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn đi theo, trước mặt bao nhiêu người lại tắm một lần nữa. Thấy một nha hoàn trong đó muốn cởi y phục và trâm cài tóc của nàng xuống, Diệp Ngưng Hoan không hiểu rõ tình hình, vội vàng gọi nàng ta: “Tỷ tỷ...”

“Một hồi cô nương đổi áo ngủ nhé? Tắm xong, đợi cô nương hầu hạ xong lại thay.”

Tuy là nói khê lại chậm, nhưng lại có sự kiên định không thể nghi ngờ, khiến cho câu “Hay là không cần tắm” kia của Diệp Ngưng Hoan vội nuốt trở vào.

Cái gì còn phải mặc đồ hăn thưởng cho hăn phần chấn há, khốn kiếp! Hăn thích nhìn người ta không mặc quần áo.

Đừng để đến mức không cho nàng đi chứ? Nàng nghèo mà, trâm cài là một khối vàng to đấy!

Phiền nào thì cũng là phiền nào, cũng không nói được gì. Áo ngủ mỏng hay không mặc gì đều giống nhau, đại biến thái!

Diệp Ngưng Hoan nhắc mày tiến vào trong rèm, bước lên trên bậc rồi nằm xuống.

Thân thể hơi lạnh, viện này lại rất hút nóng, nắng gắt cũng được tán cây chắn lại, ánh mặt trời cũng không chói nhiều, thời tiết nóng đều được hồ nước hấp thụ, nay cảm thấy tắm sương này càng thêm mát mẻ. Đây là lần đầu nàng đến đây, giường lớn khắc hoa, bề ngoài chạm khắc ngà voi nạm

vàng, trên giường còn bày gậy như ý (3), đèn sậy mùa đông, cách cửa sổ có một cái sạp lớn làm bằng gỗ cây tử đàn, cạnh cửa bày tám tấm bình phong tử đàn dựng thẳng, chạm trổ bồ đào, vẽ cảnh sơn thủy.

(3) gậy như ý: là vật đại diện cho quyền lực mà ngày xưa các vị quan lại vua chúa luôn sở hữu, rất quan trọng trong phong thủy, chuyên dùng để củng cố địa vị và quyền lực, chống lại kẻ tiểu nhân; tăng thêm công danh, uy quyền, sự tôn nghiêm cho người sở hữu.

Chăn rất mỏng, bởi vì tiết trời vào hạ đều thay đổi, nàng có hơi run.

Vẫn không có ai lại đây, Diệp Ngưng Hoan mơ mơ màng màng ngủ một giấc. Lúc lờ mờ tỉnh dậy, nàng cũng không biết là giờ nào, chỉ đang suy nghĩ có nên vén rèm lên nhìn một chút không. Đột nhiên thấy bóng người vụt qua một cái, Sở Hạo liền vào trong. Hắn mặc một bộ trung y hoa văn trắng hơi cũ, tóc dài xoã xuống, còn hơi ướt.

Ánh mắt của nàng vừa vặn đối diện với hắn, mang theo chút lim dim, nhất thời cũng quên mất phải ra vẻ thẹn thùng.

Cũng không biết là bởi vì ánh sáng tối mờ hay là vì hắn không nổi điên, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hắn thật có phong thái như vàng trắng cô độc sao lạnh.

Đồng tử vẫn rõ ràng như vậy, ánh mắt như đầm nước gợn sóng không sợ hãi. Vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí là có phần ôn tồn. Mũi cao thẳng, môi mỏng. Khóe môi khê cong, giống như đang cười, chỉ là nụ cười ấy chỉ hơi hợt dừng ở khóe môi, tuyệt đối không có nửa điểm tiếp tục căng ra.

Diệp Ngưng Hoan nhất thời sửng sốt, không thu lại ánh mắt, cứ như vậy mà trừng hắn. Hắn đứng ở bên giường, cũng không trở thành sắc quỷ bám vào người, cũng trừng nàng như thế. Không ai lên tiếng, Ngưng Hoan cảm thấy nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Không biết vì sao, thế nhưng mà sợ run cả người.

Nàng run rẩy mấy cái, ánh mắt tán loạn, bởi vậy cắt ngang sự đối mặt của hai người vào lúc này.

Diệp Ngưng Hoan đột nhiên cảm thấy vô cùng lúng túng, thân thể không tự chủ được mà lui vào trong. Hắn nghiêng người tiến vào, rõ ràng đôi mắt hắn không có độ ấm cũng không có cảm xúc, nhưng lại như câu hồn, làm cho cả người Diệp Ngưng Hoan run lên.

Sở Hạo thành công khiến nàng kinh hoàng, nàng tức giận mắng trong lòng nhưng không dám biểu hiện ra ngoài. Đành phải hoàn hồn ra sức tỏ vẻ thẹn thùng, dùng giọng điệu hờn dỗi mà gọi: “Điện hạ ~”

Mày hắn hơi cau lại, phỏng chừng là đang rất ghê tởm.

Sở Hạo duỗi tay ra xốc tấm chăn mỏng trên người nàng, rèm cửa buông xuống, bên ngoài lại phản chiếu ánh sáng. Cứ thế khiến cảnh sắc nơi đây trở nên kiều diễm.

Hắn lại dùng ánh mắt nghiêm hàng, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hắn lập tức từ dáng ngọc biến thành cầm thú. Không chần, nàng càng thấy lạnh, nổi hết cả da gà.

Sở Hạo giữ hai bên mặt nàng lắc qua lắc lại, lông mày càng nhíu chặt hơn, nói không hề khách khí: “Lại nổi cái nốt lớn đến chán, lột da của nàng ra bây giờ!”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, mắt cũng thật quá tốt đi? Ánh sáng tối mờ như vậy mà cũng có thể nhìn ra. Nàng bị muỗi chích, trên cổ có một cái nốt đỏ. Nhưng mà nàng cũng chỉ là món đồ tiêu khiển của hắn thôi. Hắn coi trọng xương cốt này da dẻ này, ảnh hưởng mỹ quan thì hắn không thoải mái.

Nhưng ở đây là vườn nha, cây nhiều thì côn trùng cũng nhiều nha, hơn nữa nàng thích lên núi lội nước, xách túi hương ngải (4) theo cũng không có tác

dụng.

(4) cây ngải hoa vàng phơi khô, đốt lấy khói hun có tác dụng xua đuổi muỗi

Đừng nói trên núi hay bờ nước, có khi côn trùng cũng có thể từ mắt rèm mà chui vào, nàng lại không có ai bên cạnh cầm phất trần đuổi cho nàng, lại không thể dùng huân hương cả ngày...

“Dạ...” Suy nghĩ đã đời, nhưng Diệp Ngưng Hoan cũng chỉ có thể đáp một chữ này, không tự chủ được mà sờ sờ cổ mình, có hơi ngứa, muốn gãi nhưng không dám.

Da ở trên người nàng, nhưng hần lại coi trọng như là của hần, thật là khó chịu mà!

Sở Hạo đưa cánh tay ôm nàng, một lọn tóc dài cọ qua cổ nàng ngứa ngứa, vốn nổi nốt đã ngứa, lúc này lại còn cọ vào, nhịn không được càng ngứa thêm khó chịu.

Hô hấp cách gần như vậy, nhịp tim cũng có thể nghe thấy. Diệp Ngưng Hoan vẫn không muốn nhắm mắt lại, đây là hiện thực của nàng, không tránh né mới kiên định được.

Thân thể giống như kim châm, rét lạnh đến nghiêng trời lệch đất. Từ trong ra ngoài đều bị gặm nhấm, mỗi một sợi thần kinh đều đang run lên. Lạnh đến ngứa ran, cóng đến phát đau.

Rõ ràng là tháng sáu, lại khiến nàng rét tận xương.

Hần nhiệt tình như lửa, sức lực đến đây căn bản không đáng quan tâm, dù sao cũng là cách tự làm bản thân cao hứng. Nhưng không thể mang đến chút ấm áp cho nàng, nàng chỉ có thể ra sức phối hợp với hần, lúc này nàng phải bảo vệ sự thấp kém sau lưng mình. Nhưng rét lạnh vẫn xâm nhập, giống như vô số nhũ băng không chút lưu tình mà đâm vào, xuyên thấu làn

da đâm vào tim nàng. Không theo kịp tiết tấu của hân, cuối cùng chỉ thành một món đồ chơi của hân, thứ Diệp Ngưng Hoan nhấm nháp được cũng chỉ là đau đớn kéo dài không dứt.

Hân ôm chặt nàng, dục vọng thân thể sôi sục trào dâng. Thân thể nàng mềm mại mà dẻo dai, trắng mịn mà nóng bỏng. Vừa mềm vừa dẻo, nhưng lại khiến hân không tự chủ được mà trở nên xuất thần.

Diệp Ngưng Hoan dần dần cảm thấy nghẹt thở, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen. Thật sự nhịn không được muốn đẩy hân ra. Nhưng hân bắt lấy hai tay của nàng, như là hận không thể khám nàng vào trong thân thể mới bằng lòng! Tinh thần Diệp Ngưng Hoan có hơi không rõ ràng lắm, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mới lơ mờ phục hồi tinh thần lại.

Hân vẫn ôm nàng thật chặt, trán nàng tựa vào vai hân. Thân thể đã thả lỏng, lại vẫn không chịu buông nàng ra. Diệp Ngưng Hoan lại nhịn không được muốn đẩy hân ra, lại bị hân siết càng chặt hơn, đè thấp một câu: “Đừng nhúc nhích.”

Đó là âm thanh mang theo vẻ chán chường biếng nhác, Diệp Ngưng Hoan không dám cử động nữa, cứ để hân quấn như vậy thật là khó chịu mà, còn buồn hơn nữa là bầu không khí tất cả đều là mùi vị khiến người ta khó chịu như vậy.

Một lát sau, Diệp Ngưng Hoan nghe được tiếng hít thở nặng nề đều đặn của hân. Nhưng nàng bất luận thế nào cũng không ngủ được... Trên người đau không nói, nàng còn sầu muốn chết. Hân không nắm tay nàng nữa, mà toàn bộ đều quấn lấy nàng, khiến hai cánh tay nàng gập lại rất khó chịu.

Rèm vẫn còn nửa che, đèn còn đốt. Diệp Ngưng Hoan nhìn xuyên qua rèm, thấy sau góc tấm bình phong hình như có bóng người lay động, lập tức sắc mặt như thiêu đốt, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Hắn đang ngủ, còn lấy nàng làm gối. Nếu nàng muốn đẩy hắn ra phỏng chừng phải rứt người lại.

Chịu không nổi, chịu không nổi. Mỗi một sợi thần kinh trên người đều đang gào thét sự nhân từ trong đầu nàng, thúc giục nàng nhanh chóng chạy trốn. Chết ở bên ngoài còn tốt hơn thế này!

Lại im lặng nấu dầu chừng nửa canh giờ, cánh tay Sở Hạo đột nhiên siết lại, rõ ràng là ngủ!

Hắn hơi cúi người, cúi đầu xem xét, đối diện với đôi mắt thoạt nhìn ươn ướt của Diệp Ngưng Hoan, khóe mắt hơi đỏ, nhưng lại không giống như là khóc. Hắn im lặng nửa khắc, nghiêng người xuống giường, lại hất tay xuống, che hết rèm lại.

Diệp Ngưng Hoan như trút được gánh nặng, thở ra một hơi. Rèm rũ xuống, giống như bị lớp vải vô hình bao vây, cho nàng sự an ủi nho nhỏ. Cho dù nàng có thấp kém cũng không dám, cũng không có tư cách bày ra nửa phần tôn nghiêm trước mặt quý nhân. Nhưng nàng vẫn hi vọng, có thể có một cái góc nhỏ như vậy, có xấu xí thối rửa thế nào cũng chỉ có nàng xem.

Trên bàn còn để đèn, ánh sáng cách rèm mờ mờ, mấy món trang sức ngọc trai vàng ròng ở đầu giường còn đang chớp, tầng tầng lớp lớp chói lọi. Nàng cũng giãy giụa ngồi dậy, tìm áo ngủ trong đồng lộn xộn, phỏng chừng một hồi sẽ có người đến đuổi nàng đi. Tuy rằng mặc áo ngủ mỏng hay không mặc đều như nhau, nhưng dù sao cũng nhiều hơn một lớp.

Nàng sờ sờ, đột nhiên nhìn thấy trên giường có nhiều vết máu lấm tẩm! Thoáng chốc sửng sốt, lại nhìn giữa hai chân mình, mơ hồ nhìn thấy có máu từ từ chảy ra, sẽ không phải là cái đó chứ? Chưa tới ngày mà, hơn nữa trước đó cũng không có cảm giác gì!

Da đầu Diệp Ngưng Hoan tê rần, chuyện đầu tiên nghĩ đến không phải là cơ thể mình hỏng rồi, mà là nghĩ đến chuyện quý nhân nhiều hơn, trước đó

cẩn hết mấy cái nhọt trên người mình, muốn lột cả da ra, một hồi nhìn đến chỗ này, không biết sẽ trừng phạt nàng thế nào.

Trong lòng nàng đã buồn lại thêm buồn, nằm trên giường chỉ cảm thấy quáng mắt, lại có máu nhiều xuống giường, đưa tay lên sờ mới phát hiện là mình chảy máu mũi... Thật đáng ghét, chảy máu trong lúc thị tắm không biết có thể khiến hãn gớm chết hay không. Chỉ mong đêm nay mau chấm dứt đi, có người nhanh chóng đến dẫn nàng đi, trở về trước rồi nói sau.

Nhưng mà xui xẻo vậy, đang lúc nằm ở trên giường đầm đìa máu mũi, Sở Hạo lại vén rèm vào.

Diệp Ngưng Hoan cứng cổ trừng hãn, không chỉ là cổ, cả người đều cứng. Thế nào lại không nghe thấy tiếng bước chân của hãn, chẳng những không nghe, nàng còn bày ra tư thế tục tĩu khó coi.

Hãn quần một chiếc áo choàng, khi ánh mắt kia nhìn thấy nàng thì có chút cổ quái, mặt Diệp Ngưng Hoan tím tái vắn vẹo như một cái bánh nướng.

“Có thể là nóng, nóng trong người...” Diệp Ngưng Hoan phá vỡ sự yên lặng, chậm rãi ngồi dậy, từ từ kéo chiếc chăn mỏng phủ lên trên người. Máu mũi thì có thể giải thích, nhưng cái tư thế kia giải thích thế nào, nàng không thể giải thích, cho nên đành phải không giải thích.

Sở Hạo cũng chưa hỏi gì, cho người dẫn nàng đi tắm, Diệp Ngưng Hoan bọc áo lụa lết đi, không phải nàng kỳ lạ như vậy, thật sự là trên người không có chỗ nào không đau.

Giống như nghe thấy tiếng cười, nàng lén quay mắt lại thấy hãn cầm quyển sách ngồi trên giường bình tĩnh như nước. Bên cạnh đã có mấy người đến dọn giường. Nghĩ đến chuyện trên giường dính cái gì đó, Diệp Ngưng Hoan càng cảm thấy cả người đau thêm, vừa thị tắm còn có thể vừa chảy máu mũi, nếu nàng nghe thấy mấy thứ này nhất định sẽ cười to. Không sao cả, dù sao không trừng phạt nàng là được. Nàng cũng không muốn trước

khi chạy trốn lại bị thương, đến lúc đó không có thể lực tốt cũng không thành!

Dẫn đến chỗ tắm trong tịnh phòng trước chỗ thị tắm, lần này không có cách nào khác để từ chối nha hoàn đến gần, cái thân xanh tím của nàng cũng tránh không được người ta. Lúc tắm mới phát hiện, thật sự không phải là đến thán, mà là nóng như thiêu như đốt mới chảy máu, kể cả máu mũi cũng vô gộp vui.

Nàng ngửa đầu, ngâm mình trong nước ấm, không bao lâu thì Thụy Đại cô cô liền dẫn năm nữ nhân ôm một cái hộp vuông vào, Thụy Đại cô cô nói: “Cô nương, vừa rồi nha hoàn nói trên người cô nương không được tự nhiên? Cho vị này xem cô nương một chút được không?”

“Cảm tạ Đại cô cô.” Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì vô cùng xấu hổ, nhưng mà không có cách nào.

Thân da này là Sở Hạo coi trọng, hấn giày vò thế nào chả được. Dù sao hấn còn hứng thú một ngày thì còn có người giữ hộ cho hấn một ngày...

Tuy rằng xấu hổ, nhưng nhìn một chút cũng tốt. Đỡ phải khiến hấn giày vò ra bệnh gì, đến lúc đó nếu thật có thể chạy ra ngoài cũng sống không được hai ngày đã mệt chết.

Lúc trở lại Lệ Thủy Các thì đã qua giờ sừ, vừa rồi để cho nữ nhân trung niên kiểm tra một phen xong, bên cạnh còn có vị Thụy Đại cô cô kia ngồi đó, đôi mắt nhìn chăm chăm chỗ ấy của nàng ngượng muốn chết, thật khiến nàng túng quẫn.

Cũng may không có bị thương gì, nói có thể là do nứt da, bôi thuốc xong thì đưa nàng trở lại. Đương nhiên, cũng không quên đưa cho nàng một chén canh thuốc tránh thai.

Thân thể vẫn cứ đau đớn, giống như bị cối xay nghiền qua vậy. Lăn đến giường trùm chần lại, cả người đau gần chết nhưng ngủ không được.

Ham muốn đi ra ngoài mãnh liệt như thế, ngày càng rõ ràng, bây giờ thời cơ chưa tới, Vương gia đang có hứng thú. Hơn nữa nàng còn chưa tìm được nhiều tin tức hữu dụng, quan trọng nhất là nàng không có hộ tịch, không có chỗ dừng chân... Nhưng mà, nàng thật sự muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi cái lồng giam cầm tú này để được như một con chim bay đến phía chân trời.

Lần thứ hai thị tẩm vẫn chưa to tát gì, chỉ có điều ngày kế Tôn quản sự vẫn đưa tới tám bộ trang phục hè đủ kiểu dáng, cộng thêm hai mươi bộ áo lót trắng. Tiêu chuẩn ăn uống rõ ràng tăng lên, cần nhắc tới nhất là, còn đưa tới rất nhiều da đẹp, hương gì đó, dầu vùng gì đó...

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, cảm giác bản thân như cái bình hoa vậy, bình thường thì cho người ta nhìn vừa mắt, không thì lâu lâu lấy ra lau cho sáng.

Hai ngày sau Vương gia vẫn không tìm nàng, Diệp Ngưng Hoan vẫn tiếp tục quy luật cuộc sống của mình. Mỗi ngày đi tản bộ dọc theo mép hồ, hoàn toàn nắm rõ mấy chỗ hồ thông với suối và miệng cống.

Mấy ngày gần đây ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết nóng dần lên, Diệp Ngưng Hoan cũng có hơi nóng trong người, hôm nay lúc ra ngoài đi dạo lại chảy máu mũi, ngửa đầu nhìn trời rất lâu mới ngừng lại.

Cuối dòng suối bên Lệ Thủy Các có Lạc Văn Đình, xây ở dưới chân núi, gần với vườn, xung quanh trồng toàn cây bạch quả, có hàng rào trúc cao cao vây quanh, phía trên là dây bìm bìm uốn lượn, có chút cảm giác hoang vắng.

Diệp Ngưng Hoan rất thích nơi này, Lạc Văn Đình này thật ra chính là một tiểu các, đài trúc trên dòng suối nhỏ vẫn thông với bậc thềm đình, mà dòng

suối chảy xuyên qua từ đình.

Nàng ngồi xõm dưới đình, ngắm mấy đóa bìm bìm trắng. Vừa chơi đùa, vừa cẩn thận nhìn dòng nước bên dưới, cảm thấy phía sau có gió nhẹ khẽ lay động, nàng rung mình, tay trái theo bản năng giơ lên vung về hướng gió. Luyện múa nhiều năm như vậy, mấy chiêu thức liên quan cũng có chút tiến bộ.

Lại bị một bàn tay vững chắc bắt lấy, lúc nhìn đến khuôn mặt kia, ngực Diệp Ngưng Hoan như đột nhiên nở hoa, cái sự rét lạnh và đau đớn hành hạ nàng trong nháy mắt đều nở thành đóa hoa, phấn chấn trong lòng nàng hoàn toàn trở thành tiệt gấm, mũi chua xót từng cơn, lỗ tai như bị người ta đánh một quyền, ong ong vang loạn.

Há miệng, lại im lặng phun ra hai chữ, Sương Lãng!

Hắn mặc một thân y phục của người làm vườn, áo khoác xanh lam cổ tròn, quần rộng cùng màu, tóc đen đều được giấu trong mũ. Hắn hình như gầy hơn, cằm nhọn như đao cắt. Đôi mắt hẹp dài làm như u ám lại như đau thương, môi mỏng nhếch lên có chút thâm lương.

Trong nháy mắt, trái tim như muốn nhảy ra.

Hắn chậm rãi vươn tay ra, xoa vết máu còn sót lại dưới mũi nàng, không nói gì đã túm nàng vòng qua đình lên trên núi, cả người nàng run lên, ngón tay kẹp lại, đầu ngón tay như muốn bong ra.

Nàng có chút vui mừng hỏi hắn, thậm chí quên cả bối rối sợ hãi hay là cảnh giác: “Sao huynh vào được đây? Làm sao mà biết ta ở trong này? Huynh thế nào...”

Đột nhiên lại có ý nghĩ kỳ lạ: “Là Vĩnh Thành Vương nói cho huynh đúng không?”

Sương Lăng quay mắt tròng nàng, mũi hần như chim ưng, hơn nữa lại nhọn. Lúc tròng người khác thì vô cùng tàn khốc, khó trách Chúc cô nương đuổi hần như đuổi chó.

Tuy rằng ánh mắt tròng nàng rất nham hiểm, nhưng giọng nói lại ôn hoà: “Đi lên đình trên sườn núi.”

Diệp Ngưng Hoan nói với hần vô cùng thành thạo: “Nơi đó có người túc trực luân phiên.” Sườn núi cũng có một cái đình ngắm cảnh, nhưng lớn hơn ở nơi này, có người trông coi quét tước.

Hần không để ý tới, kéo nàng băng qua rừng đào dày đặc hướng về phía sườn núi mà đi. Vườn các nơi chủ yếu đều có người túc trực, tên gọi cấp bậc đủ loại cũng không giống nhau.

Chỉ có điều gần đây trời nóng, nếu không có người ở, Vương gia cũng không có hứng thú đi dạo. Kiểu nhàn hạ như vậy cũng đa dạng.

Sương Lăng ra sau cánh cửa, vòng đến đình các hậu viện, nơi này không có ai ở cũng không có phòng để đồ. Những người đang làm nhiệm vụ cũng không phải tận trung cương vị, cho nên vừa rồi lúc Sương Lăng kéo nàng đến đây, Diệp Ngưng Hoan cũng không kháng cự mấy.

Trống ngực vẫn đập như điên, nhưng vui sướng lại lớn hơn sợ hãi, bọn họ biết nhau mười năm, mười năm qua, Sương Lăng là bằng hữu duy nhất của nàng!

Diệp Ngưng Hoan ở đây suốt một tháng, hình như cũng không quen thuộc nơi này như Sương Lăng. Sương Lăng dẫn nàng vòng qua vòng lại để tránh tai mắt, tìm đến một căn phòng nhỏ vắng vẻ.

Cạy cửa là năng lực cơ bản, Sương Lăng hình như không phí mấy phần sức lực đã mở được cửa ra. Bên trong chất không ít đồ ngổn ngang, phần lớn

đều là tạp vật. Còn có mấy tấm bình phong nửa mới nửa cũ, chen chúc với mấy cái giường. Bốn góc còn mắc rèm, mơ hồ có cảm giác lạnh lẽo.

Sương Lăng kéo nàng đến góc, lúc này mới nhìn nàng nói: “Ta đi theo nhóm quân hoa cỏ vào đây, ở hành lang góc tây đã sáu bảy ngày. Hôm kia đã nhìn thấy muội... Nhưng mà Lệ Thủy Các nhiều người quá, ta không tiện đi vào.” Đây là tác phong trước sau như một của hắn, cho dù người ở trước mắt, không đến cơ hội tốt nhất thì không ra tay.

Nàng kéo tay áo của hắn, không nói được một lời, gương mặt nhìn hắn, ánh mắt lóe sáng, cái loại tuyệt vọng ngập đầu mà chói lọi này khiến nàng thấy mà đau lòng. Gần chết dĩ nhiên không phải Sương Lăng, mà là nàng. Nàng sống ở đây, không thể chết già. Nàng chạy đi, cũng không chết yên lành được. Cho nên lúc này nhìn thấy ánh sáng cô độc dưới đáy mắt hắn, làm cho nàng không tự chủ được mà nhớ lại bộ dáng vững chãi của hắn.

Trên đời này, ít nhất còn có một người lo lắng cho nàng, không ngại nguy hiểm tới gặp nàng một lần!

Sương Lăng như là một bóng dáng cô độc, giống hắc báo đang ngủ đông, tao nhã mà tràn trề sức mạnh. Ba mươi sáu đường trăm kia, chính là Sương Lăng đùa giỡn từng chiêu cho nàng xem. Bọn họ cũng là bởi vì chuyện này mới quen nhau.

Tư thái của hắn lúc ấy, Diệp Ngưng Hoan đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng.

Sáng trong như trăng lạnh ánh bạc, luyện như trúc vươn cao trong gió, động như thỏ khôn tựa ưng bay, làm cho nàng cảm thấy, thật không ai còn có thể đẹp trai giống Sương Lăng vậy! Lại hợp với khuôn mặt tàn bạo kia của hắn, quả thật anh tuấn bức người khiến người ta muốn thét chói tai vì hắn.

Năm ấy, nàng bảy tuổi, hắn mười bốn.

La Cơ dạy nàng vũ đạo, từng là vũ công của đệ nhất danh phường, sau lại chuyển vào Nhã Nhạc Cư nhận dạy múa. Từ mô phỏng trăm kiểu mà biến hoá, đó là La Cơ dạy cho Ngưng Hoan. Kiểu mô phỏng này của nàng Vĩnh Thành Vương rất hài lòng, liền tìm thị vệ trong phủ múa chút đao kiếm, lấy để nghiên cứu tập luyện.

Lúc ấy nàng đang đứng trên tiểu lâu, mà hấn ở trong sân. Thân ảnh thiếu niên gầy như trúc, vung loan đao, chém nát ánh trăng. Sau đó hấn hơi ngẩng đầu, rất xa, một chốc bốn mắt nhìn nhau. Về mặt khi đó của hấn có chút cô độc và kiêu ngạo.

Thị vệ và cô nương Nhã Nhạc Cư bị nghiêm cấm tiếp xúc. Nếu không nghe lọt được từ chỗ La Cơ và Vĩnh Thành Vương, Diệp Ngưng Hoan cũng không thể biết, trong mấy người tuần tra, còn có tên tiểu thiếu niên tên là Sương Lăng.

Sương Lăng trước đó ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã một năm không gặp. Mà một năm này, hấn vẫn như trước, nàng lại nghiêng trời lệch đất.

Mở rộng tay áo, xoay một vòng ở trước mặt hấn. Tuy rằng máu mũi trước đó giàn giụa rơi xuống áo, nhưng Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hay là nên thể hiện hình ảnh mới của mình một chút.

La Cơ chẳng những là người dạy múa cho Diệp Ngưng Hoan mà còn là thần tượng của Diệp Ngưng Hoan. Nàng ta rất tài năng, còn đặc biệt có hương vị câu hồn, cảm giác bây giờ lại giống nàng ta một phần, không khỏi có chút đặc ý, ai cũng thích cái đẹp thôi. Ngược mặt nhìn hấn, muốn đổi thành một câu khen ngợi.

Sương Lăng nhú mày càng chặt, làm như không chịu nổi.

Diệp Ngưng Hoan có chút ủ rũ, đe dọa hấn: “Hiện giờ ta sống rất tốt. Huynh còn khinh bỉ ta như vậy, phải đi tố cáo huynh...”

“Cứ giả bộ nữa đi!” Hãn kéo tay nàng qua, vén tay áo lên. Hiện giờ màu da của nàng có hơi khó coi, có tụ huyết lốm đốm, đã qua mấy ngày, dấu vết lần thị tẩm trước đó vẫn chưa tan hết.

Nàng giãy giụa thoát khỏi tay hãn, hé miệng cười, mặt lại đỏ: “Đừng nhìn...”

Mày hãn càng nhú chặt hơn: “Dù sao cũng ngồi không ở đây, tính làm cái gì? Trong lòng muội biết rõ, chạy trốn tương đương tự tìm cái chết. Cho dù có ra ngoài được, cũng không phải là thời cơ của muội.”

Sương Lăng quả nhiên biết rõ nàng!

Diệp Ngưng Hoan cười gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại thản nhiên nói: “Ta tình nguyện chết ở bên ngoài.”

Hãn không nói gì, nàng thấp đầu vờ về cánh tay tiếp tục nói: “Ta cũng biết, đi dạo như vậy, lấy được tin tức hết mức rồi. Nhưng ta cũng không phải là người có lỗi? Nô tài ở đây còn mạnh hơn ta, có ai muốn nịnh bợ ta đâu, càng không thể để lộ tin gì cho ta. Ặc, đừng nói cái này, huynh lần này cũng rất thuận lợi đi? Người giúp huynh không bị huynh hại chết chứ, hi hi.”

Thấy vẻ mặt Sương Lăng có hơi u ám, Diệp Ngưng Hoan thu lại khuôn mặt tươi cười: “Nghiêm túc mà nói này, huynh lẫn lộn ở đây rất nguy hiểm, vẫn là ra ngoài sớm một chút đi.”

Sương Lăng nhìn nàng nói: “Bệnh của muội căn bản là chưa chữa khỏi, lại lãng phí như vậy, cái gì cũng đừng hi vọng...”

Diệp Ngưng Hoan nghiêng mặt, không muốn nói chuyện này: “Vốn cũng không có gì để hi vọng...”

Nói còn chưa dứt lời, bả vai bị siết chặt, bị hấn đẩy ngời xuống. Không có chần đệm, mất thăng bằng.

Diệp Ngưng Hoan vừa muốn mở miệng, cảm thấy có gì chạy từ eo lên đỉnh đầu, nhất thời cảm giác vừa đau vừa lạnh vọt lên, nóng lạnh luân phiên khiến xương cốt nàng đều đau, thấy mình như một con cá bị ném lên bờ, cảm giác tầng tầng bức ép trong nghẽn ngoài thiêu.

Nghe thấy răng mình va lộp cộp vào nhau, giọng nói vẫn không chịu khống chế mà bật ra: “Sương Lăng... Huynh có thể đến thăm ta, ta rất vui. Trước kia huynh nói với ta, ta không tin. Bây giờ ta tin rồi, nhưng cũng không có cách làm theo những gì huynh nói. Còn có, ta phải nhận sai với huynh, năm đó, huynh bị người ta tưởng lầm là nổi lở giang mai... Thật ra đó là ta làm, ta bỏ Phí Dương Tán vào trong trà của huynh...”

Sau lưng run lên, tiểu tử này lại có thể không nói gì.

Diệp Ngưng Hoan tiếp tục nói: “Lúc ấy tự ta nói với mình, ta là thân chính nghĩa. Chúc cô nương thích huynh như vậy, huynh không thích nàng ấy, cho nên ta mới trút giận cho nàng ấy... Kỳ thật là ta lợi dụng việc công để trả thù việc tư, ai bảo huynh không chịu đưa Tiểu Đào Hồng cho ta... Chúc cô nương cho hai hộp Tiểu Đào Hồng, ta rất thích Tiểu Đào Hồng... Còn có hai năm trước, rượu Thập Toàn Đại Bổ của huynh cũng là ta trộm uống, sau khi uống ta còn đổi thành bột đậu... Bởi vì Chúc cô nương đưa ta một cây trâm phượng... Ta thừa nhận ta rất tham tiền... Vốn tưởng rằng cả đời cũng không nói cho huynh biết, nhưng mà huynh lại mạo hiểm đến thăm ta.... Bây giờ ta cũng bị báo ứng rồi, huynh có thể tha thứ cho ta không?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, tuy rằng rất thất vọng nhưng mà có thể lý giải, nếu là nàng, nàng cũng không thể nào tha thứ.

Răng trên răng dưới của Diệp Ngưng Hoan bắt đầu không nghe, trong đầu ong ong vang loạn, ngay cả ánh mắt cũng không có cách nào bình tĩnh một

chỗ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Nhưng nàng vẫn cố chấp lái nhái: “Ta không giống huynh, lúc ấy ở Nhã Nhạc Cư như vậy... Nếu chạy, không thể cả thế gian đến bắt ta chứ? Bây giờ tặng cho người ta, dù sao cũng không làm thịt tim gan gì, đẹp hay xấu cũng chỉ là chuyện vài ngày... Đến lúc đó bỏ chạy một cái, ai còn phí sức tìm ta. Ta vốn muốn đi, tích trữ đủ tiền xem người ở đây thế nào, có cơ hội giả mạo ra ngoài hay không... Nhưng mà ta cảm thấy ta có thể làm chuyện này một lần... Ta xem đập nước rồi, có cái miệng nhỏ, người bình thường không vào được, nhưng ta...”

Kiên trì nói lời cuối cùng xong, lúc bóng tối hoàn toàn cuộn sạch, nàng có thể mơ hồ nghe thấy giọng mình lái nhái không ngừng.

Thật ra thì nàng không rõ bản thân đang nói cái gì, chỉ là không nói gì thì sợ khóc lên.

Sợ là một giấc mộng, đến nỗi ngay cả ý thức của nàng cũng không dám mơ mơ màng màng quá lâu. Lúc hơi tỉnh táo lại, tay liền lập tức quào loạn: “Sương Lăng.” Một bàn tay túm nàng đứng dậy, trước mắt vẫn mơ hồ, nhưng giọng hản khiến Diệp Ngưng Hoan xác định đây không phải một giấc mộng, thật tốt.

“Cảm giác khá hơn chưa?” Sương Lăng nâng khuỷu tay nàng. Diệp Ngưng Hoan chậm rãi hít thở mấy hơi, trong người vẫn như bị kim châm, nhưng cũng tốt hơn nhiều.

Trước mắt lắc lư nhiều đốm nhỏ, dần dần khá hơn chút.

Ánh sáng bên trong bắt đầu tối lại, biết sắc trời đã không còn sớm. Chán chường bản thân không chịu hăng hái, còn mê man lãng phí thời gian nói chuyện.

“Ta cũng không có gì khác thường, dù sao cũng không tính luyện võ công gì, còn thông nhâm đốc nhị mạch gì chứ.” Diệp Ngưng Hoan ra vẻ cười cười thoải mái, Sương Lăng kéo nàng dậy: “Không còn sớm, muội cần phải trở về.”

Hắn nói xong, lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho nàng: “Một ngày ăn một viên, đây là lần nhiệm vụ này ta ra ngoài tìm thấy, có lợi cho thân thể của muội.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn cái túi, thân thể nàng là của nàng, chính nàng biết rõ. Cái này mềm gân dẻo cốt, người thường thì không cần phải nói, cho dù luyện múa cả đời cũng không như nàng. Thiên phú cũng có, nhưng do người tạo ra cũng có. Tốt hay xấu, nàng cũng không cần, nhưng cảm giác có người lo lắng này thật sự rất tốt.

Nàng nhận lấy, nói: “Chớ ở đây lâu.”

Bên trong có chút âm u, khuôn mặt của hắn lại như phủ một tầng sa điệu dàng, mày nhíu lại rồi mở ra: “Ta đều có cách của ta, muội không cần lo lắng.” Im lặng một hồi lại bổ sung, “Không có người đối xử tốt với muội, ít nhất mình phải tốt với bản thân.”

Sương Lăng kéo tay nàng, ánh mắt dưới ánh hoàng hôn vô cùng ấm áp.

Hắn nói: “Ta tha thứ cho muội trước, muội phải bảo trọng thân thể.”

Nàng rất vô tội nói: “Tha thứ ta gì chứ? Cho tới bây giờ ta chưa làm qua chuyện gì có lỗi với huynh.”

Hắn nói: “Muội thật là vô si.”

Nàng hất miệng, làm ra vẻ nhăn nhó nói: “Hi vọng huynh và Chúc cô nương trăm năm hoà hợp.”

Hắn hạ độc thủ về phía nàng, véo mặt nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không chịu yếu thế, giẫm hai chân lên bàn chân của hắn. Sương Lăng nhíu mày, khóe môi lại lộ ra ý cười. Diệp Ngưng Hoan cảm thấy thật ấm áp.

Sương Lăng nói: “Muội muốn trốn bằng đường thủy? Nếu muốn đi, ta giúp muội.”

Diệp Ngưng Hoan nhếch miệng cười, lắc đầu: “Huynh tới thăm ta, ta đã rất vui. Như vậy là đủ rồi.”

Nàng muốn đi, nhưng không muốn liên lụy Sương Lăng, nhân sinh trên đời có được bằng hữu không dễ, yêu quý còn không kịp, làm sao có thể liên lụy?

Thấy nụ cười tươi như hoa của nàng dưới ánh chiều tà, Sương Lăng khẽ vuốt tóc nàng, không nói gì nữa.

Hôm nay nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tuy rằng về muộn, khiến mấy người Lệ Thủy Các đi tìm, Diệp Ngưng Hoan bị Tôn quản sự mắng cho một trận.

Nàng ta nói: “Cô nương tốt xấu gì cũng cẩn thận chút, da mềm thịt non, đừng bất cẩn để sứt đầu mẻ trán. Vương gia nay thương cảm cô nương, cô nương cũng phải chăm sóc bản thân mình không phải sao? Về sau ra ngoài đi đâu thì phải nói một tiếng, nếu không thì mang người theo cùng, đỡ phải khiến người ta không đầu không đuôi tìm mò!”

Diệp Ngưng Hoan vui vẻ đáp lại, cảm thấy giọng Tôn quản sự thật sự là trầm bổng, nói cũng rất đúng, cứ như ca hát vậy.

Chương 3

Theo sóng rượt Hoan

Từ lúc Sương Lăng trà trộn vào Tịnh Viên, Diệp Ngưng Hoan giống như bị người ta bắm vào xương sườn, cảm giác vừa ngứa vừa tê. Sương Lăng vô cùng ngứa khí đến thăm nàng, trong lòng Diệp Ngưng Hoan kích động không thôi. Hẳn trà trộn vào như vậy, mấy người canh giữ Tịnh Viên đều là người bảo thủ, thật sự khiến Diệp Ngưng Hoan không thể yên lòng.

Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan chưa có cơ hội gặp lại Sương Lăng, Tôn quản sự cũng không phải là người lười động mồm mép mặc kệ mọi chuyện, sau khi quở trách Diệp Ngưng Hoan một chút thì lập tức dẫn dò nha hoàn trong viện. Nay trong viện này chỉ còn Diệp Ngưng Hoan và Lý Vân, muốn trông chừng cũng rất dễ dàng. Diệp Ngưng Hoan vừa ra cửa đi dạo thì tức thì trở nên phô trương —— đi theo còn có mấy tên theo đuôi không mong đợi.

Cũng không biết gần đây Sở Hạo ở cái ổ nào, căn bản không thấy bóng dáng, Tôn quản sự trung thành và tận tâm như vậy hẳn cũng không biết, tội gì nhỉ!

Diệp Ngưng Hoan nơm nớp lo sợ mấy ngày, Tịnh Viên hết thay đều như thường, có thể thấy Sương Lăng thật là có biện pháp của riêng mình. Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hơi bình tĩnh lại, hơn nữa chặn đệm trước đó đã đủ, muốn đòi hỏi thêm thì phải hợp lẽ. Mấy ngày qua luyện công, cảm thấy Lạc Văn Đình không tệ, đài nước gần đó lại thanh tịnh, múa may gảy đàn cũng sẽ không quấy rầy đến người khác.

Làm ra bộ dạng muốn vất chân, dựa vào kỹ năng múa mà chạm đến cái tâm háo sắc của Vương gia cũng không khó. Đối với đòi hỏi như vậy, Tôn quản sự cũng không có lý do gì để từ chối.

Cứ như vậy, Diệp Ngưng Hoan có thể công khai cả ngày ngâm mình ở Lạc Văn Đình, mang theo người hầu cũng không gây trở ngại, nhanh chóng biết rõ góc gác nơi này. Bây giờ chỉ còn thiếu một cơ hội, mà trong lòng nàng rất rõ, cơ hội này đã gần ngay trước mắt.

Hạ tuần tháng sáu, công việc trong Tịnh Viên lu bù lên, các nơi đều dọn dẹp bài trí, cũng thêm nhiều tì nữ. Tôn quản sự cũng đặc biệt đến dặn nàng và Lý Vân, gần đây đừng ra đằng trước. Lý Vân hỏi có phải có khách đến không, Tôn quản sự không trả lời, chỉ bảo các nàng tuân thủ bốn phận.

Diệp Ngưng Hoan không hỏi thăm cũng biết rõ trong lòng, từ sau khi Du Thành Vương Sở Tương đến, Lâm Tịnh được chọn để hầu hạ Công chúa, Diệp Ngưng Hoan thì chuẩn bị chạy trốn.

Sở Hạo nhiều ngày không lộ diện, ở đây bắt đầu thu dọn không hề e dè, điều thêm rất nhiều tì nữ, sợ là phía trước cũng có rất nhiều thị vệ.

Như vậy đã rất rõ, Công chúa gả xa ở đây mấy ngày nay. Trước khi đi Ô Lệ ngàn dặm xa xôi, nhất định phải xuất kinh, lâm viên hoàng thất hào hoa xa xỉ rộng rãi nhất vùng này tất nhiên là Tịnh Viên của Đông Lâm Vương. Nơi này, tất nhiên sẽ là điểm dừng chân của Công chúa.

Ngày này, chính là cơ hội Diệp Ngưng Hoan vẫn chờ đợi!

Hai mươi tám tháng sáu, Lỗ Bình Công chúa lên đường sang Ô Lệ thành hôn, Chương Hợp Đế vì thể hiện sự coi trọng mà quyết định tự mình đưa tới ngoài Vũ Xương Môn. Tịnh Viên của Đông Lâm Vương thành nơi lưu luyến chia tay. Ai còn nhớ đến mỹ nhân ở đây?

Bắt đầu từ hai mươi tháng sáu, nữ tử vốn ở phân tán các nơi bắt đầu tập trung đến Lệ Thủy Các. Bởi vì có rất nhiều tội tớ lần lượt ra vào, cũng phải cho bọn họ chỗ ở.

Lệ Thủy Các ở sâu bên trong Tịnh Viên, tất cả mỹ nhân đều tạm nghỉ ở đây. Nhất thời tiểu viện này có bảy tám người, phòng chừng tây viện cũng có không ít. Oanh oanh yến yến, líu ríu loạn thành một đám.

Diệp Ngưng Hoan lại tìm thấy cảm giác ở Nhã Nhạc Cư lúc trước, Đông Lâm Vương thật diễm phúc nha!

Lần này đông người quá, Tôn quân sự cộng thêm vài nha hoàn càng không quản được. Tôn quân sự thỉnh thoảng còn phải ra trước phụ một tay, bao gồm Lục Vân Lục Khởi cũng đều bận rộn chân không chạm đất. Tới trưa ngày hai mươi tám tháng sáu mặt trời lên cao, Diệp Ngưng Hoan xem xét đã đến thời cơ để bỏ trốn!

Nàng đã sớm thuộc vùng này như cháo, lạng lẽ tới Lạc Văn Đình. Vỗ vổ toàn bộ gia sản bên hông, thắt bọc nhỏ trên lưng, biến mất không một tiếng động rồi nhảy xuống nước.

Mấy ngày qua đều quét dọn, bất quá căn bản không thể sắp xếp triệt để, chỉ đủ thời gian làm lúc rảnh rỗi. Diệp Ngưng Hoan gần đây vì luyện múa ở đài nước nên xuống nước không chỉ một lần, nhìn tình cảnh dưới nước. Suối này thông với Huệ Hà, có thể trực tiếp thông ra ngoài thành.

Khác hẳn với người thường mềm mại, từng là vì Vĩnh Thành Vương mà không tiếc dùng phương pháp đau đớn nhất, vì giữ lại sự khen ngợi trong ánh mắt y, vì ôn nhu hư vô mờ mịt kia. Lúc này đây, nàng nên sống vì chính mình!

Thế giới bên ngoài sao mà rộng lớn, cho dù chỉ còn một ngày, nàng cũng muốn nhìn một lần. Si mê hay ngu ngốc đều không quan trọng, dũng khí nàng tích tụ cũng không tính là nhiều, không thể lại lãng phí do dự nữa.

Nàng giống một con cá, dưới lực đẩy của dòng nước, người bình thường căn bản không thể chui qua miệng cống. Ngược bị nghẹn khí muốn nổ tung, nhưng trong lòng phấn chấn không thể nói rõ.

Mặc sức bơi qua, Diệp Ngưng Hoan! Từ khi bị bán vào vương phủ, mười hai năm qua, chỉ có giờ khắc này là thuộc về chính nàng!

Im lặng cười cười, tựa như bóng dáng yêu ma trong nước lặng lẽ trầm xuống, sức lực dâng trào, bơi liền một mạch.

Bơi cũng cần đến thể lực, cũng may dòng nước chảy xiết, nửa đập nửa bơi tốc độ cũng không chậm. Cứ như vậy mà chìm nổi mặc nước trôi cả nửa ngày, tới lúc chập tối, dòng sông đã không còn là đài cao xây đá hai bên, cũng có bóng cây, xa xa có thể thấy dãy núi nhấp nhô không chừng.

Trước kia từng xem qua toàn bộ bản đồ kinh thành ở Nhã Nhạc Cư, ngoài Vũ Xương Môn gần nhất cách mười lăm dặm có dãy núi Phong Duyệt, qua đó là biên giới Đông Sơn, vùng kia có hành cung và bãi săn của hoàng thất, chỗ đại doanh đóng quân của kinh đô, muốn trà trộn ra vào thật không dễ. Chỉ có điều nếu thật sự có thể đi ra ngoài, tiếp qua Cư Vân Khẩu thì coi như hoàn toàn ra khỏi kinh.

Diệp Ngưng Hoan ướm nhẹ bò lên bờ, hai tay ngâm nước đã trắng bệch. Tuy nói là giữa hè thời tiết nóng, nhưng gió thổi qua, Diệp Ngưng Hoan vẫn run cầm cập không ngừng, hắt xì hai cái liên tiếp.

Bất chấp nghỉ ngơi, nàng bỏ qua con đường lớn đi vào đường mòn, băng qua bụi cỏ rậm rạp, xuyên qua đất đá ngổn ngang gồ ghề. Xung quanh kinh thành, non xanh nước biếc đều bị hoàng thất chiếm hết, huyện trấn quê nhà đều là thôn trang ruộng đất của quý nhân. Diệp Ngưng Hoan cũng không dám tùy tiện ló đầu ra, chỉ bắt chước mèo đến trời tối lại tìm kiếm chỗ.

Y phục đã tán loạn, nàng giấu mình sau một khối núi đá thờ không ra hơi, nghe chim hót líu lo. Đang nghĩ tới chuyện có nên thay y phục hay không, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, kèm theo nghiêng ngả lão đảo, thỉnh thoảng còn có người khẽ hô: “Công chúa, cẩn thận...”

Diệp Ngưng Hoan rùng cả mình, không phải chứ? Công chúa cũng chạy trốn? Hơn nữa lại còn mang đại đội nhân mã không chuyên nghiệp như vậy!

Diệp Ngưng Hoan cười khở trong lòng, nơi này là ao lồm dưới chân núi, cách đường núi một khoảng. Hơn nữa đây thật là nơi tạm lánh tốt nhất, cỏ cao qua thắt lưng, cây rừng ngang dọc, cho dù chỉ cách mười bước cũng rất khó nhìn kỹ toàn cảnh vùng này.

Rõ ràng Công chúa cũng biết đường chạy, nhưng mà... Nàng ta là Công chúa, có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Tiếng bước chân dồn dập đã cách nàng càng ngày càng gần, cách lớp cỏ dày, có thể nhìn thấy thân ảnh lờ mờ, chừng sáu bảy người. Lén lút nhìn qua từ kẽ hở, thấy một cô gái tuổi thanh xuân mặc quần áo màu lục, tóc mai tán loạn, mặt đỏ bừng. Đôi mắt nàng ta hồng hồng, không biết là sợ hay là khóc. Tuy rằng quần áo có chút hỗn độn, nhưng không che giấu được khuôn mặt quý khí kia.

“Công chúa chớ hoảng sợ, Vĩnh Thành Vương sẽ sai cao thủ đến đây tiếp ứng, chúng ta chỉ cần đợi đến khi trời tối là được.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, theo tiếng nói nhìn lại, hoá ra là Lâm Tịnh! Cô gái áo lục kia, tất nhiên chính là Lỗ Bình Công chúa.

Lâm Tịnh mặc một thân cung phục thị nữ, nét mặt lại không hề sợ hãi hay đau xót, nàng ta đỡ Lỗ Bình Công chúa, nhìn bốn phía xung quanh nói: “Vùng Bàn Loan Cốc này rất khó lục soát, chỉ cần qua hôm nay là người có thể...”

Lỗ Bình Công chúa vừa nghe xong thì nước mắt đã trào ra, lôi kéo nữ nhân trung niên vẫn đi theo nàng ta nói: “Vân nương, ta rất sợ.”

Nữ nhân trung niên được gọi là Vân nương ôm cổ nàng ta, dường như rất đau lòng: “Đừng sợ, nô tì ở đây. Không có việc gì, đáng dấp Hoàng Nhi với

người giống nhau tám phần, chọn sang đây chỉ vì hôm nay. Hoàng thượng đã hồi cung, đại đội nhân mã một mực khởi hành theo lễ thường. Từ nay về sau sẽ không ai biết! Huống hồ có Lâm Tịnh ở đây, Vĩnh Thành Vương lại tìm cao thủ Ảnh Nguyệt Môn tới tiếp ứng, chúng ta lên núi tới Duyệt Nhiên ở trước, người hãy nghỉ một lát.”

Diệp Ngưng Hoan chần động, Ảnh Nguyệt Môn?

Bóng đao hiện lên, người không thấy. Bóng trăng lấp lánh, đi không dấu vết. Truyền thuyết về Ảnh Nguyệt Môn, quan môn tiểu thư bình thường đương nhiên không biết, nhưng Diệp Ngưng Hoan ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm, lại bởi vì quen biết Sương Lăng, quan hệ giữa Ảnh Nguyệt Môn và Vĩnh Thành Vương cũng coi như có nghe thấy.

Lỗ Bình Công chúa gật gật đầu, thút thít ghen ngào nói: “Nếu không phải Phụ vương bức ép, ta cũng không dùng đến hạ sách này.”

Vân nương khuyên nàng ta: “Vì để cho Lâm Tịnh đến bên người, Vĩnh Thành Vương cũng vất vả suy nghĩ một phen, yên tâm đi, hết thấy đều theo kế hoạch.”

Đây không phải vội vã quyết định, mà là sớm có trù tính. Hoàng Nhi kia tất nhiên có dáng dấp giống Công chúa. Công chúa bá biệt Hoàng thượng ở Vũ Xương Môn, sau đó lên xe khởi hành. Giữa đường có thể thần không biết quỷ không hay treo đầu dê bán thịt chó, vậy lần này hộ tống Công chúa đi Ô Lệ trước tất nhiên chính là Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu.

Bốn nữ tử Đoan Ngọ đưa vào đại nội, chỉ có Lâm Tịnh có tài đánh đàn vô song. Mà người này vốn đã sớm được chọn để tặng cho Công chúa, nhưng không thể từ Sở Chính Diêu trực tiếp đưa cho Công chúa, phải bảo đảm đi lòng vòng rồi cuối cùng dừng ở trên tay Công chúa, phải nói là hao tổn tâm huyết.

Nếu Sở Chính Diêu sẵn lòng giúp nàng ta chạy trốn, y lại chuyên trách hộ tống, rất tiện, tùy tiện thả người ra thì xong rồi, tội gì còn phải vòng quanh để Lâm Tịnh ở bên người nàng ta?

Diệp Ngưng Hoan nhảy dựng trong lòng, Vĩnh Thành Vương, Ảnh Nguyệt Môn, tất cả đều như đao đâm trên người nàng. Vì sao Vĩnh Thành Vương phải giúp làm chuyện như vậy? Đây chính là tội lớn khi quân nghịch quốc đó! Cho dù là tình thâm huynh muội, cũng không điên khùng tới mức này?

Sở Chính Diêu cũng không phải là người ruột gan hăng hái, làm sao có thể bởi vì tình nghĩa nhất thời mà đi giúp Công chúa làm chuyện như vậy. Trừ phi y được lợi ích lớn hơn. Lợi ích gì chứ?

Vân nương cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lập tức tạo thành bốn góc cùng những thị vệ còn sót lại, vây quanh Công chúa ở chính giữa. Lâm Tịnh dính sát vào bên cạnh Công chúa, làm tầng bảo vệ cuối cùng của Công chúa, trong tay không biết khi nào đã có một con dao.

Cánh tay Vân nương chảy máu ào ạt, bà cắn răng hô: “Cẩn thận, có người tập kích.”

Diệp Ngưng Hoan kinh hãi, lập tức ngừng thở lui ra sau đá núp không dám nhìn. Người tiếp ứng còn chưa tới, sát thủ đã tới trước, xem ra Vĩnh Thành Vương lần này cũng tính sai!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy phát lạnh, cúi người phủ cả đầu, thầm nghĩ làm sao thoát được cảnh này. Hoàng hôn dâng buông xuống, tiếng đánh nhau sống chết kịch liệt, tiếng thét chói tai, đều như đao đâm vào đầu Diệp Ngưng Hoan, mùi tanh bắt đầu bao phủ. Diệp Ngưng Hoan cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy, núp trong bụi cỏ không dám động đậy. Trong lúc hoảng loạn, ánh sáng lạnh thoáng xẹt qua, nàng lăn một vòng tránh được một đao này, hiển nhiên chỗ ẩn náu của nàng đã bị người ta phát hiện. Nàng thấp người xuống, đầu vai nóng lên đau nhức.

Diệp Ngưng Hoan lão đảo mấy bước, phía sau lưng cong lại, dựa vào thân thể mềm mại và ứng lực xuất chúng, lập tức như bướm xuyên hoa, lại tránh được một đao, nhưng lại trực tiếp rơi vào vòng hỗn chiến.

Công chúa hiển nhiên bị sự xuất hiện đột ngột của nàng làm cho hoảng sợ, không chỉ có Công chúa, Lâm Tịnh trừng đôi mắt tròn xoe, giống như thấy quý!

Vân nương phản ứng cực kỳ nhanh, chưởng một cái đánh về phía sau lưng Diệp Ngưng Hoan, Diệp Ngưng Hoan liên tục tránh né, miệng la hét: “Ai cho các người chạy cùng với ta, thật là bị các người gài bẫy...”

Lúc này thị vệ đang say sưa đánh nhau với người khác, Vân nương cũng không có thời gian rảnh để phân thân, sau một chưởng đó liền vội vàng đi chú ý đến người khác.

Mà sát thủ trước mặt Diệp Ngưng Hoan dùng lưỡi đao lá liễu múa như lưu quang, binh khí cũng cố ý đổi, rõ ràng không muốn người ta nhìn ra lai lịch, không nói tiếng nào, vung đao đoạt mệnh.

Rõ ràng nhận lệnh giết không tha, không chừa một mống!

Thời gian, địa điểm, nhân vật, hoặc bắt hoặc giết... Không nói nhảm, thất bại là chết.

Thân phận người sai khiến không phải tầm thường.

Diệp Ngưng Hoan không nghĩ nhiều nữa, chỉ một mực né tránh, tận lực giảm bớt chạm trán. “Lưu Quang Đạp Nguyệt”, đây là kỹ năng xuất chúng của Diệp Ngưng Hoan. Không có nội lực, nhưng sự linh hoạt mạnh hơn người thường rất nhiều. Có thể coi là nàng đã khai hoá toàn bộ hỏa lực, đối phương cũng không phải dạng bình thường, nhưng cũng không khỏi trúng vài chiêu.

Mất máu quá nhiều, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen, ánh sáng lạnh chợt lóe, có lưỡi đao phóng về phía Công chúa. Nàng cảm thấy hô to không ổn, máu não xộc lên đỉnh căn bản không kịp nghĩ nhiều, vịn mình một cái bay lên một cước đá về phía Công chúa —— thật ngại, đá hung thủ không được, đành phải đá người bị hại.

Công chúa ngã gục xuống, á một tiếng liền nằm úp sấp ngã xuống đất, may mắn tránh được một đao. Vân nương vội vàng tới cứu viện, đồng thời hung hăng trừng mắt Diệp Ngưng Hoan, giống như nàng đang cùng phe với đám sát thủ kia.

Lâm Tịnh đứng ở bên cạnh run tay, đột nhiên vung về phía Diệp Ngưng Hoan, miệng lại hô to: “Vân nương, bảo hộ Công chúa.”

Ánh mắt nàng ta lộ ra vẻ tàn nhẫn, tuyệt đối không có chút dịu dàng. Diệp Ngưng Hoan liên tiếp lui về phía sau, chỉ cảm thấy trước mắt chói loá một mảnh.

Lâm Tịnh thâm tàng bất lộ (1)! Xem ra Sở Hạo kia bất quá cũng chỉ đui mù, cao thủ công khai vào viện hấn như vậy, hấn lại không hề phát giác, thật đúng là đưa lại cho Công chúa!

(1) thâm tàng bất lộ: giấu tài

Diệp Ngưng Hoan cũng không có thời gian nghĩ nhiều nữa, chân cũng không kịp thu lại, lúc này thân thể nghiêng vẹo, trên cơ bản chính là tư thế chờ làm thịt.

Nàng lập tức hối hận vì sao muốn cứu con bé kia, không muốn liên lụy người quen vì mấy tờ giấy bạc, không nên chạy đến đây... Diệp Ngưng Hoan tự biết vận khí mình không tốt, nhưng có thể kém đến vậy, làm sao nàng chịu nổi? Quả thật là bị cô Công chúa này làm hại đi đời nhà ma!

Hàn quang sắc bén, nháy mắt đã đến trước mắt, dưới tình thế cấp bách, Diệp Ngưng Hoan vội vàng lộ tay phải ra, tung chưởng nắm lấy lưỡi đao sắc bén.

May mắn thay, lưỡi đao đâm ba tấc vào lòng bàn tay nàng, đụng đến xương! Đó là cảm giác rét lạnh lúc gần chết.

Diệp Ngưng Hoan giãy giụa, sức lực còn lớn hơn bình thường, liều lĩnh vịn đao sang một bên, đá vài bước lui về phía sau, dùng hết toàn bộ khí lực áp chế Lâm Tịnh.

“Diệp Ngưng Hoan, chỉ trách người chọn sai ngày, đến nhầm chỗ!” Lâm Tịnh lạnh lùng thì thầm, tay kia thì đâm mũi đao về phía thắt lưng Diệp Ngưng Hoan.

Đau nhức nhanh chóng phủ toàn thân, cả người Diệp Ngưng Hoan run rẩy, lại liều chết nắm chặt mũi đao.

Diệp Ngưng Hoan cắn răng, huyết khí trong ngực hỗn loạn: “Hoá ra người là...”

Chưa kịp nói xong, một chút khí lực cuối cùng đã rút cạn, trước mắt đen đỏ lẫn lộn. Diệp Ngưng Hoan dù sao cũng không phải là người học võ, có thể chống đỡ được đến mức này đã là kỳ tích. Ngay lúc nàng muốn sống vì bản thân mình một ngày, cũng đã đến đường cùng. Chẳng lẽ thật sự là không thể trái thiên mệnh? Lâm Tịnh rút mũi đao từ trong tay Diệp Ngưng Hoan ra, nhất thời máu tươi bắn tung toé như hồng mai, tiếp đó liền trở tay hướng về phía ngực Diệp Ngưng Hoan.

Diệp Ngưng Hoan hoảng hốt, theo bản năng nghiêng qua một bên, nhưng vẫn không thể tránh được đao sắc xuyên thân!

Cả người co giật, mùi tanh trong cổ họng trào ra. Trùng mắt nhìn Lâm Tịnh rút lưỡi đao ra, nhấc chân đá một cái, trước mắt một mảnh hỗn độn, nàng

liền ngã thật mạnh xuống đất.

Tiếng đánh nhau sống chết vẫn kéo dài, thỉnh thoảng có tiếng thét chói tai, nhưng cách bên tai nàng càng ngày càng xa. Khí lực phiêu tán theo gió, tiếng gió càng lúc càng lớn, giống như đang vẫy gọi, ý thức... bắt đầu mê man.

Lâm Tịnh là đao nhọn Vĩnh Thành Vương giấu giếm, gánh vác sứ mệnh không thể cho ai biết. Mà Diệp Ngưng Hoan nàng, từ đầu đến cuối đều là cô gái ôm mộng xuân ngu ngốc!

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng không nghe thấy tiếng đánh nhau nữa, chỉ còn tiếng gió bên tai, lướt qua cỏ lá kêu sà sạt. Diệp Ngưng Hoan mơ màng tỉnh lại, nhưng không thể động đậy. Chết ở đây chả hiểu vì sao, thật sự rất không cam lòng!

Trong lúc ngẩn ngơ, nàng lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoang nhàn nhạt, hơi thở như có như không vực dậy chút ý thức còn sót lại của nàng. Cố gắng ngừng thở, nếu lúc này lại bị người ta bổ một đao, nàng thật sự sẽ đi gặp Diêm Vương.

Có bàn tay lay động nàng, vừa động một tí, miệng vết thương đau nhức khiến nàng căn bản không cần giả bộ, cứ như vậy mà ngất đi.

Không biết qua bao lâu, giống như bị nhốt trong một cái hầm tối chịu đủ tra tấn, cho dù chạy như thế nào, trốn như thế nào đều không hữu dụng. Sau lại dần dần như bị quay nướng, Diệp Ngưng Hoan có thể nghe thấy tiếng động... Loáng thoáng, không hẳn rõ ràng.

“Đã nổi xương lại rồi, nhưng sợ là cũng...” Nghe thấy giọng nói già nua, Diệp Ngưng Hoan miên man suy nghĩ, nàng đang ở đâu? Ý thức không chống đỡ được bao lâu, lại ngất đi lần nữa.

Đợi khi nàng tỉnh lại, cảm thấy thân thể đã không hẳn còn đau nhưng giống như bị nghiền dính trên tấm thớt, căn bản không thể động đậy. “Cô nương tỉnh rồi...” Hoá ra là giọng Thụy Đại cô cô, tuy nàng chỉ gặp qua bà ta mấy lần thôi, nhưng giọng bà rất đặc biệt, Diệp Ngưng Hoan ấn tượng rất sâu sắc.

Diệp Ngưng Hoan phát lạnh trong lòng, ra sức muốn trợn mắt xem, nhưng mí mắt cũng muốn dính lại, thế nào cũng mở không ra.

“Còn bao lâu nữa?” Thay thành giọng Sở Hạo, vẫn là giọng điệu thờ ơ kia. Tuy rằng có chuẩn bị tâm lý, nhưng trái tim vẫn nứt ra từng mảng, nói không nên lời là tư vị gì, thật muốn hôn mê bất tỉnh. Vốn thuận gió đung phải Công chúa gả xa, kết quả lại ngược gió thổi nàng quay trở về. Đã chạy xa như vậy, hẳn cũng có thể tìm được? Chẳng lẽ, chuyện Công chúa tìm người gả thay cũng bại lộ?

“Nhanh thì còn nửa canh giờ nữa... Nhiều nhất là một canh giờ. May mà trật tâm thất ba phân, bằng không đừng nói là người thường, Đại La Kim Tiên (2) sợ cũng không cứu sống được.” Thụy nương thở dài, “Là nô tì không chu toàn, cũng không biết nàng ấy có tính toán thế này, lại còn đến nơi đó, suýt chút ngộ thương tính mạng rồi...”

(2) Đại La Kim Tiên: vị thần tiên cao nhất của Đạo giáo

“Quên đi.” Sở Hạo mơ hồ đáp lời. Tim Diệp Ngưng Hoan đập thành thịch, sợ hãi bắt đầu cuồn cuộn, nghe thấy tiếng bước chân huyền ảo, giọng một thái giám vang lên, đại khái là Phùng Đào. Diệp Ngưng Hoan nghe hẳn nói: “Sương Lăng đã mang người trở lại, thiệt hại sáu thị vệ, còn có một người trúng độc, lúc này đang hôn mê bất tỉnh...”

Thần kinh Diệp Ngưng Hoan nứt toác ra, những sát thủ này, chẳng lẽ là người Sở Hạo phái tới? Thậm chí ngay cả Sương Lăng cũng là người của Đông Lâm Vương? Đông Lâm Vương Sở Hạo phát hiện Vĩnh Thành

Vương muốn thay mặt đổi đào, không đi tố giác còn muốn giết người? Chả trách chạy xa như vậy mà có thể tìm được nàng.

Giọng Sở Hạo vô cùng bình tĩnh: “Báo cho Hoàng thượng chưa?”

“Báo rồi, Hoàng thượng không nói gì, chỉ dặn nô tài phải giữ chặt miệng, xem như không có chuyện gì cả.” Phùng Đào thấp giọng trả lời, “Xe ngựa của Công chúa cứ theo lễ thường đi tiếp, chiếu theo ý điện hạ, dặn người lạng lẽ đi theo, tùy thời báo cáo. Công chúa gặp nguy hiểm, Vĩnh Thành Vương tất nhiên không dám tùy tiện hành động nữa, có lẽ là nửa đường sẽ tìm cơ hội đổi Công chúa trở về.”

“Ừ, theo dõi cho kỹ. Có tin tức gì thì báo thẳng cho Hoàng thượng, các người đi xuống trước đi, ta nghỉ một lát.” Sở Hạo đã nói thế, tất nhiên hai vị kia không cần phải nhiều lời nữa.

Diệp Ngưng Hoan nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa, bên trong liền trở nên yên tĩnh, mà trong lòng nàng lại là sóng trào mãnh liệt, lại hoảng hốt lo sợ. Vĩnh Thành Vương chẳng lẽ có ý làm phản? Mà ván cờ này, đúng là Hoàng thượng bày ra? Tâm tư của quý nhân, người tới ta đi âm mưu dương mưu, tất cả đều bởi vì yêu hận tình thù. Chuyện gì chỉ cần liên lụy đến cục diện chính trị triều đình thì trở nên vô cùng quái lạ. Chính không phải chính, tà không phải tà, đen trắng rối loạn một chỗ, liền trở nên không đen không trắng.

Sớm biết như thế, lúc trả lời Lâm Tịnh sẽ không từ chối. Nhưng nàng lại là mỹ nhân Vĩnh Thành Vương đưa tới, Sở Hạo lao lực mang nàng trở về như vậy, chẳng lẽ hoài nghi nàng cũng tham dự trong đó, muốn từ miệng nàng đào ra tin tức gì hay sao? Đoạn đối thoại trước đó thật không rõ, bất quá có một chút nàng có thể hiểu được, Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu tính mượn Công chúa đổi với một lợi thế của Ô Lệ, mà Hoàng thượng và Đông Lâm Vương Sở Hạo biết được tiên cơ kiềm chế hẳn, nhưng không có truyền tin, tại sao vậy chứ?

Cảm giác được Sở Hạo cầm tay phải của nàng, đang đùa nghịch ngón tay của nàng. Diệp Ngưng Hoan nhất thời đều tập trung toàn lực chú ý trên đầu ngón tay, rất sợ hãi đùa nghịch đến nổi điên, bẻ gãy từng ngón một của nàng, hoặc là kéo thẳng ra.

Nàng là mỹ nhân Vĩnh Thành Vương huấn luyện, nhưng nàng thật sự không biết chuyện cơ mật này. Chỉ có điều nàng xuất hiện ở đây, có lẽ Sở Hạo đã cho rằng nàng biết chút ngọn ngành. Sẽ không cứu sống rồi lại dùng thập đại khổ hình trên người chứ?

Mười hai năm qua, không hiểu rõ một Vĩnh Thành Vương, nay Sở Hạo này nàng càng không hiểu... Sở Hạo còn đang đùa nghịch ngón tay nàng, khiến trái tim nàng run rẩy. Cảm giác tay Sở Hạo đã kề sát bên thân thể nàng, làm như muốn ôm. Diệp Ngưng Hoan rùng mình, nàng đã thành như vậy, hẳn lại còn thú tính quá trớn, quả thật là súc sinh! Trong đầu phần nộ, mí mắt dính vào lúc này lại dễ dàng mở ra, thoáng chốc nhìn thấy gương mặt! Cách nàng rất gần, chớp mắt mấy cái, bởi vậy mơ hồ chuyển sang rõ ràng.

Gương mặt bên ngoài tô vàng nạm ngọc kia không còn vẻ điên cuồng ngày xưa, đổi thành vẻ gọn sóng không sợ hãi, tròn mắt như đầm sâu, lại như đêm đen tối mịt, cảm xúc gì cũng nhìn không ra.

Làm quý nhân chẳng những phải nham hiểm, gian trá, ác độc, da mặt còn phải dày. Trình độ của nàng hiển nhiên không nhìn đủ! Bọn họ bốn mắt trừng nhau, mà Sở Hạo rõ ràng rất rậm, lúc này dưới lông mi lại mang vẻ thản nhiên mù mịt. Vẫn còn ban ngày, rèm không che, ánh mặt trời mặc sức rọi xuống, khiến hẳn một thân áo choàng màu lam nhạt cũng có chút không chỉnh tề.

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, hình như nàng đột nhiên trợn mắt như vậy cũng không ngoài ý muốn. Cúi thấp đầu xuống, không đợi Diệp Ngưng Hoan phản ứng lại, hẳn liền hung hăng ngậm môi nàng! Nàng thị tẩm hai lần, hẳn chưa bao giờ chạm qua môi nàng.

Hắn luôn có tác phong cầm thú, thích cắn người, trước kia nhịn thì nhịn, nhưng bây giờ Diệp Ngưng Hoan ốm yếu nhiều bệnh, làm sao còn có thể bất động như núi? Diệp Ngưng Hoan cảm thấy một búng máu muốn trào lên, kinh hải lẫn lộn, vừa động một tí thì chạm đến miệng vết thương trước ngực, đau đến ngũ tạng đều như thiêu như đốt, cả người run cầm cập. Hắn không hề khách khí, ngay cả cắn cũng cắn, mùi máu tươi nhanh chóng tràn ngập.

Sở Hạo hơi hơi nâng đầu, môi ướt át, trong mắt lóe lên ánh sáng nhạt, trong mắt Diệp Ngưng Hoan không thể nghi ngờ là ác quỷ.

“Bản lĩnh giỏi nhỉ? Lại dám chạy?” Giọng hắn rất bình tĩnh, nhưng không hề ấm áp. Cả người Diệp Ngưng Hoan không chỗ nào không đau, hơi thở cũng hỗn hển, không đều đặn, càng miễn bàn đến chuyện lên tiếng, huống hồ tình cảnh đến mức này cũng không còn gì để nói.

Nàng không hé răng, rừ mắt xuống ra vẻ chờ chết. Sở Hạo cũng không quản nàng nữa, duỗi tay ra kéo nàng ngồi dậy. Nàng có trợn mắt hay không, với hắn mà nói căn bản không khác nhau. Hắn nâng nàng dậy, đau đớn càng thêm dữ dội, lập tức đầu khớp xương như bị cọ xát, đau như kim châm muối xát. Nàng có hơi nhịn không được, trong cổ họng nặn ra một tiếng rên rỉ, giọng nhỏ đến mức ngay cả nàng cũng kinh ngạc.

Hắn nâng nàng lên, tiếp theo ra sau đầu. Nền gối đầu, nhưng trực giác Diệp Ngưng Hoan cho thấy cảm giác như bị vô số đao nhọn đâm vào, thân thể nặng nề như cự thạch bị trói lại, cảm thấy gân mạch phía sau lưng đứt đoạn. Ngực đau nhức vô cùng, khước miệng lại rỉ máu không bình thường.

Trước mắt Diệp Ngưng Hoan như nổ đom đóm, giãy giụa hồi lâu mới miễn cưỡng ngăn chặn không phun ra. Sở Hạo néo mặt nàng, ngón tay lạnh lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Nàng dữ dằn quá nhỉ, như vậy cũng không hé răng?” Có thể dùng ngữ khí để hỏi được như mệnh lệnh vậy, quý tộc bình thường cũng không đạt đến trình độ đó.

Diệp Ngưng Hoan nhìn đôi mắt của hấn, nàng không may, chạy cùng một đường với Công chúa. Nàng thấy thứ không nên thấy, nghe thứ không nên nghe, bây giờ cầu xin tha thứ cũng vô ích, điểm giác ngộ ấy nàng vẫn phải có. Dù sao hiện giờ đã đến nước này, cho dù có tra tấn cũng nhịn được.

Nếu đã nghe thấy thì cũng không định giấu khôn ngoan giả bộ hồ đồ. Nhưng nàng cũng sẽ không khờ dại mà thừa nhận, người tính không bằng trời tính, nghĩ đến chuyện mình tìm được cơ hội tuyệt hảo rồi, không ngờ lại dính đến âm mưu của quý nhân, cũng nên giữ lại cái mạng nhỏ vậy!

Nàng cũng không phải anh hùng hào kiệt cái gì, bất quá chỉ là một người bình thường có hơi ngu ngốc. Trong lòng có một giấc mộng nho nhỏ, cho dù bị chà đạp rất nhiều lần nhưng vẫn ôm ấp một tia hi vọng. Cho rằng lúc tiến cung hiến nghệ vào Đoan Ngọ đã không còn, nhưng lúc nào cũng không chết không thôi. Lâm Tịnh nói nàng “chọn sai ngày, đến nhầm chỗ”, thật ra thì, nàng căn bản là đầu thai sai, sinh tâm sai!

Thật sự rất vô nghĩa!

Tay phải truyền đến đau nhức khiến nàng không thể miên man suy nghĩ nữa, trước mắt đều biến thành màu đen, muốn giãy giụa nhưng thân mình quá nặng, thở hỗn hển, bởi vì nàng cảm thấy tắc nghẽn lên đầu. Miễn cưỡng giương mắt nhìn hấn, muốn cho hấn xem phẩm chất đặc biệt anh hùng, ánh mắt đặc biệt khinh bỉ, nhưng không biết làm thế nào, trước mắt một mảnh mờ lung, thế nào cũng thấy không rõ. Còn chưa kịp thở dốc, lại thêm một trận đau nhức ùn ùn kéo tới, lần này nàng cảm giác được, quý tha ma bắt hấn đang bóp vết thương của nàng!

Ông trời ơi, ban cho nàng ngất xỉu đi. Không phải trời cao rất tốt bụng sao? Thế này thì đã sao!

Vốn mắt đang căng ra, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm. Lúc này đau đớn nổi liền thành một mảng lớn, không chỉ rên rỉ, còn trào nước mắt ra. Diệp

Ngưng Hoan muốn chửi ầm lên, muốn giết cứ giết, bắt nạt một nữ nhân nửa chết nửa sống như vậy thì anh hùng hảo hán cái gì!

Nhưng lúc này thể lực căn bản không cho nàng can đảm để gào thét phát tiết, ngoại trừ rơi nước mắt lộp bộp, ngay cả hơi thở cũng không đều, thật sự rất không có tiền đồ.

Trước mắt choáng váng, gáy chột lạnh, bị tay hấn nhẹ nhàng dẫn dắt, mũi đã chạm đến ngực hấn. Trên người hấn lạnh lạnh, có hơi lạnh sương tháng hai. Nghe thấy giọng của hấn, vẫn thản nhiên, giống như không đếm xỉa tới: “Đã như vậy còn suy nghĩ cái gì? Muốn chịu đựng sao? Cũng không được nhận thưởng đâu.”

Diệp Ngưng Hoan khó chịu không biết nên làm thế nào cho tốt, quét nước mắt xuống. Không thích khóc, là vì khóc vô dụng, lại mặc kệ ăn no, cũng không quản ấm.

Khóc, có chướng mắt vẫn là chướng mắt nàng, muốn giết vẫn là muốn giết nàng.

Ngày bé đã khóc, hoàn cảnh rất xa lạ, huấn luyện vô cùng gian khổ, nàng nhớ nhà, nhớ cha mẹ đã mất. Lúc biết mình sẽ vào cung hiến nghệ đã khóc một lần, là vì trái tim ngu ngốc kia!

Mà bây giờ, quả nhiên là bị loại thái độ này của hấn làm cho khóc. Nói thật ra, không hoàn toàn là bởi vì đau, trình độ nhịn đau của nàng cũng không phải là hạng nhất hạng nhì; cũng không phải bởi vì thương tâm, không có gì đau thương. Chính là có chút không kiềm được, làm anh hùng không được, đứ đờ lại làm rất hay, cảm thấy thật xấu hổ!

Tay phải thiếu chút nữa là gãy hết một nửa, đao rất sắc, nàng lại giữ rất chặt, cắt rất sâu. Lúc ấy tình thế cấp bách cũng không cảm thấy, lúc này bị hấn nhéo một chút, đau đớn đều ập tới. Ngực như bị khoét một lỗ, bây giờ thật hối hận. Còn trốn cái gì? Lâm Tịnh dù sao cũng có thể cho nàng thoải

mái, rơi vào tay hắn, vừa tỉnh lại liền khiến nàng chết đi sống lại, sau này không biết còn phải chịu khổ gì.

Nước mắt vừa trào ra liền ngừng không được, mỗi lần hít hơi ngực đều đau muốn nổ tung, ép cho nước mắt càng như vỡ đê mà tuôn ra. Sở Hạo không hạ độc thủ trên vết thương của nàng nữa, nhưng cũng vỗ nhẹ mấy cái trên lưng nàng, như là trấn an, khiến cho Diệp Ngưng Hoan càng cảm thấy hắn không bình thường!

Đau đớn ập tới từng cơn, nàng bắt đầu không tự điều khiển được mà run rẩy.

Sở Hạo thấy thế liền để cho nàng tựa vào trên gối, liếc mắt nhìn lên mí mắt sưng vù của nàng, ánh mắt dừng trên đôi môi rách da của nàng. Ngón tay khẽ vuốt lên, động tác dịu dàng hù chết người, khiến Diệp Ngưng Hoan càng run kịch liệt, hắn tuyệt đối có tiềm chất của kẻ điên.

Diệp Ngưng Hoan mở rộng tầm mắt không nhìn hắn nữa, không có tinh thần đoán bước tiếp theo của hắn. Nàng hơi thở dốc, xem xét tình cảnh bốn phía. Cũng không biết mình đã ngủ mấy ngày, từ cảm giác đau đớn xem ra vẫn hoạt bát như thế, nhiều nhất bất quá cũng ba ngày.

Thân nằm trên chiếc giường lớn hoa lệ, chỉ có điều ngoài rèm cách đó không xa bày tám tấm bình phong, ngăn kín với bên ngoài, ngoài trừ ánh mặt trời xuyên qua biết là ban ngày thì không nhìn thấy cảnh vật gì. Nhìn bài trí trong phòng, đây không phải là Lệ Thủy Các nàng vốn ở, cũng không giống như là Liêu Hoa Thai. Dù sao hắn là quý nhân, chỗ ở đếm không xuể, ai biết là chỗ nào.

Sở Hạo gọi vào một tiểu nha hoàn búi song hoàn kể mặc hoàng sam, nàng ta bưng khay trong tay, bước chân nhẹ nhàng tiến vào, vén áo thi lễ với hắn, sau đó tới bên giường mớm thuốc cho Diệp Ngưng Hoan.

Nước thuốc đen ngòm, lúc uống thuốc cảm giác vị giác cũng như muốn thoái hóa, không thấy đắng, cũng chẳng thấy ngọt. Cảm giác khó chịu đến cực điểm cũng không phải đến từ thân thể, mà là đến từ cái vẻ gọn sóng không sợ hãi lúc này của hắn, thái độ kỳ lạ tích tụ muôn ngàn sóng dữ.

Đau khổ nhất không phải là nói cho nàng sống hay chết, chính là cái cảm giác hắn không nói rõ ràng thế này. Nhưng hắn không mở miệng, Diệp Ngưng Hoan cũng không có cách nào khác hỏi trực tiếp, dù sao vừa rồi nàng “hôn mê bất tỉnh”.

Ngay lúc nàng cho là sắp đến thời điểm chết, Sở Hạo đột nhiên ném một cái đai lưng vắt một cái bọc nhỏ lên giường. Diệp Ngưng Hoan vừa thấy, đúng là toàn bộ gia sản nàng chuẩn bị chạy trốn.

Sở Hạo cũng không liếc nàng một cái, mở gói đồ ra, lấy ra một miếng bạc nhỏ, hoa văn bên trên rất rõ ràng. Vốn là vật trang trí trên chiếc chén bạc, đặt ở trong phòng Lệ Thủy Các, Diệp Ngưng Hoan lúc ấy chuẩn bị chạy trốn, liền đập vỡ nó thành mảnh nhỏ mang đi. Mấy cái bình hoa lớn cũng không có cách nào khác lấy, dù sao cũng là bạc.

“Ta mượn cái này.” Diệp Ngưng Hoan bị kéo dậy đến khó chịu, chủ động mở miệng.

“Hai lỗ tai con ngân li (3) này, nội phủ chế tạo mất sáu mươi hai lượng.” Sở Hạo nâng mí mắt, con ngươi như đêm lạnh kia lại mang theo ý cười, “Tuy rằng quan phẩm không thể bán ra, nhưng nàng tìm đúng món rồi, hai ba mươi lượng dù sao vẫn có người muốn...”

(3) li: con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm

Đại tiên ngài không phải hoàng thân quốc thích sao? Giá trị cái chén ngài biết sao? Hơn nữa kinh nghiệm giang hồ thật phong phú.

Diệp Ngưng Hoan bị sự “đa tài đa nghệ” của hã làm cho kinh ngạc, cho nên nhất thời không chú ý nói vào trọng điểm, thậm chí ngay cả lời nàng vốn định nói ra cũng đã quên, thì thào đáp một câu.

Hã nhìn miếng bạc đáp: “Nhưng nàng đập bể thành như vậy, dù gì cũng chỉ là bạc, nhiều nhất sáu chỉ vẫn chưa đến giá chính thức.”

Mặt Diệp Ngưng Hoan lúc xanh lúc trắng, đập bể cái chén, thế là ba mươi lạng biến thành sáu chỉ...

Chẳng những kéo nàng, còn tính thuận tiện hại chết nàng.

Sở Hạo hiển nhiên vẫn chưa hả hê, lại lấy ra một miếng ngọc lưu ly trong lọ hoa, là vật trang trí trong tịnh phòng, sau lần thị tẩm thứ hai nàng được thưởng. Thân lọ bất quá chỉ cao một ngón tay, rất tinh xảo khéo léo, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy hã là rất đáng giá, cho nên cũng thuận tiện lấy ra. Dù sao khi đó người đến Lệ Thủy Các ở rất nhiều, nhiều người lăm mắt, mắt mấy thứ đó cũng không ai tra.

Sở Hạo liếc cái lọ, mở nút lọ ra nghe nghe, hướng miệng lọ về phía Diệp Ngưng Hoan nói: “Cái này là tinh chất, so với cái lọ bị vỡ đắt gấp mười lần, nàng làm vỡ hết?”

Không phải chứ? Phần trên làm sao mắc như vậy! Hình như người như nàng cũng không xứng dùng mấy thứ này? Cái gì mà tinh chất hả? Hoàn mỹ đến như vậy?

Diệp Ngưng Hoan trợn tròn mắt, hãm hại một nữ nhân trọng thương sắp chết thú vị lắm sao? Nàng không thừa nhận nói: “Không có, là dùng hết rồi.”

Hã không chán ghét nàng cũng không cho nàng chết, đáng hận nhất là hã vẫn giữ dáng vẻ vô cùng đứng đắn, hỏi: “Nuôi thân da này của nàng có đủ đắt tiền sao, dùng thế nào?”

Chết thì chết nhanh lên, chống đỡ không nổi nữa, nhìn chăm chăm cái lọ nhỏ trong chốc lát, nàng thật sự làm vỡ, cảm thấy mùi rất nồng, sợ bỏ vào không kín sẽ bại lộ hành tung.

Diệp Ngưng Hoan yên lặng cúi thấp đầu, lặng lẽ cọ vào trong chăn, không để cho cái cảm giác thỏa mãn này của hãn làm cho buồn nôn nữa.

Chương 4

Quân tâm khó phỏng đoán

Nhìn bộ dạng nửa chết nửa sống của nàng, Sở Hạo vô cùng hứng thú mà bắt đầu không nhanh không chậm chuyển sang đề tài chính, néo cằm nàng bức nàng giơ tay lên: “Nàng đã quen biết Lục Sương Lăng, còn không có giao tình gì với hắn sao?”

Diệp Ngưng Hoan kinh hãi, trái tim bắt đầu đập loạn. Hắn đang hoài nghi Lục Sương Lăng giúp nàng chạy? Nghĩ như vậy, nhất thời có chút nóng nảy, nàng vội nói: “Ta chạy một mình, không liên quan đến bất kỳ ai cả!”

Sở Hạo hí mắt lại, buông lỏng tay: “Xem ra tình cảm không tệ.”

Diệp Ngưng Hoan bị hắn nhìn chòng chọc đứng ngồi không yên, trên trán lại tiết ra một tầng mồ hôi mỏng.

Người này hỉ nộ vô thường, lúc tốt lúc xấu căn bản không đoán ra hắn suy nghĩ cái gì. Sương Lăng vốn không liên quan đến việc này, mặc kệ Sương Lăng có phải là người của Đông Lâm Vương hay không, nàng đều chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn mượn sức hắn mà chạy trốn.

Diệp Ngưng Hoan hít một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, trực tiếp nhận tội: “Ta mượn dòng nước ở Lạc Vãn Đình mà chạy trốn, ra Huệ Hà tới chân núi Phong Duyệt.”

Hắn hơi hất mày, giống như đang suy nghĩ lời này là thật hay giả.

Diệp Ngưng Hoan nói bổ sung: “Thấy nhiều người đến đây, ta sợ hãi, cho nên mới tìm cơ hội bỏ trốn... Ta căn bản không có nghĩ đến...”

Sở Hạo nói: “Sở Chính Diêu lúc trước phân phó nàng thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy một nỗi buồn dâng lên, giọng nói có phần không lưu loát: “Chưa từng phân phó ta cái gì cả...” Nghĩ một chút, còn nói, “Điện hạ, kỳ thật ta...”

Vừa nói được một nửa, Sở Hạo đột nhiên đứng dậy, không để ý tới nàng mà rời khỏi.

Diệp Ngưng Hoan trợn mắt há mồm, nửa cái miệng không khép lại được. Thật sự là bị hấn làm cho sững sốt, cũng không biết hấn rốt cuộc có ý tứ gì.

Bấm vết thương của nàng, chẳng lẽ là vì muốn nhìn nàng nũng nịu vô lực khóc lóc sao? Cả buổi trời cũng chưa nói đến trọng điểm, bây giờ nàng muốn chủ động nhận tội, mình không hề có giá trị nào, hấn lại không nghe!

Diệp Ngưng Hoan nghiêng vẹo một lúc lâu, cảm thấy vừa đau lại vừa mệt. Trong phòng không có người, nàng cố sức cả buổi, lại bởi vì vừa động một cái là đau muốn chết, căn bản cũng không nằm xuống được, cuối cùng cứ nghiêng vẹo như vậy mà thêm thiếp ngủ.

Sở Hạo đứng ở hành lang ngoài cửa, Thụy nương dẫn hai tiểu nha hoàn tới hành lễ. Thụy nương ra hiệu cho nha hoàn đi vào trước, còn mình thì theo Sở Hạo ra hoa viên bên cạnh ao: “Điện hạ, vừa rồi nàng ta nói gì?”

“Người vẫn hoài nghi Sương Lăng liên lạc với nàng ta?” Sở Hạo hỏi lại, vẻ mặt có chút không yên lòng.

Thụy nương nói: “Trừ hấn ra thì còn có ai? Hấn biết nha đầu kia vào Tịnh Viên, lập tức chạy tới chỗ ngài đòi người. Hấn chưa từng không có chừng mực như vậy? Nhất định là cùng nha đầu kia...” Nhìn thoáng qua Sở Hạo, bà không dám tiếp tục nói nữa, dừng một chút rồi đổi đề tài, “Tháng sáu hấn nhận lệnh vào Tịnh Viên, cuối tháng sáu nha đầu kia bỏ chạy, hơn nữa còn chạy tới chân núi Phong Duyệt.”

Ánh mắt Sở Hạo có chút sâu xa, nói: “Ừ, tình cảm bọn họ quả thật không tệ.” Hắn vừa nhắc tới Sương Lăng, Diệp Ngưng Hoan lập tức trắng bệch, sợ liên lụy hắn.

Thụy nương có chút sốt ruột: “Vậy sao ngài không...”

Sở Hạo cười cười: “Cũng là vì như vậy, nếu Sương Lăng thật sự muốn giúp nàng ta, tuyệt đối không thể để nàng ta chạy tới núi Phong Duyệt.”

Thụy nương trầm mặc một lúc, nói: “Diệp Ngưng Hoan này tâm không yên, huống hồ nàng ta ở Nhã Nhạc Cư đợi nhiều năm như vậy, cho dù không tham dự vào, nhiều năm luyện võ kỹ, chiêu thức cũng có chút tinh thông. Người như vậy giữ ở bên người thật sự khiến người ta không thể yên tâm, sao ngài còn khổ sở giữ nàng ta lại...”

Thụy nương vốn định nói, dù sao Sương Lăng có tâm tư với nàng, đơn giản thuận nước giong thuyền. Như vậy cũng giảm bớt phiền toái cho mình, Sương Lăng nhất định bởi vậy mà cảm kích, càng thêm nguyện trung thành, sao lại không làm?

Chỉ có điều nhìn nét mặt của Sở Hạo, Thụy nương vẫn nuốt lời này trở vào, chỉ khéo léo nói: “Hoàng thượng chỉ muốn mượn điện hạ hành sự, điện hạ tình cảnh gian nan, vẫn nên cẩn thận chút, đừng để mấy thứ vật vãnh làm hỏng chuyện.”

Sở Hạo khẽ cười cười, nói: “Nàng ta rất thú vị, thả đi thì đáng tiếc.”

Thụy nương sững sờ nhìn vẻ mặt của hắn, Diệp Ngưng Hoan này quả thật kỳ lạ, nàng ta ở Nhã Nhạc Cư được huấn luyện mấy năm, thuở nhỏ được dạy lấy sắc đẹp dụ dỗ người khác thế nào. Nhưng đến Tịnh Viên lại không chịu an phận, ở sâu trong Lệ Thủy Các không nghe ngóng tin tức bên ngoài, lại mượn Công chúa gả xa lần này mà chuồn mất, đám người Tôn quản sự cứ thế không phát hiện. Mặc dù bà thêm mấy nô tì vào đây là do Hoàng thượng nghi ngờ mà đưa đến, đến lúc đó nhiều người lăm mắt,

nhưng nàng ta là một người sống, trước đó nếu không nghiên cứu địa hình để bố trí, làm sao có thể đi không dấu vết như vậy? Đủ loại dấu hiệu cho thấy, nàng ta hành sự bình tĩnh lại có tính toán, cũng không phải là một người dễ dàng kích động bất kể hậu quả. Nhưng nàng ta hoàn toàn không tính toán gì sau khi bỏ trốn, chỉ ôm mấy trăm bạc, không ai tiếp ứng cũng không có hộ tịch, chẳng lẽ có thể tốt hơn việc ở trong Tịnh Viên sao? Thật không hiểu liễu sống liễu chết như vậy là vì cái gì.

Ánh mắt Sở Hạo kéo dài, hẳn lại thấp giọng nói: “Thật ra thì ta rất hâm mộ nàng ta.”

Thụy nương lại ngẩn ra, nhìn Sở Hạo nhưng lại không biết nói cái gì cho tốt.

Sở Hạo đưa tay khoác lấy bả vai Thụy nương, ra vẻ ngây ngô tựa như đứa trẻ: “Ta đói bụng rồi, cho nhà bếp làm chút món ăn đi?”

Thụy nương bất đắc dĩ, cười than thở: “Biết rồi, sẽ phân phó ngay đây.” Nhìn bộ dáng đùa giỡn kia của hắn, bà không kèm được mà nói thêm, “Nàng ta là cái thứ gì? Điện hạ cần gì phải hâm mộ? Nếu tính tình nàng ta lỗ mãng, kỳ quái như vậy lại hợp ý ngài, vậy thì giữ lại. May mà không chết, bằng không cơn tức này của điện hạ không biết phải xả đi đâu.”

Thụy nương thấy Sở Hạo chỉ cười không nói, vì thế cũng không nói thêm nữa, một mực đi thu xếp cơm nước cho hắn.

Nữ nhân này là Vĩnh Thành Vương đưa tới, Thụy nương ít nhiều cũng còn khúc mắc. Nhưng chỉ cần hắn vui, bất quá chỉ là về sau cho người giám sát chặt chẽ chút, đừng để cho nàng gây chuyện nữa là được.

Diệp Ngưng Hoan bởi vì đau đớn mà tỉnh lại, trước khi mớm thuốc cho nàng, tiểu nha hoàn nhẹ tay đổi thuốc trên chân cho nàng, thấy nàng tỉnh lại thì khẽ mím môi áy náy cười nói: “Cô nương tỉnh rồi? Chốc nữa lại uống bột thuốc giảm đau nhé?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Làm phiền rồi.”

Nàng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, không được chiều chuộng như thế. Bên ngoài, hoàng hôn đã buông xuống, nàng nhẹ giọng hỏi: “Phiền hỏi tỷ tỷ một tiếng, hôm nay là mừng mấy? Đây rốt cuộc là đâu?”

Nàng ta cười nói: “Hôm nay là mừng bảy tháng hai, nơi này là Tịnh Viên, tây các Liêu Hoa Thai. Em tên là Đông Anh, vẫn hầu hạ ở đây, trước kia chắc người không để ý.”

Hoá ra vẫn đang ở Tịnh Viên, Liêu Hoa Thai là toà nhà chủ đạo ở đây, có hai lầu. Diệp Ngưng Hoan chưa đến tây các bao giờ, bởi vậy cảm thấy xa lạ. Người hầu hạ ở đây không ít, chưa thấy qua cũng bình thường.

Đông Anh nhìn nàng, nhẹ giọng khuyên: “Thụy Đại cô cô dặn, người cứ an tâm tịnh dưỡng. Vất vả lắm mới nhật được mạng trở về, nhưng đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa.”

Diệp Ngưng Hoan khẽ lên tiếng, nhận lấy thuốc từ trong tay nàng ta. Bất kể nói như thế nào, nàng cũng coi như đã nỗ lực một lần. Đi một vòng qua Quý Môn Quan cũng coi như có phần tỉnh ngộ, tuy là còn muốn thoát khỏi chốn sống chuồng, nhưng chỉ dựa vào chút dũng khí và khôn vặt là không đủ.

Mặc kệ Sở Hạo giữ mạng nàng lại là vì lý do gì, ý đồ kiềm chế Sương Lăng cũng được, hoặc là muốn lấy thêm nhiều bí mật của Nhã Nhạc Cư cũng thế, trong lòng nàng rõ ràng, nàng căn bản không có giá trị.

Vốn định nói rõ với Sở Hạo, sau đó cảm thấy thoải mái, nhưng hẳn lại đi rồi, làm hại một chút dũng khí của nàng lại tan hết bảy tám phần.

Diệp Ngưng Hoan cứ ngoan ngoãn nằm trên giường hơn mười ngày, vết thương trên tay dần dần khỏi, nhưng để lại một vết sẹo rất sâu. Thoạt nhìn

giống đem hai nửa bàn tay hợp lại, thật dữ tợn. Hơn nữa hoàn toàn mệt mỏi, ngay cả nắm tay cũng khó khăn.

Vết thương trên người, ngoại trừ trước ngực bị nặng nhất ra, những vết thương ngoài da khác cũng dần khỏi, chỉ có điều da thịt trơn mềm toàn thân cũng khó mà không giữ lại mấy dấu. Lúc trước Sở Hạo chính là coi trọng thân thể này của nàng, nay seọ khắp người, hãn phỏng chùng cũng không còn hứng thú gì, bởi vậy ngoại trừ ngày đó mới tỉnh lại ra thì còn lại chưa gặp hãn.

Mỗi ngày đều có đại phu lại đây, kê đủ các loại thuốc cho nàng uống. Vị giác bắt đầu thoái hóa, cái gì đến miệng đều như nhau, nổi đau đón muốn xoa dịu vị thuốc càng thêm sâu sắc, mà hứng thú ăn cơm lại càng ngày càng giảm.

Trong đầu nhiều lần nghĩ đến câu nói kia của Sương Lăng: Cho dù không ai đối xử tốt với muội, dù sao cũng nên tốt với bản thân mình. Nếu Sở Hạo không xử lý nàng, nàng cũng không cần thiết suy nghĩ lung tung khiến mình ngột ngạt.

Tới mười tám tháng bảy, Tết Trung Nguyên (*) vừa qua không lâu. Diệp Ngưng Hoan cuối cùng có thể chậm rãi đi ra tây các, ra tiểu viện phía tây Liêu Hoa Thai hóng gió một chút. Đông Anh một mực săn sóc, một tắc cũng không rời nàng, giống như sợ nàng chân vừa chạm đất thì chuẩn bị chạy trốn.

(*) Tết Trung Nguyên: rằm tháng bảy âm lịch

Gần thu, nhưng thời tiết vẫn rất nóng, ánh mặt trời chói lọi xuyên qua kẽ lá, nhưng Tịnh Viên này có chút râm mát. Ánh sáng rọi lên người, làm cho Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có vài phần thanh thản dễ chịu.

Diệp Ngưng Hoan dựa vào một gốc cây bạch quả phơi nắng, một thị nữ đi đến, tên là Hạ Lan, gần đây vẫn cùng Đông Anh săn sóc nàng. Hạ Lan thấy

nàng dựa vào, cười tủm tỉm nói: “Điện hạ ở đông lâu dùng bữa, gọi người qua đó cùng dùng.”

Diệp Ngưng Hoan sừng sốt, hôm nay nàng vừa đi đi lại lại được một chút, Sở Hạo liền phái người đến gọi nàng, rõ ràng rất quan tâm đến tiến triển thương thế của nàng nha!

Hắn không đếm xỉa tới thì thôi, càng quan tâm như vậy, trong lòng Diệp Ngưng Hoan càng phát cáu. Lấy nguyên tắc bỏ vốn càng nhiều thì chờ mong đền đáp càng cao mà xét, Diệp Ngưng Hoan căn bản không dám tưởng tượng, chờ đến lúc hắn biết nàng căn bản không biết bí mật nào của Vĩnh Thành Vương thì cảm thấy thiệt thòi thế nào.

Phóng chừng hắn sẽ tức giận mà trực tiếp bẻ nàng thành hai nửa, không làm được thì sẽ dùng cách lăng trì chằng? Tuy là mình đã nghĩ tới hậu quả, nhưng trải qua một phen vẫn cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Diệp Ngưng Hoan bất chấp khó khăn, Hạ Lan và Đông Anh đỡ nàng từ từ đi đến đông các. Đến phòng khách, Sở Hạo đang ngồi ăn cơm, Thụy nương đang gấp thức ăn cho hắn.

Thấy nàng tiến vào, Sở Hạo ra hiệu mang thêm cái ghế lại đây, lại sai người lấy thêm chén đĩa. Ngồi ngang hàng như vậy, thật là cho nàng sĩ diện! Diệp Ngưng Hoan liếc mắt nhìn lên trên bàn, vịt nấu bát bảo, thịt chưng anh đào, chân giò hun khói, tổ yến xào măng, chân ngỗng hầm, cá xào lăn... Thật phong phú nha!

Nàng thật sự hư nhược, sao có thể chạy tới ngồi bên cạnh hắn, liền chậm rãi đến bên cạnh bàn, muốn hành lễ, dứt khoát trực tiếp quên đi.

Sở Hạo liếc nàng một cái, căn bản không cho nàng nói nhảm: “Bớt làm trò đi, ngồi xuống ăn cơm.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, Hạ Lan và Đông Anh dường như kiên quyết nhấn nàng xuống, thân thể Diệp Ngưng Hoan đã hư nhược nay càng thêm hư, vội vàng bị hù dọa mà trực tiếp ngồi xuống.

Sở Hạo mặc một thân áo trắng, vẫn cảm thấy bạch y công tử rất cột nhà, chỉ có điều cũng phải thừa nhận hẳn thật là một tên tự cao tự đại. Áo trắng thêu bạc, viền hoa bên hông hoa lệ, khiến nàng không khỏi cảm thán, thật sự là mặc đồ tang hủ!

Đông Anh đứng bên cạnh nàng gấp thức ăn, Diệp Ngưng Hoan bị thương rất nặng, tay gần như tàn phế, hơn nữa nàng trước kia đã mang bệnh tật, tay phải bị thương, hợp với tay trái cũng bắt đầu yếu ớt.

Nay tay phải không dùng được, dùng tay trái ăn cơm vô cùng nhọc nhằn, hơn nữa lại bởi vì Sở Hạo ở bên cạnh nàng, phải chú ý phong thái, ăn càng thêm không được tự nhiên. Vốn miệng đã không có mùi vị, nay càng cảm thấy như đang nhai sáp.

Sở Hạo từ từ ngừng lại, nhìn bộ dáng ăn cơm không mở miệng của nàng.

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu ăn, đột nhiên cảm thấy bầu không khí không ổn lắm, vừa ngẩng đầu một cái, lại thấy hẳn đang nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, nhất thời miếng nấm hương đang ngậm nuốt cũng không được mà nhả ra cũng không xong.

Sở Hạo hỏi: “Khi nào thì nàng bắt đầu không nếm ra mùi vị?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, vội nuốt miếng nấm hương xuống. Nàng cũng không phải hoàn toàn không nếm ra, chỉ là trong miệng cảm thấy nhạt. Nhưng sao hẳn lại phát hiện ra?

Nàng ấp úng: “Thật ra thì cũng không phải không nếm...”

“Hỏi thì nàng trả lời đi!” Sở Hạo đập đũa lên trên bàn, giọng điệu đột nhiên nghiêm nghị, khiến nàng run rẩy cả người.

Nhìn đôi mắt tối đen như mực của hắn, có một loại cảm xúc không nói nên lời đang chan chứa trong lòng.

Nàng nói: “Sau khi tỉnh lại thì cảm thấy ăn lạ.”

Nghe xong, Sở Hạo nói với Thụy nương: “Bưng trà súc miệng ra cho nàng ấy.”

Một chén trà nóng nhanh chóng được đưa đến trước mắt.

Diệp Ngưng Hoan nhìn nước trà, tay trái không tự chủ được mà hơi cuộn lại. Nàng không có giá trị như hắn tưởng tượng, không thể cung cấp tin tức gì của Vĩnh Thành Vương cho hắn. Nàng chạy trốn chính là tính khí nhất thời, vận khí không tốt chọn cùng con đường với Công chúa. Nàng không có bản lĩnh bày mưu tính kế vì quý nhân tranh quyền đoạt thế, vốn liếng hắn bỏ ra căn bản không có khả năng đền đáp.

Trước kia là nhất thời tham món ngon, nhìn trúng gân cốt mềm mại da thịt mềm nhũn của nàng, nay tay phải nàng đã phế lại còn thêm vết sẹo, ngay cả giá trị làm hắn nhất thời vui thích cũng mất đi.

Nghĩ đến kết cục khiến sự chờ mong của hắn tan vỡ, Diệp Ngưng Hoan càng thêm như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Sợ hãi đến cực hạn sẽ tạo thành phần nộ, hồn khí đập vỡ bình thoáng chốc trào ra. Nàng không nhận trà, chỉ hơi nhếch môi nhìn hắn. Thấy hắn càng lúc càng cau mày, Diệp Ngưng Hoan cố gắng bình tĩnh lại. Thà rằng lúc này đắc tội với hắn, cũng không muốn lại lừa mình dối người, sống thế này cũng được, thành thật khiến hắn bóp chết nàng cũng xong hết mọi chuyện.

Sở Hạo thấy nàng không có ý phối hợp, cũng không nói lần thứ hai, mà tự nhiên cầm lấy chiếc khăn tắm hương trên bàn lau tay.

Đông Anh vừa thấy, vội vàng bưng trà đến bên môi Diệp Ngưng Hoan, thấp giọng nói: “Nhanh súc miệng đi.”

Diệp Ngưng Hoan thấy vẻ mặt nàng ta có chút kích động, chung quy không muốn làm liên lụy tới người vô tội, liền cầm lấy tay nàng ta, trực tiếp hợp hai ngón, Hạ Lan bưng cái lọ nhỏ bên cạnh trừng mắt.

Diệp Ngưng Hoan khẽ thở ra một hơi, vừa định nói chuyện, nào biết Sở Hạo đột nhiên thò tay sang đây. Hầu như ngay cả phản ứng đều không có, nàng bị khuỷu tay hấn kìm lại, lưng húc vào hấn, đầu ngửa trên khuỷu tay hấn. Hai tay bị hấn kìm ra sau lưng, không cần hấn xuống tay thì mình cũng rút không ra.

Động tác của hấn liền mạch lưu loát lại vô cùng đột ngột, Đông Anh và Hạ Lan kinh hãi thiếu chút nữa là đụng ngã lăn cái bàn, vội vàng lui về sau mấy bước cúi đầu đứng bên cạnh.

Diệp Ngưng Hoan dù sao cũng luyện nhu công mười mấy năm, bản năng trong nháy mắt liền phát ra, nhắc chân muốn giơ lên. Sở Hạo như là đoán được, hai chân vắt lại, Diệp Ngưng Hoan trực tiếp bị quán thành một cây gậy, cũng không thể động đậy. Trạng thái này hoàn toàn giống nàng lần trước suýt nữa bị bẻ gãy!

Hấn cố định bả vai nàng, tay trái thuận thế néo cằm nàng, tiếp theo tay kia thì vòng lại đây, trực tiếp kéo đầu lưỡi nàng ra ngoài!

Diệp Ngưng Hoan điên rồi, trong cổ họng ù ù kêu loạn, thật sự không ngờ hấn lại có thể như vậy. Răng cắn bản không khép lại được, đầu lưỡi bị hấn bóp phát đau. Nàng vừa trừng hấn vừa giãy giụa tránh ra, hấn cũng không để ý, cúi đầu cẩn thận xem.

Trước mắt Diệp Ngưng Hoan mơ hồ một mảnh, ngực lại khó chịu, cảm giác như sắp nứt ra, đau đến mức nàng thấy choáng váng, lại có ý muốn nôn. Đầu lưỡi bị hấn kéo như vậy thật sự là xấu hổ muốn chết! Thằng nhãi này vốn là muốn thế nào thì được thế đó, trước đó tùy tiện bẻ nàng, bây giờ lại kéo đầu lưỡi. Không có vị giác thì có thể nhìn ra cái rắc gì hả!

Những người xung quanh căn bản không dám nói, ngay cả Thụy nương cũng có hơi sững sốt, hiển nhiên không ngờ hấn lại tự thân động thủ, sau một lúc lâu mới nhớ tới, lại cầm lấy một chiếc khăn xếp đưa tới bên cạnh Sở Hạo.

Sở Hạo rút cuộc cũng buông đầu lưỡi Diệp Ngưng Hoan ra, lại không để nàng tự do, vừa lau tay vừa giương giọng gọi người cầm túi kim tới, tiếp theo nói lỏng chân, xách hông nàng kéo dậy. Động tác của hấn nhìn như thờ ơ, nhưng Diệp Ngưng Hoan căn bản không thể phản kháng, đành phải mặc hấn túm nàng như con gà con mang trở về phòng.

Sở Hạo ném nàng lên trên giường, gian phòng này lấy ánh sáng vô cùng tốt, giữa trưa ánh mặt trời rọi vào, sáng đến độ chói mắt. Hấn ngồi ở bên giường, Đông Anh bưng chậu nước cho hấn rửa tay. Xem xét tư thế này, rõ ràng chính là tính tự mình cầm đao. Lại nhìn túi kim người kia đang cầm, còn bày một cái thùng trà, bên trong chất đầy khăn sạch, trong lòng đột nhiên nhảy dựng phát đau.

Hấn rửa tay xong, cầm lấy túi kim, dùng cây nhíp nhỏ rút ra mấy cây gân châm nhỏ như sợi lông. Có người cầm một cái chén hoa mai lại đây, hấn châm cây kim vào bên trong.

Diệp Ngưng Hoan cũng không ngửi ra mùi vị gì khác thường, không biết bên trong là cái gì.

Thừa dịp lúc này, hấn đảo mắt nhìn nàng nói: “Qua đây ngồi.”

Có kinh nghiệm lần trước, lần này nàng không đợi hắn kéo lại, ngoan ngoãn đi qua, bàn chân đưa về phía hắn. Thấy nàng phối hợp như thế, hắn không hề để ý tới, lập tức hí hoáy cây kim trong chén nhỏ. Một lát sau, hắn lấy một cây kim từ trong chén, một tay bắt lấy cằm nàng nói: “Mở miệng ra, đưa đầu lưỡi lên há họng.”

Diệp Ngưng Hoan ngoan ngoãn há mồm, đột nhiên nghĩ một chút, rụt đầu lưỡi về nói: “Chảy nước miếng thì làm sao bây giờ?”

Sở Hạo liếc nàng một cái, tức giận nói: “Thì đánh nàng!” Tuy là nói như vậy, nhưng bên cạnh đã có người chuẩn bị khăn rồi.

Diệp Ngưng Hoan rất hối hận mình đã hỏi câu kia, liền dựa theo sự phân phó của hắn mà ngoan ngoãn làm theo.

Hắn lại gần, nàng thấy hắn rũ mắt xuống, lông mi như bóng râm, khiến ngũ quan của hắn đều vô cùng dịu dàng.

Cũng không cảm thấy đau, chỉ là có hơi hơi tê. Nếu là trước kia, đổi thành Vĩnh Thành Vương chữa trị cho nàng như vậy, đánh chết nàng cũng không muốn, bởi vì rất xấu, nữ nhân đều hi vọng mang mặt tốt nhất bày ra cho người mình thích.

Nhưng mà nếu Vĩnh Thành Vương giúp nàng trị liệu, cho dù y là đại phu đi chân trần, nhất định trong lòng cũng cảm thấy ngọt... Nàng phát giác mình lại suy nghĩ quá nhiều.

Kim đâm rất nhanh, Sở Hạo vừa co tay lại, nàng lập tức ngậm miệng liều mạng nuốt nước miếng, cũng không quản trên cây kim có bôi thuốc hay không, hoặc là có thể không nuốt cây kim vào bụng hay không.

Sở Hạo ra vẻ không kiên nhẫn, bóp mặt nàng: “Mở ra nữa, còn chưa động kim đâu.”

Cứ như vậy, hẩn châm một lát, nàng nuốt một lát, hẩn lại châm một hồi, tốt xấu gì cũng không có trò hề nước miếng giàn giụa. Chờ hẩn thu kim lại, nàng mới nhớ tới, hình như không hơ kim trên lửa, bình thường không phải đều hơ trên lửa sao?

Nghĩ lại một chút, không sao cả, đã ốm yếu nhiều bệnh toàn thân, dù sao không lâu nữa hẩn cũng sẽ biết mình vốn đã hao mòn, mệt quá.

Hẩn vừa rửa tay vừa nói với Diệp Ngưng Hoan: “Không cần châm mỗi ngày, chỉ có điều phải ăn kiêng.”

Nhìn một bên mặt của hẩn, lúc này thật giống thầy thuốc.

Lại còn có thể châm cứu, Vương gia không cần đa tài đa nghệ như vậy chứ?

Gật gật đầu đáp ứng, có người vội bưng thuốc tới cho nàng uống. Sở Hạo đứng lên đi ra ngoài, cũng không biết là tiếp tục ăn bữa cơm kia hay là đi rồi.

Uống thuốc xong, một lát sau thấy hẩn không trở về, Diệp Ngưng Hoan chống người dậy chuẩn bị trở về, có hơi choáng váng hoa mắt, ngực thật sự đau, muốn xem vết thương có lại nứt ra hay không.

Nào biết nàng chưa đi được một bước, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn, Thụy nương đã trở lại, đi theo phía sau là mấy nha hoàn khác, trong đó một người ôm một chiếc hộp dài trong tay.

“Cô nương đừng lộn xộn, vết thương nứt ra bây giờ.” Thụy nương cho người ta đặt chiếc hộp xuống, phân phó Đông Anh, “Đổi thuốc cho nàng ấy, nghỉ ở đây trước rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn Thụy nương, nói: “Đại cô cô, ta có mấy lời muốn nói với Vương gia.”

Vẻ mặt Thụy nương vô cùng bình tĩnh, thân nhiên nói: “Vương gia đi ra ngoài rồi, đợi ngài ấy trở về rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, lại nói: “VẬY ta nói với cô cô cũng được.”

Thụy nương khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ: “Tính tình này của cô nương vẫn là sửa một tí đi, tội gì chứ?”

Lời này có hơi ù ù cạc cạc, dường như trách nàng đang hưởng phúc nhưng không biết hưởng. Diệp Ngưng Hoan còn chưa phản ứng kịp, Thụy nương đã mang người nghênh ngang mà đi.

Đông Anh tay chân lạnh lẽo đối thuốc cho nàng, vết thương có hơi nứt ra, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều, cũng không chảy bao nhiêu máu. Đông Anh vừa giúp nàng bôi thuốc vừa không thể thiếu nói mấy lời khuyên nhủ, cái gì mà đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, đừng nghịch ý Vương gia nữa, đừng không biết tốt xấu gì đó nữa, không khác mấy lời Lý Vân khuyên nàng lúc trước lắm.

Diệp Ngưng Hoan cảm đầu nghe, đợi sau khi nàng ta nói thoả thuê xong, Diệp Ngưng Hoan nói: “Lý Vân bên Lệ Thủy Các... Ta có thể...”

Đông Anh nháy mắt mấy cái: “Bỏ đi nhé, lúc trước rất...” Đột nhiên nhớ tới, “Chả trách người không biết, hôm đó người chạy...”

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc, kéo tay áo nàng ta hỏi: “Sao lại thế này?”

Đông Anh có hơi do dự, Diệp Ngưng Hoan trưng nụ cười cầu xin nàng ta: “Người đã khuyên ta, tất nhiên ta sẽ nghe lời người. Nhưng dù sao vẫn cứ nói cho ta một chút, bằng không, về sau lại xúi quẩy làm liên lụy người.”

Đông Anh thở dài: “Quên đi, dù sao cũng không có gì quan trọng. Hôm đó Lỗ Bình Công chúa rời kinh, Hoàng thượng và Thái hậu đều đến đây, một

là vì tiền Công chúa gả xa, hai cũng là vì lo lắng cho Vương gia. Thái hậu cố ý ở lại hai ngày, Vương gia liền đi dạo với Thái hậu, kết quả nhìn thấy chư vị cô nương. Thái hậu không mấy hào hứng, nói Vương gia càng ngày càng không có gia...” Nói tới đây, Đông Anh vội vàng thu đầu lưỡi lại, còn nói, “Thái hậu khai ân, cả tịch cũng xoá.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong mà hai mắt đăm đăm, trong lòng hối hận. Sớm biết như thế, trước đó cần gì chạy trốn? Ông trời kia, đừng chơi người ta như vậy chứ!

Đông Anh nhìn vẻ mặt của Diệp Ngưng Hoan, còn nói: “Nay Vương gia không tính toán nữa, người coi như là vượt qua thời cơ tốt, nên mọi chuyện thuận theo ý ngài ấy, không chắc đến lúc đó về phủ, cái gì không nên cũng không buồn?”

Diệp Ngưng Hoan đều tê cứng, lời Đông Anh nói hoàn toàn không nghe vào, từ lúc nàng ta đổi thuốc, thay y phục, đến trải giường. Từ đầu đến cuối, trong đầu đối tới đối lui chính là một câu: Thái hậu khai ân, cả tịch cũng xoá. Sau đó tự do vô hạn...

Nàng chìm vào giấc ngủ trong sự hối hận vô bờ, gần đây thân thể không được việc gì, ngủ cũng nhiều. Cũng không biết trải qua bao lâu, cái lạnh lẽo kéo tới, khiến nàng không khỏi run lập cập, rét cóng mà tỉnh dậy.

Rõ ràng là ngủ trên giường trước song cửa sổ, ánh mặt trời rất tốt, cả người ấm áp, nhưng lúc này lại thấy bản thân trở lại giường, một gương mặt khiến nàng giật cả mình, nhất thời không còn buồn ngủ.

Trời đã tối rồi, nhưng ánh đèn cây phản chiếu cả căn phòng sáng trưng, rèm kéo lại, trên bàn đầu giường còn bày đèn, khiến một bên giường sáng lên. Sở Hạo dựa vào bên giường đọc sách, mặc sam mỏng màu trắng, cột mái tóc dài kia lại, rũ xuống mấy sợi tơ mềm.

Sở dĩ lạnh như thế, thân thể Diệp Ngưng Hoan không tốt là một mặt, huống chi trên giường chỉ có một chiếc chăn mỏng, trong phòng lại bày một cái chậu rửa tay chạm băng. Vốn trong phòng này đã râm mát, lại gần thu, sớm muộn gì cũng lạnh, lại để một thứ khắc băng như vậy càng khiến Diệp Ngưng Hoan cảm thấy trong phòng như đang bước vào ngày đông lạnh lẽo.

Diệp Ngưng Hoan không khỏi oán thầm, sức chịu lạnh của hãn cũng tăng lên chẳng? Hè nóng ở đây cũng không hãn là nóng, nay vào thu lại còn bày băng!

Nàng há miệng run rẩy cuộn tròn một bên, lén lút kéo chiếc chăn mỏng lại phủ lên người. Sở Hạo chỉ nghiêng ngả đọc sách ở đằng kia, dường như căn bản cũng không chú ý tới nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không lên tiếng, trong lòng bất ổn. Bây giờ cho nàng ngủ ở đây, không phải lại nổi thú tính đi? Hiện giờ mỹ nhân trong viện đều bị mẹ hãn cho chạy hết, hãn bụng đói ăn quàng lấy nàng làm rượu và thức ăn cũng là có khả năng. Nàng vội vàng nhắm mắt lại ép buộc mình ngủ tiếp, nhưng ánh sáng chói mắt quá, chặn lại vô cùng mỏng, sau khi tỉnh dậy vì rét cóng muốn ngủ cũng ngủ không được, khiến hãn kéo theo sự tra tấn như vậy thật sự là rất thống khổ!

Nghe tiếng lật sách sột soạt của hãn, cũng không mảy may có ý đi ngủ, Diệp Ngưng Hoan thật sự chịu không nổi nữa, hơi chống người mở miệng: “Điện hạ.”

Sở Hạo quay đầu liếc nàng một cái: “Tỉnh rồi? Đi đổi chén trà cho ta.” Mấy lời sai bảo rõ ràng như thế, khiến cho tính tô tử của Diệp Ngưng Hoan phát tác, đành phải đứng dậy. Chân dài của hãn cản lại phía ngoài, căn bản cũng không có ý cho qua, Diệp Ngưng Hoan mất cả buổi mới đi xuống được.

Vừa động vết thương lại có hơi đau, nàng miễn cưỡng lê giày, tới gian ngoài mới phát hiện một người cũng không có, nhưng lại bày một bình trà.

Nàng rót chén trà đưa cho hắn, đặt ở đầu giường: “Mời dùng trà.”

Hắn đáp một tiếng, mí mắt cũng không nâng, vẫn ngồi đó đọc sách.

Diệp Ngưng Hoan trầm mặc một lát, cổ lấy dũng khí định mở miệng, Sở Hạo hơi hất mày, lười biếng hỏi: “Bệnh tích trong người nàng là thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, rũ mắt nói: “Vốn đã không tốt, lại tích tụ lâu ngày ở trên người.”

Bốn năm trước vì luyện điệu “Nguyệt thực” mà nàng dùng phương pháp khoét cốt kéo gân, từ đó đứt mà không đứt, cử động thì như cũ, nhưng mềm mại vô cùng. Nhưng phương pháp này cũng có tai hại, thân thể hư hại hơi thở dị thường.

Thật sự là mĩa mai, dường như mỗi lần nàng cố sức làm chuyện gì, tất cả đều sai. Ví dụ như lấy phương thức cực đoan đi làm cho mình trở nên mềm mại độc nhất vô nhị, ví dụ như khổ tâm mưu tính lần chạy trốn này.

Sở Hạo không thay đổi sắc mặt, thản nhiên phun mấy chữ: “Bởi vì bên trong hư nhược, cho nên Sở Chính Diệu chưa bao giờ uỷ thác gì ở nàng?”

Nếu hắn đã mở miệng trước, Diệp Ngưng Hoan cũng thở phào nhẹ nhõm, chân mềm nhũn quỳ xuống, nói: “Nô tì không có tài cán gì, không xứng được điện hạ quan tâm, tự biết tội chết.”

Sở Hạo cau mày ném sách, ngồi thẳng người nói: “Nói bỏ đi cái gì? Cái mạng này của nàng ở chỗ ta, cho nàng sống ngày nào, nàng liền khiến ta tức giận ngày đó! Nếu ngay cả đạo lý ấy cũng không rõ, vậy quả nhiên là đầu rỗng!”

Diệp Ngưng Hoan run cả người, giống như bị cây gậy đột nhiên đánh vào gáy. Hắn sớm biết nàng căn bản không cung cấp được mật báo gì, hắn sớm

biết nàng không hề có giá trị! Không, nàng giá trị ở chỗ, hứng thú của hần còn chưa biến mất!

Nàng lại ôm người trở lại công việc của mình!

Nàng cúi đầu không nói, lời nói khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận là lời nói thật.

Trước đó thái độ này của hần đối với nữ nhân đã rất rõ ràng, là nàng luôn quên trọng điểm. Hần còn hứng thú, khi nào hứng thú chưa hết thì nàng đào tẩu là không biết xấu hổ. Nàng có giá trị hay không không quan trọng, mạng của nàng càng không quan trọng, quan trọng chỉ là hần có hứng thú hay không.

Sở Hạo hăng hái tổn thương người khác, tiếp tục nói: “Cái chuyện giấu chủ bỏ trốn này, trước nhớ cho kỹ. Nếu ở Nhã Nhạc Cư nàng không học được cách hầu hạ người khác như thế nào, nô tài ở đây một đồng, vậy thì đi theo học cho cẩn thận. Chờ đến ngày nào đó ta không còn hứng thú, cho dù nàng ở đây ta còn ngại chướng mắt đâu chứ, phải biết khôn ngoan, bớt bày ra bản mặt mướp đắng suốt ngày, không thì ta đánh nàng!”

Trong phòng làm như càng thêm u ám, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy cả người đều cứng ngắc, động cũng không thể động.

Hần đưa tay sờ chén trà, đẩy một cái nói: “Lạnh rồi, đổi chén khác.”

Tính tội tở của Diệp Ngưng Hoan lại phát tác, nàng đều đã choáng váng, đầu óc không rõ ràng lắm, bộ dạng mười hai năm huấn luyện ninh bợ quý nhân kia bắt đầu tự chủ trương nổi dậy.

Nàng giùng giảng đứng dậy, đi đổi trà cho hần, nào biết bước chân lão đảo, trời đất quay cuồng, lòng bàn chân mất thăng bằng, liền ngã quỵ về phía đầu giường.

Thoáng chốc một bóng trắng vụt tới, tiếp theo thân mình nhẹ nhàng liền được Sở Hạo đỡ lấy.

Cái ôm của hắn thật ấm áp, trong mắt hắn hình như có lo lắng.

Diệp Ngưng Hoan càng run rẩy, chịu không nổi cái lạnh này, giống như băng khắp thiên hạ đều đâm vào trong tim, khiến nàng không thấy chút hi vọng ấm áp.

Nàng luôn đánh giá sai phân lượng của mình, lòng tự trọng mà nàng sớm nên mất đi lúc nào cũng bất khuất muốn toả ra, làm hại nàng giày vò như vậy.

Có vài người rất thích hợp lẫn lộn trong phạm vi của quý nhân, bọn họ khôn khéo, giỏi nhất là nghiên ngẫm tâm ý chủ tử; bọn họ có thể thuận thế mà làm, từng chút từng chút đạt tới chiều sâu suy nghĩ trong lòng; bọn họ có thể bảo vệ tôn nghiêm của mình, cho đến khi thoả mãn lại phóng thích.

Nhưng nàng không thể, nàng tự cho là ánh mắt tinh tường nhưng mỗi lần đều nhìn lầm, nàng tự nhận có thể mưu tính nhưng mỗi lần đều tính sai. Sở Hạo đột nhiên giật vạt áo quần nàng lại, cau mày sờ trán nàng: “Sao lại run như vậy?”

Khớp hàm Diệp Ngưng Hoan va lạch cạch, sau một lúc lâu mới cắn ra một chữ: “Lạnh...”

Sở Hạo ngồi ở đầu giường, tự mình lấy chăn trên giường quần nàng lại, nói: “Nàng lạnh sao không nói sớm? Miệng lại nói nhảm?”

Ngữ khí này mang theo chút oán trách nhưng vô cùng tùy ý, thật giống như là vợ chồng già với nàng, khiến đầu óc Diệp Ngưng Hoan càng loạn, nói cũng không nói nên lời, chỉ rụt lại phát sốt.

Thụy nương nhanh chóng dẫn người tiến vào, hần phân phó: “Dẹp băng đi, cầm chần dày lại đây, thuốc cũng xách lại đây.”

Diệp Ngưng Hoan hận không thể vùi mặt trong chần, lúc thì làm tổn hại nàng thương tích đầy mình, lúc thì lại đối xử tốt với nàng như vậy. Thật không hiểu cái bệnh này của nàng, vết thương lại trải rộng khắp thân thể, còn có niềm vui gì để tìm.

Bị nhét vào trong chần dày một lúc lâu, sắc mặt Diệp Ngưng Hoan mới chuyển biến tốt một chút.

Sở Hạo vén tóc nàng lên, vô cùng hứng thú tựa vào bên cạnh nàng hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi? Ở Nhã Nhạc Cư mấy năm?”

“Mười bảy, ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm.” Diệp Ngưng Hoan khe khẽ đáp lại, ngay cả nói chuyện cũng lười vòng vo. Hần muốn cái gì là được cái đó, suy nghĩ lâu cũng uổng công, không bằng đối diện một lần.

“Ngoại trừ ca múa thì còn học cái gì? Biết chữ không?” Sở Hạo nói xong cũng nằm xuống, không hề để ý mà bắt đầu nói chuyện phiếm với nàng.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Bất quá chỉ học chút ca múa thôi sáo gảy đàn, cũng biết được mấy chữ.”

Sở Hạo ồ một tiếng, lại hỏi: “Mấy chuyện nữ hồng có học không?” Giọng nói đã bắt đầu liêu phiêu, bước vào trạng thái buồn ngủ.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Cũng học qua hai năm, nhưng tay nghề rất vụng về.”

Hần thờ ơ hừ mấy tiếng: “Có học là được.”

Đúng vậy, bằng không sao cho đám ăn chơi trác táng các người tìm được thú vui hả? Diệp Ngưng Hoan oán thầm, nhưng ngoài miệng lại cười

gượng: “Nhảy múa miễn cưỡng cũng coi là biết sơ sơ, thêm nữa cũng không làm được.”

Sở Hạo từ từ thấp giọng: “Không sao cả, dù sao về sau cũng không cần phải luyện.”

Diệp Ngưng Hoan cười lạnh trong lòng, không luyện? Không luyện thì sau này ngài lấy ta ra tiêu khiển cho khách kiêu gì?

Nàng đang định nói gì đó, lại nghe hơi thở Sở Hạo trở nên nặng nề, đã ngủ rồi? Ngủ rất nhanh nha, đồ vô tâm vô phế!

Diệp Ngưng Hoan khinh bỉ hắt trong lòng, bị hắt quần không được tự nhiên, lại không dám lộn xộn, sợ quấy nhiễu mộng đẹp vị đại tiên này lại bị hắt gây khó dễ.

Nàng rụt lại không nhúc nhích, thân thể lúc lạnh lúc nóng, dần dần toàn bộ trở nên ấm áp hoà hợp. Như là có cái lồng úp xuống, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng lại bị hắt cảm dỗ mà chìm vào giấc ngủ, rất là bình thản, ngay cả nằm mơ cũng không có.

Chương 5

Dịu dàng đều có giá

Diệp Ngưng Hoan ngủ coi như có vẻ nhẹ nhàng, nghe thấy tiếng động liền mở mắt, đầu tiên nhìn xuống ngực. Lại có thể rứt trong ngực hần, đầu còn gối lên vai hần, tay trái quấn lấy thắt lưng hần, toàn bộ thân mình đều kề sát hần.

Khó trách ấm áp như vậy, người khi ngủ nhất định là theo bản năng tìm đến nguồn nhiệt.

Chỉ là có chút xấu hổ, may mà hơi thở của hần còn rất sâu, bên ngoài hình như là giọng của Thụy nương, gọi mấy tiếng hần cũng chưa phản ứng.

Diệp Ngưng Hoan vừa tỉnh, ở trong lòng hần không đợi được, ước gì hần nhanh chóng tỉnh dậy. Vì thế đành liều chết gánh vác trách nhiệm gọi dậy, chỉ mong hần không tức giận mà rời giường.

Nàng đẩy hần một cái, nhẹ giọng gọi: “Điện hạ, điện hạ...”

Tay Sở Hạo càng siết chặt, làm hại Diệp Ngưng Hoan thiếu chút nữa thì cắn vào ngực hần. Cầm hần cọ cọ trên đỉnh đầu nàng, im lặng trong chốc lát rồi nghiêng người động thân.

Diệp Ngưng Hoan cũng vội vàng ngồi dậy, rèm che mở ra, nô bộc lớn nhỏ nối đuôi nhau mà vào hầu hạ, lại không nhìn thấy Đông Anh và Hạ Lan, phỏng chừng chính là người hần quen dùng.

Diệp Ngưng Hoan lén liếc mắt một cái, lặng lẽ lui đến góc sáng cuối giường, nàng không cần hầu hạ, nàng cũng không đủ tư cách. Lại nói tiếp, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn quý nhân rời giường gần như thế.

Sau khi Sở Hạo đứng lên, có nha hoàn bưng một bộ trang phục mới lại đây cho Diệp Ngưng Hoan.

Thụy nương cũng không thèm nhìn Diệp Ngưng Hoan, chỉ hầu hạ Sở Hạo đầu vào đấy. Nhiều người như vậy, nhưng đều im ắng, bỗng dưng cũng khiến Diệp Ngưng Hoan dè dặt hô hấp, không dám thở mạnh.

Bọn nha hoàn cầm rất nhiều thứ, nàng liếc mắt nhìn thì choáng váng. Mọi người đều đầu vào đấy, trên giường có một cái bàn ngăn cách, lại không thể va chạm lẫn nhau hay quấy nhiễu nửa phần.

Nàng mặc xong thì lặng lẽ đi xuống góc phòng, rõ ràng tất cả mọi người nhìn nàng như không có gì, nhưng bên này nàng vừa mới xuống giường, lại có người mang mấy món đồ lại đây: một xấp khăn ướt, một lọ súc miệng, còn có một cái chén nước bên trong màu đỏ.

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, thấy nét mặt vị tỷ tỷ này thật nhạt nhẽo, căn bản mỉm cười cũng không. Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện trở về tắm, chỉ thấy trên khay có gì đó thì thờ người ra, cũng không biết lấy cái nào trước.

Khăn thơm, muối bột đánh răng đều biết, tuy nàng là vũ cơ, nhưng bởi vì chuẩn bị cho quý nhân, cho nên thuở nhỏ coi như là được huấn luyện một chút.

Chỉ có điều trong cái chén đỏ au này, Diệp Ngưng Hoan lại không biết là dùng để làm gì. Vừa định lấy khăn lau tay, khuỷu tay bị nha hoàn kia huých một cái, không lên tiếng, lại dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng bưng chén nước đỏ kia lên.

Diệp Ngưng Hoan đành phải bưng lên, trong phòng lặng ngắt như tờ, nàng cũng không dám mở miệng, chỉ ngửi một chút, toả ra chút hương hoa lẫn vị bạc hà.

Mấy năm nay quả thật chưa nhìn qua những thứ này, ở đây lâu như vậy cũng chưa có ai sáng sớm cho nàng mấy thứ này. Nhất thời liếc mắt nhìn Sở Hạo ngồi trên giường, hẳn đang bưng uống, tuy rằng không giống cái chén hoa văn này, mà là một cái lọ. Trong bụng hiểu ra, vội vàng học hẳn uống một hơi cạn sạch.

Nghe mùi, nhưng vào trong miệng cũng không có mùi vị gì, có một luồng lạnh, lại có hơi chát, hẳn là bỏ thêm bạc hà.

Bên này Diệp Ngưng Hoan vừa mới nuốt xuống bụng, liền nghe thấy có người “khụ” một cái, rõ ràng là trong căn phòng này. Theo âm thanh nhìn lại, thấy Sở Hạo đang ho khan, nhất thời một đồng nô bộc chen qua phối hợp liên tục, vây kín hẳn lại, không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn.

Uống nước còn có thể bị sặc, thật sự là bé cứng nhõng nhẽo, Diệp Ngưng Hoan rất xem thường.

Quý nhân rời giường thật đúng là chuyện phiền toái! Để cho nàng ở bên cạnh nhìn, phỏng chừng là cho nàng học tập hầu hạ hẳn như thế nào chẳng?

Nàng vừa nghĩ vừa xoay mặt chuyển cái chén cho tý tý bên cạnh, thấy tý tý bưng khay kia trừng mắt nhìn cái chén không ngậy ra như phỏng.

Uống bất nhã lắm sao? Nàng không phải là không biết xấu hổ, coi như không nhìn thấy. Định lấy muối bột đánh răng, trước nhìn thoáng qua vị tý tý này, thấy nàng ta vẫn sợ run, đơn giản không quản nữa, trực tiếp cầm mà dùng.

Nha hoàn kia liếc mắt nhìn đám người sau lưng còn đang vây quanh, tiến đến bên tai Diệp Ngưng Hoan nhỏ giọng nói: “Cái đó là nước súc miệng hoa hồng bạc hà.”

“Ồ.” Diệp Ngưng Hoan như được mở mang kiến thức gật gật đầu, súc miệng cho sạch, phun vào trong cái lọ nhỏ, mồm miệng tươi mát khiến

nàng nở nụ cười buổi sớm, “Uống ngon.”

Thật ra thì rất khó uống, nhưng dù sao cũng là cho nàng thể diện, cho phép nàng và vị đại tiên này cùng nhau rửa mặt, đương nhiên phải nói uống ngon rồi.

Nghe thấy Sở Hạo lại ho khan, nhiệm phong hàn sao? Đứng trong góc, cũng không thấy rõ tình hình. Nhưng mà thoạt nhìn hẳn cũng không giống như là người dễ dàng bị bệnh mà?

Nét mặt nha hoàn kia vô cùng vắn vẹo, ra vẻ không thể nhịn được nữa tiến lại gần nói tiếp: “Cái đó không thể uống...”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời cứng đờ, bên trong không có thứ gì kỳ lạ đi? Không cho uống lại còn thơm như vậy, cái gì vậy hả hả hả! Không tự chủ được mà thò tay móc họng, bị tý tý kia níu lấy, nét mặt kia đã nói cho nàng: tiếng nôn mửa quá khó nghe, muốn ói thì trở về hãy ói!

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có thể trực tiếp trở về diện bích tham thiên (1) được rồi, vì sao Đông Anh không mang mấy thứ này tới? Nếu như bị món này độc chết, nàng thật sự là chết không nhắm mắt.

(1) diện bích tham thiên: dựa theo tích “Cửu niên diện bích tham thiên” của Bồ Đề Đạt Ma, ngồi thiền quay mặt vào tường trong động Trấn Vũ trên núi Thiếu Thất

Nha hoàn kia thấy nàng cứng đờ nghiêng ngả như cây tùng già, vì thế không hề để ý tới nàng nữa, bên này nhóm nô bộc hầu hạ xong đều nhẹ nhàng cất bước lần lượt rời khỏi.

Sở Hạo sáng khoái ngồi cạnh giường, Thụy nương bên cạnh nói với hẳn: “Chốc nữa điểm tâm bày ở đâu?”

“Ở bên ngoài đi.” Sở Hạo liếc mắt nhìn Diệp Ngưng Hoan, nở nụ cười như có như không, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy mặt như phát sốt, vội vàng thấp đầu không nhìn hẳn. Sở Hạo cũng không cho nàng đi, cũng không thêm quan tâm, cứ để cho Diệp Ngưng Hoan ngu ngốc đứng đó.

Thụy nương còn nói: “Vũ Ninh Hầu hôm nay lại đây, ta cho người thu dọn Trúc Hương Viện, chỗ đó có mấy cây trúc che chắn lại có cảnh nước, còn thanh tĩnh, cũng thích hợp nói chuyện.”

“Được, vậy ở đó đi.” Sở Hạo phui phui góc áo, đứng lên đi ra ngoài, “Trong cung có động tĩnh gì không?”

Thụy nương thấy Sở Hạo hỏi như vậy, cũng không tránh Diệp Ngưng Hoan, lập tức nói: “Không có, chỉ nói nhóm của Công chúa theo hành trình đã đến Đồng Xuyên. Hưng Thành Vương ở đó chào đón, suốt đường không có gì đáng ngại. Nếu hết thủy đều thuận lợi, ước chừng trong tháng mười, Vĩnh Thành Vương có thể hồi kinh phục mệnh.”

Diệp Ngưng Hoan lặng lẽ nghe, xem ra Vĩnh Thành Vương vừa thấy thất bại, để tránh tình thế nghiêm trọng, dứt khoát đưa Công chúa trở về như cũ, phụ trách đưa đến Ô Lệ. Công chúa lá ngọc cành vàng, không thể có chút tự do, huống chi là nàng! Nghĩ như vậy, chợt thấy mình quả thật có hơi động kinh, sống ngày nào tính ngày đó là được, lăn lộn chờ chết thôi, vẫn là đàng hoàng một chút đi.

Việc này không phải chuyện đùa, Hoàng thượng khổ tâm bày bố, chẳng lẽ cứ như vậy không giải quyết được gì? Mà Vĩnh Thành Vương kia thật dám hồi kinh diện thánh sao? Nàng chỉ ngăn người, đột nhiên cánh tay bị người huých vào, hoàn hồn lại, thấy Thụy nương đang bĩu môi nháy mắt với nàng. Sở Hạo không biết đã mất bóng dáng từ khi nào.

Thụy nương bưng một chén thuốc trong tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhỏ giọng nói: “Người ngoại trừ đùa giỡn ra thì sao một chút nhân lực

đều không có? Nhanh chóng uống thuốc, sau đó đi qua hầu hạ!”

Ai đùa giỡn hả? Diệp Ngưng Hoan không hiểu ra sao, hướng hồ nhiều người như vậy, lại không gọi ai, nàng nhúng tay vào chi cho thêm phiền! Nàng nhìn chén thuốc trong tay Thụy nương, sao lại cho uống thuốc? Nàng đem qua cũng không thị tẩm, nhìn đệm giường sẽ biết, căn bản không có dấu vết gì mà.

Thụy nương vừa tức vừa cười, nhẹ giọng nói: “Sao, còn nói sai người? Cái đó cũng đổ vào trong miệng? Uống thì uống, còn e thẹn không uống? Thật không hiểu Nhã Nhạc Cư kia dạy dỗ người thế nào. Đói bụng đến đâu óc mê muội cũng không thể đổ cái gì vào chứ!” Nói xong, bỏ chén thuốc kia vào trong tay nàng, “Mau thừa dịp còn nóng thì uống đi, cái này không giống mấy thứ trước đó, bụng rỗng mới có hiệu quả, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày sáng sớm một chén, không được gián đoạn!”

Diệp Ngưng Hoan lúng túng nhận lấy, bụng rỗng uống thuốc, là thay đổi cách tránh thai khác sao? Bị Thụy nương quở trách một hơi, nàng cũng không tiện nói gì nữa, đành phải ngửa cổ đổ vào. Súc miệng xong thì vội vàng cúi đầu đi ra ngoài.

Rẽ ra khỏi phòng ngủ, qua tiền sảnh. Sở Hạo đang ngồi ở đại sảnh, trước mặt bày một cái bàn nhỏ, trên bàn là cháo trắng đưa cái cộng thêm bảy tám món điểm tâm hoa quả, bên cạnh còn bày sáu bảy cái, đều là mâm đầy.

Ăn điểm tâm như vậy, là heo sao!

Mấy kỹ năng hầu hạ người này, Nhã Nhạc Cư cũng có dạy một chút, tỷ như khi gặp thức ăn thì nhớ kỹ sở thích đối phương thế nào, đồng thời cũng phải đúng hạn, khí tiết, đồng thời còn phải đảm bảo ngon miệng, quyết định phương pháp chế biến đồ ăn có làm giảm mỹ quan không. Mấu chốt là tay Diệp Ngưng Hoan hiện giờ không dùng được, bị cắt một nhát, tay phải gần

như chỉ để trang trí, tay trái cũng không lạnh lẽo. Chỉ có điều xem ý tứ kia, là muốn nàng gấp thức ăn cho.

Nàng kiên trì đi qua, tay phải miễn cưỡng cầm lấy cái mâm nhỏ, lại thấy nặng ngàn cân, nàng cố gắng khống chế không run rẩy, xương cốt cả người cũng đau theo. Sở Hạo mắt lạnh nhìn nàng, thấy nàng chậm rãi thò tay trái lần mò đôi đũa, hẩn cầm, nhìn chăm chăm tay của nàng rồi nói: “Dùng tay kia.”

Diệp Ngưng Hoan bất động, cảm thấy nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Hẩn nắm tay nàng, vết thương lại đau âm ỉ.

Hẩn liếc xéo nàng, thúc giục: “Nhanh lên một chút.”

Run run để mâm xuống, lại đi lấy đũa, đôi đũa bạc trong tay nàng càng khó lấy. Cố gắng muốn cầm nó, đầu ngón tay lại không dùng lực được, vừa cầm lấy thì tuột khỏi tay rơi trên bàn, phát ra mấy tiếng vang nhỏ.

Diệp Ngưng Hoan lắc lắc đầu, khẽ nói: “Cầm không nổi.”

“Cầm không nổi?” Tay hẩn tăng thêm lực, giọng nói lộ ra châm chọc, “Đũa cũng cầm không nổi, về sau còn ăn cơm cái gì?”

Trong lòng bị đâm cho nhảy dựng, nàng vật lộn cầm đũa lên thử lại. Một lần lại một lần rớt xuống, một lần lại một lần nàng lại bị bắt lấy, gân xanh cả người căng cứng như dây đàn, thái dương ẩm ướt, lòng bàn tay cũng đỏ mồn hời, tay phải run càng ngày càng kịch liệt.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng đũa vang trên bàn. Mỗi một tiếng đều như gõ vào tim nàng, chấn động đầu nàng.

Cánh tay này, đã từng như hoa, lật tay áo lướt mây; cánh tay này, vung lên mấy trượng vải, cuốn trôi cả mây khói; cánh tay này vì nàng mà chống cả bầu trời, cho nàng một phần ánh sáng, cho nàng một chút hi vọng! Nhưng

bây giờ không thể, ai kia nắm chặt, chôn vùi không có giá trị gì. Mạng này còn chưa được tự do, nhưng cánh tay này, chỉ còn lại một đoạn vết thương và run rẩy không ngừng.

Nay mặc y phục thắt tóc cũng không thể dựa vào nó. Kỳ thật nàng cũng không muốn cho nó tốt, nó tốt rồi, nàng sợ bản thân lại không khống chế được mà cảm đầu xuống, muốn nắm lấy tự do hư vô mờ mịt kia.

Nàng lúc nào cũng hồ đồ, thường xuyên làm chuyện điên rồ, nay cũng cần lý do cho nàng tỉnh táo lại, tàn phế cũng là lý do.

Chỉ có điều những lời này của Sở Hạo quả thật cũng nói đến trọng điểm.

Ngay cả đũa cũng cầm không nổi, còn ăn cơm cái gì? Ngay cả cơm cũng ăn không nổi, còn sống để làm gì? Lại dựa vào tọng hết mấy món ăn vào la hét om sòm?

Không công lao, không dâng hiến, không có triển vọng, cũng không có giá trị. Đau thương cũng không phải những người này cho nàng, lại dựa vào cái gì mà bắt người ta hầu hạ chứ? Diệp Ngưng Hoan đổ đầy mồ hôi, một lần lại một lần nhặt đũa, đũa rơi, lại nhặt lên. Lặp lại lại lặp lại, mãi đến khi ánh mặt trời lên cao, rọi vào trong nhà, mãi đến khi tay nàng đã run như cây sậy, mãi đến khi sao vàng trước mắt đã muốn loạn.

Sở Hạo lại cầm cổ tay nàng, kéo nàng một cái, nàng liền không khống chế mà bổ nhào về phía hăn, đũa lại rớt xuống lần nữa.

Hăn ôm lấy nàng, Thụy nương ở bên cạnh phân phó: “Đi đổi cái mới đi.”

Tay phải của nàng run rẩy không ngừng, ngàn cân vạn lưới cũng vo thành một nắm, cánh tay hợp với nửa người cũng bắt đầu đau. Hăn rũ mắt nhìn nàng, trong mắt lại nở một nụ cười, khiến nàng suýt nữa nghĩ là mình nhìn lầm.

Sở Hạo nói: “Nàng cũng có vài phần nhân nại, còn tưởng là nàng sẽ phát hoả.”

Nàng nói: “Không dám.”

Diệp Ngưng Hoan lúc này ngồi trên người hã cực kỳ không được tự nhiên, ngoại trừ hai chữ này ra cũng không biết nên nói cái gì, liền trực tiếp dùng ánh mắt trao đổi nhưng lại bước vào trạng thái chết lặng.

Mấy món ăn mới nhanh chóng được bưng lên, Sở Hạo lại không có ý buông tay, nhìn nàng đột nhiên nói: “Nàng không hết bệnh thì không cho nàng được như mong muốn!”

Diệp Ngưng Hoan ngẩn ra, đang nghĩ xem nên nói cái gì, mặt của hã đã phóng đại ở trước mắt nàng.

Suýt nữa thì không phản ứng kịp, bờ môi của hã lại phủ lên!

Đầu óc Diệp Ngưng Hoan nổ oành, còn người trong phòng đâu, cho dù lấy nàng làm đồ chơi, tốt xấu gì cũng nên đi một gian phòng khác mới phải?

Trong lòng nàng như dời sông lấp biển, nhưng cũng không muốn giãy giụa nữa. Hã thích cắn người, thật ra nàng rất sợ hãi, nhưng mà không có biện pháp. Vốn định thành thật phối hợp với hã một chút, ví dụ như nhắm mắt lại giả vờ thẹn thùng, nhưng nàng càng nghĩ như vậy, ánh mắt kia càng gắt véo nàng, không cho nhắm lại.

Nhìn thấy đồng tử của hã, sáng trong suốt, cuối cùng phóng đại thành một mảnh, sau đó liền cảm thấy ấm áp mềm mại. Hã lại không cắn, chẳng những không cắn mà còn dịu dàng như nước. Diệp Ngưng Hoan hoảng hốt từ tim tới cổ họng lên tới mắt, ngoại trừ ngậm chặt miệng không nhúc nhích ra thì không biết mình nên làm gì.

Không tính toán truy cứu chuyện nàng chạy trốn, cũng không hỏi về chuyện Ảnh Nguyệt Môn và Nhã Nhạc Cư, thậm chí không hỏi nàng nhìn thấy gì ở núi Phong Duyệt. Vết thương của nàng xem ra chính là cao thủ gây nên, cho dù nàng không biết bí mật gì của Vĩnh Thành Vương, chẳng lẽ hẳn không hiếu kỳ người đã thương nàng rốt cuộc là hạng người ngoại hồ tàng long ra sao? Hẳn không phải muốn thay Hoàng thượng làm việc sao, việc này chưa xong, hẳn còn có tâm tư nuôi sủng vật?

Nàng đã tàn phế, không thể lại tung vải quần xà, bay múa như tiên. Giữ lại tiêu khiển cho khách cũng quá sức, vũ đạo như vậy, đám quý nhân thấy nhiều làm sao để vào mắt? Bộ dạng xinh đẹp cũng vô dụng, từng vết sẹo trên người như vậy, nàng nhìn cũng khó chịu. Thật sự là nghĩ không ra, lớn như vậy còn nuôi nàng để làm gì?

Sức lực bỏ chạy đã chấm dứt, Sở Hạo lại giở mảnh cũ, khiến nàng há to miệng!

Môi dưới bị hẳn kéo đau, nàng theo bản năng đột nhiên ngẩng đầu thẳng lưng, cái trán chẳng may đụng vào hẳn, phát ra một tiếng vang, nhất thời choáng váng hoa mắt.

Sở Hạo buồn bực hừ một tiếng, cau mày nhìn nàng: “Nàng không thể bình thường một chút à?”

Căn người chính là người, còn chê ta không bình thường? Diệp Ngưng Hoan rõ ràng là oán thầm, nhưng lỗ tai lại nóng lên, lòng có chút hoảng, trong đầu trống rỗng, kết quả là không muốn ngậm miệng nữa, trực tiếp há ra.

Nàng bị hù mà ngẩn ra, đâu chỉ có nàng, ngay cả Thụy nương cũng há mồm trở mắt, càng miễn bàn nha hoàn đứng đầy phòng, lông mày của hẳn quả nhiên nhíu càng chặt.

Diệp Ngưng Hoan khẩn trương định nhắm mắt, kết quả lại trơ mắt nhìn hăn dán sang đây, hung hăng cắn một cái rõ đau!

Bị hăn cắn phát đau, môi lại nóng hừng hực. Sở Hạo sau khi làm càn thì thả nàng xuống đất, để Thụy nương tiến lên gấp thức ăn, ngón một họng như không có việc gì.

Diệp Ngưng Hoan lui qua một bên nhìn một cách vô vị, trong bụng rối loạn, tay phải càng run rẩy không ngừng được. Tình huống lúc này giống như lúc trước nhìn thấy một lão bộc ở Nhã Nhạc Cư, bà ta nhẫn nhục chịu khó cả đời, đến già chủ tử cũng không phụ bạc bà, cuối cùng có thể ở Nhã Nhạc Cư hưởng phúc, mỗi ngày ngồi ở trong nhà phơi nắng, nhưng cái tay này đã sớm run!

Sở Hạo vừa rồi không hề kiêng kỵ người ở đây mà xem nàng như món đồ chơi cắn qua cắn lại, bây giờ lại thành điệu bộ quý nhân, tướng ăn vô cùng tao nhã. Nếu không phải hiện giờ đói bụng tay run, Diệp Ngưng Hoan nhất định sẽ làm theo mẫu quý nhân, cần phải học hỏi nhiều hơn. Nhưng bây giờ, nàng thật sự rất muốn lật bàn.

Sở Hạo tự nhiên ăn uống no say, lại súc miệng, đổi trà uống được nửa chén, lúc này mới chỉ vào Diệp Ngưng Hoan, phân phó Thụy nương bên cạnh: “Bắt đầu từ ngày mai, cho nàng ấy dùng tay phải theo quy củ mà ăn cơm, không được giúp nàng ấy. Ngoại trừ cơm nước, không được cho nàng ấy mấy món bánh ngọt...”

Diệp Ngưng Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, người trực tiếp phân phó người bỏ đói chết ta luôn à? Còn chiếu theo quy củ mà ăn hả?

Nói xong, hăn liền phải mông một cái đi gặp Vũ Ninh Hầu.

Người thường đi theo hăn nhất thời đều đi sạch, Thụy nương giữ vài người ở lại, Đông Anh và Hạ Lan lúc này mới dám lộ đầu ra, tất cả đều nhìn Diệp

Ngưng Hoan đói bụng tay run không nói gì. Nét mặt kia của Thụy nương, rõ ràng là buồn cười!

Từ lúc xuống giường hôm nay đã hồ đồ, uống nước súc miệng, lại để hẳn cắn hai cái. Uống công luyện tập cầm đũa đến giữa trưa không nói, một chút cơm cũng chưa ăn!

Một câu của ông lớn Sở Hạo kia, từ đó Diệp Ngưng Hoan mỗi ngày tay đều run cầm cập.

Đông Anh xem như có lương tâm, bắt đầu cầm muống cho nàng, xem như trong phạm vi hợp lý cho nàng một chút đãi ngộ tốt. Tay phải của nàng miễn cưỡng cầm vật còn được, nếu dùng nhanh thì run vô cùng. Muốn dùng muống múc cơm hoặc đồ ăn, nhưng lại bị run tay làm rơi vãi trước khi nhét được vào miệng, thật là một chuyện rất khó khăn.

Diệp Ngưng Hoan luyện từ sáng đến tối thì sụp đổ, muốn ném hết một mâm đồ ăn vào như bọn chó đói tranh nhau, người bên cạnh lại ba chân bốn cẳng giữ nàng lại. Đặc biệt là Thụy nương, chỉ vào mũi nàng mắng một trận, sau đó trực tiếp dọn hết đồ ăn, một chút cũng không cho, làm hại Diệp Ngưng Hoan trông mong muốn chết!

Ở chỗ này, muốn chinh chết người thì không cần đao thương.

Mười chín tháng bảy, cả muống cũng cầm không được, ý đồ chó đói tranh nhau bị người ngăn lại, cả ngày trong bụng trống trơn.

Hai mươi tháng bảy, bởi vì quá đói mà sinh ra oán niệm vô cùng mạnh mẽ, sức lực bùng nổ, muống có thể cầm, nhưng tay phải rất xấu, không cho thể diện dù gì một chút, không có muống nào không run, vào miệng được có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hai mươi một tháng bảy, há miệng run rẩy ăn được vài miếng, vẫn là rơi nhiều ăn ít. Chân gà, chân vịt linh tinh thì đừng nghĩ tới, căn bản không đến

bên miệng được.

Hai mươi hai tháng bảy, Diệp Ngưng Hoan đói sinh thông minh, yêu cầu ăn cháo. Dính sền sệt như vậy, cho dù run cũng sẽ không rơi vãi nhiều lắm chẳng?

Tay trái nâng lên đưa miệng về cái chén bên cạnh, muốn cầm muỗng khuấy. Bởi vì quá vội vàng muốn ăn, kết quả nguyên một chén cháo úp vào mặt, nhưng mà cuối cùng cũng ăn được.

Liêu Hoa Thai bởi vậy mà cười hoan hô, tất cả mọi người đều vui sướng trên nỗi đau của Diệp Ngưng Hoan. Sở Hạo vào ngày mười chín tháng bảy gặp Vũ Ninh Hầu xong không lộ diện nữa, nhưng Thụy nương ở đây, tận trung cương vị, quan sát Diệp Ngưng Hoan cả ngày bụng ăn không no.

Hai mươi ba tháng bảy, người còn gầy hơn cả hoa cúc. Nhưng có thể là bởi vì thuốc mà hại nàng tinh thần khoẻ khoắn, cũng không có cách nào giả chết. Ngửa mặt lên trời kêu gào không ai để ý tới, quyết định vẫn là ăn cháo, đây bàn đều là cháo. Nàng ăn nửa chén, cái bàn thay nàng ăn nửa chậu.

Hai mươi tư tháng bảy, miễn cưỡng có thể ăn được cháo, còn có thể ăn vài miếng dưa nhỏ. Nhưng mà hôm đó, Đông Anh cầm muỗng của nàng đi, đổi thành đĩa, hết thấy lại trở về ban đầu. Muốn đại chiến ba trăm hiệp với Đông Anh, nhưng nàng ta cười đến lòng người chua xót, đành phải nhận thua.

Hai mươi lăm tháng bảy, hai mươi sáu tháng bảy, hai mươi bảy tháng bảy...

Mấy ngày qua chỉ có một việc không ngừng, chính là sáng mỗi ngày đều phải uống một chén canh. Nàng đã thiên tàn địa khuyết, cũng không thị tẩm, thật không hiểu còn uống thứ này để làm gì! Chỉ có điều Diệp Ngưng Hoan cũng không từ chối uống, phải thêm ít món ở trong bụng.

Cây bạch quả đã phủ màu vàng, lá phong đã nhuộm đỏ. Bầu trời càng ngày càng trong veo, đó là tin báo hiệu vào thu. Thật ra không gặp lại Sở Hạo, Diệp Ngưng Hoan càng ngày càng gầy.

Buổi tối nhìn ánh trăng như lòng đỏ trứng, ban ngày nhìn đám mây giống như kẹo bông sợi... Trong viện sau tây lầu Liễu Hoa Thai có cây nho, đều đã chín, tím mênh mông.

Diệp Ngưng Hoan vô cùng kiên nhẫn ngửa đầu giương miệng đứng đã lâu, cuối cùng Đông Anh nhìn không được, lại đây kéo: “Cô nương, đừng náo loạn...”

Diệp Ngưng Hoan mắt nháy mắt không nhìn cây nho, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Đây hẳn là có thể hái xuống được rồi? Làm một chùm đi?”

Đông Anh liếc mắt túm tay áo của nàng, nói một tràng bên tai, đem linh hồn nhỏ bé của Diệp Ngưng Hoan từ trên cây nho chuyển sang người nàng ta, nhưng nàng ta không phải vọt quay cũng không phải thụt dề xỏ sâu, Diệp Ngưng Hoan thật sự không có hứng thú.

Một bàn tay cực kỳ tao nhã thò vào tầm mắt Diệp Ngưng Hoan, lại không giúp hái nho, mà là lay khuôn mặt nàng.

Rất không vui mà liếc mắt nhìn, giọng nói lại nghẹn trong cổ họng không ra được.

Sở Hạo với vẻ mặt thích tai vui hoạ nhìn nàng, trong mắt đầy ý cười chế nhạo. Một thân sắc gấm hoa lệ, cổ tay áo đều thêu viền bạc, thoát nhìn giống mấy sợi kẹo bông lấp lánh, khiến Diệp Ngưng Hoan lại lâm vào ảo tưởng ăn uống cuồng nhiệt. Con người lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu, Diệp Ngưng Hoan cảm nhận sâu sắc.

Đông Anh bên cạnh còn đang vội vàng giải thích: “Nô tì nói với nàng ấy, nàng lại quá phân tâm. Gần đây nàng nhanh đói đến điên rồi, chỉ cần không

nói đến chuyện ăn, căn bản cái gì cũng không nghe.”

Sở Hạo thấy ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào tay áo của hắn, nét mặt kia tựa như sắc lang nhìn thấy mỹ nữ, dứt khoát chắp tay ra sau lưng, làm hại nàng không còn cách nào khác ảo tưởng với tay áo, hết sức thất vọng hoàn hồn lại.

Sở Hạo thấy nàng gầy đến mức trên mặt chỉ còn một đôi mắt to đang loạn chuyển, nhẹ giọng nói: “Tây Cường trình lên mấy viên lục bảo thạch, tốt hơn mấy cái này.”

Không lạ gì lục bảo thạch, bây giờ cho nàng núi vàng núi bạc cũng không cần!

Hắn kéo cổ áo nàng một cái, rõ ràng cảm thấy nói chuyện với nàng rất tốn sức, nói: “Cũng là nho...”

Cảnh trí đài nước trong viện Liêu Hoa Thai thật đẹp, hai bên treo đèn thạch anh. Tối hôm nay mây trôi gió nhẹ, trăng như lưỡi câu, sếu trắng trên mặt nước đập cánh quá khích, xẹt qua một đường sáng bạc.

Trong viện bày mấy chậu hoa cúc, còn có bồn hoa kim quế phương bắc khó gặp. Trên bàn bày các loại hoa quả, dưa hấu, anh đào, dưa ngọt, còn có nho, cái gì nên cắt đã cắt, nên bóc vỏ đã bóc, nên ngắt nhỏ cũng đã ngắt.

Trừ lần đó ăn rất nhiều ra, còn có điểm tâm, có đầu bếp ở đây làm, nhìn hộp đựng thức ăn bên cạnh, giống như mang từ bên ngoài vào. Điểm tâm đủ loại khác nhau, lót trong chiếc đĩa lá sen trắng men. Nhìn thế này, giống như là mừng lễ Trung thu trước hạn thật thịnh soạn.

Diệp Ngưng Hoan bị kéo lại đây, nhất thời toàn bộ chú ý cũng chỉ ở trên bàn. Điên cuồng nuốt nước miếng, nhìn không chớp mắt.

Gần đây Sở Hạo không ở đây, tất nhiên không có cách nào khác tự mình thi triển tuyệt kỹ châm cứu, nhưng cũng tìm một y nữ giỏi hành châm đến. Thật là hữu hiệu, vị giác dần dần khôi phục, chỉ là gần đây vào bụng thật ít ỏi, lúc bụng ăn không no, những thứ kia đều hỗn loạn nhưng lại phai nhạt rất nhiều!

Sở Hạo ngồi lên ghế lớn, hất cằm: “Không được trực tiếp xuống tay, chiếu theo quy củ, ăn không được thì tiếp tục đói.”

Lúc run tay bắt tay cầm nĩa đâm vào miếng trái cây đã cắt nhỏ, Diệp Ngưng Hoan cảm giác bốn phía đều an tĩnh lại, giống như tất cả mọi người đều ngừng thở bày thế trận chờ quân địch, khiến nàng vô cùng khẩn trương.

Gần đây chính là như vậy, một đám người tụ tập ở đây xem nàng ăn, cuối cùng nàng cũng không ăn được cái gì, mọi người vui một tí, trò hay tan cuộc.

Cái nĩa rất tinh xảo, mấy món đồ nhỏ nàng càng khó nắm chặt. Thử hai lần cũng chưa dựng lên được, gấp đến độ lại muốn đưa miệng tới đón lấy.

Những ngày qua đều như vậy, xem xét lúc Thụy nương quay đi, thừa dịp mọi người bận tay, nàng cũng có thể thành công đưa vào miệng một miếng nhỏ tí tẹo. Tuy rằng kết quả cuối cùng đều là Thụy nương giận dữ bỏ hết toàn bộ, nhưng dù sao có thể gặp chút may mắn. Nay Sở Hạo ở bên cạnh, Sở Hạo cũng không phải là Thụy nương, nếu ăn quá khó xem, hãn mà mất hứng thì không chắc sẽ nghĩ ra biện pháp biến thái nào để trị nàng.

Vì thế nàng cố gắng nhớ lại kỹ xảo huấn luyện mười mấy ngày nay, lần thứ ba cuối cùng cũng cầm lên được. Lấy tay trái che lại, đưa một chút đến bên miệng, nhưng khuỷu tay lại lắc lư, tay trái rũ xuống.

Chán nản đến cực điểm, nàng cố nén ném thẳng vào trong miệng, chiếu theo quy củ mười mấy ngày qua, ngoan ngoãn đặt miếng điểm tâm nhỏ kia lại vào mâm, tiếp tục dùng tay phải cầm nĩa đâm vào.

Thật ra thì đưa tay xuống là có thể lấy được, nhưng quý nhân ăn cái gì cũng nhiều quy củ, tất cả đồ ăn cũng làm cho người ta hoa cả mắt. Tay phải yếu ớt mệt mỏi, càng không thể dùng sức khéo léo. Nàng không thể thay bằng tay trái, không thể tranh giành như chó đó, tay cũng không thể không cầm lên, sau lại ngay cả đưa miệng qua cũng không cho phép, vậy mới khiến nàng chịu đói một mạch đến bây giờ.

Lại đưa được miếng bánh nhỏ kia lên, ra sức khống chế không cho nó run, toàn bộ vai phải đều bắt đầu đau. Vừa đến bên miệng, mắt thấy sắp rơi, nàng vội vàng với miệng ngậm lấy. Ái chà chà, cảm giác mềm mềm trơn trơn lại có chút ngọt vẫn khiến nàng thật thỏa mãn.

Ánh mắt của nàng đều nheo lại, nét mặt sung sướng kia đúng là chưa bao giờ có sự mãn nguyện thoải mái như vậy.

Trước kia dù có cười vui, nhất định nước mắt sẽ theo sát. Dù cho có hi vọng, tuyệt vọng lại đuổi sát. Yêu hay hận, hai bên dây dưa, khiến cho nàng sống không được mà chết cũng không xong. Hèn mọn hay là cao quý, đều thành gông xiềng nàng không thoát khỏi, sống rất gian khổ!

Hơn mười năm qua, chỉ có Sương Lăng xem nàng như bằng hữu, lại khó gặp.

Nay biết, hẳn là người của Đông Lâm Vương, hoặc nói là người của Hoàng thượng, có lẽ sau này sẽ làm nên, có nhà có sự nghiệp tiền đồ nhanh tới, hai người sợ là khó mà gặp lại. Mà tiền đồ của nàng, chung quy cũng chỉ dựa vào cái xác cầu súng tìm vui, trói buộc tứ phương, cả đời vô vọng.

Chỉ có điều đói bụng hơn nửa tháng, mấy suy nghĩ này chẳng nghĩ nhiều nữa. Lúc này ngậm thức ăn ngon trong miệng, chợt thấy cả đời không gì hơn cái này. Hoàn đờ cảm tú, sân si yêu ghét, cũng không no ấm được như vậy.

Quả nhiên là đàn ông no bụng chẳng biết đàn ông đói khát, thay vì than thở ông trời bất công, không bằng sung sướng ngay bây giờ. Nhân sinh, thật ra thì có thể rất đơn giản!

Sở Hạo nhìn ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm kia của nàng, sáng rọi rồi cuối cùng tràn đầy.

Thụy nương nhìn vẻ mặt Sở Hạo, nghĩ đến lời hăn nói hôm đó, không khỏi thâm than. Hâm mộ à, Thụy nương chưa từng khó hiểu ý trong lời hăn.

Diệp Ngưng Hoan dám liều mạng đi trốn, nhưng hăn thì có thể trốn đi đâu? Cho nên cực kỳ hâm mộ!

Chỉ là Diệp Ngưng Hoan này, nếu nàng thật sự không vì thanh danh phú quý, thậm chí ngay cả an ổn cũng không cầu chủ nhân, mới là người khó khống chế nhất!

Sở Hạo ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Tốt hơn trước kia nhiều?”

Hăn vừa lên tiếng, mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, dường như trên mặt mang theo ý cười. Diệp Ngưng Hoan ăn được một miếng, làm sao còn bận tâm đáp lại lời hăn, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm chum nhỏ như lục bảo thạch kia.

Đông Anh chú ý tới nét mặt Thụy nương, nhanh chóng đến phía sau Diệp Ngưng Hoan lặng lẽ đẩy một cái thật lòng nhắc nhở. Gần đây Diệp Ngưng Hoan thật sự hư nhược, lần này nàng vọt tới trước mấy bước. Chẳng qua cũng coi như phản ứng kịp, nâng mắt nhìn Sở Hạo nói: “Tạ điện hạ, quả thật tốt hơn nhiều.”

Sở Hạo nói: “Cầm cái đĩa, chọn mấy thứ bưng lên.”

Nàng nghe xong vui mừng quá đỗi, như vậy thì dễ dàng hơn, vội vàng hành lễ với hăn nói lời cảm tạ. Hăn chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh nói: “Chuyển qua

đây ngồi.”

Thật ra thì nàng tình nguyện đứng, ngồi cũng không thể ngồi yên, hơn nữa hẳn nói còn phải đứng lên, không bằng vẫn cứ đứng. Người xung quanh hành động cực nhanh, đã đem ghế dựa chuyển đến bên cạnh bàn. Nàng đành phải lại cảm tạ, ngồi một góc.

Bây giờ vị giác đã khôi phục lại một chút, hơn nữa dạ dày vẫn chưa đầy, cảm giác muốn ăn rất mãnh liệt, tay trái lại nâng đĩa lên, bắt chắp nước hoa quả, chọn mấy món điểm tâm ăn trước.

Trước mặt hẳn, cũng không có cách nào khác ăn tự tại, sau khi chọn mấy món điểm tâm xong, lại ăn chút hoa quả. Chợt nhắc mắt, đột nhiên phát hiện hẳn đang nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Diệp Ngưng Hoan có phần chột dạ, không dám ăn nữa, vội vàng bỏ đĩa xuống đứng lên nói: “Tạ điện hạ ban thưởng, nô tì ăn no rồi.” Thật ra thì căn bản chưa có ăn no!

Sở Hạo nhìn nàng, bỗng nhiên khoát tay áo. Thụy nương hiểu ý, dẫn tất cả mọi người đi.

Diệp Ngưng Hoan đứng thẳng không nhúc nhích, vẫn có hơi không tự chủ được mà liếc mắt bàn. Trên bàn bày đầy thức ăn, bên cạnh còn bày nhiều cái hộp đựng thức ăn. Cũng không biết hôm nay là ngày quan trọng gì, hẳn làm nhiều thứ thật.

Sở Hạo hất cằm, nhìn một đồng hộp nói: “Chỗ đó có Huệ Tuyên lâu năm, nàng lấy lại đây.”

Diệp Ngưng Hoan sợ hãi, cái gì vậy hả? Không phải để nàng lần lượt mở ra, bốn phía chẳng còn ai cả, vừa rồi không nói, quả nhiên là chính người đến nghiệm! Nàng ở đây đã bị mọi người cười suốt nửa tháng trời, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Nàng phản ứng cũng không chậm, vội vàng duỗi tay về phía bình rượu trên bàn: “Điện hạ, hãy ném thử rượu thượng hạng này trước.” Đồ ăn không phải nàng chuẩn bị, cũng không biết là rượu gì, dù sao cứ đối phó trước.

Sở Hạo rất thẳng thắn: “Không uống.”

Nàng đứng bất động tại chỗ, thấy môi mỏng hăn run lên, tao nhã nói: “Mở ra đi.”

“Nô tì tìm cho ngài...” Diệp Ngưng Hoan mang về mặt cảm ghét đi tới, mấy cái hộp giống nhau như đúc, mỗi cái đều có ba tầng, mở toàn bộ cũng không thể bày ra, chỉ có thể mở một cái, mở ra thấy không phải, lại đập vào.

Trời ạ, bên trong toàn là mấy món hầm này nọ, cũng không biết từ đâu mà làm ra nhiều thế này.

Bởi vì đều là thức ăn, Diệp Ngưng Hoan rất ngạc nhiên, biết rõ không phải rượu cũng phải mở ra xem một cái. Đều là thứ tốt nha! Cái gì tổ yến chân giò hun khói hầm nấm hương, cái gì xuyên khung bạch kỳ chưng đầu cá.

Nàng nhìn mà nước miếng giàn giụa, thật muốn ăn vụng!

Sở Hạo ngồi một bên ở phía sau, mấy thứ này cầm lấy ăn vụng lại rất bất tiện, lại không kiềm chế được nhìn vẻ thiếu ăn của mình... Mở ra từng cái một, vận thật tệ, bình rượu chết tiệt thì không thấy.

Đến cái hộp thứ mười tám, Diệp Ngưng Hoan đã muốn nổ tung, xốc nắp hộp lên, tầng trên cùng là một cái bình sứ chưng, nàng không chịu được mà khám phá, thơm quá đi, vừa ngửi liền biết là đông trùng hạ thảo chưng vịt, ít dầu lại bổ dưỡng. Liên quan tới ẩm thực, Diệp Ngưng Hoan cũng coi như có chút kiến thức, ở Nhã Nhạc Cư học qua không nói, chủ yếu vẫn là do trước đó vài ngày dưỡng thương lúc chưa luyện tập, ăn tốt hơn.

Nàng ra sức hít mũi một cái, hết sức che lại, đẩy nhẹ một cái, tầng trên tựa như đóa hoa mở ra. Tầng tiếp theo là bánh quy xốp, nhưng không thể so với bình thường, từng miếng mỏng như giấy Tuyên Thành, còn rắc bột hoa quế, thơm cực kỳ, nhìn rõ là món ngon.

Bánh quy xốp nàng ăn qua không ít, nhưng chưa thấy tinh tế như vậy.

Thấy chuyện ăn vụng này rất thuận lợi, Diệp Ngưng Hoan dứt khoát dịch người qua một chút ngăn tầm mắt của hắn, nhanh chóng cẩn thận cầm một miếng. Ôi, mỏng như vậy nhưng không dính lại với nhau, hơn nữa không dễ vụn. Cầm một miếng nhét vào miệng, đầu lưỡi nhất thời cảm giác được sự mềm mại này, thật không tệ.

Trong lòng mừng thầm, lại có chút chột dạ, không khỏi lặng lẽ quay đầu lại nhìn. Sở Hạo đang rũ mắt tự lực cánh sinh bóc một quả quýt, cũng không biết có phải do ánh đèn lưu ly phản chiếu hay không, dù sao cảm thấy vẻ mặt yên lòng này của hắn có vẻ vô cùng dịu dàng, đường nét cũng nhẹ nhàng hiện lên.

Khoé miệng hắn hơi nâng lên, giống như mang theo chút ý cười, ngón tay làm vài động tác, vỏ quýt trong lòng bàn tay hắn nở rộ như hoa. Diệp Ngưng Hoan bởi vậy mà sinh ra biến ảo, giống như nghe thấy quả quýt bị bóc trong tay hắn cười rất vui vẻ.

Run rẩy một chút, nàng bị cảm giác quý dị của mình khiến cho buồn nôn, vội vàng nhân cơ hội quay đầu lại ăn vụng lia lịa mấy miếng. Càng ăn càng lớn mật, ngay cả món hầm bên trên cũng nhân cơ hội nâng lên hớp một miếng lớn.

Nàng ăn xong lại lặng lẽ quay đầu, Sở Hạo ngồi lệch qua trên ghế, đang buồn chán ăn quýt. Hôm nay hắn động kinh sao? Làm ra vẻ không cần mấy múi quýt đã bóc vỏ sẵn, tự lực cánh sinh không nói, bóc vỏ còn thật sự ái

muội, bộ dạng lười biếng khiến cho nàng cảm thấy ngay cả tư thái ăn quýt cũng thật ái muội.

Hôm nay nàng điên rồi phải không? Vì sao cảm thấy hần lúc này tay chân ngôn ngữ trở nên hết sức kỳ lạ, lặng lẽ đoạt lấy không khí, lặng lẽ như núi phủ đỉnh, nhưng lại lặng lẽ mê ly?

Chẳng lẽ nói, là ăn no rừng mờ sinh sắc tâm?

Diệp Ngưng Hoan bị ý nghĩ của mình dọa đến mức run lấy bấy, không thể nào, nàng tuyệt đối không phải người như thế!

Mí mắt hần cũng không nâng một chút mà thúc giục nàng: “Nhanh tìm rượu...”

Diệp Ngưng Hoan bị một tiếng gọi này của hần làm cho hoàn hồn lại, tiếp tục ăn quýt đi, bữa tiệc của nàng ở đây còn tốt hơn trái cây trên bàn nhiều. Mặc kệ nó, trước cứ ăn no rồi nói sau.

Nàng bắt đầu hộp nào hộp nấy không buông tha, tầng tầng đều kéo ra! Xuống tay nhanh gọn, kỹ xảo ăn vụng càng ngày càng thuần thục, hơn nữa ngoài miệng tuyệt đối sẽ không lưu lại chút dấu vết.

Vận khí lật hộp tìm món quý quả thật không tốt lắm, chỉ có điều cũng bởi vậy mà ăn đến méo bụng.

Mở cái hộp cuối cùng ra, mới nhìn thấy bình rượu... Nhưng rất tốt, dạ dày cũng căng ra.

Lật hết mấy cái hộp cũng chỉ có cái này là có bình, cho nên không cần phán đoán, tay trái trực tiếp xách cái bình ra, trở lại bên cạnh bàn, lấy một cái chén chuẩn bị rót rượu cho hần.

Sở Hạo thờ ơ cầm lấy chiếc khăn lau tay, liếc nàng một cái: “Không muốn uống nữa.”

Tay phải Diệp Ngưng Hoan lại bắt đầu run, nàng tức giận đến nói không ra lời. Sở Hạo thuận tay cầm cây nĩa, lại bắt đầu dùng nước hoa quả, vừa ăn vừa nói: “Vũ Ninh Hầu Cố Tịnh Nam, nàng có biết không?”

Diệp Ngưng Hoan gật đầu: “Nghe nói qua một ít.”

Cố gia căn cơ vững chắc, nhiều thế hệ làm quan, tổ tiên tiền triều còn nhậm chức Tế tướng. Về sau ông nội Cố Tịnh Nam đi theo Sở thị, là một trong những văn mưu sớm nhất.

Sau khi Tiên đế gia dựng triều, Cố thị có thể thụ phong tước vị Vũ Ninh Hầu.

Vị Hoàng hậu thứ hai của Tiên đế gia đúng là cô cô của Cố Tịnh Nam. Nay Giản Quận Vương Sở Vị, Lữ Tùng Vương Sở Bái đều là anh em bà con của Cố Tịnh Nam. Nếu không phải hai vị này quá mức tranh nhau khi Thái tử còn tại thế, khiến cho Tiên đế sinh ghét, đuổi hai người sớm ra khỏi kinh thành phong tước ở một chỗ xa xôi, vị trí Hoàng đế phỏng chừng cũng không tới phiên Sở Lan.

Tuy rằng Cố Hoàng hậu sớm hoẵng (2), hai vị Vương gia lại không được sủng ái, nhưng địa vị cả nhà Cố thị vẫn được củng cố. Cố Tịnh Nam duy trì tước vị của cha, đương kim Thánh thượng cũng rất coi trọng hấn, nhận chức Đại học sĩ của Văn Hoa Các, kiêm Tả thừa Ương Tập Lệnh (3), là trọng thần trong triều. Lúc hạ tuần tháng bảy, hấn không phải có qua Tịnh Viên một lần sao? Sao Sở Hạo đột nhiên nhắc tới hấn?

(2) hoẵng: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoẵng

(3) chú thích về quy chế quan lại có thể tham khảo phần “Phụ lục” của “Mê Tâm Ký”

Sở Hạo nói: “Ta có một hôn sự rất buồn phiền, rất là phiền toái.”

Lại có tâm tình tán gẫu nhân sinh đại sự với sủng vật à? Diệp Ngưng Hoan cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Chả trách nhắc tới Cố gia, hoá ra Cố Tịnh Nam là cha vợ tương lai của hắn.

Diệp Ngưng Hoan thấy hắn ngay cả ăn uống cũng rất vui, dáng vẻ này là có chuyện phiền lòng. Huống hồ hôn sự của hắn, vậy đành phải Hoàng thượng, Thái hậu mới có thể làm chủ, nàng cũng không có tư cách bình luận. Hơn nữa hắn là nhà chồng, cho dù thành thân, con dâu nhà hắn còn dám quản hắn mua vui hay sao? Có gì để mà phiền?

Chỉ có điều ngẫm lại, Sở Hạo năm nay cũng đã hai mươi mốt đi? Sao tuổi này mới bàn hôn sự hả? Cũng là tôn thất được sủng ái, tuổi này nên thành thân nhiều năm rồi mới phải.

Diệp Ngưng Hoan cũng không nói nhiều, lúc nhàn rỗi hắn có quyền lấy nàng làm đối tượng để căn nhắc. Thỉnh thoảng đổi đồ ăn cho hắn, đồng ý làm tiểu nha hoàn. Đỡ phải đến lúc đó Thụy nương nói nàng không có nhân lực, đứng ở bên cạnh cũng không biết hầu hạ.

Sở Hạo lại nói: “Mấy ngày nữa, ta muốn mời tiệc Cố Tịnh Nam ở đây. Nếu múa ‘Tứ Ba Toàn Phi’ kia ở Thủy Bạc Vân Nhai, hắn là không tệ chứ?”

Tay Diệp Ngưng Hoan run lên, suýt nữa ném cái mâm liên hoa nhỏ lên mặt hắn. Nàng không có nghe lầm chứ? “Tứ Ba Toàn Phi”? Chỉ một mình nàng thì nhảy thế nào? Hắn nghĩ kiểu gì vậy!

Chẳng lẽ muốn dùng nàng quyến rũ cha vợ tương lai của hắn, sau đó từ hôn? Cứu nàng trở về, bất kể tiền oán, bứt rứt đến độ đó, hắn không có sao chứ?

Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không dám mắng hăn, chỉ nhỏ giọng nói: “Nô tì nay đã như phế nửa...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, chỉ thấy hai thanh phi đao lạnh buốt bắn ra từ trong mắt hăn. Nàng cứng lưng, miễn cưỡng chống đỡ. Việc này rất hoang đường, nàng coi như cọng hành, cho dù Cố Tịnh Nam bất đắc dĩ đón nhận nàng, cũng không gây ảnh hưởng đến chuyện gả con gái cho hăn mà. Hăn cũng không phải ngu ngốc, vì sao lại không hiểu?

Huống hồ vừa nghĩ đến những ngày về sau ở Cố gia, Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy cả người run lên. Cố chịu đựng ánh mắt của hăn, nàng kiên trì tiếp tục nói, “Điện hạ có thân phận gì, Cố gia kia căn cơ lại vững vàng, nô tì chỉ là bùn nhão, hèn mọn như rơm rác, sao có thể...”

Sở Hạo híp mắt lại: “Nếu ta giao nàng cho Hoàng thượng, nói cho hăn thật ra nàng biết không ít về Ảnh Nguyệt Môn...”

Diệp Ngưng Hoan điên cuồng run một trận, sắc mặt quý nhân thật là dữ tợn mà.

Thứ nàng biết về những thứ kia, rõ ràng còn không nhiều bằng hăn đâu! Nàng thầm cắn răng, nhìn lại nét mặt u ám của hăn, nhất thời như bị đánh vỡ cột sống.

Nàng đành phải ủ rũ nói: “Mặc cho điện hạ sai khiến.”

Sở Hạo rất hài lòng với thái độ của nàng, nói: “Mấy ngày tới, nàng tiếp tục luyện tay, đừng để đến lúc đó run như đứt gân làm ta mất mặt.”

Đột nhiên đối xử với nàng tốt lên, lại trị vị giác, lại cho luyện tập, lại thi châm, lại cho thuốc hay, quả thật khiến nàng có phần không biết làm sao, đúng là vì chuẩn bị cho cái này.

Việc này lại lần nữa chứng minh lời nói chí lý kia: trong thiên hạ không có bữa cơm không.

Đừng nói nàng không phải tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì, cho dù nàng là tuyệt đại giai nhân thì thế nào? Trên đời này nữ tử mỹ mạo nhiều, hãn làm sao có thể đối xử tốt với nàng vô ích chứ?

Nhưng mà cho nàng lắc thân hình như rắn nước nhảy, dùng thủ đoạn quyến rũ mê hoặc Cố Tịnh Nam, huyên não nhà hãn không yên, không có tâm tư nghị hôn? Không biết có được hay không?

Nói dễ nghe một chút thì nàng là vũ cơ, nói không dễ nghe thì chẳng qua là gia kỹ. Có bà nội chủ tử nhà ai để mắt đến, cho dù nhảy ra đóa hoa thì có thể như thế nào đây? Huống hồ thân thể nàng bây giờ cũng không còn trong sạch, đi Cố phủ, chẳng phải là mọi người đều có thể sỉ nhục nàng?

Còn tưởng rằng hãn thông minh, căn bản chính là một thằng ngu!

Hãn làm chuyện ngu xuẩn không sao, dù sao cuối cùng mất mạng cũng không phải hãn. Chủ tử rất ngu xuẩn, tai họa cả một ổ! Nếu Cố Tịnh Nam không cần nàng hoàn hảo, nếu thật sự thu nhận, cuộc sống sau này của nàng quả nhiên là mũi đao nôi chảo!

Chỉ có điều nghĩ như vậy, miệng lại còn phải nhận lời: “Dạ, nhất định khổ luyện. Đến lúc đó đừng nói là ‘Tứ Ba Toàn Phi’, cho dù là ‘Nguyệt thực’ cũng nhất định nhảy được!”

Sở Hạo sừng sốt, nhìn nàng: “Cho nàng luyện tập, ai cho nàng nhảy? Tay hồng rồi, thế nào mà ngay cả lỗ tai cũng lãng luôn hả?”

Diệp Ngưng Hoan cũng sừng sốt, thẳng nhãi này rốt cuộc có ý gì?

Sở Hạo cũng không để ý tới nàng, lại có vẻ tâm tình không tệ, cũng không kêu nàng hầu hạ, tự mình chọn một cái chén, chọn một bầu rượu trên bàn

bắt đầu tự châm tự uống.

Diệp Ngưng Hoan xem một đồng hộp bày bên cạnh bàn mới tìm ra bình rượu, rất là ấm ức vì bình rượu kia, tìm ra lại không uống. Aizzz, nhặt nàng trở về lại để cho nàng chết càng khó coi! Đã là người sắp chết, còn phải thỏa mãn ác thú của hần, quả nhiên là loại người chơi người đến nghiệm.

Gió nhẹ thổi qua, mang đến chút lạnh lẽo. Diệp Ngưng Hoan rút cổ một cái, vào thu, sớm muộn gì vẫn có chút lạnh. Hơn nữa nàng lại có bệnh cũ, càng cảm thấy run bần bật.

Sở Hạo ném cái chén trong tay, đứng lên nói: “Rượu vẫn là ấm mới tốt, cho người ta hâm rượu đưa vào. Mang cái này xuống đi!” Nói xong, cũng không quay đầu lại vào nhà.

Diệp Ngưng Hoan thở dài một hơi, tổ tông coi là quý từ mông đến chân. Thụy nương nói vậy cũng không đi xa, nhanh chóng dẫn người đến, phân phó người thu dọn đồ.

Diệp Ngưng Hoan cũng giúp đỡ cùng dọn, Thụy nương cau mày nhìn nàng: “Đầu óc người lại lẫn lộn? Ở đây không cần người, còn không đi hầu hạ?”

Không muốn đi không muốn đi không muốn đi!

Diệp Ngưng Hoan đã buồn bực muốn chết, lại nghiêm mặt nhìn Thụy nương: “Đại cô cô, điện hạ cho ta luyện tay, ta đây cũng phải luyện mà.”

Thụy nương căn bản không muốn nói mấy lời vô nghĩa với nàng, đưa mắt nhìn Đông Anh và Hạ Lan, hai người họ lập tức như sói như hổ lại đây, cười tùm tùm lại dứt khoát nhanh chóng lôi Diệp Ngưng Hoan đi.

Chương 6

Sóng gợn đêm trăng bày kể

Tháng tám Trung thu, trăng như mâm bạc, là thời gian cả nhà đoàn viên. Hoa cúc vàng phượng bắc, quế phiêu hương miền nam, khắp nơi ca múa, nhà nhà hào phóng, đều cười nói không ngừng.

Tết Trung thu trong ký ức của Diệp Ngưng Hoan, nay nhớ lại đều là đau thương.

Vĩnh Thành Vương từng đối xử với nàng vô cùng tốt, tốt đến mức khiến nàng mơ mộng hảo huyền. Vĩnh Thành Vương từng nhìn trăng sáng với nàng, trong mắt y nàng là tốt nhất, tựa như trăng sáng trên trời, sao đầy lấp lánh cũng không bằng nàng. Thân phận nàng hèn mọn, lại được y ví von với trăng. Nàng nguyện vì y mà múa như tiên, chẳng sợ đau cả xương cốt.

Vì thế, bốn năm trước, nàng chịu đựng sự đau đớn kia, thành tựu “Nguyệt thực” kia. Ngày hội Trung thu, nàng bay múa như tiên. Y xem thế là đủ rồi, vỗ tay vui vẻ. Sau khi trở về, nàng nôn cả một chén máu.

Sau đó, thân thể nàng dần dần hư nhược, sau khi biết được, y tìm đại phu hỏi thuốc biết bao săn sóc. Tuy rằng Trung yhu năm thứ hai nàng bệnh thật sự nghiêm trọng, không thể lại vì y mà khiêu vũ, nhưng y vẫn phái người phi ngựa ngàn dặm, mang bánh Trung thu nhân bơ đặc sản ở quê nhà An Dương đến cho nàng.

Nàng sớm không còn trí nhớ về An Dương, cũng không thích ăn bánh Trung thu nhân bơ, chỉ là phân tâm ý này khắc cốt ghi tâm, bánh Trung thu nàng đang cầm giống như khuôn mặt tươi cười của y. Dạ dày ứ đọng khó thông, nàng vẫn kiên trì ăn hết. Sau khi ăn xong, nàng lại sốt cao không bớt, nhưng nàng rất sung sướng!

Sau đó... sau đó bắt đầu luyện “Tứ Ba Toàn Phi”, Vĩnh Thành Vương không cần nàng, muốn tặng nàng cho người khác.

Hôm nay là mười sáu tháng tám đêm đuổi trăng, hôm qua trong cung tế nguyệt, hai yến tiệc cùng tổ chức, Sở Hạo tất nhiên là phải vào cung.

Mà hôm nay, là ngày Sở Hạo mời cha vợ tương lai của hắn.

Từ mấy ngày trước, Thụy nương đã vội vàng phái người chuẩn bị lâu các Thủy Bạc Vân Nhai, phân phó phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn sử dụng đêm đó. Ai nấy đều bận rộn, trừ mỗi Diệp Ngưng Hoan.

Chỉ có điều Đông Anh vẫn không quên mỗi ngày đều cho nàng một chén thuốc đen ngòm, Diệp Ngưng Hoan thật sự chịu không nổi, bưng chén thuốc nói: “Lúc trước ta không có cơm ăn, đói chịu không nổi, lại làm thêm ít thứ. Bây giờ nửa tháng qua sáng sớm vẫn uống thứ này, thật không có gì cần thiết chẳng? Uống lâu như vậy, ta phỏng chừng có thể cả đời không...” Trước mặt hoa cúc khuê nữ Đông Anh, thật sự không tiện nói hai chữ “sinh nở” ra, nàng ngượng ngùng cười nháy mắt ra hiệu với nàng ta, cố gắng cho nàng ta hiểu.

Đông Anh làm như không thấy mặt nạ quý của nàng, nói: “Đây là Thụy nương cô cô phân phó, cần phải cho người sáng mỗi ngày uống một chén. Tóm lại là không hại gì người, người cứ uống đi.”

Vậy Ngưng Hoan cũng không thể làm gì, đành phải uống cạn dưới ánh mắt sáng ngời của nàng ta. Không sao cả, thân là lễ vật, đến đâu cũng không có tư cách sinh con, mặc kệ với ai đều như nhau, đây là chuyện thuộc bốn phận của nàng. Hơn nữa xương cốt thân thể này đã nát vụn, không cần thứ này nữa.

Nửa tháng qua nàng đã tận lực thuận theo, tuy rằng Sở Hạo không phân phó, khi nhàn rỗi nàng cũng sẽ chủ động luyện dáng điệu, đi từng bước tính từng bước, nghe lời một chút, cuộc sống của nàng cũng có thể khá hơn.

Ý nghĩ chạy trốn trong đầu vẫn có, chỉ có điều lần trước sau khi chạy trốn bằng đường thủy, bên trong viện không có mỹ nhân khác, cái mục tiêu này của nàng lập tức hiện lên.

Muốn gỡ mảnh khoé cũ cũng không dễ dàng, nhưng mà... chung quy là không cam lòng!

Đông Anh đang giúp nàng trang điểm, trước kia tháng bảy luyện tập khiến nàng gầy đi nhiều. Chẳng qua son phấn thêm sắc, thoát nhìn vẫn coi như sáng rỡ. Cái túi da này là giá trị lợi dụng duy nhất trong mắt quý nhân. Nàng hơi run tay áo, giống như muốn gạt đi chút buồn phiền.

Nàng nhìn mình trong gương, giữa trán được tô một đoá hoa óng ánh, lộ loè nhấp nháy, tựa như càn rục rỡ hơn đôi mắt.

Đông Anh nhìn vẻ mặt hờ hững của nàng, thầm thở dài, an ủi nói: “Lần này Cổ đại nhân đến, Vương gia cũng không phân phó cô nương hiến nghệ, chỉ bảo hầu hạ bên cạnh. Cô nương cũng không cần chịu cực nhiều, em nghĩ, hẳn là sẽ không cho người đi theo đâu.”

Diệp Ngưng Hoan cười cười, vẫn giữ thái độ thờ ơ: “Chỉ hầu hạ bên cạnh? Chẳng phải thiết thòi bộ xiêm y quý giá này sao?”

Tơ sống mềm mại, như mây tựa ráng, mỏng như cánh ve cũng không xuyên qua được, ít nhiều bàn tay khéo léo mới có thể dệt được một cuộn, lại ít nhiều bàn tay tỉ mỉ mới có thể may được bộ xiêm y này? Chỉ bằng nàng, làm sao xứng mặc chất liệu này?

Đông Anh không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng phát qua. Diệp Ngưng Hoan cũng không lên tiếng nữa, tâm tình trở nên có chút kỳ quái. Lúc này chỉ thấy tiếc nuối, đúng là hơn tháng nay vẫn luôn chịu đói.

Thủy Bạc Vân Nhai là một toà kiến trúc nằm giữa hồ. Kiến trúc chủ đạo là một tòa lầu bốn mặt, tên là Song Huy Lâu. Ánh trăng nước chảy, hai bên

chiếu rọi, xứng với tên thực. Cảnh quan chỗ này được xây vào tiền triều, lầu các cầu vòm tương liên, phi chân lên mái hiên, vòng quanh bên ngoài là một đài nước rộng rãi, hiện ra hết vẻ lung linh trong làn gió.

Ánh trăng mười lăm mười sáu tròn, trắng như mâm bạc, lầu các bốn phía, các loại hoa thu tô điểm. Rèm sa rủ xuống, khèn nhạc phiêu phiêu, ánh sáng bạc rọi xuống mặt nước, chỉ cảm thấy sóng nước dập dờn, cảnh say lòng người.

Diệp Ngưng Hoan đi dọc theo chiếc cầu đến giữa đài. Ven đường thị vệ đứng san sát, bước chân của nàng có hơi lảo đảo, bộ váy dài được tô điểm bởi trăm cánh bướm, y phục vô cùng phiền phức, đủ để che giấu chút sự loạng choạng của nàng.

Tầng tầng lớp lớp váy dài, khe động một chút, giống như hoa lá. Tóc búi hai vòng, giữa trán điểm hoa. Ngọc bội leng keng, thị vệ đứng dọc hai bên có nghiêm chỉnh huấn luyện cũng không tránh được liếc hai mắt nhìn.

Diệp Ngưng Hoan ở đây cũng mấy tháng, chỉ có cảnh đêm ở Thủy Bạc Vân Nhai này là lần đầu thấy. Nàng không khỏi nhìn sóng nước mênh mông, có chút kích động muốn trực tiếp nhảy xuống.

Đương nhiên không có cách nào làm như vậy, ba bước một đồn, năm bước một trạm gác, há lại cho nàng nói chết là chết?

Trực tiếp theo người dẫn lên lầu hai xem đài ngắm trăng, Sở Hạo đang ngồi ngay ngắn ở giữa. Hắn mặc một thân bào tím đậm vạt áo thêu bạc, cài đai ngọc đen. Tóc vòng bốn tết, tự dừng lại rủ xuống sau lưng, chưa buộc quan, mà dùng mấy sợi tơ tằm thắt lại, tua rua hai bên rủ xuống tới thắt lưng. Đường nét đẹp đẽ như hoạ, một đôi mắt đen như nước sơn trong đêm tối, đồng tử lấp lánh như sao sáng.

Người trung niên ngồi ở bên dưới mặc áo màu xanh đậm, tất nhiên là Vũ Ninh Hầu Cố Tĩnh Nam. Cố Tĩnh Nam ngũ quan cân đối, thân thể có hơi

phát tướng, ria mép khá chảnh tề. Hắn có một đôi mắt cười, thoạt nhìn trông như đang tức giận.

Xung quanh là thị nữ đang cầm quạt, lọ, mâm, bên bàn còn có nô bộc theo hầu.

Diệp Ngưng Hoan bước nhanh lên trước, cúi người quỳ lạy. Xiêm y nàng mặc rất là chói mắt, Cố Tịnh Nam đầy hứng thú nhìn nàng, cười nói với Sở Hạo: “Đều nói mỹ nữ trong Tịnh Viên như mây, quả nhiên không giả. Vị này, không biết Vương gia làm sao tìm thấy?”

Sở Hạo nói: “Từ chỗ Chính Diêu, tháng năm hiến nghệ ở trong cung, Hoàng thượng thưởng ta. Hôm nay cũng không có người ngoài, gọi ra thêm rượu cũng là một cái thú.”

Nói xong, hắn gọi Diệp Ngưng Hoan: “Còn không đi thêm rượu cho đại nhân?”

Diệp Ngưng Hoan lên tiếng, chậm rãi đứng dậy, cố gắng nặn ra nụ cười với Cố Tịnh Nam, cầm bình rượu đổ đầy chén trước mặt hắn.

Cố Tịnh Nam đưa tay nhận lấy, nhưng lại né tránh ngón tay của nàng.

Diệp Ngưng Hoan cũng không lơ là sự cứng nhắc hơi lướt qua trên mặt hắn, cảm thấy có chút kinh ngạc. Chẳng qua trong lòng lại có hơi vui mừng, xem ý tứ này của hắn, rõ ràng là xem thường nàng.

Cương quyết như vậy thì tất nhiên sẽ không đạt được mục đích tặng quà, nếu hắn không mở miệng xin Sở Hạo, vậy Diệp Ngưng Hoan cũng không cần phải vật lộn nữa, sung sướng tiếp tục ở lại đây một thời gian.

Cố Tịnh Nam hơi híp mắt, nhìn lướt qua nàng, Diệp Ngưng Hoan vội vàng thấp đầu ra vẻ thẹn thùng, sợ tính toán nhỏ nhặt trong lòng mình sẽ bị lão già Cố này nhìn thấy.

Nghe thấy hần cười khẽ: “Hóa ra là từ Nhã Nhạc Cư? Lúc ấy trong cung, Thái hậu khen ‘Tứ Ba Toàn Phi’ rất nhiều. Vợ ta may mắn được xem, trở về còn nói với ta mấy ngày.”

Sở Hạo nói: “Đại nhân cũng thích ca múa sao? Vậy thì tốt. Trước khi Chính Diêu đi thật ra có tặng cho ta vài người, hôm nay cho các nàng tới biểu diễn cho ngài xem thế nào?”

Cố Tịnh Nam ngẩn ra, đừng nói là Cố Tịnh Nam, ngay cả Diệp Ngưng Hoan cũng sửng sốt. Tặng lúc nào? Sao nàng chưa thấy qua?

Sở Hạo cũng không đợi Cố Tịnh Nam hỏi lại, vỗ vỗ tay.

Tiếng nhạc vừa chuyển, dây đàn thêm âm, đúng là khởi tấu khúc Tứ Ba. Mọi người trên lầu không khỏi yên lặng, nét mặt Cố Tịnh Nam vô cùng căng thẳng, nhìn Sở Hạo, ra vẻ muốn nói lại thôi.

Lúc Diệp Ngưng Hoan nghe thấy thì thấy hoa cả mắt, bốn bóng hình giống như Hằng Nga lượn vòng quanh trăng mà đến.

Trăng đang nhô lên cao, bốn người múa vút qua, tách từng tầng bay lên, trong chớp mắt đã đoạt ánh mắt của mọi người!

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc đến ngây người, quả nhiên là “Tứ Ba Toàn Phi”. Tung người vạn eo, giậm chân tại chỗ xoay tròn, đều như sóng cao lướt trăng động lòng người. Nàng càng nhìn càng kinh hãi, tay phải không tự chủ được mà run lên, ngay cả bình rượu cũng cầm không được.

Bốn người này, tất nhiên là mắt ngọc mày ngài, mặt phấn má đào, trong lúc nhìn quanh phong tình vạn chủng. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua! Nàng ở Nhã Nhạc Cư mười hai năm, căn bản chưa từng thấy!

“Tứ Ba Toàn Phi” sở dĩ vượt trội như vậy là vì người ngoài không thể luyện được. Đó là kết quả của sự kết hợp giữa múa và võ, là hỗn hợp chiêu

thức Ảnh Nguyệt Môn và tư thái của người học múa, đó là vũ đạo không thể lộ ra ngoài.

Bốn người này, Diệp Ngưng Hoan chưa bao giờ gặp qua, điều này chứng minh các nàng căn bản không phải đến từ Nhã Nhạc Cư. Các nàng có thể tập được kỹ năng như vậy, chỉ có một khả năng: các nàng là cao thủ Ảnh Nguyệt Môn.

Bóng đao hiện lên, người không thấy. Bóng trắng lấp lánh, đi không thấy vết!

Ảnh Nguyệt Môn là sát thủ Vĩnh Thành Vương nuôi dưỡng, lúc nào thì chạy đến chỗ Sở Hạo?

Diệp Ngưng Hoan không tự chủ được mà nhìn hai người, nét mặt Cố Tịnh Nam càng ngày càng khó coi, giống như nhìn thấy thứ gì không mong muốn. Nét mặt Sở Hạo cũng trở nên có hơi u ám, môi mỏng hằn nhếch lên, làm như đang cười, nhưng hai mắt tối đen, làm sao có nửa phần cười.

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan hơi hồi hộp, trong đầu chớp tắt liên tục. Ý đồ của Sở Hạo, không phải lấy nàng làm lễ vật khiến Cố Tịnh Nam thay đổi chủ ý, là hẳn muốn mượn tay Vĩnh Thành Vương làm một mẻ, khoẻ suốt đời!

Diệp Ngưng Hoan căng thẳng, nếu nói vậy, cho nàng thêm rượu, nhất định là có vấn đề.

Nàng nghĩ như vậy, không tự chủ được mà nhìn cái chén trong tay Cố Tịnh Nam, rượu màu hổ phách, ở trong mắt nàng giống như một con rắn!

Xong đời, yến vô hảo yến (*), không ngờ hồng đến nước này! Nàng là người của Nhã Nhạc Cư, lại mượn Tịnh Viên hạ độc Cố Tịnh Nam, bốn cao thủ kia một lát nữa sẽ hành động, Cố Tịnh Nam sẽ chết sáng khoái.

(*) yến vô hảo yến: có tiệc như cũng xem như không có tiệc

Mà nàng, nhất định sẽ chôn cùng!

Đang lúc nàng kinh hoảng, chân đã không tự chủ được mà lui ra mấy bước, không được cũng phải được. Tiếng nhạc đã ngân vang, trắng sáng nhô lên cao, bóng nước gợn sóng. Điệu múa đã đến phần sôi động nhất, mọi người nhìn như mê như say. Đúng vào lúc này, một vũ cơ trong đó đã như Hằng Nga lướt trắng, tung người bay lượn.

Cố Tịnh Nam bất giác đứng dậy, thân mình hấn run lên, chân bắt đầu nhũn ra, nhưng đứng không nổi mà lão đảo mấy bước. Hấn vừa phản ứng kịp, đưa tay níu lấy Diệp Ngưng Hoan bên cạnh, hai mắt trở nên tàn ác: “Rượu này... Người thế nhưng...”

Linh cảm nhanh như vậy đã biến thành sự thật, Diệp Ngưng Hoan nhất thời run lấy bầy, lui về phía sau với tốc độ nhanh hơn. Được tính kia vô cùng mạnh. Lúc Cố Tịnh Nam phát giác thì tay đã không còn lực, hai mắt mờ lung, làm sao còn túm được ai. Hấn lão đảo mấy bước, nói với Sở Hạo: “Vương... Vương...”

Nhanh hơn là, vũ cơ bay lên kia hai tay vừa nhắc, lớp vải dài cuốn thành hai luồng, thoáng như mũi kiếm, bắn thẳng về phía Sở Hạo! Không phải Cố Tịnh Nam, mà là Sở Hạo!

Trong chớp mắt, tình thế đã đại loạn, ly chén nghiêng ngả vô số. Dưới lầu thị vệ bốn phía chen chúc chạy tới, lầu các to như vậy thoáng chốc hỗn loạn.

Diệp Ngưng Hoan bất chấp nghĩ nhiều nữa, nàng thừa dịp thời gian lui về phía sau mà dịch đến chỗ lan can, chợt xoay người một cái nhảy xuống lầu. Nàng phi thân nhảy xuống trong nháy mắt, hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận.

Sở Hạo cũng không phải là muốn giết Cố Tịnh Nam, hẳn chính là muốn cho chính mắt Cố Tịnh Nam thấy một trò hay, một màn kịch Vĩnh Thành Vương chớ cùng rút giậu, mượn cơ hội đưa mỹ nhân, dùng cao thủ giang hồ ám sát Đông Lâm Vương. Mà Cố Tịnh Nam hẳn, chẳng qua là đúng lúc có mặt ở đây, là thằng cha xui xẻo bị liên lụy!

Thông gia như vậy, đương nhiên không thể làm. Người có đầu óc ai lại muốn kẹt giữa tranh chấp hoàng tộc? Cho dù Đông Lâm Vương là thần tiên trên trời, cũng không thể gả con gái cho hẳn!

Diệp Ngưng Hoan phi người xuống, trước mắt quang ảnh loạn xạ. Lúc này hoàn toàn không thể duy trì tư thái duyên dáng được, nhưng trong lòng có sự kích động khôn cùng, may mà nàng phản ứng không tính là chậm, tuy rằng khi đoán được rượu có vấn đề, mấy tên cao thủ kia đã bắt đầu hành động, nhưng dù sao trước tiên nàng cũng phải chuẩn bị đã.

Thừa dịp Cố Tịnh Nam kia túm lấy, nhân cơ hội này mà nhảy xuống.

Nàng không đủ lực nhảy, thấy đã cách cây cầu bên dưới càng gần, cảm thấy hoảng hốt. Xong đời rồi, ngã chết mất!

Một cái bóng vút thẳng qua. Diệp Ngưng Hoan ở không trung không thể có bất kỳ động tác phản ứng nào, đành phải trơ mắt nhìn người nọ giương tay, kéo nàng khỏi con đường chết.

Nàng vừa lao xuống, được người nọ vừa vịn ôm lấy. Nàng vừa thò đầu ra thì ngậy người. Sương Lăng! Hẳn thế nhưng ở đây.

Sương Lăng ôm nàng nghiêng ngả, nhìn nàng một chút. Cái liếc mắt kia lại khiến Diệp Ngưng Hoan có cảm giác chấn động, hẳn đột nhiên kẹp vai nàng, nói nhỏ: “Đi!”

Nói xong, hẳn vừa kẹp vừa đá, tung cả người nàng lên, ném thẳng về mặt nước.

Lại gặp hãn, nhưng lần này ngẩn ngui trong phút chốc! Cơn kinh hãi khiến trái tim Diệp Ngưng Hoan ngàn vòng trăm chuyển, khổ sở và đau thương chồng chất kia, bởi vì cái nhìn lướt qua nhau này mà phân tán như mây khói.

Diệp Ngưng Hoan thoáng chốc mất thăng bằng, thân mình xoay trong gió lớn, mượn sức cánh tay này mà lặn xuống nước!

Bị nước lạnh như băng bao vây, nàng theo bản năng ẩn náu xuống bên dưới, trong lòng hỗn loạn.

Bây giờ nàng hoàn toàn trở thành một trong những sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, sợ là cả nước sẽ truy nã nàng, nàng nên chạy đi đâu?

Sở Hạo xóa sạch nợ của nàng, còn tưởng hãn ngu ngốc, hóa ra hãn tinh ranh hơn bất kỳ ai. Một chiêu này, quả nhiên là tàn nhẫn!

Nàng là nô tài, không có tư cách lựa chọn. Cho dù bảo nàng đi tìm cái chết, nàng cũng chỉ ngoan ngoãn duỗi cổ. Nhưng đến chết cũng không cho nàng biết rõ âm mưu đen tối, thật đáng buồn vô cùng!

Không tồi, nàng có chuẩn bị. Cho dù lúc trước nàng nhìn không ra ván cờ này, nàng cũng không có ý định bị người ta đưa đi!

Nàng lặn trong nước, vừa bơi qua cầu tìm chỗ ẩn náu, vừa bắt đầu cởi áo. Đã lâu không gặp Sương Lăng, nhưng hiểu nàng nhất, quả nhiên vẫn là Sương Lăng. Quãng vừa đúng, cây cầu trên đỉnh đầu che giấu nàng. Vỡ kịch bên trên đã bắt đầu, cứ ồn ào đi, huyên náo đến đất trời mù mịt mới tốt. Cơ hội của nàng, nay cũng đã đến.

Nàng chậm rãi lặn xuống dưới cầu, nổi lên để thở. Nghe thấy binh lính bên trên binh binh bang bang nổi lên bốn phía, gào khóc thảm thiết rất náo nhiệt. Thình thoảng có người bị đẩy xuống dưới, bì bõm trong nước chửi bậy kêu khóc.

Diệp Ngưng Hoan lúc này trong lòng chỉ ngóng trông Sở Hạo diễn đến cùng, tốt nhất là mấy tên sát thủ kia hung hăng một chút, bắt hãn làm thịt mới phải. Nàng khẽ thở ra, đang há miệng run rẩy mở nút thắt, bất thành lình một người từ trên cầu nhảy xuống. Bịch một tiếng, rơi đến chỗ phía trước cách nàng không xa.

Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, lập tức muốn lặn xuống. Nào biết người nọ vừa nhảy vào nước cũng không đập nước, ngược lại còn ngụp đầu xuống bơi lại đây, níu lấy cổ áo của nàng.

Nàng sợ tới mức ngậm miệng lại, vừa sợ vừa kinh hãi đối diện với ánh mắt của Sở Hạo!

Sở Hạo một tay tóm lấy nàng, dựa vào ngọn đèn trên cầu mà nhìn chăm chăm lớp áo mỏng dán sát da thịt mở nửa cổ áo của nàng. Đó là một bộ tiểu sam của tạp dịch trong Tịnh Viên, được nàng mặc trong tầng tầng lớp lớp sa y.

Vừa thấy bộ tiểu sam bên trong, nét mặt Sở Hạo lại dữ tợn ba phần, nhìn chòng chọc gương mặt nàng đã sợ tới mức tái xanh, lạnh lẽo nói: “Lại muốn chạy?”

Diệp Ngưng Hoan bị hãn kéo đi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bên tai vù vù, đầu óc đã mất đi khả năng suy tính. Nàng giãy giụa theo bản năng, lại cảm thấy tay hãn như kìm sắt không thoát được. Dưới cơn hoảng sợ, ham muốn sinh tồn khiến nàng ra sức lặn xuống dưới, muốn mượn kỹ năng bơi giỏi của mình thoát khỏi sự vướng víu của Sở Hạo.

Nàng chột chìm xuống, Sở Hạo nhất thời chưa chuẩn bị, bị nàng kéo suýt nữa thì không ngoi lên được. Kỹ năng bơi lội của hãn quả thật không bằng nàng, nhưng hãn dựa vào khí lực lớn, nâng tay giữ lấy trụ cầu trong nước, nhanh chóng ổn định thân thể, còn không ngừng túm nàng kéo lên. Hai

người cứ phân cao thấp trong nước như vậy, một người liều mạng muốn lặn xuống, một người ra sức muốn ngoi lên.

Diệp Ngưng Hoan giãy mấy lần cũng chưa thoát ra được, cổ áo lại bị hắt siết, không khí từ từ không còn đủ, động tác giãy giữa cũng dần dần bớt lại.

Sở Hạo quả thật cũng quá mức mệt mỏi, kỹ năng bơi lội của hắn không bằng Diệp Ngưng Hoan, trong nước có lực cản, khiến khí lực của hắn cũng khó mà phát huy, chỉ có thể dựa vào sự ngang ngược túm nàng không buông. Diệp Ngưng Hoan lại một lần nữa cố gắng lặn xuống không có kết quả, lại bị Sở Hạo mạnh mẽ túm lấy ngoi lên mặt nước.

Nàng hít một hơi dài, giữa bọt nước bắn tung tóe nhìn thấy mấy đốm lửa nhỏ trong mắt Sở Hạo bắn ra, quả thật giống như ác quỷ, khiến Diệp Ngưng Hoan rợn cả tóc gáy. Nay nàng trở thành một trong những sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, trốn không thoát đâu được, kết cục có thể tưởng tượng ra.

Sợ hãi đến cực hạn trở thành phần nô, tuyệt vọng đến cuối cũng thành phần nô.

Nàng dùng hết sức lực toàn thân mà giãy giữa, nện một quyền lên ngực Sở Hạo, tiếp theo thì đá liên tục. Trong nước không tiện dùng sức, lực trên tay lại không đủ, đánh chưa chắc đau, nhưng bọt nước văng khắp nơi khiến hắn không nhìn bằng mắt được.

Sở Hạo bị sự phát khùng của Diệp Ngưng Hoan làm cho sốt ruột, dứt khoát không giữ trụ cầu nữa, vung tay ra, kéo y phục của nàng, nhất thời trước ngực nàng tét thành một mảng lớn, xé rách toàn bộ ngoại sam với áo ngắn bên trong.

Diệp Ngưng Hoan đá lung tung, cũng không quan tâm, hét chói tai: “Buông ra!”

“Không buông!” Sở Hạo bấu cố họng của nàng không cho nàng lên tiếng, nghiêng rãng nghiêng lợi xé quần áo của nàng, rõ ràng muốn cho nàng trần truồng, không thể lên bờ!

Diệp Ngưng Hoan cảm tức, phần nộ đến cực điểm. Tay phải nàng vô lực, tay trái giãy giụa bẻ tay hẳn ra, thấy quần áo trên người đã hoàn toàn đi đời nhà ma, chỉ cảm thấy oán hận kia sắp nổ tung.

Hắn không xem nàng như con người, lợi dụng xong rồi sẽ không cho nàng chết tử tế được! Diệp Ngưng Hoan cảm thấy nhanh chóng bị hắn bóp chết tươi, căn bản không còn khí lực lặn xuống nước nữa, thật sự là giãy không ra, nàng xoay người dùng tay trái túm hẳn. Hắn tin chắc nàng mệt mỏi rồi, chỉ mặc nàng quẫy nước, căn bản không quan tâm cũng không thả lỏng.

Diệp Ngưng Hoan đạp loạn hai chân, tay trái mò lung tung đụng đến một vật cứng bên hông hẳn, không nói hai lời hợp lực kéo ra, đúng là hàn quang lóe lên.

Sở Hạo cảm giác được, vung tay ra muốn cướp lại từ nàng, nhưng vừa buông lỏng tay, Diệp Ngưng Hoan lại lặn xuống, Sở Hạo lập tức bị nàng kéo xuống. Tóc nàng lay động như rong tảo, hai mắt của nàng trong nước trợn lên giống như yêu quái, đem hết toàn lực đâm về phía ngực hẳn.

Dưới cơn phần nộ điên cuồng, khí lực bùng nổ hoàn toàn, cắm giữa hõm vai phải của Sở Hạo. Máu trong nước dày đặc như tơ, cả người hẳn run lên, nhất thời sặc mấy cái. Diệp Ngưng Hoan muốn rút đao, nhưng thế nào cũng không rút ra được.

Nàng cũng không có lực, hai người vướng víu chìm xuống, lúc này Sở Hạo đột nhiên duỗi tay lại đây, bóp chặt cổ nàng. Nàng hé miệng, uống mấy ngụm nước, nhất thời khó chịu muốn vỡ tung, hai mắt khê đảo, thần chí mơ mơ màng màng.

Cùng nhau chết đuối cũng tốt, Diệp Ngưng Hoan oán hận nghĩ, bóng tối cứ vậy mà cuộn sạch.

Sở Hạo vùng vẫy trong nước thăm dò, túm Diệp Ngưng Hoan, kéo nàng lên bờ. Mắt liếc xem có còn ai chạy qua không, hăn xoay người dùng áo che thân nàng lại, cũng không nhìn ai, há miệng mắng: “Khốn kiếp!”

Tiếng mắng của hăn rất hiệu nghiệm, bước chân nhất thời dừng lại. Xa xa chỉ nghe thấy một người khàn giọng đáp lại: “Thập Cửu điện hạ, là thuộc hạ Đồng Tinh Hồ.”

Hăn nghe ra, nhưng không để ý tới, chỉ lắc lắc đầu cố gắng giữ sự minh mẫn, miệng sặc ra máu, hăn phun hai cái, mắt liếc nhìn chuôi đao trên hõm vai, nha đầu chết tiệt kia, muốn mạng của hăn!

Kỹ năng bơi của nàng thật sự rất giỏi, muốn kéo nàng qua không dễ dàng. Ở trong nước lại không tiện tránh, nếu không phải hăn dùng lực làm cho đao khảm chết trong thịt khiến nàng không nhổ ra được, bằng dáng vẻ điên cuồng của nàng lúc đó, lại bỏ một cái không tốt thì ngay tim của hăn.

Nghĩ như vậy thì bốc hỏa, hăn hận không thể kéo nàng dậy đánh một trận! Bên trong áo ngoài còn mặc một bộ, thì ra đã sớm tính chạy.

Nàng không nhìn ra ván cờ kia, nếu đã nhìn ra, nàng sẽ không vui vẻ mà thêm rượu cho Cố Tịnh Nam như vậy. Nàng cũng muốn nhân cơ hội chạy trốn bằng đường thủy, sáng sớm đã mặc một bộ áo ngắn lót ở bên trong, định sau khi nhảy vào hồ thì cởi ngoài sam, thừa dịp đêm đen nhiều người lẫn vào trong đám tạp dịch, lại tìm cơ hội chạy trốn.

Chạy chạy chạy, con bé này cả đầu chỉ biết chạy, nghĩ hay lắm!

Đồng Tinh Hồ thấy hăn không nhúc nhích một lúc lâu, nhìn nhìn Sương Lăng bên cạnh. Sương Lăng chỉ ngơ ngác nhìn, vẫn không động đậy. Đồng

Tinh Hồ huých hấn một cái: “Người thất thần làm gì? Không phải người biết rõ tâm tư Vương gia nhất sao? Hỏi một câu đi chứ?”

Sương Lăng thấy người Sở Hạo đè nặng dưới thân, mơ hồ lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, nhưng rất nhanh đã bị Sở Hạo nhét xuống dưới thân mình.

Trong lòng thoáng chốc buốt lạnh hết một nửa, không ngờ Vương gia lại tinh mắt như vậy, nàng vừa rơi xuống hồ, Vương gia liền nhảy xuống theo sau. Như vậy trước đó mình ném nàng đi, Vương gia cũng thấy được chăng?

Trong lúc bưng tỉnh, vai bị Đồng Tinh Hồ đẩy một cái, hấn đành phải bình tĩnh lại, đứng hỏi xa xa: “Vương gia, Cố đại nhân an trí ở Nhạc Tư Trai, Thụy cô cô đang trông nom hấn. Không bằng kêu vài nha hoàn lại đây trước?”

Đồng Tinh Hồ không nhìn thấy dưới thân Sở Hạo còn che đậy một người, có chút không rõ, cả đồng người đều ở đây, gọi nha hoàn làm gì?

Lại nghe Sở Hạo không còn sức lực nói: “Vậy gọi lại đi.”

Đồng Tinh Hồ không dám hỏi nhiều, vội vàng vẫy tay ra hiệu, cũng rất bội phục nhìn thoáng qua Sương Lăng, rốt cuộc là theo Vương gia lâu nhất, biết được tâm tư của hấn!

Sương Lăng căn bản cũng không nhìn Đồng Tinh Hồ, trong lòng chua xót. Hấn không cứu được nàng, hấn có thể làm, chẳng qua là giúp nàng xuống hồ. Nhưng vô ích, nàng đúng là vẫn còn bị hãm ở chỗ này. Hấn bất lực!

Rất nhanh một đồng tiểu nha hoàn vội vàng lại đây, vây quanh Sở Hạo, liên tục kéo hấn muốn đỡ hấn.

Thụy nương nghe tin xong cũng chạy tới, vừa thấy bộ dáng nửa chết nửa sống của Sở Hạo, nhất thời sốt ruột, nhảy đến bên cạnh Sở Hạo, Sở Hạo vừa thấy bà thì thả lỏng người, nhẹ giọng nói: “Đừng để nàng ấy chết...” Nói xong, đầu trở nên nặng nề. Chết tiệt, bị nàng kéo ở trong nước bị sặc gần chết, nay lại mất máu, thật sự là hôn mê.

Thụy nương nghe xong, nhận nhìn sự đau lòng mà cho người ba chân bốn cẳng nâng Diệp Ngưng Hoan đi, cũng tự mình giúp đỡ Sở Hạo. Đồng Tinh Hồ lúc này mới phát hiện dưới thân Sở Hạo vốn giấu một nữ nhân, khó trách không cho bọn họ tiến lên.

Hắn thấy Thụy nương vẫy tay với hắn, lúc này mới dám đi qua, giúp nâng Sở Hạo lên. Thấy Sở Hạo đã trúng một đao, mắt choáng váng, lập tức quỵ xuống: “Thuộc hạ đáng chết, không thể bảo vệ điện hạ chu toàn...”

Sở Hạo lười nói chuyện, Thụy nương ra hiệu cho Đồng Tinh Hồ nhanh chóng cứu người quan trọng hơn, Đồng Tinh Hồ không dám đụng đao trên vai hắn, chỉ lấy vải bố siết chặt vết thương, ngăn cho máu chảy ra, lập tức thật cẩn thận cùng với mọi người giúp nâng Sở Hạo lên, bước chân nhanh chóng mang vào Song Huy Lô.

Sở Hạo thở phào nhẹ nhõm, liền bỏ mặc ý thức của mình mà mơ màng.

Mười sáu tháng tám năm Chương Hợp thứ chín, Sở Hạo mở tiệc chiêu đãi Cố Tịnh Nam ở Tịnh Viên, kết quả Cố Tịnh Nam trúng độc, Sở Hạo bị chém. Năm thích khách, một người bị bắt, bốn người chạy trốn mất tích.

Diệp Ngưng Hoan mê man ngủ hai ngày, vừa tỉnh lại, còn chưa kịp phân biệt sáng chiều đã bị Thụy nương kéo cánh tay túm vào phòng ngủ đông lâu Liêu Hoa Thai. Cả người nàng đau đòi mạng, tóc tai bù xù, ngay cả xiêm y cũng bất chấp ăn mặc chỉnh tề, đối mặt với Thụy nương như sói như hổ, làm sao còn là đối thủ, gần như là bị ném vào.

Sở Hạo đang tựa vào đầu giường uống thuốc, Phùng Đào đứng bên cạnh hẩn. Sắc mặt hẩn trắng bệch, mặc một bộ trung y tơ trắng hơi cũ, cổ áo nửa mở, có thể thấy bên trong quần đầy vải.

Phùng Đào thấy nàng đến đây, cũng không nói gì. Thụy nương một cước đá Diệp Ngưng Hoan quỳ trên mặt đất, ánh mắt kia hận không thể nhổ hết tóc nàng ra.

Diệp Ngưng Hoan thẳng cổ, buồn bực hừ một tiếng đứng thẳng dậy. Bọn họ tức giận? Nàng còn chưa tức giận đâu, nên lợi dụng cũng đã lợi dụng, muốn giết thì giết, dù sao nàng đời này hồ đồ đến mức này, nàng cũng không có gì để sợ.

Sở Hạo liếc mắt nhìn nàng, nói: “Rõ ràng chẳng hiểu tình hình, cũng mặc thêm y phục ở bên trong, thật sự là lúc nào cũng muốn chạy hả?”

Diệp Ngưng Hoan không nói chuyện, Thụy nương thấy nàng như vậy thì tức giận, nâng tay muốn cho nàng một cái tát.

Sở Hạo dùng ánh mắt ngăn lại, Thụy nương nhịn cơn tức, liếc mắt nhìn Phùng Đào, hai người hành lễ với Sở Hạo rồi lặng lẽ lui xuống.

Sở Hạo vẫy tay với Diệp Ngưng Hoan, ý bảo nàng tiến lên.

Diệp Ngưng Hoan giùng giảng đứng dậy, cứng cổ, cắn răng nói: “Ta hạ độc mưu hại Cố Tịnh Nam, còn dẫn thêm vài tỷ muội tới giết người. Nay sự tình bại lộ, cũng không còn gì để nói, muốn giết muốn đánh muốn gì cũng được, đừng lãng phí thời gian.”

Sở Hạo cười cười: “Vậy nàng thế nào mà chui được vào đây?”

Diệp Ngưng Hoan tức giận không nói nên lời, nàng trừng mắt định tức giận mắng, Sở Hạo nhìn nàng chăm chăm nói: “Bây giờ nàng là trọng phạm, tính ở đây tránh hoạ, hay là áp nàng đi đại lao hình ngục thẩm tra hả?”

Tay phải Diệp Ngưng Hoan lại bắt đầu không khống chế được, nàng không thể nén được giận: “Không cần thẩm tra, không phải là muốn tìm một cơ hội tra rõ Nhã Nhạc Cư sao? Bây giờ có rồi, cứ làm đi!”

Diệp Ngưng Hoan có ngu ngốc thì trải qua lần này cũng có thể suy nghĩ cẩn thận. Vĩnh Thành Vương giúp Công chúa trốn đi, hành tích bại lộ ở núi Phong Duyệt. Cho dù ở Hoàng Sơn đã thấy rõ tiên cơ, thậm chí muốn mượn lần này mà giết chết Công chúa, lấy cớ Vĩnh Thành Vương hộ tống không thuận lợi mà điều tra ngoài khuôn phép, nhưng đáng tiếc thất bại trong gang tấc, Công chúa vẫn thoát thân. Vĩnh Thành Vương được tin, nhất định đưa Công chúa đi an toàn. Hoàng thượng không lấy được cớ, lại ngại thân phận tôn thất của Vĩnh Thành Vương, đành phải nhịn cơn tức này lại, lại tìm cơ hội khác.

Tục ngữ có câu, không sợ lúc trộm ra tay, chỉ sợ lúc chúng đang rình rập. Vĩnh Thành Vương cứ luôn rình rập ngôi cửu ngũ. Bây giờ, không phải đã có một cơ hội rất tốt rồi đó sao? Vũ cơ Nhã Nhạc Cư lại là sát thủ, dám làm chuyện ám sát ở nơi cao quý như Tịnh Viên, một Hoàng đế với bản tính cương chiêu đệ đệ vừa xem trọng công thần, sao lại chịu để yên? Cho dù dựa trên dự tính ban đầu cởi bỏ hiềm nghi với Vĩnh Thành Vương, cũng nhất định là muốn tra rõ Nhã Nhạc Cư!

Ván cờ này rõ ràng là chỉ về phía Vĩnh Thành Vương, hôn nhân chẳng qua là thuận tiện thêm chút lợi tức mà thôi.

Mở tiệc chiêu đãi là Cố Tịnh Nam, vào rọ cũng là Vĩnh Thành Vương. Tuy rằng suy nghĩ cẩn thận, nhưng vẫn chậm. Nàng dâng rượu trên tiệc, hết thủy đều không thể vãn hồi.

Nàng vẫn không cam lòng, tức giận. Dù sao cũng biết kết cục, cứ dứt khoát nói ra cho thoải mái. Sở Hạo nhếch đuôi lông mày, nhìn bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Diệp Ngưng Hoan, nghiêng người sang túm nàng,

nàng lấy làm kinh hãi, cho dù thân mình có vô lực thì vẫn lui về phía sau tránh.

Sở Hạo vừa động thủ thì vết thương đau nhức không ngừng, mơ hồ thấy lụa trắng lại rỉ ra màu đỏ. Diệp Ngưng Hoan thấy có phần sung sướng, cảm ghét càng thêm to gan, muốn nhân cơ hội đạp hấn một cái, trước khi chết cũng hả giận.

Nàng còn chưa kịp động thủ, đột nhiên nghe thấy Thụy nương bên ngoài cất giọng: “Hoàng thượng? Nô tì không biết Hoàng thượng giá lâm, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Diệp Ngưng Hoan thoáng chốc ngây người, đầu óc kích động, cũng không biết sao lại thế này, nhưng lại theo bản năng nhìn về phía Sở Hạo.

Hắn nhìn nét mặt của nàng, nở nụ cười, vén chăn lên: “Lại đây.”

Bên ngoài đã có tiếng Hoàng thượng vang lên: “Phượng Thụy đứng lên đi, trẫm sợ quấy rầy nó nghỉ ngơi, chỉ lại đây nhìn một cái. Nhạn Hành thế nào? Ngủ rồi?”

Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy sau óc tê rần, theo bản năng tiến lên từng bước. Đột nhiên cảm thấy không đúng, bây giờ nàng còn có cái gì để sợ... Bên này nàng đang do dự, bên kia Sở Hạo néo một cái. Cũng không biết lúc này hắn lấy khí lực ở đâu ra, kéo thẳng nàng lên trên giường, tay trái kẹp chặt nàng vào trong ngực. Nàng muốn đá hắn, hắn lại chen chân kẹp một cái, buồn bực nói: “Nàng không sợ chết, cũng phải suy nghĩ một chút cho Sương Lăng nhỉ?”

Câu này lập tức khiến nàng mất hết khí lực toàn thân, Sở Hạo lấy chân phủ lên đầu nàng, vừa mới nghiêng người, Chương Hợp Đế Sở Lan đã bước vào, phía sau là Đại thái giám Nhạc An Thọ.

Thụy nương, Phùng Đào cùng vài tôi tớ theo sát sau đó, Thụy nương nhìn lướt qua trong phòng, nét mặt hơi có chút khẩn trương.

Sở Hạo vừa chống đỡ người, Sở Lan thấy vậy vội vàng tiến nhanh mấy bước lại đây: “Mau mau nằm xuống, cẩn thận lại đụng vết thương. Thế nào? Nhìn một chút, sắc mặt này còn rất kém.”

Sở Hạo cười cười: “Tối rồi vẫn tới đây, thần đệ thật áy náy.”

Sở Lan nhìn kỹ Sở Hạo, lại nhìn vết thương, rồi thở dài, quay lại nhìn Phùng Đào và Thụy nương: “Trong phòng này thế nào một người cũng không có? Nuôi một đám nô tài cũng chỉ biết làm cảnh, cũng không biết hầu hạ?”

Thốt ra lời này, Phùng Đào, Thụy nương cùng mấy tôi tớ vội vàng quỳ xuống

Sở Hạo nói: “Nhiều người quá mắt, chỉ muốn một mình cho yên tĩnh.”

Diệp Ngưng Hoan ở bên cạnh Sở Hạo, không dám thở mạnh, tim đập điên cuồng. Tay nàng vốn cầm lấy góc áo Sở Hạo, lại bị tay hắn cầm. Lòng bàn tay của hắn hơi nóng, nàng đè nén không giãy giụa, đành phải để cho hắn siết như vậy.

Sở Lan hừ một tiếng, vung tay ý bảo mọi người đứng lên. Đám người Thụy nương vội vàng tạ ơn đứng dậy, lui ra ngoài chuẩn bị trà bánh.

Sở Hạo nói: “Mẫu hậu có khỏe hơn chút nào không?”

Sở Lan nói: “Hôm nay khá hơn chút, ăn được nửa chén cơm. Đệ cũng thật là, không cần phải giống y như thật như vậy, bị thương nặng như thế...”

Sở Hạo ở trong chăn véo Diệp Ngưng Hoan một cái, cũng không sợ nàng nhảy ra. Cảm giác nàng đang run rẩy, tâm tình nhất thời tốt hơn chút: “Ảnh

Nguyệt Môn rốt cuộc là tuyển chọn từ giang hồ, làm sao nhiều như vậy? Sương Lăng ẩn nấu hơn mười năm cũng chỉ có thể nhìn lên vài chiêu thức, không phải thật. Chỉ có điều đám người này thân thủ rất cao, nếu có thể được triều đình sử dụng, vẫn có thể xem là một lưỡi dao sắc bén. Vừa hay mượn việc này, một là chứng minh lòng trung thành của bọn họ, hai là đồn ép Chính Diêu. Về phần Cố Tịnh Nam...”

Sở Lan nói: “Đệ yên tâm, hãn cũng không phải đồ ngốc, làm sao có thể mong muốn liên lụy trong đó? Huống hồ hôn sự này vốn là một bên Thái hậu bằng lòng, hãn đã nói với ta, hoãn mấy ngày sẽ đến nói với Thái hậu. Để hãn tự mình đi thôi, Thái hậu cũng không có cách nào. Dù sao vẫn tốt hơn huynh đệ chúng ta đi nói, khiến bà khó chịu.”

Sở Hạo cười cười, Thụy nương dâng trà tiến vào, Nhạc An Thọ tự mình nhận lấy đặt lên trên bàn rồi dẫn mọi người lui ra.

Sở Lan nói: “Thái hậu vừa ý Cố gia là vì Tam nữ nhi nhà hãn phẩm hạnh vô cùng tốt, lại lớn lên trước mắt Thái hậu, biết chút cơ sở. Cố gia là trọng thần có công trong triều, lại có hai vương nương tựa... Ta biết đệ lo cho ta, phần tâm ý này, chỉ có huynh đệ chúng ta sáng tỏ.”

Sở Hạo nói: “Nha đầu Cố gia kia rất giả dối, cả ngày lấy lòng trước mặt Thái hậu, ta thấy nàng ta rất phiền.”

Sở Lan bất đắc dĩ bật cười: “Đệ à... Thật sự là nuông chiều đệ đến hỏng rồi.” Nói xong thở dài, “Nếu không phải ta không con, cũng không đến mức dẫn tới tranh giành. Ta đã qua tuổi bốn mươi...”

Sở Hạo cười cười: “Hoàng huynh đang tuổi chính thịnh, lo gì không có con trai?”

“Nhạn Hành, huynh đệ chúng ta không nói mấy lời xa lạ. Đệ sợ người ta nghị luận, vẫn tránh ở Tịnh Viên, mấy lần từ chối hôn sự. Năm đó chọn Chính Diêu là bất đắc dĩ, hãn là cháu đích tôn của Tiên đế, lại là con cháu

của chúng ta, lão thần trong triều hơn phân nửa chống đỡ cho hãn. Nhưng hãn một lòng không hề thần phục, trước mượn Công chúa liên kết với Ô Lệ, ngay cả ta cũng biết rõ, nhưng vẫn ngại cho tôn thất không thể xử lý hãn.” Sở Lan thở dài, “Xưng vua xưng chúa, quả thật không dễ chút nào!”

Sở Lan còn nói: “Nói một chút, nếu ta vẫn không có con trai, dù cho không chọn tôn thất thì sớm muộn gì cũng phải chọn con cháu tôn thất đưa vào dòng chính. Trong lòng ta, hi vọng nhất tất nhiên là huyết mạch của đế. Đến lúc đó ta làm chủ cho đế, lại thay đế chọn một người. Sớm ngày đưa con cháu vào trong cung, để Thái hậu an tâm, cũng ngăn miệng chúng thần.”

Sở Hạo gật đầu đáp: “Hoàng huynh nói phải.”

Sở Lan thấy hãn lộ ra chút chán nản, liền đứng lên nói: “Ta cũng không muốn làm đế mệt mỏi, cứ nghỉ ngơi cho tốt. Nếu những người thân cận lo liệu không tốt, vậy thì hồi phủ ở mấy ngày đi. Dù sao hành cung cũng gần, có gì cũng tiện. Thái hậu vẫn rất nhớ, đế cũng phải để bà sống yên ổn chút.”

“Để ta ở mấy ngày rồi trở về.”

Hãn đưa mắt nhìn Sở Lan đi ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác Diệp Ngưng Hoan trong lòng vẫn không nhúc nhích, hãn sừng sốt một chút, xoắn chân lên nói: “Còn giả bộ cái gì...”

Giọng của hãn nhất thời ngừng lại, bởi vì đối diện với ánh mắt của nàng. Nàng nửa hất mí mắt, tóc dài có phần hỗn độn, sắc mặt có hơi khác thường đang chuyên chú tìm tòi nghiên cứu.

Hãn đang định vịn mặt nàng lại, nàng đã mở miệng: “Người không xong rồi.”

Tay Sở Hạo ngừng giữa không trung, ánh mắt trở nên cứng lại. Diệp Ngưng Hoan yên lặng nhìn hắn, cũng không biết vì sao, đáy lòng dâng lên một chút mê lương. Nàng rõ ràng là cảm hận, nghe Hoàng thượng nói xong, rõ ràng là nên vui sướng khi người gặp họa, nhưng đáy lòng như bị ném vào một viên đá nhỏ, tầng tầng sóng gợn tràn ra ngoài, là mơ hồ khổ sở.

Sở Hạo bỏ tay xuống, khóe miệng hơi cong lên, mang theo nụ cười hài hước: “Kia là nét mặt gì?”

Nàng thở dài, giãy giụa chống nửa người dậy, rũ mắt không nói lời nào.

Sở Hạo im lặng trong chốc lát, hỏi nàng: “Nàng sợ ta đưa nàng cho Cố Tịnh Nam, sáng sớm đã chuẩn bị nhân cơ hội chạy trốn? Chỉ là lần này muốn mượn tiệc thoát khỏi, quần áo thì có thể mặc thêm một bộ, nữ trang cũng không cần theo, người không có đồng nào nàng cũng muốn chạy?”

Diệp Ngưng Hoan cười lạnh: “Ta chỉ xem mình là lẽ vật, không ngờ với điện hạ mà nói ta còn có chỗ trọng dụng này. Sớm biết...”

“Nếu thật cho nàng lăn lộn đi ra ngoài, có tính toán gì không?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, lời mắng chửi đầy bụng đột nhiên bị câu này của hắn làm cho nghẹn ở cổ họng, cũng không biết nên nói thế nào. Nghe hắn lại hỏi: “Đi tìm Lục Sương Lăng sao?”

Nàng vội vàng ngẩng đầu nói: “Đương nhiên không phải...” Nhìn vẻ mặt chẳng ừ hử gì của hắn, nàng bổ sung: “Ta cũng không có ước hẹn gì với huynh ấy, trong lòng người biết rõ.”

“Ta làm sao mà biết? Ta lại không ở Nhã Nhạc Cư mười mấy năm với hắn.” Hắn rất không phân rõ phải trái khiến Diệp Ngưng Hoan tròn tròn mắt, sau một lúc lâu nàng thở ra, cố nén nói chậm: “Dù sao người đã được đền bù như mong muốn, cần gì phải...”

“Ta không có.” Sở Hạo ngắt lời nàng, nửa ngoạ đầu liếc nàng một cái, “Ta không thể toại nguyện, nàng cũng đừng như ý. Uống công cho nàng đâm hủ?”

Diệp Ngưng Hoan bị hủ làm nghẹn một hơi dở khóc dở cười, nếu không phải hủ nắm chết nàng không buông tay, nàng làm sao có thể đâm hủ? Cũng không phải nàng giữ hủ ở đây, cũng không phải nàng khiến hủ làm chuyện chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Hủ lấy trứng chọi đá, mượn một người như nàng giận cá chém thớt, còn ra vẻ là chuyện đương nhiên.

Nàng chớp mắt mấy cái, ngừng lại kích động muốn giáng cho hủ một bạt tai. Quả thật, hủ là chủ, nàng là nô tài, chỉ bằng thân phận, hủ đã có thể chà đạp nàng.

Nàng cố gắng nuốt cơn tức xuống, thấp giọng nói: “Ta đây đành phải bồi thường cái mạng này cho người thôi...”

“Bớt nói nhảm đi, cái mạng này của nàng vốn là của ta!” Sở Hạo liếc nàng, “Ăn của ta, ở của ta, lại có thể đập lên mặt mũi của ta, lại năm lần bảy lượt chạy trốn không nói, còn lấy đao đâm ta. Ý vào bà ngoại không đau cậu không thương, không cha không mẹ thì không kiêng kỵ làm mấy chuyện vô liêm sỉ này. Nàng đùa giỡn khốn kiếp như vậy? Vậy...”

Tiếng ngân của hủ còn chưa rơi xuống, tay tìm tòi chuẩn xác không lầm néo lỗ tai của nàng, lập tức kéo nàng đến trước mặt.

Diệp Ngưng Hoan vốn bị hủ làm cho tức giận đến run cầm cập, máu não lên đỉnh đầu đang định chửi ầm lên. Làm sao dự đoán được hủ đột nhiên kéo lỗ tai nàng, hơn nữa tay hủ rất lớn, vịn người nàng mềm nhũn trực tiếp úp sấp ngã vào đùi hủ. Nàng chỉ cảm thấy tai trái đau từng cơn, quờ quào tay muốn tách ngón tay của hủ.

Hắn căn bản không buông, chẳng những không buông mà còn bỏ thêm sức, Diệp Ngưng Hoan nhịn không được mà hô thành tiếng, thân mình xoay loạn muốn thoát khỏi kẹp tay của hắn. Chưa từng thấy hắn như vậy, chỉ có nữ nhân mới kéo tóc nhéo tai được hay không, hắn lại có thể dùng chiêu này đối phó với nàng!

Sở Hạo tuý nàng vùng vẫy, tay kia cũng nhéo một lỗ tai khác của nàng, tiến hành đồng bộ. Cả người Diệp Ngưng Hoan đều nằm úp sấp, hai chân đạp loạn mấy cái. Tay nàng thật sự không có lực, không có cách nào giải cứu lỗ tai đáng thương của mình, không lâu sau liền cảm thấy hai tai nóng bừng, hợp với cả khuôn mặt đều bắt đầu nóng lên. Nàng vừa tức lại vừa đau, ngọn lửa vọt lên càng ngày càng cao, dứt khoát không cứu lỗ tai của mình nữa, tay trái mò vào trong chăn, sờ lung tung đến thắt lưng của hắn, véo một cái đau đòi mạng. Đau đớn trên lỗ tai chột tăng lên, nàng vừa đau vừa nôn nóng, sau đó ra sức cạy hắn.

Lúc Thụy nương và Phùng Đào tiến vào thì nhìn một màn như vậy: Sở Hạo và Diệp Ngưng Hoan đánh nhau trên giường, chăn cũng đã bị đạp đến góc tường rồi.

Sở Hạo cau mày, hai tay vạy lỗ tai Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan tím mặt ngoẹo đầu, nhe răng há miệng cạy hông Sở Hạo.

Hai người sợ ngây người, trừng mắt cả buổi trời cũng không phản ứng kịp, cũng không biết là nên xông lên can ngăn hay là đơn giản đóng cửa lại xem như không thấy mà quên đi.

Thụy nương trừng mắt nhìn, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà tiến lên mấy bước, bất thành lình lại nhìn thấy nét mặt Sở Hạo, rõ ràng hắn cau mày vẽ mặt thống khổ, ánh mắt kia cũng loé lên, khóe miệng còn mang theo ý cười, càng như là thích thú.

Bà suy nghĩ một chút, cuối cùng kéo cánh tay Phùng Đào lui ra sau. Phùng Đào há lại không rõ? Nhìn thoáng qua hai người trên giường, không thể nói rõ là cười hay thờ dài, đi theo Thụy nương lặng lẽ lui ra ngoài, thuận tiện khép cửa lại.

Diệp Ngưng Hoan cuối cùng bởi vì tay nửa tàn mà thua trận, hơn nữa lỗ tai thật sự đau khủng khiếp, đành phải đưa tay lên trước, giã giũa giải cứu lỗ tai, sắc mặt khó chịu thờ loạn trên giường, cổ họng nhẹn không được mà lầm bầm: “Buông... Buông buông...”

Sở Hạo nhẹ nhàng thả lỏng lực, vẫn kéo lỗ tai nàng, ngoài miệng vẫn rất không cam lòng ngừng lại: “Không phải nàng rất kiên cường sao? Đây còn chưa phải gia hình đâu, tiếp tục cắn ta đi!”

Diệp Ngưng Hoan sắp khóc, gặp phải chủ nhân điên điên khủng khiếp như vậy, khiến nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Nàng cũng còn lực xoay người tránh, nằm úp sắp sống dở chết dở thờ hỗn hển: “Nếu ta kiên cường thì đã sớm...” Lỗ tai lại bị hấn nhéo một cái, nàng đau quá, liên tục đập giường, “Đau... Thật sự đau...”

Hấn một tay kéo nàng dậy, nhìn lỗ tai bị hấn nhéo đỏ bừng, hất mày hỏi: “Sao nàng biết Hoàng thượng sẽ không tha ta?”

Diệp Ngưng Hoan không tự chủ được mà xoa xoa lỗ tai của mình, vừa hít hơi vừa nhìn hấn: “Còn không nghe ra sao? Nếu thật suy nghĩ cho người, cần gì phải từ chối con gái Cố thị? Sợ người cùng liên thủ với hai vương, lại thông đồng với quyền quý trong kinh.”

Thấy nàng há miệng không ngừng xoa lỗ tai, Sở Hạo vô cùng hả hê, cũng không thèm để ý ngữ khí của nàng. Hấn duỗi tay, nàng cho là hấn vừa muốn véo nữa, vội vàng muốn trốn.

Nào ngờ hấn xoa xoa tai trái của nàng, thay nàng vuốt ve nói: “Ta đây phải thế nào mới thoát thân được?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt: “Người hỏi ta?”

Sở Hạo thở dài: “Có thể không coi ta ra gì mà chạy trốn hai lần, không hỏi nàng thì hỏi ai?”

Lần thứ nhất, có thể ở trong khoảng thời gian thật ngắn không người nội ứng ngoại hợp, tìm ra lỗ hổng thành công thoát thân. Lần thứ hai, dưới tình huống người hãm trong khốn cực không hiểu chuyện đã chuẩn bị trốn đi, nếu không phải hãn nhìn chăm chăm, quả thật là có thể đắc thủ. Cao thủ chạy trốn đến mức này có thể đi đâu tìm?

Diệp Ngưng Hoan gãi gãi đầu, quăng ánh mắt nói: “Mấy chiêu này của ta đều không thích hợp với người. Người là hậu duệ thiên hoàng quý tộc, thay vì động thân thì cứ dứt khoát cam chịu số phận...”

Lời còn chưa dứt đã bị cánh tay Sở Hạo siết chặt, Diệp Ngưng Hoan nhìn mảnh vải trên vai hãn, thật muốn nện một quyền lên vết thương của hãn.

Sở Hạo thấy ánh mắt nàng nhìn chăm chăm chỗ đau của hãn, liền đoán ra suy nghĩ của nàng, hất mày siết nàng càng chặt: “Nàng cũng không cam chịu số phận, còn khuyên ta chấp nhận? Nếu ta không thể tự tại, ai cũng đừng mong được sung sướng. Đặc biệt là nàng, Diệp Ngưng Hoan!”

Diệp Ngưng Hoan vẫn không nhúc nhích, trước đó đại chiến ba trăm hiệp trong hồ với hãn, nay lại bị hãn véo đến chết đi sống lại, lúc này nàng hít vào thì nhiều mà thở ra không được bao nhiêu, càng miễn bàn đến chuyện đấu võ mồm với hãn. Nàng buồn bực như vậy, Sở Hạo lại cảm thấy không thú vị, vò đầu nàng lung tung: “Này, đừng giả chết chứ.”

Diệp Ngưng Hoan không lên tiếng, thật ra là mặc kệ hãn, cũng không biết nên trả lời hãn thế nào. Một mặt, hãn chỉ là lấy nàng làm đồ chơi tìm niềm vui, chỉ nhất thời hứng thú. Diệp Ngưng Hoan cũng không phải kẻ ngu ngốc, cũng biết rõ chỉ cần hãn vui thì cái gì cũng nói được, cho dù là đâm hãn một đao, hãn dường như cũng không quá so đo.

Nhưng khơi dậy hứng thú của hần, khó tránh khỏi bản thân chịu tội, Diệp Ngưng Hoan bây giờ làm gì có khí lực chơi đùa với hần?

Mà khi hần hỏi phải thoát thân thế nào, Diệp Ngưng Hoan quả thật nói không nên lời, cũng không dám nói. Lăn mò tâm tư người khác không phải là sở trường của Diệp Ngưng Hoan, đoán thì nhiều, nhưng đoán trúng ít.

Cho dù nàng không ngu ngốc thì cũng không phải là loại người mạnh vì gạo bạo vì tiền, lúc bất thường sẽ có hơi bướng bỉnh, làm nha hoàn làm việc bình thường còn được thông qua, nhưng tuyệt đối không thể thành loại tiền đồ đi theo bên người chủ tử bày mưu tính kế.

Sở Hạo thấy nàng không trả lời, tay lại đụng đến lỗ tai nàng cọ cọ mấy cái. Diệp Ngưng Hoan hơi rụt cổ lại, nhắm mắt yên tĩnh một lát, cuối cùng sợ hần lại kéo lỗ tai, nàng chậm rãi mở miệng: “Tuy là tránh ở Tịnh Viên xa xôi cũng vô dụng. Ý trời khó dò, ý không phải do người.”

Sở Hạo sờ sờ tóc nàng, bên môi nở nụ cười như có như không. Nàng nói đúng, mũi nhọn của Hoàng thượng không phải ai, mà là chư phiên. Tứ Phương, Lục Thành mười phiên, là cái gai trong lòng Hoàng thượng.

Chế độ này là do Tiên đế định ra, liên quan rất nhiều tôn thất. Tuy là thiên tử, cũng tuyệt đối không thể chống đỡ ngoài sáng. Vì thế mới có cục diện hôm nay: Hình Ngục Ti dưới Hành Vụ Thuộc ngầm thiết lập, triều đình và giang hồ cấu kết, triều đình ôm ấp cơ mưu, phiên vương không cam lòng yếu thế, Sở thị tranh chấp từ sáng chuyển vào tối. Nếu không muốn quan tâm, cũng không phải là tránh trong Tịnh Viên ăn chơi đàng điếm là có thể làm được.

Sở Hạo trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ta muốn đi Yên Ninh một chuyến.”

Diệp Ngưng Hoan giật mình, lúc này lại nói chuyện kế hoạch nhân sinh với nàng? Nàng có thể không muốn nghe không phải biết hay không hả?

Nhưng mà đã vào tai, khó đảm bảo không giữ trong lòng. Yên Ninh là thủ phủ của quận Lư Tùng, là đất phong của Lư Tùng Vương Sở Bái, cách đông phiên rất gần, hẳn muốn đi chỗ đó làm cái gì?

Nàng nghĩ xong, miệng liền bắt đầu nói nhảm, hỏi: “Có liên quan đến chuyện của Vĩnh Thành Vương không?”

Trải qua chuyện của Cố Tịnh Nam, nàng thành sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, tư vị này thật sự không được tốt lắm. Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu Diệp Ngưng Hoan không muốn ù ù cạc cạc chịu tiếng xấu thay cho người khác, cho dù phải chết cũng phải làm quý mình bạch.

Hắn buồn bực cười cười: “Bốn người trên tiệc hôm kia, chính là từ Yên Ninh đến.”

Thẳng thắn như thế, Diệp Ngưng Hoan có hơi ngần ra. Ngọn nguồn Ảnh Nguyệt Môn ở Yên Ninh? Nàng không khỏi ngẩng đầu hỏi: “Hoàng thượng biết không?”

Sở Hạo nở nụ cười: “Nàng không định giả bộ hồ đồ giấu khôn ngoan với ta?”

Vẻ mặt của hắn rất là bình tĩnh, lúc này không còn bộ dạng điên cuồng véo lỗ tai nàng vừa rồi kia, cũng không có vẻ tùy tiện. Đôi mắt tối đen, ý cười cũng thấm vào bên trong, đến nỗi ánh mắt kia, so với bình thường còn tăng thêm vài phần mỉa sặc.

Diệp Ngưng Hoan hơi cứng cổ: “Còn giả bộ cái gì, nhận ân điển của điện hạ, không cho ta vào đại lao chịu hình phạt, đương nhiên nên vì điện hạ máu chảy đầu rơi, chết không vùi thây...”

Còn chưa dứt lời, nàng đã bị Sở Hạo néo mặt, hắn cười như có như không nhìn nàng: “Cứ tiếp tục ba phải đi.”

Nàng thức thời ngậm miệng lại, thật ra thì lúc nàng vào Tịnh Viên, biết cũng không nhiều. Đã trải qua chuyện Công chúa trốn đi ở núi Phong Duyệt, đã trải qua chuyện Cố Tịnh Nam bị tập kích ở Tịnh Viên, mới vừa rồi lại nghe Hoàng thượng nói. Một xâu chuỗi như vậy, đừng nói là Vĩnh Thành Vương còn muốn cái gì, cho dù ngay cả tâm tư Hoàng thượng về việc này, Diệp Ngưng Hoan cũng đoán ra hơn phân nửa.

Về phần vị Sở Hạo trước mắt này, hắn cũng không che giấu suy nghĩ của mình nữa. Ngoài mặt xem ra, hắn tính không đếm xỉa đến để đổi lấy tự tại, nhưng trên thực tế thì có dã tâm bưng bưng hay không, Diệp Ngưng Hoan cũng không dám chắc chắn.

Bất luận như thế nào, sự thật vẫn bày ra trước mắt nàng. Nàng cũng không thoát thân được lúc Cố Tịnh Nam bị tập kích, về sau lại không có cơ hội này. Nay nàng thành sát thủ Ảnh Nguyệt Môn, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể nghĩ ra tình hình bên ngoài ra sao. Nàng có thể bình yên ở đây, tất nhiên có hãn chống đỡ. Về sau muốn thế nào, không khỏi xem sắc mặt của hãn. Hoặc là nói, là phải nhìn hãn bị vây bên trong thế cục ra sao.

Nàng rất không cam lòng, nhưng không có biện pháp!

Hắn vòng cánh tay qua, ôm nàng vào trong lòng. Diệp Ngưng Hoan cũng lười động đậy, nghe giọng hãn trở nên có chút trầm thấp: “Quên đi, ngủ trước đã, dậy rồi nói sau.”

Diệp Ngưng Hoan có khi thật muốn, cứ ngủ như vậy không tỉnh lại nữa.

Chương 7

Cổ nhân cất chứa nỗi buồn

Diệp Ngưng Hoan bưng một cái khay lớn trong tay, trên khay từ trên xuống dưới bày bảy tám cái chén và lọ nhỏ hình thù khác nhau, chọt nhìn thì giống như đi bán chén. Lực tay không đủ, vì duy trì thẳng bằng, hai bên khay đều cột dây, vòng thẳng lên cổ. Trên khuỷu tay còn treo một cái hộp dài khắc hoa, bên trong là một chồng khăn thơm. Cứ như vậy đong đưa lúc lắc đi vào phòng ngủ đông lâu Liêu Hoa Thai.

Sở Hạo đang ngồi trên giường với tâm trạng chán ngán, dư quang khóe mắt nhìn thấy Diệp Ngưng Hoan thở hồng hộc đi vào, khóe miệng vênh lên, hẳn đầy hứng thú nhìn nàng nói: “Thế nào, hôm nay định bán chén sao?”

Diệp Ngưng Hoan lười pha trò với hắn, càng đùa giỡn hắn nhất định càng hăng say. Nàng cẩn thận đặt hết mấy món lên trên tủ cạnh giường, lúc này mới rút đầu ra khỏi dây thừng. Bưng một chén nước đến, đưa cái chén đến bên miệng hắn, nhẹ giọng nói: “Đây là nước mía cầu kỳ.”

Vết thương của thẳng nhãi này hai ngày trước bởi vì cầu xé nàng mà nứt ra, thế nên hắn liền lấy cố, một mực cho toàn bộ những người mình hay dùng nghỉ ngơi, tóm nàng đến bên cạnh hầu hạ.

Diệp Ngưng Hoan tự biết là trứng chọi đá, thế nên thành thật lại đây hầu hạ. Lại sợ hắn kén cá chọn canh, không thể không chuẩn bị một chút, cả ngày cứ như người bán hàng rong, bưng mâm lớn giỏ lớn vào phòng hắn. Xui xẻo nhất là mỗi buổi sáng nàng đều uống một chén canh thuốc đen sì, Thụy nương chính là quyết tâm chinh nàng cả đời không sinh đẻ được hả! Diệp Ngưng Hoan nay ngay cả hỏi cũng lười hỏi, cho uống thì uống, uống cho chết luôn!

Sở Hạo uống hai ngụm, trong mắt đầy ý cười nói: “Hai ngày nay tay nàng khoẻ lên trông thấy nhỉ, có thể bưng nhiều thế này?”

Diệp Ngưng Hoan điều chỉnh da mặt, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Ta rất đàn độn, không biết điện hạ thích gì, tất nhiên phải chuẩn bị nhiều chút mới được.”

Sở Hạo nhìn nàng, nghiêm trang gật gật đầu: “Đàn cũng chỉ là thứ yếu, chẳng qua quả nhiên là quá độn.”

Bắp thịt trên mặt Diệp Ngưng Hoan run rẩy, nàng vẫn cố gắng giữ mặt mày tươi tắn nói: “Chốc nữa ăn cơm phải bày ở đâu?”

Sở Hạo liếc nhìn xung quanh rồi nói: “Lười di chuyển, cứ ăn ở đây.”

Đã lười di chuyển, vậy rõ ràng đừng ăn không phải bớt việc sao? Diệp Ngưng Hoan cắn răng, bày cơm ở đây, lại không biết muốn chơi đùa bao nhiêu thứ, lúc thì cái này lúc thì cái kia.

Nàng đang suy nghĩ, Thụy nương ló đầu từ bên ngoài tiến vào, vén áo thi lễ nói: “Điện hạ, trong cung sai Nhạc An Thọ lại đây.”

Sở Hạo nghe xong có chút bực mình: “Chưa được hai ngày sao lại tới nữa? Có chuyện gì sao?”

Thụy nương lắc lắc đầu: “Hắn chỉ chuyển lời nhắn đến, không thừa bầm gì. Ta nói ngài ngủ rồi, cho hắn chờ ở Nhạc Tư Trai.”

Sở Hạo nói: “Thật sự là phiền phức, đã như vậy rồi còn không cho nghỉ ngơi.”

Hai mắt Diệp Ngưng Hoan sáng ngời, thật tốt quá, tám phần là lão tử Hoàng đế lại cho hắn sang kiểm chuyện. Nàng cúi đầu, nhân cơ hội muốn lui ra ngoài. Sở Hạo mắt sắc, trực tiếp gọi nàng: “Cho nàng đi rồi sao?”

Diệp Ngưng Hoan phản ứng cũng coi như nhanh, lập tức cười nói: “Nào dám đi chứ? Vương gia muốn gặp khách, cho nên phải thu dọn một chút.”

Sở Hạo liếc nhìn Diệp Ngưng Hoan, không để ý tới nàng, phân phó Thụy nương: “Cho Phùng Đào đi gọi Lục Sương Lăng vào.”

Cái tên này khiến trái tim Diệp Ngưng Hoan thắt lại, Sương Lăng! Nàng không tự chủ được mà ngón tay run rẩy, lúc trước thoáng nhìn ở Thủy Bạc Vân Nhai, nàng nhìn thấy quan phục của hắn.

Hắn tất nhiên là có tiền đồ tốt, với nàng như trên trời dưới đất. Nhưng hắn vẫn là bằng hữu của nàng, trong nháy mắt hắn dùng lực ném nàng xuống hồ, nàng hết sức khăng định.

Thụy nương lên tiếng rồi đi ra ngoài, Sở Hạo thấy Diệp Ngưng Hoan vẫn đứng ngẩn người ở đó, hỏi: “Nàng muốn gặp hắn sao?”

Diệp Ngưng Hoan giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Sở Hạo, sau một lúc lâu mới hỏi: “Có thể chứ?”

Sở Hạo thấy trong mắt nàng không chút nào che đậy chờ mong, bên môi lại nở một nụ cười quái đản: “Ta muốn đi Yên Ninh, nhưng Hoàng thượng không đồng ý cho lắm, nàng nói ta nên làm thế nào mới có thể cho hắn yên tâm để ta đi nhỉ?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không ngờ hắn lại đột nhiên vòng vo đề tài hỏi đến chuyện này. mấy ngày trước hắn không đầu không đuôi nói một câu hắn muốn đi Yên Ninh, còn nói bốn sát thủ kia là từ Yên Ninh đến, sau vẫn luôn tịnh dưỡng, không nói đến chuyện này nữa. Nay vừa nhắc lại chuyện cũ, thấy ánh mắt hắn còn kỳ lạ như vậy, khiến trong lòng nàng nháy loạn.

Diệp Ngưng Hoan nhỏ giọng hỏi: “Nay Hoàng thượng vẫn không biết nơi ở của sát thủ sao?”

Sở Hạo cười càng sâu, nói: “Sao nàng không hỏi trực tiếp chút? Tỷ như, chủ nhân Ảnh Nguyệt Môn rốt cuộc có phải Vĩnh Thành Vương hay không?”

Diệp Ngưng Hoan cười khố nói: “Ngay cả Vĩnh Thành Vương cũng chẳng hay biết gì chẳng?”

Yên Ninh là chỗ của Lữ Tùng Vương, cao thủ Ảnh Nguyệt Môn có thể đúng lúc xuất hiện ở Tịnh Viên, cũng không phải là nguyện ý cống hiến cho triều đình, mà là cống hiến cho Lữ Tùng Vương. Vị Vương gia ở Yên Ninh xa xôi này, giấu cũng thật thâm.

Nàng ngẩng đầu nhìn Sở Hạo: “Điện hạ muốn đi Yên Ninh, vậy cho Hoàng thượng lý do gì?”

Sở Hạo nói: “Đi tìm Vĩnh Thành Vương, cái người đưa tiễn Công chúa không chịu hồi kinh phục mệnh. Hai ngày trước, Hoàng thượng nhận được tin khẩn cấp Vương Kỳ vượt tám trăm dặm báo, nói Công chúa đã an toàn đến Ô Lệ, nhưng Vĩnh Thành Vương lại chạy đến đông phiên. Mặc dù ta chưa về phiên, nhưng sáu quận phía đông đều thuộc quản lý của ta, người thế mà không còn, tất nhiên phải đi.”

Là chạy, Vĩnh Thành Vương biết Nhã Nhạc Cư bị tịch biên, lại liên lụy đến Ảnh Nguyệt Môn, y trở về mới là lạ. Nay mình nằm dưới tay Hoàng thượng, y đương nhiên không muốn Sở Hạo nhìn thấy, ngộ nhờ Sở Hạo cũng chạy đi thì phiền toái?

Diệp Ngưng Hoan liếc hẩn một cái, Sở Hạo nhìn nàng, Diệp Ngưng Hoan đành phải tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười: “Lý do này của điện hạ rất thích hợp, sau đó Hoàng thượng hẳn là sẽ sốt ruột, không bằng điện hạ an lòng Hoàng thượng, thế thì có thể hợp lẽ.”

Diễn trò phải diễn toàn bộ, đốc hộ Vương Kỳ đi theo Vĩnh Thành Vương là người nhà mẹ đẻ Thái hậu, là đường huynh của Vương Tường. Vĩnh Thành

Vương chạy trốn, Vương Kỳ tất nhiên cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Hoàng thượng đã đạt mục đích, nhưng không thể liên lụy quá nhiều, nếu không tới đầu Vương gia, Thái hậu muốn động chân cũng khó. Phái Sở Hạo đi mới có thể an lòng Thái hậu, đến lúc đó cũng lấp được miệng quần thần. Chỉ là Hoàng thượng cần thận nói với người khác thế nào cho tốt, mới có thể do dự chần chừ.

Sở Hạo nhìn nàng chăm chăm nói: “An lòng Hoàng thượng thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Cho Hoàng thượng một nhược điểm có thể khống chế, Hoàng thượng có thể yên tâm, điện hạ tất nhiên có đi có về.”

Sở Hạo nở nụ cười: “Nói hay lắm, vậy làm thế đi. Đi gặp Sương Lăng thôi.”

Não bộ Diệp Ngưng Hoan đột nhiên tê rần, nhất thời có cảm giác bị mắc mưu. Gặp Sương Lăng có liên quan đến việc này sao?

Nàng là con tốt qua sông (1) không thể lui, chỉ có thể tan xương nát thịt trong bàn tay của quý nhân! Nhưng Sương Lăng không giống vậy, liều mạng nằm vùng, vì về sau tiền đồ có thể tươi sáng, tương lai tựa gấm. Hẳn rồi cuộc là nghĩ ra nhược điểm gì, hay là kéo Sương Lăng đi cùng?

(1) con tốt qua sông: thuật ngữ dùng trong cờ tướng, sau khi con tốt qua sông chỉ có thể tiến lên phía trước hoặc đi ngang, không thể đi lùi

Sở Hạo thấy nét mặt Diệp Ngưng Hoan bắt đầu trở nên có chút u ám, tâm tình thật tốt.

Diệp Ngưng Hoan nâng mắt nhìn hẳn, dè dặt chỉ vào chính mình: “Nhược điểm?”

Sở Hạo vui vẻ, nói một cách kỳ quái: “Thật sự là thông minh thanh khiết mà!”

Diệp Ngưng Hoan sợ hãi, Sở Hạo nói: “Ta có thể giữ nàng ở đây, là vì che giấu Hoàng thượng giúp ta, cho nên nàng đương nhiên là nhược điểm của ta, chẳng qua còn chưa đủ.”

Diệp Ngưng Hoan hiểu ra, vận động da thịt bản thân ra sức cười đến động lòng người, thấp giọng nói: “Vậy người thả thản một chút, cho ta một cái thân phận đi? Nạp ta làm thiếp, Hoàng thượng thấy người thâm tình như vậy, tất nhiên sẽ an tâm chút. Người và sát thủ Ảnh Nguyệt Môn có liên quan đến nhau, gây ồn ào thì địa vị khó giữ được, cần nhờ Hoàng thượng chu toàn cho người, đương nhiên không nên có dị tâm.”

Sở Hạo lắc đầu nói: “Thân phận thì tất nhiên là cho, nhưng mà vẫn không đủ, phải có quan hệ với Sương Lăng.”

Diệp Ngưng Hoan nhảy dựng lên, quả nhiên trúng kế!

Nàng tức giận, cắn răng nói: “Sương Lăng chẳng qua chỉ là một thị vệ, không quen cũng chả phải bạn bè, cho dù ta kết nghĩa huynh muội với hắn, Hoàng thượng làm thịt bọn ta cũng không chạm đến người!”

Sở Hạo cười tủm tỉm: “Cái bộ dạng vô lại quả nhiên lại lộ ra rồi, nàng đi gặp Sương Lăng thì biết. Vào thời điểm đó hắn có thể ra tay giúp nàng một phen, tất nhiên sẽ không giấu giếm nàng.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không rõ ý hắn là gì.

Sở Hạo thật sự nghiêm mặt, nói: “Đi gặp hắn đi.” Liếc nàng một cái, lại bổ sung: “Không được lâu quá, bằng không sẽ trừng phạt nàng.” (2)

(2) Nguyên văn ý bạn Hạo ở đây là “thị tẩm” :))

Diệp Ngưng Hoan muốn đá một cước lên mặt hắn!

Vẫn là Lạc Văn Đình, tiểu đình sáu góc, suối chảy nhỏ giọt. Xung quanh là cây bạch quả và phong đỏ, đỏ rực vàng đậm, tà dương như máu, gió nhẹ dịu dàng. Diệp Ngưng Hoan xách váy, bất cần dáng vẻ một đường chạy như điên. Trong lòng nóng hổi, tim đập dữ dội, cứ như phong cảnh rực rỡ lúc này. Bất luận thế nào, có thể gặp Sương Lãng một lần cũng tốt.

Nàng nhìn thấy thân ảnh của hắn, đứng ở trong đình. Quan phục màu lam, đội mũ ô sa, thân như cây trúc dài, tư thái thông dong. Vẫn lạnh lùng nghiêm nghị giống như trước vậy, không nói cười tùy tiện, bộ dáng kia trong mắt Diệp Ngưng Hoan xem ra có vẻ tuấn lãng cao ngất nói không nên lời.

Sương Lãng nhìn thấy thân ảnh nàng chạy tới, khuôn mặt lạnh như băng lộ ra một chút da bị nẻ. Nàng nhảy nhót như chim yến, ánh sáng kia như che không được, thoáng chốc khoe miệng cong lên.

Thấy phía sau nàng cũng không có người đi theo, trái tim của hắn càng thêm sôi sục. Hắn nhảy ra khỏi đình, đưa tay hướng về phía nàng, nhưng lúc chỉ còn cách một bước, nàng dừng lại, toét miệng cười vô tâm vô phế, tròn tròn mắt nhìn hắn chằm chằm.

Bị cái bộ dạng kia của nàng làm cho sững sốt một chút, hắn tiến lên giữ nàng lại, cắn răng: “Diệp Ngưng Hoan, coi như muội mạng lớn!”

Hắn nắm chặt tay nàng thăm dò mạch đập của nàng, động tác quan tâm này khiến trong lòng Diệp Ngưng Hoan ấm áp, đáy mắt có chút chua xót, nàng cười nói: “Không có việc gì, như vậy cũng tốt, về sau cũng bớt suy nghĩ lung tung.”

Sương Lãng im lặng một lát, hất mày thở phào nhẹ nhõm: “Gần đây hàn độc không tái phát sao? Mạch tượng suôn sẻ hơn nhiều.”

Nàng che đầu chỉ lo cười ngây ngô, nhìn hắn nói: “Đúng vậy, vẫn không tái phát. Bởi vì viên thuốc lần trước huynh cho ta thôi, thật sự rất hữu hiệu.”

Sương Lăng hơi kinh ngạc: “Thật hữu hiệu như vậy?”

Diệp Ngưng Hoan cười gật đầu liên tục: “Vui thật, chúng ta lại gặp mặt.”

Sương Lăng giữ chặt nàng: “Vương gia hân...”

“Nhạc An Thọ vừa mới đến, nói chuyện bí mật với hân một trận, hình như hân muốn vào cung.” Diệp Ngưng Hoan khoát tay nói, “Aizzz, hiếm khi gặp một lần, nói cái gì vui vẻ thôi!”

Sương Lăng nhìn nàng, cơn sóng trong lòng nhấp nhô lên xuống. Sáng sớm hôm nay Phùng Đào đã vội vàng tới phủ gọi hân vào đây, khi đến lại biết được Vương gia đang gặp Nhạc An Thọ. Thụy nương lại mang hân tới nơi này, nói là có người muốn gặp hân. Trong lòng hân liền kinh hoàng một trận, mãi đến lúc nhìn thấy người thật, vẫn cảm thấy có chút không thể tin được.

Buông tay cho bọn họ gặp lại như vậy, lại không có một người theo đuôi, chẳng lẽ nói, Vương gia thật sự thay đổi chủ ý, muốn cho nàng... Lúc trước khi hân cầu xin Vương gia, Vương gia rõ ràng lừa gạt tận trời, thiếu chút nữa thì quất chết hân mà!

Nghĩ như vậy, nhìn nét mặt Diệp Ngưng Hoan, Sương Lăng không khỏi mang theo vài phần mất tự nhiên, liền nói lỏng tay áo của nàng nghiêng đầu nói: “Ta biết, ta là hỏi muội hân như thế nào mà cho muội tới gặp ta! Hân không nói với muội cái gì sao?”

“Nói rồi.” Diệp Ngưng Hoan mắt nháy mắt không nhìn hân chòng chọc, ánh mắt suông sã kia khiến cho da mặt Sương Lăng bắt đầu hơi hơi phiếm hồng.

“Muội... Muội nhìn cái gì?” Sương Lăng đột nhiên lắp bắp, đưa tay sờ sờ cằm.

“Ha ha.” Nàng quan sát quần áo của hắn, “Sự nghiệp thăng tiến, quan mấy phẩm?”

Bây giờ cũng hiểu ra lúc trước vì sao hắn bảo nàng tìm đường lui, hoá ra hắn là trinh thám lặn trong Vĩnh Thành Vương phủ. Hắn sớm biết Vĩnh Thành Vương không hề có lòng thần phục, sợ nàng bị liên lụy, cho nên luôn khuyên nàng. Chỉ tiếc, bản thân hiểu ra quá muộn... Thấy hắn rất là vui sướng, nàng cũng cảm thấy chua chát.

Trước kia có thể không kiêng kỵ gì mà nói đùa với hắn, cho hắn kê đơn, gạt tiền của hắn trộm rượu của hắn, về sau, sợ là không còn cơ hội này nữa.

Sương Lăng ghen một cái, kéo tay phải của nàng qua, nhìn vết thương trên tay nàng, lướt qua như có như không, làm cho Diệp Ngưng Hoan có chút ngứa.

Một lát sau hắn lại trả lời: “Đình úy, lục phẩm.”

Nàng nở nụ cười: “Thật tốt.”

Hắn nhất thời không biết nói gì, buông tay nàng ra nói: “Xem muội bây giờ gầy như quẻ vậy.”

Nàng tiếp tục cười nói: “Ta lại không có Chúc cô nương săn sóc.”

Lúc này mà còn có tâm tư nói giỡn, Dương Lăng bất đắc dĩ, nhìn nàng nói: “Muội, về sau có bằng lòng đi theo ta không?” Hắn có hơi mất tự nhiên, dừng một chút còn nói: “Ý của ta là... Chúng ta...”

Diệp Ngưng Hoan phản ứng kịp, tròn mắt nói: “Huynh thật muốn có quan hệ với ta sao, cùng nhau làm nhược điểm của Đông Lâm Vương giao cho Hoàng thượng? Thật muốn kết nghĩa anh em với ta? Ta không rõ, cho dù hai ta buộc chung lại thì giá trị lớn như vậy sao? Hoàng thượng có thể yên tâm cho hắn đi Yên Ninh sao?”

Sương Lăng cảm thấy máu huyết toàn thân thoáng chốc dừng lại, nhìn nét mặt của nàng trở nên cực kỳ cổ quái, sau một lúc lâu, hăn có chút không thể tin được mà hỏi: “Muội nói cái gì?”

Diệp Ngưng Hoan liên tục nói: “Hăn muốn đi Yên Ninh, huynh không biết sao? Hăn muốn đi tìm Vĩnh Thành Vương bỏ trốn, nhưng Hoàng thượng không muốn thả hăn đi. Hăn cố ý bày ra dáng vẻ thâm tình chân thành với ta cho Hoàng thượng coi, cầu Hoàng thượng giúp đỡ, cho ta một thân phận, vào một cái dinh thự ẩn nấu chẳng hạn. Mấy thứ này ta đều đã thông suốt, nhưng hăn còn muốn buộc huynh vào. Rốt cuộc huynh có lai lịch gì?”

Sương Lăng thoáng chốc ngây dại. Dinh thự ẩn nấu! Cái tên Sở Hạo kia, căn bản là muốn cột lấy nàng, ép sạch một giọt máu cuối cùng của nàng! Hăn kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt nổi lên nỗi đau và tức giận, Diệp Ngưng Hoan nhìn không hiểu.

Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, bước chân càng lui lại, cười gượng: “Không có việc gì, huynh không muốn nói cũng không sao, là ta có hơi xúc động.”

Sương Lăng đột nhiên tiến lên, nắm lấy vai nàng lắc mạnh, sắc mặt trở nên có chút dữ tợn: “Diệp Ngưng Hoan, muội đúng là ngu ngốc! Cần gì phải đáp ứng hăn tới gặp ta? Hăn là loại người nào, hăn làm sao có thể muốn muội làm...”

Nhìn thấy một chút đau đớn hiện lên trong mắt nàng, hăn đột nhiên ngừng lại, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta cũng không phải có ý đó.”

Diệp Ngưng Hoan xua tay: “Không sao không sao, ta đều hiểu được.”

Sương Lăng nhìn nàng, cắn răng: “Nếu biết, vì sao còn đáp ứng. Muội thật sự không sợ chết sao?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Đương nhiên sợ, nhưng không đáp ứng thì sẽ chết ngay lập tức, đáp ứng rồi còn có cái để trì hoãn. Từ lúc ta châm rượu cho

Cố Tịnh Nam... Ta bây giờ không còn cách nào.”

Sương Lăng chán nản buông lỏng tay. Đúng vậy, vì sao hắn không nghĩ tới điểm này chứ? Kỳ thật, người vẫn suy nghĩ lung tung, nói chuyện không đâu là hắn!

Diệp Ngưng Hoan nhìn hắn: “Nhưng ta không muốn liên lụy huynh, mặc kệ huynh có lai lịch gì đều được.”

“Ta hiểu, lúc trước ta muốn giúp muội chạy trốn, muội không đồng ý.”
Sương Lăng lộ ra vẻ bi thương, “Lúc ấy ta nên trực tiếp mang muội đi, quản mấy thứ kia làm gì? Là ta quá yếu đuối.”

“Không phải, huynh là người tốt, không nên bị ta liên lụy.” Diệp Ngưng Hoan nở nụ cười, “Ta ra đây chính là muốn gặp huynh.”

Nàng vỗ vỗ vai hắn, bộ dáng hào sảng: “Anh tuấn thật, quan phục này thật không tệ!”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng hồi lâu, như là muốn ôm nàng vào trong lòng vậy, đột nhiên xoa xoa tóc nàng: “Quên đi, ít nhất về sau muội còn có huynh đệ bên ngoài giúp đỡ. Dù sao sẽ không nhìn muội chết!”

Nàng không khỏi lui về phía sau mấy bước, cứ như bị hù dọa mà nhìn hắn, mí mắt hơi ẩm ướt: “Không...”

Sương Lăng cũng cảm thấy có chút chua xót, trong lòng là sương tuyết hồng mai, rét lạnh cũng có ấm áp, cũng nở nụ cười: “Từ sau năm tuổi, trong lòng vốn không còn lo lắng. Chẳng qua nay... coi như là ổn. Cho dù Đông Lâm Vương cố ý muốn làm như vậy, trong lòng ta cũng sẵn lòng.”

Nàng ngậm miệng, nhìn hắn: “Năm tuổi...” Lúc nàng bị bán vào Vĩnh Thành Vương phủ, cũng là năm tuổi!

Thấy Diệp Ngưng Hoan trợn tròn mắt, hần cười sờ sờ tóc nàng: “Không phải muội hỏi lai lịch của ta sao? Thật xin lỗi, giấu muội lâu như vậy. Ta ở bên người Vĩnh Thành Vương thật là vì thu thập chứng cứ... Nhưng ta tiếp cận muội tuyệt đối không là vì những thứ này.”

Nàng liên tục gật đầu: “Nói thật, huynh cũng không cố ý tiếp cận ta. Lúc trước, cũng là Vĩnh Thành Vương muốn huynh múa đao cho ta xem.”

Nét mặt Sương Lăng có chút phức tạp khó phân biệt, hần nói: “Cha ta là Lục Huyền, vào triều Khai Minh là viện ti của Tuyên Luật Viện. Ông ấy qua lại thân thiết với Thập Hoàng tử Sở Hào, cuốn vào trong trận chiến đoạt đích, Thập Hoàng tử bị Tiên đế giam cầm, sau bị Tiên đế ban cho cái chết. Cha ta cũng bị liên lụy, cách chức về Bình Châu...”

Diệp Ngưng Hoan im lặng, có thể tưởng tượng ra được, đây là một lần đánh cược. Trong thời kỳ Khai Minh, tiết mục chư hoàng tử tranh chấp không sao ngừng được, bắt đầu là Thái tử và hai con trai của Cố Hoàng hậu tranh nhau, Thái tử vừa chết, mọi người cùng tranh. Đại thần trong triều tất nhiên muốn chọn hàng ngũ đứng đúng, đứng đúng rồi, về sau một bước lên mây, chọn sai rồi, đương nhiên không chỉ táng gia bại sản.

Sương Lăng tiếp tục nói: “Trên đường về Bình Châu, có Hình Ngục Ti đến thi hành sát lệnh... Cha ta mới biết được, bởi vì trong triều có người buộc tội, làm Tiên đế thay đổi chủ ý không muốn bỏ qua cho Lục gia nữa, vì thế mới sai Tinh Hộ đến, tuyên chỉ ngay tại chỗ, dựa theo sổ mà chọn người tử hình! Lúc ấy ta năm tuổi, phụ thân và ba vị ca ca chết ở trước mắt ta... Mẫu thân ta liều mạng đẩy ta xuống sông, ta nhớ rõ bà ấy nói, thà rằng chết đuối cũng được toàn thân... Con sông kia đều màu đỏ...”

Năm tuổi, cùng tuổi Diệp Ngưng Hoan vào Vĩnh Thành Vương phủ, nhưng hần lại nhìn thấy cảnh máu tanh, tất nhiên khắc cốt ghi tâm, cuộc đời này khó quên.

Nói tới đây, Sương Lăng hơi nhắm mắt lại, làm như không đành lòng nói nữa.

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy ngỡ ngàng, nói: “Thật xin lỗi, ta không nên hỏi huynh...”

Hắn bình tĩnh lại lắc đầu nói: “Không sao, đã qua rất nhiều năm. Nhưng mà ta không chết đuối, là Thụy cô cô cứu ta. À, lúc đó bà ấy đi theo bên người Vương Hoàng hậu. Hoàng hậu đi Phất Đài Tự dâng hương lễ tạ thần, phát hiện ta ở vùng Ngư Khê, Thụy cô cô nhật ta trở về... Hoàng hậu biết thân phận của ta, tưởng niệm cha ta, vì thấy đem che giấu ta.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, Vương Thái hậu từng có giao hảo với Lục gia sao? Sao dám giấu kín trẻ mồ côi Lục thị? Nhưng mà nàng cũng không ngắt lời Sương Lăng, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Ta ở Phất Đài Tự, hai năm sau mới quen biết Đông Lâm Vương. Hắn lúc ấy bởi vì thân thể hư nhược mà được Tiên đế đưa đến Phất Đài Tự điều dưỡng. Ta biết hắn là con út của Tiên đế, luôn muốn giết hắn báo thù cho cha mẹ ta, nhưng ta lại được Hoàng hậu cứu...”

Tuổi còn nhỏ mà đã bị loại yêu hận này giày vò. Nợ cha con trả thôi, nhưng mẹ người ta lại là ân nhân cứu mạng, thật sự là khó xử mà! Sở Hạo còn nhỏ lại có thể ở Phất Đài Tự, hoàn toàn không nghe ai nói qua. Khó trách hắn đa tài đa nghệ kinh nghiệm giang hồ còn phong phú, hoá ra là học cùng đại hoà thượng.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Huynh có thể trung hoà một chút, không giết hắn, nhưng đánh hắn một tí coi như báo thù.” Lúc ấy Sương Lăng hẳn là đã bảy tuổi, Sở Hạo mới là một đứa con nít bốn tuổi, trừng trị hắn rất dễ.

Sương Lăng lại gật gật đầu: “Lúc ấy ta cũng nghĩ như vậy.” Hắn thở dài, nói đầy tiếc nuối, “Nhưng bên người hắn có Thụy nương, Thụy nương cũng là cao thủ. Còn có một đồng người lớn hầu hạ, cộng thêm phương trượng

Linh Giác ở Phất Đài Tự cũng thường xuyên ở bên người hăn, muốn đánh hăn quá khó khăn.”

Diệp Ngưng Hoan lắc đầu: “Ngốc chưa, trẻ con với trẻ con, mọi người nhất định đối với huynh phòng bị không nghiêm. Lấy một cái đĩa kẹo lừa ra đánh một chút thôi! Lúc ấy huynh bảy tuổi, hăn mới bốn tuổi. Sức chiến đấu mạnh hơn hăn nhiều, huống hồ hăn vẫn là bé cưng bệnh tật, chỉ cần chớp mắt là có thể nhấn hăn nằm úp sấp.”

Sương Lăng lộ ra ý cười: “Muội ước gì lúc ấy cũng ở đó, đánh hăn một trận phải không?”

Diệp Ngưng Hoan yên lặng duỗi tay ra, ý bảo hăn nói tiếp.

Sương Lăng cười cười, còn nói: “Ta đi theo hăn ở Phất Đài Tự mấy năm, nơi đó non xanh nước biếc cũng không nhiều người lừa ta gạt như vậy. Bọn ta đều còn nhỏ, cũng không biết là bởi vì đó là Phật môn thanh tịnh, hay là bởi vì do hăn ở đó, cũng làm cho sự căm hận tận xương trong lòng ta vơi đi rất nhiều. Sau hăn phải về kinh, là ta muốn đi theo, ta hi vọng hăn có thể giúp ta... Lục gia chúng ta là loạn thần tặc tử, ta không muốn cứ không minh bạch cả đời như vậy, mỗi buổi tối nằm mơ đều có thể nhìn thấy người nhà của ta máu chảy đầm đìa đứng trước mặt ta...”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Hăn giúp huynh sao?”

Sương Lăng gật đầu, ánh mắt trở nên xa xăm: “Giúp, năm Chương Hợp thứ ba, mượn chuyện ba quận Bình Nam kia, Đông Lâm Vương nhắc lại chuyện chư hoàng tử xưa kia với Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng thi hành chính sách tôn thất hoà thuận, xoa dịu thương tổn họ hàng triều Khai Minh. Hậu nhân của một vài thân đảng của chư hoàng tử cũng bởi vậy mà được ân xá, trong đó cũng có Lục gia chúng ta. Mặc dù người đã mất thì thôi, nhưng cha ta cả đời trọng thanh danh, ông đến chết vẫn còn kêu oan... Ta nghĩ ông ấy lúc này cũng có thể nhắm mắt.”

Sương Lăng tiếp tục nói: “Lúc ấy ta đã bí mật gia nhập ván cờ, lại thành công tiến vào Vĩnh Thành Vương phủ. Tâm nguyện lớn nhất đời này hẳn đã thay ta đạt được, Lục gia chỉ còn một mình ta, tất nhiên càng không còn nỗi lo về sau... Sau chuyện Công chúa, thân phận của ta bại lộ, Vương gia liền cho ta vinh dự, trả một ít sản nghiệp của tổ tiên Lục gia lại cho ta...”

Diệp Ngưng Hoan cười an ủi hẳn: “Phụ thân huynh là quan văn, đến đời huynh lại bỏ văn theo võ. Chuyện quá khứ hãy để cho nó qua đi, người lúc nào cũng phải nhìn về phía trước. Lục gia ít nhất còn bảo vệ được dòng duy nhất là huynh, tương lai trở cảnh tán lá sinh vài đứa, tiếp tục cố gắng phấn đấu, không chỉ làm quan mà còn lớn hơn cha huynh, việc chấn hưng Lục gia ở ngay trong tầm tay!”

Sương Lăng nhìn nàng một lúc, nói: “Chuyện này liên lụy rất nhiều, ta có thể bảo toàn tính mạng là dựa vào Thái hậu. Cho nên Đông Lâm Vương nói, dính dáng đến ta, mới xem như thật sự giao nhượng điểm cho Hoàng thượng.”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu: “Ta hiểu mà, Lục gia có thể kéo dài hương khói, là dựa vào Thái hậu. Mà Thái hậu lúc ấy làm như vậy, cũng là làm trái ý chỉ của Tiên đế. Cho nên hẳn muốn ta có quan hệ với huynh, mới có thể làm cho Hoàng thượng yên tâm.”

Sương Lăng cười cười: “Sợ không?”

Nàng sửng sốt: “Ta?” Đột nhiên cười cười nói: “Ta là sát thủ Ảnh Nguyệt Môn, huynh sợ không?”

Sương Lăng nở nụ cười: “Cuối cùng cũng có em gái, vui mừng còn chưa đủ đâu. Một mình cô đơn lắm!”

Nàng trịnh trọng gật đầu, nhìn hẳn cười. Nàng vẫn muốn tự do, hướng tới tự do một ngày nào đó, chỉ có như vậy nàng mới có thể thi triển hết thật lòng thật dạ, mà trong phạm vi quý nhân thì không có thật tình. Nhưng bây

giờ nàng không cần, có tự do hay không không quan trọng. Nàng có một phần vương bận, cũng có một phần thật tình. Nhìn thấy Sương Lăng liền cảm thấy an toàn, có hẳn ở đây nên không sợ gì nữa, có thể không cố kỵ gì mà tâm sự với hẳn, có thể bày ra sự thật lòng của mình với hẳn. Gửi gắm phần tình cảm này, cuối cùng nàng tìm được rồi, dù sao tình thân cũng là tình.

Sở Hạo dĩ nhiên là lợi dụng bọn họ, nhưng cũng không sao. Bọn họ vẫn luôn bơ vơ không chỗ nương tựa, về sau có thể là huynh muội, thật vui mừng.

Nét mặt Sương Lăng hiện lên một chút kỳ lạ: “Vĩnh Thành Vương tám phần ở Yên Ninh, đến lúc đó muội thấy hẳn... sẽ không...”

Diệp Ngưng Hoan phụt một tiếng, thiếu chút nữa thì phun nước miếng lên mặt hẳn, muốn dùng chân đá hẳn, vừa nghĩ tới chuyện cũ bi thảm hẳn vừa nói thì nhịn xuống, chụp hẳn: “Ta bị chinh còn chưa đủ sao? Lại không điên! Trêu ghẹo một người sắp chết thú vị lắm sao?”

Hắn nắm chặt tay trái của nàng, ánh mắt lại nhìn tay phải của nàng, thấp giọng nói: “Ai nói muội là người sắp chết? Chỉ cần ta ở đây ngày nào, nhất định sẽ không để muội dễ dàng mất mạng.”

Nàng rút tay, cười tươi như hoa: “Tất nhiên là ta biết.”

Sương Lăng ngẩng đầu nói: “Thế này mà còn có thể tươi cười rạng rỡ, phục muội thật, kỳ thật vừa rồi tâm tình ta rất suy sụp, muội đó...”

Nàng nói: “Chẳng lẽ muốn nghèo khổ, sau đó ôm đầu khóc rống một trận sao? Đừng, tốt một ngày xấu một ngày, bình thường lại một ngày. Đã như vậy, chúng ta là trứng chọi đá đấy. Ta không định khóc sụt mướt.”

Hắn còn nói: “Ta rất hoài niệm cuộc sống trước kia.”

Nàng lắc đầu, “Đừng, chuyện này cũng không phải nói ngoài miệng một chút thì xong. Quan trường ta cũng không hiểu lắm, chẳng qua giao thiệp với quý nhân còn không như nhau? Huynh đừng có bày cái mặt già khảm. Đối với việc làm thiếp đại quan cúi đầu cái gì cũng không ngại, dù sao cũng hướng về tiền đồ thôi. Đúng rồi đúng rồi, nên có người cầu hôn cho huynh chứ nhỉ? Huynh chán ghét Chúc cô nương, bây giờ huynh cũng làm quan, có thể chọn một tiểu thư khuê các tính tình tốt, sống cho thật tốt đi.”

Diệp Ngưng Hoan nói lời nhai cắn nhả cả buổi trời, chỉ là không ngờ lại làm cho bản thân cảm khái đau buồn. Nàng là thật tâm vui mừng cho Sương Lăng, là thật tâm hi vọng hẳn có thể có cuộc sống tốt đẹp.

Sương Lăng có hơi bực bội, nắm tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu nàng. Nàng nhìn về mặt của hắn, thờ ơ cười: “Huynh không cần lo lắng cho ta, ta còn hữu dụng, không có việc gì.”

Sương Lăng nhìn nàng: “Sau đó thì sao, muội đã từng nghĩ qua chưa?”

Diệp Ngưng Hoan không nói chuyện, thở dài, nét mặt có phần bối rối.

Hoàng thượng đã nhận được tin cấp báo, Vĩnh Thành Vương đưa Công chúa xong liền chạy mất, Hoàng thượng tất nhiên muốn điều tra nghe ngóng một trận, kế tiếp lại ra về ngoài mặt kết thúc nhiệm vụ. Bất luận thế nào, chỗ dừng chân này của Vĩnh Thành Vương đúng là không giữ được, sợ là sau này ngay cả thân phận tôn thất cũng khó giữ.

Đông Lâm Vương mượn bọn họ mà đạt được mục đích, hẳn muốn đi Yên Ninh; Hoàng thượng cũng mượn bọn họ đạt được mục đích, tin tưởng Đông Lâm Vương sẽ không đi mà không quay lại.

Rồi sau đó? Nàng sợ là vô dụng, chẳng qua nàng không còn khả năng chạy trốn như trước, bởi vì không thể liên lụy tới Sương Lăng, ít nhất Sương Lăng vẫn hữu dụng.

Hai người nhất thời không nói nữa, Sương Lăng nhìn vẻ mặt của nàng, nhẹ giọng nói: “Nếu đi thật, ta sẽ cùng đi.”

Hắn cười một cách tối nghĩa: “Muội cũng đừng bướng bỉnh nữa, nếu hết thấy đều thuận lợi, ta nghĩ hẳn hẳn là sẽ...”

Nhìn bộ dáng sững sờ của Diệp Ngưng Hoan, hắn đột nhiên im miệng, tự giấu mà cười, vỗ vỗ vai nàng ra vẻ thoải mái mà đổi chủ đề: “Chuyện ám sát đã kết thúc, tên thích khách Ảnh Nguyệt Môn dám đâm Đông Lâm Vương một đao đã bị tử hình.”

Diệp Ngưng Hoan lắc lắc đầu, híp mắt lại nói: “Ta không phải sợ chuyện này, ván cờ quý nhân tranh chấp này, chúng ta chẳng qua là con tốt qua sông. Tên họ thích khách là gì? Bọn họ tất nhiên sẽ tìm một tên tử tù chém bịt miệng. Ta cảm thấy, huynh còn chưa phải thừa nhận cô em gái này, đỡ phiền phức về sau.”

Sương Lăng nhìn nét mặt Diệp Ngưng Hoan, hiểu được ý của nàng, hất mày nói: “Vậy còn có gì khác biệt? Hẳn bây giờ cho muội tới gặp ta, chính là bởi vì tình cảm thật của ta và muội. Muội không đáp ứng cũng không có vấn đề gì, mặc hẳn thù dật chuyện trên trời dưới đất. Đến lúc đó ở Yên Ninh muội dám chạy thì vẫn áp đặt ta như thường.”

Quý tha ma bắt Sở Hạo, lợi dụng nàng muốn gặp Sương Lăng, lợi dụng sự trung thực lại không giấu giếm thân phận của Sương Lăng đối với nàng, thật sự kiểm chứng tình nghĩa của bọn họ.

Đến lúc đó nàng lại chạy, hẳn sẽ trực tiếp lấy Sương Lăng ra khai đao, bất kể Sương Lăng có giúp hay không đều như nhau!

Sương Lăng trái lại cười rất nhẹ nhàng: “Ta coi như là cùng lớn lên với Đông Lâm Vương, nhưng đến bây giờ vẫn đoán không ra tính nết của hẳn. Chẳng qua có một thứ ta rất xác định, hẳn cũng không phải một người vô tình. Quyền mưu sát phạt, triều nào đều như nhau. Có thể trời sinh phú quý

tất nhiên là số mệnh, có thể vật lộn trong đó hay không thì phải xem bản lĩnh của mỗi người. Muội và ta đều là quân cờ trong tay hã, ta cũng không ngại. Một khi vô dụng, đó là cùng nhau chết, coi như không uống.”

Hã dùng lực nắm bả vai nàng một chút: “Diệp Ngưng Hoan, muội muội này của ta, ta thừa nhận!”

Diệp Ngưng Hoan đưa tay đặt ở trên vai, dùng sức cầm tay hã, ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Trễ rồi, ta phải trở về, hôm nay huynh sẽ ở đây sao?”

Hã gật đầu: “Ta ở cửa nam, chờ Vương gia trở về.”

Nàng nói: “Ừ, ta về trước đây, sợ chốc nữa Thụy cô cô lại mắng ta.” Nói xong, nàng le lưỡi cười khoát tay với hã, không lưu luyến nữa, dọc theo đường đi bước chậm.

Lục Sương Lăng nhìn bóng dáng của nàng, như là một luồng khói hã bắt cũng không bắt được, cứ như vậy biến mất giữa cánh rừng. Nếu lúc trước dứt khoát một chút, mang nàng đi, cho dù bỏ mạng ở nơi xa cũng vui sướng. Vẫn là hã quá yếu đuối!

Diệp Ngưng Hoan chưa ra khỏi rừng thì thấy Thụy nương vội vã dẫn người qua đây tìm, Thụy nương thấy nàng, nhảy mấy bước lại đây, giữ chặt một phen nói: “Đi mau, trong cung phái người tới đón người.”

“Cái gì?” Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, trong lòng nhảy dựng, bước chân không khỏi chậm lại.

“Sợ cái gì, thật muốn băm chết người một đao. Đừng lờ thì giờ, nhanh một chút.” Thụy nương nhíu mày, mạnh mẽ túm nàng tăng nhịp bước chân.

Diệp Ngưng Hoan đi chậm theo bà ta, vội vàng nói: “Ta không phải sợ chuyện này, chỉ là muốn biết chuyện gì.”

“Tám phần là nói ra chuyện của người, Thái hậu muốn gặp.” Thụy nương thúc giục nàng, “Xe đang chờ, nhanh chút đi.”

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan cả kinh, nhanh như vậy?

Sở Hạo này là sợ nàng lật lọng không nghe lời, không buộc nàng nói dối như cuội ở trước mặt Thái hậu thì không vui sao? Khẩn cấp cho Hoàng thượng nhìn một cái như vậy, hẳn rất cuộc có bao nhiêu tình sâu tựa biển? Nàng lỗ mãng bao nhiêu hẳn không phải rõ ràng nhất sao? Dù sao cũng phải ăn khớp với nàng một chút chứ!

Bên ngoài Liêu Hoa Thai đã có xe chờ, Phùng Đào đang nói chuyện với hai thái giám áo lam, thoạt nhìn là quen biết. Thụy nương kéo Diệp Ngưng Hoan qua, trong đó một thái giám lớn tuổi đi thông thả mấy bước về phía trước, đánh giá Diệp Ngưng Hoan từ trên xuống dưới một phen, lúc này mới không nhanh không chậm tung phất trần hành lễ nói: “Phụng khấu dụ của Hoàng Thái hậu, Diệp cô nương vào cung gặp vua. Cô nương đi cùng chúng ta thôi.”

Nói xong, hẳn lệnh cho thái giám đi cùng đặt ghế kê chân xuống, vén rèm cho Diệp Ngưng Hoan lên xe.

Diệp Ngưng Hoan trong lòng thắt lại, nhìn thoáng qua Thụy nương. Thụy nương bất đắc dĩ, đành phải chống đỡ cánh tay cho Diệp Ngưng Hoan lên xe trước, trước khi đi thấp giọng nói: “Chốc nữa người tỉnh ngủ chút, cẩn thận trả lời.”

Diệp Ngưng Hoan khẽ gật đầu một cái, lên xe ngồi. Vừa ổn định ngồi xuống thì cảm thấy dưới người khẽ động, xe chậm rãi đi về phía trước.

Diệp Ngưng Hoan không rõ Thái hậu rốt cuộc có biết tính toán nhỏ nhặt giữa Sở Hạo và Hoàng thượng hay không. Thái hậu không có khả năng cái gì cũng không biết, nhưng nhìn từ hôn sự Cố gia, hình như có hơi sai lệch

với cách nghĩ của hai đứa con trai này. Nếu là như vậy thì lần tiến cung này thật sự phiền toái.

Tháng năm hiến nghệ, Thái hậu cùng một đám phu nhân đã gặp nàng, biết nàng là vũ cơ đi ra từ Nhã Nhạc Cư. Hơn nữa bởi vì nhảy tốt, Thái hậu còn đặc biệt kêu các nàng tiến lên ban thưởng.

Nay đã qua bốn tháng, Diệp Ngưng Hoan không xác định Thái hậu có ấn tượng với nàng hay không, nếu Thái hậu thật sự hỏi xuất thân của nàng, nàng nên trả lời thế nào?

Loại cuộc sống tùy thời tùy chỗ có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, thật sự là khiến Diệp Ngưng Hoan ứng phó không nổi. Xe ngựa nhẹ nhàng, cũng chạy một canh giờ. Cho đến khi nghe bên ngoài phố xá huyên náo ồn ào, tốc độ xe rõ ràng cũng chậm lại, hình như queo mấy chỗ ngoặt, liền tới một nơi thanh tịnh, Diệp Ngưng Hoan biết là gần cấm địa hoàng thành.

Con ngựa hí nhẹ một tiếng, vững vàng dừng lại. Diệp Ngưng Hoan xuống xe, lại thấy đường phố rộng rãi trật tự, có thị vệ xếp thành hàng. Trước mặt là bức tường cao cao, hai bên đều có một cửa điện, sơn đỏ rực rỡ, ngói lưu ly quý báu.

Trong lúc Diệp Ngưng Hoan ngây người, có mấy thái giám tung phát trần chạy tới, người đứng đầu cười lạy thái giám lớn tuổi kia: “Ôi, Lý công công, ngài xuất cung làm việc ư?”

“Đây không phải Trương công công sao? Sao người chạy đến Tây Hoa Lý này làm một chức quan nhỏ vậy?” Lý công công kia cười đáp lễ, bộ dáng rất quen thuộc.

Tây Hoa Lý? Nơi này tiếp nối Hoàn Vĩnh cấm cung và đường dẫn đến tây uyển của Thụy Ánh Đài. Phía đông có cửa đi vào trung tâm cấm cung, phía tây có cửa đi vào Thụy Ánh Đài.

“Đúng vậy, nay Thái hậu ở Thụy Ánh Đài, cũng vừa tỉnh giấc.” Trương công công cười, ánh mắt ngừng đánh giá Diệp Ngưng Hoan, lại không hỏi nhiều. Lý công công tung phát trần dẫn đường ở phía trước, Diệp Ngưng Hoan vội vàng đi theo hẳn.

Thụy Ánh Đài này là vườn thượng uyển nằm ở phía tây Hoàn Vĩnh cấm cung, cũng là loại một loại hai, Ngự Ti, Súc Trân Ti, Tụ Bảo Trai (3) trong đại nội đều ở trong này.

(3) ở đây ý chỉ các nơi lưu trữ đồ vật quý giá

Thái hậu không thích bị đè nén trong cung, luôn luôn ở đây. Cung nữ, thái giám vốn đã nhiều, lại thêm Trung thu vừa qua không lâu, lúc này lại ba bước một trạm, năm bước một đồn.

Đi vào cửa đông Thụy Ánh Đài, vòng qua bức tường rồng cuộn, sau khi qua một con đường nhỏ u ám, trước mắt liền rộng mở sáng sủa. Tuy trời đã tối, nhưng đèn vẫn còn nhiều, cùng tranh sáng với trăng. Mắt còn chưa kịp nhìn, hai bên bờ liễu rủ um tùm. Trung tâm đài nước là một con đường rộng, nổi thẳng với một điện các trong hồ, cầu ngọc hai bên uốn lượn, cho đến hai bờ sông. Phía bắc cảnh núi xinh đẹp, một tòa tháp đứng thẳng, đập vào mắt đều là rồng bay phượng múa, có thể nói trăm ngàn phần hoa đều ở bên trong vườn.

Diệp Ngưng Hoan đi theo Lý công công vòng qua bờ hồ, ven đường đầy hoa lá, ngào ngào uốn lượn. Bước chân vị Lý công công này thật là mạnh mẽ, dường như đã từng luyện qua kinh công. Bước chân vừa nhẹ vừa nhanh. Quả quyết nhất là tư thái dẫn đo còn vô cùng tốt, dù khom người vẫn duy trì bộ dáng cực kỳ cung kính lễ độ, Diệp Ngưng Hoan thật sự bội phục vô cùng.

Thấy đã tiến vào một cảnh cung vắng vẻ, nàng liếc mắt nhìn, bởi vì nơi này địa thế cao, non sông gấm vóc biến lạng nhìn hết sức rõ ràng.

Diệp Ngưng Hoan theo Lý công công đi vào, băng qua tiền điện, nhìn thấy một mái lầu cao chừng ba tầng, đình viện trung tâm đứng đầy cung nữ, thái giám có thứ tự, dưới mái cung là kết cấu đấu củng (4), xà gỗ được tô màu như tranh. Mấy tấm bình phong “Ngũ phúc phủng thọ” (5), từng song cửa sổ rực rỡ. Diệp Ngưng Hoan liếc mắt một cái, chính giữa bày một bảo toạ phẳng, bình phong, hương liệu, quạt, trên treo biển “Hải Duyệt Sơn Ninh”.

(4) đấu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu

(5) “Ngũ phúc phủng thọ”: Hình tượng năm con dơi đậu quanh chữ thọ, là hình tượng rất thông dụng để chúc thọ.

Đảo qua như vậy, Diệp Ngưng Hoan nhất thời có chút khẩn trương, thâm nuốt nước miếng một cái. Thấy Lý công công dừng bước, nàng vội vàng đi theo không dám thở mạnh đứng ở cửa chờ truyền gọi.

Không lâu sau, có một thái giám áo lam đi ra, ngoắc ngoắc nàng. Diệp Ngưng Hoan cúi đầu đi vào, vòng qua phía đông, qua một cái lồng hoa lê khắc chim hỉ thước đập mai. Cúi đầu nhìn chăm chăm sàn đá cẩm thạch màu đen, hương khí mờ mịn, quét mắt thấy không ít chân, cũng không biết có bao nhiêu người đứng hầu hạ bên cạnh, nhưng vẫn vắng vẻ im ắng.

Gần tới đại tháp ở cửa sổ, nghe thấy thái giám nói: “Thái hậu, đây là Diệp Ngưng Hoan.”

Thái hậu ừ nhẹ một tiếng, khoát tay áo, thái giám đưa mắt ra hiệu, dẫn cung nhân đi xuống.

Diệp Ngưng Hoan không dám nhìn loạn, vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Nô tì Diệp Ngưng Hoan tham kiến Thái hậu, cung chúc Thái hậu ngọc thể kim an.”

“Ngẩng đầu lên.” Giọng nói có chút chậm lại trầm, nhưng rất hòa nhã.

Diệp Ngưng Hoan ngẩng mặt lên, vẫn thành thật cúi mắt, chỉ có điều dư quang khóe mắt đảo qua Thái hậu. Bà mặc váy màu lam đậm tay áo rộng thêu vụn chữ, người xung quanh đã lui sạch, chỉ có phía sau không xa bà là một lão thái giám áo lam.

Vương Thái hậu có dáng người trung bình, khuôn mặt trái xoan, búi kiểu bảo hoa kế, trên đầu chỉ cài mấy cây trâm đơn giản, nhưng vẻ ung dung quý khí này muốn giấu cũng giấu không được.

Tuổi đã qua năm mươi, so với tuổi thật thì có vẻ trẻ hơn rất nhiều, bộ dáng thoát nhìn giống như mới đến tuổi bốn mươi, bảo dưỡng rất tốt. Ngay cả những thứ thể hiện tuổi tác nữ nhân như cổ, tay chẳng hạn, trên cơ bản đều không có vẻ sắp già.

Nét mặt bà rất thản nhiên, mặt mày rõ ràng, đặc biệt là ánh mắt kia, nhãn tuyến như tranh vẽ, vừa nhìn đã biết là hai mẹ con với Sở Hạo.

Nhưng mà miệng Thái hậu không quá giống với Sở Hạo, môi bà rất nở nang, khiến cho người ta có một loại cảm giác rất ôn hòa, không giống vẻ thiếu tình cảm bạc tình bạc bẽo của Sở Hạo.

Bên cạnh đứng là Sở Hạo, lưng quay về phía nàng, nhìn không rõ vẻ mặt cho lắm, có thể nhìn thấy vạt áo màu đỏ tía sắc vàng ngọc cùng giày ống màu đen của hắn.

Vương Thái hậu bỏ cái chén hoa mai trong tay xuống, mở mắt đánh giá Diệp Ngưng Hoan từ trên xuống dưới, cười cười nói: “Nhìn vậy nhưng thật ra lại nhu thuận khiến người ta yêu thích, khó trách Nhạn Hành để ý người.”

Nghe lời này, Diệp Ngưng Hoan nhất thời cũng không chắc rốt cuộc bà có biết lai lịch của mình hay không. Lại sợ Thái hậu nhìn ra manh mối gì,

nàng chỉ lo cúi đầu ra vẻ sợ hãi, nịnh cũng phải nịnh: “Nô tì là kẻ rơm rác, có thể may mắn hầu hạ Thập Cửu điện hạ, quả thật là phúc khí tu luyện mấy đời.”

Thái hậu cười cười, lại hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi, người ở đâu? Sao lại đến kinh thành?”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì cảm thấy hiểu ra hơn phân nửa. Nàng quý trên mặt đất, cúi đầu, bắt đầu ba hoa chích choè. Ngoại trừ quê quán và tuổi tác ra thì đều bịa chuyện. Cái gì trong nhà không có nhiều nhân khẩu, không có ruộng. Cha nàng mở một cửa hàng đèn lồng ở An Dương, mẹ nàng ở nhà dệt vải. Vốn cuộc sống rất tốt, nhưng cha mẹ mất sớm. Mười năm trước, người ở quê mang nàng vào kinh nương nhờ họ hàng, kết quả biết được thân thích gặp biến đổi lớn, không thể nào truy tìm, bất đắc dĩ đành phải đi theo người ở quê sinh sống, dựa vào giặt đồ may vá mà sống... Nàng cũng không dám nhìn Sở Hạo, không biết hẳn lúc này có biểu cảm gì.

Thái hậu nói chuyện hơn cả buổi, bộ dáng rất chăm chú. Bọn họ đều là quý nhân, cũng không thể nào cảm nhận được nỗi khổ dân gian này. Sở thị tiền triều cắt cứ một phương làm vương, mặc dù không xưng đế, phỏng chừng cũng không khác hoàng đế lắm. Vương thị khi đó đi theo Sở thị hưởng đại quan hậu tước, không có cơ hội tiếp xúc với dân chúng.

Lại cải trang vi hành, chẳng qua là nhìn bề ngoài, chua xót khổ đau trong lòng, khi đó ai không ném thứ thì sao mà biết. Đương nhiên nàng cũng không thể nói quá khó khăn, như vậy thì lại bị nghi là mắng triều đình.

Tiên đế tại vị chừng bốn mươi năm, có thể nói là chăm lo việc nước, giai đoạn sau của Đại Tề tiền triều hỗn loạn cực kỳ, mấy năm chiến tranh liên tục khiến ruộng đồng hoang phế, dân chúng sống lưu lạc, chuyện đổi con cho nhau mà ăn thịt thật ra chẳng lạ lùng gì.

Sau khi xưng đế, Tiên đế khuyến khích nông canh, lệnh cho châu quận dâng tích tạo số, tập trung ruộng đất mà phân. Cứ như vậy, dân chúng có ruộng tất nhiên không muốn rời bỏ. Dân chúng an cư, lòng hướng về triều, Cấm Thái quốc dần dần ổn định, ruộng hoang được cày bừa, núi hoang lại um tùm.

Cũng thật sự là bởi vậy, năm Khai Minh thứ sáu từng có Lưu Mộ Dương tôn thất tiền triều làm loạn cả một vùng Thương Hà, nhưng bởi vì không được sự hưởng ứng từ dân chúng địa phương mà phát động chiến tranh chính trị chưa tới một tháng đã bị trấn áp.

Vua là thuyền, dân là nước, vừa chở vừa che.

Diệp Ngưng Hoan bịa “những việc đã trải qua” này, đương nhiên không thể khiến quý nhân cảm động lây. Nhưng bọn họ nhất định sẽ ra vẻ một chút, tùy tiện nghe một tí, tạm thời nghe mấy chuyện thú vị giải sầu thôi.

Sau khi nghe xong thì một lúc lâu Thái hậu mới nói: “Người dựa vào giặt đồ may vá mà sống? Ta thấy người da mịn thịt mềm, trông như tiểu thư khuê phòng được nuông chiều chứ nhỉ.”

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu tiếp tục vuốt mông ngựa: “Nô tì được điện hạ bảo hộ nên thay da đổi thịt.”

Nghe thấy tiếng Sở Hạo bỏ chén xuống, phỏng chừng hần uống không trôi nữa. Vương Thái hậu ngẩn ra trong chốc lát, chậm rãi hỏi: “Người khi nào vào Tịnh Viên? Ai tiến cử?”

Quả nhiên Thái hậu không có ấn tượng gì với nàng, nhưng vấn đề này thật khó trả lời.

Thứ nhất, nàng không biết Sở Hạo nói gì với Thái hậu, nhưng nàng nói phải khiến hần vừa lòng, chính là có quan hệ với Sương Lăng, bằng không phá hư chuyện của hần, nàng hần phải chết rất khó coi. Thứ hai, không thể

nói là được người ta tiến cử. Quý nhân trong kinh tuy rằng nàng biết nhiều, nhưng quen biết thì ngoại trừ Vĩnh Thành Vương chính là Sở Hạo, bây giờ tuyệt đối không thể nhận có quan hệ gì với Vĩnh Thành Vương, nàng cũng không thể bịa đại một người. Thứ ba càng không thể nói là Sở Hạo chủ động trêu chọc nàng, Thái hậu yêu thương Sở Hạo, tuy nói hãn bất lương, nhưng nếu vạch điểm yếu của hãn, Thái hậu tất nhiên sẽ cảm thấy là nàng mê hoặc chủ, nhất định sẽ có ấn tượng cực kém đối với nàng.

Làm sao mới có thể nói có quan hệ với Sương Lăng một cách tự nhiên chứ? Tốt nhất vẫn là không thể để cho Thái hậu đi tìm Sương Lăng đối chất, bằng không ngộ nhờ Thái hậu trực tiếp gọi Sương Lăng tới hỏi một lần, hai người nói không khớp thì toi. Nghĩ tới nghĩ lui đều không thích hợp, thật sự là phiền phức muốn chết. Nàng cũng không có thời gian nghĩ quá lâu, nếu không Thái hậu sẽ sinh nghi. Đầu óc nhanh chóng vận động, đột nhiên quầng sáng chợt lóe, nàng cắn răng một cái nói: “Hai mươi tám tháng sáu nô tì đến chỗ núi Phong Duyệt đi giặt đồ, không ngờ có người đánh nhau bằng binh khí. Nô tì trốn không kịp bị kiếm đâm trúng, suýt nữa thì chết. Cũng không ngờ là trong họa có phúc, được điện hạ cứu, càng bởi vậy mà tìm được thân thích nhiều năm thất lạc!”

Thái hậu sững sốt một chút, nét mặt trong nháy mắt thay đổi liên tục, nhìn nàng chằm chằm nói: “Thân thích nhiều năm thất lạc? Người tới kinh thành nương nhờ họ hàng, vốn muốn tìm nhà ai?”

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu nói: “Lục Sương Lăng là biểu huynh của nô tì. Nô tì họ Lục, khuê danh Ngôn.”

Thái hậu sợ run cả buổi, ánh mắt có phần kéo dài. Rất lâu sau bà mới nở nụ cười, nói nhỏ: “Người là cháu gái của Lục Huyền? Nhiều năm không gặp, thiên hạ làm sao có thể có chuyện khéo như vậy?”

Diệp Ngưng Hoan lén liếc mắt nhìn vẻ mặt Thái hậu, tuy rằng Thái hậu đang có vẻ sững sờ nghiêm túc, nhưng Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy bà

căn bản không tin lý do này. Nhưng nếu không tin, vì sao còn nói vậy với nàng?

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan loạn chuyển, bịa đến mức này đã không thể không tiếp tục. Nàng tùy cơ ứng biến, quỳ trên mặt đất nói: “Những câu của nô tì là thật, không dám lừa gạt Thái hậu.”

Thái hậu sau một lúc lâu vẫn không mở miệng, làm như sa vào trong ký ức, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Mười chín năm... Đã qua mười chín năm rồi.”

Diệp Ngưng Hoan cũng không dám ngẩng đầu lên, ngọn nguồn Thái hậu và Lục gia thật là sâu nặng biết bao!

Chương 8

Tơ cuộn quanh hai bướm

Vương Thái hậu thở dài, đảo mắt nhìn Sở Hạo: “Sương Lăng còn có người thân trên đời, con biết rồi sao vẫn không nói cho ta biết?”

Sở Hạo lười biếng liếc nhìn Diệp Ngưng Hoan một cái, cười: “Nay không phải người đã biết rồi sao? Lúc trước nàng bị người ta đâm trong đồng cỏ, Sương Lăng không ngờ sẽ lỡ tay làm dân thường bị thương, liền cứu giúp, không ngờ người được cứu lại là biểu muội! Khi đó hẳn có việc trong người, đành phải cầu con, cho người an trí ở trong Tịnh Viên trước. Vừa khéo người dọn sạch hết người trong viện của con, cũng coi như thành nơi tịnh dưỡng.”

Diệp Ngưng Hoan nghe hẳn nói ý ở ngoài lời, vội vàng cúi đầu ngày càng thấp.

“Thế nào? Chê ta đuổi người trong viện con, bây giờ lại còn tức giận với ta?” Giọng Thái hậu để lộ sung sướng, rõ ràng cho thấy yêu quý đứa con trai này thế nào.

“Nào dám ạ.” Sở Hạo nói.

Thái hậu thở dài, đôi mắt rưng rưng, xoa xoa khóe mắt nói: “Lúc ấy ai lại nghĩ có thể xảy ra chuyện như vậy? Đứa trẻ Chính Diêu này là ta nhìn nó lớn lên, tự thấy không thua thiệt nó, cũng không biết nó lại có tâm tư như vậy! Lúc trước Hoàng thượng nói cho ta biết, ta vẫn không tin, nghĩ là bản thân hẳn lo không bớt việc. Nào biết đâu rằng, nay nó thật sự một đi không quay lại... Sao nó lại phụ lòng phụ thân nó? Sao nó lại phụ lòng Tiên đế?”

Sở Hạo nói: “Mẫu hậu cũng đừng quá khó chịu, lần này con đi nhìn một cái. Hoàng huynh thừa dịp tra Nhã Nhạc Cư, cũng thu được một ít manh mối của Ảnh Nguyệt Môn, sợ là bọn chúng đang che giấu Chính Diêu. Nếu tìm ra thì mang về là được.”

Thái hậu gật gật đầu: “Nó là cháu đích tôn của Tiên đế, con đi cũng tốt, bớt làm khó nó. Giết hại tôn thất là sỉ nhục thiên hạ, ta thà là trái tim băng giá, cũng không muốn thấy những thứ này.”

Sở Hạo nói: “Mẫu hậu yên tâm đi, hoàng huynh lúc trước thi hành chính sách dòng họ, cũng là làm gương cho người trong thiên hạ. Chính Diêu nhất thời mê muội, nếu nó nhận sai, hoàng huynh sẽ niệm tình cảm con cháu, chắc là sẽ không làm gì nó đâu.”

Thái hậu thở dài, còn nói: “An quốc công Phạm Úc là nhạc phụ của nó, Trấn quốc công Phùng Xương Tiến là ông ngoại của nó. Phùng Công Hoàn là em họ Đôn Nguyên Hoàng hậu của Tiên đế, đều tám mươi mấy tuổi, ta e là làm sợ nó, lại chạm đến thể diện bọn họ, đề nặng lên quyền lực của Hoàng thượng, đành lặng lẽ tìm Phạm Úc với Phùng Tứ Diển nói chuyện. Hoàng thượng gần đây cũng phiền đến luống cuống, con khuyên nhủ hă đi.”

Sở Hạo nói: “Dạ, con sẽ nói với hoàng huynh, đi sớm cũng khiến bọn họ sớm an tâm. Chỉ nói với bên ngoài là con đi tuần đông phiên.”

Thái hậu xoa xoa khóe mắt, còn nói: “Như vậy cũng tốt. Thật ra con cũng đã đến tuổi, năm trước vốn nên cho con về phiên, chỉ là con còn chưa thành gia thất, vẫn không thể yên tâm. Chỉ muốn thay con tìm một người vừa ý. Cũng sáng tỏ nỗi lòng. Ta già rồi, không quản được con. Trước mắt con đã nhìn trúng một người, lại là muội muội của Sương Lăng, tất nhiên phải cho danh phận. Nhưng lập Vương phi thật sự là không ổn lắm...”

Diệp Ngưng Hoan vốn quỳ hai chân đến tê, eo mỗi lưng đau, thấy hai người trò chuyện giết thì giờ quên cả nàng, cũng không có người kêu đứng dậy, nàng cũng không dám đứng dậy, cứ cuống quýt trong lòng. Đột nhiên nghe Thái hậu nói một câu như vậy, trong đầu run lên, không khỏi nâng đầu nhìn bóng lưng Sở Hạo.

Sở Hạo người hào phóng nhỉ, Vương phi cũng dám nói? Để biểu hiện thâm tình chân thành cũng không cần phải nói như vậy nhỉ? Không sợ Thái hậu thật sự đi tra rõ ngọn nguồn của nàng hả?

Thái hậu thấy Sở Hạo không nói gì, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên Sở Hạo ngoẻo đầu, liếc mắt nhìn lướt qua Diệp Ngưng Hoan: “Diệp Ngưng Hoan, nàng bị đần sao? Tính quỳ đến ngày mai hả?”

Nghe giọng điệu này, dường như rất là bất mãn việc Thái hậu không đồng ý mong muốn lập phi cấp bách của hẳn. Diệp Ngưng Hoan ngây người, nhất thời cứng ngắc không biết nên làm thế nào cho phải.

Thái hậu liếc mắt nhìn Diệp Ngưng Hoan, trên mặt lộ ra ý cười: “Nhanh đứng dậy đi, mãi nói chuyện nên quên mất.”

Diệp Ngưng Hoan vội vàng cúi đầu tạ ơn, ngoan ngoãn đứng lên đứng ở bên cạnh.

Thái hậu từ tốn nói: “Con cũng đừng buồn, chuyện Lục gia qua gần hai mươi năm mới có người nói, hưởng hồ liên lụy không ít, cho dù Hoàng thượng có lòng thương cảm đề bạt, cũng phải từ từ không phải sao? Lục Sương Lăng nay chẳng qua là đình úy lục phẩm, nếu mượn một biểu muội đã trèo cao, đừng nói mấy ông già trong triều không cam lòng, bên dưới có thể không hận sao? Đến lúc đó cho dù Hoàng thượng muốn trọng dụng cũng không thể, ai cũng nói hẳn dựa vào bá mỵ mà lên chức, ai còn nhớ đến tài cán của hẳn? Chính hẳn cũng không muốn tiếp nhận, trèo cao không nhất thiết là chuyện tốt... Nếu con cưới Cố thị, lúc này có lập trắc phi ta

cũng không may may có ý kiến, dù sao có Cố gia chống đỡ ở phía trước thay con. Nay lại gây ra chuyện như vậy, Vũ Ninh Hầu sợ quá mức, sợ cuốn vào tôn thất phân tranh, ngay cả cái mặt già này cũng không cần chạy tới mách ta, tức giận đến ta...”

“Ra sức xách con vào đây, chỉ để nói mấy thứ này.” Sở Hạo hừ, “Người thấy nàng ấy xinh đẹp, một mực cho nàng tiến cung thật? Mỗi ngày phụng bồi nhà chồng tương lai!”

“Cái đám phi tần kia không ai làm cho ta bớt lo, đừng nói Vũ Ninh Hầu đau lòng con gái không vui, ngay cả ta cũng không nở.” Nói xong, Thái hậu liếc mắt nhìn Diệp Ngưng Hoan, làm như an ủi nàng: “Dù sao cũng không thua thiệt con bé. Tạm phong một cái đồng để đi, nếu sinh con trai, ta liền cho các con tự quyết, nâng làm trác phi!”

Nói xong, bà nhìn Sở Hạo, làm như đang quan sát vẻ mặt của hắn. Diệp Ngưng Hoan cúi đầu ra vẻ thẹn thùng, trong lòng thầm nghĩ, sinh con trai? Coi như hết. Nàng đã bị cái thứ canh thuốc đen sì làm cho cả đời không sinh nở được nữa.

Sở Hạo nói: “Người nói thế nào thì cứ làm thế đó đi.”

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, nụ cười cũng tươi lên: “Như vậy cũng tốt! Gần đây chuyện hậu cung cũng phiền, ca ca con nói với con rồi chứ? Thực phi lại mang thai, vẫn là nàng ta không chịu thua kém! Lần trước chỉ sinh một cô Công chúa, lại còn sinh thiếu tháng, đứa trẻ đã hơn hai tuổi mà còn gầy như không lớn nổi. Nếu lần này là một tiểu tử trắng mập, vậy thì thật tốt quá! Ca ca con khổn khổ có người nối dõi, ngoài bốn mươi rồi mới có hai đứa con gái, lại còn nhỏ như vậy! Hậu cung nuôi một đồng tất cả đều là phế vật, lúc vào đông cung chỉ biết mỗi ngày tranh tới tranh lui, nay lại càng quá đáng.”

Sở Hạo rất xem thường chuyện này: “Thuận theo tự nhiên đi, người đi theo quan tâm vất vả làm gì? Hoàng tấu cũng không tận tâm, người mệt mỗi cả buổi cũng vô dụng.”

Thái hậu căn nhắc: “Cái vị hoàng tấu kia của con, con cũng không phải không biết? Ca ca con tròng mắt một tí là nàng ta có thể vùi ở trong cung nửa tháng không gặp người, ta nhìn mà sốt ruột! Cha nàng ta Thân Quốc Lăng anh hùng ra sao, sao lại sinh ra đứa con gái hèn nhát thế này?”

Chăm chú cúi đầu nghe, trong lòng thầm than. Trong triều ai mà không biết, Hoàng thượng sủng ái Thục phi và Uyển phi, cũng không để Hoàng hậu vào mắt. Hoàng thượng hiếm muợn con trai, nhưng cũng không phải là hẳn không sinh được. Chỉ nhìn như vậy, sợ là bên trong tranh đấu con trai nhiều đến mệt mỏi, Hoàng thượng có thể tính kế quần thần, nhà mình lại rối loạn như thế. Cũng không biết là hẳn trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, hay là thật sự mưu tính đám nữ nhân này?

Nay nàng thành đồng để của Sở Hạo, không biết sau này có thể cũng phải đi theo đám phu nhân chơi đùa thủ đoạn này? Nghĩ vậy lại đột nhiên cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, hừ hừ hừ!

Nàng chính là một nhược điểm, để cho hẳn đi Yên Ninh, nàng không hữu dụng không chừng lại có kết cục gì. Vẫn là trước hết ngẫm lại làm sao có thể thoát thân lại không liên lụy đến Sương Lăng mới đúng!

Nhất thời, Thái hậu lại nói đông nói tây với Sở Hạo, không biết nói một vòng lại quay trở về Diệp Ngưng Hoan, hỏi nàng: “Thương thế của người ổn rồi chứ? Nhìn yếu ớt quá, vẫn là tuyên Hồng thái y xem một chút, điều trị cho tốt.”

Diệp Ngưng Hoan định thần lại, cung kính tạ ơn: “Tạ Thái hậu đã thương xót, nô tì nay đã không còn gì đáng ngại.”

Điều trị cái gì chứ, nàng không sinh con được, Thái hậu người đừng hi vọng.

Thái hậu nói: “Nên điều dưỡng một chút, ta thấy người quy củ cũng không có trở ngại, học chuyện trong phủ nhiều tí. Có gì không rõ thì hỏi Phương Thụy.”

Diệp Ngưng Hoan thấp đầu đủ để vùi vào ngực, miệng lẳng lẳng nói: “Tạ Thái hậu ân điển, nô tì tất nhiên sẽ phụng dưỡng cho tốt.”

Sở Hạo liếc Diệp Ngưng Hoan, nhìn bộ dáng thấp mi thuận mắt đầy lương thiện của nàng, trong mắt bất giác lộ chút ý cười.

Hắn hôm nay mặc thường phục, một phần tóc được búi thành bím lớn, cài một viên minh châu. Một đôi mắt đậm đen như nước sơn, rõ ràng âm thầm lóe ra.

Thái hậu chú ý tới ánh mắt của hắn, cười nói: “Tuy rằng không phải chính phi nhưng cũng không thể qua loa, không thể trở về Tịnh Viên, không về phủ thì không thể ở nơi nào tệ quá. Ta thấy vẫn là đợi mấy ngày ở Thụy Ánh Đài, đến lúc đó thì đi từ đây ra ngoài. Lục Sương Lăng kia cũng chưa cưới vợ, hay là ở Cư An Phủ mấy ngày, thay con xử lý được không?”

Sở Hạo cười cười: “Được.”

Đang nói, một thái giám thấp giọng tiến vào: “Thái hậu, phu nhân An quốc công đã tới, đang chờ ở ngoài điện.”

Thái hậu nhíu mày: “Trẻ như vậy sao lại tới nữa? Phạm Úc kia nhát gan sợ phiền phức, nhất định sợ chuyện Chính Diêu âm ỉ liên lụy tới hắn, mỗi ngày đều cho vợ hắn lại đây quấy rầy ta!”

Sở Hạo cười nói: “Nếu bà ta tới đây, người phải giúp đuổi bà ta đi. Ta đây cũng nên trở về thay đổi xiêm y...”

Thái hậu kéo lấy hần: “Con cũng không thể lại về Tịnh Viên. Tháng tám con bị thương, ta sợ tới mức mấy ngày ngủ không được. Cho con hồi phủ dưỡng thương con lại không chịu! Ở đây điều dưỡng mấy ngày, chốc nữa Hồng thái y nhìn con một cái, xem có gì nghiêm trọng không.”

Diệp Ngưng Hoan thấy nực cười, đột nhiên cảm thấy Thái hậu thật đáng yêu. Vừa mới nói nàng không về phủ, ở lại Tịnh Viên cũng không tốt, để cho nàng ở đây, lập tức cũng để cho Sở Hạo ở lại! Chính là muốn quần Sở Hạo ở đây chẳng?

Sở Hạo như đứa trẻ được dỗ dành: “Được, không đi. Thật là trở về thay y phục, chốc nữa lại tới với người.”

Thái hậu đành phải buông tay, liếc mắt nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Đi theo chủ tử nhà người đi, hầu hạ cho tốt.”

Diệp Ngưng Hoan khom người nói: “Nô tì hiểu rồi, nô tì cáo lui...” Nói xong, nàng liền cúi đầu theo Sở Hạo vòng qua bên hông điện đi ra ngoài. Ra khỏi cửa hông Lâm Hải Lâu, Sở Hạo vẫy tay đuổi mấy tên thái giám chờ ở bên ngoài cửa hông chuẩn bị nâng liễn đi, cười như có như không nhìn nàng.

Diệp Ngưng Hoan chạm phải đôi mắt đen như nước sơn của hần, ngượng ngùng không biết nên bắt đầu từ đâu. Thấy khóe miệng hần nhếch lên, một nụ cười nhợt nhạt như vậy hoá thành chỗ sâu trong đôi mắt đen như mực của hần, khiến nàng có cảm giác mê muội.

“Biểu ca hả...” Mày hần hơi giật giật, nhất thời cũng không rõ là hần giận hay vui.

Diệp Ngưng Hoan cảm thấy chấn động, đành phải ảo não nói: “Dù sao vẫn tốt hơn so với việc nói là người Sương Lăng tiến cử với điện hạ?”

Diệp Ngưng Hoan liếc nhìn vẻ mặt của hắn, đành phải tiếp tục tự mình nhận tội: “Ta ở trong viện, tin tức gì cũng không có, điện hạ cũng không phân phó một tiếng, lúc ấy ngay cả Thụy Đại cô cô muốn đi theo cũng không được... Nghĩ trước nghĩ sau, vết thương cũ này sợ cũng không thể giấu giếm, cũng chỉ ở núi Phong Duyệt mới có cơ hội nhận biết Lục đại nhân, sau này có thể quen biết điện hạ... Cho nên liền nói như vậy...”

Sở Hạo hiển nhiên vẫn chưa khai báo thân phận thật sự của nàng với Thái hậu, lại nói dối thế này, chỉ có nói núi Phong Duyệt mới ổn thỏa.

Về phần những chuyện đã trải qua, cái gì mà mấy năm nay nương nhờ người ở quê, tới núi Phong Duyệt giặt đồ nhà ai, loại lông gà vỏ tỏi này khiến Sở Hạo chu toàn ngon lành.

Trước đó Sở Hạo đã xác định tỏ vẻ cho hai người đặt quan hệ, bây giờ nàng chủ động thắt chặt quan hệ hai người hơn, Sở Hạo phải càng vui mừng mới phải. Chỉ là phản ứng của Thái hậu thật sự làm cho nàng bất an, nay lại bị nét mặt kia của Sở Hạo hù dọa đến trong lòng bất ổn, liền nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ ta nói không ổn?”

“Cái gì không ổn?” Hắn liếc nàng một cái, “Không phải nàng rất có bản lĩnh sao? Bịa gì chứ.”

Nàng vừa nghe xong liền nóng nảy, kết quả chạm vào bệnh cũ, thốt ra: “Vậy bịa thế nào, người cũng không nói một tiếng, người không phải cũng bịa sao? Chính phi cũng nói được!”

Rõ ràng nhìn thấy lông mi Sở Hạo nháy dựng lên, nàng thật muốn cắn đầu lưỡi của mình, đã nói rồi, không thích hợp lẫn lộn trong phạm vi của quý nhân!

Sở Hạo không để ý tới nàng, quay đầu bước đi. Diệp Ngưng Hoan ngăn người, đành phải giậm chân đi phía sau.

Sở Hạo sai bước, Diệp Ngưng Hoan nhìn động tác kia của hắn, chợt thấy vết thương tên khốn này sớm đã ổn rồi. Nghĩ đến gần đây hắn ra vẻ ốm yếu ở trên giường không dậy nổi, lòi nạng đến hô tới quát lui, làm cho nàng mấy ngày nay vô cùng thâm tâm, lửa giận trong đầu nổi lên. Nhưng ở Thụy Ánh Đài, nàng sợ mất thể diện lại sợ bị người ta coi là kẻ gian mà đánh chết, cũng chỉ lúc lắc mông đi sau hắn.

Đi theo hắn rẽ hai ba khúc, tới một chỗ tên là Minh Hi Điện. Hai bên điện bày đèn cây hạc mạ vàng đứng thẳng, lúc này rọi sáng cả điện, ngay cả tám tấm bình phong một kiểu điêu khắc hỉ thước đập mai chạm ngọc lưu ly đều phản chiếu ánh cầu vồng.

Thái giám và cung nữ tiến lên đón, Sở Hạo khoát tay cho bọn họ lui xuống. Đóng cửa điện lại, hắn đi sang một bên giường ngồi nghiêng ngả, tay hướng về mấy cái chén nhỏ đã dọn lên trên bàn con, cả phòng chói lọi, ngay cả tay của hắn cũng thấy óng ánh.

Hắn sờ sờ cái chén rồi bưng lên, nói: “Lạnh.”

Ấm trà này đặt ở trên bàn, tất nhiên vừa vào cửa thì trà nóng, nếu lạnh thì sớm sẽ có người cầm đi đổi. Thật sự là bé cưng nhõng nhẽo, ngại đông ngại tây. Nàng lấy cái chén qua, nhìn xung quanh một chút, thấy cách đó không xa bên cạnh bàn bày một cái thùng trà, liền đi đổi nóng cho hắn.

Diệp Ngưng Hoan thấy nét mặt hắn chẳng lành, trong lòng càng bắt đầu bất an. Ngộ nhờ trước đó hắn bịa với Thái hậu không giống mình, làm không tốt sẽ liên lụy tới Sương Lăng... Nàng chịu đựng lo lắng, lại không muốn lúc này lại trêu chọc hắn, đành phải e thẹn cười hỏi: “Trà được không?”

Đôi mày dài rậm của hắn run lên, tay đụng vào chén, không khách khí chút nào: “Nóng, lại đổi chén khác.”

Diệp Ngưng Hoan nhảy dựng chân lên, mắng to trong lòng, con bà nó nhà người! Giết chết cả hai người bọn ta thì có ích gì cho người hả?

Nhưng lần này trí nhớ quá tốt, không mắng thật, đành phải cố nén phần nộ lại đổi một chén khác cho hẳn.

Diệp Ngưng Hoan càng nghĩ càng lo lắng, sợ chốc nữa Thái hậu đi tìm Sương Lăng thì toi. Nay Sở Hạo và nàng đều ở trong cung, tâm phúc Sở Hạo Thụy nương và Phùng Đào cũng đều không theo tới, lúc này Sở Hạo lại ra vẻ đức hạnh, vốn còn rất tự tin, nhưng bây giờ nàng thật là có chút hối hận, không nên bịa mảy lời nói dối kia.

Nàng lại dâng trà lên, thật cẩn thận làm giọng càng ôn nhu: “Điện hạ... Ta muốn...”

Sở Hạo thản nhiên nâng mắt hỏi nàng: “Sương Lăng nói hết cho nàng rồi?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta luôn cảm thấy, Thái hậu năm đó cứu Sương Lăng không phải ngẫu nhiên, thật sự rất khéo... Thái hậu, hẳn là có lòng muốn thay Lục gia giữ lại hậu duệ.”

Ngọn nguồn Thái hậu và Lục gia rối cuộc sâu đậm bao nhiêu, Diệp Ngưng Hoan cũng không biết, nhưng rõ ràng từ chuyện Sương Lăng, đó chính là, hẳn có thể bảo toàn mạng sống tuyệt đối không phải dựa vào vận may.

Sở Hạo hơi hơi giật người, nhíu mày hỏi nàng: “Nàng cảm thấy Sương Lăng là loại người gì?”

Diệp Ngưng Hoan không chút nghĩ ngợi mà trả lời ngay: “Đương nhiên là người thành thật.”

Sở Hạo mỉm cười: “Đúng vậy, người thành thật bình thường sẽ không nói dối.”

“Cho nên ta mới lo lắng, ngộ nhờ Thái hậu tìm Sương Lăng đổi chất...”
Diệp Ngưng Hoan nói một nửa, đột nhiên ngậm miệng. Nhìn Sở Hạo hơi cong mắt lên, nàng nhất thời hiểu ra.

Quả thật, Sương Lăng sẽ không nói dối, dưới tình huống hẳn không biết đáp lại thế nào, cũng chỉ có một loại phản ứng, đó là cái gì cũng không nói!

Lời thì không thể nói, nhưng lại không biết bịa như thế nào, biện pháp tốt nhất chính là ngậm chặt miệng. Ngay cả khi Thái hậu tìm Sương Lăng đến đối chất, Sương Lăng cái gì cũng không nói, cũng tuyệt đối không có vấn đề gì. Diệp Ngưng Hoan nhắc tới núi Phong Duyệt, bên ngoài xem ra, Lục Sương Lăng và Sở Hạo chưa bao giờ đi núi Phong Duyệt, lại càng chưa đấu võ với giang hồ nhân sĩ Vĩnh Thành Vương phái tới bao giờ, cũng không có chuyện Công chúa trốn đi. Chuyện này quyết không thể thông báo cho dân chúng. Diệp Ngưng Hoan định thần lại, vẫn có chút lo lắng: “Mấy lời ta vừa nói trùng hợp cũng không ít, Thái hậu...”

Sở Hạo nói: “Bịa không tệ, trật tự rõ ràng cũng không có lỗi hồng gì.”

Diệp Ngưng Hoan lúng túng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Sở Hạo thở ra một hơi, có ý tốt giải thích nghi hoặc cho nàng: “Lục Huyền rốt cuộc có mấy tỷ muội, đối với Thái hậu căn bản không quan trọng, quan trọng là, Lục Sương Lăng hiện giờ có biểu muội tên là Diệp Ngưng Hoan, hiện giờ là người trong phủ ta.”

Diệp Ngưng Hoan bỗng nhiên tỉnh ngộ, Thái hậu muốn tra ngọn nguồn của nàng rất dễ, nhưng nàng căn bản không xứng!

Thái hậu để ý là con trai nhà mình, không chỉ có Sở Hạo, còn có Hoàng thượng, dù sao hai đứa con trai này đều do bà sinh ra. Thái hậu tung hoành cung đình hơn ba mươi năm, ngồi tới địa vị ngày hôm nay tuyệt đối không phải gặp đại vận.

Diệp Ngưng Hoan dám nói mấy lời này ở trước mặt Thái hậu, bà cũng đã đoán được dụng ý Hoàng thượng. Khó trách vừa rồi vẻ mặt của bà sững sờ lại bi thương, khó trách Sở Hạo căn bản không nói với nàng trước, mặc nàng tùy tiện bịa chuyện. Sở Hạo khá là hiểu bà, trái lại Hoàng thượng lại

xem nhẹ tâm tư Thái hậu. Sở Hạo kéo nàng đến đây, làm ra vẻ đưa trẻ ngoan, Thái hậu nhất định sẽ đau lòng.

Muốn che chở con nhỏ, tất nhiên tiếp nhận toàn bộ lý do của Diệp Ngưng Hoan, chỉ cần nói không có chỗ hở, bà đều tiếp nhận.

Nếu Hoàng thượng đã biết chuyện hôm nay, nhất định cũng sẽ vô cùng hài lòng. Năm nhọc điểm trong tay, hẳn sẽ yên lòng để Sở Hạo đi.

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ cẩn thận như vậy, nhất thời vừa sinh lòng tôn kính vừa sợ Thái hậu, sau một lúc lâu mới cúi đầu lẩm bẩm nói: “Điện hạ anh minh.”

Sở Hạo khịt mũi: “Bớt cái vẻ này đi.”

Diệp Ngưng Hoan thay đổi vẻ mặt cười gượng, nói: “Thân phận ta hèn mọn, không thể đặt cược gì, đành phải làm ra vẻ cho quý nhân vui đùa, nhưng điện hạ là lá ngọc cành vàng, dầu cho bùn nhão không trát được tường thì cũng phải ra sức, không phải sao? Bằng không thì mặt mũi chủ tử phải để đi đâu? Ta là bị dồn ép mới có thể nói hươu nói vượn...”

Đôi mắt đen như mực của Sở Hạo tắt ngúm, không đầu không đuôi bị Thái hậu nói một câu như vậy, không biết nửa phần tình hình bên ngoài, lại có thể thật thật giả giả bịa rất đầy đủ. Cái kiểu khiến hăn kinh ngạc không đơn giản này, nhìn thế nào thì nàng cũng là một người có tâm tư kỹ lưỡng, làm được việc, nhưng lại ngu ngốc cực kỳ, quái thai!

Thấy hăn không nói gì, Diệp Ngưng Hoan nói tiếp: “Thật ra trong lòng ta rõ ràng, Thái hậu cũng không thèm để ý ta không...” Nàng còn chưa dứt lời, đột nhiên Sở Hạo ôm thắt lưng nàng lại, bên hông nàng đau đớn, đang lúc định thần đã nằm úp sấp lên người hăn, chạm phải đôi mắt của hăn, nổi lên hai luồng lửa, khiến nàng sợ tới mức thiếu chút nữa không kêu ra được.

“Đợi ta đến Yên Ninh rồi, có phải nàng lại muốn chạy trốn hay không?” Sở Hạo đột nhiên không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy, đưa tay sờ trốn thái dương của nàng, hô hấp dừng bên tai nàng. Mắt hắn đen đặc, nhìn gần càng tăng thêm vẻ yêu mị, khiến lòng nàng bắt đầu kinh hoàng không ngớt.

“Không... Không dám.” Diệp Ngưng Hoan miễn cưỡng cười, “Ta đã là người của điện hạ, tất nhiên một lòng cùng...”

“Lúc nàng chạy trốn cũng đã là người của ta, không đá chân sau như cũ thì chạy trốn?”

Nói cái gì, nàng cũng không phải con lừa!

“Thật không dám.” Nàng nhìn ánh mắt của hắn, nhẹ giọng nói: “Nay có huynh đệ, tất nhiên một lòng bán mạng cho điện hạ, không dám có suy nghĩ đó.”

Sở Hạo sững sốt, mắt nhấp nháy nhìn nàng, trong lòng như nổi lửa. Có Sương Lăng sẽ không chạy sao? Rõ ràng hắn đã muốn mượn điểm ấy buộc nàng lại, nàng không người thân không bạn bè, không quan hệ không vương vấn. Nay nói dối với bên ngoài thế này, tất nhiên không muốn lại liên lụy Sương Lăng, nhưng nàng nói ra như vậy, thật là muốn chọc hắn tức chết!

Hắn cười nham hiểm, siết chặt nàng lại: “Một tên Sương Lăng đã buộc được nàng lại sao? Vậy lúc trước nàng năm lần bảy lượt trốn đi là có mưu đồ gì?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, đang suy nghĩ nên nói cái gì đó, ai ngờ hắn cúi đầu trực tiếp hôn lên môi nàng, ôm nàng vào trong ngực hôn đến chết đi sống lại, tất cả không khí đều nghẹn trong lồng ngực không ra không vào, môi lưỡi dây dưa, ngay cả sức lực giãy giụa nàng đều không có nửa phần.

Đầu Diệp Ngưng Hoan đau buốt, tiếc rằng hãn hung hăng không kiêng nể gì. Mấy ngày nay chỉ một mực hầu hạ hãn đã mệt chết khiếp, hôm nay lại âm ỉ đến nơm nớp lo sợ như vậy, nay không khí không vào được, trực giác cho thấy môi đã tê dại một mảnh, không khỏi run lẩy bẩy, nhưng lại bắt đầu nhũn ra tê liệt.

Sở Hạo có phần say sưa, thấy mùi hương của nàng phả vào mũi lại mềm mại vô cùng, càng thêm dây dưa liên hồi. Mãi đến khi nàng bắt đầu run rẩy, hãn mới định thần lại, khẽ buông môi ra, thấy mắt nàng bị bức đến âm ướt, lại kìm nén trong hốc mắt, khiến đôi mắt nàng nhìn mê ly ngây người.

Hãn thay nàng quẹt quẹt, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ nàng thật sự họ Lục sao?”

Mũi Diệp Ngưng Hoan có chút chua xót, giọng oa oa: “Đúng vậy, tên là Lục Ngôn. Nhưng mà bà phúc mỏng, xuất thân bần hàn, chưa từng có quý thích.”

Sở Hạo nói: “Bà ấy có con gái như vậy, không tính là phúc mỏng.”

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc nhìn hãn, nghĩ đến Thái hậu, lại nghĩ đến mẹ mình, nhất thời trong lòng chua xót. Mẫu thân nàng qua đời sớm, dung nhan thế nào nàng đều không thể nào lưu lại trong trí nhớ, nay vì kết thân với Lục gia, còn phải vô căn cứ đề cập đến bà, thật bất hiểu. Đột nhiên nàng run lên, đang lúc hoàn hồn thì tay hãn đã tiến vào tiểu sam của nàng, đánh bay sự chua xót trong lòng nàng hết bảy tám phần.

Nàng vội vàng đưa tay chống giữ hai vai hãn, hãn lại xoay người đặt nàng dưới thân, tay càng thêm thò vào trong, suýt nữa thì hờ hết cả y phục của nàng. Hãn ôm nàng, hơi thở phả ra nóng hổi, ngậm vành tai nàng, nói nhỏ bên tai nàng: “Đừng trốn.”

Nàng không lộn xộn nữa, tim đập điên cuồng, thân thể lại vô lực. Từ lúc nàng chạy trốn bất thành vào thánng sáu, thân thể vẫn không tốt, hãn cũng không chạm qua nàng nữa. Hai lần thị tẩm trước quả thật không tốt, khiến

nàng khó tránh khỏi có cảm xúc mâu thuẫn. Nàng cũng biết rõ thân phận của mình, loại chuyện này chung quy không phải do nàng.

Nàng hơi hơi nhắm mắt, nhưng dòng lệ muốn trào ra lại biến mất, ra sức để cho bản thân thả lỏng, tránh cho hấn nhất thời giận dữ lại cắn nàng mấy cái. Sở Hạo ôm chặt nàng, hấn cũng không phủ nhận hứng thú ban đầu đối với nàng là vì thân thể này, sự mềm mại khác thường kia khiến hấn vô cùng thích thú.

Chẳng qua là khi hấn nắm chặt đầu vai nàng, cảm thấy xương bả vai nàng nhô lên rõ ràng. Vai nàng rất mượt mà, thân thể mềm mại như không có xương cốt, nhưng lúc này, cảm nhận xương cốt rõ ràng như thế, rõ đến mức như là có cây gai nhô ra, xuyên thủng lòng bàn tay của hấn, tê dại mà mang theo một chút đau đớn.

Diệp Ngưng Hoan vẫn đang chờ động tác kế tiếp của hấn, nhưng hấn chỉ ôm nàng, một bàn tay tiến vào trong quần áo nàng nắm vai nàng, mà tay kia thì quấn quýt lấy thắt lưng của nàng, siết chặt nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nàng bị hấn ép dần dần có hơi không thở nổi, cũng không dám lộn xộn. Hai người dán thật chặt, quần áo lại không dày lắm, nàng tinh tường cảm giác được sự biến hóa của hấn.

Hấn cứ như đã chết vậy, khiến cho Diệp Ngưng Hoan thật không có ý nghĩ mò mẫm. Nay còn ở trong cung, nơi này cũng không phải tầm điện, hấn đè nặng nàng lên giường như vậy thật không có hình tượng.

Diệp Ngưng Hoan cuối cùng cũng nhịn không được, nhẹ nhàng giật giật. Nàng vừa động đậy, Sở Hạo lại càng siết chặt, siết nàng đến hết khí.

Nàng khó chịu hừ một tiếng, lại nghe giọng hấn uy hiếp rất không vui: “Nàng lại động một chút thử xem?” Ngữ khí không tốt lắm, vẫn nghiêng người nằm bên cạnh nàng, cánh tay vòng qua ôm nàng vào trong ngực, “Mệt rồi, nghỉ với ta một lát.”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt, như vậy là có ý gì? Trước kia không phải sức lực không khác gì cầm thú sao, bây giờ lại nhẫn nại?

Tuy là suy nghĩ lung tung, chẳng qua nếu hấn chịu phóng sinh, Diệp Ngưng Hoan tất nhiên cũng sẽ không trêu chọc hấn nữa.

Diệp Ngưng Hoan không dám động đậy, lại nhẹ giọng nói: “Đã mệt thì không bằng sớm đi nghỉ một chút, vết thương này còn chưa ổn đâu, đừng để nhiễm lạnh nữa.”

“Nàng quan tâm ta sao?” Hơi thở của hấn ở bên tai nàng, khiến nàng ngứa ngáy, âm thanh trầm thấp làm như nỉ non, khiến Diệp Ngưng Hoan nhất thời có chút choáng váng.

Hấn là chủ tử của nàng, thân thể tính mạng của nàng đều cột lên người hấn. Nay lại xách nàng đến trước mặt Thái hậu xoay một vòng, về sau sợ lúc hấn có cái gì không ổn, bản thân không thể không chịu tiếng xấu thay cho người khác. Cái mạng này dù cho hèn mọn thì cũng là mạng mà, nếu bản thân không quý trọng thì còn ai quan tâm? Huống hồ bây giờ, không chỉ có một cái mạng của nàng! Nàng dĩ nhiên là phải quan tâm hấn một chút.

Nàng đang suy nghĩ, Sở Hạo bỗng nhiên cúi đầu cắn vành tai nàng một cái, vừa đau vừa tê, khiến cho Diệp Ngưng Hoan thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nàng thét lớn một tiếng định nói chuyện, hấn lại nhả răng ra nói nhỏ: “Đông Lâm lục quận là một chỗ tốt, nàng sẽ thích.”

Nàng đang bưng tỉnh, bị cái câu ù ù cạc cạc kia của hấn làm cho mũi có chút chua xót. Đông Lâm lục quận, nghe nói nơi đó cảnh quan rộng rãi. Nếu thật sự có một ngày, bản thân có thể sống yên phận ở nơi đó cũng không tệ.

Nàng hơi rụt cổ, nở một nụ cười nhạt. Cái ôm của hấn thật ấm áp, ít nhất giờ này khắc này có thể khiến Diệp Ngưng Hoan cảm thấy ấm áp, thậm chí

an toàn.

Một ngày nay quá nhiều chuyện trầm bổng lên xuống, gặp được Sương Lăng khiến nàng rất vui, đã biết Sương Lăng cho nàng đi theo làm nàng cảm thán thút thít, gặp được Thái hậu cũng khiến nàng hết sức khẩn trương và mỏi mệt. Vốn nàng không muốn nghĩ nhiều, thứ nàng chưa bao giờ nắm chắc, nay từng sự vượt ve an ủi cũng đủ để nàng ngủ yên.

Nàng nhanh chóng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không chỉ ngủ, còn chìm trong giấc mộng...

Trong mộng là cảnh hoa cỏ lá rụng bụi hoa, nàng là một hiệp nữ áo đỏ, vạt áo tung bay, tư thế hiên ngang oai hùng không thua kém bậc mày râu. Nàng dè bủ một đám ác ôn trong giang hồ, xoay tròn đầu võ, lấy một địch trăm, tất cả mọi người bị nàng đánh bay giữa không trung như miếng vải rách. Tư thế kia đẹp vô cùng, nàng mỉm cười trăm hoa héo lụi. Đang lúc đặc ý, thấy một thiếu niên áo tím cười ngựa trắng từ xa xa chạy tới, ngựa phi như vọt lên cánh rừng hoa tươi đẹp, tư thái rất phong lưu phóng khoáng.

Đợi đến khi ngựa phi như bay tới, chàng nhẹ nhàng như tiên nhân lướt sóng, dừng ở trước mặt Diệp Ngưng Hoan, chỉ thấy ánh sáng chói chang, nhưng bất luận thế nào cũng không thấy được mặt của chàng... Chỉ thấy đen như nước sơn, phiêu tán nhẹ từng đợt, đưa tay về phía nàng, giọng nói vừa thấp lại mê người: “Ngủ như heo vậy, sang năm không bắt người lên bàn thì thật có lỗi với người.”

Mộng đẹp vỡ vụn, lời này giống như một tiếng sét, như thế thật sự là rõ ràng, khiến Diệp Ngưng Hoan run run tỉnh lại.

Đang lúc hoàn hồn lại phát giác người đang nằm trên một chiếc giường lớn, trong lòng còn ôm một cánh tay, giương mắt lên lại càng hoảng sợ, vội vàng buông tay. Lại là Thụy nương!

Thụy nương run run cánh tay đã bị nàng ôm đến tê dại, nét mặt kia không nói nên lời. Người sống thay đổi khiến Diệp Ngưng Hoan nhất thời không phản ứng kịp, chỉ ngơ ngác đờ đẫn. Trong phòng sáng trưng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ đến chính giữa, mặt trời lên cao!

Phía sau Thụy nương còn có vài cung nữ, Diệp Ngưng Hoan cũng không dám nhìn nét mặt người ta, ngủ say như vậy, say đến mức Thụy nương đến đây lúc nào cũng không biết, bản thân lại còn ôm cánh tay Thụy nương không buông.

Rõ ràng gần đây nàng mệt quá rồi. Đừng nói là mỗi ngày hầu hạ Sở Hạo đại gia ở Liêu Hoa Thai có bao nhiêu vất vả, chỉ ngày hôm qua suýt nữa muốn mạng nhỏ của nàng. Sau này khó mà sống yên ổn lâu dài, dĩ nhiên phải ngủ cho say, đây cũng không thể trách nàng toàn bộ mà?

Thấy Thụy nương chậm rãi nâng tay, cảm thấy hoảng hốt sợ ai đánh, Diệp Ngưng Hoan theo bản năng nâng cánh tay che lại, miệng nói: “Không phải cố ý, gần đây thật sự mệt...”

Diệp Ngưng Hoan run tay, cổ tay trái bị Thụy nương cầm, lòng bàn tay ấm hơn của nàng. Thụy nương nắm chặt một tí rồi buông ra, cũng khiến nàng an tâm.

Thụy nương thở dài, quở trách: “Thật sự là một đứa vô tâm vô phế, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, chỉ ý vào điện hạ coi trọng người thì ngủ sống ngủ chết.”

Giọng Thụy nương rất lớn, làm như cố ý nói cho người bên ngoài nghe, khiến cho Diệp Ngưng Hoan lúng túng. Phía sau truyền đến một tiếng cười nhạt, một cung nữ lớn tuổi mặc nữ quan phục màu xanh tiến lại gần, cười nói: “Tỷ tỷ cũng đừng trách nàng, Diệp cô nương thân thể yếu đuối, Thái hậu không phải dặn dò cho nàng điều dưỡng một chút sao?”

Diệp Ngưng Hoan thấy bà trẻ hơn Thụy nương mấy tuổi, nhìn kiểu ăn vận, nói chuyện kia cũng thật tùy ý, chắc là ở trong cung thân phận không thấp. Nhất thời nàng vội vàng cào cào tóc, vén chăn xuống giường, mặt mày nghiêm trang đứng ở một bên.

Thụy nương cười với người phụ nữ kia: “May mà có Tô chưởng cung ở đây, bằng không thật là khiến người khác chê cười chết.” Vừa nói, bà vừa kéo Diệp Ngưng Hoan, “Vị này là Tô chưởng cung của Thọ Khang Cung, Thái hậu thương cảm, đặc biệt cho bà ấy qua đây sắp xếp chuyện của Minh Hi Điện mấy ngày, tiện thể thay người xử lý mấy chuyện trong phủ.”

Thọ Khang Cung là chỗ ở của Thái hậu ở trong cung, có thể là chưởng cung ở đó, tất nhiên là tâm phúc Thái hậu. Diệp Ngưng Hoan tất nhiên không dám chậm trễ, cúi người hành lễ với bà, cười nói: “Làm phiền Tô Đại cô cô rồi, nhất thời ngủ mê mất lễ nghi quy củ, khiến Đại cô cô chê cười.”

Tô thị cười cười nói: “Chỉ sợ hầu hạ không chu toàn, nào dám chê cười? Sáng sớm hôm nay đến đây, vốn nên làm lễ chào hỏi với cô nương trước, chỉ là cô nương ngủ say quá, không dám quấy rầy. Thập Cửu điện hạ trước kia vào Thụy Ánh Đài cũng đều ở tại Minh Hi Điện, cô nương cứ xem như trong nhà, không cần giữ lễ tiết đâu.”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời nhìn Thụy nương, hẳn bà cũng là buổi sáng nghe chiếu mới vào đây. Cũng không thấy bóng dáng Sở Hạo, trước mặt mọi người, Diệp Ngưng Hoan cũng không tiện hỏi thăm, chỉ cười ngượng ngập với Tô thị, gật đầu không nói.

Tô thị vừa dứt lời thì gọi tiểu cung nữ bên cạnh bưng mấy món lại đây, hầu hạ Diệp Ngưng Hoan rửa mặt thay quần áo. Trước kia ở Liễu Hoa Thai đã biết bộ dáng quý nhân thế nào, nay Diệp Ngưng Hoan cũng tính là ngựa quen đường cũ, không bao giờ phát sinh chuyện lúng túng uống nước súc miệng nữa. Sau lại có cung nữ bưng một chén thuốc cho nàng, Diệp Ngưng

Hoan vừa thấy màu đen cuồn cuộn kia thì choáng váng, liếc mắt nhìn Thụy nương, uống xong, cái món này cũng có thể mang vào đây được, thật sự là lúc nào cũng không quên hả!

Thụy nương hình như cũng không thèm nhìn nàng, Diệp Ngưng Hoan thăm thở dài, trực tiếp uống cạn. Thay đổi y phục xong thì theo Thụy nương và Tô thị băng qua tấm điện, đến đại sảnh trung gian, bên ngoài có một đám cung nữ thái giám khác đang thu xếp cơm nước.

Tô thị vừa đi vừa hí mắt quan sát động tác của Diệp Ngưng Hoan, thấy nàng biết không đung đưa váy, thật là đoan trang, lại mang theo mấy phần thướt tha, khẽ gật đầu mỉm cười.

Diệp Ngưng Hoan tự biết toàn bộ thể diện đều là vì Sở Hạo, cộng thêm thân phận Tô thị không thấp, lại là người bên cạnh Thái hậu, cũng không dám khinh thường trước mặt bà, cẩn thận ngồi im một góc. Tô thị cứ khăng khăng muốn đích thân gắp thức ăn cho nàng, nàng không dám từ chối, lại liên tiếp cảm tạ. Cứ như vậy mệt mỏi muốn chết, rốt cuộc cũng khiến trên mặt Tô thị tăng thêm vài phần ý cười. Thụy nương ở bên cạnh nhìn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sáng nay Thụy nương nhận tin cung nhân truyền đến, nói Thái hậu muốn giữ điện hạ và Diệp Ngưng Hoan ở Thụy Ánh Đài ở mấy ngày, Thụy nương và Phùng Đào cùng vào cung hầu hạ. Thụy nương đêm qua cả đêm không ngủ yên ổn, hôm nay nghe tin xong thì sốt ruột vội vàng lật đật theo Phùng Đào chạy lại đây. Vào Thụy Ánh Đài, tất nhiên là phải đến chỗ Thái hậu thỉnh an tạ ơn trước, Thái hậu đang gặp khách, chưa triệu kiến, hai người chỉ dập đầu bên ngoài Lâm Hải Lâu rồi chia binh làm hai đường, Thụy nương vội vã đến Minh Hi Điện.

Vào Minh Hi Điện, hiển nhiên không nhìn thấy Sở Hạo. Sợ là lúc này vào trong cung gặp Hoàng thượng rồi, nhìn cung nữ thái giám trong điện phần nhiều là người hầu ở Thọ Khang Cung, trong lòng có chút bất an. Kéo tiểu

thái giám ra ngoài điện hỏi, mới biết được Thái hậu điều Tô thị lại đây chăm sóc.

Thụy nương nhìn tất cả cung nữ thái giám bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, trên mặt còn mang ý cười, trong lòng lại chột dạ. Vào tấm điện thì thấy Diệp Ngưng Hoan nằm dang chân ở trên giường, ôm gối ngủ chẳng hay biết gì.

Tô thị canh giữ ở trong điện, nhưng cũng không gọi dậy, chỉ nhìn nàng cười như có như không. Thụy nương cảm thấy nha đầu chết tiệt này một chút cũng không cho người ta bớt lo, để cho người trong cung chế giễu như vậy, đến lúc đó lại rơi vào tai Thái hậu, cũng bất chấp mọi thứ, vội vàng đi qua muốn túm nàng dậy. Ai ngờ này Diệp Ngưng Hoan càng thấy mộng, ôm cánh tay bà không buông, Thụy nương lúng túng không biết phải làm sao bây giờ cho tốt.

Dùng cơm xong, Diệp Ngưng Hoan súc miệng, ba người lúc này mới chuyển sang phòng bên nói chuyện. Tô thị nhìn Diệp Ngưng Hoan và Thụy nương nói: “Thái hậu phân phó xuống, đợi Tông Phủ nghĩ xong ngày tốt thì cô nương có thể về phủ, cô nương cần gì, Thái hậu đều lo liệu. Chốc nữa ta mang quà lễ nạp thái (*) qua, nếu có gì không ổn, cô nương cứ phân phó một tiếng.”

(*) lễ nạp thái: nhà trai nhờ người đến nhà gái ướm ý rằng muốn kén chọn con gái nhà ấy làm dâu

Diệp Ngưng Hoan nghe xong mà rùng mình, Thái hậu thật sự là diễn trò toàn bộ, cho nàng thể diện rất lớn nha! Thụy nương thở dài một hơi, hoàn toàn yên tâm, kéo tay Tô thị nói: “Nhận ân điển của Thái hậu, Tô muội muội cũng vất vả rồi, chốc nữa ta và nàng ấy sẽ đến tạ ơn Thái hậu.”

Tô thị cười nói: “Thái hậu phân phó, đợi về phủ rồi tạ ơn cũng không muộn. Lúc này mấy cái lễ nghi rườm rà có thể miễn thì miễn đi!” Thấy Thụy nương cười, bà còn nói, “Thái hậu còn phân phó, điện hạ bằng lòng

lập thất, tuy là thứ vị cũng tuyệt đối không thể để cho bên ngoài coi thường. Cô nương cứ an tâm ở đây mấy ngày, đến lúc qua cửa, hầu hạ chủ tử, Thái hậu nhìn cũng vui mừng, Lục đình úy cũng được vẻ vang, chẳng phải vẹn cả đôi đường?”

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu nói: “Tô chường cung, ta nhớ kỹ rồi.”

Tô thị nói: “Nay Phương Thụy tỷ tỷ đã tới đây, vậy nhất định là không thể không chu toàn. Bên này ta còn có chút việc vặt, thứ cho không thể phụng bồi.”

Nói xong, Tô thị cười cười rồi đi thẳng. Phương Thụy nhìn Diệp Ngưng Hoan, nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Hiếm khi đến Thụy Ánh Đài, không bằng ta dẫn người đi dạo nhé?”

Diệp Ngưng Hoan biết bà đang nói chuyện với mình, liền gật đầu đáp ứng. Hai người đi dọc theo cung tường ra ven hồ, ban ngày thấy Thụy Ánh Đài này rộng lớn tráng lệ. Non sông tươi đẹp thấp thoáng ngói xanh tường đỏ, tầng tầng lớp lớp không kịp nhìn.

Hai người đi dạo bên hồ ra một sườn núi không xa, Thụy nương nói: “Ngày hôm qua ta bất an cả đêm, chỉ sợ người nói sai cái gì. Thấy thế này, Thái hậu thật ra rất là vừa lòng với người, người rốt cuộc là trả lời thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan nói hết chuyện ngày hôm qua với Thụy nương, Thụy nương có chút sững sờ, thật lâu sau mới thở dài: “Thì ra là thế, xem ra, Thái hậu vẫn khó quên năm đó...” Nhất thời cảm thấy có chút thất lễ, bà vội vàng bình tĩnh cười nói: “Coi như là người tỉnh táo, vòng vo như vậy cũng xong.”

Diệp Ngưng Hoan khẽ chấn động, đâu chỉ là khó quên, quả thật là muốn bồi thường. Muốn giúp đứa cháu không phải giả, nhất định cũng có ý muốn mượn cơ hội bù đắp cho Lục Sương Lăng.

Diệp Ngưng Hoan thấp đầu nói: “Ta vô đức vô năng, lại không phải thân thích Lục gia, nhận đại ân này quả thật trong lòng thấy thẹn!”

Vẻ mặt Thụy nương thản nhiên: “Thân phận đã định, lời như vậy không nên nói nữa.”

Diệp Ngưng Hoan hít vào một hơi, hiểu được ý tứ của Thụy nương. Sở Hạo là vương một phương, một chính ba thứ trong nhà sẽ ghi tên trong sổ tôn thất, chính phi tất nhiên không cần phải nói, cho dù là thứ phi, hai vị phu nhân đồng ể, đều phải xuất thân từ danh môn. Tuy là bí mật ghi vào sổ, cũng phải tra nghiêm thân phận xuất xứ. Nàng đã có quan hệ với Lục gia, nhất định không thể chế quá nhiều chi tiết.

Thụy nương chuyển đề tài: “Đông Anh và Hạ Lan từng chăm sóc người, người thấy các nàng còn ổn thỏa thì cho các nàng tiếp tục đi theo người đi?”

“Đại cô cô cứ an bài.” Diệp Ngưng Hoan nói xong, đột nhiên nhớ tới một người, nói: “Đại cô cô, Lục Vân hầu hạ ở Lệ Thủy Các...”

“Sao, người thấy nàng ta được?” Thụy nương liếc nàng một cái, “Người và nàng ta hình như không ở chung mấy ngày?”

“Mặc dù ít ngày, cũng rất là hợp nhau.” Diệp Ngưng Hoan cười nói.

“Đã thấy được thì cho nàng ta đi theo người vậy.” Thụy nương cũng cảm thấy không sao cả.

“Vậy nàng ấy cũng phải bằng lòng mới được.” Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ, bổ sung thêm: “Nếu nàng ấy không muốn thì cũng không nên miễn cưỡng.”

Thụy nương gật gật đầu, hai người đi vòng qua sườn núi, Thụy nương lại dẫn nàng đi dạo mấy vườn cảnh như Đại Hải Châu, Phong Lâm Cư, Ngọc Chi Trai.

Thụy Ánh Đài này đón cả nắng gió nam bắc, tập trung lâm viên kỳ diệu các nơi, khiến trái tim Diệp Ngưng Hoan không khỏi phấn chấn hăng say. Nhìn sếu trắng bay lướt hồ, mặt hồ mùa thu óng ánh rực rỡ, cảm giác tự do tự tại kia khiến người ta cực kỳ hâm mộ.

Chập tối mừng tám tháng chín Diệp Ngưng Hoan vào Thụy Ánh Đài, năm ngày sau chính thức lấy Đông Lâm Vương với thân phận đồng để phu nhân, được đưa vào Hành phủ của Đông Lâm Vương.

Từ cửa bên Tây Hoa Môn của cấm cung đi ra ngoài, nơi đó đối diện với cửa đông Thụy Ánh Đài, chính giữa được ngăn với Thụy Ánh Đài bởi kênh Tịnh Hải, hai bên tường cao giáp một cái con phố tên là Tịnh Hải Tà Nhai, Hành phủ Đông Lâm Vương xây ở ngõ hẻm Tịnh An phía bắc Tịnh Hải Tà Nhai.

Ngõ hẻm Tịnh An tiếp nối hoàng thành Tây Nhai, nước ở Tịnh Hải và Thụy Ánh Đài xuất phát từ một nguồn, có thể nói dưới chân hoàng thành là nơi cất chứa báu vật, đến cả hẻm sau đều vòng vào nội bộ Hành phủ Đông Lâm Vương.

Có Thái hậu giám sát, mọi chuyện tất nhiên làm vừa nhanh vừa xuôi, tất cả lễ nghi chỉ hoàn thành trong vòng mấy ngày. Diệp Ngưng Hoan cũng không phải chính phi, hỉ phục không thể màu đỏ, mà lúc xuất giá đi từ cửa đông, được bố trí đến sống ở thứ viện Hành phủ. Dù sao cũng là một trong ba thiếp của Đông Lâm Vương, vả lại là từ Minh Hi Điện của Thụy Ánh Đài đi ra ngoài, cho nên bề ngoài cũng vô cùng náo nhiệt. Con cái quý tộc trong kinh đều đến chúc mừng, náo loạn đến chóng mặt.

Chương 9

Loan bay khám đàn ôn

Lúc mười một tuổi, Sở Hạo dựa theo quy chế phong phủ mà rời khỏi hậu cung ra đây ở. Mặc dù chỉ là Hành phủ nhưng vẫn nghiêm khắc dựa theo quy cách của Tứ Phương Vương, đi ba đường tổ hợp vào sân trong. Lúc Diệp Ngưng Hoan vào đông viện thì quan sát cảnh vật sơ sơ, thấy một bên sân có một cái lầu hai tầng, mơ hồ có thể thấy phía sau là bóng cây trong hoa viên.

Cột đá sơn đỏ, hai bên đều bày đèn lồng cẩm thạch dựng thẳng, chính giữa là những phiến đá vuông khắc hoa lót đường, trong viện trồng các loại hoa và cây cảnh, quanh hành lang đều có một kiểu điêu khắc men đỏ tô xanh, rất là hoa mỹ. Hẳn xưa nay cũng không ở đây, cảnh đẹp như vậy thật sự là lãng phí mà!

Đằng trước tự nhiên có tiếng ồn, nhưng cách khá xa, một chút tiếng vang cũng không truyền tới đây. Mấy năm qua Sở Hạo cũng ít khi về đây, tột trong phủ cũng không coi là nhiều, Thụy nương lại đặc biệt điều một ít người đến Tịnh Viên hầu hạ. Bà phải lo liệu cho Sở Hạo trước, tất nhiên không có thời gian trông nom Diệp Ngưng Hoan, chỉ phái người truyền lời để cho nàng tùy ý.

Tới giúp Diệp Ngưng Hoan là Đông Anh, Hạ Lan, Lục Vân, Lục Khởi.

Diệp Ngưng Hoan nhìn Lục Vân, mặc dù không nói bao nhiêu lời, chẳng qua ánh mắt giao nhau, hai người đều ăn ý không cần ngôn từ. Lục Vân có sự thông suốt của nàng ta, lúc trước mặc dù tương giao với Diệp Ngưng Hoan không nhiều, Diệp Ngưng Hoan lại cảm thấy, nàng ta có thể nhìn ra tâm tư của mình. Con đường sau này, nàng cũng muốn tìm một người bạn,

Lục Vân đúng là lựa chọn thứ nhất của nàng. Mà Lục Vân sẵn lòng, càng khiến nàng vui sướng.

Diệp Ngưng Hoan tẩy đi lớp trang điểm dày trên mặt, tháo trâm cài tóc, thay một bộ xiêm y thường ngày trong nhà, ăn một ít trái cây trên bàn, ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ Sở Hạo.

Mãi cho đến gần giờ hẹn cũng không thấy Sở Hạo trở về. Đoán chừng hẳn đang ở phía trước cùng đám quý nhân uống đến cao hứng phấn chấn, Đông Anh liền dẫn theo Hạ Lan đi ra phía trước hỏi thăm.

Lục Vân đổi trà nóng cho Diệp Ngưng Hoan, thấy nàng ngồi ngay ngắn trên giường mặt mày nghiêm trang thì nhấp miệng cười khẽ. Diệp Ngưng Hoan hất mí mắt, cũng mang theo ý cười: “Tỷ có thể lại đây, trong lòng ta rất là cảm kích.” Nói xong, nàng vỗ vỗ bên cạnh, “Đến đây, ngồi ở đây này.”

Lục Vân cười nói: “Nay thân phận người không giống trước, sao dám ngồi chung?”

Diệp Ngưng Hoan kéo nàng ta: “Có gì không giống?”

Lục Vân lắc đầu: “Tất nhiên không giống, nay người là đồng để phu nhân.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta: “Tỷ cũng biết, ta đi tới ngày hôm nay cũng không phải bằng thủ đoạn cao minh. Thật ra, ta căn bản chính là người lỗ mãng.”

Lục Vân cầm lại tay nàng: “Cũng không hẳn vậy.”

Diệp Ngưng Hoan thấy ấm áp trong lòng, cười tủm tỉm. Hai người đang nói, Đông Anh và Hạ Lan đã trở lại. Lục Vân buông tay đứng ở một bên, Đông Anh đi nhanh lại đây nói: “Đằng trước còn chưa giải tán đâu, phu nhân đã mệt mỏi thì không bằng nghỉ một lát trước đi?”

Nghe xong, Diệp Ngưng Hoan ngáp một cái, đứng lên nói: “Cũng được.”

Mấy người hầu hạ Diệp Ngưng Hoan tới phòng ngủ, Diệp Ngưng Hoan cuộn vào trong chăn, mặt hướng về phía tường có chút xuất thần. Cô gái ôm ấp tình cảm, ai cũng đều mơ mộng, nàng cũng không ngoại lệ.

Lúc tỉnh mộng sau mười hai năm, lại lạc lõng giữa bốn góc trời. Tuy rằng đối với Sở Hạo mà nói, tất cả những chuyện này chẳng qua là bàn đạp đưa hẳn đi Yên Ninh, nhưng đối với nàng mà nói là trải qua việc xuất giá trong nháy mắt.

Như vậy, coi như là xuất giá đi? Mặc dù không có tam môi lục sính (1), không có mũ phượng khăn quàng, không có long phượng và hai cây nến... Nhưng coi như là lập gia đình rồi.

(1) tam môi lục sính: theo nghi thức truyền thống Trung Quốc, đàn ông và phụ nữ kết hôn cần 3 lễ giới thiệu và 6 lễ sính.

Hôn nhân đại sự, kết quả là điều tốt cho hai họ. Ích lợi trước, về phần tình nghĩa thì nói sau. Nam nhân, tất nhiên có thể hiển thế kiêu thiếp, tận hưởng hạnh phúc của người Tề (2). Nữ nhân, cũng chỉ có thể bám rễ trong hậu viện.

(2) hạnh phúc của người Tề: thành ngữ “Tề nhân chi phúc”, ý nói cuộc sống đầy đủ sung túc, một thê một thiếp

Vì thế, phần lớn chiến trường của nam nhân là ở triều đình hoặc giang hồ, phần lớn chiến trường của nữ nhân thì tại hậu viện. Ích lợi càng lớn, tranh đoạt càng thâm thiết. Diệp Ngưng Hoan biết rõ giá trị của mình, đi tới bước này của ngày hôm nay, cũng thật sự không phải nàng có thể đoán trước. Mặc dù có khi nàng có những suy nghĩ không đúng lúc, nhưng cũng không có can đảm mưu tính nhất thời vui sướng mà vứt bỏ sinh mệnh trăm năm.

Nàng suy nghĩ một chút, còn có hơi buồn ngủ, gần đây thật sự là quá mệt mỏi, vẫn chưa nghỉ ngơi. Tha thứ cho nàng hôm nay làm một cô gái mơ mộng đi, qua xong hôm nay, ngày mai còn phải bước vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Tiền đồ chưa biết, còn cần nuôi dưỡng thể lực chấn hưng tinh thần.

Trời tàn cục cũng tốt, đất tàn cục cũng thế, nàng bây giờ cũng bất chấp nhiều thứ, Chu Công nhanh chóng tìm đến nàng, nàng chìm vào giấc ngủ trong sự ấm áp.

Diệp Ngưng Hoan ngủ rất sâu, mãi đến khi có một bàn tay đưa qua siết chặt nàng lại, phía sau lưng nàng được ôm vào trong ngực, nhất thời ép nàng sát giường.

Nàng giật mình một cái, phút chốc bừng tỉnh, trong lúc hoảng hốt da đầu muốn nứt ra, thân thể theo bản năng tránh né, cánh tay chợt xoay mạnh. Đột nhiên quang ảnh trước mắt hiện lên hỗn loạn, chạm phải một đôi mắt.

Nhân tuyến rõ ràng, giống như tô đậm, con mắt tối đen, giống như ngâm trong đầm nước, hoặc thâm trầm hoặc óng ánh, như là đêm tối và ban ngày giao nhau. Ánh mắt này, thật sự quá mức câu hồn đoạt phách, tuy là quen thuộc nhưng nhìn lâu tim cũng không khỏi đập nhanh lên.

Sở Hạo nắm cổ tay của nàng, lúc này trong mắt có vui sướng, có khuây khoả, còn có trêu tức, làm như có vài phần buồn cười với dáng vẻ trợn to mắt hiện giờ của nàng. Hắn mặc một thân màu tím đậm, bởi vì chẳng qua là nạp thiếp, tất nhiên không cần cát phục. Hắn hừ một tiếng: “Ngủ mê à?”

Đúng chứ, nơi này là Hành phủ của Đông Lâm Vương, hôm nay là ngày nàng về phủ. Nàng từ một vũ cơ thăng chức trở thành tiểu thiếp, ừ, vẫn là bị ghi tên vào trong danh sách tiểu thiếp.

Trên người hắn có mùi rượu nhàn nhạt, lại lẫn chút mùi hoa huệ, chỉ cảm thấy hơi thở kia hơi lạnh lạnh lại khiến người ta say. Thấy ánh mắt hắn lóe

lên, rõ ràng không có chút men say, hẳn là uống cũng không nhiều.

Sở Hạo cũng không trách nàng ngủ, kéo nàng một cái, thuận tay vén rèm lên: “Ngồi dậy nâng chén rồi ngủ tiếp.”

Thụy nương lên tiếng trả lời, bưng một cái khay đồ, mặt trên bày một bầu rượu, còn có hai cái chén nho nhỏ buộc tơ hồng, bên trong đã đổ đầy rượu.

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút, nạp thiếp cũng không cần phải làm lễ hợp cẩn chứ nhỉ? Nhưng thấy Sở Hạo đưa tay lấy cái chén lại đây, nàng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng cẩn thận bưng chén lên.

Tóc tai nàng bù xù, quần áo ngủ đến dúm dọ, nào may may có bộ dáng tân nương. Nhưng chén rượu tơ hồng đã nằm trên tay, tơ hồng mềm mại buộc vào chén hẳn, nhưng lại khiến nàng bắt đầu khẩn trương, lại có cảm giác vừa vui vừa buồn, ngay cả tay cũng run lên ba phần.

Sở Hạo quay lại nhìn, không biết là ánh đèn cầy hay là thế nào, mặt nàng đỏ lịa thường, ngay cả cổ nghênh lên cũng đỏ. Có mùi hương như có như không, như là từ bên trong phả ra ngoài. Mắt có chút ẩm ướt như mưa bụi, nhất thời khiến thân thể hẳn nhanh chóng xảy ra biến hóa, thậm chí bắt đầu hơi đau.

Hắn uống nửa chén, chuyển rượu dư cho nàng. Đây rõ ràng chính là lễ hợp cẩn, nàng liền học bộ dáng của hắn, sau khi nhấp một ngụm thì đổi chén cho hắn, vai kề vai uống cạn.

Thụy nương tiến lên thu dọn chén, dẫn mấy người Đông Anh và vài nô tài khác cung kính lại đây hành lễ với hai người: “Chúc mừng điện hạ, phu nhân.”

Vừa nghe xong, tay chân Diệp Ngưng Hoan luống cuống. Đây là từ đâu ra, trước kia cũng không có ai nói cho nàng nha! Xem ý tứ này là muốn đòi thưởng nhỉ? Nàng căn bản cũng không chuẩn bị tiền thưởng gì, huống hồ

lúc này còn ngủ đến cả người nhả nhú, nhất thời lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nét mặt Sở Hạo thật ra rất thản nhiên, hần gật gật đầu ý bảo mọi người đứng dậy, nói với Thụy nương: “Trong phủ này đã lâu không có người, chốc nữa người xem xem còn thiếu cái gì không thì thêm vào.”

Sở Hạo phân phó xong liền đứng dậy, theo Thụy nương đi tắm rửa thay quần áo. Thừa dịp hần rời đi, Diệp Ngưng Hoan dụi dụi mắt, nhỏ giọng hỏi Đông Anh: “Hần trở về lúc nào? Sao không bảo ta một tiếng?”

Trên mặt Đông Anh đầy hờn hờ, nhỏ giọng nói: “Vừa trở về không bao lâu, người cũng đi tắm đổi bộ áo ngủ đi?” Diệp Ngưng Hoan nghe xong liền mang giày xuống giường, giữ khuôn mặt tươi cười lôi kéo nàng ta: “Vừa rồi chúc như vậy, ta cũng không chuẩn bị tiền thưởng, có phải có...” Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, nói: “Đúng rồi, trước kia có mấy món bằng vàng, trở về sẽ phân cho các người một phần.”

Đông Anh cười nói: “Không cần, Thụy Đại cô cô đã thưởng bọn em rồi.” Nhìn Diệp Ngưng Hoan, cuối cùng nàng ta cũng có chút yên lòng, nhin không được mà dặn: “Người khó có được tiền đồ nhỏ như vậy, bọn em lại đi theo người, dù sao cũng không thể qua loa, đây cũng là thương cảm cho bọn em.”

Lời nói này khiến Diệp Ngưng Hoan có chút áy náy, nàng gật gật đầu trình trọng nói: “Ta biết em rất tốt với ta, em yên tâm.”

Đông Anh cười cười, liền dẫn Diệp Ngưng Hoan tới một gian khác cạnh phòng ngủ rửa mặt, lại thay áo ngủ. Đợi đến lúc Diệp Ngưng Hoan quay lại phòng ngủ, Sở Hạo đã nghiêng ngả ở trên giường.

Trung y của hần nửa hờ, tóc dài ẩm ướt xõa xuống, Diệp Ngưng Hoan liếc đến cơ ngực và cơ bụng của hần, tràn ngập đường nét của động vật giống

đực có tính xâm lăng, loại mềm mại êm dịu dưới ngọn đèn như là che đậy một tầng ánh sáng.

Vừa thấy vậy, nhất thời cảm thấy sức nóng của rượu trong lồng ngực chạy như bay, khiến nàng vốn đã đỏ mặt lại còn nóng lên. Trước kia không phải chưa hầu hạ hẳn, lúc này lại bởi vì hoàn cảnh thay đổi, nhưng lại khiến nàng có loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

Thấy nàng đi tới, hẳn cũng không khách sáo, kéo nàng ôm lại đây. Vòng eo nhỏ nhắn, mùi thơm ngát kia lại bởi vậy mà nồng đậm, là mùi hương nhấm nháp mê người.

Vén tóc của nàng lên, chạm đến lỗ tai đỏ hồng nóng hây hây của nàng. Long mi dài thanh tú hình cung, đuôi mắt hơi nhếch lên, trong mắt đen ít trắng nhiều, bóng người trong con ngươi đều rõ ràng hiện ra. Da thịt như gôm sứ mịn, mỏng như tấm thấu, gương mặt nhuộm hồng kia như nở rộ thành một đóa hoa đào.

Hắn cúi đầu, vân vê vành tai của nàng, môi ịn lên mắt nàng, mấy ngày nay hẳn không trở về Minh Hi Điện, mà ở tại Quyện Phương Lâm của Thụy Ánh Đài, là vì Thái hậu nhất định phải làm đủ nguyên bộ. Hơn nữa lại gần cung đình, càng nhiều thời giờ ở chung với Hoàng thượng và Thái hậu, khiến phần ham muốn này dâng lên không ngớt, càng bởi vì tình cảnh này của ngày hôm nay khiến lòng hẳn tràn đầy khao khát.

Hắn càng dán chặt hơn, để nàng ra sau rèm che, giải phóng hai tay để có thể tự do công thành đoạt đất. Thân thể của nàng mềm mại như không có xương, xúc cảm quen thuộc này làm hẳn khó có thể tự kiềm chế. Nàng biết hẳn luôn tự hành động theo thói quen của mình, không trông mong hẳn có thể dịu dàng bao nhiêu. Chỉ cảm thấy hẳn nóng hơn trước mấy phần, trong mắt nổi lửa khiến nàng càng thêm khẩn trương, sợ hẳn dấy lên sức mạnh lại bắt đầu ép buộc lung tung.

Cảm thấy căng thẳng, thân thể không tự chủ được mà căng ra, vừa định điều chỉnh trạng thái để mình thả lỏng tránh khỏi chịu tội, nhưng không ngờ hần đột nhiên bắt được môi của nàng, môi lưỡi đồng thời dây dưa, tay cũng không ngừng. Nàng chột kinh hãi, lại cảm thấy gáy cũng bắt đầu tê dại. Hần vẫn chưa tiến quân thần tốc, mà ngọn lửa nhỏ đang từ từ thối bùng lên, vuốt ve thân thể nàng như bột nhào, môi lưỡi quấn quýt. Hồn vía nàng bay loạn, một luồng nhiệt vọt như bay, càng hư nhược vô lực, như là người sắp chết chìm liều mạng muốn bắt lấy tấm ván gỗ cứu mạng, tay liền vòng qua cổ hần. Lụa mỏng xanh che đây, ánh nến không tắt. Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại nàng đã xuất giá rồi.

Diệp Ngưng Hoan ngâm mình trong thùng nước tắm, nước ấm dần dần, thân thể nhất thời mỗi một không chịu nổi. Trong người không dễ chịu cho lắm, ngâm ở trong nước cũng không muốn động đây, miệng cũng khô khan, lúc đòi trà cũng thuận miệng hỏi một câu: “Giờ nào rồi?”

“Sắp giờ dần rồi.” Đông Anh thấp giọng nói.

Lục Vân bưng trà lại đây nói: “Còn sớm mà, tuy rằng phải gặp Thái hậu tạ ơn, tóm lại cũng phải ngủ một lát.” Diệp Ngưng Hoan ừ một tiếng, không nói gì khác. Đợi nàng trở về phòng ngủ, thấy trên giường đã đổi khăn trải giường mới. Diệp Ngưng Hoan vừa mới nằm xuống, Sở Hạo cũng thay xiêm y tiến vào.

Lúc Diệp Ngưng Hoan chống người ngồi dậy hần đã vén rèm ngồi lên, hai người đưa mắt nhìn nhau, Diệp Ngưng Hoan lại có chút xấu hổ. Dù sao không giống trước kia, Sở Hạo sờ sờ tóc Diệp Ngưng Hoan, lại thả xuống trên vai nàng: “Ngủ tiếp một lát đi, giữa trưa đến Thụy Ánh Đài cũng không muộn.”

Thật sự là ngữ khí ôn hòa hiếm thấy nha!

“Sáng sớm không cần đi tạ ơn sao?”

“Không cần.” Hãn xốc chăn phủ lên hai người. Chăn quấn chặt, cũng rất ấm áp, Diệp Ngưng Hoan không khỏi rụt lại trong ngực hãn, thấp giọng hỏi: “Khi nào thì lên đường đi Yên Ninh?”

Sở Hạo nói: “Hãn là mấy ngày nữa.” Giọng hãn miễn cưỡng, không muốn nói về việc này, hãn ôm nàng, còn nói: “Dọc đường nói sau cũng không muộn, mau ngủ đi.”

Diệp Ngưng Hoan khẽ đáp, yên lặng một lát thì lại nghĩ tới một chuyện, đẩy hãn ra, lại mở miệng: “Điện hạ...” Nàng biết một ít về kinh thành quyền quý, nhưng hiểu biết về chư phiên thì tương đối ít. Lần này đi Yên Ninh, phải đi qua những chỗ nào, có phải đi qua vài phiên trấn hay không, nàng phải biết một chút mới được.

Sở Hạo cũng không đợi nàng nói hết đã siết chặt nàng, nhíu mày nói: “Nàng sao vậy? Có phải còn chưa diệt lửa hết?” Nói xong, tay lại bắt đầu chui vào trong quần áo nàng.

Sắc mặt Diệp Ngưng Hoan đã tái xanh rồi, lửa ai mà chưa diệt hết hả! Nàng vừa định nói chuyện, bị hãn làm cho thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Không phải, là muốn...” Còn chưa nói xong, lại bị hãn đẩy ngã.

Hãn nửa đè nặng nàng, cắn một cái lên môi nàng, nửa híp mắt nói: “Nhớ tới cái gì?”

Diệp Ngưng Hoan bị ánh mắt này của hãn nhìn chăm chăm, nhưng lại như tê dại muốn tránh, lẩm bẩm nói: “Ta muốn tìm hiểu một chút về đông phiên trước...”

Sở Hạo lại cắn nàng một cái: “Đã nói dọc đường nói sau không được hả?”

Diệp Ngưng Hoan rụt cổ lại, vừa muốn giải thích, hăn tức giận nói: “Nhớ tới cái gì hôm nay cũng quên cho ta, chưa thấy ai thành thân còn hành hạ người ta như thế!”

Thành thân? Hăn còn chưa lấy vợ đâu! Thấy sắc mặt hăn không tốt, Diệp Ngưng Hoan đành phải nuốt tiếng xuống, tùy ý đi, dù sao cũng không có gì, sớm muộn gì cũng biết.

Sở Hạo thấy nàng thành thật, vì thế cũng không để ý nàng nữa, nửa đùa nặng nàng xong thì nhắm mắt, lại bị nàng quậy đến không còn buồn ngủ, chỉ cảm thấy hương thơm của nàng phả vào mũi, thân thể ấm áp mềm mại, khiến dục vọng tạm ngừng kia của hăn lại bắt đầu rục rịch chộn rộn.

Tay hăn không tự chủ được mà cọ sát lên người nàng, môi đang muốn đi tìm môi nàng, lại nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nàng truyền đến.

Sở Hạo nhất thời cứng đờ tại chỗ, con nhóc này lại có thể ngủ nhanh như vậy!

Thấy lông mi nàng như quạt, mặt đỏ chưa bớt, môi vẫn còn sưng, lại đỏ lạ thường. Cần cổ lồm đồm nhiều dấu tới sâu trong cổ áo, lấp lánh mê người. Hăn kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên nghiêng người, lưng đưa về phía nàng. Nhắm mắt làm ngơ!

--

Diệp Ngưng Hoan ngồi ở trước bàn trang điểm, mặc cho Đông Anh búi tóc cho nàng. Đông Anh vén hết mấy sợi tóc trên trán nàng, lộ ra khuôn mặt mượt mà, lập tức cười túm túm nhìn bộ dáng của nàng, nói: “Thì ra ở trong cung dưỡng mấy ngày, khí sắc này thật tốt!”

Lục Vân bưng chén thuốc lại đây, Diệp Ngưng Hoan đã thành thói quen, trực tiếp nuốt một hơi, thấy Đông Anh vui mừng. Diệp Ngưng Hoan bĩu môi nói: “Ta đây đã uống thành thói quen, đến mức thấy như vị trà rồi!”

Nói xong nàng cười cười, nhìn cây trâm trang điểm trên bàn, đang nghĩ xem nên cài như thế nào, Sở Hạo bất thành linh bước vào, không đợi mọi người đứng dậy hành lễ, hắn đã tức giận: “Lăn qua lăn lại trong này cả buổi trời để tô đoá hoa sao? Muốn chậm rì rì tới khi nào?”

Dứt lời, hắn liền đi qua bên giường ngồi nghiêng ngả, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm Diệp Ngưng Hoan, giống như muốn xem nàng chải đầu. Một khi hắn đã nói, Lục Khởi ở trong phòng ngủ bị kinh hãi cũng tiến nhanh vào, đến bên cạnh Diệp Ngưng Hoan hỗ trợ. Hạ Lan cũng vội vàng bưng trà cho Sở Hạo, cũng không dám thở mạnh.

Đông Anh và Lục Vân càng sợ tới mức không dám mở miệng, vội vàng chải đầu cho Diệp Ngưng Hoan, bởi vì khẩn trương, tay cũng run lên ba phần.

Diệp Ngưng Hoan thấy sắc mặt Sở Hạo đen như đáy nồi, trong lòng không hiểu, tên khốn này vừa rời giường thì trán đầy mây đen, cái này không thoải mái, cái kia cũng không thoải mái, một chút vẻ hoà nhã cũng không, cũng không biết bản thân làm sao đắc tội hắn.

Sở Hạo giám sát ở đây, hơn nữa dáng vẻ vị tôn thần này cứ như người khác nợ hắn cái gì vậy, càng khiến mọi người khẩn trương, nhiều người tay hốt tạt, thuộc hạ mất khống chế. Diệp Ngưng Hoan đúng là xui xẻo, da đầu bị các nàng kéo đau, lại không tiện kêu thành tiếng, đành phải cố nén nét mặt mướt đấng. Mọi người thấy thế càng luống cuống, sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu như vậy, Diệp Ngưng Hoan đau thiếu chút nữa là gặm bàn trang điểm, trong lòng mắng Sở Hạo một vạn tám ngàn lần.

Vất vả lắm mới búi tóc xong, Diệp Ngưng Hoan không dám để Đông Anh giúp trang điểm nữa. Ra sức cười nháy mắt cho bọn họ ra ngoài trước, còn mình nhìn gương chằm vài nét, tóm lại đoạn trang hợp lễ cũng không sao.

Mọi người thấy thế, như được đại xá, lui ra ngoài như chạy trốn.

Diệp Ngưng Hoan thấy không còn người bên cạnh, liền mang khuôn mặt tươi cười đi qua nói: “Nếu thiếp thân có chỗ nào không ổn, xin điện hạ chỉ rõ, thiếp thân sẽ sửa ngay.”

Sở Hạo thấy mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, biết vừa rồi bị kéo đau, lại hết giận, lại có chút đau lòng nói không nên lời. Chạy tới hỏi hẩn như vậy, hơn nữa lời nói rất ngoan ngoãn, ngay cả xưng hô nhún nhường đều dùng tới, còn “thiếp thân” nữa chứ? Ở Tịnh Viên cứ nhảy chân “ta ta ta”, đến đây lại giả vờ!

Thấy vẻ mặt vô tội của nàng, hẩn lại thêm buồn phiền, hừ một tiếng không để ý tới nàng nữa.

Diệp Ngưng Hoan thầm thở dài trong lòng, tên khốn này hi nộ vô thường, lúc tốt lúc xấu thật sự làm cho người ta khó mà đoán được. Ngoài miệng vẫn tự mình nhận sai trước: “Hôm qua không nên qua phủ nghị ngơi trước, mất lễ nghi quy củ, sau này không dám nữa.”

Sở Hạo cũng coi là lấy cớ, trừng nàng nói: “Chính nàng cũng biết hả? Ngủ ngủ ngủ, cả ngày ngủ như bất tỉnh vậy. Nàng mớ cớ hay là đục tường, sao lại mệt như vậy?”

“Dạ dạ dạ, thiếp thân biết sai rồi, thiếp thân có tội.” Diệp Ngưng Hoan cứ như dỗ trẻ, “Về sau buổi tối thiếp thân uống nhiều trà cho tỉnh, nhất định sẽ không tham ngủ nữa.”

“Bớt nói nhảm đi, đến lúc đó lại lờ đờ, xem nàng có tỉnh hay không.” Thấy vẻ mặt chân chó của nàng, Sở Hạo không tức giận nữa, đứng lên nói: “Đi thôi.”

Diệp Ngưng Hoan thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu cung kính cho hẩn đi trước. Lúc đi ngang qua nàng thì hẩn thuận tay nhấn một cái lên đầu nàng, nàng cảm thấy trên đầu khác thường, không khỏi nâng tay lên sờ, phát hiện hẩn đã cài cây trâm lên trên đầu.

Nàng vừa định tháo xuống xem, Sở Hạo túm nàng nói: “Còn ngờ ra làm gì, đi mau.”

Diệp Ngưng Hoan hết cách, đành phải đi theo hăn chạy chậm đi ra ngoài.

Vào Lâm Hải Lâu của Thụy Ánh Đài, Thái hậu vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà như vậy, nhìn thấy cây trâm trên đầu Diệp Ngưng Hoan thì trong mắt bà loé lên chút kỳ quái. Bà nhìn về phía Sở Hạo, Sở Hạo lại đứng đưng cười.

Diệp Ngưng Hoan vẫn cúi đầu ra vẻ kính cẩn nghe theo, nhưng không có chú ý tới ánh mắt hai người giao nhau. Chỉ có điều nét mặt Thái hậu lại nhanh chóng trở về như cũ, dặn dò mấy câu với Diệp Ngưng Hoan hầu hạ cho tốt, lại kéo Sở Hạo bắt đầu nói chuyện phiếm trời nam biển bắc.

Thái hậu dù sao cũng đã hơn năm mươi, tới buổi trưa không khỏi buồn ngủ. Sở Hạo cùng hàn huyên một lát, thấy bà bắt đầu mơ mơ màng màng thì dẫn Diệp Ngưng Hoan từ biệt Thái hậu, kẻ trước người sau vòng ra Lâm Hải Lâu.

Không đợi Diệp Ngưng Hoan thở phào một cái, một thái giám vội vàng chạy tới, nói Hoàng thượng cũng đã đến đây, lúc này đang ở Bích Nhân Đường, bảo hai người đi qua.

Vừa nghe xong, cả người Diệp Ngưng Hoan lúng túng, không khỏi nhìn Sở Hạo.

Trên mặt Sở Hạo không có biểu cảm gì. Hăn vẫy tay với tiểu thái giám ra hiệu cho lui, nhìn bộ dáng bất an lo sợ của nàng, đột nhiên nhếch môi cười: “Sợ cái gì? Hoàng thượng cũng sẽ không ăn nàng.”

Nói xong, hai người liền nhấc chân lên, đi thẳng qua Bích Nhân Đường.

Bích Nhân Đường ở góc tây nam lâm viên, xây giữa khu rừng trúc tương phi, là một gian điện lẻ loi, ngoài điện dẫn tới một cái đầm nước, nuôi rất

nhều cá chép hoa.

Chương Hợp Đế Sở Lan ngồi ở trong điện, mặc một bộ thường phục thêu rồng mây trắng, đang thành thơi uống trà, Nhạc An Thọ hầu hạ ở bên cạnh, trong ngoài điện có không ít cung nữ và thái giám.

Sở Hạo dẫn Diệp Ngưng Hoan qua kiến giá, hai người hành lễ với Sở Lan, Diệp Ngưng Hoan quỳ rạp xuống đất, miệng hô vạn tuế.

Sở Lan đặt chén trà xuống, nói: “Nhạn Hành mới nạp đồng đế, cuối cùng cũng lập thất.”, rồi liếc nhìn Diệp Ngưng Hoan, “Người cũng đứng lên đi, ở đây không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Thái giám mang một cái ghế ra cho Sở Hạo ngồi, Diệp Ngưng Hoan không nhắc mắt đứng ở bên cạnh hẳn.

Sở Lan nói: “Vốn là muốn đi Lâm Hải Lâu. Nhưng nghĩ lại, mẫu hậu buổi trưa mệt mỏi, vẫn là đừng quấy rầy bà thì tốt hơn.”

Sở Hạo cười cười, Sở Lan còn nói: “Đệ vẫn chưa nạp phi, vì thế mẫu hậu không biết nói bao nhiêu lần. Nay có đồng đế, rốt cuộc cũng khiến bà an lòng chút. Biết là người Lục gia, trong lòng bà càng thêm an ủi.”

Sở Hạo nói: “Đúng vậy.”

Sở Lan cười một tiếng: “Đợi đệ đi Yên Ninh trở về, chuyện Chính Điều chấm dứt, trong triều phỏng chừng còn phải âm ỉ một thời gian, không thể không dựa vào thu xếp của đệ. Mẫu hậu không nỡ xa đệ nhất, cứ nói cho đệ hiệp trợ với Tông Phủ, ở trong kinh lâu dài.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong cảm thấy buồn cười, rõ ràng là ông ta lo lắng đệ đệ này tụ tập thế lực ở bên ngoài, sớm muộn gì cũng thành họa lớn của ông ta, lại không chịu cho hẳn liên hôn với cường tộc ở kinh thành, thành vị tôn thất ngồi ở trong kinh, lại lấy chuyện Thái hậu dời ra ngoài làm cớ.

Hiệp trợ với Tông Phủ? Là muốn mượn tay Sở Hạo, đả tặc toàn bộ tôn thất thì phải. Nay ông ta không phải có vợ đang mang thai sao? Nếu sinh con gái thì thôi, nếu thật sự là con trai, sợ là vì che chở cho con mà càng chèn ép tiểu đệ vào chỗ chết.

Sở Hạo nói: “Hoàng huynh cũng đừng cho ta ôm nhiều việc nữa, quản một cái Hình ngục Ti cũng được, mấy cái khác chịu không nổi, phiền nhất là mấy chuyện vật tôn thất này.”

Vẻ mặt Sở Lan ân cần: “Sao có thể? Chúng ta là anh em ruột cùng mẹ, sau này cậy vào đệ còn nhiều nữa, Bắc Hải, Nam Phong hai vương đều không bớt việc, ta vốn định cho đệ về phiên sớm một chút, thay ta dán mắt vào Bắc Hải bên kia, nhưng nay lại xảy ra chuyện Chính Diêu, không thể thiếu đệ. Ta muôn dặm đều khó khăn đây!”

Kế tiếp hai người nói gì Diệp Ngưng Hoan thật sự nghe không lọt, loại quý nhân giả mù sa mưa này làm cho nàng có cảm giác buồn nôn. Khả năng sinh đẻ của Tiên đế thật mạnh mẽ, sinh một đống con trai, kết quả đến Chương Hợp Đế này thì đúng là một đũa cũng không có.

Như thế thật tốt, con cháu huynh đệ ai nấy đều mài đao soàn soạt, nhóm quần thần lại buộc Hoàng thượng chọn. Hoàng thượng trong lòng không muốn, ngoài mặt lại còn phải giả bộ, đành phải giở mấy lời cũ rích này ra, giết chết mấy tôn thất có tư cách tiếp nhận, phải phế bỏ mới thôi.

Hoàng thượng nói bản thân muôn dặm đều khó khăn, lời này không sai, ai ông ta cũng lo lắng. Ông ta muốn mượn tay Sở Hạo nhổ hết mấy cái đinh trong mắt trước, rồi sau đó một cước đá Sở Hạo đi!

Sở Hạo muốn thoát ra ngoài, quả thật là khó như lên trời mà!

Nàng đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, Sở Hạo đứng dậy. Nàng định thần lại, nghe hắn nói: “Ta đây trở về đi chuẩn bị một chút, lên đường sớm tí.”

Sở Lan gật gật đầu, bước tới vừa định mở miệng thì chú ý tới cây trâm trên đầu Diệp Ngưng Hoan, hơi ngần ra: “Ồ, cây trâm đàn hương này không phải...”

Sở Hạo liếc mắt nói: “Đúng là cây trâm năm đó của mẫu hậu.”

Diệp Ngưng Hoan ngần ra, Thái hậu thưởng sao? Không nhin được mà nâng tay, muốn sờ lại không dám sờ. Cách Sở Lan gần như vậy, lại thấy rõ dung mạo của ông ta. Mặt mày đường nét vô cùng tuấn tú, dung mạo đáng dấp thật ra rất giống Sở Hạo. Đã qua tuổi bốn mươi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, nhìn bộ dáng chẳng qua chỉ trên dưới ba mươi. Phông chững cũng là người thường xuyên rèn luyện, rất là rắn rỏi. Lại nở nụ cười ôn hòa, chỉ nhìn bề ngoài một cách đơn thuần cũng cảm thấy ông ta là bậc đế vương độ lượng tài đức.

Sở Lan như suy nghĩ điều gì, cười cười, không nói cái gì nữa, khoát tay ý bảo hai người tự đi.

Hành lễ với Sở Lan xong, Sở Hạo dẫn Diệp Ngưng Hoan lui ra ngoài. Hai người không ngồi liễn, chậm rãi đi dọc theo con đường trúc ra ngoài, Diệp Ngưng Hoan không tự chủ được sờ sờ trâm cài tóc, cảm giác trơn mượt, cũng không giống ngọc, chẳng lẽ là một cây trâm gỗ?

Sở Hạo nhìn nàng nói: “Đừng có làm mất.”

Trước khi đi, Thái hậu đã thưởng trang sức cho nàng, sao lúc này lại thưởng cây trâm gỗ, còn để Sở Hạo mang về cho nàng? Chẳng qua đều là Thái hậu thưởng, tất nhiên chính là ân điển. Nàng rụt tay, dè dặt nhìn hẳn nói: “Vậy trở về thiếp thân giữ gìn là được.”

Sở Hạo hất mày: “Trâm thì tất nhiên phải cài, giữ gìn cái gì? Hoàng thượng cho chúng ta ba ngày sau đi, trở về nàng thu dọn chút đồ, mang theo hai nha hoàn là được.”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt, Hoàng thượng quả nhiên là gấp gáp ghê nhi.

Diệp Ngưng Hoan bưng trà vào thư phòng Bích Đồng Viện, liếc mắt nhìn Sở Hạo đang ngồi nghiêng trên giường đọc sách, đi qua đổi trà cho hăn, nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ bảo ta lại đây, là có chuyện muốn phân phó?”

Bích Đồng Viện ở trong sân viện thứ hai của Hành phủ, là chỗ Sở Hạo xử lý sự vụ hằng ngày. Đặc biệt phái người gọi nàng đến đây đổi trà cho hăn, tất nhiên là hăn có việc muốn nói.

Sở Hạo để sách xuống, cầm trà uống một ngụm nói: “Dọc đường sẽ đi qua đất phiên của Hưng Thành Vương, Thụy nương chuẩn bị chút lễ ra mắt nữ nhân nhà hăn, đến lúc đó không thể thiếu tay nàng, nàng giúp đỡ xem thế nào.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn theo ánh mắt của hăn, chú ý tới một cái hộp gấm bày trên kệ vuông bên cạnh, vì thế tiến lại mở ra. Bên trong đều là mấy món trang sức quý, quan sát sơ bộ, ước chừng có hai ba mươi món. Đều là những cái thẻ tí mĩ, viết rõ cái nào là cho chính phi, cái nào là cho trắc phi, cái nào là cho Quận chúa.

Về Hưng Thành Vương, lúc ở trong cung Thụy nương đã nói với nàng. Bởi vì nàng đã định thân phận, Thụy nương khó tránh khỏi đem vài người liên quan ra giới thiệu kỹ càng.

Hưng Thành Vương Sở Chính Viễn là cháu họ của Sở Hạo, cũng là tôn thất dòng bên duy nhất trong Tứ Phương, Lục Thành, Thập Phiên Vương, lớn hơn Sở Hạo mười tuổi. Ông nội Sở Chính Viễn Sở Diên Thư là em trai ruột của Tiên đế, Sở Diên Thư năm xưa chết trận, con trai một Sở Nhai tuổi quá nhỏ, Tiên đế liền mang Sở Nhai nuôi dưỡng ở bên người, đối đãi như con ruột. Về sau Tiên đế xưng đế, liền phong Sở Nhai làm Hưng Thành Vương.

Sau khi Sở Nhai chết, con trai Sở Chính Viễn tiếp tục duy trì tước Hưng Thành Vương. Sở Chính Viễn sinh ra ở Đồng Xuyên, lúc bảy tuổi được lập làm Thế tử, sau liền dựa theo quy chế mà đến Vĩnh An ở, cho đến khi Sở Nhai chết thì tiếp nhận tước vị. Sở Chính Viễn tuân thủ nghiêm ngặt phép tắc phiên vương, chưa từng bước ra khỏi Hưng Thành.

Chính phi Sở Chính Viễn là một cô gái đất phiên Hưng Thành, dưới hãn có ba trai một gái, con gái là con vợ cả, năm nay đã mười ba tuổi, ba đứa con trai đều là thứ thiếp sinh ra, tuổi còn nhỏ, trong đó một đứa là trắc phi sinh ra. Hưng Thành Vương liền mang đứa con trai này báo cho triều đình lập Thế tử, chỉ có điều triều đình lấy lý do không phải dòng chính mà chưa thảo luận.

Sở Chính Viễn không qua lại với quyền quý trong triều, lại thêm đất phong cách Trực Lệ có vẻ gần, vẫn luôn tuân theo quy củ, rất là thành thật. Diệp Ngưng Hoan cầm lấy một cái khóa vàng, suy nghĩ một chút, bỏ vật xuống xoay người về phía Sở Hạo: “Thụỵ cô cô từng đề cập, Hưng Thành Vương kia rất thích thu thập kỳ thạch các nơi, cho nên điện hạ lần này chuẩn bị đưa hãn một vật trang trí bằng đá mây?”

Sở Hạo liếc nàng: “Nàng cứ xem mấy cái này, định làm thế nào?”

Diệp Ngưng Hoan cười nói: “Không bằng mang một cái đá nhụy đông hoa cho Hưng Thành Vương phi đi?”

Sở Hạo nhìn nàng, cười nhạt: “Ngay cả Thụỵ nương cũng không biết phẩm hạnh của nàng ta, sao nàng cảm thấy đưa món này cho nàng ta là tốt?”

Diệp Ngưng Hoan đi đến bên cạnh hãn nói: “Mấy thứ Thụỵ cô cô nhắc tới cũng đã đủ. Bất kể Vương phi là dạng người gì, cuộc sống của nàng ta nhất định không dễ chịu. Dù sao nàng ta cũng là chính phi, chàng là thúc thúc của Hưng Thành Vương, đưa cháu dâu món gì, tất nhiên phải xứng với cháu mới tốt.”

Hưng Thành Vương chỉ mới ba mươi tuổi, vợ cả của hắn cho dù tương đương tuổi hắn, thậm chí lớn hơn một chút, hắn cũng không đến mức nghĩ rằng vợ mình sẽ không sinh con trai được nữa, sốt ruột mang con trai của trắc phi lập làm Thế tử, rõ ràng vị Vương phi này ở vương phủ thật sự rất bức bối.

Ý cười trong mắt Sở Hạo càng đậm, hắn túm nàng qua ngời bên cạnh: “Nàng ta chẳng qua là một lá chắn, ngay cả triều đình cũng không xen vào nội vụ đất phiên. Cho nàng ta thể diện có ích gì với ta?”

Diệp Ngưng Hoan bĩu môi: “Điện hạ còn biết nhiều hơn ta, tất nhiên suy nghĩ còn chu toàn hơn ta. Bằng không, còn cho Thụy cô cô chuẩn bị mấy thứ...” Lời còn chưa dứt đã bị Sở Hạo néo lỗ tai. Diệp Ngưng Hoan há miệng, vội vàng đưa tay giải cứu lỗ tai của mình: “Đừng néo... Đau quá...”

Sở Hạo ôm nàng: “Cái này còn chưa dùng sức đâu, kêu đau cái gì?”

Diệp Ngưng Hoan cười gượng mấy tiếng: “Lần này chỗ điện hạ tuần tra có tiếng hàng đầu ở đông phiên, coi trọng Hưng Thành Vương như thế, không phải là vì chỗ của hắn là cứ điểm sao? Điện hạ lại không thể lấy lòng Hưng Thành Vương, nếu không ắt sẽ phải kiêng dè. Không bằng chuyển sang Vương phi, đề phòng sau này cần đến. Hưng Thành Vương báo lập Thế tử không phải bị triều đình giữ lại mà không triển khai sao? Cơ hội tốt như vậy, điện hạ hãy mượn hoa hiến Phật (3), cho nàng ta thể diện. Nàng ta có thể ngồi ở vị trí chính phi, nhà mẹ đẻ phỏng chừng ở đất phiên cũng là quý tộc chẳng? Nhân cơ hội hỏi một chút, xem có thể liên kết hay không.”

(3) mượn hoa hiến Phật: của người phúc ta; lấy xôi làng cho ăn mày

Sở Hạo nói: “Nàng cũng biết, lần này chúng ta đi, Hoàng thượng cho người đi theo ta. Giám Hành Viện cũng nhất định phải lưu ý gấp bối.”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Người của Giám Hành Viện cũng không thể đi theo ta vào trong nghe lén chứ? Lúc nữ nhân nói chuyện, khi nào thì được phép? Đá nhụy đông hoa đúng là đá lót đường, nữ nhân thôi, không ngoài mấy thứ đó. Chuyện nhà nói qua nói lại, dùng được thì tất nhiên là tốt, cho dù không dùng được, chàng cũng không mệt mà!”

Diệp Ngưng Hoan vừa nói ra thì quên hết tất cả, chàng chàng ta ta vô cùng có thứ tự. Sở Hạo nghe mà trong lòng thoải mái, đơn giản đặt cằm trên vai nàng nói: “Phụ thân nàng ta là quận thủ Đồng Xuyên, có hai huynh đệ, đã có công việc ở đất phiên. Sở Chính Viễn đúng là vì vậy mới không động đến phi vị của nàng ta.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì nghiêng ngẫm: “Nếu đã như vậy, Hưng Thành Vương còn không kiêng dè gì mà lập Thế tử? Không sợ cha vợ hãm sinh dị tâm sao?”

“Cả nhà nàng ta đều ở Hưng Thành, nơi đó là căn cơ nhà mẹ đẻ của nàng ta. Nàng ta lại không có con trai, trường nữ đã mười ba tuổi, sau này cũng xuất giá. Dựa vào cái này cũng đã biết tình cảm vợ chồng bọn họ cũng chẳng còn bao nhiêu, phụ huynh nàng ta có thể giúp nàng ta tranh giành thế nào?” Sở Hạo ôm Diệp Ngưng Hoan lên, tựa vào giường nói: “Huống hồ trác phi trong nhà Hưng Thành Vương cũng đều là đại tộc.”

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, nói: “Vậy việc này tám phần là có hi vọng.”

“Người chết chìm gặp được gỗ nổi, tất nhiên sẽ giữ chặt không thả. Đá nhụy đông hoa này, quả nhiên là không thể không tặng.” Sở Hạo cười cười, vắn mặt nàng qua hỏi, “Nữ nhân trong thiên hạ không được mấy loại người, vậy nàng rốt cuộc là loại nào nhỉ?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt, nhìn nét mặt trêu ghẹo kia của hắn đã được thu lại, trở nên có chút nghiêm túc, không khỏi có vài phần khẩn trương.

Nàng chống người muốn ngồi dậy, lại bị hấn nhấn xuống, hấn nhìn ánh mắt của nàng, gằn từng tiếng hỏi: “Diệp Ngưng Hoan, rốt cuộc nàng là loại nào?”

Nàng nhìn đồng tử của hấn, trong lòng đau đớn. Nàng là loại nào? Vốn là loại bình thường nhất, cô gái ôm ấp tình cảm, muốn tìm một nam tử tri âm, cùng hấn sống đến bạc đầu. Thế gian này nữ tử khó cầu toàn tâm toàn ý, nàng sẵn lòng rút lui mà trở thành hàng thứ hai, cho dù có ý với nàng cũng tốt. Nhưng mà nàng đã quên mất thân phận của mình, tấm lòng kia của nàng, không đáng một đồng. Nay nàng lại thành loại nào, ngay cả nàng cũng không biết.

Nàng thản nhiên nói: “Cứ lăn lộn chờ chết...”

Hấn nhìn nàng hơi nhíu mũi, ánh mắt mơ hồ lấp lánh, cong lên đầy quyền rũ. Hấn néo néo mũi nàng, nói: “Lăn lộn chờ chết thì được, chạy nữa thì tuyệt đối không tha cho nàng.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn thái độ nửa thật nửa giả của hấn, cười nói: “Từ lúc nhặt được mạng ở núi Phong Duyệt, chàng đã mang thân thể ta sung công. Nay vừa vào phủ, Thụy Đại cô cô lại tịch thu mấy món Thái hậu thưởng, hiện giờ ở trên người ta một đồng cũng không có, còn chạy cái gì?”

Trong mắt hấn đầy ý cười: “Không phải nàng rất thuận lợi sao? Giấu hết mấy cái chén.”

Diệp Ngưng Hoan lúng túng, không nhịn được mà duỗi tay về phía hấn, cười cười: “Nay ngay cả bản lĩnh này cũng không có.”

Hấn nhìn vết sẹo trên tay phải nàng, cầm tay nàng không nói nữa. Diệp Ngưng Hoan bị hấn nắm chặt mà phát đau, nhẹ giọng nói: “Chuyện Hưng Thành cũng không có gì, ta chỉ là lo lắng...”

Đến Yên Ninh, chủ nhân chân chính của Ánh Nguyệt Môn kia, Lữ Tùng Vương ẩn giấu sâu vô cùng có thể có biến cố gì hay không? Ánh Nguyệt Môn rất cuộc bao lớn, có bao nhiêu người, Diệp Ngưng Hoan hoàn toàn không biết gì cả.

Sở Hạo ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Ta chỉ có cơ hội duy nhất này, có thể tiếp cận đông phiên như thế.”

Diệp Ngưng Hoan hơi thở dài, bỗng nhiên cười cười: “Lần này đi Yên Ninh, nghe nói vùng lân cận có một chỗ tên là Uyển Thành, đến lúc đó sẽ cho ta ra ngoài đi dạo chứ?”

“Sao lại có hứng thú với Uyển Thành vậy?” Sở Hạo bị nàng ngọt chủ đề, xoa nhẹ đầu nàng cười cười.

“Nơi đó dật lự Hoa Nhi khéo nhất, ngay cả phi tần trong cung cũng dùng, ta muốn mở mang kiến thức.” Diệp Ngưng Hoan cười tủm tỉm nói, “Còn có, nghe nói hạnh chua, cây mơ ở đó rất tốt.”

“Hạnh chua?” Sở Hạo sửng sốt, cúi đầu thấy nàng híp mắt, rướn người tới, “Nàng thích ăn chua?”

Nghe giọng điệu nửa kinh ngạc nửa nghi hoặc của hắn, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy bất thường, sợ hắn hiểu sai ý. Chợt muốn ngồi dậy, đỉnh đầu đụng vào cằm hắn, kêu cộp một tiếng.

Hai người nhất thời cảm xoa cằm, đầu xoa đầu. Sở Hạo cau mày nhéo nàng một cái: “Nàng lại động kinh cái gì?”

Diệp Ngưng Hoan vừa xoa đầu vừa mang vè mặt đau khổ nói: “Ta... Ta không phải cố ý... Kỳ thật ta... Ta vẫn cũng chưa cai thuốc được, tuyệt đối không là vì...”

Hắn sợ run một lát, làm như nghĩ đến cái gì: “Hừ, thuốc của nàng chẳng qua không thể nấu dọc đường, vẫn là phối mấy viên thuốc bình thường cho nàng vậy.”

Diệp Ngưng Hoan chớp mắt, không cần cùng tận như vậy chứ? Phải uống bao lâu mới đủ? Sở Hạo đột nhiên đưa tay qua đây, đặt trên đỉnh đầu nàng thay nàng xoa nhẹ mấy cái, Diệp Ngưng Hoan há hốc mồm.

Sở Hạo vân vân bộ y phục dày ba lớp của nàng, nhíu mày: “Gần đây thế nào, uống thuốc kia mỗi ngày, rốt cuộc hữu hiệu hay không? Ta thấy nàng vẫn sợ lạnh thế này. Bây giờ mới tháng chín, cũng phải khoác một cái áo bông.”

Diệp Ngưng Hoan ngơ ngác ngồi đó, trong đầu như bị điện giật khiến lưng nàng có hơi cứng ngắc. Thuốc này không phải thuốc tránh thai? Hắn nói, chẳng lẽ là căn bệnh của nàng? Là lúc trị thương cho nàng đã nhìn ra sao? Từ lúc nàng bị thương nặng ở núi Phong Duyệt được mang về, hắn đã phát hiện bí mật xương cốt nàng mềm như vậy?

Nàng vẫn cho rằng hàn độc của bản thân vẫn chưa tái phát, là vì lúc trước Sương Lăng lén vào cho nàng mấy viên thuốc, chẳng lẽ là cái thứ đen sì cuộn cuộn nàng uống mỗi buổi sáng hữu dụng sao?

Nàng cúi đầu, che giấu thần sắc trên mặt, hồi lâu mới nói: “Thuốc ta uống cả ngày kia... thật sự có thể trị sao?”

Sở Hạo nói: “Ta làm sao mà biết?” Hắn cau mày, đột nhiên vỗ đầu nàng một cái, “Bây giờ vội vã muốn trị, lúc trước sao không nghĩ đến hậu quả?”

Diệp Ngưng Hoan bị hắn vỗ đầu mà ngoẻo qua một bên, cúi đầu cũng không cãi lại. Trong lòng như cái siêu thuốc đổ nhào, cay đắng chua ngọt đều tuôn ra loạn xạ, nói không nên lời là tư vị gì. Nàng là kẻ yếu đuối không có cốt khí, đối xử tốt với nàng như vậy, nàng cảm thấy có lỗi với hắn!

Nàng chẳng qua là một tên nô tài, lấy thân gắng sức vì chủ, tất nhiên lấy thân để đền bù, quả thật không nên oán hận gì! Chỉ là dù sao nàng cũng là người, sợ chết là lẽ thường. Lúc nàng trúng kế hiểm rợ cho Cố Tịnh Nam quả thật nóng vội, muốn một đao làm thịt hẳn có chết cũng đáng, nhưng mà nay hẳn đối đãi với nàng như vậy, mặc kệ là thật hay giả, cũng khiến nàng khó chịu hận không được mà yêu cũng chẳng xong.

Thấy nàng cúi đầu không nói, Sở Hạo cho là nàng lại nghĩ tới bệnh tật của bản thân, có chút hối hận mấy lời vừa rồi. Nhưng hẳn không muốn nhận sai, xoa xoa đầu của nàng, lại có ý an ủi: “Hi vọng mấy cái này hữu dụng, ha ha xem đi, không được thì đổi phương thuốc.”

Đang nói, Phùng Đào tiến vào, tay ôm một chồng giấy, đứng ở ngoài nội đường. Sở Hạo thấy, vẫy tay ra hiệu hẳn tiến vào. Phùng Đào lại gần mấy bước, hành lễ rồi nói: “Điện hạ, danh sách đi theo bảo vệ đã dự tính xong, danh sách khác Thi đại nhân dự định cũng trình lên.”

Diệp Ngưng Hoan thấy hẳn có việc, vì thế cúi chào Sở Hạo, đứng dậy cáo lui.

Chương 10

Con đường mưu kế hướng về phía đông

Diệp Ngưng Hoan ra khỏi Bích Đồng Viện, đi theo hướng đông ra cửa hông, liền gặp Lục Vân đang chờ ở đằng kia. Nàng cười cười, bước nhanh qua, hai người cùng nhau theo con đường nhỏ phía đông trở về.

Diệp Ngưng Hoan hỏi nàng ta: “Thi đại nhân của Kinh Kỳ Doanh có lai lịch gì? Trước kia ta ở Nhã Nhạc Cư cũng chưa từng nghe qua nhân vật như thế. Lần này hình như phải đi cùng chúng ta.”

Lục Vân suy nghĩ một chút rồi nói: “Người này lúc ta ở Tịnh Viên cũng chưa từng nghe nói qua, hẳn không có giao tình gì với điện hạ.”

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ, tám phần là thân tín của Hoàng thượng. Người Hoàng thượng chỉ định Sở Hạo nói lúc ấy nhất định là vị này. Lục Vân nhìn nét mặt của nàng, bỗng nhiên cười khẽ. Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc, thọt nàng ta một cái: “Cười cái gì?”

Lục Vân nói: “Không có lớn nhỏ như vậy, thật sự là tận tâm?”

Diệp Ngưng Hoan có chút lúng túng, kéo nàng ta lại nói: “Tác dụng của ta vẫn cứ như vậy. Từ lúc xảy ra chuyện ở Thủy Bạc Vân Nhai, ta cũng không còn đường nào có thể đi, sao có thể không tận tâm? Trước kia không quan tâm, một thân một mình, chẳng qua bây giờ không giống vậy, không còn có thể tùy ý làm bừa nữa.”

Thấy nàng thẳng thắn như thế, Lục Vân cười cười nói: “Người lấy sắc làm việc chung quy cũng không phải lâu dài, sao không dùng năng lực đạt lấy tiền đồ?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, Lục Vân tiếp tục nói: “Trước kia cô vào Tịnh Viên, không làm chủ được bản thân, chuyện gì cũng lười biếng, theo ta thấy, cô khá là đần độn. Chẳng qua không phải ai cũng có cái thứ nhan sắc này. Về phần ở chỗ sâu trong tâm tư của túi da này, lại phải xem duyên phận. Nếu gặp, đó là cả đời may mắn. Cho dù không gặp, cũng không tính là tiếc nuối. Tính mạng ai nặng ai nhẹ, đều không phải do người nắm giữ quyền sinh sát định đoạt. Thật sự là mạng mỗi người chỉ có người đó mới biết.”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu: “Hiếm khi thấy cô sẵn lòng nói với ta nhiều như vậy.”

Lục Vân nói: “Nhà của ta mấy đời làm quan nô, tính mạng cả nhà đều siết ở trong tay chủ tử, đời này không mong chờ có thể thoát được. Thắt mạng sống ở trên lưng chủ tử để đạt được tiền đồ phú quý, ta thấy nhiều lắm. Chủ tử cần người có con mắt tinh tường, nô tài cũng giống như vậy. Bằng không liều mạng thì cũng chỉ đổi lấy tan xương nát thịt. Ta không có tâm nguyện vinh hoa, chỉ cầu an ổn, cho nên chỉ có thể có mắt không trông có tai như điếc, hồ đồ như thế cũng xong.”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Vậy vì sao lại sẵn lòng đi theo ta?”

Lục Vân nói: “Thật không dám giấu giếm, chuyện Thủy Bạc Vân Nhai kia vừa xảy ra, trên dưới Tịnh Viên chỉ sợ muốn long trời lở đất. Gần đây bất động, là không muốn thêm thị phi nữa. Ta đây cũng hay nghĩ ngợi lung tung, mặc dù lúc ấy ta không ở đây, dù sao cô đúng là ở Lệ Thủy Các. Ta sợ không có chỗ dựa không chết tử tế được, đang chạy chọt bốn phía muốn tìm cơ hội chuyển đi, vừa khéo cô đuổi tay ra, cơ hội như thế, đương nhiên muốn bắt lấy.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không ngờ nàng ta có thể thẳng thắn như thế.

Nàng kéo Lục Vân lại nói: “Bây giờ ta cũng không tư cách hứa hẹn cô cái gì, cô cũng nói, tâm tư trong túi da kia, đó là phải xem duyên phận. Chỉ mong cô và ta có duyên phận này.”

Lục Vân gật gật đầu, hai người cùng nhau đi men theo vết lá rụng, càng lúc càng xa.

Mười sáu tháng chín, Sở Hạo mang theo phó tham sự Kinh Kỳ Doanh Thi Mật, phó tổng đề Cam Nhược, phó thống lĩnh Hành Vụ Đồng Tinh Hồ, đình úy Lục Sương Lăng, cùng bốn mươi tùy tùng của hai đội quân được chọn lọc, một đám nữ quyến rời kinh thành, hướng về phía đông bắc mà đi.

Diệp Ngưng Hoan chỉ dẫn theo Đông Anh và Lục Vân, Thụy nương tất nhiên là phải đi theo, người Đồng Tinh Hồ, Lục Sương Lăng dẫn theo phần lớn là ám cụ của Hành Vụ Thuộc, mà người Thi Mật, Cam Nhược dẫn theo toàn bộ là từ Kinh Kỳ Doanh.

Sở Hạo còn mang theo một ít đầu bếp, đại phu, đầy tớ già cùng mấy tên tạp dịch thô kệch lo liệu việc sinh hoạt, đội ngũ như thế này vận chuyển cũng không nhỏ, Hoàng thượng vì biểu hiện huynh đệ tình thâm mà đặc biệt đưa tiễn đến ngoài Vũ Xương Môn, lôi kéo Sở Hạo ngàn truy vạn dặn, thật là một cảnh khiến cho người ta cảm động.

Sau khi xuất kinh, suôn sẻ không trở ngại, lại đều là quan đạo. Xe ngựa có hai loại, Sở Hạo thì xe ngựa tùy ý, tùy theo tâm tình của hắn. Hai giá xe ngựa được luân phiên dùng. Hai con ngựa khác, xe đẩy một ngựa có chỗ ngồi, ngoại trừ tất cả hành trang mọi vật phẩm cần thiết ra thì cũng làm phương tiện trao đổi. Đoạn đường này nghỉ ngơi vô cùng ít, tốc độ cũng không chậm, tới cuối tháng chín cũng đã đến thủ phủ Hưng Thành Đồng Xuyên.

Thuộc địa của Hưng Thành, phía đông là bình nguyên Hưng Duyệt, tiếp giáp châu Phụng Tường của Trực Lệ. Ra khỏi Phụng Tường đi về hướng

đông thì có quần núi vây quanh kéo dài, mà Đồng Xuyên thì ở chân núi ranh giới phía đông bình nguyên Hưng Duyệt.

Được Giám Hành Viện báo tin đến, Hưng Thành Vương Sở Chính Viễn đích thân dẫn phiến thần với ngoại tướng vương phủ nghênh đón, mà Diệp Ngưng Hoan đổi sang xe đẩy lều đen ở ngoài Đồng Xuyên, trực tiếp vòng qua ngõ hẻm phía sau vương phủ, Vương phi Từ thị dẫn trác phi Phương thị cùng với một đám cơ thiếp chờ ở trong chính đường ngoại tướng.

Cửa sau mở ra, xe đi thẳng một mạch. Ngưng ở ngoại viện chính đường, Thụy nương đỡ Diệp Ngưng Hoan xuống xe, Từ thị tiến lên tự mình giúp đỡ rồi cười nói: “Hôm kia mới nhận được tin, vội vàng cho bọn nha hoàn thu dọn chỗ ở, cũng không biết ý muốn của phủ và phu nhân. Hưng Thành xa xôi, không thể giàu có xa hoa bằng kinh thành, phu nhân đừng chê cười.”

Diệp Ngưng Hoan thấy Từ thị kia tuổi trên dưới ba mươi, dáng người rất cao. Gương mặt chững chạc, ngũ quan vô cùng cân đối, mặc một bộ váy tùng trắng, trên đầu cài hai cây trâm ngọc bích. Nhất thời thầm than, Hưng Thành Vương phi này sao ăn mặc như bà cụ non vậy?

Nàng cười lại, đứng vững nói: “Không dám. Làm phiến như thế thật sự hổ thẹn.”

Sở Hạo là trưởng bối, vả lại địa vị cao hơn Hưng Thành Vương, nhưng nàng không phải chính vị, Vương phi lại huy động nhân lực đón chào cho nàng mặt mũi như vậy, tất nhiên nàng phải nói mấy lời xã giao chứ?

Từ thị cúi người cười: “Vãn bối đương nhiên chấp lễ, nào có không chịu nổi?” Nói xong thì giúp đỡ Diệp Ngưng Hoan đến chính đường.

Diệp Ngưng Hoan giương mắt, thấy phòng ốc đều dựa theo quy cách Thành Vương mà xây, chẳng qua dùng gỗ thô sơn dầu, không đồ rực chói

mắt, trong viện trồng rất nhiều ngô đồng, lúc này thu đậm, màu lá vàng thích mắt.

Tới chính đường, Diệp Ngưng Hoan vẫn chưa ngồi trên vị trí chính giữa, mà đi thông thả đến ghế trên một bên ngồi xuống, quy củ nàng vẫn rõ ràng. Từ thị chỉ dẫn trác phi Phương thị, cùng một vị đồng để phu nhân lại đây chào. Còn cơ thiếp thì đứng ở ngoại đường hầu hạ. Thành Vương một cấp, có hai thiếp, chỉ lập một vị đồng để.

Diệp Ngưng Hoan liếc mắt nhìn trác phi Phương thị, tuổi không kém Từ thị bao nhiêu, dáng dấp cũng không hẳn xinh đẹp, chỉ có điều cặp mắt kia cực kỳ linh động, không cười như cười, dáng người vô cùng nở nang. Từ thị rõ ràng cao hơn nàng ta non nửa đầu, nhưng đứng bên cạnh nàng ta thì như đầu gỗ chặt khô.

Diệp Ngưng Hoan đứng lên kéo Từ thị nói: “Đều nói Hưng Thành đất thiêng mới có người tài, nay vừa thấy thật không giả. Thập Cửu điện hạ cùng Hưng Thành Vương đều là tôn thất, lại thủ một phương thường ngày hiếm khi gặp nhau. Lần này điện hạ muốn tuần tra đông phiên, lúc này mới có thể tụ họp một chút. Đi gấp ga gấp gáp, cũng không chuẩn bị chu toàn.”

Nói xong, Diệp Ngưng Hoan liền nhìn về phía Thụy nương.

Thụy nương gật gật đầu, ra hiệu cho Lục Vân mở hộp gấm trong tay ra.

Diệp Ngưng Hoan cười nói: “Những thứ này đều là mấy món thường ngày của gia đình, chớ chê thô kệch.”

Từ thị vội vàng nói: “Không dám, Thập Cửu hoàng thúc sắp về phiên, phu nhân sắp xếp công việc trong nhà bận rộn, còn nhớ đến đám người thiếp thân, thật sự hổ thẹn.”

Thụy nương lại đưa qua một cái hộp, Diệp Ngưng Hoan nhận lấy mở ra, là một món đồ trang trí đá nhụy đông hoa chạm khắc bản lề âm dương. Đá

nhụy đông hoa giống như bột óng ánh, mềm mại như hoa, tiết diện khám ngà voi tinh tế, vây lấy tử đàn khám bên trong, hương thơm nhàn nhạt như hoa hé nở, thật là tinh xảo.

Nhất thời, ánh mắt mọi người tập hợp lại, Diệp Ngưng Hoan tự tay nâng lên, đưa cho Từ thị: “Đây là điện hạ đặc biệt căn dặn, nhất định phải tự tay ta giao cho cô. Điện hạ nói, Hưng Thành Vương thích sưu tập kỳ thạch các nơi nhất, hai người phu thê tình thâm, mưa dầm thấm đất, tất nhiên cũng không kém ai. Năm đó Hưng Thành Vương đại hôn, điện hạ còn nhỏ, cũng không thể tự mình đến Hưng Thành, vẫn luôn tiếc nuối. Nay đến đây, tất nhiên muốn đưa cái này cho cô. Chuyện tốt thành đôi, cái này âm dương kết hợp là ý tốt, hi vọng vợ chồng hai người hòa thuận, phúc thọ kéo dài.”

Từ thị vừa nghe thì mừng rỡ, vội vàng đưa hai tay đón lấy, cúi người nói: “Thập Cửu hoàng thúc quan tâm như vậy, thiệp thân cảm động đến rơi nước mắt.”

Trắc phi Phương thị đứng bên cạnh, ánh mắt vòng quanh hai mảnh sáng chói kia, không khỏi hơi nhếch miệng. Động tác thật nhỏ này bị Diệp Ngưng Hoan nhìn thấy, nhưng cười không nói. Phương thị này trước mặt mọi người mà dám bày ra thái độ này, rõ ràng ngày thường ngang ngược quen rồi, cuộc sống này của Từ thị thật sự không dễ chịu mà.

Bên này hành lễ xong, Diệp Ngưng Hoan liền quay sang phòng ngủ phía sau đi thay quần áo nghỉ ngơi.

Tiểu nha hoàn dẫn đường ở phía trước, Từ thị tự mình dẫn nàng đi thông thả. Từ thị vừa đi vừa giới thiệu cảnh trí cho Diệp Ngưng Hoan, nói nơi này là Vinh Ngô Viện, vì đường trong Vương phủ ở giữa nội viện, lão Vương phi từng ở đây, sau khi lão Vương phi mất thì nơi này trống không. Đang dịp thời tiết thu đậm, Diệp Ngưng Hoan thấy núi đắp trong viện ngâm trong nước, đình đài lầu các, trúc đẹp cúc xinh, tĩnh mịch lạ thường.

Từ thị dẫn nàng tới nhà chính, lúc này mới cáo lui, nói một chút nữa lại tới hầu hạ. Diệp Ngưng Hoan đợi tiểu nha hoàn đưa hết mọi vật cần thiết tới xong thì sai hết người ra ngoài, thân mình mềm nhũn nửa ngồi phịch trên giường.

Thụy nương thấy bộ dáng nàng mềm nhũn ngồi lồm xuống như không có xương cốt, cứ để nàng nằm như vậy, ra hiệu cho Đông Anh và Lục Vân ra ngoài trông giữ. Bà bưng trà lại đây nói: “Từ thị này ở trong phủ gian nan, chẳng biết nhà nàng ta nghĩ thế nào.”

Diệp Ngưng Hoan nhận trà uống một hớp, tóm lấy cái gối ở sau thắt lưng nói: “Hưng Thành Vương thích kỳ thạch, sân vương phủ lại xây dựng tinh xảo như vậy, nhìn như là một người phong nhã muốn an lành. Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại là người khôn khéo. Điện hạ ở phía trước, có người của Giám Hành Viện phụng bồi, lại có mọi người đi theo, e rằng ngoại trừ mấy lời xã giao thì hai người cũng không nói được gì.”

Diệp Ngưng Hoan gỡ tóc dài, bắt đầu cời nút thắt y phục. Cởi ngoại bào, nàng lại nhặt lấy bộ váy hoa bách hợp thường ngày bên cạnh mặc vào, nói: “Xem phản ứng của Vương phi đi, nếu chốc nữa nàng ta dẫn mọi người tới nói chuyện với ta, đó là cố ý kết giao với ta, lại ra vẻ tranh luận.”

Thụy nương cười, bưng chậu nước lại đây cho nàng rửa mặt: “Cô chọn đá nhụy đông hoa tặng cho nàng ta, là vì món này đến từ đông phiên chẳng? Không biết nàng ta có thể hiểu được hay không.”

“Nàng ta không hiểu cũng không sao cả, phụ huynh nàng ta tất nhiên có thể hiểu được.” Diệp Ngưng Hoan ngáp rồi nói, “Bây giờ chúng ta đoán mấy thứ này cũng vô dụng, thả dây dẫn, chờ người ta mắc câu đi.”

Thụy nương suy nghĩ một chút, nhìn dáng vẻ thoải mái của Diệp Ngưng Hoan, nở nụ cười: “Thật ra cô rất thận trọng, điện hạ không nhìn lầm cô.”

Diệp Ngưng Hoan lại xiêu vẹo: “Đại cô cô đừng giấu cợt ta, ta chỉ là người phiến chán mấy thứ quy củ vụn vặt. Đi cả đường không biết mệt, mới khách sáo vài câu với Vương phi chưa từng gặp thì đã cảm thấy gân cốt cả người đều nhảu nháu lại.”

“Tuy là phiến chán, nhưng lời lẽ phù hợp.” Nhìn bộ dáng mềm nhũn của nàng, Thụy nương nhất thời buồn cười, đưa tay kéo nàng, “Ngồi nghiêng ở đây khó chịu lắm, ăn một chút gì rồi nằm trên giường thôi.”

Diệp Ngưng Hoan nhắm mắt: “Không cần, ở đây rất tốt, vừa thoải mái lại ấm áp.” Nói xong thì nhanh chóng buồn ngủ.

Thụy nương bất đắc dĩ, đành phải cầm chân đắp cho nàng, vuốt ve tóc trên trán nàng, nhìn nàng, trong lòng thấy vài phần ấm áp.

Nàng là người lên xuống theo chủ, duyên dáng xinh đẹp cũng phải làm, đoan trang kính cẩn cũng phải giữ, ngoại trừ thỉnh thoảng tính tình dần dần chút, lại bướng bỉnh khiến người ta dở khóc dở cười ra thì không có gì không tốt. Có khi nhìn nàng rất vui vẻ, có khi lại cảm tức mà nghiến răng đến ngứa.

Diệp Ngưng Hoan lơ mơ bị Lục Vân đánh thức, vừa mở mắt thì phát giác cả phòng đều ảm đạm, bên ngoài trời đã đen thối, nàng dụi dụi mắt hỏi: “Giờ nào rồi?”

Lục Vân nói: “Giờ Dậu canh ba, Hưng Thành Vương phi vừa rời lại đây gửi lời thăm hỏi, biết người còn chưa tỉnh, vốn không muốn quấy rầy. Nàng ấy bày tiệc cho người tẩy trần (1), giữ lại tiểu nha hoàn chờ ở bên ngoài.”

(1) tẩy trần: bày biện thiết đãi người từ xa đến

“Thụy nương đâu?” Diệp Ngưng Hoan ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút.

“Đi ra trước nghe ngóng tình hình điện hạ rồi.” Lục Vân nói, “Hưng Thành Vương bày tiệc tẩy trần cho điện hạ ở Tùng Thụy Đường phía trước, Phùng Đào không phải ở lại trong kinh sao? Thụy nương sợ người đằng trước không cẩn thận.”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu, xốc chần nói: “Đã như vậy thì đừng để cho Vương phi chờ lâu.”

Sửa sang xong xuôi, nàng liền dẫn theo Đông Anh và Lục Vân cùng nhau đi ra ngoài. Vài tiểu nha hoàn và vài đầy tớ trung niên đang chuyển mấy cái đài trúc, thấy nàng đi ra thì đều hành lễ.

Diệp Ngưng Hoan cười cười nói: “Vừa ngủ dậy, đi dạo một chút cũng thanh tỉnh, cứ ngồi đi.”

Vài người nghe xong, cũng không miễn cưỡng. Diệp Ngưng Hoan dẫn theo Đông Anh, Lục Vân, thêm mấy tiểu nha hoàn dẫn đường đi vòng quanh. Ban đêm sương dày, Diệp Ngưng Hoan khoác áo rộng còn cảm thấy có hơi lạnh, chỉ thấy cây cối um tùm, núi đá lởm chởm, như quái thú giương nanh múa vuốt trong đêm tối, nhất thời quần áo hơi căng, nàng thở dài một hơi.

Queo qua mấy cổng tròn, liền gặp một cái đầm nước, đập vào mắt là ánh đèn lấp lánh, một tòa đình đài thủy bạc bỗng nhiên hiện lên. Bên này tối đen, mà nơi đó quả thật sáng choang, bởi vậy nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Nơi đó người đến người đi vội vàng chuẩn bị yến tiệc, cũng có một loạt người hầu ôm cầm sắt đứng ở một bên. Mà ngồi bên cạnh quan sát bọn họ, chỉ có một mình Vương phi Từ thị, cũng không thấy đám người trác phi, đồng để trên nhà chính lúc đó.

Đêm đã khuya, Sở Hạo vẫn chưa buồn ngủ. Hôm nay hẩn an trí ở Thụy Hoa Lâu của Tùng Thụy Đường, đối bộ sam trắng hơi cũ, đứng ở thư phòng, nhìn mấy món đồ trang trí bằng đá bày trên kệ mà mê mẩn.

Lục Sương Lăng ở bên cạnh hẳn, vẻ mặt vẫn cung kính im lặng như mọi ngày. Hẳn đã biết việc Diệp Ngưng Hoan trả lời Thái hậu, hẳn cũng chả hề để ý nàng nói gì, hẳn chỉ để ý, từ đó về sau, Diệp Ngưng Hoan càng khó tự do hơn nữa.

Sương Lăng suy nghĩ, nhân tiện nói: “Vương gia, Vân Tê Lam của Ảnh Nguyệt Môn kia là cao thủ giang hồ, chỉ là đầu đao thêm máu, khó tránh khỏi thuận lợi mọi bề.”

Mười sáu tháng tám, Tịnh Viên xảy ra chuyện như vậy. Cố Tịnh Nam sợ Vương gia và Vĩnh Thành Vương đấu đá với nhau gây họa cho cả hẳn, hơn nữa lại có Hoàng thượng là chỗ dựa ở phía sau, như thế ngay cả mặt mũi Thái hậu cũng không cần, khẳng khẳng không chịu gả con gái của mình cho Vương gia. Nhã Nhạc Cư bị Hoàng thượng mượn cơ hội đóng cửa, nhạc phụ của Vĩnh Thành Vương, An quốc công Phạm Úc lại chỉ biết tự bảo vệ mình, sau đó chỉ lo thanh lọc quan hệ. Chặt đứt đường lui của Vĩnh Thành Vương rồi, nếu y thật sự ở ẩn ở Yên Ninh, tất nhiên sẽ oán hận Sở Hạo. Một khi Ảnh Nguyệt Môn xảy ra biến cố, sao có thể phòng bị? Chiêu này của Sở Hạo thật sự rất hiểm.

Sở Hạo nói: “Không sao cả.”

Sương Lăng có chút bất an: “Có cần thông báo cho Triệu Phùng Tắc tiếp ứng hay không?”

Sở Hạo nói: “Không cần, hẳn ra vào đông phiên có hơi bất tiện, ta không muốn để cho Giám Hành Viện tra được bất kỳ manh mối nào.”

Hẳn nhìn nét mặt muốn nói lại thôi của Sương Lăng, bưng trà uống một ngụm nói: “Người từ nhỏ ngày thường đã thấy người chết, sao lần này lại khẩn trương như thế? Lo lắng cho nàng ấy sao?”

Sương Lăng cúi đầu: “Nàng là đồng để phu nhân của Vương gia, Vương gia chắc chắn sẽ chăm sóc nàng chu toàn.”

Sở Hạo cười cười: “Người học ai mà bắt đầu dùng mấy lời chẹn họng như vậy?”

Sương Lăng hơi nhấp môi, ngón tay hơi nắm chặt lại buông ra. Sở Hạo vẫn chưa lơ là động tác nhỏ này của hắn, bỏ chén xuống nói: “Nếu ta không giao cho Hoàng thượng một nhược điểm trí mạng, sao hắn chịu cho ta di chuyển? Về điểm ấy, người đã sớm rõ ràng. Dùng mấy lời chẹn họng ta thì có ích gì?”

Trên trán Sương Lăng nổi gân xanh, nhìn nụ cười giễu cợt của Sở Hạo chỉ muốn đấm một quyền.

Lại nhin không được, hắn cắn răng nói: “Nhã Nhạc Cư kia đào tạo ra rất nhiều người, thiện âm thông nghệ, xinh đẹp động lòng người. Còn có mấy người là người của Ảnh Nguyệt Môn, nói ta tùy tiện nhận làm muội muội cũng được, cần gì phải tóm nàng không thả? Bản thân người biết rõ, nàng không có quan hệ gì với Ảnh Nguyệt Môn!”

Sở Hạo có chút không kiên nhẫn: “Bớt can thiệp vào chuyện trong nhà của ta đi.”

Sương Lăng nóng nảy, tiến lên trừng mắt với hắn: “Người có ân với ta, cho dù người lấy mạng của ta ta cũng cam nguyện, nhưng người hà cớ gì lại gây khó dễ cho một cô gái...”

Sương Lăng chột nghẹn lại, không nói nữa, Sở Hạo cũng không vênh vác ở trước mặt hắn, đối với hắn coi như là khách khí.

Nhưng tính tình của Sở Hạo hắn rất rõ, chỉ cần bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn này thì đã có ý dừng đề tài ở đây, đây đã xem như cho Sương Lăng thể diện. Sương Lăng cũng tự biết nên dẫn lại, chỉ là nói đến Diệp Ngưng Hoan hắn liền nhin không được, thậm chí bắt đầu chẳng phân biệt tôn ti.

Lúc này Sương Lăng phản ứng thì không còn kịp rồi. Sở Hạo như bị cháy sém lông nhảy bật lên, không nói gì đấm một cái lên mặt Sương Lăng.

Sương Lăng không tránh, bị trúng một cái, cả người bị đánh nghiêng ngả qua một bên, lảo đảo mấy bước, Sở Hạo còn chưa hết giận, tới gần muốn bổ sung thêm một cước, lại nghe một loạt tiếng bước chân. Hăn hừ một tiếng, ra vẻ tha cho Lục Sương Lăng, quay lại bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm trà lên uống một ngụm hạ hỏa.

Không dùng từ thông báo đã đi qua, tất nhiên là được đặc quyền. Chỉ thấy Thụy nương xách váy lên trên lầu, trong tay bưng cái khay, bên trên bày điểm tâm và canh giải rượu. Ngoặt qua cửa, liếc mắt một cái đã nhìn thấy gương mặt kia của Sở Hạo chưa nguôi cơn tức, Sương Lăng đứng bên cạnh, một bên quai hàm cũng sưng lên.

Thụy nương sừng sốt một chút, vén áo thi lễ với Sở Hạo, hỏi: “Điện hạ, ngài đây là...”

Sở Hạo lắc lắc tay, cũng không để ý tới Sương Lăng, chuyển hướng nói với Thụy nương: “Không phải nói không cần đến người sao, trễ như vậy lại chạy tới làm gì?”

Thụy nương cười cười, nói: “Phu nhân sai ta đưa chút bữa ăn khuya lại đây, chỉ sợ người bên ngoài làm điện hạ ăn không quen. Mượn phòng bếp của Vinh Ngô Viện làm, điện hạ nếm thử đi.”

Đây chẳng qua là lấy cớ, Sở Hạo trong lòng hiểu được, liền nói: “Phiền nàng ấy đã nghĩ ngợi, ta đang đói bụng.”

Thụy nương đặt xuống, nói: “Phu nhân còn mang mấy món lại cho ngài.” Nói xong, bà lấy ra một cái túi hương từ trong tay áo, đặt lên bàn, “Sợ điện hạ lạ giường khó ngủ, cho thêm chút hương an thần.”

Sở Hạo nhìn túi hương trên bàn, bên môi nở nụ cười.

Thụy nương nhìn Sương Lăng lại nói: “Lục đại nhân cả đường cũng mệt mỏi, không bằng cùng đi với ta đi?”

Sương Lăng liếc mắt nhìn túi hương trên bàn, gật gật đầu nói: “Vương gia, thuộc hạ cáo lui.”

Sở Hạo không để ý đến hẳn, hai người cùng nhau lui ra ngoài. Lúc xuống lầu, Thụy nương nhỏ giọng nói: “Người lại nói cái gì vô lý, chọc hẳn động thủ?”

Sương Lăng xoa xoa mặt, cười khở: “Thuộc hạ không có cáo trạng, đợi ngày mai lại thỉnh tội với Vương gia vậy.”

Thụy nương thở dài: “Người đấy, một người ngày thường ít nói kiệm lời như...”, lại vỗ vỗ khuỷu tay hẳn nói, “Người cứ yên tâm đi, tính tình Vương gia người còn không biết sao? Chưa từng giữ nữ nhân nào không buông tha, đây còn nhìn không ra sao?”

Sương Lăng nhịn không được nói: “Nhưng mà hẳn...”

“Hắn hẳn hẳn cái gì? Người không phải kiên cường lắm sao? Vừa nhắc tới lại kìm không được. Nghĩ một chút, người và Diệp Ngưng Hoan thật đúng là giống hai huynh muội, đều giống như con lừa bướng bỉnh!” Thụy nương vỗ hẳn một cái, sảng giọng.

Sương Lăng khẽ giật mình, Thụy nương kéo hẳn đi xuống, nhịn không được mà trêu ghẹo: “Nhưng mà có chỗ không giống. Nàng ta nói dăm ba câu thì giải quyết xong Hưng Thành Vương phi kia, không ít chỗ có thể dùng. Nếu người có chút bản lĩnh ấy của nàng ta, không sợ không một bước lên mây.”

Sương Lăng hơi mở to mắt, nét mặt không khỏi vui mừng: “Quả nhiên chỉ cần có chút bản lĩnh, thế thì...”

“Cái gì mà một chút chút. Một cái đá nhụy đông hoa đã gõ cửa rồi.” Thụy nương cười nói, hay là nói, lúc nàng biết được tình hình nhà trong của Hưng Thành Vương thì đã tìm chỗ có thể ra tay.

Đến cửa lâu, Thụy nương nói: “Người cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi, nàng lần này chỉ dẫn theo hai nha hoàn, ta trở về trông nom chút.”

Sương Lăng gật gật đầu, đứng ở cửa nhìn thân ảnh Thụy nương biến mất trong màn đêm, quay đầu nhìn thang lâu, có chút ngẩn người.

Sở Hạo nhìn vào trong túi hương, là một con dấu, mặt trên viết ba chữ: Huệ Hi Đường.

Hắn nắm chặt con dấu này, im lặng một lúc lâu, đột nhiên đỡ trán nở nụ cười.

Sở Hạo đợi ba ngày ở Hưng Thành, trong ba ngày này, chỉ để ý ngâm gió nguyệt trăng uống rượu ngắm cảnh cùng Hưng Thành Vương. Ban ngày thì đi theo Hưng Thành Vương dạo chơi danh lam thắng cảnh Đồng Xuyên, buổi tối thì ca múa mừng cảnh thái bình, mở tiệc vui vẻ không nghỉ. Ngay cả Sương Lăng vẫn theo sát ở bên.

Diệp Ngưng Hoan ở trong nhà không ra khỏi cửa, chỉ nói chuyện nhàn rỗi cùng nữ quyến, chung sống rất tốt với Hưng Thành Vương phi. Tới mừng năm tháng mười, Sở Hạo liền dẫn người cáo biệt Hưng Thành Vương, tiếp tục đi về phía đông.

Càng đi về hướng đông bắc, thời tiết ngày càng thêm lạnh. Diệp Ngưng Hoan sợ lạnh, sớm đã đổi áo nhung trơn, rèm xe cũng đổi thành chất bông vải, Sở Hạo lại sai người thêm chậu than trong xe. Cứ như vậy, Diệp Ngưng Hoan không lạnh, hẳn lại ở trong xe nóng không chịu được, vì thế cả đường cứ một mực phi ngựa.

Xe ngựa đi tới một chỗ trong sơn cốc, Sở Hạo thấy nơi đây non xanh nước biếc, và lại thời tiết không tệ, vì thế nổi ý đi săn thú để làm không ít món ăn chim muông thú rừng. Sau liền sai người làm mấy món đó, giải quyết vấn đề cơm trưa bằng những thú này.

Đầu bếp là do Thụy nương đặc biệt gọi về từ Tịnh Viên, đều biết thói quen mùi vị thường ngày của Sở Hạo, các loại gia vị tất nhiên cũng phải hoàn toàn phù hợp. Trực tiếp bày bếp ngay tại chỗ rồi vội vàng dâng lên.

Diệp Ngưng Hoan ngồi ở một gò đất, quần áo lông, ngắm nhìn màu đỏ vàng óng ánh khắp núi đồi. Núi ở đây tiếp giáp núi Phong Duyệt ngoại ô kinh thành, nhưng to lớn tráng lệ hơn nhiều, nhấp nhô không ngừng, có vài ngọn núi nhọn đâm vào mây mù trùng điệp. Mặc dù đã vào đầu mùa đông, nhưng cũng không thấy hiu quạnh, cỏ cây um tùm, rất nhiều thực vật Diệp Ngưng Hoan có thể gọi tên được.

Nàng đang thất thần thì nghe thấy mùi thịt, quay lại thấy Thụy nương đang đi về phía bên này, đi theo phía sau còn có mấy tên nô dịch, có hai người đang nâng một cái bàn thấp, trên bàn bày những món ăn dân dã đã làm xong, còn xách thêm một hộp dài đựng thức ăn, bên trong còn có mấy món rau cùng với mấy cái chén, ngoài ra còn kèm thêm một bầu rượu ấm.

Diệp Ngưng Hoan liếc mắt nhìn một bóng người xa xa, hỏi: “Điện hạ dùng cơm ở đâu?”

Thụy nương gặp một miếng thịt lợn rừng nướng mật ong đưa cho nàng, nói: “Điện hạ ăn cùng với mấy người bên Thi Mật, người của Giám Hành Viện ở Hưng Thành vẫn chưa theo kịp.”

Diệp Ngưng Hoan nhận lấy cái mâm, nhìn miếng thịt được cắt thật mỏng, nở nụ cười: “Đã là món ăn dân dã thì phải cắt miếng lớn mới thú vị. Cắt khéo như vậy, lại cảm thấy kỳ lạ.”

Thụy nương hơi nhếch môi cười, lại cho nàng thêm một chén rượu: “Còn nhiều lắm, nếu cô hứng thú thì chốc lát cho bọn họ châm lửa nướng ở đây là được.”

Diệp Ngưng Hoan cười cười không nói chuyện, nhìn cảnh núi quanh mình nói: “Ra khỏi núi này cũng sắp ra khỏi phạm vi Hưng Thành sao?”

Thụy nương gật đầu: “Đúng rồi, mới vừa rồi ta có hỏi người của Giám Hành Viện, nói sơn cốc này tên là Bạng Cốc, ra khỏi đây chính là biên cảnh Hưng Thành Dư Triệu.”

“Chỗ đó cách Lư Tùng chỉ mấy ngày đường.” Diệp Ngưng Hoan ăn hai miếng thịt, lại uống một chén rượu, cảm thấy ấm lên không ít.

Lại mời Thụy nương cùng Đông Anh và Lục Vân đến ăn, dù sao ở đây cũng không có quy củ gì, mấy người nói nói cười cười, ăn hết hơn phân nửa bàn. Sau khi ăn no, ba người kia thu dọn đồ, Diệp Ngưng Hoan thì đi tản bộ gần đây.

Nàng ngồi xổm trên cỏ, nhìn hoa cúc dại nở trong khe đá mà ngẩn người. Ngày thường gặp nhiều loại hoa cỏ, nếu không trồng ở trong vườn thì cũng là đồ cúng trong chậu. Nay gặp loài hoa dại nở rộ trong gió giữa chốn hoang dại này, cảm thấy càng tăng thêm vẻ dịu dàng tự do so với những loài được tu bổ gò bó kia. Gió nhẹ thổi qua, đóa hoa đong đưa, khiến nàng không tự chủ được mà có vài phần xúc động, thò tay ra chạm lấy đóa hoa, loài hoa dại kia lắc lư lướt nhẹ qua cổ tay mình.

Nàng thích múa. Nàng sống cũng tốt, điều kiện thân thể cũng thích hợp luyện múa, như thế mới có thể vào được Nhã Nhạc Cư. Từ sau năm tuổi, đây lại thành công cụ sinh tồn dựa vào. Nàng phải không ngừng luyện tập, luyện tốt hơn người khác mới có thể sống sót, mới có thể ăn no mặc ấm. Kỹ năng múa cao siêu, không những đối được áo cơm tốt hơn, còn có thể đối lấy sự yêu thích của người khác mà đổ tiền vào, cho dù là hoa trong

gương, trăng trong nước, ít nhất trong thời gian nhảy điệu múa kia, nàng mới có được tất cả sự thương mến của y.

Hoa quỳnh sớm đã điêu tàn, kỹ xảo còn dang dở, thân thể đã mềm yếu. Chẳng qua nàng vẫn rất thích, tuy rằng phần yêu mến kia chỉ là sự mơ mộng hảo huyền từ một phía của nàng, nhưng vẫn không ngăn trở sự nhiệt tình tiếp diễn với vũ đạo. Ngón tay như hoa, như cúc đại mím cười nơi sơn dã, dưới nắng ấm đầu đông rục rờ, tự do biết bao!

Sở Hạo đứng cách nàng không xa, thấy nàng ngồi ở đấy tự tiêu khiến tự vui, ống tay áo lướt gió, mặt nàng cùng với cổ tay phất qua hơi ngược lên, ánh mặt trời vì nàng mà thêm một tầng sắc vàng. Trong nháy mắt, đẹp đến kinh động lòng người!

Nàng nhìn đầu ngón tay của mình, giống như một con bướm từ trên rơi xuống, nụ cười hời hợt mà rục rờ. Xoay cổ tay lại, mềm mại không xương, đầu ngón tay khép mở, như hoa tách hoa đưa. Kết quả lại dụ được một con chim tước bay lại đây, vỗ cánh hướng về phía đầu ngón tay nàng mà ngậm.

Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, đưa tay tránh né. Nào biết con chim tước kia lại không cam lòng ngừng lại, chợp cánh cao thấp tung bay mà đuổi theo, nàng nở nụ cười, giã cánh tay ra với một độ cong, đùa với con chim kia đang lượn vòng trên đầu ngón tay nàng.

Nàng cười thoải mái, từ từ đứng lên dịch từng bước nhỏ, ngay cả dáng điệu chim chóc cũng bắt chước theo. Khiến cho đám tôi tớ làm việc xa xa nhìn mà quên hết tất cả, mấy món đồ trên tay rơi xuống lúc nào không biết, chỉ nhìn chăm chăm Diệp Ngưng Hoan người người si mê.

Diệp Ngưng Hoan chơi một hồi thì cảm thấy mệt. Định giơ tay về hướng con chim kia ra hiệu tay mình chẳng có gì cả, con chim kia cũng không sợ nàng, đưa chân nhảy lên lòng bàn tay nàng, không chịu ngừng nghỉ mà nhất quyết tìm kiếm trên ngón tay nàng. Cái mỏ nhỏ nhọn, ngậm đầu ngón tay

Diệp Ngưng Hoan phát đau. Nàng cũng không để ý tới, tay kia nhân cơ hội tìm hiểu sờ sờ lông nó.

Ánh mắt Sở Hạo có chút cứng nhắc mà nóng rực, đột nhiên nghe thấy Diệp Ngưng Hoan khẽ “ôi” một tiếng, ngón tay run lên, nghĩ là mổ đau, tiếp theo con chim kia lại vỗ cánh bay lên, cũng không đi xa mà vây quanh nàng.

Nét mặt hần hoảng hốt, chỉ mấy bước đã chạy vội qua, lần này hoàn toàn khiến con chim sợ hãi bay đi mất. Diệp Ngưng Hoan còn chưa phản ứng kịp đã bị Sở Hạo kéo tay qua nhìn kỹ.

Hần xem tay nàng, thấy bên trên có không ít chấm đỏ nhỏ, trong lòng có chút đau đớn tê dại. Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần nhìn thấy nàng thì tâm tình rung động sáng ngời như bóng với hình, ban đầu thấy xa lạ kinh ngạc, dần dần lại thành thói quen. Tay cầm, lại vân vê lông mày nhúu chặt của nàng, miệng lại nói: “Chưa từng thấy nàng đùa giỡn với chim như vậy, để nó mổ thành ra thế này!”

Nàng lúng túng, dùng sức rút tay lại nói: “Ai giỡn với chim chứ, tự nó bay tới. Ai ngờ nó cắn dữ quá.”

Cảm thấy ánh mắt hần có hơi bất thường, có ý nhìn chăm chăm, khiến mặt nàng nóng lên. Nàng vội vàng chuyển mắt, cười gượng: “Điện hạ hôm nay thu hoạch kha khá, nghe nói săn được không ít con.”

Đoạn đường này, Sở Hạo hình như đều cười ngửa, hơn nữa hần thích săn thú, gặp cảnh sơn thủy đẹp thì nhất định sẽ đi một vòng. Diệp Ngưng Hoan có khi nhìn mà phát thèm, nhưng lại e ngại một đồng người bên cạnh, gượng ngừng nói mình cũng ra xem cười ngửa. Hôm nay lại thấy bọn họ giương cung thúc ngựa chạy như điên ra ngoài, khiến cho lòng nàng cũng bay đi hơn phân nửa.

Sở Hạo nhìn mặt của nàng hơi hơi ửng đỏ, ánh sáng lóe lên từ trong mắt cách kính thành càng xa càng rõ ràng, tới nơi rừng núi này, càng như là bất

cứ lúc nào cũng muốn bay đi, long lanh mê người, khiến tâm tình hẳn cũng bay theo. Hẳn đưa tay xoa mặt nàng, cảm giác nàng đang sợ hãi trong lòng bàn tay mình, nhíu mày nói: “Dù sao ngồi ở trong xe dễ mệt, nơi này cách Dư Triệu không xa, không bằng theo ta cưỡi ngựa qua đó?”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt một chút: “Cái này... Không tốt lắm đâu?”

Sở Hạo cười cười: “Mặc kệ nó!” Lời này thật sự chạm đến đáy lòng Diệp Ngưng Hoan, hai con mắt nhấp nháy sáng lên.

Sở Hạo ôm nàng vào, miệng huýt sáo, nghe thấy tiếng ngựa hí từ bụi rậm phía sau không xa đáp lại, một con ngựa xám thong thả bước qua bên này.

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan nở rộ, dĩ nhiên hẳn đã sớm dắt ngựa tới. Không đợi Sở Hạo mở miệng, nàng đã nhịn không được chạy về phía con ngựa kia, vội vàng đưa tay tóm dây cương muốn nhảy lên trên.

Nhìn bộ dạng sắp chảy nước miếng của nàng, Sở Hạo thiếu chút nữa bật cười.

Con ngựa kia cũng không hợp tác, tay Diệp Ngưng Hoan còn chưa kéo dây cương, nó đã hất cổ lỗ mũi phì phò, làm như vô cùng bất mãn nàng vậy. Sở Hạo ôm nàng: “Nàng gấp cái gì? Bày ra vẻ mặt của tên trộm ngựa, nó nhìn thấy còn không đá nàng?”

“Không... Không phải. Không phải ta muốn làm quen nó trước một chút sao?” Nàng tha thiết nhìn con ngựa, lại nhìn hẳn, lấy lòng: “Nếu không thì điện hạ gọi người đến đi? Ta cũng học một chút?”

“Nghĩ hay nhỉ!” Sở Hạo nghiêng mắt nói: “Vừa rồi còn kiêu cách nói cái gì 'Không tốt lắm đâu', bây giờ còn muốn làm thử?” Nói xong, không đợi nàng phản ứng hẳn đã cắp lấy thắt lưng nàng, đưa nàng lên lưng ngựa, ngay sau đó bản thân cũng nhảy lên. Diệp Ngưng Hoan chỉ cảm thấy thân thể nhoáng lên một cái, ngay sau đó đã vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Oa, từ trên cao nhìn xuống như vậy, cảm giác quả thật không bình thường. Diệp Ngưng Hoan cũng quên phản bác, chỉ lo quan sát trái phải, sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia, quên sạch Sở Hạo phía sau.

Sở Hạo thấy nàng như vậy, vui mừng lại càng thêm e ngại, ánh mắt long lanh càng chói mắt. Hắn đặt ngang cánh tay nàng vào trong ngực, khiến nàng muốn nhúc nhích cũng không thể, tiếp theo cầm áo khoác phủ lên, lần này nàng không nhìn thấy gì cả. Diệp Ngưng Hoan đang vội vã muốn thò đầu ra, không ngờ đang tối đen như mực lại có hơi thở phả vào, tiếp theo môi của nàng bị hắn hôn lên.

Sau ót Diệp Ngưng Hoan tê rần, ruột gan rối bời, ngựa dưới thân bắt đầu xao động. Đột nhiên run lên, người nàng thoáng chốc mất thăng bằng, răng trên răng dưới của nàng nhất thời không khống chế được, cắn một cái lên môi hắn.

Sở Hạo siết chặt hông nàng, bị nàng cắn môi vô cùng đau, nhưng lại ngày càng táo tợn, hôn nàng đến choáng váng. Mà cùng lúc đó, hắn cũng không quên thúc vào bụng ngựa, thúc con ngựa kia bốn vó vọt lên chạy như bay.

Diệp Ngưng Hoan bị hoảng loạn đến mắt nổ đom đóm, lại bị hắn hôn chẳng hay biết gì, thế cho nên lúc hắn buông nàng ra, nàng đã co quắp thành một đống, chỉ có thể xiêu vẹo trong ngực hắn không thể động đậy.

Một hồi hỗn độn, kèm thêm mấy tiếng “điện hạ, điện hạ” la lên. Lại nghe giọng Sở Hạo phấn chấn vang lên: “Ta dẫn nàng ấy đi Dư Triệu trước! Các người cứ theo sau.”

Diệp Ngưng Hoan đầu choáng não căng, thật sự là tức giận, lần đầu tiên cười ngựa, còn không cho người ta ngồi đằng hoàng!

Ngựa phi rất nhanh, Diệp Ngưng Hoan không biết cười, chỉ cảm thấy hông bị xóc đến đau, giữa hai chân cũng cọ sát rất đau. Nhưng nàng thích cảm giác tựa gió này, thân thể trở nên nhẹ nhàng, trở nên tự do ở trong gió.

Toàn thân nàng đều bị quấn trong chiếc áo lông cừu, hết sức giãy giụa mới nhô đầu ra. Mắt bị gió thổi không mở ra được, dút khoát nhắm lại, chỉ cảm thấy gió rì rào đập vào mặt, như là vô số tầng vải sa bị cắt rời từng sợi, xước qua hai bên mặt, gào thét lao ra phía sau.

Sở Hạo cúi đầu nhìn nụ cười của nàng, nụ cười này chạm vào lòng hắn, hóa thành một tấm lưới, dày đặc mà dẹt thành cái lồng vây lấy hắn. Hắn giảm tốc độ lại, tiếng vó ngựa ở phía sau nườm nượp loạn xạ mà đến, chính là mọi người, nhưng vì hắn dẫn theo Diệp Ngưng Hoan nên họ không dám đuổi quá gần.

Diệp Ngưng Hoan cảm giác được tốc độ giảm bớt, không khỏi kinh ngạc mở mắt, quay đầu hỏi hắn: “Sao không chạy?”

“Mông nàng không đau sao?” Sở Hạo lộ ra nụ cười quái dị.

Nàng ngán người, cười: “Không sao.” Lại học bộ dáng người cưỡi ngựa, hai chân kẹp hai bên ngựa rồi hô to.

Con ngựa căn bản không để ý tới nàng, lúc lắc đầu, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy nó thật khinh thường nàng.

Sở Hạo ôm chặt nàng, cười cong mắt: “Thật muốn học cưỡi ngựa như vậy?”

“Muốn.” Diệp Ngưng Hoan thẳng thắn.

“Trở về Đông Lâm sẽ dạy nàng.” Sở Hạo thuận miệng nói một câu này lại khiến cho Diệp Ngưng Hoan hoàn hồn lại, kinh ngạc không nói.

Sở Hạo nhận thấy thân thể nàng có hơi cứng ngắc, ghì chặt hông nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Ngưng Hoan quay đầu nhìn hẳn, nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày nay, điện hạ không có cơ hội đi Huệ Hi Đường sao?”

“Đang êm đang đẹp sao lại nghĩ tới chuyện này?” Sở Hạo buông dây cương ra, để ngựa tự đi, bên môi nở một nụ cười, “Cùng Hưng Thành Vương đi dạo Đồng Xuyên, nơi đó lại là nhạc quán nổi danh, sao có thể không dẫn ta đi nhìn chỗ nào mới mẻ chứ.”

“Đây coi như là cơ hội?” Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc, nơi đó là nhạc quán à? Lại lấy một cái tên giống như thư trai vậy. Nói vậy mấy ngày nay hẳn lại đi săn cái đẹp sao? Thập Cửu hoàng thúc vất vả đến đây, Hưng Thành Vương sao có thể để vị này thiệt thòi? Diệp Ngưng Hoan đột nhiên kích động, thật là lạ, nghĩ mấy thứ này làm gì, quản hẳn đi săn cái đẹp gì chứ!

Sở Hạo cúi đầu nhìn nàng, cười nói: “Tất nhiên, không phải một mình mật đàm với Từ Thuật một phen mới xem như cơ hội sao?” Từ Thuật là phụ thân của Hưng Thành Vương phi, quận thủ quận Đồng Xuyên của Hưng Thành.

Hắn hơi nhíu mày: “Nàng lo lắng cái gì?”

Diệp Ngưng Hoan ghen lời, lẩm bẩm nói: “Chỉ là đang suy nghĩ, nếu ông ta bằng lòng hỗ trợ nhất định phải mưu cầu ích lợi, nếu không có biện pháp nói với ông ta...”

“Cái gọi là mọi việc đều thuận lợi, dựa vào ai cũng không bằng làm việc vì mình. Bây giờ ta không cần đến ông ta, đã truyền tín vật, mượn chuyện đi dạo cho quen cửa trước thôi, ngoài ra không cần nhiều lời.”

Nghe tiếng vó ngựa tới gần, Sở Hạo kéo cương lại nhanh hơn vài bước, bổ sung: “Từ gia muốn lợi ích, cũng không phải ngay bây giờ, mà là tương lai!”

“Không phải ngay bây giờ? Chẳng lẽ... là chỉ Quận chúa?” Diệp Ngưng Hoan cảm thấy căng thẳng, nét mặt hơi thay đổi vài phần.

Sở Hạo cười cười, gật đầu: “Nàng rất thông minh, một chút là hiểu.”

Diệp Ngưng Hoan trầm mặc không nói, đúng vậy, con trai trắc phi Phương thị kia đã báo với triều đình lập Thế tử, một khi triều đình đồng ý, Phương gia ở Hưng Thành nhất định sẽ cậy Thế tử mà hưng, ngày này không xa, Từ gia không thể không vì mình mà mưu tính.

Cả gia tộc Từ gia đều ở phiên trấn, bọn họ bên ngoài không có chỗ nương tựa, vì căn cơ vững chắc, tất nhiên là nên tìm nhà chồng tốt cho con gái Từ thị. Con gái không được sủng ái, chiếm lấy vị trí chính phi lại không có con trai, con rể lại bảo vệ thiếp thất và nhà mẹ đẻ nàng ta khắp nơi, kể từ đó, cũng chỉ có theo cháu ngoại của mình, cầu xin dựa vào Quận chúa.

Quan hệ thông gia giữa quý nhân, chỉ vì ích lợi không vì những thứ khác.

Quận chúa năm nay vừa mới mười ba, đang tuổi đẹp lại không biết đã bị mưu tính quý nhân vứt bỏ đến nơi nào!

“Điện hạ nên mai mối cho Quận chúa sao?” Diệp Ngưng Hoan lẩm bẩm.

Sở Hạo nói: “Con gái tôn thất, hôn phối nhất định phải xin phép Tông Phủ. Việc này cũng không vội, trước xem tình hình Yên Ninh rồi nói sau.”

Yên Ninh! Diệp Ngưng Hoan có chút im lặng, cảm giác tay Sở Hạo hơi nắm chặt.

Nàng ngẩng đầu cười nhạt, nói: “Điện hạ cũng thật không dễ dàng.”

Sở Hạo đưa tay vuốt ve trán nàng: “Cũng không hẳn vậy.”

Ảnh Nguyệt Môn là tổ chức giang hồ, chẳng qua triều đình kết giao với giang hồ cũng không có gì kỳ quái.

Triều đình dùng người hết sức, thay vì tiêu hao nhiều nhân lực, vật lực, ép buộc cả triều rung chuyển mà quét sạch, làm cho bọn họ chó cùng rứt giậu, không bằng để cho bọn họ được triều đình sử dụng.

Sở Hạo hiển nhiên gánh vác thân phận người liên lạc này, cũng không thể để cho đường đường thiên tử chạy tới bàn điều kiện với lão đại giang hồ nhỉ?

Hoàng thượng muốn kiềm chế Sở Hạo, cho nên để hẳn mượn chuyện thích khách Ảnh Nguyệt Môn nói dối ở trước mặt Thái hậu, càng liên lụy Lục thị vào trong đó.

Một khi Sở Hạo không nghe lời, Hoàng thượng có thể sẽ vạch trần lời nói dối của hắn, làm cho hắn từ nay về sau mất đi sự giúp đỡ cường lực của Thái hậu cùng với nhà mẹ đẻ Thái hậu Vương thị. Cho dù Thái hậu bận tâm tình cảm mẹ con, nhưng nỗi oan Sở Hạo lén lút qua lại với giang hồ đã định rồi, trong triều há có thể tha thứ cho hắn?

Đừng nói về phiên, có thể giữ được vị trí Đông Lâm Vương hay không còn phải nói đến. Sở Hạo làm như vậy đáng giá sao? Căn cơ của Ảnh Nguyệt Môn ở Yên Ninh, có lẽ không thoát khỏi quan vệ với Lữ Tùng Vương. Chờ chờ cho hắn ta, lại biến thành bị động, không biết đối với hắn có ích lợi gì?

Diệp Ngưng Hoan hơi thẳng lưng, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng thật không biết Ảnh Nguyệt Môn ở Yên Ninh?”

Sở Hạo cười đùa: “Nếu muốn biết thì không có biện pháp sao? Chỉ là không muốn tra xuống, nếu mục đích của hắn đã đạt được, đám người này lại nguyện ý phục vụ triều đình như vậy là đủ rồi. Ảnh Nguyệt Môn là ta cam đoan, xảy ra chuyện gì đều do ta gánh chịu.”

Diệp Ngưng Hoan thở dài, đúng vậy, tra xuống thì liên lụy rất rộng, Hoàng thượng ngược lại khó trừng trị. Những người này chẳng qua là quân cờ có thể dùng bất kỳ lúc nào, khi không còn giá trị lợi dụng, chỉ cần một đạo

thánh chỉ là bọn họ không còn chỗ nào sống yên ổn! So với kỳ nhân dị sĩ giang hồ, Hoàng thượng càng cần kiểm chế chư vương cùng với quần thần.

Dưới khắp gầm trời, đâu chẳng đất vua, trên mọi bến bờ, ai không thần tử!
(2)

(2) trích từ Kinh thi

Sở Hạo xoa nhẹ đầu ngón tay, không nói nữa. Con ngựa đi nhẹ nhàng, không lâu sau đã chạy đến khe núi, trước mắt dần dần rộng mở, mơ hồ có thể thấy dân cư chằng chịt.

Sở Hạo ngửa cằm: “Sắp đến Dư Triệu rồi.”

Diệp Ngưng Hoan hơi thở phào, nhìn về phía trước, giữa quần núi, một tòa thành dần dần lộ hình dáng. Dư Triệu là một tòa giới thành, xây ở trong khe núi, giới thành này là nơi quan binh đóng giữ, có điền trang dân cư, cũng có gia quyến quan viên. Từ nơi này hướng về phía đông bắc là vào hạt giới Lư Tùng.

Con ngựa chạy nhẹ nhàng, xa xa liền thấy một đồng quan viên lùa xe dắt ngựa thủ ở cửa thành. Lúc này Thi Mật và Sương Lăng giục ngựa tiến lên, Sở Hạo lấy áo cừ phủ lên, ngay cả cọng tóc cũng không cho hai người lờm qua.

Sương Lăng thầm tức giận, biết Sở Hạo là cố ý, nhưng không có cách nào nói gì khác, khẽ nói: “Điện hạ, Giám Hành Lư Tùng đã đến, lúc này đang phòng giữ Dư Triệu chờ ở ngoài thành. Ngài...”

Sở Hạo nói: “Ta không có hứng thú chào hỏi, vào Hành phủ trước, các người đi đi.” Nói xong, hấn kẹp bụng ngựa, mang theo Diệp Ngưng Hoan chạy tới cửa thành.

Chương 11

Cấm tú bày bụi gai

Quan viên chào đón bên ngoài, xa xa có thể nhìn thấy một đường màu xanh, cứ như đuổi gió rượt sóng phi tới. Vừa thấy đội xe ngựa phía sau hẳn, cùng với Giám Hành của Hưng Thành bám gót ở phía sau thì mọi người hiểu ngay thân phận người này, đầu cũng không dám nâng lên mà quỳ xuống nghênh đón.

Sở Hạo phóng ngựa vào thành, thành này cũng không lớn, chỉ có một đường cái xuyên suốt từ nam chí bắc, cũng không có chợ. Sau khi tiến vào, có thể nhìn thấy một vài quán dịch. Hẳn liếc mắt một cái đã nhìn thấy một tòa kiến trúc ba tầng bắt mắt, phía trên treo một cái bảng hiệu Dư Triệu Trú Hành phủ, nơi này là quán dịch chuyên tiếp đãi tôn thất quý thích lui tới.

Hắn siết cương ngựa, ôm Diệp Ngưng Hoan nhảy xuống. Một gã đàn ông trung niên đang dẫn theo một đám tôi tớ chờ ở cửa, vừa thấy Sở Hạo mặc áo lông màu vàng tím thì đã đoán được thân phận hẳn hết tám chín phần, vội vàng dẫn người khom mình hành lễ: “Nô tài là dịch thừa Dư Triệu Vương Thống, tham kiến Đông Lâm Vương.”

“Đứng dậy đi.” Khi nói chuyện bước chân Sở Hạo vẫn không ngừng, nhắc chân kéo Diệp Ngưng Hoan vào cửa.

Diệp Ngưng Hoan có hơi nghiêng ngả lão đảo, chợt thấy mông và đùi bị đau, bị hẳn lôi kéo, cũng có hơi loạng choạng. Sở Hạo vừa thấy, trong mắt mang theo ý cười: “Lúc này đau lắm hả?” Nói xong, không coi ai ra gì, một tay chộp lấy nàng vác lên.

Đột nhiên bay lên không, nàng có phần hoảng sợ muốn giãy giụa. Sở Hạo ghì nàng lại, nhẹ giọng nói: “Cứ nhúc nhích nữa đi, càng nhiều người

thấy.” Nói xong, hần sải bước đi thẳng vào chính đường.

Trú Hành phủ xem như là tòa nhà tốt nhất ở đây, chỉ có điều phạm vi Dư Triệu hữu hạn, cũng không thể xây đại trạch xa hoa. Trú Hành phủ có diện tích không lớn, tiền đường hậu trạch, chính giữa chỉ có một vườn hoa nhỏ ngăn cách. Người đi theo không thể bố trí toàn bộ ở chỗ này, phỏng chừng là phải ở tại quán dịch khác.

Diệp Ngưng Hoan thấy Sở Hạo ngựa quen đường cũ, như là đã sớm biết bố cục nơi này, chuyển mấy vòng đã tới hậu viện, quẹo qua hành lang, liền thấy một đám đầy tớ già. Thấy người tới, bọn họ đều cúi đầu hành lễ.

Diệp Ngưng Hoan thật sự không được tự nhiên, nhưng cũng giãy giụa không ra, dứt khoát nép đầu chôn ở trong lòng Sở Hạo, mắt không thấy tâm không phiền.

Sở Hạo cười cười, vào nhà giữa mới bỏ Diệp Ngưng Hoan xuống, gian nhà này cao rộng, bài trí cũng phù hợp, tất cả vật phẩm đều đầy đủ, nàng quan sát bốn phía rồi nói: “Điện hạ thật ra rất quen thuộc với nơi này.”

“Các quán trọ dọc đường đều phải trình biểu đồ lên.” Sở Hạo đang nói, mắt nhìn một người phụ nữ trung niên dẫn một loạt tiểu nha hoàn qua bên này.

Người phụ nữ trung niên kia mặc một bộ áo màu trắng, cài tóc đơn giản, đi tới cửa liền cúi người hành lễ: “Nô tì Vương thị, là chương sự bên trong Trú Hành phủ này, tham kiến điện hạ và phu nhân, chưa kịp nghênh đón, xin thứ tội cho.”

Sở Hạo đi đến ghế trên ngồi xuống, cũng không để ý tới. Diệp Ngưng Hoan tiến nhanh tới từng bước, cười nói: “Đứng lên đi.” Bọn họ phi ngựa tới trước, thế cho nên đám đầy tớ ở nội viện trở tay không kịp.

Vương thị này quần áo bình thường, lại quen thuộc tất cả quy củ, ở chỗ vắng vẻ này, cư xử đoan trang nhã nhặn, hoàn toàn không gò bó, khiến cho

Diệp Ngưng Hoan cũng không khỏi quan sát bà mấy lần. Búi tóc, lại tự xưng Vương thị, phỏng chừng là họ chồng, vợ của dịch thừa kia.

Vương thị cười tạ ơn, rũ mắt nói: “Biết được điện hạ và phu nhân đến đây, nô tì đã sớm chuẩn bị nhà giữa và phòng bên cho thỏa đáng. Chỉ là nơi này nhỏ hẹp thô kệch, nếu có chỗ nào không ổn, mong sẽ bỏ qua.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn xung quanh, lại nói: “Không sao, chuyến này chúng ta cũng không mang theo ai. Một hồi còn có mấy tùy thị đi vào, bà mang vài người ra đằng trước giúp đỡ một chút, lại chuẩn bị chút nước ấm đến đây.”

Vương thị nghe xong vội vàng đáp lại: “Nô tì đi chuẩn bị ngay.”

Diệp Ngưng Hoan đóng cửa, xoay người nói với Sở Hạo: “Điện hạ cũng mệt rồi, trước tạm nghỉ ngơi một chút, chốc nữa đồ đạc mang hết sang đây thì thay quần áo nhé?”

Sở Hạo gật gật đầu, ngoắc tay gọi nàng ngồi bên cạnh. Diệp Ngưng Hoan đưa tay sờ sờ ấm trà, thấy còn nóng, nhất định là mới đổi, mở nắp ra nhìn một chút, thấy bên trong là trà ngâm trong nước sôi. Nàng biết Sở Hạo có bệnh quý nhân, cái gì vào miệng đều rất kén chọn, tất nhiên bao gồm cả nước trà, cho nên cũng không rót cho hẳn.

Nhưng mà vừa rồi mình mới ăn thịt nướng, nay khát nước, vì thế nàng liếc mắt nhìn trà, cười cười nói: “Đoán chừng Thụy Đại cô cô chốc nữa sẽ đến, bà ấy có chuẩn bị trà ngon, điện hạ tạm nhịn một chút...” Nói xong, nàng tự mình rót một chén, nghiêng người muốn rót vào trong miệng.

Sở Hạo đoạt lấy, trừng nàng rồi nói: “Bảo ta nhịn một chút, còn mình thì uống trước?”

Diệp Ngưng Hoan cười gượng định nói chuyện, Sở Hạo bổ sung thêm một câu: “Mấy thứ bên ngoài nàng vẫn nên cẩn thận một tí thì hơn, ngộ nhờ

người ta bỏ thuốc độc vào, chết cũng không biết chết như thế nào.”

Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, nhìn cái chén trong tay hẳn, thì thào: “Không phải chứ? Nơi này là quan...”

Sở Hạo không để ý tới nàng nữa, ngấm cái chén trong tay, đột nhiên nở nụ cười như có như không, khoát khoát tay rồi uống một ngụm.

Diệp Ngưng Hoan choáng váng, không phải sợ người ta hạ độc sao? Bây giờ lại uống vào. Hừ, rõ ràng chính là bản thân muốn uống chứ gì? Nàng bĩu môi, nghe Sở Hạo hừ một tiếng, không đầu không đuôi nói: “Gấp rút như vậy?”

Diệp Ngưng Hoan nhất thời không rõ hẳn có ý gì, hẳn rũ mắt nói: “Gọi cái tên nô tài vừa rồi vào đây.”

Nàng nghe xong, lại nhìn vẻ mặt của hẳn, cảm thấy có chút lo lắng. Vừa kéo cửa ra, đã thấy Vương thị đang cười tủm tủm dẫn nha hoàn mang nước ấm lại đây.

Thấy Diệp Ngưng Hoan đi ra, Vương thị cúi người: “Phu nhân còn có gì phân phó?”

Diệp Ngưng Hoan cười cười nói: “Đang định gọi bà vào, cũng thật khéo. Theo ta lại đây đi.”

Vương thị chẳng lo lắng gì, sai tiểu nha hoàn đặt nước trong tịnh phòng bên cạnh, còn mình theo Diệp Ngưng Hoan đi vào, dịu dàng cúi đầu với Sở Hạo: “Nô tì tham kiến Đông Lâm Vương điện hạ.”

Diệp Ngưng Hoan thuận tay đóng cửa lại, đứng ở cửa, nhìn ra ngoài theo khe cửa. Lại nghe Sở Hạo không nhanh không chậm nói: “Đã tới đây rồi, còn cố ra vẻ làm gì? Kéo căng da mặt ra bây giờ.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, xoay mặt nhìn lại. Lại thấy Vương thị kia cũng nghiêm túc, nâng tay lau trên mặt vài cái, nhất thời lộ ra ngũ quan vốn cực kỳ nhu mì, trên mặt nở nụ cười như vô ý, nhưng lại nhìn không ra bao nhiêu tuổi.

Diệp Ngưng Hoan không khỏi thấy sợ hãi, lại nghe Sở Hạo híp mắt lại: “Vân Tê Lam, thuật dịch dung của người rất có tiến bộ.”

Sở Hạo quen người này? Diệp Ngưng Hoan thấp thỏm bất an, nhìn Sở Hạo, lại nhìn người phụ nữ kia.

Vân Tê Lam cúi đầu cười nói: “Ánh mắt điện hạ thật lợi hại, ta còn tự thấy mình cũng không có sơ hở đây.”

Sở Hạo nở nụ cười: “Chỉ là một cái Dư Triệu Trú Hành phủ, lại bồi dưỡng ra nô tài khéo léo như vậy, khiến cho người khác không suy nghĩ nhiều cũng không được.”

Vân Tê Lam cười: “Thì ra là thế, xin thụ giáo.”

Diệp Ngưng Hoan cảm thán, lần đầu gặp gỡ Vương thị kia, chỉ cảm thấy lễ nghi quy củ rất đúng đắn, một chút cũng không nhìn ra khác thường. Bàn về nhận thức phân biệt sắc mặt, nàng tự thẹn không sánh bằng.

Sở Hạo vân vân cái chén trong tay: “Đã tới đây rồi, còn bày mấy cái chén này. Nghênh đón hầu hạ khách từ phương xa tới, lại lấy Tuyết Tuyền của Lữ Tùng ra pha, là muốn thử ta sao?”

Diệp Ngưng Hoan cứng người, nhìn cái chén trên bàn. Trên lớp bạc mỏng vẽ ba bức tranh gần nhau, cũng không có gì kỳ quái. Nàng nhìn một lát, đột nhiên rùng mình. Đúng rồi, lớp sứ bạc mỏng này quá mức tinh xảo, Dư Triệu đều là quân thù, làm sao tinh chế được thế này? Về phần nước, cũng bị Sở Hạo ném ra. Cho dù nàng uống thì cũng không ném ra vị gì khác!

Vân Tê Lam cười cười: “Điện hạ từ ngữ trau chuốt, quả là nể qua trăm vị. Là ta ham chơi, điện hạ chớ trách.”

Thân hình Vân Tê Lam mềm mại như không có xương, nụ cười quyến rũ, chỉ mặc một bộ quần áo tì nữ màu xanh nhạt, mặt không trang điểm, nhưng giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ phong tình vạn chủng. Tự nhiên trang nhã, cũng không có bất kỳ ngượng nghịu nào: “Vốn là muốn đợi đến ban đêm thuận tiện sẽ gặp mặt điện hạ, cũng không ngờ, điện hạ chạy bèn như thế, nhìn ra sơ sót của ta.”

Nói xong, nàng ta xoay người lại nói với Diệp Ngưng Hoan: “Ta Vân Tê Lam, tham kiến phu nhân. Mới vừa rồi thất lễ, xin phu nhân thứ tội.”

Diệp Ngưng Hoan cười gượng đáp lại, nói: “Ta còn phải đi ra ngoài trước, hai vị cũng dễ nói chuyện.”

Sở Hạo gật gù đầu, liếc nhìn nàng rồi bổ sung: “Không cần lo lắng, môn chủ Vân Tê Lam của Ảnh Nguyệt Môn là loại nhân vật nào, đã dám bày dụng nham thật thế này thì không sợ bên ngoài có bao nhiêu tai mắt.”

Diệp Ngưng Hoan hít một ngụm khí lạnh, Vân Tê Lam là môn chủ Ảnh Nguyệt Môn?

Nhìn bộ dáng thản nhiên của nàng ta như vậy, bất giác làm cho Diệp Ngưng Hoan nghĩ đến Bách Mị La Cơ dạy nàng ca múa lúc trước ở Nhã Nhạc Cư. Mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười, đoan trang nhã nhặn, lại nịnh nọt sẵn có, quyến rũ lưu tán trong tứ chi bách hài (1) từng chút một, nay Vân Tê Lam này càng thêm một bậc.

(1) hài: xương cốt

Diệp Ngưng Hoan đáp lại, đẩy cửa đi ra ngoài.

Sở Hạo bỏ chén xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Người của Cửu ca ca ở nơi nào?”

“Điện hạ thật sự là liệu sự như thần.” Vân Tê Lam nói xong nở nụ cười, “Lư Tùng Vương đang chờ ở thư phòng!”

Diệp Ngưng Hoan chậm rãi đi đến tịnh phòng, thấy bên trong quả nhiên đã chuẩn bị nước nóng, cách một gian nhỏ thậm chí còn có một thùng nước tắm gỗ đào lớn, đổ đầy nước nóng, sương mù lượn lờ, các vật dụng tắm rửa đã chuẩn bị đầy đủ, nhóm tiểu nha hoàn vội vàng thêm mấy chiếc khăn thơm sạch sẽ.

Diệp Ngưng Hoan nhìn các nàng, muốn tìm ra điểm không giống người thường, nhìn cả buổi trời cũng nhìn không ra manh mối gì. Nàng thở dài, bảo toàn bộ đi ra ngoài.

Nàng không có sự trù tính thấu đáo của Sở Hạo, không nhìn ra chút gì giấu dưới sự đoan trang quyến rũ kia, nàng chẳng qua là người bình thường nước chảy bèo trôi thôi.

Đang ngẩn người, nàng nghe thấy tiếng vang trong viện, giương mắt nhìn lên, Thụy nương dẫn theo Đông Anh và Lục Vân đang phân phó nhóm tiểu nha hoàn dọn mấy món đồ vào trong.

Thụy nương đi qua nói: “Điện hạ ngủ rồi sao? Nhìn hai người ở phía trước, ta đuổi theo cũng không kịp.”

Diệp Ngưng Hoan liếc mắt ra ngoài hành lang, nhỏ giọng nói: “Bên đó có người đang nói chuyện điện hạ, là Ảnh Nguyệt Môn...”

Thụy nương nghe xong hiểu ý, vỗ vỗ tay nàng, giương giọng gọi Lục Vân, Đông Anh qua hầu hạ, còn mình đi ra ngoài xem. Có Thụy nương ở đây, Diệp Ngưng Hoan thở phào nhẹ nhõm, kéo Lục Vân và Đông Anh vào tịnh phòng.

Sau khi đám người Thi Mật vào Dư Triệu, Sở Hạo đã vào Trú Hành phủ. Thi Mật là tổng đầu mục đi theo hộ vệ lần này, tất cả việc ngoài phận sự cũng do hắn xử lý. Quan viên hần sai tới đón đang chờ gặp bên ngoài.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Sở Hạo mới gọi hắn vào. Thi Mật báo cáo việc bố trí nơi đóng giữ của mọi người với Sở Hạo: hắn cùng với Đồng Tinh Hồ, Sương Lăng mang vài thị vệ ở ngoại viện Trú Hành phủ; còn số người Cam Nhược mang theo thì tản ra quán dịch bốn phía.

Sở Hạo nghe xong nói: “Thi đại nhân luôn luôn chu toàn, cứ làm như vậy đi. Tạm nghỉ một đêm, ngày mai lên đường.”

Thi Mật cảm thấy an tâm, Dư Triệu này là nơi quan viên quản lý, cũng không phải sợ có các loại trộm cướp. Mục đích đi chuyển này của hắn rất đơn giản, thứ nhất là giúp đỡ tìm Vĩnh Thành Vương, sống chết miễn bàn, dù sao Hoàng thượng cần cho chư thần trong triều một lý do rõ ràng. Thứ hai kỳ thật chính là coi chừng Đông Lâm Vương cùng mấy người bên cạnh, báo cáo động tĩnh của hắn cùng với các vương chư phiên. Hoàng thượng chỉ cho ông ta và Cam Nhược đi theo, có lẽ cũng có vẻ yên tâm với Sở Hạo.

Tìm Vĩnh Thành Vương, hắn chỉ cần nghe theo Sở Hạo là được. Dù sao Vĩnh Thành Vương cũng là tôn thất, vẫn là cháu đích tôn của Tiên đế, cho dù phạm vào tội lớn ngập trời gì thì cũng là chuyện của hoàng tộc, tích cực quá mức hay là lười biếng quá mức đều không được, chỉ cần nghe lệnh làm việc là xong.

Về phần trông coi Đông Lâm Vương, Thi Mật đương nhiên không muốn đắc tội vị chủ tử này. Làm quá mức, khiến cho Sở Hạo bất mãn, Sở Hạo nổi cáu thế nào ai mà không biết? Sợ là đoạn đường này hắn cũng đừng nghĩ có trái cây ngon mà ăn.

Hắn không cầu có công, nhưng cầu đừng quá giới hạn. Chỉ cần Sở Hạo không có hành động gì khác thường, hắn cũng không muốn gây chuyện nhiều. Chỉ có điều đoạn đường này Sở Hạo tương đối hợp tác, cũng không biết có phải vì mới nạp thiệp mà phấn chấn, một chút phiền phức cũng không muốn có. Tất cả nơi đóng giữ đều theo ý Thi Mật mà làm, cho dù là Đồng Tinh Hồ, Sương Lăng cùng với thị vệ mang từ Tịnh Viên tới cũng chưa từng rời khỏi mắt hắn một chút, khiến cho Thi Mật cảm thấy vô cùng may mắn.

Nay đã tới quân hạt Dư Triệu, Thi Mật lại càng yên tâm.

Sở Hạo đuổi Thi Mật xong thì quay trở về nội viện, vẫn chưa vào nhà chính mà đi thư phòng bên hướng đông. Đẩy cửa tiến vào, vòng qua tấm bình phong, đầu tiên là liếc nhìn Vân Tê Lam đứng nghiêm một bên, sau đó nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi, khẽ mỉm cười một cái, tự ý ngồi ở bên cạnh hắn.

Người đàn ông kia tuổi chừng bốn mươi, thân hình gầy yếu, mặc một thân cẩm bào màu xanh. Trên mặt đã có nếp nhăn, tóc hoa râm, ngũ quan vẫn rõ ràng, khi còn trẻ hẳn là anh tuấn. Vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, bên môi giống như mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt vẫn đầy ưu sầu khó giải. Hắn là Lữ Tùng Vương Sở Bái, là con thứ của Tiên đế được Cố thị sinh ra, giữa hàng ngũ hoàng tử đứng hàng thứ chín. Là anh em ruột thịt của Bát Hoàng tử Giản Quận Vương Sở Vị, với thân phận của bọn họ, nhưng chỉ phong Quận Vương mà đất phong lại hoang vắng xa xôi nghèo nàn, kém xa Tứ Phương, Lục Thành, Thập Phiên.

Hắn ở Yên Ninh đợi rông rãi ba mươi năm! Chẳng qua ba mươi năm nay hắn cũng không nhàn rỗi, ở Yên Ninh đào tạo Ảnh Nguyệt Môn! Hắn ngầm kết giao với Vĩnh Thành Vương, vẫn ra lệnh cho Ảnh Nguyệt Môn làm việc cho Vĩnh Thành Vương.

Sở Bái chuyển chén rượu trong tay, nhìn Sở Hạo không chớp mắt, có chút cảm khái: “Gần mười năm không gặp Nhạn Hành, nay đệ thật sự là trưởng thành rồi!”

Lúc Chương Hợp Đế dâng cơ, hắn từng phụng chỉ vào kinh chúc mừng, năm ấy Sở Hạo chưa tới mười một tuổi.

Sở Hạo cười nói: “Dáng vẻ ca ca vẫn như trước, vẫn phong thái như vậy!”

Sở Bái lắc đầu: “Tuổi gần năm mươi, sao còn nói phong thái gì? Phải đa tạ đệ, bảo vệ Ảnh Nguyệt Môn, cho Lữ Tùng bình an.”

Sở Hạo nói: “Ca ca đừng khách khí với ta chứ?”

Sở Bái liếc mắt ra cửa: “Đuổi Thi Mật đi rồi?”

Sở Hạo gật đầu nói: “Đừng nói ca ca không thể tự tại, cho dù là ta cũng vậy.”

Sở Bái nói: “Thi Mật có thể ngồi ở vị trí hiện tại, tất nhiên là hoàng ân mệnh mông cuồn cuồn. Chẳng qua hắn cũng là người lặn lội trong quan trường, người như vậy cầu cái gì mọi người đều biết. Đệ đã cho hắn thể diện, chưa từng khiến hắn khó xử, trừ phi hắn quá khờ, nếu không sẽ biết đối đáp.”

Sở Hạo nở nụ cười, đưa chén rượu qua cạn với hắn: “Ca ca nói phải.”

Uống rượu xong, Sở Hạo còn nói: “Ta sẽ nhanh chóng đến Yên Ninh, hà có gì còn phải mạo hiểm như vậy?”

Sở Bái cũng uống cạn rượu trong chén, vành mắt hơi phiếm hồng, nói: “Nhạn Hành có thể đến đây không dễ, vốn muốn ra khỏi thành chào đón, nhưng mà ngại tai mắt, đành phải gặp đệ bằng cách này mới thỏa lòng ta.”

Nói xong, hắn tự mình đổ đầy chén rượu cho hai người: “Năm đó ta giúp Chính Diêu, đúng là bất đắc dĩ. Nay trên dưới Lư Tùng đều phải dựa vào Nhạn Hành. Ta kính đệ!”

Sở Hạo mỉm cười: “Ca ca không nên nói như vậy, lần này Lỗ Bình Công chúa có thể bảo toàn, toàn dựa vào ca ca hỗ trợ. Về phần Chính Diêu...”

Sở Bái tiếp lời: “Đệ yên tâm, nó bây giờ đang ở Tiểu Vân Cư của Uyển Thành... Chỉ là không biết ý tứ của Hoàng thượng là muốn tới đâu, vẫn tìm không thấy?”

Sở Hạo cúi đầu: “Ca ca luôn thận trọng đa mưu, làm sao không phỏng đoán được thánh ý?”

Sở Bái nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Sở Hạo, tuổi trẻ như thế, mang sức sống tràn trề, tựa như nhành liễu đầu xuân, tươi non mà mặc sức vung cành. Phần tuổi trẻ này, ngay cả hắn nhìn cũng ghen tị!

Hoàng thượng đã bốn mươi tuổi, mà Sở Hạo thì sao, đang tuổi hoa thơm. Chính là vì như thế mới lo lắng sao? Thả hắn về phiên trông coi Bắc Hải, tương đương thả hổ về rừng đi rình sói. Muốn giữ ở kinh thành, lại sợ tụ tập thế lực để ý ngôi vị.

Hoàng thượng vừa muốn dựa vào đứa em trai này, vừa kiêng kỵ đứa em trai này.

Sở Bái ho khan một cái, lại uống một chén rượu, chuyển đề tài: “Lư Tùng Vương phủ nhỏ mà không tiện, ta còn có một biệt uyển tên là Thái Nguyệt Các, mặc dù không tính là lớn, nhưng dựa vào núi mà xây cũng khá thanh tĩnh. Đến lúc đó đệ xem thử, nếu cảm thấy không tồi thì kiên nhẫn qua mấy ngày?”

Sở Hạo nói: “Được.”

Sở Bái cũng không nói thêm nữa, vừa định rót rượu, Vân Tê Lam đột nhiên đưa tay qua đây, giữ cái chén lại.

Sở Bái sững sốt, nét mặt có chút không vui. Vân Tê Lam cũng không sợ hãi, cười nói: “Vương gia đừng uống nữa, đến lúc đó tạt ở chân lại tạt phát.”

Sở Bái hậm hực bỏ tay qua, lẩm bẩm: “Người nhiều chuyện thật!”

Thấy vậy, Sở Hạo khẽ mỉm cười một cái, cũng không lên tiếng. Sở Bái liếc nhìn Sở Hạo, cuối cùng cũng hỏi một vấn đề mà bản thân vẫn muốn hỏi: “Chính Dật ở kinh thành khoẻ không?”

Ánh mắt Vân Tê Lam nhất thời trở nên có chút khác thường, mới vừa rồi, bọn họ nói cái gì, nàng ta như có điều suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, không quan tâm lắm.

Sở Hạo vẫn chưa bỏ qua điểm ấy, rất bình tĩnh nhìn Sở Bái: “Nó rất khoẻ, Thái hậu còn thường xuyên hỏi mấy bài học của nó, Hoàng thượng cũng tìm Ưng Điện Học dạy nó, ca ca không cần lo lắng.”

Trên mặt Sở Bái lộ ra chút vẻ an ủi, mày như cũng giãn ra, gật gật đầu nói: “May mà còn có đệ, mới có thể được Thái hậu chăm sóc quan tâm.”

Sở Hạo cười lắc đầu không lên tiếng, lại thấy Vân Tê Lam ở bên cạnh muốn nói lại thôi.

Sở Bái liếc nhìn Vân Tê Lam, thản nhiên nói: “Chư phiên cần dựa theo quy chế đưa thể tử lên kinh, kỳ thật ta cũng không có gì để lo lắng. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, không tiện ở lâu. Đệ sớm nghỉ ngơi đi, đến Yên Ninh, huynh đệ chúng ta sẽ tụ họp.”

Nói xong hắn liền đứng dậy, Sở Hạo cũng đứng lên theo, vừa tiễn được mấy bước, Sở Hạo nhớ tới một chuyện, hỏi Sở Bái: “Nếu là người bình

thường dùng thuật khoét cốt kéo gân, không biết có thể chữa trị được không?”

Sở Bái khẽ giật mình, đảo mắt nhìn Sở Hạo: “Đây chính là bí thuật phá bỏ cực hạn thân thể của Ảnh Nguyệt Môn, chỉ thích hợp với nữ tử, mà lại cần có nội công hỗ trợ. Người bình thường làm sao dùng được?”

Sở Hạo nói: “Ca ca cũng biết, tiểu thiếp ta mới nạp đến từ Nhã Nhạc Cư. Nàng chưa từng từng tập qua công phu, lại biết dùng biện pháp này. Ta trị ba bốn tháng, cũng không có khởi sắc gì lớn, liền hỏi ca ca vậy.”

Sở Bái suy nghĩ một chút, nhìn Vân Tê Lam nói: “Người chờ phu nhân qua phủ, tìm một cơ hội đi xem thử.”

Vân Tê Lam lên tiếng, Sở Hạo lại bổ sung: “Cũng không cần phải xem nghiêm túc quá, đỡ khiến nàng suy nghĩ lung tung.”

Sở Bái nở nụ cười: “Đệ thật là coi trọng nàng ấy, ta thấy không hoàn toàn là vì tới nơi này mới nạp nhi.”

Sở Hạo sờ sờ mũi, cũng không giải thích. Sở Bái cũng không trêu ghẹo hấn nữa, cười cười dẫn theo Vân Tê Lam ra cửa.

Trước khi đi Vân Tê Lam nói: “Ta mang Vương gia đi cửa sau, trước đó giả trang làm Vương chưởng sự kia, người chính chủ nay ở phòng ngủ phía sau. Đến lúc Thực Tâm hết công hiệu, đảm bảo khi tỉnh dậy bà ta sẽ quên hết mọi chuyện, một chút sơ hở cũng không lộ. Về phần thân thể phu nhân, đành đợi sau khi vào Yên Ninh, tìm cơ hội đi xem.”

Sở Hạo gật gật đầu, Vân Tê Lam dẫn theo Sở Bái lặng yên mà đi.

Sở Hạo lại ngồi xuống, tự châm tự uống say sưa. Mãi đến khi bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, hẳn mới định thần lại cất giọng nói: “Vào đi.”

Diệp Ngưng Hoan bưng trà bánh, chậm rãi tiến vào.

Tóc nàng xoã ra dùng một cây trâm cố định, thay đổi một bộ áo lông thường ngày màu hồng nhạt. Đi lại nhẹ nhàng, mắt như ngậm sương, dưới ánh nền lớp phấn nhàn nhạt như vàng sáng, khiến cho tâm tình Sở Hạo vốn có chút buồn bực lại tốt thêm tám phần.

Diệp Ngưng Hoan bỏ mấy món đồ xuống, nhẹ giọng nói: “Thụỵ cô cô đã cho người chuẩn bị cơm rồi, là ăn ở đây hay là bên ngoài?”

Sở Hạo nói: “Không vội, nàng ngồi xuống trước, có việc dặn nàng.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong, liền ngoan ngoãn ngồi lên ghế.

Sở Hạo nói: “Chính Diêu đang ở Lư Tùng, nay tạm ở Tiểu Vân Cư.”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của nàng, hẳn nở nụ cười: “Nàng cũng không bất ngờ?”

“Vĩnh Thành Vương là dựa vào sự giúp đỡ của Ảnh Nguyệt Môn mới có thể rời khỏi, nhưng hẳn không phải chủ nhân của Ảnh Nguyệt Môn, sao có thể chạy thoát được.” Diệp Ngưng Hoan rũ mắt, nhìn món bánh trứng trên bàn nói.

Nàng nghĩ tới khuôn mặt kia, vốn tưởng rằng bản thân đã sớm phai nhạt, nhưng khi đề cập tới y, vẫn không khỏi có chút đau thương.

Lúc này, y nên hiểu ra. Từ đầu đến cuối, nàng và y, đều là người si mộng xa vời. Hoặc là y vẫn chưa tỉnh ngộ, nghĩ rằng trốn ở đó thì không có trở ngại gì sao? Lư Tùng Vương kia không cùng lòng với y rồi, Ảnh Nguyệt Môn cũng không còn là đao trong tay y.

Quả thật nàng từng oán hận tuyệt vọng, nhưng nay, ở trong lòng nàng chỉ có đau thương! Y là vầng trăng trên bầu trời, nàng chẳng qua là hạt bụi,

nàng không xứng nói chuyện tình cảm với y, cũng không xứng bàn chuyện nhân sinh đại sự với y.

Nàng thầm nghĩ như vậy, từ nay về sau không còn liên quan đến y nữa, lại không có chút dính líu, chỉ vậy thôi! Nhưng lúc này, trong lòng nàng lại không biết là tư vị gì.

Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ, chuyển đề tài: “Không biết điện hạ có chuyện gì muốn phân phó ta làm?”

Sở Hạo hơi hơi khom cổ, rũ đôi mắt sâu xa. Chỉ ngồi im như tượng, lại khiến cho trong lòng hắn có chút hương vị không nói lên được, hắn đột nhiên đưa tay nắm chặt tay nàng, khiến nàng hơi kinh sợ.

Bên môi hắn nở nụ cười: “Không phải nàng muốn đi dạo Uyển Thành sao?”

Là chuyện này? Nàng nhìn ánh mắt Sở Hạo, đôi mắt này hoặc là ôn nhu hoặc là sôi nổi, Diệp Ngưng Hoan chưa bao giờ có một ngày thấy rõ. Hắn khi thì quái đản hết sức lông bông, khi thì thâm trầm như đêm tối, tâm tư của hắn, Diệp Ngưng Hoan tự biết khó mà đoán được. Nàng không muốn lại phân biệt thật và giả, cho dù phân biệt rồi thì có ý nghĩa gì? Bọn họ chưa bao giờ ngang hàng, hắn đến gần nàng dễ như trở bàn tay, nàng cũng chỉ có thể ---- tự nhiên muốn làm gì cũng được!

Hắn thả tay nàng nói: “Mấy ngày nay ta ở Yên Ninh có chút việc vặt, sợ không có thời gian ở với nàng. Đến lúc đó nàng dẫn theo Thụy nương đi dạo đi, có thể đi mua chút lụa Hoa, hạnh chua gì đó.”

Dứt lời, Sở Hạo nhặt một miếng bánh lên ném thử, nhíu mày nói: “Dầu nhiều quá, ngán lắm. Không phải Thụy nương làm à?”

Diệp Ngưng Hoan không có lòng dạ nghe hắn phàn nàn món bánh, nhưng nhìn cái dáng vẻ này của hắn, nét mặt đột nhiên có phần lúng túng: “Ta

làm.”

Sở Hạo ngẩn ra, nhìn sắc mặt của nàng nói: “Từ khi nào thì trở nên quan tâm vậy?”

Diệp Ngưng Hoan chớp mắt, hần không phải cũng vậy sao, từ khi nào thì trở nên quan tâm vậy? Rất lâu sau nàng mới nở nụ cười: “Điện hạ không thích sao?”

Sở Hạo nắm chặt tay nàng: “Tất nhiên là thích.”

Nàng cười mà không nói, hần từ trên cao nhìn xuống, nhìn cái gì cũng đều hèn mọn. Dẫu cho nàng không nhìn lên, cuối cùng cũng phải quỳ lạy lựa ý hùa theo đổi lấy tính mạng của mình, mạng sống này có quý giá hay không, chỉ có bản thân mới biết. Về phần thật tình bao nhiêu, có ai để ý?

Quận Lư Tùng rải rác trong núi, theo như bản đồ, là một nơi chật hẹp.

Đi qua núi Mang Đãng ở hướng đông là Đông Lâm lục quận, còn lại phía tây là ranh giới Hưng Thành, đi qua dãy núi trùng điệp phía bắc, lại là ranh giới Bắc Hải. Thuộc vùng ranh giới, thế núi kéo dài, đều đi vào ba phiên khác, đành phải bẻ nơi hang cốc này, làm nên Lư Tùng. Thật sự không phải là một chỗ tốt đẹp gì.

Dọc đường quan sát, đường sá đều cao thấp không giống nhau. Thủ phủ Yên Ninh, so với Đồng Xuyên mà nói còn kém khá xa chứ đừng nói chi là kinh thành Vĩnh An. Vương phủ xây trên một bãi đất cao, quy cách so với Hưng Thành Vương phủ lại thấp hơn một bậc, cửa trước xây bốn gian, diện tích cũng rất nhỏ.

Lúc Diệp Ngưng Hoan đi ngang thì có nhìn thoáng qua, bởi vì vương phủ có vẻ nhỏ, nhét hết bọn họ vào đây cũng rất khó khăn, cho nên Lư Tùng

Vương mang biệt uyển Thái Nguyệt Các ra cho bọn họ, cứ như vậy, ngay cả mười mấy tên hộ vệ cũng đều chứa đủ. Diệp Ngưng Hoan cảm thấy Lữ Tùng Vương này quả thật rất biết xử lý, tránh chạm vào chỗ nhạy cảm của Đông Lâm Vương, lại cho Sở Hạo cảm thấy tiện lợi.

Núi vùng này đều thuộc phạm vi núi Ô Sào, Thái Nguyệt Các là dựa vào mà xây, bên trong uốn lượn, lầu các chằng chịt như cảnh sơn thủy, nơi cao nhất có thể quan sát khắp thành.

Lữ Tùng Vương phi dẫn trác phi và đồng ế vào vườn chờ trước, Lữ Tùng Vương phi đã chừng bốn mươi tuổi, sắc mặt có hơi vàng vọt, nhìn ra được thân thể cũng không tốt lắm.

Diệp Ngưng Hoan biết Sở Bái có ba đứa con trai, con trưởng qua đời bốn năm trước; con thứ Sở Chính Địch do đồng ế sinh ra, lớn hơn Sở Hạo năm tuổi, nay phụng mệnh trông coi Uyển Thành; con trai thứ ba là chính phi sinh ra, tên là Sở Chính Dật, năm nay mười bốn tuổi, bảy năm trước lấy thân phận Thế tử đưa vào kinh thành làm tin. Có hai đứa con gái, đều là thứ xuất, sớm đã xuất giá.

Sở Hạo bảo là tuần tra đông phiên, nhưng thật ra là vì tìm Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu, nhưng việc này không thể nói rõ ngoài sáng.

Lúc Sở Chính Diêu đi ngang qua quận Hoa Lương thì mất tích, nơi đó là vùng Đông Lâm lục quận. Lúc Sở Hạo đến Yên Ninh, chờ ở đây còn có quan viên Giám Hành Viện đông phiên cùng với quận thủ Hoa Lương, chắc là muốn bàn bạc việc này với hãn trước, hợp lực Lữ Tùng cùng nhau điều tra ngầm Vĩnh Thành Vương.

Sở Hạo diễn trò thế nào, Diệp Ngưng Hoan không muốn để ý tới, Vĩnh Thành Vương bây giờ đang ở Lữ Tùng, có thể tìm được hay là không tìm thấy, từ lâu đã nằm trong lòng bàn tay hãn.

Sở Hạo đặc biệt dặn dò cho nàng đi dạo Uyển Thành, phòng chừng cũng không chỉ là tìm chỗ giải trí, tỏ vẻ quan tâm săn sóc đối với nàng một chút, có lẽ có mượn nàng để che giấu tai mắt. Dù sao có Thi Mật và Cam Nhược làm cái gai ở đây, hẳn ở Yên Ninh cũng khó tự tại.

Vân Tê Lam cũng đi theo Vương phi nghênh đón Diệp Ngưng Hoan, lúc này gặp lại, lại mặc một bộ y phục nữ quân gia.

Thấy nàng ta như vậy, hình như là vô cùng quen thuộc trên dưới bên trong vương phủ, nhưng cũng không thấy nàng ta sắp xếp mấy chuyện vụn vặt gì, chẳng qua là lúc ẩn lúc hiện cùng người vui đùa. Nàng ta còn đặc biệt chạy tới nói chuyện với Diệp Ngưng Hoan một hồi, nắm tay nàng vòng tới vòng lui một phen, cũng không có nghiêm chỉnh gì, làm cho Diệp Ngưng Hoan cũng không biết nàng ta rốt cuộc muốn làm sao.

Có khi Diệp Ngưng Hoan rất hâm mộ loại nữ nhân giang hồ này, đi lại tự do, không chịu ràng buộc cái gọi là tam tòng tứ đức kia. Chỉ có điều ý niệm này chỉ dạo loanh quanh trong lòng. Vân Tê Lam võ công hơn người thì sao? Cũng phải thay quý nhân bán mạng. Mặc kệ là nguyên nhân gì, chung quy cũng khá xa vời với sự tự tại trong lòng Diệp Ngưng Hoan. Nàng chẳng qua chỉ ra vẻ hâm mộ, về phần bên trong, cũng là như người uống nước thôi. (2)

(2) như người uống nước: nguyên văn ý nghĩa câu thành ngữ này là có uống nước thì mới biết nước nóng hay lạnh, tương đương với câu “Có ở trong chăn mới biết chăn có rận”

Vào Thái Nguyệt Các, sau khi bố trí ổn thỏa xong, tất nhiên không thể thiếu bày tiệc tẩy trần. Nhưng mà Vương phi thân thể không khoẻ, tiệc nhỏ ở nội viện đã sớm tan.

Diệp Ngưng Hoan rửa mặt xong thì nằm ngủ ở trên giường. Rõ ràng không nên nhớ tới Vĩnh Thành Vương, đầu óc lại không nghe lời, lượn tới lượn

lui đều là câu “Vĩnh Thành Vương đang ở Lư Tùng, ở Tiểu Vân Cư...” kia.

Vì sao bọn họ không dứt khoát giết y cho không còn họa chứ? Hoàng thượng vốn cũng không muốn gặp lại người này! Chẳng lẽ muốn cho y hồi kinh, bọn họ không sợ sao? Sở Hạo giấu giếm chuyện Lư Tùng Vương là chủ nhân thật sự của Ảnh Nguyệt Môn và chuyện Lư Tùng Vương tương thông nhiều năm với Vĩnh Thành Vương, chẳng lẽ cũng không sợ Vĩnh Thành Vương nóng nảy mà nói hết ra?

Sở Hạo không thể nào để cho Vĩnh Thành Vương còn sống nói ra nhiều bí mật như vậy, vì sao không động thủ?

Trong đầu Diệp Ngưng Hoan chợt lóe, đột nhiên nhớ tới lúc ấy Thái hậu nói chuyện với Sở Hạo.

Thái hậu nói, Hoàng thượng tạm thời ngăn chặn mật báo không tuyên bố trong triều, chỉ âm thầm nói cho hai người có quan hệ gần nhất với Vĩnh Thành Vương, một người là nhạc phụ Vĩnh Thành Vương, một người là ông ngoại Vĩnh Thành Vương...

Diệp Ngưng Hoan lăn qua lộn lại trên giường, cảm thấy rét căm. Vĩnh Thành Vương Sở Chính Diêu tổ chức Nhã Nhạc Cư, nịnh bợ Hoàng thượng cùng với quyền quý trong kinh, dựa vào đám sát thủ ngầm này, làm bộ như ham hưởng lạc để mọi người lơ là.

Cũng chính là vì như vậy, nàng mới có một chỗ sống sót. Nếu không có chỗ này, nàng hoặc là sẽ bị thúc thúc bán cho nhà giàu khác làm nô tì, hoặc là bán làm kỹ nữ.

Công ơn dưỡng dục mười hai năm, bất luận Sở Chính Diêu xuất phát từ loại mục đích nào, nàng chung quy là dựa vào y mới sống tới ngày hôm nay. Nàng quả thật không có bản lĩnh làm cho y yêu, nhưng nàng cũng không có tư cách hận.

Nàng không làm được cái gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn các quý nhân trình diễn rồi kết thúc như vậy, nhìn y đi từng bước đến đường cùng... Y không có kết cục tốt, nàng cũng không cảm thấy vui.

Ngược lại, phần bi thương này cứ dửng dăng không đi, danh lợi khiến cho người ta khinh thường đến trong lòng nguội lạnh.

Diệp Ngưng Hoan thở dài, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng. Xoay người qua vén rèm lên, nhìn thấy Lục Vân đang đi vào, cầm một cái gối đầu trong tay.

Nàng ta cười cười nói: “Nghe nói phu nhân không ổn lắm, có lẽ là chiếu nằm không thoải mái. Vừa rồi ta tìm được cái gối thuốc tẩm rễ cây mộc hương trong đồng hồ chúng ta mang theo, không bằng thay thử xem?”

“Làm phiền cô tận tâm như vậy, kỳ thật tự ta mất ngủ, không phải giường ngủ không thoải mái.” Diệp Ngưng Hoan có chút cảm động, nhận lấy gối gửi một cái.

Lục Vân nói: “Nay cách xa kinh thành, ven đường thấy non xanh nước biếc, thư thả suy nghĩ trong lòng, càng thêm trấn an mới phải chứ.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nàng ta, cười khê: “Cô nói đúng.”

Lục Vân cười cười, còn nói: “Điện hạ vừa rồi chuyển lời lại đây, nói tối hôm nay uống rượu cùng Lữ Tùng Vương, ngủ ở Miên Nguyệt Hiên rồi.”

Diệp Ngưng Hoan qua loa đáp lại, không thể nào chú ý. Hẳn đến nơi này, tự tìm lấy niềm vui của hẳn, tiểu mỹ nhân thuộc hạ của Lữ Tùng Vương còn có thể thiếu sao? Hiếm khi tới đây, sao không thể không vui sướng một chút chứ?

Lục Vân thấy dáng vẻ ủ rũ của Diệp Ngưng Hoan, cho là trong lòng nàng phiền muộn, cười nói: “Lúc ở Dư Triệu, không phải người nói, điện hạ cho

phép người đi dạo Uyển Thành sao? Vừa may Vân quản sự cũng mời phu nhân đến Uyển Thành. Không bằng ngày mai báo với điện hạ, đi dạo một chút, cũng có thể giải sầu, xem phong cảnh ở đây.”

Diệp Ngưng Hoan sững sốt: “Vân Tê Lam? Nàng ta mời ta đi Uyển Thành?”

“Đúng vậy. Mới vừa rồi Vân quản sự tới gặp phu nhân, biết người đang ngủ thì không cho truyền. Ta nghe nàng ta nói với Thụy cô cô, Tiểu Vân Cư của Uyển Thành thuộc sở hữu của trác phi Lữ Tùng Vương, nàng ta phụng mệnh trác phi, đến mời phu nhân đi Uyển Thành du ngoạn.”

Tiểu Vân Cư, Diệp Ngưng Hoan nghe thấy mà trong lòng run lên, im lặng nhìn Lục Vân hỏi: “Bữa tiệc lúc chập tối, chưa từng nghe trác phi đề cập, sao lúc này lại đến mời?”

Lục Vân nói: “Nghe nói Vân thị kia là của hồi môn của trác phi, Vương phi thân thể không tốt, nay mọi việc vương phủ đều là trác phi lo liệu. Chắc là vị trác phi này muốn nhờ vả phu nhân, trước mặt Vương phi nói tới thì không hay, vì thế mọi người tan rồi mới sai Vân thị lại đây.”

Tiểu thiếp hẳn là mượn danh nghĩa nhĩ. Vì sao Vân Tê Lam dẫn nàng đến Tiểu Vân Cư của Uyển Thành, chẳng lẽ Sở Hạo đang thử nàng sao?

Nghĩ đến hai ngày trước lúc ở Dư Triệu, Sở Hạo nói cho nàng biết Sở Chính Diêu nay ở Tiểu Vân Cư, sau đó nói cho nàng đi dạo Uyển Thành... Cái này có ý gì, xem nàng có lén gặp Vĩnh Thành Vương hay không sao?

Thật sự là kẻ vô vị, đã sợ nàng làm gian tể thì cứ dứt khoát một đao làm thịt đi, dù sao hẳn đã đến Yên Ninh, nàng cũng không còn tác dụng gì. Đã nói cảm thấy nàng dạy mãi không sửa, khó thoát tặc giang hồ, tâm này bất trung... Chụp mũ nhiều rồi, tùy tiện đổ thêm một tội thì xong. Thử tới thử lui như vậy thật vô nghĩa!

Diệp Ngưng Hoan rầu rĩ nói: “Không đi, vốn cảm thấy lựa Hoa, hạnh chua ngon, chẳng qua bây giờ trời lạnh đường núi lại không dễ đi, ta lười nhúc nhích, cứ sai mấy người giúp ta mang giùm là được.”

Lục Vân thấy nét mặt của nàng có chút quái lạ, đang muốn hỏi lại, Diệp Ngưng Hoan lại nằm xuống, ôm gối nói: “Cám ơn cô đã giúp ta lấy gối thuốc, thật hữu hiệu, lập tức đã thấy mệt nhọc. Cô cũng đi ngủ sớm một chút.”

Lục Vân sững sốt một chút, bật cười, không nói thêm gì nữa, giúp nàng che kín rèm lại rồi lặng lẽ rời đi.

Diệp Ngưng Hoan vừa nằm lên gối, nghe Vĩnh Thành Vương đang ở đây xong, nàng quả thật có chút thốn thức. Nhưng lúc quý nhân sát phạt đấu đá, cũng là lúc nàng cảm thấy trái tim băng giá nhất, lại sợ tránh không kịp.

Nàng là dân thường ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, Sở Hạo lại cứ khăng khăng thử như vậy, còn thử rõ ràng như vậy, thật là đáng giận!

Diệp Ngưng Hoan đến hứng sáng mới ngủ được, nhưng không ngờ vừa đứng dậy không lâu, Vân Tê Lam kia lại chạy tới. Không chỉ có nàng ta đến đây, còn dẫn theo trác phi tới.

Nàng thật sự nổi cáu, nhưng ngại biểu hiện trác phi quá nhiệt tình, nàng thật sự không tiện cự tuyệt. Hơn nữa Thụy nương lại liên tiếp giật dây, bà ta là bảo mẫu kiêm tâm phúc của Sở Hạo, nói thẳng điện hạ đã phân phó gì, mấy ngày nay hăn bận chuyện, muốn phu nhân tự đi tìm vui, đừng buồn bực ảnh hưởng đến thân thể cái gì. Giống như nàng được sủng ái nhiều lắm vậy! Mọi người như vậy, khiến cho Diệp Ngưng Hoan không còn biện pháp nào.

Diệp Ngưng Hoan thật muốn thẳng cẳng khóc lóc om sòm nói không muốn đi không muốn đi, lão nương đã sớm nhìn ra tâm tư nát vụn của các người! Nhưng chung quy không dám làm như vậy.

Thụy nương quả nhiên dẫn Cam Nhược cùng với một ít thị vệ của hắn theo bảo vệ, thuận tiện giúp Sở Hạo phân tán tai mắt. Cũng đành thầm cắn răng, chỉ có thể miễn cưỡng cười vui lên kiệu.

Uyển Thành cách Yên Ninh rất gần, chỉ cách một ngọn núi, chỉ có điều địa thế vô cùng nguy hiểm, khó mà vượt qua. Vì rút ngắn lộ trình, giảm bớt phiền phức đi vòng quanh ngọn núi, đến giữa núi lại chuyển sang một con đường núi hiểm trở. Nhưng con đường này không thể ngồi xe, chỉ có thể cưỡi ngựa hoặc là ngồi kiệu đi.

Diệp Ngưng Hoan dẫn theo Thụy nương, Đông Anh và Lục Vân cùng lên đường, trắc phi Lữ Tùng Vương dẫn theo Vân Tê Lam cùng vài hầu gái. Kiệu phu rất khỏe, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng. Diệp Ngưng Hoan dọc đường nhìn cảnh núi hùng vĩ, cảm thấy rất là buồn bực. Trước khi rời kinh, nàng quả thật tha thiết Uyển Thành, luôn muốn có cơ hội có thể nhìn xem. Nay lại đi bất đắc dĩ như vậy, làm cho nàng nửa phần hứng thú cũng không còn, nửa đường thậm chí có chút kích động tiêu cực muốn nhảy xuống vực.

Uyển Thành là một cái thành nhỏ hình vòng vây quanh một ngọn núi mà xây, đỉnh núi ở giữa thành, hợp với ngọn núi tên Ô Sào ở phía bắc như cổ hạc. Mà Tiểu Vân Cư, đúng ngay tại ngọn núi nhỏ ở trung tâm Uyển Thành.

Thành tuy nhỏ, lại nhờ lụa Hoa mà nổi danh. Nơi này có nhiều cây dâu nhất, nhà nào cũng nuôi tằm. Tiếp theo chính là cây ăn quả, hạnh và mơ đỏ là đặc sản nơi này.

Sản nghiệp Uyển Thành đều thuộc về Lữ Tùng Vương, Tiểu Vân Cư là thôn trang của nhà mẹ đẻ trắc phi, cửa hàng phường lụa Hoa ở trong thành lớn nhất nước Nghi Phương Trai là của nhà mẹ đẻ chính phi. Đất trồng có thể khai hoang ở Lữ Tùng không nhiều lắm, lương thực chỉ đủ sống qua ngày, gặp mùa màng không tốt còn dựa vào tiếp tế của triều đình. Quận Lữ

Tùng chỉ cần thu vào đặc sản trong núi và lựa Hoa tự chế, triều đình chính là bắt được điểm này, hàng năm dùng lương thực đổi lấy mấy thứ này, bóc lột Lư Tùng không ít món béo bở.

Cấm Thái có lệnh, giữa các phiên vương không thể buôn bán với nhau, mậu dịch trao đổi các loại chỉ có thể liên hệ với triều đình. Triều đình đều bố trí Giám Hành Viện ở chư phiên, loại cơ cấu này kỳ thật chính là tai mắt của triều đình, theo dõi nhất cử nhất động của chư phiên.

Chẳng qua luôn là trên có chính sách dưới có đối sách, huống hồ bọn Giám Hành Viện này cũng là người, thời gian dài bị vút ở đây, nếu trong bụng trống trơn thì là ai cũng không cam lòng.

Đám người Diệp Ngưng Hoan vào Uyển Thành, con thứ Lư Tùng Vương Sở Chính Địch phòng giữ nơi này, nghe nói trác phi dẫn Diệp Ngưng Hoan đến đây, liền phái vợ mình Mạc thị sang đây hầu hạ. Diệp Ngưng Hoan tâm tình không tốt, còn phải miễn cưỡng xã giao, rất phiền não.

Ngồi trong Nghi Phương Trai chọn lựa Hoa, chương quây ở đây chính là nô tài vương phủ, tiếp đón cực kỳ nhiệt tình: mời ra hậu viện đông các, dâng trà mới, cũng cầm mấy kiểu hoa văn mới nhất ra cho Diệp Ngưng Hoan chọn.

Lựa Hoa tinh xảo vô cùng, tơ tằm mẫu đơn đan ngọc cũng có, kiểu lau sậy cũng có, còn có kiểu nút thắt củ ấu bát giác tinh chế, may bên ngoài áo rất khác lạ. Lựa tơ tằm mềm mại, còn trải qua tẩm hương liệu được xử lý đặc biệt, vừa không sợ sâu mọt lại sáng rõ thấm hương.

Diệp Ngưng Hoan nhìn lựa Hoa mà ngẩn người, căn bản không còn hăng say để lựa chọn, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân nặng nề, nàng vừa nhấc mắt, phát hiện không biết khi nào thì mấy người Đông Anh cũng không còn. Nhất thời không rõ, tiếng đập cửa bên ngoài vang lên, kèm

thêm tiếng nói trầm thấp đặc thù của Vân Tê Lam: “Phu nhân, đưa cho người xem chút kiêu hoa văn mới.”

Diệp Ngưng Hoan thầm hừ một tiếng, nói: “Vào đi.”

Vân Tê Lam đang cầm một cái khay lụa Hoa tiến vào, thấy dáng vẻ miễn cưỡng của Diệp Ngưng Hoan, cười nói: “Nếu thấy những thứ này không đẹp thì cho chường quày lại lấy thêm nữa. Tiểu Vân Cư đã sửa sang lại thỏa đáng, đợi đến buổi tối có thể đi qua. Nơi đó...”

Diệp Ngưng Hoan ném lụa Hoa trong tay, ngắt lời nàng ta: “Không cần, hôm nay ta trở về Thái Nguyệt Các.”

Vân Tê Lam giật mình, nhìn nét mặt Diệp Ngưng Hoan: “Phu nhân đã đến đây, sao lại vội vã trở về? Buổi tối đường núi khó đi, không bằng ở Tiểu Vân Cư tạm nghỉ một ngày? Trong vườn kia có hạnh chua và mơ, phu nhân không phải thích nhất mấy món này sao?”

“VẬY CŨNG PHẢI XEM HOÀN CẢNH RA SAO.” Diệp Ngưng Hoan cười lạnh, “Ta cũng là thị thiếp của Thập Cửu điện hạ, tuân thủ bốn phận của mình, không dám ở lâu bên ngoài, điều động binh lực như vậy đã vô cùng sợ hãi. Thời giờ cũng không còn sớm, đi dạo cũng chẳng được bao nhiêu, vậy thì trở về đi?”

Vân Tê Lam im lặng một lúc lâu không lên tiếng, Diệp Ngưng Hoan bưng trà lên uống một ngụm, cúi đầu nói: “Ta tất nhiên là không nhìn ra dạng chén gì, cũng không nếm ra loại nước nào, nhưng mà ước lượng được cân lượng của mình, hiểu được thân phận của mình.”

Vân Tê Lam lẳng lặng nghe xong, xoay người lại đóng cửa nói: “Phu nhân có hiểu lầm cái gì hay không?”

Diệp Ngưng Hoan nhú mày: “Hiểu lầm? Lời này hỏi hay đến kỳ quái.”

Vân Tê Lam thầm thở dài: “Vốn là không muốn nói rõ, một là vì trong Thái Nguyệt Các nhiều người lăm mắt, dù sao không tiện; hai là sợ phu nhân trong lòng không yên. Chỉ có điều thoát nhìn phu nhân hình như là hiểu theo hướng khác, như thế chẳng thà nói rõ thì tốt hơn.”

Thấy nét mặt chăm chú của nàng ta, Diệp Ngưng Hoan không thể không bỏ chén xuống nhìn nàng ta.

Vân Tê Lam nói: “Phu nhân có nhớ khoảng chừng bốn năm năm trước có dùng biện pháp khoét cốt kéo gân để luyện công hay không?”

Diệp Ngưng Hoan ngần ra, Vân Tê Lam nói: “Sau tuy rằng mềm mại vô song, nhưng thường xuyên máu nghịch kinh loạn, bệnh ứ đọng trong thân thể. Phu nhân lại không cẩn thận, một mực khổ luyện gân cốt khiến kỹ năng múa vượt trội, lại làm máu nghịch ngũ tạng không thông, tứ chi thường co lại run rẩy không ngừng, thậm chí nôn ra máu. Sau lại bị thương, trong ngoài đều tổn hại. Mặc dù thuốc đại nội có thể chống đỡ, nhưng chỉ trị bề ngoài mà không thể trừ tận gốc. Muốn trị liệu, thế nào cũng phải trải qua Lạc Hoa Tâm của Ảnh Nguyệt Môn ta, dẫn thông kinh mạch lạc máu đọng. Lại lấy ngân châm liên mạch, tiếp đến lạc đan. Lúc trước Thập Cửu điện hạ dặn ta xem hộ phu nhân, lại sợ phu nhân quá nhạy cảm, không dám xem mạch, vì thế mới tán gẫu việc nhà với phu nhân một phen, nhưng cũng biết phu nhân có tật khó sửa. Ngay sau đó không dám trì hoãn, liền mời phu nhân đến Tiểu Vân Cư ở tạm mấy ngày. Thập Cửu điện hạ cũng nói, phu nhân muốn đến Uyển Thành đạo, ta liền cảm thấy là thời cơ... Phu nhân, thật là không thể kéo dài nữa, nếu không sớm trị liệu, chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng.”

Diệp Ngưng Hoan toàn bộ đều tê cứng, kinh ngạc nhìn Vân Tê Lam không nói lời nào.

Vân Tê Lam thấy nàng như vậy, cho là nàng sợ hãi, vội vàng nói: “Phu nhân cũng không nhất định phải sợ, Tiểu Vân Cư là một chỗ thanh tịnh,

thích hợp chữa thương dưỡng bệnh, do ta tự mình điều trị cho phu nhân, nhất định sẽ dùng hết khả năng, không dám có chút chậm trễ. Huống hồ trắc phi còn ở đây, cho dù ở lâu mấy ngày cũng không sao.”

Diệp Ngưng Hoan hồi lâu mới thở ra một hơi: “Để ta tới đây, hóa ra là...”

Vân Tê Lam gật gật đầu, Diệp Ngưng Hoan trong lòng thảm thiết, thấp giọng nói: “Ta thật sự... sắp chết?”

“Không có không có. Phu nhân vạn lần đừng nghĩ như vậy.” Vân Tê Lam vội vàng an ủi.

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu nói: “Đã như vậy, ta đây phải trị thôi.”

Lòng đang lung lay sắp đổ, không chịu nổi thêm gánh nặng nào. Dường như lại nhớ tới nhiều năm trước, người kia đôi mắt như sao sáng, cười như hoa nở. Y nói, muội ở trong lòng ta không giống bất kỳ ai. Vì một câu này, khiến cho lòng đau thân cũng tàn.

Lúc này đây, lại như men say dưới ánh trăng mờ lúc trước, chỉ là không biết hồi lâu sau, nàng còn có thể có một cơ hội tỉnh lại nữa hay không.

Bất tri bất giác, nước mắt rơi xuống từng giọt.

Đã mười tám tháng mười, thời tiết có phần âm u, sáng sớm có mưa phùn xen lẫn bông tuyết, tới buổi trưa biến thành cảnh núi rừng phun sương. Thái Nguyệt Các bị một mảnh sương mù trên núi bao vây, như ảo như thật, như tâm tình Sở Hạo.

Ngồi trên đài ngắm cảnh ở Miên Nguyệt Hiên, trước mặt là bầu rượu Hoa Lãng trên bàn đá, hương thơm xông vào mũi.

Miên Nguyệt Hiên này dán vách tường mà xây, là tòa tiểu lâu ba tầng, thấy thung lũng chắn gió, cũng không ngăn cản tầm mắt, lấy cảnh trí thiên nhiên

làm tấm bình phong che chở, đài ngắm cảnh kéo dài, có thể ngắm cảnh Yên Ninh.

Gió lạnh rít qua, lúc đám sương mù tản ra, ngẫu nhiên có thể thấy được vòng quanh phía dưới có mấy bóng dáng thị vệ đang lơ là.

Thái Nguyệt Các không tính là lớn, nhưng xây ở trong núi địa thế kén chọn. Nhưng mà Thi Mật tinh thông bày bố, chỉ cần chút ít nhân mã là có thể quản lý chặt chẽ mỗi góc chết nơi này. Lộ ra bóng người là cố ý, đây là suy nghĩ vì chủ tử, đỡ phải cảm thấy hẫng âm thầm quan sát, bằng không hoàn toàn có thể cẩn thận đến cả một bóng người cũng không thấy.

Sở Hạo ném quyển sách trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Uyển Thành.

Bọn họ buổi trưa mừng sáu tới Lữ Tùng, Vân Tê Lam được hãnh nhờ vả, chạy đi xem bệnh tình Diệp Ngưng Hoan. Không xem thì thôi, vừa thấy liền nói Diệp Ngưng Hoan có chướng ngại về mạng sống, làm cho hãnh lúc ấy như trúng một chướng, tét ra thành hai nửa.

Đêm hôm đó không dám trở về, sợ trở về biểu hiện quái dị khiến nàng ngờ vực vô căn cứ. Hãnh luôn giỏi ngụy trang, nhưng ở trước mặt nàng, hãnh lại không có phần tự tin này.

May mắn trước đó nói cho nàng đi dạo Uyển Thành, nàng cũng muốn đi, cái này cho Vân Tê Lam cơ hội dẫn nàng tới Tiểu Vân Cư. Hãnh dặn Vân Tê Lam và Thụy nương, bất luận thế nào ngày thứ hai cũng phải mang Diệp Ngưng Hoan qua đó.

Nơi đó là địa bàn của Ảnh Nguyệt Môn, thích hợp chữa bệnh.

Sáng sớm mừng bảy nàng đi, hãnh ở đây xa xa nhìn nàng. Nàng được nâng lên ngời, vẻ mặt oán phụ, giống như đi Uyển Thành vô cùng không vui. Nàng có khi giấu cảm xúc rất khá, có khi lại lộ ra ngoài hết sức phách lối.

Ngày đó nàng hiển nhiên là về sau, cách xa như vậy, vẫn để hăn nhìn thấy rõ ràng.

Nàng không muốn đi, không phải vì lựa Hoa không xinh đẹp, hạnh chưa không mê người, mà là nơi đó có Tiểu Vân Cư! Hăn ngày đó vô tình, nàng người nghe có ý.

Nàng suy nghĩ nhiều, trong lòng tất nhiên là tức giận bất bình, thậm chí là nổi nóng.

Tục ngữ nói, nếu vô tâm cần gì phải chú ý? Nàng để tâm như vậy, đó chính là chưa đủ vô tâm. Nàng không thể quên được người kia, coi như hăn đã thất bại thảm hại, cho dù thân thể đã chết, nàng vẫn còn ưu tư!

Sở Chính Diêu có gì tốt?

Sở Hạo liếc Thi Mật từ xa đi tới, bước chân vội vàng.

Thi Mật bước nhanh lên, hành lễ với hăn rồi nói: “Điện hạ, Bắc Hải Vương sai phiên sứ đến. Thuộc hạ dựa theo điện hạ phân phó hỏi hăn, hăn nói bắc phiên đầu tháng mười sau khi nhận được mệnh lệnh triều đình thì tra nghiêm ra vào lui tới, chưa có bất kỳ ai khả nghi vào địa hạt. Bọn họ không chịu cho người vào bắc phiên, sau đó người đang ở quán dịch chờ truyền, điện hạ có muốn tự mình hỏi hăn một chút không?”

Nét mặt Thi Mật vô cùng nghiêm trọng, từ sau khi Vĩnh Thành Vương mất tích ở Đông Lâm lục quận, quật ba thước lục quận cũng không tìm thấy người. Nếu y chưa chết thì có hai nơi nên đi nhất: một, lên vào Ô Lệ; hai, lên vào nơi gần đông phiên nhất - Lư Tùng.

Tính đi tính lại, khả năng lên vào Ô Lệ nhỏ nhất, Ô Tùng Quan nơi đó núi cao vạn nhẫn (3) đây hiểm trở chỉ có một con đường có thể đi, cửa khẩu biên giới cực kỳ chặt chẽ. Vĩnh Thành Vương vừa giao thân nhân tới Ô Lệ, náo loạn mấy ngày, ấn tượng của quan ải đối với y khá sâu, nếu y muốn

dịch dung giả mạo thì khó như lên trời, mà hướng tây đi Lư Tùng thì dễ dàng hơn.

(3) nhãn: đơn vị đo lường thời xưa, bằng 7 thước hay 8 thước

Một khi vào Lư Tùng, y có thể đi bắc tới chỗ của Bắc Hải Vương, cũng có thể đi tây nam vào Hưng Thành. Chỉ có điều Hưng Thành Vương sẽ không chứa chấp y, vả lại chuyến này Sở Hạo đã qua Hưng Thành, Bắc Hải Vương cũng khó tránh khỏi.

Vương Kỳ cùng đi theo Vĩnh Thành Vương hộ tống Công chúa, vì lo sợ tai họa mà không dám thông báo các quan ải khắp nơi tìm kiếm, chỉ sai người phi ngựa vào kinh thành bẩm báo.

Như thế lại cho Vĩnh Thành Vương thời cơ di chuyển, đợi đến khi Lư Tùng Vương nhận được mật lệnh triều đình hợp lực tra xét thì đã là cuối tháng chín.

Tới khi Sở Hạo đến Lư Tùng, Lư Tùng Vương trình lên kết quả điều tra, chứng tỏ đã tra được dấu vết Vĩnh Thành Vương từng qua lại ở thung lũng phía bắc núi Ô Sào, vẫn chưa tìm thấy người, đại khái là sau khi Vĩnh Thành Vương thoát khỏi Vương Kỳ, mượn cơ hội tin tức chưa được tiết lộ vào Lư Tùng, lên vào cánh bắc núi Ô Sào ẩn náu. Nơi đó cách biên giới tây nam bắc phiên chỉ có một ngọn núi, Vĩnh Thành Vương bây giờ vô cùng có khả năng đã lên vào địa hạt Bắc Hải.

Bắc Hải Vương gần đây luôn âm ỉ với triều đình, cũng chỉ có hãn mới dám cất giấu Vĩnh Thành Vương ôm tội bỏ trốn!

Vì thế Sở Hạo liền sai người truyền tin cho Bắc Hải Vương, muốn hãn giúp triều đình tìm Vĩnh Thành Vương. Tuy nói Bắc Hải Vương cho Đông Lâm Vương thể diện, phái phiên sứ lại đây nói chuyện, nhưng vẫn không chịu mở cửa phiên giới cho người ta tiến vào!

Nét mặt Sở Hạo như là dao khắc vào trên mặt, không có bất kỳ biến hóa nào: “Lư Tùng Vương biết không?”

“Đã thông báo cho Lư Tùng Vương, nói mặc cho điện hạ phân phó.” Thi Mật nói.

“Vĩnh Thành Vương che chở Công chúa, tiện đà mất tích, cự tuyệt không quay lại kinh thành. Thái độ Bắc Hải Vương hết sức kiên quyết, chúng ta cũng không tiện mạnh mẽ xông vào bắc phiên, đành phải báo cho Hoàng thượng phân xử.” Sở Hạo nói, “Cam Nhược không phải đã ở Uyển Thành sao? Người phái người nói với hãn một tiếng, cho hãn giúp đỡ người quen ở Lư Tùng tiếp tục tra tường tận ở thung lũng phía bắc Ô Sào, để hồi kinh nói rõ cho Hoàng thượng, sau đó ta sẽ đích thân đi qua.”

“Rõ.” Thi Mật đáp lại, bước nhanh rời đi.

Sở Hạo nhìn thân ảnh Thi Mật càng ngày càng xa, ánh mắt hơi híp lại.

Hoàng thượng cũng không muốn thấy Vĩnh Thành Vương hồi kinh, tìm được hay không đều không quan trọng, nhưng Hoàng thượng cần một câu trả lời cho quần thần, để ván cờ này có thể kết thúc hoàn mỹ.

Hãn cũng là quân cờ của Hoàng thượng, cho dù đến Yên Ninh này, hãn vẫn đang ngàn quân vạn bó nắm giữ trong tay Hoàng thượng. Nhưng mà, cũng không hãn vậy!

Bắc Hải Vương Sở Chính Việt là con út Nhị ca hãn Sở Mi. Hãn sinh ở bắc quận. Chưa bao giờ vào kinh làm con tin. Lúc trước đưa đến kinh thành làm con tin là huynh trưởng của hãn, chỉ có điều vị Thế tử này không đợi đến lúc về phiên nhận tước, ở kinh năm năm thì sinh bệnh nặng, vài lần yêu cầu về lại cố hương đều bị từ chối, cuối cùng chết ở Vĩnh An.

Việc này xảy ra vào năm Khai Minh thứ bốn mươi, phụ trách mọi việc tôn thất lúc đó, là Thái tử đương thời, đương kim Hoàng thượng Sở Lan.

Cũng chính là vì vậy, Sở Mi từng buộc tội Thái tử, hai người sinh hiềm khích.

Năm Khai Minh thứ bốn mươi hai, Ô Luân phương bắc xâm phạm, Sở Mi trấn giữ phương bắc trước khi xuất chinh đã báo triều đình xin lập con út vợ cả Sở Chính Việt làm Thế tử. Sở Chính Việt được phong Thế tử còn chưa kịp vào kinh đã truyền đến tin dữ, lúc Sở Mi cùng Ô Luân đại chiến thì trúng mai phục, chết trong thung lũng cát. Bởi vậy, lúc ấy Sở Chính Việt mười lăm tuổi nhận tước vị làm vương.

Thái tử Sở Lan khi đó đảm nhiệm đốc quân, cùng Sở Mi ra chiến trường, Sở Mi chết thảm là vì không có tiếp viện, bắc phiên tức giận, chỉ trích Sở Lan dùng việc công để báo thù riêng. Lúc ấy Tiên đế tuổi đã già, trước đó trường tử Sở Giang chết trận, ngay cả con trai cũng không giữ lại. Sau lại đau xót Thái tử Sở Phong vừa mất. Lúc tuổi già bầy con phân tranh, Tiên đế nhất thời tức giận lại ban chết cho Sở Hào, hẳn tất nhiên không thể nhận sai, nhưng trong lòng há có thể không đau?

Lúc ấy Sở Mi vừa chết, lại liên quan đến Thái tử, Tiên đế lại đau đớn không dậy nổi, sao lại truy cứu ai đúng ai sai vào lúc này?

Ngoại trừ trấn an bắc phiên ra, Tiên đế áp dụng phương pháp chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Mấy người con trai lớn tuổi của Tiên đế, ngoại trừ con trai thứ tư Sở Phong làm Thái tử, con trai thứ năm Sở Mẫn thể trạng yếu ớt ra, mấy người còn lại đều theo cha chinh chiến từ tuổi thiếu niên, thật là có thể chiến đấu. Sở Mi và con trưởng Sở Giang giống nhau, mặc dù mẹ đẻ xuất thân không cao quý, nhưng từ nhỏ đã theo Tiên đế nam chinh bắc chiến, có thể được phong Tứ Phương Vương, tất cả đều là bằng đôi tay của chính mình làm nên.

Sở Mi chết thảm, chuyện xưa phần nộ khó yên, nhưng Sở Chính Việt đã mười lăm tuổi, từ đó hiềm khích với Sở Lan ngày càng sâu sắc. Sở Chính

Việt kia bởi vì ban đầu không phải Thế tử, Sở Mi không dạy đọc sách, mà từ nhỏ đã ném hẳn vào binh doanh rèn luyện. Kể từ đó, cảm tình của hẳn cùng võ tướng bắc phiên càng sâu đậm. Lại thêm Tiên đế đau lòng Sở Mi, lại sợ bắc phiên không cam lòng dừng lại, không thể không trấn an bọn họ. Sau khi Sở Chính Việt nhận tước, Tiên đế lại trao danh hiệu bắc trấn phủ tư cho hẳn.

Đến triều Chương Hợp, Sở Chính Việt càng thêm khó quản. Hẳn không ở Vĩnh An, không có giao tình với người của triều đình, hơn nữa hẳn đi theo một đám thô kệch cùng nhau lớn lên, được chỉ dạy phá phách cướp bóc. Từ năm đầu Chương Hợp, bởi vì hẳn giữ chức bắc trấn phủ tư, nảy sinh mâu thuẫn với Giám Hành Viện ở phương bắc, từng mấy lần trói quan viên Giám Hành Viện lại đánh một trận, sau đó ném về triều.

Ương Tập Lệnh ở triều đình điều động các quan viên địa phương, mỗi lần chuyển công tác, chư quan viên vừa nghe đi Giám Hành Bắc Hải thì người người đều kêu cha gọi mẹ không muốn, trăm ngàn trăm kể chối từ đùn đẩy, khiến cho triều đình vô cùng nhức đầu.

Người như Sở Chính Việt, không đùa mươu meo gì với người mà sẽ trực tiếp vô lại. Thấy người của Giám Hành Viện không vừa mắt thì đánh thẳng, Hoàng thượng phái người đi dạy dỗ hẳn, hẳn nghe xong thì cứ như đánh rắm vậy. Muốn xách hẳn về kinh để giáo dục, hẳn liền cáo ốm không đến, bắc phiên binh hùng tướng mạnh, mà hẳn là tôn thất, ai có thể phái binh đi đánh hẳn?

Sở Chính Việt năm nay hai mươi bảy tuổi, đến nay chưa xin lập Thế tử. Bắc Hải lục quận, nam bắc đều là cửa ải hiểm yếu, bên trong có bình nguyên rộng lớn, mặc dù khí hậu rét lạnh nhưng tài nguyên lại phong phú. Dưới quyền là một đám văn thần võ tướng, đều là tướng lĩnh tự bán mạng cho Sở Chính Việt từ đời trước, quyền lợi chia đều, vui buồn tương quan. Đã hợp thành thế lực ứng phó. Trong Tứ Phương Vương, kể ra thực lực của hẳn hùng hậu nhất, cũng khó quản nhất.

Sở Hạo đưa một cái khăn qua, giữ lấy bình rượu, đổ đầy rượu nóng vào chén, hơi nóng theo gió mà tản ra, mùi rượu xông vào mũi. Con mắt hắc tối đen, khóe miệng cong lên, nụ cười đúng là ấm áp. Không phải vì thời cuộc dần dần sáng sủa, mà là bởi vì —— cuối cùng hắc cũng đợi được một cái lý do đi Uyên Thành!

Chương 12

Trên lầu ôm mộng xưa

Diệp Ngưng Hoan quần áo cừu thật dày, trong tay còn ôm một bó cúc xanh mới chiết, bước chân nhẹ nhàng đi qua bên này. Tiểu Vân Cư này là một thôn trang rất lớn, chẳng chịt ở trên núi, các viện đều cách nhau khá xa, chính giữa là các cánh rừng xen lẫn.

Từ nơi này nhìn về hướng bắc, có thể thấy được núi non trùng điệp, núi ở xa xa có tuyết đọng quanh năm khó tan, nghe người ta nói, qua nơi đó chính là đất phiên của Bắc Hải Vương.

Gần chỗ nàng ở có một vườn cúc, trồng đủ loại hoa cúc. Hôm nay Diệp Ngưng Hoan đi dạo, liền nhân cơ hội hái một bó lớn. Mười ngày trước nàng cùng Vân Tê Lam vào Tiểu Vân Cư ở, chỉ có Thụy nương, Đông Anh và Lục Vân đi theo, những người còn lại ở tại Trú Hành phủ của Uyển Thành, Thụy nương cũng thỉnh thoảng đi ra ngoài, chắc hẳn là mật báo gì đó với Sở Hạo.

Diệp Ngưng Hoan biết trong thôn trang này còn có Vĩnh Thành Vương nên không muốn di chuyển lung tung gây phiền toái. Kể cả vườn hoa cúc này cũng là Vân Tê Lam dẫn nàng tới, phỏng chừng là sợ nàng khó chịu lại mắc thêm bệnh gì khác.

Bởi vì có Vân Tê Lam đi cùng, Lục Vân và Đông Anh sẽ không đi theo. Chẳng qua mới vừa rồi có người tới thì thầm mấy câu với Vân Tê Lam, nàng ta nghe xong thì vội vàng rời đi, vì thế mới sai một tên thủ hạ chốc nữa đưa nàng trở về.

Diệp Ngưng Hoan ôm hoa cúc, vừa mới đi qua con đường mòn thì chạm mặt một người, suýt nữa thì đụng vào nàng ta. Diệp Ngưng Hoan lão đảo,

kip khựng chân lại, còn không đợi nàng mở miệng thì thị nữ vẫn không nhanh không chậm đi theo nàng liền phóng tới như gió đứng bên cạnh nàng, tay nhắc lên che giữa hai người, làm như sợ nàng bị thương.

Diệp Ngưng Hoan thán phục, công phu thật giỏi nha. Nàng còn chưa tán thưởng xong, người trước mặt đã ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sợ run.

Lâm Tịnh! Không ngờ ở đây còn có thể gặp cố nhân!

Lâm Tịnh mặc một bộ áo tơ trắng, cân vạt dệt hoa màu đen, phía dưới là một bộ váy xoè đơn giản. Tóc búi lại, mặt không trang điểm, trong vẻ trong sáng long lanh mang theo vài phần lạnh lùng. Nhìn nét mặt Diệp Ngưng Hoan, cũng giật mình vô cùng. Hiển nhiên, nàng ta cũng không ngờ Diệp Ngưng Hoan lại xuất hiện ở chỗ này!

“Người...” Lâm Tịnh không kiềm chế được mà bật thốt lên.

Diệp Ngưng Hoan thản nhiên cười: “Lâm Tịnh, đã lâu không gặp.”

Người bên cạnh ngẩn ra, nhìn Diệp Ngưng Hoan nói: “Hai người quen nhau sao?”

Diệp Ngưng Hoan gật gật đầu, nét mặt ngạc nhiên của Lâm Tịnh vẫn không hề suy giảm, ngược lại càng ngày càng quý dị. Người nọ thấy Diệp Ngưng Hoan như vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Phu nhân ở đây, khó tránh phải cẩn thận chút, bằng không chăm sóc không chu toàn xảy ra sai lầm, môn chủ sẽ trách phạt ta. Nếu quen nhau thì cũng bớt việc.”

Diệp Ngưng Hoan cười nói: “Tỷ tỷ có tâm, không biết có thể để cho bọn ta nói mấy câu được không?”

Người nọ liếc mắt nhìn các nàng, mặt không thay đổi gật gật đầu, chỉ chỉ đằng trước nói: “Vậy ta ra đó chờ.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà

đi ra trước.

Lâm Tịnh hơi thẳng lưng, nở một nụ cười cứng ngắc: “Không ngờ, khách quý môn chủ nghênh đón đúng là tỷ.”

Diệp Ngưng Hoan chậm rãi đi thong thả trong vườn, nhìn hoa cỏ khắp vườn, cũng cười: “Cũng không ngờ, Lâm Tịnh cầm nghề siêu quần, đúng là cao thủ thâm tàng bất lộ.”

Hai mươi tám tháng sáu, chân núi Phong Duyệt, một kiếm xuyên ngực. Trái qua việc này, muốn quên cũng không thể.

Lâm Tịnh đi bên cạnh nàng, sắc mặt có chút hờ hững, lại không hề có ý sợ hãi: “Ngày đó ta làm người bị thương cũng là bất đắc dĩ, nhiệm vụ trong người không thể không làm, nếu muốn trách ta, chỉ có thể ra lệnh cho ta để người nguôi giận.”

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu: “Ta cũng không trách người, cũng không có ý định truy cứu nữa.”

Truy cứu gì chứ? Lâm Tịnh xuất hiện ở đây đã rõ ràng, nàng ta là sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn, hết thấy những gì nàng ta làm đều nằm trong kế hoạch của Sở Hạo.

Các nàng không tính là bằng hữu, cũng không phải kẻ thù. Ngày đó là nàng chạy nhầm chỗ, trách được ai?

Nhưng mà lúc này gặp lại như vậy, quả thật khiến cho hai người có hơi dưng trào cảm xúc.

Lâm Tịnh quan sát Diệp Ngưng Hoan, nàng mặc một bộ áo choàng gồm hai lớp dệt hoa, cổ áo và cổ tay áo đều khâu lông cáo, nhìn thấy rõ ràng, không hề quần dính lại. Gió nhẹ thổi qua, mang theo tiếng rì rào nho nhỏ. Búi một kiếu đoàn hoa kế, hai bên cài sáu cây trâm lam bảo khảm ngọc vàng, búi

tóc còn cài một hàng châu ngọc mẫu đơn, trên lỗ tai là hoa tai đính tua rua rất đặc biệt, thật là phú quý!

Nàng hiện giờ là đồng đế của Đông Lâm Vương, tất nhiên là phải mỹ lệ. Mười ngày trước, môn chủ nghênh đón vị đồng đế phu nhân này, trác phi Lữ Tùng Vương cũng bám theo từ Yên Ninh, cùng nàng ở cái nơi nhỏ bé này, chiêu đãi nông hậu, rất uy phong.

Sau khi nghe nói thì Lâm Tịnh vô cùng tò mò, Đông Lâm Vương có thể mang nữ nhân này theo bên người không ngại ngàn dặm, hơn nữa còn ở Tiểu Vân Cư, nhất định là tâm phúc. Không biết là dạng nữ nhân gì mà có thể khiến hãn tín nhiệm như vậy?

Chỉ có điều vị phu nhân này vẫn khoá cửa không tiếp khách lạ, chỉ có môn chủ cùng với vài vị sư thúc, thúc bá mới có thể ra vào sân trong của nàng ta, thoạt nhìn cũng không giống như là chỉ rỗi rảnh đơn giản như vậy.

Đúng rồi, ngay cả Thụy Đại cô cô được ý Vương gia nhất bây giờ cũng thành người hầu của nàng ta! Lúc trước ở Tịnh Viên, lúc Lâm Tịnh đến Liêu Hoa Thai từng nhìn thấy Thụy nương một lần, người ta mí mắt chưa nâng đã bị một đám nô tài vây quanh rồi.

Trong lòng Lâm Tịnh ngàn dâng vạn trào, Diệp Ngưng Hoan từng xuất hiện ở núi Phong Duyệt, rõ ràng chính là đáng về muốn chạy trốn, chẳng lẽ Đông Lâm Vương không biết sao? Vì sao Đông Lâm Vương còn muốn một nữ nhân chạy trốn không biết suy xét này? Mắt Vương gia bị mù sao?

Luận về tư sắc, nàng tự nhận không hề kém Diệp Ngưng Hoan. Nhảy “Tứ Ba Toàn Phi”, nàng cũng làm được! Luận về cầm nghệ, Diệp Ngưng Hoan lại càng không là đối thủ của nàng. Nàng thậm chí còn hấp dẫn sự chú ý của Bách Mị La Cơ của Ảnh Nguyệt Môn, đặc biệt thu nàng làm đệ tử thứ mười bảy, nàng hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp, bảo hộ Công chúa lại còn đưa Vĩnh Thành Vương tới nơi này!

Nàng mới đáng giá được trọng dụng và tín nhiệm không phải sao? Nhưng vì sao, Đông Lâm Vương đến nay cũng chưa triệu kiến nàng, ngược lại còn tâng bốc một kẻ không công Diệp Ngưng Hoan làm đồng để phu nhân?

Lâm Tịnh tâm phiền ý loạn, lại nghe Diệp Ngưng Hoan hỏi: “Gần đây người có khoẻ không?”

Da mặt nàng căng ra, hỏi như vậy, là khoẻ ra sao? Nghĩ đến các nàng lúc trước ở Tịnh Viên, Diệp Ngưng Hoan ra vẻ lặn lội chờ chết, nét mặt không quan tâm hơn thua đầy dối trá, biết nàng phải theo Công chúa đi Ô Lệ trước, còn nói thiên mệnh gì chứ?

Nữ nhân trong Nhã Nhạc Cư đều ổn định tâm tư, mọi người đều rõ ràng hơn hết thảy. Nàng chính là không muốn sống tạm bợ hèn mọn như vậy, cho nên mới tình nguyện liều mạng đổi lấy tiền đồ! Mỹ nhân không thể xinh đẹp được bao lâu, dựa vào sắc đẹp để cầu an ổn, cũng chỉ có vận mệnh của hồng nhan chưa già.

Bách Mị La Cơ thích nàng có căn cốt, nàng hình như không hề do dự đã lựa chọn con đường này. Tu hành Lạc Hoa Tâm Kinh, sau đó là khoét cốt kéo gân, dùng bí dược Đan Hồng, cam chịu Ảnh Nguyệt Môn cả đời thao túng. Đổi lấy khổ sở cực hạn, đó là bóng như đao hiện, người không thấy, bóng trăng lấp lánh không dấu vết!

Giơ tay chém xuống, đổi lấy sự tín nhiệm của Vĩnh Thành Vương, đổi lấy sự yên ổn của nàng. Không sai, sự yên ổn của nàng, chỉ có thể tìm kiếm trong máu tươi, xây dựng trên mạng người.

Bước vào Tịnh Viên, là sự bố trí của Vĩnh Thành Vương. Y biết Hoàng thượng trước đó từng thu nhận mỹ nhân, như thế tất nhiên sẽ chuyển đám mỹ nhân lần này tặng cho Đông Lâm Vương.

Nhưng mượn tài đánh đàn hấp dẫn Du Thành Vương là đã đạt được mưu kế của Đông Lâm Vương. Ảnh Nguyệt Môn chưa bao giờ do Vĩnh Thành

Vương làm chủ, căn cơ các nàng, xa ở Lữ Tùng.

Vĩnh Thành Vương không chịu nổi giao phó, ích kỷ độc đoán, một lòng muốn đăng vị, càng lúc càng không cố kỵ. Chủ tử ở Lữ Tùng tất nhiên muốn tìm nhà cao cửa rộng khác, chủ tử biết nhìn xa trông rộng, nô tài mới có tiền đồ tốt hơn. Lâm Tịnh rất vui, nàng ở Tịnh Viên được Đông Lâm Vương chỉ bày mưu kế, công lao của nàng Đông Lâm Vương tất nhiên sẽ để vào trong mắt.

Nàng đương nhiên sẽ không theo Công chúa đi Ô Lệ, tuy rằng sư phụ Bách Mị La Cơ đem giải dược Đan Hồng cho nàng.

Sư phụ nói, Vương gia chính thức bái sư cũng biết lòng trung thành của nàng, tất nhiên cũng sẽ không quên công lao của nàng. Nay được chuyện, nàng cũng được thân phận nữ quan, nếu nàng không muốn làm tiếp cái nghề nguy hiểm này, có thể cùng Công chúa đến Ô Lệ, tận hưởng phú quý phần hoa. Bằng bản lĩnh của nàng, muốn tự do lui tới cũng không có gì ràng buộc.

Chỉ là có một thứ, cả đời không thể trở lại Cẩm triều.

Nhưng nàng cự tuyệt, nàng nói nàng không thể quên sự vun xới và ưu ái của sư phụ, nguyện ý tiếp tục giúp chủ tử làm việc. So với Ô Lệ, nàng càng muốn ở lại bên cạnh Đông Lâm Vương!

Vì thế trên đường trở lại, nàng nói cho Vĩnh Thành Vương biết, Ảnh Nguyệt Môn bị người ta hãm hại. Đêm đuổi trăng mười sáu tháng tám, có người giả mạo Ảnh Nguyệt Môn làm thích khách ám sát Đông Lâm Vương và Vũ Ninh Hầu. Hoàng thượng tức giận, tịch biên Nhã Nhạc Cư, bắt không ít vũ cơ biết võ công, Nhã Nhạc Cư hết đường chối cãi. Nhạc phụ của y Phạm Úc biết tin, trực tiếp dẫn Vương phi Phạm thị về nhà, mỗi ngày quỳ gối ở chỗ Thái hậu cầu Thái hậu khai ân.

Tin tức này, cho dù Vương Kỳ cùng đồng hành với Vĩnh Thành Vương có biết cũng sẽ không nói cho y, nhưng người của Ảnh Nguyệt Môn sẽ! Vĩnh Thành Vương tự biết hồi kinh khó có thể ăn nói với Hoàng thượng, cho dù không chết, sợ từ nay về sau cũng bị nhốt tù cả đời. Chỉ có xin Ảnh Nguyệt Môn giúp đỡ, đến Lư Tùng ẩn náu.

Tránh được tai mắt, lại có họ hàng tướng lĩnh ở đông phiên Triệu Phùng Tắc giúp, mang Vĩnh Thành Vương rời đông phiên đến Lư Tùng dễ dàng.

Nàng đương nhiên lấy được sự khen thưởng, trở thành một trong Thập Sát của Ảnh Nguyệt Môn. Điền trạch tài phú, có đủ tất cả.

Nhưng mà có một thứ, nàng còn chưa lấy được!

Lâm Tịnh định thần lại, nhìn Diệp Ngưng Hoan, tươi cười: “Người hình như rất khoẻ.”

Diệp Ngưng Hoan bị lời của nàng ta làm cho ghen họng, vốn tưởng rằng các nàng giống nhau, mặc dù chưa nói tới bằng hữu, cũng coi như là đồng bệnh tương lân. Lúc ấy dáng nàng ta uyển chuyển, mang theo nụ cười sợ sệt, lo lắng cho tương lai, khiến người ta nhìn đã muốn an ủi. Muốn giành được sự chú ý của Đông Lâm Vương, vì thế một lòng luyện đàn... Bây giờ ngẫm lại, thật ra đã hiểu lầm nàng ta.

Nàng ta người mang tuyệt kỹ, không cần dựa vào sắc đẹp. Giá trị nàng ta cao hơn Diệp Ngưng Hoan, cho nên bất kể là Vĩnh Thành Vương hay là Đông Lâm Vương, đều có thể trọng dụng nàng ta.

Nay nàng ta thành công nên muốn lui thân, trở về Ảnh Nguyệt Môn. Con đường này gian khổ, Diệp Ngưng Hoan không thể tiếp thu được. Thấy nàng ra vào Tiểu Vân Cư tự do như thế, nói vậy thân phận ở đây không thấp. Người ta phải dựa vào liều mạng tránh mũi đao, Diệp Ngưng Hoan hâm mộ không thôi.

Vốn không phải người cùng một đường, lúc này gặp lại, cũng không có chuyện cũ để nói. Ngẫm lại vừa rồi còn muốn nói chuyện với nàng ta, lúc này lại khiến Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có chút xấu hổ.

Nàng ngượng ngùng vuốt ve hoa trong lòng, nhìn Lâm Tịnh nói: “Ta cần phải trở về, tạm biệt!”

Diệp Ngưng Hoan cất bước rời đi, Lâm Tịnh không nhanh không chậm mở miệng: “Vĩnh Thành Vương ở Uẩn Tuyết Đường, người không muốn gặp hẳn sao?”

Chân Diệp Ngưng Hoan cứng đờ tại chỗ, giọng nói Lâm Tịnh liên tục dội vào màng nhĩ, chấn động nàng đến phát đau: “Vĩnh Thành Vương từng nói với ta, hẳn rất hối hận đã đưa người đi. Nhưng mà lúc ấy Nhã Nhạc Cư thiếu người, mà ‘Tứ Ba Toàn Phi’ người lại luyện rất tốt... Hẳn vốn định sau khi chuyện thành công sẽ mang người về, vĩnh viễn giữ ở bên người...”

Tay Diệp Ngưng Hoan bắt đầu khống chế không được mà run rẩy, Lâm Tịnh đi đến bên cạnh nàng, cười yếu ớt: “Tâm sự của người ta rất rõ, nay gần ngay trước mắt, ta có thể cho hai người gặp mặt một lần, coi như là đến nơi đến chốn.”

Lúc Diệp Ngưng Hoan từ từ ngẩng đầu lên, nét mặt lại bình lặng, nàng gằn từng tiếng: “Đến nơi đến chốn, từ lúc Đoan Ngọ tháng năm, đã tới điểm kết thúc!”

Nụ cười của Lâm Tịnh từ từ thu lại: “Cũng phải, nay thân phận người khác trước, đương nhiên phải chú ý sĩ diện, là ta uống công làm tiểu nhân.”

Diệp Ngưng Hoan không thay đổi nét mặt, cúi đầu nói: “Ta thật sự cần phải trở về.”

Nói xong, nàng không ở lại nữa, cất bước ra ngoài vườn. Y nuôi dạy nàng mười hai năm, nàng cũng ngoan ngoãn theo sự phân phó vào cung hiến

nghệ. Công dụng của nàng đối với y chỉ nhiều như vậy, nàng không sai gì cả, cả hai không thiếu nợ nhau!

Lời này nếu không nói, nàng cũng có mấy phần ưu tư. Nói thì lại giống như một cái dùi nhỏ, đập vào chỗ quan trọng nhất, vậy những gì còn lại chỉ cần đập nhẹ một cái thì sẽ vỡ thành bột vụn.

Dối trá! Y có một vụn một cơ hội giữ nàng lại, y muốn đến gần nàng rất dễ dàng. Quyền lựa chọn ở ngay trong tay y, hai chữ hối hận, không có chút ý nghĩa nào.

Nàng rất hèn mọn, không có tư cách nói đến tự tôn ở trước mặt quý nhân. Cho dù chủ tử mang bạc vụn đập lên mặt nàng đến mẻ răng, nàng cũng chỉ có thể cười tạ ơn phần thưởng, sau đó ngồi xồm xuống nhạt lên. Nàng không có bản lĩnh làm hào kiệt, không thể giống Lâm Tịnh vung lưỡi dao sắc bén giành lấy tiền đồ tựa gấm cho mình.

Nhưng mạng của nàng cũng là mạng, Lục Vân từng nói, mạng này có giá trị hay không, không phải do người nắm giữ quyền sinh sát định đoạt. Chỉ có chính mình mới định đoạt! Sương Lăng từng nói, nếu không ai đối xử tốt với muội, ít nhất bản thân phải đối xử tốt với mình!

Trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, cứ như vậy đi!

Diệp Ngưng Hoan cúi đầu vội vã đi, bất thành lình có một cái bóng hiện lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng người hai lần liên tục, lại thêm buồn phiền trong lòng Diệp Ngưng Hoan lúc này, nàng nhất thời nhảy mấy cái, mắt cũng trợn tròn.

Sở Hạo lấy tay ấn vai nàng, nhìn nàng từ trên cao, mày giãn ra, bên môi nở nụ cười. Năng như thế, nhưng lại làm cho mặt trời xơ xác có vẻ sáng sủa thêm vài phần.

Lâm Tịnh ở phía sau Diệp Ngưng Hoan nhìn thấy, nhất thời giật mình, cuối cùng cũng gặp được, hăn vẫn như trước!

Vẫn là bộ dáng tuấn tú như vậy, vẻ mặt mang theo chút biếng nhác. Vẫn là tư thái cao ngất kia, mặc một bộ áo lông cừu màu đen dày, chỉ bạc quần quanh, chóp tất liên tục.

Tóc dài thắt thành bốn tết, chính giữa buộc một sợi dây, gió thổi tóc bay nhẹ nhàng, đứng cách khá xa vẫn thấy rõ.

Nàng ta luôn chờ hăn triệu kiến, nay, hăn đang đi trên con đường mòn hoa cỏ sum suê, gần đến mức tay cũng có thể chạm vào.

Nhưng ánh mắt của hăn lại không nhìn qua bên cạnh nửa phần, bởi vì, giữa bọn họ, còn có một Diệp Ngưng Hoan!

Trái tim Lâm Tịnh thoáng chốc dựng lên, lòng bàn tay nắm chặt trong gió lạnh đổ đầy mồ hôi.

“Đi đường cũng không nhìn, đầu lại đụng tường bây giờ!” Ý cười bên môi hăn không giảm, hình như tâm tình rất tốt.

Diệp Ngưng Hoan nhìn hăn, trái tim không khỏi bắt đầu vẫy vùng trong lồng ngực.

Nàng uổng phí làm tổn thương thân thể này vì Vĩnh Thành Vương, nhưng lại được Đông Lâm Vương lo lắng, lúc này hăn đứng ở trước mặt, nàng lại không biết nói từ đâu.

Nàng lấy lại bình tĩnh hỏi: “Điện hạ đã đến đây rồi, cho người ta truyền lời chẳng phải bớt việc?”

Sở Hạo nhìn đám hoa nàng ôm trong lòng, vẫn là thái độ chẳng hề để ý kia: “Nàng quản ta à.”

Diệp Ngưng Hoan nghẹn lời, Sở Hạo cẩn thận quan sát sắc mặt của nàng, gật gật đầu: “Đúng là khá hơn nhiều, nơi này khí hậu không tệ nhỉ.” Hắn kéo nàng, “Vừa rồi nhìn thấy một cái tiêu lâu vắt ngang thác nước, thấy vừa hay, nếu tinh thần khá khá thì theo ta đi dạo!”

“Bây giờ?” Diệp Ngưng Hoan sững sốt, giơ đóm hoa trong tay lên, nói: “VẬY ĐỂ ĐI CẮM HOA TRƯỚC.”

Sở Hạo vòng cánh tay qua, tay định nắm lỗ tai của nàng. Bởi vì nàng đeo hoa tai đính tua rua, Diệp Ngưng Hoan hoảng sợ, sợ tay hắn không có chừng mực lại giở trò gì, vội vàng theo lực của hắn tiến tới, thoạt nhìn giống như là nàng đang yêu thương nhưng nhớ, thấp giọng nói: “Đừng kéo... Ngàn vạn lần đừng kéo...”

Sở Hạo căn bản cũng không dùng sức, vì thế không để ý tới nàng, kéo Diệp Ngưng Hoan bước đi. Lâm Tịnh ở phía sau nhìn mà kinh ngạc, từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn một chút cũng không hướng qua bên này!

Cô gái luôn đứng ở phía trước chờ Diệp Ngưng Hoan lúc này mới thông thả bước tới, nhìn Lâm Tịnh nói: “Người quen biết nàng ấy ở Tịnh Viên sao?”

Lâm Tịnh không trả lời, nàng ta chỉ nhìn thân ảnh bọn họ dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Thứ nàng ta dựa vào, cho tới bây giờ không phải là vận mệnh. Cơ hội của nàng ta, vĩnh viễn do bản thân tạo ra!

Gió dần dần nổi lên, bao phủ bốn phía thác nước. Gió hòa nước mưa rơi trên song cửa sổ, dường như bên ngoài đúng là mưa rền gió dữ. Nơi này sao có thể xem là cảnh gì hả, vừa mở cửa sổ thì gió đã đập vào mặt!

Giết người diệt khẩu hoặc là tìm cái chết thật ra là một chỗ tốt, hơn nữa còn có thể trốn ở trong phòng quần mình lại.

Điều Sở Hạo muốn làm, đúng là chuyện cuối cùng. Ánh nến trong phòng sáng trưng, để hẳn có thể bắt giữ được bất kỳ phản ứng nào của Diệp Ngưng Hoan, ngay cả từng li từng tí cũng không bỏ qua. Trên mặt còn rịn đầy mồ hôi, khuôn mặt nhuốm hồng như đào mận, nước trong mắt dạt dào, xinh đẹp trên người.

Trong phòng một cảnh sắc xuân lá lướn, cúc xanh rơi đầy đất, cánh hoa bị vò nát phân tán khắp phòng.

Diệp Ngưng Hoan bị hẳn quấn quá chặt, chân cũng quấn lên khiến nàng không thể động đậy.

Nàng bây giờ còn là một bệnh nhân dưỡng thương, mỹ nữ bao nhiêu người, đi tìm người khác quay cuồng đi, chẳng lẽ không thể thương cảm cho nàng một chút sao?

Sự thật chứng minh, hẳn không thể!

Mới vừa rồi hai người ở bên cửa sổ, gió cuồn nước xuyên thấu qua cửa sổ tràn vào, mặt nàng dán bên cửa sổ chỉ thấy ẩm ướt lạnh lẽo, nàng sợ mở cửa sổ ra, nắng ban ngày chẳng phải khiến người ta thấy hết trò hề của nàng ?

Trong đầu xấu hổ và giận dữ, nhin không được mà ra sức giãy giụa, hẳn dứt khoát siết chặt cánh tay của nàng, một chút cũng không chịu thả nàng ra.

Sở Hạo vén mấy sợi tóc rối trên mặt nàng, một sợi tóc thấm mồ hôi quấn lên tua rua hoa tai nàng, kéo nàng đến cả người run sợ. Sở Hạo buồn cười, cúi đầu cắn lỗ tai nàng: “Sợ kéo đứt ra sao?”

Diệp Ngưng Hoan run rẩy liên tục, thật không chịu nổi ác thú của hẳn, tháo hết mấy món đồ trang điểm ra, móc tới vứt lui cho hẳn thêm tình thú, cho dù đứt cũng không phải lỗ tai của hẳn, đau cũng không phải hẳn.

Hắn nay ngại vướng bận mấy thứ này, tay vòng ra sau tai nàng, tìm được móc khoá thì nhẹ nhàng vặn ra. Một cái khác cũng làm như thế, cởi xong ném lên đầu giường. Ngậm mút vành tai nàng, khiến cả người nàng run cầm cập.

“Thái Nguyệt Các rất khó chịu, vẫn là nơi này tốt hơn.” Hắn hài lòng buông nàng ra, vân vê lỗ tai nàng, giọng nói cũng mang vài phần men say. Kỳ thật là hắn rất nhớ, chẳng qua mười ngày mà thôi, nhưng sắp thành tro!

Diệp Ngưng Hoan không lên tiếng, đoạn đường này hắn còn thiếu người sao, ai dám kìm nén hắn chứ. Chỉ biết Sở Hạo không có lòng tốt như vậy, đặc biệt chạy tới thăm hỏi nàng, rõ ràng chính là thoả mãn vui thích của bản thân.

Thấy nàng ủ rũ cúi đầu không nói gì, Sở Hạo nâng cằm nàng lên, xoa nhẹ hai má của nàng: “Đừng ngủ, trò chuyện với ta.”

Diệp Ngưng Hoan giật mình, thấy nét mặt hắn lúc này có chút say mê, tươi cười lười nhác, chỗ quang ảnh lưu luyến càng tăng thêm vẻ lả lướt, giọng nói lại thấm vài phần hương vị.

Nàng giật giật môi, lại không biết nên nói cái gì cho phải. Nàng hiện giờ cũng không thể giúp hắn hoàn thành đại nghiệp, cũng không thể giúp hắn có một nhà mẹ Vương phi để bám víu, Lữ Tùng hiện giờ đều thành đồng bọn hợp tác với hắn. Hai ông chú liên kết với nhau, thằng cháu bị gài bẫy còn không biết đâu.

Nàng suy nghĩ cả buổi, cổ họng oa oa một câu: “Hạnh chua Uyển Thành thật ngon.”

Hắn phì cười, kè sát nàng khiến nàng bối rối. Hắn xoay cổ nàng lại, cào cào môi nàng: “Ăn chua có gì ngon, cho ta xem, răng có ỉa ra không?”

Sắc mặt Diệp Ngưng Hoan cũng nhanh chóng méo mó, lắc đầu qua loa, tránh cho hắn nhìn thấy răng của nàng. Chẳng biết thế nào, liền nghĩ đến trước đây hắn kéo đầu lưỡi của nàng... Vì sao cứ làm mấy chuyện này khiến nàng khó xử vậy hả!

Sở Hạo cũng không xem răng của nàng, xoa xoa tóc nàng nói: “Sao nàng lại ở cùng một chỗ với Lâm Tịnh?”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt một chút, mới vừa rồi hắn một chữ cũng không nói, dáng vẻ căn bản không nhìn tới. Nhưng mà, Lâm Tịnh lớn như vậy đứng ở đằng kia, hắn không thể nào không nhìn thấy. Lại thay hắn làm nhiều chuyện như vậy, hắn không thể không nhớ rõ.

Nàng lẩm bẩm: “Đụng phải, nói mấy câu thôi.” Nhìn nét mặt Sở Hạo, nàng vội vàng thêm vào một câu: “Ta không hỏi bậy bạ gì hết, thật sự là ôn chuyện cũ.”

Lâm Tịnh là sát thủ quan trọng của Ảnh Nguyệt Môn, công dụng đương nhiên nhiều hơn nàng. Giống như không có hoàng đế nào hi vọng mỹ nhân hậu cung có quan hệ với ngoại thần, trong ngoài hỗ trợ nhau không thể kiểm soát được! Sở Hạo khẳng định cũng không muốn nàng chạy tới lôi kéo Lâm Tịnh.

Nàng giương mắt, thấy hắn không có phản ứng gì, lại nói: “Kỳ thật lúc ở Nhã Nhạc Cư, Lâm Tịnh cũng không thân với ta mấy, thật sự.”

Sở Hạo đột nhiên ôm chặt nàng, ôm nàng vào trong ngực: “Là sợ nàng chịu thiệt, đồ ngốc!”

Cả người Diệp Ngưng Hoan cứng đờ, có cảm giác nói không nên lời nảy lên trong lòng. Sở Hạo có thể đối đãi với nàng như vậy đã là không dễ, chỉ là nàng biết rất rõ bản thân mình, có chút nhạy bén nhưng rất lỗ mãng. Nói trắng ra, nàng không thích hợp sống trong hoàn cảnh như vậy.

Nàng cũng không am hiểu phương pháp sinh tồn bên trong, bởi vì tình cảm mà dễ dàng đánh mất lý trí.

Nay nàng lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, phải hiểu được thân phận của mình, hiểu tình cảnh của mình, trước kia nàng là con cò chưa dùng hết, mà lúc này thì sao? Hẳn còn hứng thú với nàng, nhưng nàng đã mất giá trị lợi dụng. Loại cảnh ngộ này còn có thể kéo dài bao lâu, toàn dựa vào độ lâu dài hứng thú của hắn.

Nàng đã biết tiếc mạng sống, hơn nữa không muốn liên lụy Sương Lăng, đương nhiên phải thành thật chút, tránh làm phiền hắn, mình bị chết khó coi.

Nàng từng phát huy tính tình lỗ mãng của mình ở Tịnh Viên vô cùng nhuần nhuyễn, khi đó nàng không muốn rập khuôn, hơn nữa còn quăng hết mấy phần nợ không vui nhảm chán. Chờ cơ hội bỏ chạy, thường xuyên đập lên mặt mũi Sở Hạo, đây rõ ràng chính là hành vi đập chiếc bình vỡ vụn thành bình vỡ (1). Nàng cảm thấy không có tình cảm để dựa vào, cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa, dứt khoát một phen, thế nào thì ra thế đấy.

(1) đập chiếc bình vỡ vụn thành bình vỡ: thái độ bất cần, mặc kệ nó tiếp diễn

Rốt cuộc vẫn là sợ chết, đùa giỡn cả buổi trời cũng không đùa được đến cuối cùng, cái gì cũng sai.

Bây giờ ở đây lâu dài, cũng có chút mùi vị khác. Sở Hạo lợi dụng nàng, hơi nghiêm túc, tương đối thẳng thắn. Cũng đối xử với nàng không tệ, bao ăn bao ở bao tiền thuốc men không nói, ngay cả căn bệnh của nàng mà hắn cũng nhớ rõ, uống vô số chén thuốc đen sì, đến nơi này lại bảo Vân Tê Lam trị cho nàng.

Đến nơi lạnh như thế, nàng cũng không cảm thấy quá gian nan.

Nàng dám yêu không dám hận, vẻ mặt vui cười thì dễ dàng quên hết tất cả. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Không cần gò bó khống chế ép buộc, nàng luôn luôn tiếp tục như thế.

Diệp Ngưng Hoan thở dài, mắt cong cong đầy quyến rũ. Như là một bàn tay gãi vào trái tim hần, ngứa một chút. Tim ngứa, tay cũng ngứa theo, không khỏi xoa nhẹ mặt nàng.

Nàng nói: “Gần đây ta khá hơn nhiều, có thể trở về Thái Nguyệt Các.”

Sở Hạo nhìn nàng, thấp giọng nói: “Ở thêm mấy ngày, ta còn có chút việc. Nếu nàng cảm thấy nơi này không được tự nhiên, vậy để cho Thụy nương dẫn nàng đi dạo trong thành.”

Lúc nói lời này vẻ mặt hần tùy ý, trong mắt lại hiện lên chấm nhỏ.

Diệp Ngưng Hoan không để ý, nhẹ giọng đáp lại: “Ờ.”

Trước khi tới không phải hần hừ lắm sao, bây giờ lại không có phản ứng?

Sở Hạo đột nhiên véo mũi nàng, Diệp Ngưng Hoan bị hần véo mà ngẩn ra, ngử khí trở nên kỳ quái: “Sao lại véo ta nữa?”

Hần buông lỏng tay không nói gì, nàng xoa xoa cái mũi phiểm hồng, nói: “Thật ra ta rất muốn đi dạo một lần nữa, lần trước đi không thoải mái.”

“Bây giờ muốn đi dạo?”

Diệp Ngưng Hoan cười rất chân chó, ánh mắt sáng long lanh, vẻ mặt này khiến hần nghĩ tới bộ dáng nàng cười ngứa lúc trước, tất cả phiền não đều tan hết, rất là trong sáng.

Hần cúi đầu, tìm được môi của nàng, ôm lấy sự tự tại tại ôn tồn này, ị lên trái tim.

Sở Hạo nhìn Lâm Tịnh đứng ở đằng trước, mặc một bộ trang phục làm bật lên vóc người uyển chuyển. Có thể được Nhã Nhạc Cư lựa chọn, dung mạo tất nhiên là đệ nhất, mà có năng lực khiến Bách Mị La Cơ thu làm đệ tử, tư chất đương nhiên phải hơn người.

Nàng ta có vẻ đẹp ngây ngô, sự hồn nhiên cực kỳ khó có kia được gìn giữ đến giờ. Nhìn giết chóc máu tanh, ánh mắt vẫn chất phác như đứa trẻ, ngay cả hăn cũng không nhìn ra thái độ giả tạo nửa phần.

Ánh mắt nhìn thẳng của Sở Hạo, vẫn như ở Tịnh Viên lúc trước, cân nhắc xem nàng ta có bao nhiêu cân lượng. Chỉ có điều xung quanh không có kẻ hở. Ở trước mặt hăn vẫn tựa trần như nhộng. Dưới ánh mắt của hăn, trái tim Lâm Tịnh nhảy dựng lên, không tự chủ được mà thấp đầu, chờ hăn mở miệng hỏi. Nàng ta bỏ qua cơ hội tự do, quay về Ảnh Nguyệt Môn. Nàng ta nay là một trong Thập Sát, lại từng ở Nhã Nhạc Cư nhiều năm, hoàn toàn có tư cách đứng ở bên cạnh hăn, trở thành lưỡi dao trong tay hăn. Nay hăn thay Lư Tùng Vương che giấu, cũng như là chủ nhân của Ảnh Nguyệt Môn, chỉ cần hăn nói một câu, bất kể bao nhiêu nguy hiểm, nàng ta đều sẵn lòng đi cùng hăn!

Nhưng Sở Hạo chưa nói gì cả, lướt qua Lâm Tịnh, bước lên trên thềm. Tóc hăn tung bay, phần đuôi xẹt qua mặt nàng ta, nàng ta khẽ giật mình, không khỏi muốn nâng tay cầm, chạm vào lại là gió lạnh.

Trong lòng Lâm Tịnh trào dâng, hăn hôm nay tới tìm Vĩnh Thành Vương, sau khi gặp mặt thì phải đi liền. Nàng ta chỉ có một cơ hội này!

“Điện hạ!” Lâm Tịnh thốt lên, bởi vì cấp bách, âm thanh có phần nứt ra.

Sở Hạo dừng bước, không xoay người: “Chuyện gì?”

Lâm Tịnh vượt lên mấy bước, mặt hướng về phía hắc, ngón tay siết chặt:
“Nô tì nguyện cống hiến cho điện hạ.”

“Biết rồi.” Sở Hạo nói xong, tiếp tục bước lên thêm.

Lâm Tịnh cắn răng: “Ở trong môn mặc dù tư lịch nô tì còn thấp, không...”

“Ta biết rồi, nếu có gì phân phó thì Vân Tê Lam sẽ nói cho người.” Sở Hạo hơi nhíu mày, đây đã xem như kiên nhẫn.

Đang lúc Lâm Tịnh giật mình, hắc đã cất bước lên thêm, vào cửa chính Uẩn Tuyết Đường.

Nàng ta ngơ ngác nhìn bóng dáng của hắc, trong mắt bất giác rờm rờm lệ.

Sở Chính Diêu đang khoanh tay lại, y đã đứng bên cửa sổ rất lâu.

Nhìn ánh tà dương dần dần biến mất, nhìn màn đêm buông xuống, trăng khuyết hiện lên.

Rất nhiều năm trước, y đã từng làm một bài “Hỏi trăng”: Bích dao nhìn trời hỏi trăng khuyết, ngọc bàn (2) xưa trở lại sao lại tàn? Nghệ bắn chín chim để lại mặt trời đơn độc, sao xây thanh cung vây hãm Hằng Tiên? (3)

(2) ngọc bàn: cái mâm bằng ngọc, thường chỉ mặt trăng

(3) Mấy câu thơ này mình ko biết dịch sao cho sát nghĩa, nhưng 2 câu sau xuất phát từ truyện Hằng Nga - Hậu Nghệ: Hậu Nghệ đã giương cung bắn rơi chín con quạ, và định bắn nốt con thứ mười thì Hằng Nga xuất hiện và ngăn lại, để lại một mặt trời cho thế gian.

Tiên đế sinh rất nhiều con, ngồi lên ngôi vị chỉ có thể một, chỗ ngồi này, vốn nên của y!

Phụ thân là con trai trưởng do vị Hoàng hậu đầu tiên Phùng thị sinh ra, năm đầu Khai Minh được lập làm Thái tử, dù cho Tiên đế có rất nhiều con trai thì sao, cũng chỉ có thể là đám sao vây quanh mặt trăng, lại khó tranh nhau phát sáng cùng bậc cha chú.

Y sinh ở đông cung, mùa hè năm Khai Minh thứ hai mươi lăm, cây lựu ở Thụy Lâm Cung đang ra hoa rất đẹp. Y là trưởng tử của Thái tử, tiên đế sủng ái cháu đích tôn. Nhưng cuộc sống này chỉ kéo dài ba năm. Y còn chưa kịp có bất kỳ hồi ức gì ở Thụy Lâm Cung, hết thấy đều theo cái chết của phụ thân mà tan thành mây khói.

Y đi theo mẫu phi chuyển ra khỏi Thụy Lâm Cung, đến ở Tích Cảnh Đường của Thọ Khang Cung. Nhưng mà khi đó Tiên đế vẫn rất thương yêu y, thường xuyên đưa y đến Khải Nguyên Điện kể chuyện xưa cho y nghe.

Tiên đế rất nhớ đứa con trai mất sớm của mình, liền dồn hết phần yêu thương không hề giữ lại chút nào lên người y. Tuy rằng phụ thân của y đã qua đời, tuy rằng hai năm sau đó, mẫu phi của y cũng nổi gót, tuy rằng thân phận của y ở trong cung trở nên rất gượng gạo, nhưng ít ra, y còn có tổ phụ yêu thương.

Chỉ có điều, Tiên đế càng ngày càng sinh nhiều con, ngay cả những thứ sủng ái này y cũng không còn nữa. Y không còn là bảo bối trong lòng tổ phụ, y chính là —— Vĩnh Thành Vương!

Nghe thấy cửa phòng mở, y liền chậm rãi xoay người, thấy đôi mắt như trăng ngâm trong nước lạnh kia. Xuyên thấu qua cặp mắt kia, y rõ ràng nhìn thấy ngọn lửa đang thiêu cháy trong lòng mình tên là ghen tị, suốt hai mươi năm!

Lại là hăn, hăn lại có thể đến nơi đây! Đông Lâm Vương, Thập Cửu hoàng thúc của y!

Nhìn Sở Hạo đứng đấy như vậy, bên ngoài không có chút động tĩnh. Trong nháy mắt, muôn vàn thứ hiện lên trong đầu Sở Chính Diêu liền thành một mảnh hoang vắng tuyệt vọng.

Thì ra là thế, y bị lừa thảm!

Sở Hạo lẳng lẳng nhìn y, dáng người như trúc, thanh tú mà nhã nhặn, trên người mang theo vẻ yên tĩnh và ôn hòa, có phong thái hoa mỹ tự nhiên. Chỉ dựa vào những thứ này, đủ để hấp dẫn sự quý mến của nữ nhân, tỷ như Diệp Ngưng Hoan.

Chỉ là lúc này, trong mắt y không còn cảnh thái bình giả tạo trước sau như một, rất nhiều cảm xúc dâng lên. Lúc đầu thì kinh ngạc, lát sau lại mịt mù, tới bây giờ lại mơ hồ có sự phẫn nộ khó yên.

“Hoá ra hai vị thúc thúc đã sớm cùng chung mối thù, đùa giỡn đứa cháu này trong tay.” Khóe miệng Sở Chính Diêu cong lên, nhưng trong mắt không có ý cười: “Cần gì còn tới gặp ta?”

“Ta còn cần sự giúp đỡ của người.”

Sở Chính Diêu cười khúc khích, nhìn Sở Hạo: “Thập Cửu thúc phú quý song toàn, được Hoàng thượng coi trọng, ta còn có thể giúp người cái gì?” Hắn cười lạnh, “Chẳng qua nếu ta mất tích như vậy, Hoàng thượng cũng không có cách nào ăn nói với Phùng gia. Trấn quốc công thanh danh một đời, há lại để cam chịu bị bôi nhọ? Tra kỹ hỏi ngầm, manh mối tất sẽ hiện ra. Cho dù Thập Cửu thúc diệt khẩu, nghiền xương ta thành tro, sợ cũng giấu giếm không được bao lâu.”

Sắc mặt Sở Hạo không chút thay đổi: “Đúng vậy, người dám thoát khỏi tai mắt của Vương Kỳ kháng cự không quay lại kinh thành, không phải là mong đợi Phùng Xương Tiến thay người ra mặt sao? Cho nên ta đưa người cho bắc phiên, người cảm thấy như vậy được không?”

Đồng tử Sở Chính Diêu co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia máu, như là một con thú ngủ đông muốn dậy: “Thảo nào lại giữ ta ở đây, với cá tính của Lữ Tùng Vương thì sớm đã giết ta rồi. Thập Cửu thúc, người quả nhiên là mưu tính hay nhỉ.”

Sở Hạo lẳng lẳng nhìn y, nói: “Như nhau cả thôi.”

Sở Chính Diêu cười rộ lên, lát sau tiếng cười lớn dần, y cười đến cả người run lấy bầy, như là nghe thấy chuyện buồn cười nhất. Sở Hạo vẫn nhìn y như trước, dường như đang nhìn một thi thể không còn sự sống nào.

Sở Chính Diêu ngừng cười, trừng mắt nhìn hăn nói: “Ta chẳng qua là trộm đổi Công chúa, còn người thì sao? Người muốn giết Công chúa! Là người liên kết với Ảnh Nguyệt Môn, sắm vai thành thích khách chạy đến Tịnh Viên, cho Hoàng thượng lấy cớ tịch biên Nhã Nhạc Cư, lại truyền tin cho ta, khiến cho ta cùng đường. Thập Cửu thúc à Thập Cửu thúc, ta tự nhận không có chỗ nào có lỗi với người, hà cớ gì người bức ta đến bước này? Thật là trung quân sao? Hừ!”

Sở Hạo nhìn y: “Người ở kinh thành còn có gia quyến, còn có ba đứa con trai.”

Nét mặt Sở Chính Diêu trở nên dữ tợn, y xông lên trước níu lấy vạt áo Sở Hạo: “Tổ chim rơi xuống đất, có lý nào còn trứng lành (4), cần gì lấy bọn họ ra uy hiếp ta! Người liên lạc với giang hồ, đợi đến lúc người vô dụng, Hoàng thượng cũng sẽ dùng cách này đối phó với người. Ngay cả huynh đệ ruột thì sao? Hôm nay người đối xử với ta thế nào, sau này hăn sẽ đối xử với người thế đấy!”

(4) Tổ chim rơi xuống đất, có lý nào còn trứng lành: Nguyên văn câu thành ngữ này là “phúc sào chi hạ, khởi hữu hoàn noãn” (覆巢之下, 岂有完卵), đại ý khi một tập thể tan vỡ thì từng cá thể không sống sót được

“Đúng vậy, cho nên phải khiến Hoàng thượng không thể đối phó ta.” Sở Hạo nhìn y, “Hắn sẽ khó ngủ đêm, e ngại Chính Việt sẽ gây rối loạn. Hắn sẽ để ta về phiên, giúp hắn theo dõi Chính Việt. Người lúc trước còn chưa tự mình kết thúc, hôm nay phải thay ta đi hết bước cuối cùng này!”

“Người liên lạc giang hồ, bức hại trung lương, tôn thất tàn sát lẫn nhau, mưu mô quỷ tính, ta là cháu của người, Sở Chính Việt kia cũng là cháu của người, người vô tình vô nghĩa, người...”

Sở Hạo đẩy từng ngón tay của y ra, phát ra mấy tiếng khớp xương vang lách cách, nét mặt vẫn lạnh lùng: “Người là cháu của ta không sai, hai chữ trung lương, một chút cũng không đúng!”

Sở Chính Diêu hung hăng trừng hắn, đốt ngón tay ra sức nắm chặt, nhưng vẫn bị hắn bẻ gãy từng ngón một, đau đớn lan tràn, cũng không kịp cuộn sạch sợ hãi và phẫn nộ.

Sở Hạo gằn từng tiếng: “Khi còn là Thái tử, Hoàng thượng cho phép người thường xuyên ra vào, người lại tìm cơ hội, tặng hắn một phần đại lễ! Có thể nói tà tâm gì đó đều đã chuẩn bị. Nếu không có An Thạch Vương của Ô Lệ mấy năm trước bởi vì tránh họa đến Vĩnh An, Hoàng thượng quả thật cả đời không có hậu thế.”

Nét mặt Sở Chính Diêu bắt đầu vắn vẹo, thân thể không thể nào khống chế mà co giật.

Sở Hạo tiếp tục nói: “Từ lúc ta bốn tuổi đã ở Phất Đài Tự, mọi việc trong cung, có liên quan gì đến ta. Dựa vào cái gì mà ta vừa được ban phủ thì sắp xếp tay chân vào trong phủ, muốn cho ta bệnh lâu quán thân không sống tới trưởng thành sao? Thật sự là không có lỗi với ta sao?”

Sở Hạo nhìn y chòng chọc: “Lữ Tùng Vương giúp người nhiều năm, lệnh cho Ảnh Nguyệt Môn chịu sự sai phái của người, người lại bởi vậy mà bắt được nhược điểm của hắn, muốn hắn liên lạc Đại tướng quân trấn giữ núi

Phú Âm biên giới Ô Lệ cho người, người một lòng vì mình, mặc kệ sống chết người khác, suy cho cùng là người gieo gió gặt bão! Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, chân núi Phú Âm ở Ô Lệ vòng vèo, không thể vào Ô Lệ, chỉ có thể lựa chọn đi Lư Tùng!”

Sở Chính Diêu cắn răng nói: “Nếu có bằng chứng thì hãy định tội ta. Cần gì làm chuyện dối trá như vậy?”

Sở Hạo nói: “Người là cháu đích tôn của Tiên đế, đứa cháu ngoan của Phùng công, con rể ngoan của Phạm Úc. Người có nhiều chỗ dựa trong triều vững chắc như vậy, Hoàng thượng cũng rất đau đầu mà!” Sở Hạo híp mắt, “Chính Diêu, nhìn ra thiên hạ, người có thể khống chế lợi dụng người khác mưu tính cho người, nhưng chỉ có nhược điểm một người, người tuyệt đối không thể chần chừ, đó chính là dương kim thiên tử! Cạnh giường há lại để người khác ngủ say (5), đạo lý dễ hiểu như vậy, người không rõ sao? Bản án cũ kia của Sở Mi, người chẳng những nắm rõ, còn có liên quan... Người sớm đã đáng chết!”

(5) cạnh giường há lại để người khác ngủ say: thành ngữ so sánh phạm vi thế lực hoặc ích lợi của mình không để cho người khác xâm chiếm.

Sở Chính Diêu nhất thời như bị sét đánh, Sở Hạo bẻ ngón tay cuối cùng của y xong, hơi tăng lực, rõ ràng vang lên tiếng xương ngón tay bị bẻ gãy. Gân xanh trên trán Sở Chính Diêu nhảy dựng lên, sợ hãi sớm đã chiếm cứ hồn vía, giống như ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được.

“Mùa đông năm Khai Minh thứ bốn mươi hai, Bắc Hải Vương Sở Mi đảm nhiệm chức Đại tướng tây chinh, Thái tử là người đốc quân, lúc ấy người mười bảy tuổi cũng ở trong nhóm giám quân đúng không... Sở Mi vì sao lại chết, người không thoát khỏi liên quan! Nếu Chính Việt biết chuyện từ nhiều năm trước này, người nói xem hẳn sẽ phản ứng như thế nào?”

Sở Chính Diêu suy sụp buông thông tay xuống, nở một nụ cười thảm: “Chuyện này người cũng không biết đúng không? Hoàng thượng đã không chấp nhận được ta, há lại có thể tha thứ cho người?”

Sở Hạo cũng cười: “Hoàng thượng không biết, hãn là thiên tử, chỉ có ta giao nhược điểm cho hãn, sao dám uy hiếp hãn chứ?”

Sở Chính Diêu không thể tin được: “Vậy... Vậy người làm sao mà tra được? Năm đó người chỉ có chín tuổi, còn ở Phất Đài Tự, người làm sao có thể...”

Sở Hạo nở nụ cười: “Đúng, khi đó ta chỉ có chín tuổi, nhưng cũng không phải mọi người bên cạnh ta chỉ có chín tuổi.”

Sở Chính Diêu mặt xám như tro tàn, thân thể y hơi hơi lắc lư, cố gắng đứng thẳng. Đã nói đến nước này, rõ ràng là không thể lấp liếm được nữa, quân cờ của y đã dùng hết, lại không thể giã giụa.

Che giấu rắp tâm, giấu tài thế nào, y biết. Mưu tối tính sáng, vừa đấm vừa xoa thế nào, y cũng biết.

Nhưng y hoàn toàn xem nhẹ một thứ: ích lợi là qua lại, y cần y muốn, tất phải trả giá tương đương, không bỏ được, cũng chỉ có thể làm cho con đường trước mắt càng ngày càng hẹp.

Y dùng Ảnh Nguyệt Môn, nhưng không để cho Sở Chính Dật trở về Lữ Tùng; y tham dự việc hãm hại Sở Mi năm đó, nhưng không xin từ biệt mà sớm rời kinh... Y hoàn toàn cho rằng việc này là nhược điểm của bọn họ, lại không biết cũng là cây đao chém giết y!

Y nhìn Sở Hạo rất lâu, thở dài một tiếng, cúi đầu: “Quên đi, không sao cả. Lúc ấy chưa tự mình kết thúc. Nay Thập Cửu thúc về phiên trợ lực, cũng xem như không tệ!”

Ánh mắt Sở Chính Diêu hướng đến chỗ nào không biết, vẻ mặt dần dần khôi phục sự bình tĩnh xưa kia, y nở một nụ cười yếu ớt, nụ cười có vài phần sáng rọi của y ngày xưa: “Thập Cửu thúc, nếu ta làm như người mong muốn, người còn hận ta sao?”

Sở Hạo nhìn y rất lâu, tiếng Thập Cửu thúc này, không thể lường cũng không oán giận, mà mềm mại như năm đó.

Năm ấy Sở Chính Diêu mười hai tuổi, hẳn chỉ có bốn tuổi, tập tễnh yếu đuối, giường bệnh triền miên, đang chuẩn bị bí mật chuyển tới Phất Đài Tự an dưỡng. Chính Diêu đến thăm, mang theo vẻ ngây thơ và hiếu kỳ của trẻ con, cũng chậm chạp gọi hẳn, Thập Cửu thúc.

Chính Diêu cầm món đồ chơi Tây đại môn làm bằng đường trong tay, trạm gác hồ lô, nhét vào bên gối hẳn: “Thập Cửu thúc, dọc đường đi chơi mua cái này cho thúc...”

Đoạn ký ức này mọc rễ trong lòng hẳn, ít ỏi cho nên trân quý.

Sở Hạo nhìn y: “Người làm như ta mong muốn, ta bảo vệ ba đứa con trai của người.”

Sở Chính Diêu nhìn hẳn, giống như trở lại mười sáu năm trước.

Y cúi đầu, bẻ ngón tay mình lại, trở lại vị trí cũ, khớp xương lay động, lại giống như đó không phải tay y, không hề đau: “Cuối cùng chỉ có thể nói mấy thứ này với ta sao?”

Sở Hạo gật đầu, nét mặt hình như cũng trở nên ôn tồn: “Chúng ta chỉ còn lại những thứ này.”

Năm đó một đi không trở lại, nay giữa bọn họ, chỉ còn lại hung tàn và lợi dụng. Ngã xuống không thấy được ánh mặt trời, đứng dậy cũng không quang minh chính đại.

Cánh cửa phía sau Sở Hạo chậm rãi đóng lại, hắn nghe thấy Sở Chính Diêu ở trong phòng nói: “Nếu cha ta còn sống, hết thảy đều không như vậy. Nếu lại làm một lần nữa, cũng không hối hận!”

Trước mặt có một sự trong trẻo nhưng lạnh lùng bổ nhào tới. Trăng khuyết nhô lên cao, như ẩn như hiện.

Sở Hạo chậm rãi đi thong thả xuống thềm, bước chân vẫn ung dung. Nếu? Trên đời này chưa từng có nếu...

Lâm Tịnh còn đang đợi dưới bậc thềm, chỉ là thân thể có phần cứng nhắc.

Khi bước qua nàng ta, Sở Hạo đột nhiên nhẹ giọng nói: “Người về sau đi theo ta đi.”

Lâm Tịnh ngẩn ra, làm như không thể tin được, nhưng lại không phản ứng kịp. Cả người run lên, cúi đầu: “Nô tì muôn lần chết không chối từ!”

Sở Hạo không dừng bước lại, Lâm Tịnh nhìn hắn càng lúc càng xa. Hắn vẫn cần đến nàng ta, chuyện Diệp Ngưng Hoan làm được, nàng ta có thể làm được. Diệp Ngưng Hoan làm không được, nàng ta lại có thể!

Chương 13

Ngắm trăng mà say đắm

Mặc dù mặt trời đã nhô lên nhưng lại bị tầng mây che khuất, chỉ còn một cái mâm trăng nhàn nhạt.

Sở Hạo ngồi ở đại sảnh, nhìn Diệp Ngưng Hoan bưng mâm cháo lên. Viện này không lớn, vòng ôm lại, có tường viện độc lập, chỉ có chừng mười phòng, hai bên có tiểu lâu, có thể trông ra cảnh phía xa bên ngoài, trước sau đều có tiểu viện, phía sau còn có giếng.

Cái viện nhỏ này tọa lạc tại góc đông bắc Tiểu Vân Cư, chỉ có Diệp Ngưng Hoan, Lục Vân, Đông Anh ở đây. Vân Tê Lam mỗi ngày đều tới, Thụy nương có khi cũng ở đây, còn lại những người không có nhiệm vụ đều không thể vào, cho nên cũng rất rộng rãi.

Bên ngoài có một mảnh rừng cây ăn quả, sau đó là vườn hoa cúc, vô cùng yên tĩnh, món cháo là do Diệp Ngưng Hoan dậy sớm làm.

Cái tên khốn Sở Hạo này thật là một người không bớt lo, ngày hôm qua giữa ban ngày ban mặt đột nhiên lại đây, không nói hai lời đã giày vò nàng gần chết, hăn đưa nàng trở về lúc nào, hăn trở về khi nào đều không rõ.

Sáng sớm nàng vẫn còn ngủ mơ đã bị hăn dựng đầu dậy, còn xua nàng đi hầm cháo nấu cơm.

Bởi vì xuống bếp nên Diệp Ngưng Hoan không ăn mặc quá phiền phức. Nàng mặc một bộ váy trắng vạt áo viền hoa mẫu đơn, tóc dài búi rũ xuống, chỉ dùng cây trâm đàn hương cố định. Lỗ tai cũng không mang khuyên tai đính tua rua ngày hôm qua, nhưng mà có một cây ngân châm khác. Mặt

không trang điểm, nước da trắng mịn như tuyết, hai tròng mắt như đầm nước.

Nhìn như nhu nhược, nhưng tâm lại vững vàng.

Sở Hạo nhìn cháo trong chén, cháo cầu kỳ củ từ, có thêm bột củ sen vú bò, còn có nấm trộn sợi măng. Diệp Ngưng Hoan đưa muống bạc cho hần, hần khuấy qua khuấy lại rồi nếm thử một miếng, không hề khách khí mà phê bình: “Cháo hầm chưa nhừ, nàng nhìn thử xem, nước là nước, gạo là gạo. Củ từ còn lớn như vậy, nghẹn chết người ta.”

Diệp Ngưng Hoan không để ý đến hần, chỉ lo gấp bánh đặt lên cái đĩa trong tay hần. Lời người nói càng nghẹn chết người ta! Nếu muốn hầm cháo cũng đừng thúc giục chứ, cứ như quỷ đòi mạng đứng ngồi không yên, bệnh quý nhân ngại này ngại kia đi chỗ nào phạm chỗ nấy.

Sở Hạo nếm nếm, tiếp tục phê bình: “Cháo không mềm, còn có cặn nữa chứ.”

Ăn cái gì cũng không lấp được miệng của người! Diệp Ngưng Hoan mắng hần trong lòng.

Sở Hạo còn không thôi, nói nhảm hết bài này đến bài khác: “Tài nấu nướng của nàng cũng quá tệ, bây giờ tay cũng không còn run, phải luyện cho tốt.”

Diệp Ngưng Hoan rũ mắt làm ra vẻ nhỏ bé, trong lòng lại đối với hần “một lời không đối” (1). Luyện cầm đũa còn lâu như vậy, làm mấy chuyện này chắc không tệ.

(1) nguyên văn là “nhất ngôn cửu đỉnh”: một lời nói thốt ra như nâng chín cái đỉnh

Nàng đang suy nghĩ, một muống cháo đã đưa thẳng đến bên môi nàng, thấy hần nâng cánh tay đưa ra phía trước: “Nàng nếm thử đi.”

Nàng liếc mắt thấy trong phòng vẫn còn Lục Vân và Đông Anh, hai người đều đang cười trộm. Nàng nhất thời có chút xấu hổ, ngậm cháo rồi nuốt, ặc... Quả thật có cặn.

Nét mặt Sở Hạo như có ý “Ta nói không sai chứ”, Diệp Ngưng Hoan đưa tay lấy cái mâm, lẩm bẫm: “Nếu không...” Sở Hạo kéo nàng một cái, chân nàng mềm nhũn thiếu chút nữa ngã vào lòng hắn.

Tay Sở Hạo vòng quanh càng thêm lực, nàng liền thật sự ngã vào lòng hắn. Hắn vân vê vành tai của nàng, nói: “Hôm nay cứ như vậy đi.”

Diệp Ngưng Hoan thật sự không được tự nhiên, nhịn không được mà hơi giãy giụa, thấp giọng nói: “Dạ dạ dạ, thiệp thân nhất định khổ luyện tài nấu nướng, lấy tiêu chuẩn ngự trù mà yêu cầu bản thân...”

Sở Hạo cong mắt, nghe nàng xưng hô khiêm tốn như vậy, đang cúi đầu cắn nàng mấy cái thì thấy Thụy nương quẹo vào trong viện, cầm trong tay một cái túi lớn, đang xách váy đi vào đại sảnh.

Diệp Ngưng Hoan nhân cơ hội thoát thân, thấy vẻ mặt Thụy nương tươi cười, không khỏi hỏi: “Thụy cô cô đi đâu vậy, sao lấy nhiều món thế này?”

Thụy nương hành lễ với Sở Hạo xong thì giao mấy món đồ cho Lục Vân, còn mình lấy một chiếc khăn ra lau tay nói: “Mới vừa rồi đụng phải La Cơ, biết điện hạ tới lại không dám quấy rầy, liền giao thuốc cho ta cầm lại đây.”

Thủ hạ Vân Tê Lam có Tam Mị: La Cơ, U Cơ, Vân Cơ. La Cơ từng ở Nhã Nhạc Cư chừng mười năm, huấn luyện mỹ nhân các loại tài nghệ cùng với kỹ năng hấp dẫn nam nhân. Dáng dấp vô cùng xinh đẹp lại rất phong tình, từng là thần tượng của Diệp Ngưng Hoan nha! Lúc trước nhảy “Tứ Ba Toàn Phi” cũng là dựa vào sự chỉ bảo của nàng ta. Chỉ có điều trước Tết Đoan Ngọ nàng ta chưa từng xuất hiện ở Nhã Nhạc Cư, Diệp Ngưng Hoan còn tưởng rằng nàng ta thăng chức đi chỗ khác, hóa ra đã trở lại rồi.

Tiểu Vân Cư này, cùng với Tổng gia trang phía bắc núi Ô Sào, kỳ thật đó là đại bản doanh của Ảnh Nguyệt Môn. Hai thôn trang này, kế đất một cái do nhà mẹ đẻ trác phi Lư Tùng Vương sở hữu, cái còn lại là Tổng gia sở hữu, Tổng thị cũng có quan hệ thân thiết với Lư Tùng Vương. Hai thôn trang đều có đủ loại nghề nghiệp, trồng dâu và các loại hoa quả khác, chế tạo lụa là. Mấy thủ hạ của Vân Tê Lam đều có thân phận ngoài mặt. Có thể xé chần ra lẻ, phân tán các nơi. Cho dù muốn tra cũng cực kỳ khó khăn.

Lục Sương Lăng từng học Ảnh Nguyệt Dao, chỉ có điều chiêu thức của hắn thiếu vài phần nhẹ nhàng, thừa vài phần sắc bén.

Diệp Ngưng Hoan cũng biết chiêu thức Ảnh Nguyệt Dao, nhưng mà thứ nàng học là động tác võ thuật đẹp, hơn nữa còn hoà hợp thành vũ đạo.

Thụy nương lại hỏi: “Mới vừa nghe La Cơ nói, ngài muốn Lâm Tịnh trở về?”

Sở Hạo tuy là ngoài miệng ghét bỏ, nhưng vẫn hụp cạn cháo, còn ăn thêm mấy miếng bánh, Đông Anh nhìn ở trong mắt mà không khỏi mỉm cười.

Hắn thờ ơ nói: “Ừm.”

Thụy nương bước nhanh về phía Sở Hạo, nói: “Công phu Lâm Tịnh không tệ, cũng rất thông minh.”

“Đợi đến khi hồi kinh thì giao cho Sương Lăng mang nàng ta theo.” Sở Hạo nói.

Thụy nương kinh ngạc: “Chẳng lẽ điện hạ muốn cho nàng ta gia nhập ám cục sao? Nàng ta là con gái mà!”

“Đã có tài cán thì bất kể nàng ta là nam hay nữ. Huống hồ lại là ám cục. Không ghi vào Ương Tập.” Sở Hạo lại thờ ơ: “Tài đánh đàn của nàng ta rất tốt, có thể nói tiếng nói nét mặt đều tốt, có thể dùng không ít.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn cái vẻ phóng đãng kia của hắn, trong lòng vô cùng khinh thường, sắc quý!

Thụy nương liếc nhìn Diệp Ngưng Hoan, Diệp Ngưng Hoan bị cái liếc mắt này của Thụy nương làm cho phát bực. Gì chứ, thật là một ánh mắt biết xoa dịu người khác.

Diệp Ngưng Hoan nóng lòng thoát khỏi cảnh lúng túng, nói: “Phòng bếp còn hầm canh, ta đi xem một chút.”

Sở Hạo ừ nhẹ một tiếng, Thụy nương thấy Diệp Ngưng Hoan đi vội vội vàng vàng thì không khỏi tiến lên hỏi: “Lâm Tịnh đã là Thập Sát của Ảnh Nguyệt Môn, ngài cho nàng ta đi, vậy Ảnh Nguyệt Môn chẳng phải nghi ngờ điện hạ muốn nắm lấy nhược điểm bọn họ?”

Sở Hạo đưa chén nước súc miệng qua, không nhanh không chậm mở miệng: “Biết rồi.”

Biết rồi? Lời này nghe quen tai, nhớ có một lần hắn nói như vậy, là năm mười một tuổi nhỉ? Hắn hồi cung không lâu liền được ban phủ, từ trong cung chuyển ra ở Tịnh Hải Tà Nhai.

Tiên đế gia từ sau năm Khai Minh thứ bốn mươi thì thân thể ngày càng sa sút, không còn quan tâm việc gì, giao cho Thái tử giám quốc. Tới năm Khai Minh thứ bốn mươi bốn, thân thể càng thêm không tốt, Thái hậu bận hầu bệnh, Thái tử bận chính vụ, đối với Sở Hạo mười một tuổi có lòng mà không có sức, đành phải cho một đồng nô tài vây quanh người lo liệu.

Sở Hạo xuất cung phong phủ, con cháu tôn thất cùng với đám quyền quý có mưu đồ ở kinh thành đều nịnh bợ. Tiên đế đã mấy năm không xử lý công việc, do Thái tử Sở Lan nắm quyền. Đợi sau khi Tiên đế qua đời, Thái tử đương nhiên hợp lẽ mà đăng vị. Vua nào triều thần nấy, nào không moi tìm vì tiền đồ của mình? Trước đó Sở Hạo luôn ở tại Phất Đài Tự, cho dù muốn nịnh bợ cũng với không tới, nay có thể coi là trở về, lại xuất cung phong

phủ, ngay ở dưới mí mắt. Không thể trực tiếp lấy lòng Thái tử, lấy lòng đứa trẻ này có vẻ dễ dàng hơn.

Cũng là các thể loại người nổi liền không dứt, cứ làm cho Sở Hạo lệch lạc lừa dối. Phương thức mua vui nhiều không kể xiết, một ngày mười hai canh giờ vốn không có thời gian nhàn rỗi.

Thái tử lúc trước chỉ định Văn Học Sĩ dạy hần thi thư hiếu lễ, lúc hần tới Phát Đài Tự, Văn Học Sĩ còn rất trung thành đi theo. Phát Đài Tự thanh tịnh, Văn Học Sĩ nghe nhiều biết rộng, phương trượng Phát Đài Tự lại là cao tăng đặc đạo, Sở Hạo tai nghe mắt nhắm, thân thể hết bệnh, trong lòng cũng hiểu thấu.

Chỉ có điều gần son thì đỏ, gần mực thì đen. Sau khi trở về, Văn Học Sĩ muốn gặp hần càng thêm khó khăn, hần không phải theo tôn thất họ Sở xem chọi gà thì cũng theo đám con cháu nhà quyền quý chạy đi phóng ương cưỡi ngựa, sau thậm chí còn phát triển đến mức dạy hần tìm thứ kỳ lạ sẵn cái đẹp, có thể nói là không từ bất cứ việc xấu nào.

Nô tài lớn nhỏ bên cạnh hần chỉ lo đỡ chủ tử vui thì được ban thưởng, nào biết khuyên bảo?

Bà và Phùng Đào trái lại rất nóng nảy, liều mạng nửa đời người từ bỏ cái mặt mo này cũng phải khuyên hần, nhưng hần cũng không để bụng, chỉ cười cười nói “Biết rồi”, sau vẫn như cũ.

Lúc trước khi hần nói như vậy, trong lòng bà luôn bất ổn, không chỉ một lần cùng Phùng Đào vác chủ chạy vào trong cung cáo trạng, nhưng mà lúc này, bà lại cảm thấy an lòng.

Diệp Ngưng Hoan tựa vào cạnh lò bếp húp cháo, nồi cháo hầm trên lửa nhỏ, lúc này cháo như nước đặc, đúng là hợp, không giống gạo nước hai phần như lúc trước nữa.

Hết thấy đều đã xong, Sở Hạo đến đây, có nghĩa Sở Chính Diêu đã tới đường cùng. Gã nam nhân vẫn ôm mộng làm hoàng đế kia, cuối cùng ngay cả khi chết cũng phải trở thành bàn đạp cho người khác.

Có lẽ người bên ngoài cảm thấy thật đáng buồn, nhưng mà y, hẳn là cho đến chết vẫn dứt khoát.

Quên đi, quyền quý đấu đá người chết ta sống, tiền đồ phú quý không gì hơn cái này, có quan hệ gì với nàng đâu?

Cuộc sống của nàng còn phải tiếp tục. Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế dài, nhìn cháo trong chén, đột nhiên không có khẩu vị. Đang bưng thì gần người, lại thấy một đôi chân tiến vào, giày đen thêu hoa viền chỉ bạc, không cần ngẩng đầu cũng biết chủ nhân là ai.

Sở Hạo hôm nay uống lộn thuốc, tự hạ mình chạy tới phòng bếp?

Diệp Ngưng Hoan đứng lên, ngẩng đầu chạm phải ánh mắt của hắn, đang nhìn nàng chăm chăm không chuyển mắt.

Nàng bị hắn nhìn mà hoảng sợ, đành cười gượng đưa chén cháo trong tay mình qua: “Điện hạ, còn... còn muốn ăn sao?”

Sở Hạo lại đưa tay đón lấy, Diệp Ngưng Hoan đưa được một nửa tay đột nhiên phản ứng kịp, cái chén này là mình ăn còn dư. Khuỷu tay ngoặt lại, Sở Hạo khẽ giật mình, Diệp Ngưng Hoan cười nói: “Có hơi nguội, hay là hâm nóng lại một chút đi?”

Sở Hạo giữ chặt nàng: “Không cần, ta không muốn ăn.”

Không muốn ăn còn nhận? Diệp Ngưng Hoan lại cười, Sở Hạo nhìn nụ cười của nàng: “Chớ có giả bộ, nàng giả bộ không giống.”

Diệp Ngưng Hoan rùng mình trong lòng, lại nhìn ánh mắt của hấn, thấp giọng nói: “Ta không phải khổ sở cho hấn, chỉ là trong lòng cảm thấy có chút bi ai, hoặc là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.”

“Nàng và hấn không giống nhau.” Sở Hạo nói, lại bổ sung, “Không phải chỉ thân phận.”

Diệp Ngưng Hoan cong khóe miệng: “Hiểu mà. Chỉ là công ơn nuôi dưỡng mười hai năm, chủ tớ một hồi... Muốn thật sự vô cảm, ta nói như vậy điện hạ cũng không tin.”

“Nếu ta đây nuôi nàng mười hai năm thì sao?” Sở Hạo đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Diệp Ngưng Hoan ù ù cạc cạc.

“Mười hai năm được rồi, bắt đầu tính từ bây giờ.” Sở Hạo căn bản cũng không tính giải thích, tự mình hạ quyết định, nói xong thì xoay người muốn đi.

Diệp Ngưng Hoan mơ hồ nhìn phía sau lưng hấn, chạy tới không đầu không đuôi nói cái gì vậy? Nuôi nàng mười hai năm, có ý gì?

Sở Hạo đi tới cửa lại nghĩ tới điều gì, quay đầu nói: “Đúng rồi, nàng ở đây mấy ngày đi.”

“Ừm.” Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, lại nói, “Lư Tùng lạnh hơn Vĩnh An, nếu phải đợi đến trung tuần tháng sau thì sợ là còn phải may thêm mấy bộ áo dày mới đủ.”

“Trung tuần tháng sau? Hôm nay mới mười chín tháng mười.” Sở Hạo nhíu mày, xoay người lại đi thong thả sang đây.

Diệp Ngưng Hoan đột nhiên nghẹn lời, xong rồi, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, tên khốn này rất nhạy cảm.

Sở Hạo cười cười, đột nhiên véo lỗ tai nàng, nàng lập tức quay đầu theo khí lực của hắn, há miệng nói: “Ta đoán bậy, không nói cho bất kỳ ai nghe.”

“Ở đây nàng còn có thể nói với ai, Đông Anh và Lục Vân sao?” Hắn nở nụ cười, đưa tay ôm lấy nàng. “Vì sao chỉ đợi một tháng?”

“Không biết... A a...” Diệp Ngưng Hoan mơ hồ nhả ra hai chữ, vốn vì tay hắn tăng thêm lực mà không ngừng run rẩy, nàng vội vàng nói: “Phải trở về đón năm mới chứ, hì hì, ở đây có gì vui?”

Sở Hạo siết chặt nàng vào trong ngực, nghe giọng nói lấp liếm của nàng thì chỉ muốn ấn vào trong ngực vân vê.

Đoán trúng hết rồi! Khi nào đi, khi nào về, mấy thứ này, chỉ có hắn và Lữ Tùng Vương biết rõ thôi.

Trăm phương ngàn kế muốn tới Yên Ninh, không chỉ là vì muốn an lòng Hoàng thượng, mang tin tức Sở Chính Diêu về, cũng muốn an lòng Lữ Tùng Vương, muốn kết thúc chuyện này một cách hoàn mỹ, làm cho Lữ Tùng Vương hoàn toàn sạch sẽ.

Đương nhiên còn có một thứ, muốn về phiên của mình, phân rã cơ sở quan trọng nhất.

Nam Bắc hai vương, mới là tâm phúc đại họa của Hoàng thượng. Nam Phong Vương Sở Nguyên tuy rằng có thể chinh chiến, nam phiên lại có vẻ giàu có, nhưng dù sao tuổi đã gần đất xa trời. Lục ca Sở Nguyên đã qua tuổi sáu mươi, Thế tử từ nhỏ đến lớn đều ở kinh thành, bị triều đình bồi dưỡng kỹ xạ không khéo, chuyên nghiên cứu thơ văn, cưới vợ cũng là con gái đại tộc ở kinh thành. Quan hệ giữa hắn cùng với chư thần nam phiên cũng không thân, lại có quan hệ chặt chẽ với triều đình.

Bắc Hải Vương không giống vậy, hắn là cháu của Hoàng thượng, không lớn hơn Sở Hạo bao nhiêu. Chưa bao giờ ở trong kinh, cùng phiên thần có

thể nói là trên dưới một lòng. Quan hệ giữa Bắc Hải và triều đình không tốt, Giám Hành Viện triều đình phái tới Bắc Hải căn bản là hữu danh vô thực, triều đình rất khó khống chế vị phiên vương này.

Mặc dù Lư Tùng Vương cách Bắc Hải khá gần, nhưng bởi vì Sở Bái trước đó bị Tiên đế giáng chức lại bị triều đình chèn ép, thực lực mỏng manh, rất khó dùng thế lực khống chế Bắc Hải.

Trừ phi Đông Lâm Vương về phiên, như vậy, phía đông Bắc Hải sẽ có một tấm chắn.

Hoàng thượng kẻ cà không để hãn đi, là kiêng kỵ hãn về phiên khó khống chế, trở thành Bắc Hải thứ hai. Nhưng nếu Bắc Hải có động tĩnh gì khác thường thì phải giải quyết chuyện khẩn cấp trước.

Cho nên tung tích Sở Chính Điều nhất định phải phát hiện ở Bắc Hải, hơn nữa không phải tự y chạy tới, mà là Bắc Hải Vương tiếp nhận y!

Muốn làm được điều này, đương nhiên cần tốn chút thời gian. Tính toán ngày, phỏng chừng phải tới trung tuần tháng mười một mới có thể đi.

Dù sao hãn là đến tìm Sở Chính Điều, thời gian dài một chút cũng không sao cả.

Nhưng mà trung tuần tháng mười một nhất định phải đi, bởi vì phải vội vàng hồi kinh đón năm mới. Nói một cách đơn giản, là muốn đến năm mới ném quả cầu lửa này đi.

Đây là suy nghĩ cho Hoàng thượng, cho Hoàng thượng lý do để kết thúc. Nếu hãn còn chưa trở về, Hoàng thượng đi xử lý trước, vậy thì không ổn.

Rõ ràng nhìn thấu tâm tư người khác như thế, lại cứ khăng khăng không để ý. Cái tính lúc thì kỹ càng lúc thì lơ đãng kia, cũng chỉ có nàng!

Sở Hạo nhìn nàng cười, Diệp Ngưng Hoan lúng túng, nhỏ giọng bổ sung: “Tuy rằng ta rất đần độn, nhưng ta cũng biết nói gì để giải thích. Chẳng lẽ còn ngại mạng mình dài sao? Chỉ là vừa rồi nói chuyện với chàng... thì quên mất.”

Sở Hạo vân vân vành tai nàng, thấp đầu, ngửi hương trên tóc nàng: “Không sao cả.”

Sở Chính Diêu thật sự là mắt bị mù, lúc trước nếu y giữ nàng lại thì tốt biết bao nhiêu.

“Mùng một tháng sau là sinh nhật của Lữ Tùng Vương, nàng giúp ta chuẩn bị lễ vật mừng thọ. Vào ngày chính hắc sẽ mở tiệc ở vương phủ hai ngày, nếu đến lúc đó ta chưa trở về, nàng cũng không cần đi, trực tiếp phái người mang đồ qua là được. Tới mùng ba ta trở về Thái Nguyệt Các, đến lúc đó cũng không còn người ngoài, ta lại mời hắc.”

Nàng gật gật đầu, Sở Hạo kéo nàng: “Đi, theo ta đi dạo thành.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn nồi đun nước trên lửa phía sau: “Cái này sắp xong rồi, uống tí rồi đi?”

“Được.” Sở Hạo buông lỏng tay, Diệp Ngưng Hoan trở lại lò bếp, cầm vải lót bưng lên. Sở Hạo nhìn động tác của nàng, nhẹ giọng nói, “Vân Tê Lam quả thật có chút tài năng, nay ngay cả tay nàng cũng tốt hơn nhiều.”

Diệp Ngưng Hoan ngẩn ra, hôm nay để cho nàng nấu cơm, là muốn xem tay nàng còn mới hay không sao? Bên môi nàng nở nụ cười, mức nước từ trong nồi đun ra đổ vào bình sứ, giơ lên nói: “Ta thả hạnh chua trong này.”

Sở Hạo đi tới, lâm bẫm nói: “Hạnh... chua...”

“Ừ, gà hầm hạnh và nấm.” Diệp Ngưng Hoan hơi há hê, “Tất cả đều là đặc sản ở đây, ném thử đi.”

Sở Hạo lộ ra nét mặt khó có thể hưởng thụ, cứng đờ cả buổi, nhìn thấy dáng vẻ bị tổn thương của Diệp Ngưng Hoan thì chấp nhận cảm thía: “Hạnh chua thì hạnh chua.”

Lúc ra khỏi phòng bếp, Sở Hạo cảm thấy mặt đều đã tê rần.

Sở Hạo dẫn Diệp Ngưng Hoan đi dạo Uyển Thành thêm một lần, nhìn nàng ăn hạnh chua không dừng được, mặt của hắn đã tê dại theo. Sau hắn lại vội vàng làm chuyện của mình, để nàng tiếp tục ở Tiểu Vân Cư dưỡng bệnh.

Tối sáng sớm hai mươi lăm tháng mười, Sở Hạo mới trở về một chuyến, cũng tiễn Diệp Ngưng Hoan đi Yên Ninh. Gốc bệnh của Diệp Ngưng Hoan trị không dễ, nhưng mà Vân Tê Lam mượn nội công của mình vận châm, sau khi thay nàng đã thông gân mạch thì chỉ cần uống thuốc từ từ bồi dưỡng đúng hạn. Phương thuốc Vân Tê Lam cho, tất cả dược liệu khó tìm cũng cho, như thế ở đâu cũng được.

Sau khi tiễn nàng trở về thì Sở Hạo lại đi rồi, lần này ngay cả Thụy nương cũng mang đi.

Đầu tháng mười một là sinh nhật lần thứ bốn mươi tám của Lữ Tùng Vương, một đám thân thích đều từ các nơi chạy tới, bên ngoài Lữ Tùng Vương phủ ngựa xe như nước, huyên náo ồn ào. So sánh với nó, Thái Nguyệt Các lại tĩnh lặng không ít, nhưng mang đồ tới cũng nhiều, Thụy nương vắng mặt tương đương không có quản gia, Diệp Ngưng Hoan liền thay mặt xử lý.

Sau khi trở về thì Diệp Ngưng Hoan cũng không nhàn rỗi, đầu tiên là theo lễ đi vương phủ, đến chỗ Vương phi chúc mừng sinh nhật Lữ Tùng Vương, còn nói bản thân tuổi trẻ ham chơi, Vương phi cứ thay mặt trông nom Thái Nguyệt Các rất là vất vả. Sau thấy trác phi thì cảm tạ bà ta đã tiếp đãi mình du ngoạn Uyển Thành.

Về phần vợ thứ tử Lư Tùng Vương Sở Chính Địch đang canh giữ Uyển Thành Mạc thị, Diệp Ngưng Hoan cũng không quên, lúc rời khỏi Uyển Thành đã đặc biệt gọi nàng ta tới, lại cho nàng ta rất nhiều món.

Mấy chuyện hình thức thế này, Diệp Ngưng Hoan cảm thấy rất vất vả, nhưng nhất thiết phải nghĩ ra mới được. Dù sao nàng là nữ nhân của Đông Lâm Vương, tuy không phải chính vị, nhưng cũng không thể khiến người ta cảm thấy Đông Lâm Vương dạy dỗ không đúng cách.

Tiếp theo đó là bố trí Thái Nguyệt Các chuẩn bị yến tiệc, những thứ này vốn Thụy nương có thể chuẩn bị rất khá, không cần nàng quan tâm, nhưng hiện tại Thụy nương đi vắng, đành phải rơi trên đầu nàng.

Tuy rằng mấy chuyện vụn vặt này khá phức tạp, nhưng điều khiến Diệp Ngưng Hoan vô cùng vui mừng chính là, gần đây Sương Lăng canh giữ Thái Nguyệt Các.

Diệp Ngưng Hoan đang ngồi trong đình Thiển Phong Các của Thái Nguyệt Các xem tất cả chứng tử danh mục quà tặng và mua sắm, nàng khoác một bộ áo choàng dày, bên chân còn để một cái lò nhỏ, nước đang sôi, bên trong là canh táo đỏ.

Sương Lăng đứng ở trên cầu ngoài đình, cho dù chỉ thấy một bên mặt của hãn, Diệp Ngưng Hoan cũng thấy ấm áp.

“Đại ca, lại đây ngồi đi.” Diệp Ngưng Hoan ngậm đầu bút, mày giãn ra, thân nhiên tươi cười. Cái tiếng “đại ca” này thật ấm áp.

“Ta ở đây là được.” Sương Lăng thẳng lưng, cằm vót nhọn, mũi cũng nhọn, góc cạnh rõ ràng, nếu không cười thì có vẻ rất sắc bén cứng rắn. Sự ôn hòa và độ lượng của hãn giấu dưới đáy lòng.

“Đặc biệt chọn chỗ này xem mấy tờ khai, chính là muốn gặp huynh.” Diệp Ngưng Hoan ném món đồ trong tay, ghé vào lan can đình cười tủm tỉm:

“Điện hạ giữ huynh lại, cũng biết hai ta sẽ gặp mặt thôi. Chúng ta rõ ràng, không có gì phải sợ.”

Lục Vân và Đông Anh luôn ở bên cạnh nàng hỗ trợ, lúc này thấy vậy thì cũng lặng lẽ cầm mấy giấy tờ Diệp Ngưng Hoan đã xem qua đi rồi.

Sương Lăng chuyển người, nhìn vẻ mặt rồi hình dáng của nàng, đường nét trên mặt dịu dàng hơn rất nhiều. Hãn thân nhiên nói: “Điện hạ giữ ta lại, là vì tránh nghi ngờ. Hãn mang theo Thi Mật, Cam Nhược đi hành sự, có lẽ tới mừng một cũng chưa về.”

Sương Lăng nhìn nàng, khẽ nói: “Thay hãn thu xếp như vậy, chính muội...” Hãn đột nhiên ghen lời, cảm thấy có hơi quá nên chuyển giọng điệu: “Nay bên ngoài lạnh, muội vào đi thôi, gần đây cũng đủ mệt rồi.”

“Không lạnh, ấm áp lắm.” Diệp Ngưng Hoan nói, “Lần này trở về, huynh có thể thăng quan không?”

“Không biết.” Sương Lăng nhìn nàng, “Sao muội không hỏi ta hãn đi làm gì?”

“Không muốn biết.” Diệp Ngưng Hoan nói, “Cứ làm mấy chuyện không có lý tưởng, hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Hãn nở nụ cười, nói: “Muội có thể nghĩ như vậy, ta cũng an tâm. Ta sợ muội...”

“Còn chưa quên được người nào đó sao?” Diệp Ngưng Hoan lắc đầu, “Càng bắt buộc mình phải quên, càng nói rõ mình còn lưu tâm. Ta bây giờ sẽ không, ta sẽ còn sống tốt, không làm chuyện lỗ mãng, tùy tiện chạy trốn.”

Nàng hiện tại là thân thích Lục gia, nàng còn có đại ca có chức quan nhỏ ở Hành Vụ Thuộc, không thể đập chiếc bình vỡ vẫn thành bình vỡ nữa.

Nàng hỏi hần: “Huynh còn hiểu rõ hần hơn ta, huynh cảm thấy hần thích bày tiệc ở đâu?”

Lời này khiến Sương Lăng suy ngẫm, nghĩ một chút rồi nói: “Trời lạnh, cũng sẽ không bày tiệc bên ngoài nhỉ? Tìm chỗ nào rộng rãi là được.”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Vậy không bằng Phồn Anh Đường đi? Rất rộng, hai bên có lầu đối xứng, phía sau còn có một sân riêng, thuận tiện thay quần áo nghỉ ngơi, huynh cảm thấy thế nào?”

Sương Lăng gật đầu: “Rất tốt, chốc lát ta dẫn người đi xem, nếu có mấy món linh tinh thì mang đi cũng tiện.” Hần dừng một chút, lại bổ sung, “Muội lo liệu mấy việc này không kém Thụy nương.”

Còn có một câu hần chưa nói, đó là nhìn nàng như vậy, rất bình tĩnh!

Diệp Ngưng Hoan cười cười: “Kém xa.”

Bây giờ chẳng qua chỉ là lui tới lúc đi đường, cũng không có gì quá mức phiền toái. Thật bội phục mấy nữ nhân trong cánh cổng lớn kia, danh sách thân thích kéo dài cả trượng, từ trên xuống dưới đầu người hăng hà sa số, suốt ngày chuyện nhà này chuyện nhà kia đều chu toàn, qua lại không ngớt, suy nghĩ một chút là cảm thấy phiền. Hơn nữa còn phải tranh giành phần thưởng, con dâu nhiều năm cũng thành bà già, một chút cũng không giả.

Nàng trở lại chỗ ngồi, nhìn tờ danh sách còn lại.

Sương Lăng nhìn nàng, không nói nữa. Giữa bọn họ tuy chỉ cách một cái lan can, hần lại không thể tùy ý kéo tay nàng, xoa đầu nàng. Nhưng hần cảm thấy bọn họ thân thiết hơn, thả lỏng ngực ra, sự ôn tồn kia chưa hề biến mất, ngược lại còn rong chơi giữa trời cao biển rộng.

Như vậy cũng tốt, nếu có thể vẫn cứ như vậy là đủ rồi.

Diệp Ngưng Hoan làm bà quản gia mấy ngày, thu dọn Phồn Anh Đường một lần nữa. Mấy món đồ vô dụng cũng chuyển ra ngoài, hai bên thêm đèn, hậu viện quét tước ra mấy gian phòng để nghỉ ngơi. Sở Lữ Tùng Vương cũng mang theo nữ quyến đến, vì thế cũng thu dọn đài ngắm trăng Linh Phong trên Long Nguyệt Lô, cho dù Vương phi hay trác phi đến thì chiêu đãi ở đó cũng tốt.

Thực đơn, rượu cũng đã dự tính xong, người nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị, phòng đến lúc đó cần nấu nướng. Cũng dẫn theo Lục Vân và Đông Anh giúp nàng chia nhau đi hỏi thăm một ít tin tức hữu dụng, như là đám người Lữ Tùng Vương, Vương phi, trác phi thích cái gì.

Nàng không thể đi hỏi, bởi vì không biết Sở Hạo mời Lữ Tùng Vương hay là lạng lẽ tự mình mời.

Hai ngày này thân thích vương phủ lui tới rất nhiều, nghe nói Cố Tịnh Nam cũng từ kinh thành phái người lại đây chúc mừng, Giản Quận Vương cũng sai người đặc biệt lại đây tặng lễ. Nhiều người lăm mắt, hướng hồ Sở Hạo đã nói, nếu hắn chưa trở về thì chỉ tặng quà rồi thôi. Ngay cả nàng cũng không nhất định phải thay mặt xã giao với đám nữ quyến. Vì thế để cho Đông Anh, Lục Vân tán gẫu với đám đây tớ ở đây rồi thôi.

Mùng một sinh nhật Lữ Tùng Vương, vương phủ chúc mừng. Diệp Ngưng Hoan không đi, Sương Lăng đi chúc mừng thay, nàng đứng ở đài ngắm cảnh Miên Nguyệt Hiên, nhìn đèn đuốc cả thành. Nàng nở nụ cười nhạt, trên thò yến, nhất định là ca hát nói cười hào hứng, khách khứa đông đúc. Kỳ thật, có thể một nhà đoàn viên, cho Lữ Tùng Vương làm một Vương gia tự tại, an hưởng phú quý, cũng là một chuyện tốt. Nhân sinh chỉ ngắn ngủi vài thập niên, nếu đã thông suốt, cũng không có gì áy náy cả.

Mùng ba tháng mười một, Diệp Ngưng Hoan dậy rất sớm. Long Nguyệt Lô chỗ nàng ở là một nơi yên tĩnh, cảnh núi vây quanh, cảnh vườn nơi đây

xen lẫn cảnh người, làm như do con người chạm khắc nên, lại hồn nhiên vốn có.

Lục Vân lặng lẽ vén rèm tiến vào, kinh ngạc phát hiện Diệp Ngưng Hoan không ở trên giường, ngay cả đệm giường cũng ngay ngắn. Nàng ta vội vàng sang căn phòng bên cạnh, thấy nàng đang ngồi trước bàn trang điểm tô mày. Tia nắng mai rọi vào, ánh sáng chiếu trên bàn trang điểm vẫn đang nhảy múa, Diệp Ngưng Hoan đổi một bộ áo choàng trắng dệt hoa màu hồng đào, hộp son phấn đều mở ra, đủ loại màu hồng.

Vẻ mặt nàng đầy cẩn thận, tô đuôi mày dài, khiến cho độ cong vốn rõ ràng kia càng tăng thêm vài phần đậm rục rờ.

Lục Vân cười đi qua: “Phu nhân sao dậy sớm thế? Điện hạ chưa trở về, cho dù khai tiệc cũng là buổi tối mà.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn mình trong gương, ánh mắt sáng lên.

Nàng cười, dùng ngón út quét màu son hồng, có một chút vàng sáng, là sắc thái nàng thích nhất. Nàng lại dặn dò tất cả mấy chuyện vặt vãnh: “Ta đã rửa mặt rồi, cô không cần để ý tới ta. Chúng ta lần này mang ít người, người Lư Tùng Vương sai đến lại không tiện dùng, đành phải tự mình tốn tâm một chút. Lúc trước đến đây, Lư Tùng Vương chiêu đãi nông hậu, nay chúng ta mượn chỗ người ta chiêu đãi, sinh nhật Lư Tùng Vương lại hèn hò, dù thế nào cũng không thể mất thể diện.”

Lục Vân gật đầu: “Ta cũng phải dè dặt. Kỳ thật hai ngày này, ta cùng với Đông Anh cũng không giúp được gì. Chúng ta chữ nghĩa không nhìn được bao nhiêu, sao chép làm không được, đành phải làm chút chuyện chạy chân thôi. Nơi này mặc dù người không ít, nhưng đều không phải của chúng ta, vả lại cũng không quen hết bọn họ, lại không tiện tùy ý sai phái, như thế lại mệt một mình người.”

“Cũng có gì đâu, chẳng qua vài ngày thôi.” Diệp Ngưng Hoan vừa vỗ mặt vừa nói.

Lục Vân thay nàng chải đầu: “Mấy ngày nay, việc thu chi lễ vật người cũng kiêm, trả lễ lại chu toàn người cũng làm, kể cả trông coi phòng bếp, nhà kho, trang trí lầu các, kể cả chuyện đốt đèn hạ lửa cũng đều kiêm. Thủ hạ cũng không thay người trông nom, nhưng người cũng làm, việc binh cũng làm luôn nhĩ.”

Diệp Ngưng Hoan cười ngẩng đầu: “Chỉ thu xếp mấy ngày còn không xong, vậy chẳng phải càng thành miếng bánh ngọt vô dụng? Ta đây cũng chưa từng được khen, cô khen như vậy, ta sẽ kiêu ngạo đấy.”

Lục Vân cười mà không nói, thay nàng búi tóc. Thật ra Lục Vân cũng muốn chúc mừng nàng, nhìn nàng tỉ mỉ trang điểm như vậy, liền đoán hôm nay là sinh nhật nàng. Nàng ít khi tô hồng, cũng ít trang điểm lộ liễu, lễ nghi chu toàn, tiến lùi có chừng mực. Nếu là đêm nay, bất kể người đến là chính phi hay là trác phi, nàng nhất định sẽ chú ý đến thể diện hai người kia, cố ý giảm bớt màu sắc, để tránh giành vẻ vang với chủ nhà ở đây.

Nay sáng sớm đã hồng hào, mặt đầy cảnh xuân, không phải vì buổi tối mở tiệc vui vẻ, mà vì bản thân mình vui.

Không phải vì vui cho người khác, mà là chỉ vì vui thôi! Mừng ba tháng mười một, là sinh nhật của nàng! Chỉ có điều Lục Vân cũng chưa nói gì, Lư Tùng Vương hôm kia đại thọ, nàng lại một mực vì điện hạ và Lư Tùng Vương mà dốc lòng thu xếp yến tiệc, tiệc rượu ca múa đều không có trở ngại gì với nàng.

Nàng lúc này tự tiêu khiển như vậy rất thoải mái, nếu chúc mừng nàng cũng không tránh khỏi thấy cảnh thương tình. Cần gì phải năm lần bảy lượt nhắc nhở thân phận của nàng, tùy nàng phấn chấn như vậy là đủ rồi!

Lục Vân chăm chú búi kiểu phi thiên kế cho nàng, làm tăng vẻ diễm lệ cho nàng. Diệp Ngưng Hoan nhìn vô cùng thích, cười tí mắt vuốt tóc nói: “Thật xinh đẹp, Lục Vân, tay cô cũng thật khéo, trở về nhớ dạy ta.”

Lục Vân cười tủm tỉm: “Nếu phu nhân muốn học, đương nhiên là phải tận tâm chỉ bảo. Một hồi sợ rằng bận rộn không để ý tới, phu nhân lại đói bụng, không bằng thừa lúc còn sớm ta nấu cho người tô mì trường thọ, người ăn lót dạ trước?”

Ánh mắt Diệp Ngưng Hoan sáng lên, nàng gật đầu lia lịa: “Mì? Được được.” Ngay cả mì trường thọ cũng có, thật không tệ.

Lục Vân cười đáp lại, vừa định đi ra ngoài thì nghe thấy giọng Đông Anh: “Phu nhân, sớm như vậy người đã dậy rồi?”

Hai người cười cười. Đông Anh vén rèm tiến vào, nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Ngưng Hoan, thật là xinh đẹp.

Nàng ta cầm một cái hộp nhỏ trong tay, giao cho Diệp Ngưng Hoan: “Mới vừa rồi em đi Phồn Anh Đường, chạm phải Lục đại nhân. Hắn bảo em giao cái này cho người, nói hôm kia lúc đi tặng quà cho Lữ Tùng Vương, người của trác phi giao cho hắn, hôm nay mới nhớ tới.”

Trong lòng Diệp Ngưng Hoan ấm áp, nàng mở ra xem, là một hộp son nhỏ màu hồng đào! Tất nhiên không phải trác phi đưa, là hắn đưa.

Lễ vật mừng tuổi cũng có, đầy đủ hết!

Cảm giác ấm áp vui vẻ nảy lên trong lòng, lúc trước vì một hộp Tiểu Đào Hồng đã bỏ thuốc vào trong rượu của hắn, làm hại hắn mấy ngày cũng không thẳng lưng được. Bởi vì Chúc cô nương của Nhã Nhạc Cư thích hắn, hắn lại luôn trưng vẻ mặt tàn khốc không quan tâm, nàng quyết định ra tay vì Chúc cô nương, nhưng cũng không thể ra mặt, cho nên... Bây giờ ngẫm lại, thật sự là xin lỗi hắn mà!

Sinh nhật của nàng, hẳn cũng là chờ đến sau khi hai người quen nhau mới biết được. Đại khái là năm nàng mười hai tuổi nhỉ? Vẫn là nàng núu lấy áo hẳn, bày ra vẻ mặt người đàn bà đánh đá, buộc hẳn mua Tiểu Đào Hồng cho nàng, không cho liền cáo trắng, nói là hẳn múa đao không tốt, hại nàng luyện không đúng đường, khiến hẳn bị ăn hèo.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, rất là không tình nguyện mua cho nàng, vung một tay lại đây, thiếu chút nữa ném vào mặt nàng!

Sau đó hẳn không ở Nhã Nhạc Cư nữa, thỉnh thoảng mới đến, có khi thậm chí một năm rưỡi cũng không gặp mặt một lần. Nhưng mà hẳn vẫn đưa Tiểu Đào Hồng cho nàng.

Nay Vĩnh An đã sớm không còn thịnh hành màu này, phương pháp điều chế cũng đã lỗi thời. Hẳn vẫn có thể tìm ra, màu hồng tươi đẹp, vẫn là màu nàng thích nhất. Nước da nàng trắng mịn, làm tôn thêm màu hồng này. Ban đầu khi nàng vẫn thường dùng, bởi vì nàng thích nhất, cũng mong người nàng yêu sẽ thích.

Mấy năm gần đây nàng không bôi màu này lên mặt nữa, cảm thấy nếu dùng cái này đôi lấy vinh sủng thì rất đáng khinh.

Đợi đến lúc mặt trời sắp lặn, cũng không thấy bóng dáng Sở Hạo. Trong ngoài hai nơi mọi vật đều đầy đủ, đèn đuốc sáng trưng. Nhưng chủ khách đều không có, mọi người nhìn nhau cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Sương Lăng cũng không rõ tình hình, rõ ràng Vương gia nói mừng ba sẽ trở về, sao vẫn chưa có tin tức, chẳng lẽ dọc đường gặp chuyện rắc rối?

Trong lòng hẳn không yên, cũng không tiện chạy thẳng đến Lư Tùng Vương phủ hỏi, đành phải canh giữ ở cửa Thái Nguyệt Các chờ.

Diệp Ngưng Hoan đứng ngăn người ở Phồn Anh Đường, lớp trang điểm rực rỡ đã sớm xóa, đổi một bộ y phục kín đáo lại mỹ lệ. Sớm biết như thế

đã không đổi!

Mệt chết mệt sống mà chuẩn bị cả đồng, bây giờ vừa hay, tất cả đều không cần.

Diệp Ngưng Hoan nhìn chăm chăm mớ trái cây trên bàn tiệc, đang định bảo phòng bếp ngừng lại, đỡ phải chuẩn bị một đồng, kết quả lại không có người ăn, lãng phí món ngon.

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn, trong lòng nàng chấn động, đã trở lại sao? Sương Lăng đã nói cho hẳn biết bày tiệc ở đây à? Hẳn cũng không thay quần áo đã chạy thẳng tới? Lữ Tùng Vương có mang nữ quyến đến hay không? Thật là, cũng không báo một tiếng, cứ bất thành linh vọt về như vậy!

Sợ Sở Hạo và Lữ Tùng Vương cùng tiến vào, nàng không đứng đấy như tượng nữa, vội vàng tránh qua cửa hông, lại bị Sở Hạo dùng cái giọng điệu biếng nhác trước sau như một gọi lại: “Chạy đi đâu hả? Nghe thấy động tĩnh, không ra nghênh đón còn chạy?”

Diệp Ngưng Hoan dừng chân lại, lúc quay đầu lại thì hẳn đã sai bước đến trước mặt, gió bụi mệt mỏi nhưng ánh mắt lại sáng lên như nước sơn. Thụy nương theo sau lưng, không thấy Lữ Tùng Vương, nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Điện hạ đã trở lại.” Diệp Ngưng Hoan cười nghênh đón, đưa tay thay hẳn cỡi áo khoác.

“Nghe nói nàng ở chỗ này, ta liền đi thẳng qua đây.” Hẳn cúi đầu nhìn nàng, nhíu mày: “Hôm nay sao còn làm mấy thứ này?”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Cũng không biết Lữ Tùng Vương có mang nữ quyến lại đây hay không, ta bày tiệc chiêu đãi ở đài ngắm trăng Linh Phong

ở phía sau. Nếu đến đây thì cũng không tiện nói toạc ra, nếu không đến, ta trở về nghỉ ngơi, ngay cả bộ quần áo này cũng không cần.”

Hắn đi thông thả xung quanh, đánh giá nơi này một chút, bàn tiệc đều đã bố trí ổn thỏa, trái cây rượu trà đều đầy đủ, bên góc còn bày chỗ đàn nhạc. Hai bên cửa hông đều treo rèm che, ánh sáng chợt lóe, càng lộ ra vẻ rộng rãi sáng sủa ở đây.

“Nàng thật biết chọn chỗ.”

Diệp Ngưng Hoan đi phía sau hắn, liên tục hỏi: “Lư Tùng Vương có mang nữ quyến cùng đến sao? Khi nào thì đến, ta chuẩn bị một chút.”

“Hắn không tới.” Sở Hạo quay đầu, nhìn nàng cười đến nghiêng nước nghiêng thành, cười đến mức nói không nên lời... Thật đáng giận!

Bộ dáng kia, rõ ràng là đã sớm biết người ta không đến, cũng không phải người nói cho nàng một tiếng, làm hại nàng mệt chết khiếp!

Diệp Ngưng Hoan vận khí, không khỏi muốn vung nắm đấm.

Ánh mắt Sở Hạo trở nên thâm trầm, hắn nhìn nàng nói: “Hôm nay là ngày lành của nàng, đừng để ý.”

Lần này Diệp Ngưng Hoan thật sự run lên. Sao hắn biết? Nàng không nhớ rõ khi nào thì nói qua.

Hắn đưa tay đặt lên trán nàng: “Tự mình chuẩn bị đương nhiên phải tự mình hưởng lạc, nàng chú ý thể diện của ta đương nhiên hết thấy đều khéo léo, thế này mới làm nền cho nàng!”

Diệp Ngưng Hoan chớp mắt, ra vẻ không phản ứng kịp, khước miệng hắn cong lên: “Nhưng tất nhiên là thiếu thứ nàng thích, cho nên ta mang đến. Tiệc rượu hạnh chua, hôm nay răng nàng không vỡ nhỉ!”

Thụy nương cười tủm tỉm nhìn hai người, Sở Hạo khi nào thì dụng tâm như vậy? Lần này có thể nói là một công đôi việc. Đã để cho Diệp Ngưng Hoan học xử lý như thế nào, còn có thể cho nàng làm sinh nhật.

Thụy nương lúc ấy đã cảm thấy kỳ quái, sao Sở Hạo dẫn bà đi theo. Bà tuy là học công phu chính tông, nhưng chỉ tạm coi là phòng thân, không thể so với đám sát thủ của Ảnh Nguyệt Môn. Hơn nữa bà năm xưa đi theo Vương Hoàng hậu, sau lại đi theo Sở Hạo. Xuất đầu lộ diện ở đây thu xếp cho hẳn, làm sao có thể không gây phiền phức cho hẳn.

Đoạn đường này, bà chỉ để ý quản chuyện của Diệp Ngưng Hoan, không thường xuất hiện bên cạnh hẳn. Lần này lại mang bà tới Tiểu Vân Cư, chuyện gì cũng không dính vào.

Vẫn xía vào chút chuyện, chuẩn bị cho nàng một đồng hạnh chua, quả mơ. Hôm nay làm một đồng thức ăn, đợi hẳn trở về thì vội vàng chạy tới Yên Ninh.

Sở Hạo thấy vẻ mặt ngờ nghệch của Diệp Ngưng Hoan thì đưa tay một kéo nàng, để cho nàng xoay người qua, mặt hướng ra cửa. Hẳn chỉ vào nàng nói với mọi người: “Hôm nay là sinh nhật của nàng ấy, cứ tìm nàng ấy đòi thưởng!”

Hẳn ra lệnh một tiếng, mọi người không khỏi hòa theo. Nhất thời trong sảnh, ngoài sảnh đều ùa vào, tiếng chúc mừng không ngừng bên tai. Động tác Lục Vân nhanh hơn, đoan trang hành lễ: “Nô tì cung chúc phu nhân phúc thọ lâu dài.”

Âm thanh cao thấp nối tiếp nhau: “Hàng năm có ngày này” “Cấm tú sinh trưởng, thanh xuân không đổi” “Ngũ phúc tề hạ, trường nhạc trường an”. Cuối cùng cái gì “Phúc tựa biển đông, dòng chảy mãi. Thọ ví non nam, tùng không già” cũng dùng tới.

Diệp Ngưng Hoan nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng, nghiêng đầu qua chỗ khác trừng mắt, cái vẻ lúng túng kia không cần phải nói. Năm đấm siết càng chặt hơn, ngay cả gân xanh cũng nổi lên, nàng cắn răng nhỏ giọng nói: “Ta... Ta không có tiền!” Tài sản của nàng đều ở chỗ Thụy nương, lẫn lộn bên người hẳn chỉ là vinh quang vẻ ngoài.

Sở Hạo khom người nói bên tai nàng: “Nàng yên tâm, Thụy nương sẽ không tiết kiệm dùm nàng.”

Hơi thở phả ra, vừa tê vừa ngứa, làm cho bên tai nàng nóng lên.

Phồn Anh Đường đèn đuốc rực rỡ, tiệc rượu vẫn y nguyên, Diệp Ngưng Hoan dày công chuẩn bị, nay toàn bộ đều chào đón mình. Thụy nương còn mới thêm không ít món, nói đó là gà hầm hạnh và nấm, làm ngon hơn nàng rất nhiều.

Nàng nhìn Sở Hạo, hẳn đồng thời mang lại hai loại cảm giác cho nàng, khiến nàng vừa thấy ghen ngào, vừa thấy cảm kích. Sở Hạo ngồi ở bên cạnh nàng, không muốn cùng nàng chen chúc trên một cái ghế. Thấy trên bàn bày bánh mã thầy (2) hạt sen, nếm thử thì tâm tình có vẻ tốt hơn vài phần. Hắn nói: “Món này ta từng ăn ở Phất Đài Tự rồi, Sương Lăng có nói cho nàng biết chưa?”

(2) bánh mã thầy (củ năng): món ăn nhẹ nổi tiếng của Quế Lâm, Trung Quốc.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Ừm.” Nàng liếc hắn một cái rồi hỏi: “Sao điện hạ biết hôm nay là sinh nhật ta?”

“Nàng đàn độn à? Nàng là đồng để ghi tên vào danh sách tôn thất.” Nói xong, Sở Hạo cầm bình rót cho nàng một chén rượu, “Đây, ta kính nàng một ly.”

Diệp Ngưng Hoan vội vàng bưng ly rượu: “Tạ điện hạ.” Vừa định uống, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Lữ Tùng Vương hôm kia vừa bày thọ yến, hôm nay như vậy không quá...”

“Nhưng không phải tiệc lớn đãi khách, chúng ta đành phải tự mình vui vẻ ở đây không được sao?” Sở Hạo lờm nàng, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Ta mang cho nàng một thứ, đi ra ngoài xem một cái!”

Hắn vừa nhớ tới thì túm nàng đứng dậy. Diệp Ngưng Hoan bị hắn kéo lôi thì chạy theo, đi thẳng ra khỏi Phồn Anh Đường.

Diệp Ngưng Hoan thấy ấm áp dễ chịu, cảm giác say sưa, men say nhàn nhạt kia khiến nàng đi lại nhẹ nhàng như bay, giống như lúc nào cũng có thể bay lên trời.

Bên ngoài Phồn Anh Đường là một khoảng không, chỉ có một bức tường đá, không có tường viện, thành cây xanh ngăn lại. Lúc này dưới đài tượng đá là một con ngựa lùn, trắng óng ánh, trong bóng đêm như là một đống tuyết.

Sở Hạo kéo nàng đến gần, Diệp Ngưng Hoan đẩy kính ngạc nhìn hồi lâu, hăng giọng hỏi: “Sao lại có con lừa trắng thế này, cho tới bây giờ chưa thấy qua.”

Sương Lăng đứng ở bên cạnh con ngựa nhất thời sắc mặt vặn vẹo, nghiêng đầu, sợ nét mặt cổ quái của mình bị Diệp Ngưng Hoan phát hiện, Sở Hạo vẫn liếc nàng như nàng đang ngạc nhiên vậy: “Lừa... trắng?”

“Không ngờ lông lừa dày quá.” Diệp Ngưng Hoan chỉ vào nó lần nữa, lại kính ngạc.

Bả vai Lục Sương Lăng co rút lại, ra sức lắc lắc cổ. Hôm nay là sinh nhật của nàng, vẫn là không nên cười nhạo nàng.

Sở Hạo hết chỗ nói rồi. Lừa và ngựa khác bao nhiêu chứ? Cho dù vóc dáng có lùn một chút, nhưng nhìn thế nào cũng không phải lừa, ánh mắt gì thế hả!

Diệp Ngưng Hoan muốn tiến lên sờ một cái: “Chàng cho ta dùng nó luyện cưỡi ngựa sao? Chỉ có điều lừa rất bướng...”

Lời còn chưa dứt, con ngựa kia làm như hiểu được sự gièm pha của Diệp Ngưng Hoan, bắt đầu rung đùi đắc ý đực chân, làm như đang cảnh cáo nàng, dám gần thêm bước nữa thì đạp chết nàng.

Diệp Ngưng Hoan dừng bước lại, chỉ vào nó nói: “Chàng xem đi...”

“Đây là ngựa!” Sở Hạo và Sương Lăng thần kỳ nhất trí, hai người đều không thể nào nhẫn nại, cuối cùng cũng đồng thời thốt ra.

Diệp Ngưng Hoan ngậm chặt miệng, mặt chấy nóng hừng hực, nhìn chăm chăm con ngựa kia, dường như nhìn thấy sự khinh bỉ từ trong đôi mắt đen của nó.

Nàng chậm rãi lui về phía sau, chậm rãi xoay người, đột nhiên chạy vào trong phòng, giọng nói lúc này mới vang lên: “Ta không cần!”

Cổ áo bị Sở Hạo kéo lại, túm trở về, vẻ mặt của hắn vô cùng nguy hiểm: “Nàng không cần?”

“Cưỡi nó còn thấp hơn cả ta tự đứng, tuyệt đối không...” Diệp Ngưng Hoan vốn đang phát biểu ý kiến của mình, sau khi phát hiện ánh mắt của hắn thì hết sức thức thời mà sửa miệng lại: “Chỉ có điều như vậy có vẻ an toàn, ta thích vô cùng. Cám ơn điện hạ ban cho!”

Thụy nương đứng trên bậc thang bên ngoài sảnh, vô cùng bội phục năng lực cỏ mọc đầu tường (3) của Diệp Ngưng Hoan. Nàng chẳng những có tiềm chất của người đàn bà chanh chua, tiềm chất bà quản gia, tiềm chất

của kẻ thô lỗ, nay lại thêm một thứ, cỏ mọc đầu tường, đã thế còn bày ra cực nhanh!

(3) cỏ mọc đầu tường: cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió, chỉ người có lập trường không kiên định, gió chiều nào ngã chiều đó

Sở Hạo buông tay, lộ ra vẻ “Coi như nàng thức thời”. Diệp Ngưng Hoan bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nhìn chăm chăm con ngựa kia, nở nụ cười thân thiết đối trá: “Tên nó là gì?”

“Còn chưa đặt, về sau nàng là chủ nhân của nó, nàng cho nó một cái tên đi.” Sở Hạo rộng rãi giao quyền ban tên cho nàng.

Diệp Ngưng Hoan nhìn nó: “Toàn thân trắng tuyết như bạc, không bằng kêu...” Nàng nghiêm túc nhìn trời, suy nghĩ một chút: “Băng ghế đi?”

Lặng ngắt như tờ, Sở Hạo và Lục Sương Lăng cùng sững sờ tại chỗ.

Toàn thân trắng tuyết như bạc, không bằng kêu Băng ghế đi? Đây có nên giải thích hay không, về đầu sao không ăn khớp về sau?

Mùng ba tháng mười một năm Chương Hợp thứ chín, là sinh nhật mười bảy tuổi của Diệp Ngưng Hoan.

Nàng trang điểm vừa ý mình, thay đổi quần áo điểm lệ; Lục Vân tặng một kiểu phi thiên kế tuyệt vời. Chỉ có điều tự mình ở trong tiểu viện tự tiêu khiển nửa ngày, giữa trưa liền thay đổi hoàn toàn.

Được Lục Vân làm mì cho ăn, Diệp Ngưng Hoan nhận định nó là mì trường thọ.

Được Sương Lăng tặng một hộp Tiểu Đào Hồng như mọi năm, Diệp Ngưng Hoan mang cuộc sống từ trong ký ức ra, chẳng vá lại sự vui sướng đã

tan thành mảnh nhỏ, nàng cảm thấy thật ấm áp.

Được thứ nàng làm cho Lữ Tùng Vương, kỳ thật là làm một bữa tiệc xa hoa cho chính mình. Sở Hạo luôn đồng thời gây cho nàng hai loại cảm xúc tương phản, khiến nàng muốn quên cũng không dễ dàng. Hắn mang đến thức ăn hạnh chua, cũng ghi nhớ từng thứ, chuẩn bị trở về tự mình học lấy.

Được Sở Hạo tặng một con ngựa thấp như lừa, nàng đặt cho nó một cái tên “Băng ghê”.

Chương 14

Nhạn lẻ bay chậm chạp

Đài ngắm trăng Linh Phong là một chỗ đài cao sâu bên trong Thái Nguyệt Các, bên cạnh chính là Long Nguyệt Lô nơi Diệp Ngưng Hoan ở. Hai nơi chỉ cách một nhau một cái núi đá ngọc bích, mượn cảnh bài trí này tạo thành một lối đi. Bởi vì chỗ này tương đối sâu, không thể nhìn bao quát toàn thành như Miên Nguyệt Lô, nhưng là một chỗ ngắm cảnh tốt.

Trên đài xây một tòa tiểu lâu ba mặt, nơi này cũng bày tiệc, nhưng mà chuẩn bị cho nữ quyến, bởi vì thanh nhã tĩnh mịch, lại tiện cho nữ quyến thay quần áo trang điểm, mà không cần tìm một gian phòng lớn có thể múa hát tưng bừng.

Sở Hạo và Diệp Ngưng Hoan đang ngồi ở đấy uống rượu.

Mới vừa rồi ở Phồn Anh Đường vui chơi một hồi, sau đó Sở Hạo dứt khoát gọi Lục Sương Lăng cùng vào dự tiệc, nghiêm chỉnh biến thành gia yến.

Nhờ thế mà tâm tình Diệp Ngưng Hoan cực tốt, rượu cũng uống mấy chén. Sở Hạo cũng mặc kệ nàng, tùy nàng thoả thuê. Sương Lăng cũng uống không ít, chỉ có điều hăn nghĩ đến trách nhiệm hộ vệ của mình, cũng không say. Sở Hạo vẫn không lơ là ánh mắt của Sương Lăng, đó là phức tạp, có trấn an, vui sướng, hoặc là còn thêm vài phần đau thương. Hăn thấy rất rõ ràng, nhưng cũng chưa nói gì.

Có mấy lời, không cần nói nhiều.

Giờ hội đã qua, bên ngoài tối đen một mảnh. Rượu dường như uống mãi không say, Sở Hạo càng lúc càng tỉnh táo. Một đôi mắt, khói mù và ánh sáng đan chéo nhau, đen kịt như một cái đầm không thấy đáy.

Diệp Ngưng Hoan cũng uống nhiều rồi, nàng say rượu cũng không ầm ĩ, thậm chí còn im lặng hơn tính tình bình thường. Nhưng mà Sở Hạo biết nàng quả thật đã uống nhiều, bởi vì ánh mắt nàng nhìn hắn không có sự trốn tránh và ra vẻ nhu mì trước kia, lại thêm phần sâu lắng.

Hắn mặc nàng nhìn như vậy, lại cầm bình rượu đổ đầy chén cho nàng. Diệp Ngưng Hoan cúi đầu nhìn rượu, nở nụ cười: “Hôm nay thật sự là uống không ít, sợ uống nữa thì chống đỡ không được.”

Sở Hạo nói: “Cứ thoải thích là được.”

“Hôm nay ta thật sự cao hứng.” Diệp Ngưng Hoan ngửa cổ uống cạn, đưa chén không cho hắn xem, miệng nói không thể uống nữa, tay lại tự có chủ trương, lập tức rót một chén cho mình.

Ý cười bên môi nàng không giảm, ánh mắt chuyên chú nhìn hắn: “Sinh nhật điện hạ cũng sắp đến rồi.” Diệp Ngưng Hoan nhìn kỹ hắn: “Có thể đến lúc đó...”

“Đến lúc đó nàng nấu một tô mì cho ta.” Sở Hạo tới bên người nàng, kéo nàng vào trong lòng, thân mình nàng mềm nhũn, đôi mắt đen kịt chỉ lo nhìn hắn không nháy mắt.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, thối lông mi nàng: “Nhìn ta làm gì?”

Nàng nghiêm túc nhìn hắn: “Có một vấn đề, ta sớm đã muốn hỏi.”

“Hỏi đi.” Sở Hạo cầm chén mình để bên môi nàng, nàng cũng không cự tuyệt.

“Nghe Hoàng thượng gọi chàng là Nhạn Hành, vẫn cảm thấy tò mò.” Diệp Ngưng Hoan cười: “Nếu lấy nữ danh, thì phải lấy Cát An Bình Thuận không phải dễ nuôi sao... Vì sao...”

“Ngày ta chào đời, Tiên đế nhìn thấy một con chim nhạn đơn độc tách đàn đang từ trên mái cung bay qua, cảm thấy không lành, nảy sinh lo lắng, sau khi ta sinh ra thì quả thật người yếu khó nuôi. Về sau Linh Giác hòa thượng vào cung, Tiên đế nói với ông ấy, ông ấy liền đặt nhũ danh Nhạn Hành cho ta, còn cho ta đi Phất Đài Tự tịnh dưỡng.” Sở Hạo nói.

Khi Tiên đế và Linh Giác mới quen biết, một người mưu lược vĩ đại bá nghiệp giang sơn, một người tĩnh tâm hướng thiện độ chúng sinh, nhưng mà cũng có lòng tương giao, làm bằng hữu không vụ lợi. Linh Giác hòa thượng dạo chơi bốn biển, từng tu hành ở nhiều chùa lớn, cuối cùng ở ẩn trong Phất Đài Tự trên núi Huyền Thương.

“Nhạn lẻ bay chậm chạp, gió ngăn trở xuôi nam. Cánh lạnh run hướng bắc, cứ sao không sớm bay?” Diệp Ngưng Hoan lẩm bẩm, “Nhạn bay về phía nam, nhạn khó đi. Vậy Linh Giác hòa thượng như là sớm đã biết chuyện, nghe vậy, hai chữ Nhạn Hành thật ra rất chuẩn xác.”

Sở Hạo kề sát nàng, nhìn ánh mắt của nàng: “Phải không?”

“Tung dọc đất bắc nhưng tâm hướng về sự ấm áp phương nam, há có thể bởi vì gió lạnh ngăn cản mà không tung cánh?” Nàng đưa tay vuốt ve mặt hăn, nụ cười rất quyến rũ, lại như một con mèo chỉ biết ăn no buồn ngủ.

Hăn mặc nàng xoa, nhìn nàng mơ mơ màng màng, đầu ngón tay vuốt ve an ủi. Vẻ lười nhác dễ chịu này cũng truyền cho hăn, hăn không khỏi ôm chặt, cúi đầu hôn chóp mũi của nàng: “Nhạn lẻ độc hành rất là cô quạnh, nếu có bạn đồng hành thì sẽ khác.”

Nàng hơi hơi cau mũi, lâu bầu: “Tìm bạn ở đâu nhỉ?”

Hăn hôn môi nàng: “Tìm được rồi.”

Nàng chớp mắt, lông mi quét lên mặt hăn, khiến hăn ngứa ngáy khó nhịn. Tay liền tìm theo, tìm kiếm sự mềm mại trên thân thể nàng.

Nàng hơi khó chịu xoay mình, bắt lấy tóc hăn vò tới vò lui.

Hăn ôm nàng càng chặt hơn, kẹp cánh tay nàng không duỗi thẳng được, đành phải buông lỏng tay, khuôn mặt nàng đỏ bừng: “Ta mệt rồi, muốn ngủ...”

Hăn ngậm môi nàng, cúi đầu nở nụ cười: “Hoá ra nàng say rượu thì huyền não thế này... Muốn ngủ thì ngủ đi...” Nói là nói như vậy, tay cũng không chịu an phận.

Nàng khó chịu xoay qua xoay lại trong lòng hăn, khiến đám lửa trong mắt hăn càng thêm mãnh liệt, nàng nửa mở mắt rồi từ từ nhắm hai mắt lại: “Đừng có nháo...”

“Nàng mới đừng nháo...” Ý cười của hăn đê trong cổ họng. Nàng hừ hừ mấy tiếng, bắt đầu nói sáng: “Nhạn Hành, chàng nhẹ một chút.”

Tiếng lầm nhảm này khiến ánh mắt của hăn càng trở nên thâm trầm, hăn nắm tay nàng dán lên ngực, giọng nói khàn khàn: “Được, ta nhẹ một chút.”

Hăn ôm lấy nàng, đi đến gian phòng bên cạnh. Huyền sa sau lưng hăn rơi xuống, nghiền nát ánh trăng đầy đất.

Sở Hạo mơ mơ màng màng định ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Hăn lấy chân lên, bọc Diệp Ngưng Hoan lại, còn mình khoác y phục đứng dậy, thông thả đến cạnh cửa hỏi: “Chuyện gì?”

Thụy nương nhỏ giọng đáp: “Điện hạ, Lâm Tịnh đã trở lại.”

Hăn ờ một tiếng: “Cho nàng ta vào đi.”

Thụy nương lại nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân thì sao, có cần ta mang nàng trở về không?”

Sở Hạo nói: “Không cần, nàng ấy ngủ rồi.”

Nghe xong, Thụy nương liền lặng lẽ lui ra. Sở Hạo trở về mặc áo choàng vô, một lát sau thì Lâm Tịnh tiến vào. Nàng ta mặc một bộ áo đen, bước chân nhẹ nhàng, hành lễ với Sở Hạo ngồi bên cạnh bàn.

Sở Hạo ra hiệu cho nàng ta ngồi, nét mặt Lâm Tịnh có chút vui mừng, sau khi tạ ơn thì ngồi một góc.

Sở Hạo hỏi: “Mọi chuyện suôn sẻ không?”

“Dạ, hết thầy đều thuận lợi. Theo như điện hạ phân phó, từ Mang Đăng Đông Hiệp vào, được Triệu đại nhân giúp có thể thuận lợi đưa người đến Thanh Mã. Giám Hành Viện bắc phiên đúng là ở cửa đông Thanh Mã, nô tì lặng lẽ nhìn Vĩnh Thành Vương đi vào rồi mới đi.” Nói xong, Lâm Tịnh lấy ra một phong thơ từ trong ngực, “Mật hàm này là Triệu đại nhân gửi cho ngài.”

Sở Hạo đặt lên bàn, hỏi nàng ta: “Lúc tới Thanh Mã, người thấy tình hình bên kia thế nào?”

Lâm Tịnh khẽ nói: “Nô tì theo phân phó của điện hạ, đặc biệt đi dạo ở Thanh Mã, quả nhiên nhìn thấy không ít hàng hóa từ Ô Luân tới. Chỉ có điều Thanh Mã là nơi quản hạt, quân đội đóng quân rất nhiều, chợ cũng cần đến ngày đặc biệt mới mở, ban đêm thì giới nghiêm. Nô tì sợ bại lộ hành tung, không dám ở lâu, hôm đó liền xuất quan.”

Sở Hạo trầm mặc một lát, gật đầu: “Người đi đường vất vả, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tịnh đứng lên hành lễ: “Tạ điện hạ quan tâm.”

Vừa mới xoay người, nàng ta nghe thấy cách gian có tiếng va chạm. Nàng ta lấy làm kinh hãi, không thể tin được nơi này lại còn có người khác. Lại thấy Sở Hạo vẻ mặt bình tĩnh khoát khoát tay với nàng ta cho nàng ta ra ngoài, tự mình đi tới.

Lâm Tịnh định thần lại, ánh mắt liếc nhìn mấy cái chén hỗn độn trên bàn, chừng năm sáu bầu rượu, có cái ngã lên bàn, đã trống trơn.

Nàng ta vừa định ra cửa, lại nghe Sở Hạo ở cách gian hỏi: “Vừa mới ngủ sao lại tỉnh rồi?” Giọng nói đúng là dịu dàng chưa bao giờ có, còn lộ ý cười.

Giọng Diệp Ngưng Hoan truyền ra, mơ hồ không rõ: “Ta... Ta ngồi dậy uống chút trà.”

Mặt Lâm Tịnh thoáng chốc trở nên trắng bệch, theo hần vào đây uống rượu thâu đêm là Diệp Ngưng Hoan! Hần còn cho Diệp Ngưng Hoan ngủ ở trong này, không hề bố trí phòng vệ, thật sự là tín nhiệm nàng hả!

Nàng ta giật mình, lại nghe Sở Hạo ở trong phòng gào lên: “A! Thật muốn nhổ vào mặt nàng mà... Ai, ai cho nàng nằm trên đất...”

Cách gian âm thanh hỗn loạn, Sở Hạo không gọi người, cũng không đi ra. Nàng ta lay động bức rèm che, nàng ta không muốn đi qua, nàng ta không muốn nhìn Sở Hạo buông bỏ thân phận đi hầu hạ Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan kia, rõ ràng còn không bằng nàng ta! Nhưng nàng ta cũng không nhúc nhích, tay thì run rẩy, thân mình cứng đờ, nàng ta muốn lao ra, nhưng bước chân lại không động!

Thụy nương nghe thấy tiếng động thì vội vàng chạy vào, nhìn thấy Lâm Tịnh thì nói: “Người đã ở đây, sao không giúp đỡ hầu hạ?” Nói xong, bà liền chạy thẳng vào.

Lâm Tịnh nhìn chăm chăm bóng dáng Thụy nương, khớp ngón tay động đậy. Diệp Ngưng Hoan rốt cuộc là dựa vào cái gì mà leo lên? Rõ ràng đã từng chạy trốn! Lại dựa vào cái gì, muốn nàng ta đi hầu hạ!

Bầu trời rũ bông tuyết, nhỏ mịn rơi đầy đất.

Diệp Ngưng Hoan thức dậy rất sớm, đứng bên ngoài Long Nguyệt Lâu, nhìn Đông Anh đang vội vàng chỉ huy người dọn dẹp khiêng vác. Hôm nay mười lăm tháng mười một, ngày hôm qua Sở Hạo chào từ biệt Lữ Tùng Vương, chuẩn bị hồi kinh.

Bởi vì thời tiết trở lạnh, lại thêm không ít đồ vật, còn có Lữ Tùng Vương lại giúp đỡ sửa chữa thêm, còn phải chuẩn bị một ít đồ cho Hoàng thượng. Như vậy xem ra, phòng chừng đội ngũ bọn họ trở về sẽ tăng cường thêm nhiều.

Thụy nương đi vào, thấy Diệp Ngưng Hoan đứng bên ngoài, vừa phủi tuyết trên người vừa nói: “Phu nhân sao lại đứng chỗ này, hôm nay lạnh lắm, đừng đông lạnh nữa, Đông Anh và Lục Vân cũng không biết khuyên một chút.”

Diệp Ngưng Hoan cười nói: “Lục Vân vội vàng thu dọn, Đông Anh nhìn bọn họ khiêng đồ cũng không để mắt được. Huống hồ ta cảm thấy hôm nay tiết tốt nên đi ra đứng một tí.”

Nàng kéo Thụy nương đi vào, hỏi bà: “Đã đưa cho Vân môn chủ rồi?”

“Đưa rồi, tự cô đếm xem, tất cả mấy món này, đưa hết cho người ta nhưng đừng có hi vọng ta sẽ bù vào cho cô.” Thụy nương nói, “Nàng ta cũng là e ngại điện hạ mới để tâm, cần gì tạ ơn nàng ta?”

“Nói chung cũng là bởi vì người ta nên ta mới có thể khỏe hơn nhiều mà.”

“Vậy sao cô không biết tạ ơn điện hạ?”

Diệp Ngưng Hoan cười gượng: “Cả người ta từ trên xuống dưới tất cả đều là của điện hạ, muốn ta lấy cái gì tạ ơn hẳn?”

Thụy nương liếc nàng: “Không biết là cô khờ thật hay là giả ngốc!”

Tuy là nói như vậy, nhưng bà cũng cẩn thận đỡ Diệp Ngưng Hoan vào trong phòng ngồi, rót chén trà cho nàng, lại lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra: “Đây là thứ Lữ Tùng Vương phủ muốn giao cho Thế tử. Vân Tê Lam còn cần dặn đủ điều, bảo đừng có lẫn lộn, sợ đến lúc đó điện hạ quên, bảo ta nhất định phải nhắc nhở chút. Lại mang hộ mấy cái bọc thuốc lớn, nói là phải giao cho Thế tử dùng, ta giao cho Lục Vân, ta sợ chốc nữa bận rộn không để ý tới, cô nhận lấy đi?”

“Nàng ấy ngày thường hay bỏ mặc mấy chuyện vật vãnh này, nay thật ra lại nghiêm túc giám sát.”

Diệp Ngưng Hoan tiếp nhận, vừa xem vừa nói: “Hôm qua lúc đến vương phủ chào từ biệt Vương phi, Vương phi đã dặn dò ta.”

Thụy nương nói: “Dù sao cũng là Thế tử của Lữ Tùng Vương, từ nhỏ lại rời xa cha mẹ vào kinh thành, Vương gia Vương phi chẳng phải lo lắng sao?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn một lát, nét mặt trở nên có phần chăm chú.

Lữ Tùng Vương dẫn một đám phiên thần cùng với chư quan viên Giám Hành Viện lao thẳng đến đưa tiễn Sở Hạo ngoài thành Yên Ninh. Lúc tới chỉ có mấy chiếc xe ngựa, mấy chục tùy tùng, lúc đi chừng hơn mười chiếc, đi theo hơn trăm. Hộ vệ vẫn nhiều đó, tạp dịch lại hơn không ít.

Diệp Ngưng Hoan ngồi trên giường xe, chỉ ngăn người ngăm ngoài cửa sổ. Sở Hạo ngồi đọc sách bên cạnh nàng, uể oải huých cùi chỏ vào người nàng: “Đổi trà đi.”

Diệp Ngưng Hoan định thần lại, nay trong xe chỉ có hai người bọn họ. Sở Hạo là chủ nhân không phải đụng tay vào bất cứ việc gì, rõ ràng hẳn ngồi ở ngoài rìa, thùng trà ở ngay bên tay hẵn, còn lấy cùi chỏ huých nàng.

Nàng xách váy từ dưới giường lên, đi đến bên thùng trà đổi trà nóng cho hẳn.

Nghe hẳn hỏi: “Lại nghĩ gì thế?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn Sở Hạo, muốn nói lại thôi.

Sở Hạo một tay kéo nàng lại đây: “Làm sao vậy?”

“Ta muốn...” Diệp Ngưng Hoan suy nghĩ một chút, đột nhiên giã giụa lẫn tới.

Sở Hạo ghìm nàng lại: “Đi đâu?”

“Cho chàng xem cái này.” Diệp Ngưng Hoan nói xong đứng lên, mở một cái rương lớn ở đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhỏ sơn màu đen, đưa cho Sở Hạo.

Sở Hạo mở ra, nhìn thấy hai tờ giấy.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Một cái là Vương phi giao cho ta, bên trên viết cái gì cũng là muốn chàng nói với Thế tử của Lữ Tùng Vương. Một cái là Vân Tê Lam đưa qua, nói là Vương gia dặn, cũng giao cho Thế tử. Ta thấy rất lạ, cũng không dám phỏng đoán.”

Sở Hạo lấy lại đây nhìn kỹ, hơi chăm chú, đột nhiên nở nụ cười: “Ta vốn hoài nghi, nhưng mà bây giờ vừa thấy, tám phần là sự thật.”

“Không thể chứ?” Diệp Ngưng Hoan tròn tròn mắt, Sở Hạo lại túm nàng ngồi xuống.

Sở Hạo nói: “Ngày đó Cữu ca ca đến Dư Triệu gặp ta, lúc hỏi chuyện Chính Dật, Vân Tê Lam liền biểu hiện rất quái dị. Cữu ca ca sợ ta đa tâm, không hỏi bao nhiêu, nàng ta lại có vẻ rất bất mãn.”

Diệp Ngưng Hoan thở dài, lấy danh mục quà tặng trong tay hẳn. Vân Tê Lam nói là phụng mệnh Vương gia đưa danh mục quà tặng lại đây, nhưng Diệp Ngưng Hoan nhận biết nét chữ, đúng là chữ của Vân Tê Lam. Bút tích giống nàng ta kê thuốc cho Diệp Ngưng Hoan ở Tiểu Vân Cư lúc trước như đúc. Vân Tê Lam mặc dù ngoài mặt là của hồi môn của trác phi Lữ Tùng Vương, là quản gia bên trong, nhưng nàng ta không đếm xỉa tới mấy chuyện vặt vãnh này.

Dẫu cho Vương gia muốn đưa con cái gì thì cũng không phải bí mật gì, không cần nàng ta tự mình viết rồi lại chạy tới căn dặn đủ điều. Thế tử cũng không phải do trác phi sinh, là của hồi môn của trác phi, nàng ta ôm đồm mấy thứ này làm gì?

Ngoại trừ điểm ấy, còn có một chuyện có thể nhìn ra: phần Vương phi đưa cho nàng, tất nhiên là đầy đủ hết, nhưng lại kém xa phần tri kỷ Vân Tê Lam đưa tới này.

Nàng từng gặp Vương phi mấy lần, tuy nói hai người kém khá xa mấy tuổi, mà Vương phi là chính vị, nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhân Sở Hạo mang đến, không thể không giúp nàng ghi lại việc nhà.

Theo lý thuyết, bọn họ đến từ Vĩnh An, đưa con duy nhất của Vương phi đang ở Vĩnh An lại còn cách xa nhau mấy năm, nhất định nhưng nhớ không thôi, thấy thân thích từ Vĩnh An đến, không thể không thăm hỏi chút, nhưng Vương phi lại chưa từng đề cập qua. Lúc ấy Diệp Ngưng Hoan cảm thấy có chút kỳ lạ, sau suy nghĩ lại, có lẽ là Vương phi cảm thấy nàng cũng là nữ nhân nhà trong, không lui tới với người ngoài, hỏi nàng cũng vô dụng.

Nay lại nghe Sở Hạo nói như vậy... Hóa ra, không phải cảm thấy vô dụng, mà là căn bản thờ ơ. Sở Chính Dật này căn bản không phải bà ta sinh, mà là Vân Tê Lam sinh!

Vân Tê Lam là nữ nhân giang hồ, người mang tuyệt kỹ, vết đao liếm máu, có gan liều chết. Không kiêng nể gì như vậy, lại khẳng khái một mực bán mạng vì Lữ Tùng Vương như thế, nguyên nhân hẳn là thế này!

“Chỉ bằng hai tờ giấy này mà nàng đã đoán ra bí mật lớn như vậy, nếu Vân Tê Lam biết nhất định sẽ hối hận chết.” Sở Hạo cười lấy tờ giấy lại đây, bỏ lại vào trong hộp.

“Là điện hạ đoán ra.” Diệp Ngưng Hoan nhìn Sở Hạo, tên khốn này có thể được cho là mắt sáng như đuốc, một chút sự khác thường của Vân Tê Lam cũng khiến hắn nhìn ra, nên hai tờ giấy này, đương nhiên cũng nhìn ra được.

Sở Hạo nở nụ cười: “Trước đây ta luôn nghĩ, rốt cuộc là nguyên nhân gì mới có thể làm cho Vân Tê Lam không tiếc hết thân giúp hắn như thế? Sợ ta nghi kỵ, từng thứ đều cẩn thận. Hơn nữa không tiếc hao phí công lực của mình giúp nàng chữa bệnh... Cái gọi là không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có ích lợi không đổi thay... Nếu nàng ta thật sự ham muốn quyền lợi mà lấy thân giang hồ cống hiến cho quan môn, cần gì phải vứt bỏ Vĩnh Thành Vương dễ dàng như thế, lại trung thành với Lữ Tùng Vương không hai lòng?”

“Cũng không phải tất cả mọi người đều mưu cầu lợi ích.” Diệp Ngưng Hoan nói.

Sở Hạo cười: “Mặc kệ ham thích cái gì đều như nhau, quyền lợi không chỉ có quyền thế của cải. Có thể được và mất theo số phận, tâm không thêm bớt, sợ chỉ có thánh nhân.”

Nàng có chút xuất thần, nói như vậy cũng không sai. Người ít ham muốn, không tạo nghiệp nên thân tâm được tự tại. Được mất theo số phận, tâm không thêm bớt. Tâm tĩnh thì nước tịnh, sinh lòng ắt sẽ gặp tai họa; nếu bạ đâu nói đấy thì hẳn có rấp tâm.

Nhưng có mấy người có thể làm được?

Nghiêng đổ vì tình, nguyện vì nó mà tan xương nát thịt. Phần tâm tình này, Diệp Ngưng Hoan quả thật có thể lý giải.

Vân Tê Lam tung hoành giang hồ, ơn thù thoải mái, nhưng cũng khó tránh khỏi khốn khổ vì tình. Có lẽ Lữ Tùng Vương Sở Bái đối xử với nàng ta vô cùng tốt, con bọn họ, hẳn cũng tìm mọi cách lập làm Thế tử.

Nhưng đã tốt như thế, sao lại nhẫn tâm để cho nàng ta lênh đênh liều mạng như vậy?

Nhìn nét mặt có hơi xuất thần của nàng, Sở Hạo vỗ vỗ mặt nàng nói: “Chuyện người ngoài không liên quan đến chúng ta.”

“Việc này quan trọng, chỉ xem như không biết đi.” Diệp Ngưng Hoan thấp giọng nói, “Nếu sau này Vân Tê Lam kia đến kinh gặp chàng chẳng hạn, chàng đừng lộ ra gì cả. Ngộ nhớ nàng ta nhất thời nảy sinh sát tâm.”

Thực tế nàng muốn nói, nếu việc này là thật, đương nhiên có thể nắm được nhược điểm của Lữ Tùng Vương và Ảnh Nguyệt Môn, nhưng nếu thật sự lấy điểm này ra uy hiếp thì có phần hèn hạ.

Dù vậy, trước cũng chưa nói cái gì rõ ràng cả.

Sở Hạo bật cười, vòng qua cổ nàng, nhìn ánh mắt của nàng lóe lên. Nàng có loại cảm giác không gì có thể che giấu được, làm như để cho hắn nhìn thấu.

Hắn vân vê vành tai nàng, lại chuyển đề tài: “Tửu lượng của nàng tốt thật, khi nào lại uống với ta nữa nhé?”

Diệp Ngưng Hoan nhớ tới cơn say mềm hôm kia, đầu tiên là ở Phồn Anh Đường uống mấy lượt, sau lại chạy đến đài ngắm trăng Linh Phong uống

đến nửa đêm. Sau đó nàng uống mơ hồ, nửa đêm cổ họng khô khốc, kết quả uống một ngụm trà xong thì ói toàn bộ rượu ra cả người hẳn!

Mặt nàng nóng lên, ngượng ngùng nói: “Uống rượu lại thất thổ nữa.”

Hắn duỗi tay qua ôm lấy nàng, lại không có quy củ gì. Diệp Ngưng Hoan lúng túng, theo bản năng đưa tay đẩy hẳn ra. Lúc này còn ở trên đường, ngoài xe ra tất cả đều là nhân mã, hơn nữa sắp đến Đồng Xuyên, nàng còn phải gặp Hưng Thành Vương phi nữa.

Hắn nắm tay nàng, con ngươi đen như mực nhìn nàng: “Sẽ không làm gì nàng đâu.”

Ánh mắt của hắn phóng đại ở trước mặt nàng, khiến Diệp Ngưng Hoan mê muội. Hơi thở của hắn đập vào mặt, khó có thể ngăn cản.

Xe vẫn dừng trong trạch viện của Hưng Thành Vương phủ, Sở Hạo ở ngoài Đồng Xuyên đã xuống xe thay ngựa, để Thụy nương, Đông Anh, Lục Vân cộng thêm Lâm Tịnh đi vào, Lâm Tịnh trang điểm thành dáng vẻ nha hoàn cùng ra khỏi Lữ Tùng.

Diệp Ngưng Hoan biết rõ năng lực của nàng ta, nào dám sai bảo nàng ta, chỉ cho nàng ta đi theo làm dáng một chút thôi.

Sở Hạo quả thật không làm gì Diệp Ngưng Hoan, nhưng cũng trêu ghẹo nàng áo mũ không tề chỉnh cộng thêm thắt lửa phi như bay, qua thời gian hai chén trà nguội sắc hồng trên má mới dịu bớt. Vốn cảm thấy nổi nóng, nhưng nhìn ánh sáng lấp lánh uyển chuyển trong mắt hẳn, ý cười dâng lên, sự xấu hổ bức mình của nàng chung quy cũng không phát ra được.

Trở lại biên giới Hưng Thành, đương nhiên không nhộn nhịp như lúc đến. Nhưng mà phải về kinh, Hưng Thành Vương tất nhiên muốn chuẩn bị mấy món cho bọn họ mang về.

Diệp Ngưng Hoan tặng Hưng Thành Vương phi một ít đặc sản Lư Tùng, cũng tặng lụa Hoa cho các nữ nhân trong phủ. Vì gấp rút, bọn họ chỉ nghỉ ngơi một đêm đã sớm rời đi.

Lúc bọn họ hồi kinh vừa vặn là hai mươi lăm tháng chạp, Vĩnh An đã khoác lên chiếc áo ngày tết. Hành phủ của Đông Lâm Vương cũng khoe lụa hồng trước cửa, hai mươi sáu tháng mười một là sinh nhật Sở Hạo, tuy rằng người không ở kinh thành, nhưng trong cung ban thưởng và lui tới tặng quà rất nhiều.

Cũng khó cho Phùng Đào một mình lo liệu, xử lý vô cùng chu toàn.

Hôm đó Sở Hạo hồi kinh liền mang theo Thụy nương vào cung, Diệp Ngưng Hoan thì vào phủ nghỉ ngơi. Mấy tháng không gặp Hạ Lan, Lục Khởi, tất nhiên là thân thiết, không cần nói tỉ mỉ.

Lâm Tịnh cũng không theo vào, nàng ta là cao thủ, đương nhiên có chỗ thích hợp với nàng ta hơn.

Buổi trưa hai mươi lăm tháng chạp Sở Hạo vừa vào kinh đã vào cung, cho đến hai mươi chín tháng chạp cũng không trở về, Diệp Ngưng Hoan không khỏi có chút lo lắng trong lòng, nhưng cũng không thể nào nghe ngóng tin tức. Nay mấy người trong phủ, ngoại trừ Đông Anh, Lục Vân thì tất cả những người khác đều không quen. Về phần Phùng Đào, từ lúc nàng trở về đón tiếp nàng xong thì chưa từng ra vào nhà trong.

Bọn họ tháng chín tkhởi hành, tới cuối tháng mười hai trở về. Chuyến đi này Diệp Ngưng Hoan cũng không tìm được kế thoát thân vẹn toàn, nhưng hoàn toàn buông xuống một người.

Thật là buông xuống hoàn toàn, không hẳn là nàng nghĩ thoáng, là ông trời giúp nàng quyết định.

Vĩnh Thành Vương, hẳn là tới bắc phiên không lâu thì tự sát trong nhà giam Giám Hành Viện bắc phiên.

Không ai nói với nàng, nhưng trong lòng nàng hiểu.

Diệp Ngưng Hoan ngồi trong Hòa Phong Đình ở hoa viên sau vương phủ, từ nơi này có thể nhìn thấy sơn cảnh Thụy Ánh Đài, cách gần như vậy, ngay cả nước cũng thấy nguồn.

Hai ngày trước Vĩnh An đổ tuyết lớn, cho đến hôm nay vẫn còn vài bông tuyết thỉnh thoảng rơi xuống. Bên ngoài đình là một mảnh hồng mai, một trận tuyết lớn, giục giã hồng mai như biển đỏ.

“Phu nhân, em mang áo choàng đến đây cho người.” Giọng Đông Anh ở ngoài cửa vang lên, tiếp theo cửa mở, Đông Anh cầm một bộ áo choàng cùng một cái lò sưởi tay tiến vào.

Diệp Ngưng Hoan cười bưng trà: “Ta không lạnh, ngồi ở đây một chút.”

“Lúc này tuyết rơi ngày càng nhiều, không bằng trở về đi?” Đông Anh phủ thêm áo choàng cho nàng, lại thấp chậu than bên cạnh nói: “Hoa mai tuy rằng nở không tệ, nhưng chúng ta ở đây cũng không tốt mà.”

Diệp Ngưng Hoan cười cười: “Trà long nhãn bát bảo này nồng lắm, em cũng uống một chén giải lạnh đi.”

Đông Anh nhìn nàng, sắc mặt đột nhiên có chút âm đạm: “Phu nhân, người trong cung tới nói, giao thừa điện hạ phải ở trong cung dự tiệc đón giao thừa, chúng ta đành phải tự mình đón năm mới.”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong có vài phần lo lắng, dù sao Sở Hạo vào cung mấy ngày, cũng không biết những chuyện kia đã chấm dứt chưa: “Còn nói gì không?”

“Phùng công công tiếp, em không dám lại gần, chỉ đứng xa nghe được một cái lỗ tai.” Đông Anh nói, “Nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng lần lượt tuyên không ít người vào, điện hạ vẫn theo cùng, cũng rất bận rộn.”

“Ồ.” Diệp Ngưng Hoan thở phào nhẹ nhõm, “Như vậy thì tốt rồi.”

Nói vậy người trong triều đã biết chuyện Vĩnh Thành Vương chết ở bắc biên. Nay sắp đến Tết, Hoàng thượng đề xuống mà không tuyên bố rộng ra. Cũng chính là vì sắp đến Tết, Hoàng thượng cho thời gian tốt nhất để thanh lọc quan hệ. Nên tận trung như thế nào, mọi người cũng không ngốc.

Đông Anh muốn nói lại thôi, Diệp Ngưng Hoan hoà hoãn nhìn nàng ta: “Làm sao vậy? Còn có gì khác sao?”

Đông Anh mếu máo: “Em nghe Tiểu Toàn bên người Phùng công công nói, Hoàng thượng đề nghị một mối hôn sự với điện hạ, một vị là cháu gái ruột của Trấn quốc công, một vị là con gái Tả thừa châu Thổ Hưng Hàn đại nhân. Nói rất có mũi có mắt, sợ là thật.”

Diệp Ngưng Hoan hoảng hồn, Trấn quốc công Phùng Xương Tiến, không phải ông ngoại của Vĩnh Thành Vương sao? Vì sao muốn gả cháu gái cho Sở Hạo?

Thấy Diệp Ngưng Hoan không có phản ứng, Đông Anh thấp giọng nói: “Đông Lâm Vương cùng vai vế với Thái tử quá cố, là thúc thúc của Vĩnh Thành Vương. Nay lại kết hôn với cháu gái Trấn quốc công, nếu tính theo nhà mẹ vậy chẳng phải là ngang vai ngang vế với Vĩnh Thành Vương?”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, người Thái tử quá cố cưới, đúng là con gái của Phùng Xương Tiến. Chỉ có điều hãn lớn hơn Sở Hạo bốn mươi tuổi, nếu hãn còn sống thì đã là đương kim Hoàng đế. Phùng gia kia nay tất nhiên không thua kém Vương thị. Nếu thật đã đến mức đó, sao còn cần dựa vào kết thân với Sở Hạo?

Sở Chính Diêu là tôn thất, cho dù y phạm tội lớn hơn nữa, cũng không đến mức liên lụy cứu tộc. Nói cách khác, chẳng phải là ngay cả hoàng tộc trên dưới đều chạy không được?

Chị họ của Phùng Xương Tiến gả cho Tiên đế, con gái gả cho Thái tử quá cố Sở Phong, có quan hệ rất thân thiết với vị Hoàng hậu đầu tiên và Thái tử quá cố. Gia tộc như vậy, lại có thể sống sót sau khi Sở Phong trong ngoài triều đình tranh đấu không ngừng, lại còn nổi danh không suy, không chỉ có là do công trạng năm đó.

Lôi kéo bọn họ, có nghĩa là bè cánh tàn dư của Thái tử quá cố đã thuộc về Hoàng thượng.

Mà Phùng Xương Tiến nay tiến lui không còn đường nào, ngoại trừ đáp ứng thì không còn đường khác.

Hai đứa con gái của Phùng gia đều là thân phận chính vị, vị thứ ba này quan hệ thân thích với Sở thị, tất nhiên cũng không thể bạc đãi.

Về phần Hàn đại nhân châu Thổ Hưng kia, Diệp Ngưng Hoan sớm có nghe về hắn, hắn là thân đảng của Hoàng thượng, tùy tùng bên người Sở Lan khi làm Thái tử, là thành viên đảng đông cung, Hàn thị cũng là dựa vào Sở Lan mới có thể quật khởi gia tộc.

Mang vinh hoa cả nhà đặt trên người Hoàng đế, tất nhiên là muốn hắn làm gì thì phải làm nấy, cho con gái của hắn làm trắc phi Sở Hạo, coi như cất nhắc hắn.

Hai nữ nhân này, tất nhiên là Hoàng đế đích thân chọn, đã hợp ý Thái hậu, có thể tộc cường thế kề bên Sở Hạo, lại hợp ý hắn, hai gia tộc này tất xem hắn làm chủ, sai đâu đánh đó.

Đợi Đông Lâm Vương về phiên, đương nhiên hai nhà đi theo sẽ chọn vài con cháu đến đất phiên làm quan phụ tá vào đông lâm lục quận giúp đỡ vị

Vương gia trẻ tuổi. Cả nhà ở trong tay mình, không lo bọn họ không tận tâm vì triều đình.

Bên ngoài tuyết rơi dồn dập, Diệp Ngưng Hoan vẫn xuất thần. Đông Anh nhìn nàng, luôn giữ thái độ chuyện không liên quan đến mình như vậy, ở Tịnh Viên như thế, ở đây cũng như thế.

Đông Anh im lặng một hồi rồi nói: “Nếu là thật, sao phu nhân không sớm mưu tính, để tránh đến lúc đó trở tay không kịp?”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, xưng hô phu nhân này, quý môn bình thường tất nhiên là chính vị, tới vương phủ cũng chỉ là thứ vị. Cho dù Thái hậu muốn tuyên nàng vào cung, bài tử truyền ra bất quá cũng chỉ là bài thông hành cho cung thị nữ quan. Sớm mưu tính, có cái gì để mưu tính?

Diệp Ngưng Hoan bỏ chén trà xuống, duỗi tay nhìn Đông Anh: “Em là người của Thụy cô cô, chỉ cần ở đây hầu hạ thì không thua thiệt em. Vốn không liên quan đến em, nhưng em lại nói với ta, ta rất cảm kích.”

Đông Anh đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói: “Dù sao cũng ở chung với nhau, em cảm thấy người không tệ, cho nên...”

Diệp Ngưng Hoan nở nụ cười, gật đầu kéo tay nàng ta: “Cám ơn.”

Đông Anh nói: “Chẳng phải lúc phu nhân ở Yên Ninh cũng không học lo liệu chút chuyện nội vụ sao? Thụy cô cô đều khen tốt, không bằng thừa dịp này, nghĩ biện pháp tạm nắm hết quyền trong nhà. Các nàng cũng là quý nữ danh môn, hôn sự này tất không thể qua loa, nói thế cũng không nhanh như vậy. Đến lúc đó các phòng quản sự bên kia phân công người của mình vào, sau này cũng tiện làm việc. Không bằng làm cho tốt, được Vương gia coi trọng, cho dù Vương phi, trắc phi vào đây, chỉ cần phu nhân không có sai sót gì thì cũng không tiện giành lấy! Dù sao cũng dễ chịu hơn nhìn sắc mặt bọn họ.”

Thật sự là tiểu nha đầu thông minh nha!

Diệp Ngưng Hoan cười tủm tỉm nhìn nàng ta, hỏi: “Cha mẹ em là người hầu ở đâu thế?”

Trong nháy mắt mặt Đông Anh ửng hồng, ngại ngùng một chút rồi nói: “Cha em quản xe ngựa ở Tịnh Viên, mẹ em... mẹ em không có việc gì làm, ở nhà coi em trai em gái...”

Nói xong, Đông Anh vội vàng giải thích: “Phu nhân đừng hiểu lầm, em tuyệt đối không có ý kia.”

Diệp Ngưng Hoan nháy mắt mấy cái, kéo tay nàng ta: “Ta hiểu mà, em đã nói cho ta biết chuyện này, ta cũng không nên lừa mình dối người. Ta đương nhiên sớm vào cửa, Vương phi chưa qua, ta tạm để ý là có thể. Nhưng mặc dù ta có khá hơn nữa thì cũng không thể vượt qua. Em cũng nói, hai nhà kia đều là quý nữ danh môn, người nào vào cửa, ai mà không mang theo của hồi môn cùng tâm phúc vào? Đến lúc đó tuy là không có sai sót gì thì thay đổi cũng là chuyện sớm muộn, không phải người của mình, ai dám an lòng?”

Diệp Ngưng Hoan buông chén, nhìn nàng ta nói tiếp: “Nhưng mà em đã hầu hạ ta một hồi, cũng không thể lôi kéo em. Đi theo ta không có tiền đồ, đợi đến lúc biết tin chính xác thì lại tìm một cơ hội, điều các em đến nhà chính hầu hạ trước. Đến lúc đó các em cứ lạng lẽ mà đợi chủ, có lẽ tạm thời không thể được sự tín nhiệm của nàng ta, nhưng dù sao vẫn là người của Vương gia, tất phải giữ thể diện cho Vương gia, sẽ không dễ dàng đuổi mấy em đi. Em thông minh tri kỷ như vậy, nếu chủ tử có thể hiểu, tuyệt đối sẽ không phụ em, về phần sau này như thế nào, có thể có tiền đồ hay không thì phải xem chính em.”

Đông Anh trợn tròn mắt, nhìn nàng thì thào nói: “Phu nhân, người...”

Diệp Ngưng Hoan nở nụ cười: “Ta là nói thật tình với em, mấy em từ Tịnh Viên đi ra, biết gốc rễ của ta. Về sau nếu không còn ở đây hầu hạ ta, sợ sau này cũng không tiện qua. Nhưng mà bây giờ không sao cả, Vương gia cũng sắp về phiên, đến lúc đó nô tài nhất thiết phải thay đổi. Em sớm theo Vương phi, coi như là người cũ bên cạnh nàng ta, lại theo Vương gia nhiều năm, đến lúc đó bên ngoài đương nhiên sẽ cần dựa vào em.”

Đông Anh hít mũi một cái, thấp đầu nói: “Phu nhân, nhưng người đừng chạy trốn nữa. Vương gia lúc ấy nói qua, nếu người chạy nữa thì đánh chết bọn em cho chó ăn. Nhà em chỉ trông vào em và cha em để lấp miệng, nếu Vương gia giận thì chết cả nhà.”

Diệp Ngưng Hoan hít một ngụm khí lạnh, nhìn Đông Anh: “Hắn thật nói như vậy?”

Đông Anh gật gật đầu, đôi mắt đỏ lên: “Bây giờ người sai em ra nhà chính hầu hạ, có phải muốn chạy hay không vậy?”

“Không phải, đương nhiên không phải.” Diệp Ngưng Hoan sốt ruột, nói liên tục: “Ta có chết cũng không chạy, có ăn có ở vì sao ta phải chạy?”

“Trước kia cũng không có ăn có ở?” Đông Anh nghiêng mắt, ra vẻ hoàn toàn không tin nàng.

Diệp Ngưng Hoan ảo não cúi đầu: “Ta thật sự sẽ không chạy, rõ ràng ta chính là có hảo tâm muốn giúp em một phen, sao em lại nhìn ta như vậy?”

“Nếu người không chạy, vậy phải giữ người lại chăm sóc, em đây cũng không đi nhà chính hầu hạ.” Đông Anh đổi thành một nụ cười tươi tắn, kéo tay nàng nói: “Vậy em đi theo người bỏ qua tiền đồ.”

“Bây giờ sao ta lại chạy chứ? Ở đây cũng không thông với sông suối, lại còn có ba cửa ải chặt chẽ, ta cũng không phải cao thủ võ lâm.” Diệp Ngưng Hoan liếc mắt, “Đi theo ta không có tiền đồ, dù sao đường ta chỉ cho em,

nếu em không chịu, đến lúc đó ta sai các nàng đi, người ta lăn lộn tốt, em cũng đừng có đổ mặt tía tai.”

“Em không có đổ mặt tía tai, đi theo người, người không phách lối, em hầu hạ người thoải mái.” Đông Anh cười nhe răng, “Ai thích đi thì cứ đi, em ở đây hầu hạ, hì hì...”

“Khà khà khà...” Nhìn dáng vẻ kia của nàng ta, Diệp Ngưng Hoan thật sự hết cách.

Sở Hạo cũng thật là có năng lực, hù dọa tiểu nha đầu như vậy, làm hại con bé ngay cả tiền đồ cũng không dám muốn. Vương phi và trác phi sắp vào cửa, đi theo nàng quả nhiên là không có tiền đồ. Nay nàng còn lăn lộn chờ chết, mấy người Đông Anh hầu hạ nàng một hồi, chung quy cũng có tình cảm, nếu bản thân đủ khả năng, Diệp Ngưng Hoan thật đúng là muốn mưu tính cho các nàng một chút.

Giao thừa đêm đó, Diệp Ngưng Hoan đón giao thừa ở Lâm Ba Đình, vương phủ từ ba chính đường tiến vào sân trong, từ đông nhị tiến vào nơi này kèm thêm một cái sân nhỏ, đào một cái ao sen lớn, chính giữa là đài nước, xây một cái tiểu đình bát giác sáu mặt hai tầng. Dẫn ba cây cầu, xung quanh là ngọc lan, phong, ngô đồng cùng với mai.

Vạn vật tiêu điều, chỉ có mai kiêu ngạo.

Hoa sen trong hồ sớm đã không còn, mặt nước chưa hoàn toàn chết rét, nhưng vẫn có băng di động. Trên cầu bày đèn hoa sen, dập tắt hết đèn từ đông nhị vào trong viện, chỉ chừa mấy ngọn đèn đường dựng thẳng, đến lúc đó đốt pháo bông sẽ hấp dẫn hơn.

Tiểu đình vốn không lớn, hơn nữa lại ngăn cách vắng vẻ, bởi vậy lại thêm phần đặc biệt mê người, chỉ bày hai cái bàn một lớn một nhỏ, có vài món ăn khá phong phú, lại còn có rượu mai đầu bếp ở đây tự cất, tuy rằng không phải rượu ngon lâu năm gì, nhưng rất ngon.

Phùng Đào rất cẩn thận, tự mình chạy tới một chuyến, hỏi nàng còn cần thêm bớt gì không, Diệp Ngưng Hoan chỉ nói đủ rồi, để hấn cứ lo phía trước là được.

Nghe xong, Phùng Đào lại dặn mọi người một chút rồi đi.

Diệp Ngưng Hoan cũng không tính gọi người, mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ hết, đơn giản để người hầu ở đây tùy ý, chỉ chờ mấy người Đông Anh lại cùng nhau ăn uống. Những người thường qua lại trong phủ cũng biết Diệp Ngưng Hoan không phải chủ tử chính thức gì, hơn nữa tin tức Phùng Đào bên kia Đông Anh có thể nghe được, sao bọn họ lại không biết? Cho dù Phùng Đào có ra vẻ cung kính lại đây dặn, cũng là thái độ hòa theo vừa phải, thấy nàng sẵn lòng cho mọi người tự tại thì chỉ đùn đẩy mấy cái rồi giải tán.

Diệp Ngưng Hoan tiếp đón mấy người Đông Anh ngồi xuống, các nàng bắt đầu không cần gượng gạo nữa, nàng nói dù sao không có người nào khác, không nhất thiết phải phô trương, nói quy củ gì cả, vui vẻ một chút thì xong rồi.

Mấy người nghe xong cười cười, cũng ngồi xuống.

Tuy là giao thừa, nhưng lúc này cũng không nghe thấy tiếng pháo, phỏng chừng là hành cung quá gần, quy củ rất nhiều. Hơn nữa vương phủ này vắng lặng, tuy là nhóm nô tài buồn cũng chỉ dám nhậ nhệ, không rồi rĩ đốt pháo.

Diệp Ngưng Hoan đi theo mấy người Lục Vân tán gẫu câu được câu không, hỏi quē quán các nàng, nói thêm chuyện vài năm, nhất thời mấy người lại nói đến người nhà mình, đều cảm thấy có chút thốn thức.

Diệp Ngưng Hoan nghĩ tới Sương Lăng, lúc trước nói đến những chuyện hấn đã trải qua, lúc này không biết hấn có còn hầu hạ hay không, hay là đã nghỉ ngơi đón năm mới? Nhưng mà hấn lẻ loi một mình, nếu thật đón giao

thừa một mình, không biết có thể nhớ đến người nhà hay không. Loại chuyện này ai mà trải qua, cả đời cũng khắc cốt ghi tâm khó có thể phai mờ.

Lại nghĩ tới cha mẹ nàng, chỉ còn lại chút ký ức, đó là khuôn mặt khô đét của phụ thân lúc hấp hối. Ông kéo tay nàng không chịu thả mà khóc, cha không thể chết được, cha chết thì con làm sao bây giờ!

Quả thật, phụ thân vừa chết, thúc thúc liền không muốn nuôi nàng, chỉ nói hai năm qua cho nhà nàng đốt bạc chôn, nàng lại là một món hàng lỗ vốn, tuyệt đối không thể để nàng ăn không.

Mỗi lần tới ngày hội lại nhớ đến cha, trời cao vô tận, luôn hờ hững nhìn nỗi buồn ly biệt thế gian.

Tâm tình lúc lên lúc xuống, đề tài cũng ngày càng xa, ngồi ở trong đình, vừa uống rượu vừa chuyển động cổ tay phải, mặc kệ về sau như thế nào, cũng không thể làm một phế nhân nữa.

Trên trời không có trăng sao, đen kịt như toàn bộ đều vấy mực, đứng ở trên đình đài, nhìn về ngọn đèn mờ nơi xa, thấy ngói hiên vương phủ trùng điệp bất tận rất cuộc có bao nhiêu, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng chơi đồ nhau từ phòng bếp bên kia truyền tới, vùng này rất rộng, nơi khác thì đen tối vô cùng.

Đột nhiên, có vài điểm đỏ trong bóng tối lung lay hướng qua bên này, cảm thấy có chút sợ hãi.

Lục Vân cũng nhìn thấy, vội vàng đứng lên nói: “Có người lại đây ...”

Điểm đỏ ấy càng lúc càng gần, đến phạm vi ánh sáng có thể bao lấy thì rõ ràng.

Là Sở Hạo, người bên cạnh đang giơ đèn, vừa đi theo vừa soi đường đúng là Phùng Đào, phía sau còn có Thụy nương, tiếp theo đó là một hàng người đang chuyên đồ trong tay!

Đúng là lặng yên không một tiếng động đi vào, Phùng Đào cũng không phải người nói với nàng một tiếng!

Dưới ánh đèn không nhìn rõ y phục của hắn là màu tím hay là màu đen, chỉ cảm thấy phản chiếu một quầng sáng.

Hắn thong thả bước qua đài nước trực tiếp rảo bước tiến lên, ồ một tiếng: “Sao chỉ có mấy người các người?”

Diệp Ngưng Hoan vội nói: “Vốn ban đầu đều ở đây, đình nhỏ quá đứng không được, nhìn không rõ cảnh sắc nên cho bọn họ trở về rồi.”

Sở Hạo lập tức đi qua ngồi lên cái ghế nàng vừa mới ngồi, nhìn xung quanh rồi nói: “Bốn phía tối đen như mực, bên trên còn có mái hiên, ngay cả đèn cũng không thắp, có thể nhìn thấy cảnh gì?”

Diệp Ngưng Hoan không mở miệng, hắn nhìn cái bàn rồi nói: “Đồ cũng để không được, đổi chỗ.”

Hắn chỉ nói một câu, người người đều hỗn hển lừa toàn bộ mấy món đồ vừa bày ra nhanh chóng dọn đi, mấy người đang chơi đố nhau các nơi đều lặng lẽ chạy tới, lẫn vào trong đội ngũ hỗ trợ.

Thụy nương trừng mắt liếc mấy bà quản gia, nhỏ giọng nói: “Ngày thường bỏ mặc các người, bây giờ rót rượu vàng (1) thế à?”

(1) rót rượu vàng: ý nói mê uống rượu

Mọi người cũng không dám lên tiếng, vội vàng vâng dạ đi làm việc.

Diệp Ngưng Hoan nhìn thấy sắc mặt mấy người Đông Anh bên cạnh có hơi hoảng sợ, biết là Sở Hạo tới rất đột ngột, lại thấy các nàng chén đĩa bề bộn trên bàn, sợ Sở Hạo hỏi lại.

Các nàng cẩn thận hầu hạ một chủ nhân mất mặt cũng không có bản lĩnh như nàng, nếu lại bởi vì nhất thời hưng phấn... Thật sự là hỏng cả tấm lòng vàng.

Nàng cọ cọ bên cạnh, lắc lư ở trước mặt Sở Hạo ngăn cản tầm mắt của hắn: “Điện hạ sao lúc này đã trở lại rồi? Trong cung không phải...”

Sở Hạo liếc nhìn nàng, lười biếng đứng lên: “Ta lười ứng phó, về nhà nghỉ ngơi một chút không được hả?”

Hắn không đến thì không có chuyện gì cả, hắn mà đến thì tất sẽ có chuyện.

Giao thừa trong cung khai tiệc, hắn không cùng Thái hậu mẹ con đoàn viên chạy tới đây làm gì? Hơn nữa, ngày mai là đại điển đầu tiên ở Hoàng Cực Điện, sáng sớm hắn không tiến cung sao?

Nhìn mũi giày của mình, vừa định nói chuyện, hắn đã kéo nàng: “Đi thôi, thấy nàng chọn nơi này. Cái gì cũng không bỏ được, đầu óc lúc trước ở Yên Ninh sao bây giờ lại phát sốt thế này?”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, đành phải một mình nàng qua năm mới, nói nhiều làm nhiều chẳng phải ngốc sao? Hơn nữa, sai bảo mọi người vây quanh có ý nghĩa gì, cũng không được.

Trên hành lang toàn bộ đều thấp đèn sáng choang. Từ đông nhị vào đại sảnh nhà chính bày bốn chiếc bàn ghép lại thành bữa tiệc, hắn mang đến không ít món ăn, phỏng chừng tất cả đều là từ trong cung ra, đều đủ loại ăn mừng quanh năm; hỉ thức đập mai, bốn mùa hoa nở, cá vượt long môn, từng hạc thêm tuổi (2), phượng bay hoa đón xuân...

(2) từng hạc thêm tuổi: nguyên văn là “từng hạc diên niên”, cây từng và chim hạc ngụ ý trường thọ

Thấy Diệp Ngưng Hoan búi một kiểu tiểu hoa kế đơn giản, mặc áo hoa màu lam viền trắng hơi cũ, Sở Hạo nhíu mày nói: “Lúc ở Yên Ninh không phải mới làm thêm mấy bộ y phục sao? Sao không dựa vào tình hình mà thay?”

Ta biết ngươi hôm nay trở về à? Dựa vào tình hình gì chứ, thoải mái là được.

Tuy nghĩ như vậy, Diệp Ngưng Hoan lại nghiêm túc: “Đổi ngay, đổi ngay.”

“Quên đi, ngày mai đổi cũng không muộn.” Quở trách con người ta xong, hãnh lại ngại phiền phức, vẫy tay với nàng.

Thụy nương nói: “Mấy món ăn này điện hạ nói ngon, Thái hậu liền cho làm, mang đến cho cô nếm thử.”

Diệp Ngưng Hoan ra vẻ được sủng mà lo: “A, ân điển Thái hậu dành cho thiếp thân, thật sự làm cho...”

“Được rồi được rồi, đừng dùng mấy từ vô dụng này nữa.” Sở Hạo túm nàng ngồi xuống, tùy mọi người chia thức ăn, “Thấy nàng đợi mấy ngày trong phủ, hình như không để ý tới chuyện gì cả? Lại nghe thấy tin tức gì?”

“Hả? Không có không có, làm sao nghe thấy tin tức gì?” Diệp Ngưng Hoan cười gượng.

Sở Hạo nhíu mày, khoát tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui xuống. Hãnh giơ chén về phía nàng, nàng bưng chén nhỏ lên cùng với hãnh, uống một hơi cạn sạch.

Hãnh chậm rãi nói: “Ta có hai mối hôn sự rất phiền lòng...”

Lại là loại ngữ khí này, lại là loại giọng điệu này, lại còn sắp xếp bữa tiệc thế này, ra vẻ ớn nặng như núi với nàng. Mẹ ơi, cái cảm giác sờn tóc gáy mấy tháng trước lại nổi lên, hẳn sẽ không muốn làm cái chuyện thiêu thân (3) gì đó chứ? Không được, nàng không muốn làm nữa.

(3) thiêu thân: tiếng Bắc Kinh xưa, ngụ ý giờ mách khoé, làm chuyện bất chính

Quan trọng nhất là, trong lòng nàng vô cớ như vị đâm vào, đau đến nóng rát. Không phải sợ hẳn xách nàng ra ngoài lừa dối đưa tình với đám quý nhân, mà là hẳn lúc này đã thấy có hi vọng, dù sao cũng đừng vì nhất thời tức giận mà lâm vào cảnh núi cùng nước tận. (4)

(4) Câu này tác giả dùng câu thơ: “Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thân” trong bài thơ “Du Sơn Tây thôn” của Lục Du. “Sơn trùng thủy phục” là núi cùng nước tận, “liễu ám hoa minh” là hi vọng, đại ý nguyên câu là trong tình huống không còn đường tiến nữa thì đột nhiên xuất hiện lối thoát.

Nàng chợt đứng dậy, thiếu chút nữa xốc cả bàn lên, trừng hẳn nói: “Điện hạ, ngài nhận đi! Phùng Xương Tiến kia dù có ngông nghênh thì cũng phải cúi đầu, cái danh ngoại thích cũng khó thoát khỏi! Hẳn đã tám mươi tám, không phải rất nhẫn nại sao? Lần trước là có Hoàng thượng ở trên cao gánh lấy, lần này cho dù Vân Tê Lam mang bao nhiêu cao thủ đến cũng không dùng được!”

Hắn thấp đầu, cười: “Còn nói cái gì mà chưa có nghe?”

Diệp Ngưng Hoan không phản ứng kịp, nhất thời ghen hòng, lại bị cái vẻ mặt lười nhác kia của hẳn làm cho có chút sốt ruột. Đúng vậy, chính là sốt ruột. Buồn phiền không nói ra được, nóng lòng không nói ra được.

Cố tình nhắc đến lời trước đó khiến cho Diệp Ngưng Hoan tự lòi đuôi, mục đích đơn giản chỉ có một —— thăm dò tâm tư của nàng!

Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như trước kia, nay tình hình không giống.

Cố Tịnh Nam mặc dù cũng coi như là một chi của vị Hoàng hậu đầu tiên, nhưng có quan hệ thân thích với Lữ Tùng Vương và Giản Quận Vương, Hoàng thượng đương nhiên không muốn Sở Hạo cưới nữ nhân Cố gia. Sở Hạo nhìn ra tâm tư Hoàng thượng, cho nên làm chuyện hợp tâm ý Hoàng thượng. Như thế mới có thể mượn cơ hội mang Ảnh Nguyệt Môn từ tối ra sáng, như thế mới có thể đi Yên Ninh.

Nay hai nhà này, cũng là Hoàng thượng hướng vào. Chỉ có ngoan ngoãn cưới nữ nhân hai nhà này mới có thể làm cho chuyện mình về phiên càng thêm thuận lợi, hắn cũng không ngu ngốc, sao còn gây âm ỉ?

Nàng tự biết thân phận của mình, lúc trước ở Yên Ninh chưa từng nghĩ tới chuyện chạy trốn, ngoan ngoãn hồi kinh biểu đạt thái độ bản thân. Đừng nói Vương phi, tâm tính của trác phi còn không biết, cho dù biết rõ các nàng là hai mẫu dạ xoa hung thần ác sát, nàng cũng tuyệt đối sẽ không vì nhất thời khoái chí mà chạy trốn!

Là vì Sương Lăng, cũng là vì Lục Vân các nàng. Càng nhiều hơn là, trái tim lúc này cũng không giống trước kia nữa. Nàng sốt ruột mà buột miệng nói ra, đã phơi bày tâm sự. Nàng sợ hắn lại gặp chuyện không may, âm ỉ không thể cứu vãn, đi vào con đường cũ của Vĩnh Thành Vương!

Không trưng ra cái vẻ mặt này thì nàng sẽ lại phạm vào cái tính tình lỗ mãng. Có một số việc, nàng rõ ràng chỉ muốn giấu ở trong lòng, tránh cho sau này không chỉ bản thân tổn thương mà còn thành trò cười của mọi người... Nay, nàng cảm thấy ngọt ngọt!

Trong phòng im ắng, bên ngoài lại mơ hồ vang lên tiếng pháo hoa, chấn động đêm tối ngoài cửa sổ. Hôm nay là giao thừa, một hồi sẽ qua, một năm nữa lại bắt đầu!

Diệp Ngưng Hoan càng nghĩ càng buồn bực, cũng không để ý tới hấn, tự mình rót một chén rượu cầm đầu uống, sau đó lại đổ. Sở Hạo đưa tay bấm cổ nàng: “Cái tính tình lỗ mãng này của nàng lại tái phát.”

Diệp Ngưng Hoan buông chén, lại chỉ nhìn cái chén trên bàn không nói lời nào.

“Cái mặt trắng (5) kia vừa thông suốt, sợ ta lại gặp chuyện không may sao?”

(5) mặt trắng: ý nói vai phản diện

“Phải, sợ chàng lại gặp chuyện không may liên lụy cả một nhà.” Diệp Ngưng Hoan ngھĩh cổ xoay về phía hấn, “Sương Lãng vào sinh ra tử vì chàng, còn chưa thấy tiền đồ đâu, còn có Thụy cô cô, Phùng Đào, Đông Anh, Lục Vân, Hạ Lan...”

Hấn cười rất vô lại: “Nói càng nhiều thì càng bại lộ.”

Mặt nàng kìm nén đến phồng tím, ánh mắt kia của hấn trước nay chưa hề câu nệ, vượt qua ánh sáng rực rỡ, để nàng nhìn thấy mà trong lòng không khỏi như có mũi nhọn đâm vào: “Ta uống nhiều rồi, muốn đi ngủ.”

“Không cho nàng ngủ.” Hấn kéo cánh tay của nàng siết vào trong ngực.

Nàng giẫy giụa, đột nhiên nghe hấn nhẹ giọng nói: “Nhận lẻ bay chậm chạp, gió ngăn trở xuôi nam. Cánh lạnh run hướng bắc, cố sao không sớm bay?”

Diệp Ngưng Hoan thoáng chốc ngậy người, Nhận Hành! Lúc trước nghe Hoàng thượng gọi nhũ danh của hấn như vậy, nàng liền nghĩ tới mấy câu đó. Nhưng mà không nhớ rõ, nàng nói với hấn khi nào?

Hắn ôm chặt nàng, vôn vê vành tai nàng, cũng nở nụ cười: “Ngưng Hoan, qua hết mười lăm thì ra phủ đi.”

Thân thể của nàng cứng đờ, cũng không giãy giụa nữa. Hắn... rốt cục chịu buông tay sao?

Hắn chôn trên vai nàng, ý cười nhợt nhạt. Bên ngoài vang lên tiếng pháo âm âm, pháo hoa bắn ra không ngớt, nhuộm cả đêm tối rực rỡ. Trong cung ngoài cung, một cảnh phồn thịnh!

Tân niên!

Chương 15

Bóng hoa rũ vô thường

Chưa tới bình minh Sở Hạo đã tiến cung, hôm nay là mừng một tháng giêng, giờ mao phải vào Hoàng Cực Điện tiến hành đại điển.

Diệp Ngưng Hoan biết hẳn dậy lúc nào, nghe bước chân nhẹ nhàng của thị nữ, hẳn thay y phục rửa mặt, nhưng nàng vẫn không hề nhúc nhích, vẫn duy trì tần suất hô hấp lúc ngủ say, mãi đến khi hẳn ra cửa!

Nàng nên cảm tạ hẳn, nàng chưa bao giờ yêu thích những thứ xa hoa phú quý này, cũng không thích phân tranh bên trong, nàng tất nhiên biết quy củ, cũng không muốn chịu khổ như vậy. Hoa có ngày lại nở, không ai mãi thiếu niên.

Hẳn có thể biết thỉnh cầu của nàng, cũng thỏa mãn lòng nàng, nàng rất cảm kích!

Chỉ là cái chữ “tạ ơn” kia, hiện tại nói không nên lời. Đã tính thả người, hà cớ gì vào phút cuối cùng lại đâm nàng một cái? Vẽ vờ vô ích!

Nàng ngồi dậy, tùy đám người Thụy nương hầu hạ, thay trang phục mới, nhận lời chúc tết của nô tài khắp phủ hoặc thực hoặc giả nhưng đều là vẻ mặt vui mừng, tùy Thụy nương thưởng tiền lì xì cho bọn họ, thật đúng là cảnh tượng năm mới!

Dùng điểm tâm xong, Thụy nương đuổi mọi người đi, lúc này bà mới nói với Diệp Ngưng Hoan những chuyện phát sinh trong cung mấy ngày qua. Sở Hạo vào cung trước mặt thám với Hoàng thượng cả buổi trời, Hoàng thượng truyền hai nhà Phùng, Phạm cùng với trọng thần vào cung, hẳn là

thông báo với bọn họ tin Vĩnh Thành Vương chết, tiếp theo Phùng Xương Tiến kia liền chủ động cầu Hoàng thượng tước hôn.

Thái hậu đương nhiên vui mừng. Hoàng thượng vừa mở miệng vàng thì sẽ không thay đổi. Sợ là không được mấy ngày nữa thì sẽ hạ thánh chỉ.

Thụy nương nhẹ giọng nói: “Cô cũng hiểu rõ, điện hạ lần này cần phải chấp nhận hôn sự. Hai nữ nhân này một khi qua cửa, cho dù điện hạ làm bộ làm dáng cũng không thể bạc đãi các nàng. Mặc dù cô qua cửa sớm, nói cho cùng... Điện hạ là sợ cô sống khó chịu...”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, Thụy nương lại nói: “Qua hết tháng giêng thì sẽ bận bịu chuẩn bị hôn sự cho điện hạ. Nhưng mà điện hạ đã dặn, cô không cần quan tâm, tất cả mọi chuyện đương nhiên ta thay cô lo liệu thỏa đáng. Bốn nha đầu bên cạnh cô vẫn là tri kỷ của cô, cô cứ mang đi đi.”

Diệp Ngưng Hoan sửng sốt, không khỏi giương mắt nhìn Thụy nương.

Thụy nương nói: “Những người này đều xuất thân quan nô, đến lúc đó ta sẽ đưa sổ hộ tịch cho cô, thả hay giữ thì cô tự quyết. Nhưng thật ra ta cảm thấy, thả ra ngoài không bằng mình giữ lại dùng, trước phòng sau nhà đều có người giúp, mà lại cho các nàng kế sinh nhai, tất nhiên là cảm tạ cô.”

Diệp Ngưng Hoan hơi nhíu mày, lại không nói gì. Thụy nương nhìn kỹ nét mặt của nàng, tiếp tục nói: “Đến lúc đó tìm cái cớ, chỉ nói là cô thân thể không tốt, trong phủ có tiệc mừng, không nên xung đột, tạm chuyển ra ngoài điều dưỡng. Lâu ngày sẽ không ai hỏi tới.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn giấy treo cửa sổ được cắt khéo léo, khéo miệng hơi cong: “Bốn nha hoàn kia có cha mẹ anh em đầy đủ hết, đều là gia nô của Đông Lâm Vương phủ. Ta giữ con gái họ lại, sao bọn họ an lòng? Càng không nói đến việc cho các nàng kế sinh nhai, điện hạ chẳng lẽ còn phải ban chỗ ở không phải sao?”

Thụy nương nói: “Tất nhiên là phải thay cô chuẩn bị việc này.”

Diệp Ngưng Hoan nở nụ cười, làm như tùy ý vui sướng như ngày trước: “Như thế thì đa tạ điện hạ đã chu toàn.”

Thụy nương gật gật đầu: “Cô cứ an tâm ở đây, đợi ta sắp xếp thỏa đáng xong lại đến nói cụ thể với cô.”

Diệp Ngưng Hoan cười đáp, nhìn Thụy nương rời đi, khẽ thở dài một cái.

Nếu đã sẵn lòng thả người, sao không sạch sẽ nhanh gọn chút, thay nàng trừ tính chuẩn bị như vậy, càng khiến nàng hổ thẹn.

Nhạn lẻ bay chậm chạp, gió ngăn trở xuôi nam. Cánh lạnh run hương bắc, cố sao không sớm bay? Hẳn có chí thiên nga của hẳn, nàng không bỏ được tâm yển tước của nàng, bọn họ vốn không phải người cùng một đường, như thế cũng coi như hợp rồi tan.

Tháng giêng là tháng dân chúng thanh thản nhất, đừng nói kinh thành Vĩnh An yên bình, hai con đường xa hoa huyền ảo nhất Tịnh An đều yên tĩnh, kèm thêm bách tính kinh thành tụ họp, phố Bạch Phường náo nhiệt nhất thành nam đều yên tĩnh hơn phân nửa. Quá nửa hiệu buôn đều nghỉ ngơi, chỉ lo hưởng lạc.

Bọn trẻ sung sướng nhất, mặc áo mới, đốt pháo, đùa hoa đăng.

Hoàng thượng mừng năm và mừng tám hạ hai đạo thánh chỉ. Thứ nhất, tứ hôn quý nữ hai nhà Phùng, Hàn, gả cho Đông Lâm Vương Sở Hạo làm chính, thứ phi. Lệnh cho ti phủ dựa theo lễ Tứ Phương Vương, chọn ngày lành tháng tốt, nghênh đón hai vị quý nữ vào phủ.

Thứ hai, Văn Hoa, Hưng Các, Ương Tập ba bộ phân công chọn lựa, chuẩn bị theo Đông Lâm Vương Sở Hạo về phiên. Lệnh cho Trúc Nghi Ti, ba tháng sau khi Đông Lâm Vương đại hôn thì bố trí lễ tiễn biệt về phiên.

Năm Chương Hợp thứ mười, Sở Hạo ở kinh thành hai năm, đợi tin tức trở về miền đông.

Hai nhà Phùng, Hàn gặp nhau chúc tết, Phùng gia gả con gái đi, khách quý lâm môn, rất náo nhiệt. Lại đang ngày tết, họ hàng tụ họp, hầu như mở tiệc vui vẻ không ngừng, ngày ngày phấn khích.

Tới mười lăm tháng giêng ngày hội Nguyên tiêu, trong cung đại yến, Thái hậu thấy sắp tới đại hôn Sở Hạo, cuối cùng cũng sáng tỏ tâm sự, mặt mày hớn hở, hợp với đêm rằm tháng giêng. Nếu không phải bởi vì có lệ nữ nhi gả đi không nên đi ra ngoài, sợ là ngay cả hai đứa con dâu tương lai đều phải triệu vào cung vui vẻ một phen.

Về phần Vĩnh Thành Vương, không ai đề cập tới.

Mấy ngày này, Diệp Ngưng Hoan cũng bận chuẩn bị công việc xuất phủ. Thụy nương cho nàng một thẻ bài ra vào nam phiên, kể cả tờ khế đất hai cái thôn trang ở quận Nhữ Xương nam phiên, cộng thêm khế ước mua bán của mười sáu cửa hàng ở quận Nhữ Xương, cộng thêm sổ sách ghi chép gần ba năm, tất cả đều giao cho Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan nhìn một chút, thôn trang ước chừng có hai trăm khoảnh ruộng, còn có năm mươi khoảnh vườn trái cây.

Thụy nương nói, những thứ này đều là lúc trước Sở Hạo nam chinh, Lục ca hãn Nam Phong Vương Sở Nguyên tặng cho hãn.

Khế ước đều ở chỗ Sở Hạo, nhưng vẫn là người của Nam Phong Vương giúp đỡ quản lý. Chẳng qua những năm gần đây, phỏng chừng hái lương thực, nuôi gia súc, chưng cất rượu, dệt lụa, đổi mặt tiền cửa hiệu, những món hời này đương nhiên không rơi vào túi Sở Hạo, bằng không sao lại tặng quà?

Vì sao Nam Phong Vương phải tặng hãn món quà này, tất nhiên không chỉ có tình nghĩa huynh đệ. Thụy nương cho Diệp Ngưng Hoan nhập hộ tịch

nam phiên xong là có thể hợp lễ chuyển mấy thứ này trên danh nghĩa vào tay mình.

Cha của Hạ Lan là nhân viên thu chi nhiều năm trong phủ, biết rất rõ chuyện này. Thuộc hạ còn có mấy người giàu kinh nghiệm, có bọn họ ở đây, không lo người ở đó nói không rõ ràng.

Sở Hạo thật hào phóng mà, mạnh tay như vậy. Có những thứ này, cuộc đời Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không cần lo ăn uống. Nếu hắn đã muốn cho, Diệp Ngưng Hoan đương nhiên không có đạo lý không chịu, cũng không cần phải khách khí với hắn.

Nhưng mà nàng không từ biệt Sở Hạo, hắn cũng không muốn từ biệt nàng. Còn có thể thấy được thứ gì?

Đêm giao thừa, hắn thăm dò tâm tư của nàng. Trong tâm tư của nàng, một chút tình cảm với hắn không phải không có. Nàng không phải cỏ cây, há có thể vô tình? Chỉ là tình này sâu đậm, nay hắn cũng sáng tỏ.

Ở đây đành phải làm hạ nhân, làm phu nhân tam đẳng, tự tại hơn những quý bà nhà giàu bên ngoài. Diệp Ngưng Hoan không hề biểu hiện sự quyến luyến thâm tình với Sở Hạo, ôm tiền tài gia sản, cả ngày đều tính toán khi nào thì lên đường. Mấy chuyện này, Thụy nương nhất định sẽ nói đầu đuôi gốc ngọn cho hắn. Không gì hơn cái này...

Nàng cũng biết tâm tư của hắn, ở trong đó, một chút tình cảm với nàng không phải không có. Mời thầy đưa thuốc, ăn mừng sinh nhật, trở về đón giao thừa với nàng, còn chịu cho nàng một con đường sống, mà con đường này còn phú quý chu toàn như thế.

Thật tốt, không nhiều không ít mới vừa vặn.

Nếu nhiều hơn nữa, sợ nàng cũng chính là một Vân Tê Lam khác, nếu ít hơn một chút, sợ cái mạng này cũng khó khăn.

Vân Tê Lam là vì Sở Bái mà phấn đấu quên mình, thứ Sở Bái có thể cho nàng ta, đơn giản cũng chỉ là nâng đỡ con trai làm Thế tử, nhưng như vậy cũng có nghĩa phải đưa con đến kinh thành không thể gặp lại, mẹ con xa cách khắc cốt ghi tâm đứt ruột đứt gan.

Nàng không muốn!

Diệp Ngưng Hoan lúc trước chỉ vì một chút sự quan tâm mà liều lĩnh đã cùng chết theo Vĩnh Thành Vương. Việc ngốc, chỉ làm một lần như vậy là đủ rồi!

Không cầu một lòng, chỉ cầu để tâm. Chỉ cần quan tâm thì cả đời dấn vật cũng cam tâm. Thật sự không muốn!

Thụy nương mang đến vài món nữ trang khác, tính cả tiền tiêu hàng tháng nàng làm phu nhân mấy tháng cũng cho nàng không sót một đồng. Tặng phẩm của các quý nhân, nghe theo thì đổi lấy ân điển, cũng có không ít quan tâm. Chỉ đợi vào Nhữ Xương, thay đổi hộ tịch nam phiên, trở thành nhân khẩu khu vực quản hạt của Nam Phong Vương.

Từ nay về sau ngòi hưởng giàu sang, nếu không bị người ta sai vật, như thế, an nhàn hết cuộc đời còn lại!

Hai ngày nay lại đổ tuyết lớn, tuyết trước chưa tan, lại trắng thêm một tầng. Tuyết trong Tịnh Viên như mù sương, hai đài gác cao ở Liêu Hoa Thai, chính giữa có cầu hình vòm thông nhau, tuyết trắng phủ lên như kiến trúc chạm khắc tuyết óng ánh, mái hiên rũ xuống đầu băng thật dài, đài nước trước đông vện lại như gương sáng.

Cách gian đang đốt lò lửa, Sở Hạo ngòi lệch trên giường, dựa vào gối mềm, quần áo bào tơ tằm màu tím. Bên trong tiếng đàn uốn lượn quanh xà nhà, tài đánh đàn của Lâm Tịnh có thể nói là tuyệt diệu, tinh hoa mài dũa nhan sắc, hào quang rực rỡ kia có thể sưởi ấm mùa đông sâu thẳm, mười ngón thon thon, gảy đàn mà động hồn.

Hắn nhú mắt lại, làm như nghe vô cùng say mê, lại làm như buồn ngủ. Kết thúc xong khúc cuối cùng, Lâm Tịnh nén dây mà ngừng âm, hơi ngẩng đầu nhìn một bên mặt hắn.

Nàng ta nay là ám cục bên người Đông Lâm Vương, do Lục Sương Lăng quản lý. Tương lai Đông Lâm Vương về phiên, nàng ta tất nhiên cũng phải đi theo. Đối với thân thủ của mình, nàng ta có mười phần tự tin, nàng ta trở thành người thân cận đáng tin cậy nhất bên cạnh Đông Lâm Vương, như Lữ Tùng Vương tin cậy Vân Tê Lam vậy.

Chuyện của Diệp Ngưng Hoan, nàng ta cũng mơ hồ nghe được một chút. Tin tức nói ra bên ngoài đương nhiên là đồng để phu nhân của Đông Lâm Vương từ sau khi đi Yên Ninh trở về thì thân thể không khoẻ, Đông Lâm Vương không đành lòng để nàng lo liệu vất vả, liền chuyển nàng ra ngoài an dưỡng, trên thực tế là bị Vương gia đuổi đi.

Diệp Ngưng Hoan có loại kết cục này, Lâm Tịnh tuyệt đối không hề bất ngờ. Tất nhiên là nàng không thoải mái khi Vương gia đại hôn, vì thế bắt đầu làm ầm ĩ, khiến người ta chán ghét. Đông Lâm Vương thấy không tệ, nhớ đến tình cảm trước đó, vứt đi mặc cho tự sinh tự diệt, dù sao cũng giữ cho nàng một cái mạng.

Lòng sao cao quý, mạng chỉ là giấy mỏng (1). Diệp Ngưng Hoan đi đến đâu cũng không sửa được cái đức hạnh nát rữa này! Lúc trước ở Nhã Nhạc Cư thì không hề che giấu lòng mến mộ đối với Vĩnh Thành Vương, cứ cậy sủng mà kiêu, ý vào Vĩnh Thành Vương cho nàng vài phần mặt mũi thì liền không chút kiêng kỵ mà lấy lòng, không biết rằng bản thân cũng không bằng một tên nô tài. Vĩnh Thành Vương không xem trọng nàng, muốn đưa nàng vào cung hiến nghệ, nàng cả ngày bày ra vẻ mặt oán phụ, coi như thấy rõ hồng trần.

(1) Nguyên bản là “lòng sao cao quý, phận lại đê hèn”, trích từ “Khúc hát Tình Văn” trong Hồng Lô Mộng. Tình Văn là người không bao giờ chịu

cúi đầu nịnh hót chủ nhân của mình, không bao giờ lộ vẻ mặt a dua đưa tình như kẻ nô lệ.

Thấy rõ cái rắm! Nàng cố chấp khó sửa tính. Nay Đông Lâm Vương cất nhắc nàng làm đồng ế, nàng lại ý vào nước lên mà thuyền cao, lòng tham kia không thể lộ rõ, chỉ muốn Đông Lâm Vương từ chối hôn sự, đem nàng phù chính (2) mới coi là hợp tình hợp lý. Hoặc là nói, thứ người này thiếu nhất là sự thương hại.

(2) phù chính: từ thiếp lên làm vợ

Chỉ bằng nhan sắc đã muốn mị quân tâm thì nên biết phân lượng của mình. Một chút kiêu căng, một chút nuông chiều, mọi việc đều tùy ý nàng, cũng không nói cho nàng biết bất lực và hèn mọn thế nào. Như là trẻ con không được kẹo, cho rằng khóc lóc ầm ĩ thì có thể thỏa mãn, còn không biết lúc này cho dù nàng một khóc hai ầm ĩ ba thắt cổ thì cũng không thể đòi lấy sự dịu dàng kia, không quá ba năm thì gió sương sẽ cướp đoạt hết sự thương hại mà nàng tự cho là đúng. Đáng đời!

Lâm Tịnh thấy hấn cả buổi không nhúc nhích thì cũng không tấu khúc mới nữa. Nàng ta đứng lên tiến lại gần, đắp chăn cho hấn. Lông mi hấn run lên mấy cái, mở to mắt nhìn nàng: “Sao không đánh nữa?”

Lâm Tịnh nở nụ cười nhạt, thấp giọng nói: “Không dám quấy nhiễu giấc mộng của điện hạ.”

Tươi cười đúng lúc, cơ thể mang theo mùi hương ấm áp. Mùi huân hương nhàn nhạt như ẩn như hiện, khiến Sở Hạo hơi híp mắt: “Không sao, người cứ gậy tiếp đi. Âm hay thì tĩnh tâm, cũng không quấy nhiễu ta.”

Nụ cười của Lâm Tịnh trở nên rục rờ vui sướng, nàng ta hành lễ, xoay người chậm rãi đi về phía cây đàn. Gần đây trong viện lại thêm nhiều nữ nhân, bên người Đông Lâm Vương cũng không thiếu mỹ nữ. Lúc sinh nhật hấn không ở kinh, nhưng mà hạ lễ của chư phương thì không thiếu, người

cũng là một trong những tặng phẩm, Phùng Đào đem tất cả đem mọi người vào trong Tịnh Viên.

Những người đó tất nhiên là xinh xắn uyển chuyển, nhưng đến vào lúc thời cơ chưa tới. Nay sắp tới đại hôn của Đông Lâm Vương, mọi việc phức tạp, phải tạm lui tới. Lại thêm Hoàng thượng hạ chỉ, về phiên có kỳ hạn, tất cả ngoại vụ hẳn đều bận rộn hơn lúc trước, làm sao có tâm tư nghĩ đến son phấn? So với nàng ta đàn lúc này thì đúng là xuất chúng.

Lâm Tịnh gần đây chỉ chọn mấy khúc thanh tâm nhã ý để đàn, tri âm tri kỷ để thư thả, suối biếc tùng xanh để tháo gỡ toan tính, ngẫu nhiên pha lẫn chút gió tuyết âm vang để cổ vũ chí nguyện, ngón tay nhắc lên thi triển hết tài nghệ, nhưng cũng không đàn những âm uyển chuyển kia. Cuộc sống ở Nhã Nhạc Cư, đối với nàng ta mà nói cũng được lợi rất nhiều. Lúc này tuy là hẳn sắp đại hôn nhưng nhất định không có tâm tình nam nữ, càng dụ dằng ngược lại sẽ khiến hẳn không kiên nhẫn.

Nàng ta cũng không vội, chỉ cần không có Diệp Ngưng Hoan ở bên cạnh nhảy nhót chường mắt, nàng ta có cả đồng thời gian từ từ tiêu phí, cho đến lúc tiếng đàn của nàng ta ghim vào tủy hăn, khiến hẳn muốn ngừng mà không được. Khóe miệng nàng ta cong lên, đầu ngón tay lướt nhẹ, tấu một khúc Linh Phong Ca. Sở Hạo nửa chống khuỷu tay, nhìn đầu ngón tay nàng ta vút qua trên đàn. Ánh mắt hẳn thâm trầm, làm như nghe đến si mê, thế cho nên lúc nha hoàn tiến vào thông báo thấy bộ dáng của hẳn thì dừng bước không dám quấy nhiễu.

Cho đến khi khúc nhạc kết thúc, tiểu nha hoàn mới dám tiến vào: “Điện hạ, Đồng đại nhân cầu kiến.”

Sở Hạo khoát tay một cái, ý bảo cho người vào. Không bao lâu, Đồng Tinh Hồ vội vàng chạy vào, khom người nói: “Điện hạ, Lục Sương Lăng hẳn...”

Sở Hạo không thể không hất mặt: “Không phải cho hăn đi Định Châu sao? Sự tình không làm thỏa đáng sao?”

Đồng Tinh Hồ nói: “Mọi chuyện đều ổn thỏa, là đêm hôm qua trở về. Nhưng sáng sớm hôm nay hăn đã...” Đồng Tinh Hồ căn rắng một cái, lấy một phong thư từ trong tay áo, “Hăn để lại thư từ quan!”

Sở Hạo nhíu mày, chộp lấy thư qua đây, mở ra liếc mấy cái, vẻ mặt trở nên rét lạnh tàn bạo. Thấy thế, Đồng Tinh Hồ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất: “Là thuộc hạ vô năng, xin điện hạ thứ tội.”

Sở Hạo không để ý đến hăn, Lục Sương Lăng, người đã biết tin tức của Diệp Ngưng Hoan, liền chạy đi tìm nàng sao? Thật là thẳng thắn nhỉ!

Diệp Ngưng Hoan mười tám tháng giêng xuất phủ, tính theo hành trình, bây giờ còn không chưa ra khỏi Trục Lệ.

“Người dẫn người ra thành nam, men theo quan đạo Cồn Châu mà truy đuổi, nhất thiết phải bắt hăn trở lại cho ta.” Suy nghĩ một chút, hăn nhìn Lâm Tịnh, “Người cũng đi.”

Lâm Tịnh vô cùng kinh ngạc, hăn sao biết rõ phương hướng như vậy, giống như đã sớm dự đoán được Sương Lăng sẽ chạy đi Cồn Châu, còn men theo quan đạo mà truy đuổi?

Tuy là kinh ngạc, nhưng nàng ta cũng không hỏi nhiều, đáp một tiếng rồi phải cùng Đồng Tinh Hồ lui ra ngoài.

Lại thấy Sở Hạo đã đứng dậy: “Quên đi, ta cùng đi với các người.”

Lâm Tịnh nhìn vẻ mặt của hăn, trong ánh mắt đã cất chứa băng tuyết, khiến người ta nhìn mà rùng mình. Lục Sương Lăng thuở nhỏ lớn lên với hăn, tình cảm không giống người ngoài. Ra đi không lời từ biệt như thế, quả thật khiến cho người ta nổi giận. Nhưng đối với một tên nô tài phản bội như

vậy, muốn bắt hắn trở về luận tội, Vương gia cần gì phải tự mình động thủ? Lúc này nhìn bộ dáng hắn như vậy, không chỉ có tức giận, thậm chí còn có chút lo sợ!

Hắn rốt cuộc là đang sợ cái gì?

Sở Hạo mang theo Đồng Tinh Hồ cùng với hơn mười hộ vệ ám cục, tính cả Lâm Tịnh từ cửa đông đi ra, vòng ngược về phía Cồn Châu chạy gấp.

Đồng Tinh Hồ ngồi hắc kỵ bốn vó như bay, hắn nay vẫn giữ chức phó thống lĩnh Hành Vụ Thuộc, nhưng mà từ lúc Thánh thượng hạ thánh chỉ, Ương Tập đã bắt đầu điều động, danh sách hạ quan đi theo Sở Hạo về phiên có tên của hắn. So với địa vị xoàng xĩnh ở Hành Vụ Thuộc, chức vụ tam hộ đốc thống ở Đông Lâm hiển nhiên có sức quyến rũ hơn.

Hắn là võ trượng nguyên những năm cuối triều Khai Minh, lòng có binh thư mà võ nghệ bản thân cũng là hạng nhất. Nhưng Hoàng thượng dùng người phần nhiều lại cậy vào cái đám đi theo ông ta thời trẻ, Đồng Tinh Hồ không có kế sách dẫn binh đầy bụng, cũng chưa từng là tướng nắm quyền một phương, chỉ xen lẫn trong Hành Vụ Thuộc quản lý ám cục, làm hàng rào danh dự kiêm đứng đầu sát thủ.

Cái nơi Hành Vụ Thuộc này, đa số là con em quý tộc. Như là con cháu Vương thị, trước đó đều đi ra từ Hành Vụ Thuộc, tiện đà phái đi một phương. Hắn không có thân thích hoành tráng đến mức này, hết hi vọng thoát khỏi triều đình.

Hắn rất là bất bình nhưng cũng bất đắc dĩ, may mà Sở Hạo dần dần lớn lên, hắn nảy ra ý định chuyển về hướng phiên chủ. Bảy tám năm trước, hắn mượn nguyên quán Hoa Lương của mình rời khỏi Lộ Thạch, hết sức trung thành với với Hạo.

Nay thấy sắp đến kỳ hạn về phiên, Lục Sương Lăng lại như con thiêu thân bơi nhọ lên công lao mỏng manh của hắn. Nếu Vương gia bởi vậy mà giận

hắn, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Vừa nghĩ như vậy, lại càng thêm thúc giục cơn tức trong lòng hắn, không ngừng thúc ngựa chạy như điên, hận không thể bóp chết Sương Lăng.

Gió lạnh như đao, quét qua mặt Sở Hạo nhưng hắn không hề nhận thấy. Trái tim giống như bông thả, nhưng lại đập loạn khó mà khống chế. Diệp Ngưng Hoan vẫn chưa trốn, không chỉ là vì vương bệ an nguy của Sương Lăng, cũng bởi vì nàng ôm ấp tình cảm trong lòng.

Đêm giao thừa, hắn đã lấy được đáp án mong muốn. Kỳ thật từ lâu hắn cũng đã cảm giác được. Vào ngày sinh nhật nàng, nàng uống rượu, nhìn ánh mắt của hắn cố chấp mà còn chăm chú. Nàng hỏi nhũ danh của hắn, nhận lẽ bay chậm chạp, gió ngăn trở xuôi nam... Nàng nhìn thấy sự khát khao sâu trong lòng chim nhận, muốn lý do chân chính để rời xa kinh thành! Hắn giống như nàng, ở chỗ này thì khó có thể mà thật lòng thật dạ vẹn toàn!

Cho nên, hắn để nàng rời đi. Đi một nơi ấm áp, đi lo cho cuộc sống mới của mình, chờ đợi, chờ đợi một con nhận lẽ từ Vĩnh An đến, cùng nàng kết bạn thành hàng. (3)

(3) Ở đây nhũ danh Sở Hạo là “Nhận Hành” (雁行), hay “hàng nhận”, khi bay nhận thường bay theo hàng. Ý của Sở Hạo muốn nói anh & chị kết thành một hàng nhận.

Trong lòng nàng nhất định là vui buồn nửa nọ nửa kia, có khuây khoả, cũng có ấm ức. Nhưng hắn không thể cho nàng bất kỳ thứ gì, thậm chí không dám về nhà, bằng không Diệp Ngưng Hoan lỡ mãng kia sẽ trở lại. Nàng thông minh thấu đáo, nhưng cũng thô lỗ tùy tính. Nàng có thể nhìn thấu thời cục, nhưng không thể nào lèo lái nguyên nhân. Cho nên, để cho nàng tự cân đo tình thâm tình cạn, hoặc vui hoặc buồn, đi nam phiên trước, đi

giải quyết hai trăm khoảnh đất kia, đi sắp xếp đồng nô tài kia, để cho cuộc sống như nước chảy mà trôi đi, mãi đến ngày hãn xuất hiện!

Hết thầy, đều rất vừa vặn!

Cũng không ngờ rằng, cái tên mãng phu Sương Lăng này vừa trở lại đã biết tin, cuối cùng hồ đồ bất chấp đã bỏ chạy! Ngấp nghé nữ nhân nhà trong của Vương gia đã táo bạo, quá đáng là một chút lương tâm cũng không có. Nếu Diệp Ngưng Hoan gặp hãn, sự cân bằng hoàn toàn bị đánh vỡ, tất cả những thứ vừa mới tốt kia liền trở nên hỏng bét!

Lục Sương Lăng để lại ấn tín đình úy cùng với tất cả sổ sách thư từ kèm theo, kể cả kế ước nhà ở Lục thị, rõ ràng chính là muốn phiêu bạt thiên nhai, bỏ lại số hộ tịch, cam nguyện làm lưu dân, không quay đầu lại nữa. Vứt bỏ thân nhân nhà cửa đuổi theo nàng như vậy, chẳng phải là đang châm lửa dưới đáy lòng nàng?

Đôi mắt Sở Hạo trở nên tối đen, như là ánh sáng cũng không thấu vào trong. Nếu thật sự là như vậy, những thứ của hãn với nàng rõ ràng sẽ thành trò hề, tình ý thật sự sẽ từ từ trở nên vu vơ. Hãn không thể buông bỏ tất cả như Sương Lăng, hãn thất bại thảm hại trước mặt Sương Lăng!

Lục Sương Lăng say rượu ở nhà trọ, ngay cả Sở Hạo tiến vào cũng không hề hay biết.

Mắt Sở Hạo loé lửa, bên môi nở một nụ cười vô cùng quỷ dị. Lâm Tịnh đi theo hãn, dừng bước chân lại, nàng ta theo bản năng cảm nhận được cả người Sở Hạo phát tán hơi thở cực kỳ xa lạ, mấy ngày liên tiếp nàng ta hoàn toàn không nhận ra được.

Đó là một cảm giác gần như hung hăng bức bách đầy sát ý, gương cung bạt kiếm bốn phía bay lên, khiến cho nàng ta ngay cả tới gần một chút cũng cảm thấy rất nguy hiểm.

Sở Hạo xách Sương Lăng lên, lạnh lùng nhìn hắn: “Diệp Ngưng Hoan đâu?”

Sương Lăng cúi đầu, khóe miệng cong lên nhưng vẫn không rõ: “Tới chậm rồi, ta tới chậm rồi...”

Một quyền vung ra, là tiếng gãy xương. Sở Hạo vẫn tóm chặt hắn, lặp lại: “Diệp Ngưng Hoan đâu?”

Sương Lăng như là không cảm giác được đau đớn, vẫn rũ mắt: “Tới chậm rồi.”

Lại một quyền nữa, thân thể Sương Lăng gập lại, máu từ trong miệng hắn phun tung toé. Sở Hạo lại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khủng bố, năm đấm cũng không phải là không hề có cách thức, mà là tìm một chỗ đau nhất trên thân thể nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng nhất, đập gãy xương Sương Lăng từng cái một.

Mỗi một quyền vung lên, hắn đều hỏi Sương Lăng một câu: “Diệp Ngưng Hoan đâu?”

Khách điểm sớm đã không còn khách khứa, vài tên ám vệ trong đại sảnh đứng im như chạm khắc. Tiếng vọng cả phòng đều là tiếng năm đấm nện vào khớp xương. Mỗi một quyền vung lên, Sương Lăng lại mềm nhũn thêm một phần, máu bắn tung toé, phun lên trên bàn, trên tường.

Sương Lăng lúc đầu còn có thể trả lời, giọng nói luôn mơ hồ không rõ “Tới chậm rồi”, sau lại dần dần im lặng. Đau đớn đã sớm bức lui men say của hắn, lại không mở ra ánh sáng dưới đáy mắt hắn.

Không ai dám nói chuyện, năm đấm như đập vào tim mọi người, cơn sợ hãi bịt kín hai gò má. Thứ khiến người ta sợ hãi không phải là tình trạng bi thảm của Sương Lăng, thị vệ ám cục gặp qua đủ loại tra tấn, vô số hình cụ

trong Hình Ngục Ti, ở đó miệng mồm có sắt đá đến đâu đều ngoan ngoãn mở miệng, dù sao cũng hơn cảnh thê thảm này?

Thứ khiến người ta sợ hãi là biểu hiện của Sở Hạo, cho dù phạm nhân có khó đối phó thế nào thì không cần hấn đích thân thăm tra, ra lệnh một tiếng tự nhiên sẽ có người tận sức.

Lúc này hấn như vậy, như là lửa lớn khắp trời đang tụ họp dưới lớp băng cứng, khiến cho ai nấy đều cảm thấy bất an.

Sở Hạo buông lỏng tay, trên quần áo vết máu loang lổ, ngay cả bên mặt hấn cũng loang lổ mấy điểm đỏ tươi, khiến khuôn mặt hấn trở nên ma mị. Đồng Tinh Hồ thấy hấn buông lỏng tay thì vội vàng đưa một chiếc khăn qua, cảm như hén, không dám nói gì.

Bọn họ chỉ dùng thời gian hơn phân nửa ngày đã đến Cồn Châu, từ chỗ quan phủ Cồn Châu nhanh chóng biết được xe ngựa của phu nhân sáng sớm đã vào thành, vẫn chưa dùng lấy dinh thự mà chọn lấy nhà trọ Phúc Hưng này nghỉ ngơi, mà Lục Sương Lăng kia, lại có thể ở đây!

Chỉ là, không thấy vị đồng ể phu nhân kia!

Gần đây phổ xá trong kinh đề tài của các quý nhân là Đông Lâm Vương sắp về phiên, một chuyện là hấn sắp đại hôn, một chuyện là đồng ể phu nhân của hấn vốn rất được sủng ái bị bệnh, đưa đi Nam Uyển ngoài kinh dưỡng bệnh.

Ý kiến các nơi đều không giống nhau, phổ biến nhất đương nhiên là phu nhân không cam lòng địa vị khó giữ được, âm ỉ không ngừng với Đông Lâm Vương, vì thế Vương gia đành phải sai đi ra ngoài để mắt không thấy tâm không phiên. Vị đồng ể phu nhân này là có một lần gió nổi nước lên, từ trong cung vào vương phủ, lại cùng đi phương bắc một chuyến, cuối cùng cũng khó trốn khỏi số phận bị vứt bỏ. Nghe nói, có lẽ là biểu muội của Lục Sương Lăng.

Nay chứng kiến, vị này làm sao bị đuổi đi Nam Uyển, rõ ràng chính là muốn đi về phía nam. Mà vị biểu huynh Lục Sương Lăng này, phỏng chừng còn có quan hệ rất không minh bạch với nàng ta.

Rốt cuộc là thế nào, Đồng Tinh Hồ cũng không dám đoán nữa, thậm chí có chút sợ hãi. Đi theo Vương gia tới chuyến này thì đã biết một số chuyện bí mật của vương phủ, nhưng đừng có lòi hủ ra xử lý luôn.

Hắn chỉ cúi đầu, bày vẻ mặt mờ mịt không rõ tình hình, cái loại “Vương gia, để thuộc hạ giúp ngài tiếp tục bức cung” muốn tìm chết thì phải cắn chặt khớp hàm, đánh chết cũng không thể nói.

Sở Hạo xoa xoa tay, nhìn Lục Sương Lăng xụi lơ thành một đồng trên đất nói: “Dẫn đi, sau đó mang nô tài lại hỏi.”

Hai tên thị vệ tiến lên, trực tiếp kéo Sương Lăng đi.

Không đến thời gian nửa khắc, Đông Anh bị người ta nửa kéo nửa túm mang lại đây. Vừa thấy máu bắn tung tóe khắp nơi, hai chân nàng ta thoáng chốc mềm nhũn đứng không được, run cầm cập, ngay cả động tác đập đầu cầu xin tha thứ cũng không làm được.

Sở Hạo rũ mắt nhìn nàng ta: “Lục Sương Lăng đến đây lúc nào?”

“Trưa... trưa hôm nay...” Đông Anh liều mạng mới thốt ra mấy chữ này.

“Không thấy Diệp Ngưng Hoan, vì sao không báo quan tìm, ngược lại còn thấy Lục Sương Lăng ở trong này?”

Đông Anh quỳ rạp trên mặt đất lệ như suối trào, liều mạng lắc đầu, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Sở Hạo bực mình: “Chặt, đổi người khác tới hỏi.”

Soạt một tiếng, một tên thị vệ bên cạnh không nói hai lời đã rút đao ra. Lưỡi đao lạnh lẽo lóe lên, Đông Anh nhất thời điên lên, sợ hãi bức đến cực điểm bùng nổ sức lực, nàng ta hoảng sợ trừng to mắt, như là sắp phun ra máu tươi, giọng nói không thể khống chế mà trở nên the thé: “Phu nhân hôm kia đi rồi, Lục đại nhân còn chưa gặp nàng!”

“Hôm kia?” Sở Hạo giơ tay ra hiệu ngừng cho lưỡi đao sắp hạ xuống, trong mắt băng lửa giao nhau.

Đông Anh nhất thời không ngừng được, giãy giụa bò ra trước bắt lấy vạt áo của hắn: “Phu... phu nhân muốn hồi hương tế tổ... Không phải chạy trốn, điện hạ, nô tì thật... thật sự không có nói dối... Xin điện hạ...”

Đông Anh ghen ngào, hoặc như là rống hoặc như là thét, nhưng cũng nói hết đầy đủ. Hôm kia Diệp Ngưng Hoan chia tay với các nàng, nói muốn đi An Dương, muốn thăm mồ mả cha mẹ. Nàng cho Đông Anh dẫn người đi nam trước, còn mình mang theo Lục Vân cùng vài thị vệ đi vòng qua An Dương. Trước khi đi, nàng còn giao cho Đông Anh một phong thư, nói nếu Lục Sương Lăng tới tìm thì giao thư cho hắn.

Không ngờ rằng, buổi trưa hôm nay, Lục Sương Lăng quả nhiên đến đây. Xem thư xong thì hắn hồn bay phách lạc uống rượu, cứ nói mình tới chậm rồi.

Sở Hạo liếc Đồng Tinh Hồ, Đồng Tinh Hồ hiểu ý, xoay người đi ra ngoài. Sở Hạo nhìn Đông Anh đã khóc đến mức thở không ra hơi, nhíu mày nói: “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa.”

Ngữ khí lộ ra sự không kiên nhẫn, lại bởi vì mang theo nỗi buồn khiến cho mọi người định tâm lại phần nào. Nhưng Lâm Tịnh không định tâm được, chẳng những không định tâm được lại còn nặng nề, nặng nề chỗ nào ngay cả nàng ta cũng không biết, nặng nề đến mức ngay cả nàng ta như bị hút vào những ngôi sao đã tắt vô hạn.

Thảo nào hấn đích thân đến, thảo nào hấn không muốn mượn tay người khác, tự mình động thủ, đều là vì Diệp Ngưng Hoan! Hấn sợ Lục Sương Lăng cuỗm mất miếng thịt của hấn!

Vừa nghe hấn nói, Đông Anh thoáng chốc như bị bóp cổ, không dám khóc nữa.

Sở Hạo thở dài, cơn tức giận điên cuồng và sự căm hờn kia từ từ đè xuống, nhưng cơn tức nghẹn ở trong lòng dờ dờ ương ương, một chút cũng không tiêu tan.

Diệp Ngưng Hoan, nàng thật sự cần tự do làm gì? Lại còn ra vẻ! Hơn nữa chiêu này hiển nhiên cao minh hơn trước, nàng dự định trì hoãn, phải sạch với hấn từng chút một!

Đông Anh tất nhiên là không đi ra ngoài, phỏng chừng ngay cả Lục Vân cùng vài thị vệ đi theo nàng cũng nhìn không ra. Nàng phải thật khôn khéo, sợ là ngay cả Thụy nương cùng đi theo đều bị nàng lừa!

Con tiểu hồ ly Diệp Ngưng Hoan này, lúc nào cũng đồng thời gây ra hai loại cảm xúc cho hấn. Đã khiến hấn vui sướng vô cùng, lại khiến hấn bực bội chịu không thấu.

Một lát sau, Đồng Tinh Hồ đã trở lại, Sở Hạo nhìn hấn, hấn lắc lắc đầu. Lục soát khắp người Sương Lăng, không tìm được thư, không biết là có phải hấn xem xong thì ném luôn không.

Sở Hạo nói: “Tìm người phi ngựa tới An Dương, đưa tin qua.”

Đồng Tinh Hồ sững sốt một chút, hai ngày trước phu nhân lên đường đi An Dương, định là chuyển sang phía tây ở đường Nguyên Thương, lúc này phi ngựa đuổi theo, phỏng chừng không thể tìm được người ở An Dương. Hấn suy nghĩ một chút, phu nhân chỉ dẫn theo vài người cùng đi, tất nhiên

không muốn phô trương. Xe ngựa đi An Dương trước trên đường có đi ngang qua Xuyên Tức, quả thật không dễ như tìm đại đội nhân mã.

Sở Hạo cúi đầu dặn bảo Đông Anh: “Người đứng lên đi.”

Đông Anh nghe xong như được đại xá, liền đập đầu mấy cái, chạy lên trên lầu.

Sở Hạo không vội, lúc này mới phân phó: “Trực tiếp tập kích bất ngờ ở An Dương, dọc đường khỏi dừng lại. Cứ nói Lục đình úy bỏ chức chạy trốn đến An Dương, truy bắt về kinh xử lý.”

Hắn hơi im lặng, lại quay về phía Đồng Tinh Hồ nói: “Người mang mấy tên nô tài giá gỗ (4) về kinh trước, nếu Hoàng thượng có việc tìm ta thì cứ nói ta đi Nam Uyển. Giữ Lục Sương Lăng ở Nam Uyển đi, cho hắn dưỡng thương ở đó. Chăm sóc hắn cho tốt, ta còn có chuyện hỏi hắn.”

(4) giá gỗ: để thờ hàng trên lưng ngựa

Đồng Tinh Hồ không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu lĩnh mệnh.

Sở Hạo phân phó xong thì im lặng, Đồng Tinh Hồ không biết kế tiếp Sở Hạo muốn làm gì, nhưng cũng không mở miệng hỏi, chỉ không ngừng để mắt đến Lâm Tịnh. Vị này là từ Yên Ninh cùng trở về, lại luôn ở Tịnh Viên cùng điện hạ, huống hồ lại là nữ nhân, giữ nàng ta lại đương nhiên cũng không có gì lạ.

Lâm Tịnh chú ý tới nét mặt của Đồng Tinh Hồ, gật gật đầu. Đồng Tinh Hồ thở dài, lại chỉ định vài người ở lại đóng giữ rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Diệp Ngưng Hoan lòng nóng như lửa đốt, không ngừng giương giọng thúc giục phu xe chạy nhanh một chút. Nàng vừa tới An Dương, đầy đường đều dán cáo thị của quan phủ. Lục Sương Lăng lại có thể bỏ chức chạy tới An Dương, Sở Hạo phái người đuổi bắt hắn trở về.

Trước khi xuất phủ, nàng còn đặc biệt sai người đi Lục phủ một chuyến, lại biết được hãn đi Định Châu, không biết khi nào mới có thể trở về... Diệp Ngưng Hoan gắng sức mở to mắt, cố gắng không để cho nước mắt của mình rơi xuống.

Nàng xuất phủ rời kinh, là tốt hay xấu thì miễn bàn. Sở Hạo hoặc là đã hiểu ra, hoặc là sớm quên đi đều không sao cả. Nàng chẳng qua chỉ là một cơn gió trong sinh mạng hãn, cuốn theo một luồng hương, khiến hãn say đắm một thời gian.

Đối với phần mê luyện này, Sở Hạo cũng ban thưởng không tệ. Nhưng nếu ngay cả nàng đập lên mặt lên mũi mà cho Sương Lăng chạy hãn đều có thể nhin, Diệp Ngưng Hoan cũng coi như đi theo hãn vô ích.

Sở Hạo có thích hay không là chuyện của hãn, hãn không thả người cũng là chuyện của hãn, cho tới bây giờ đều không liên quan đến Diệp Ngưng Hoan nàng và Lục Sương Lăng. Tưởng rằng hãn thả đi đó là trời cao biển rộng, có thể từ nay về sau dặt tay ở ẩn, làm bạn an bình sao? Nếu thật nghĩ như vậy, vậy quả thật chính là không tự lượng sức.

Sương Lăng, huynh có hiểu hay không, kết cục tốt nhất, chính là hai chữ “huynh muội”. Cho dù hai chữ này, cũng là cần nhờ quý nhân ban cho. Bất kể là lúc trước, hay là hiện tại!

“Phu nhân, người xem, kia không phải... 'Băng ghe' của người sao?” Lục Vân đột nhiên huých Diệp Ngưng Hoan, chỉ ra ngoài cửa sổ xe nói: “Sao lại ở đây?”

Diệp Ngưng Hoan định thần lại, nhìn theo ngón tay Lục Vân. Thật là “Băng ghe”! Con ngựa còn thấp hơn cả lừa, lúc này đang bị cột ở bên đường, bên cạnh rõ ràng có hai tên thị vệ. Một đám người hiếm khi nhìn thấy con ngựa thấp bé như vậy, lại không dám vây quanh, chỉ dám đứng xa xa ở bên cạnh tò mò xem.

Lòng Diệp Ngưng Hoan phút chốc nặng trĩu, thứ nàng thấy không phải ngựa, mà là trang phục của hai tên thị vệ kia. Áo bào xanh đậm, thêu ưng bay, đây rõ ràng chính là quan phục của Hành Vụ Thuộc!

Sương Lăng, huynh ấy ở đây sao? Sở Hạo cũng ở đây sao? Hắn đuổi theo đám Đông Anh, ngay cả bọn họ cũng gây khó dễ, bằng không, sao có thể mang theo “Băng ghê” buộc ở cửa như vậy?

“Dừng xe, dừng xe!” Diệp Ngưng Hoan thét lên, nhắc váy nhằm phía đuôi xe, liền lĩnh nhảy xuống. Lục Vân sợ tới mức vội vàng đỡ lấy nàng, lại không ngờ Diệp Ngưng Hoan đi cực nhanh, không bắt lại được, thấy bóng trắng nhoáng lên một cái, nàng lập tức nhảy xuống xe.

Xe căn bản vẫn chưa dừng hẳn, Diệp Ngưng Hoan nhảy xuống liền tẹo chân. Lúc này nàng làm sao nghĩ được nhiều thế, xách váy cũng không thèm nhìn tới mà xông vào trong cửa. Hai tên thị vệ bên ngoài vừa định ngăn cản, Diệp Ngưng Hoan giơ lệnh bài lên: “Ta là người của Đông Lâm Vương phủ, Vương gia có ở đây không?”

Dư âm chưa dứt, Lâm Tịnh từ bên trong cửa vọt ra. Hai người vừa thấy, trong mắt Lâm Tịnh nhất thời thêm vài phần u ám. Vương gia ở đây ôm cây đợi thỏ, cố ý buộc con ngựa chân lùn lông dài hiếm gặp ở ngoài cửa, cũng không cho người ta xua đuổi dân chúng, đó là muốn Diệp Ngưng Hoan tự mình nhìn thấy.

Nàng ta còn... thật sự đến đây!

Lâm Tịnh vung tay tóm lấy, chuẩn xác không lầm chế trụ cổ tay Diệp Ngưng Hoan, lực tay lớn đến mức muốn bóp nát nàng. Diệp Ngưng Hoan sốt ruột công tâm, nhưng lại bất giác đau nhức, nhìn chăm chăm Lâm Tịnh nói: “Lục Sương Lăng đâu? Huynh ấy thế nào?”

“Người đi hỏi Vương gia đi.” Lâm Tịnh cười giấu cợt, dắt nàng vòng qua thang lầu.

Nơi này là một nhà trọ trên đường Nguyễn Thương, những người tạp vụ đã sớm đi mất, chỉ có Sở Hạo, Lâm Tịnh cộng thêm vài tên thị vệ ở đây, có vẻ cực kỳ trống trải. Trong lúc lên lầu Diệp Ngưng Hoan không ngừng nhìn xung quanh, căn bản không thấy bất kỳ bóng dáng quen thuộc nào. Bước chân nàng hơi lão đảo, trái tim như là bị quăng vào trong chảo dầu, rần rần sắp cháy sém.

Lâm Tịnh đẩy mạnh nàng vào một căn phòng, đây cũng là Sở Hạo phân phó, chỉ cần nàng đến đây thì mang nàng tới gặp, bất kể khi nào.

Diệp Ngưng Hoan lão đảo mấy bước, suýt nữa đụng vào ngực Sở Hạo. Nàng ngẩng đầu, liền chạm phải ánh mắt kia của hắn. Đó là bình tĩnh, u ám, phủ một lớp băng xanh bên ngoài, giống như muốn hút hết linh hồn mọi người.

Một tháng không gặp, hắn gầy đi, khiến cho đường nét của hắn rõ ràng đến gần như sắc bén. Giao thừa đêm đó, hắn vẫn lười biếng tùy ý, nở nụ cười nhạt nói, Ngưng Hoan, qua mười lăm thì ra phủ đi. Ngữ khí thản nhiên, không có buồn vui.

Nay, mắt hắn là ngày băng đêm tuyết, giống như mùa đông vĩnh viễn ở trong này, như thế nào cũng không vượt qua được.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt của nàng là kinh hãi, lo lắng, bối rối, nhưng ngọn lửa cứ vụt lên, dồn nén không tắt. Mặt nàng mướt mà, hai má đỏ bừng, lại không phải vì nhuộm son phấn. Nàng mặc một bộ y phục bình thường, tóc búi lại, mấy sợi tóc xốc xếch, hơi thở lướt nhẹ bất định. Cởi bỏ hết hoa phục trang sức, cách mái lâu trùng điệp cao cao, cuộc sống của nàng rõ ràng ngày một tốt hơn.

Hắn không nói lời nào, chỉ nhìn nàng chăm chăm. Nàng thì thào nhìn hắn: “Đông Anh bọn họ đâu?”

Trong mắt hần lộ vẻ giễu cợt, khóe miệng nhàn nhạt cong lên, dưới ánh mắt như vậy, Diệp Ngưng Hoan trăm vạn thương tổn, nàng không muốn chọc giận hần, không muốn câu đầu tiên đã hỏi đến Sương Lăng. Lúc này bị hần nhìn gần như vậy, nàng cuối cùng không thể nào che giấu, nhẹ giọng hỏi: “Sương Lăng... Huynh ấy thế nào?”

“Chết rồi.” Sở Hạo gần như rít hai từ này từ trong kẽ răng.

Đầu óc Diệp Ngưng Hoan nổ oành một tiếng, cảm thấy não cũng sắp nổ văng ra ngoài, sự lo lắng giày vò cho tới nay bởi vì hai chữ này mà khiến cho trước mắt nàng đều biến thành màu đen.

Nàng miễn cưỡng nhắm hai mắt lại, rồi lại mở mắt ra nhìn hần: “Chết rồi?”

“Đau lòng sao?” Nụ cười của hần lạnh lẽo như gió bắc lạnh thấu xương, như lưỡi dao mỏng vạch vào lồng ngực của mình, chuẩn xác đâm vào trái tim của nàng.

Diệp Ngưng Hoan lão đảo, đau đớn trong thân thể đang rít gào, tiếng thét kích động ở trong đầu nhảy loạn, nhưng hết lần này tới lần khác trong ánh mắt đều là sự gượng gạo, giọng nói lại càng khô khốc khàn khàn: “Là bởi vì huynh ấy tới tìm ta?”

“Cũng là bởi vì hần tới tìm nàng.” Sở Hạo lập lại, níu lấy vạt áo của nàng, “Chỉ bằng điểm này, hần đã đáng chết!”

Diệp Ngưng Hoan lâm bẫm: “Huynh ấy... Huynh ấy cũng chưa có...”

“Còn có nàng!” Sở Hạo gần như xách hai chân nàng khỏi mặt đất, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, giọng nói giương lên, “Thật sự là đi An Dương tế tổ sao? Hay là muốn chuẩn bị đường lui?”

“Nếu người không muốn thả ta đi, vì sao lại để cho ta xuất phủ? Vì sao lại để cho ta đi nam phiên? Vì sao lại thường nhà cửa?” Diệp Ngưng Hoan đột

nhiên gầm lên, vung tay muốn cho hắn một cái bạt tai, “Sao người không dứt khoát giết ta đi!”

Sở Hạo vịn cánh tay nàng, ấn thẳng nàng lên cánh cửa, kêu cốp một tiếng.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Cái lỗ tai nào của nàng nghe ta nói ta thả nàng đi? Cho nàng xuất phủ, cho nàng nhận chỗ xử lý nhân khẩu, không phải cho nàng chạy! Diệp Ngưng Hoan, nàng cho là có thể lừa gạt được ai? Muốn thoát ra ngoài, sau đó cùng Lục Sương Lăng đi phiêu bạt thiên nhai sao? Hắn lần này chưa gặp được nàng, nhưng nàng để lại thư cho hắn. Thế nào, nhanh như vậy đã muốn tái giá à?”

Cánh cửa yếu ớt lắc lư, Diệp Ngưng Hoan bị hắn lắc đầu đầu đến mức muốn nứt ra, búi tóc cũng rũ xuống. Đau lòng dẫn đến tức giận, cơn tức của nàng mơ hồ tăng lên, chẳng quan tâm gì nữa: “Nếu người không cho ta đi, vậy người đến đường cùng ta cũng đi theo. Nhưng đã không giữ ta lại thì cũng đừng bày mưu tính kế những thứ này để thêm sự buồn phiền của ta nữa... Cũng thêm sự giả dối của người!”

“Giả dối?” Hắn nở nụ cười, trong mắt cất chứa cuồng phong bão táp.

“Chính là giả dối! Ta không thể đi ra ngoài còn phải trông chừng nhà cửa, làm món đồ chơi cho người ngẫu nhiên nhớ tới!” Diệp Ngưng Hoan nói đầy khoan khoái, “Chính người tự nói, đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay!”

Sở Hạo rống hống: “Ta còn chưa chán đâu, bây giờ cho dù ta có chán cũng không tính thả nàng đi. Đời này mạng của nàng chỉ là một món đồ chơi!”

Diệp Ngưng Hoan nổi cáu, bắt đầu đá hắn lung tung. Hắn bị nàng đập hai chân nên cũng sốt ruột, vịn khuỷu tay nàng hết mức, Diệp Ngưng Hoan dùng sức quá mạnh, hai người đều nghe rõ rắc một tiếng. Diệp Ngưng Hoan buồn bực hừ hừ, cả người trong nháy mắt như nhũn ra, khuỷu tay truyền đến đau nhức.

Tình cảnh này quả thật giống như khi bọn họ mới quen, nàng điên cuồng giãy giụa kết quả vụn trật eo.

Chỉ là lần này, Sở Hạo vẫn chưa bởi vậy mà buông tha nàng, mà chộp lấy nàng đi qua bên giường. Nàng cũng đau đến hai mắt nổ đom đóm, lại vẫn không chịu đi vào khuôn khổ, hất đầu lung tung, cây trâm vốn cài trên tóc nhất thời bị văng ra ngoài, đập lên mặt Sở Hạo.

Sở Hạo xách nàng lên, thuận tay giữ lại nhưng lại ngớ ra, là cây trâm đàn hương kia. Cả người nàng đều trắng trong thuần khiết, tóc cũng không có trang sức dư thừa nào, nhưng vẫn cài cây trâm này. Búi tóc nàng rũ xuống, vẫn xõa xuống sau ót, hẳn đúng là bây giờ mới phát giác.

Hắn nhìn cây trâm, trong lòng hỗn loạn không ngừng, cũng không biết tư vị gì. Bẻ quặp cánh tay nàng như vậy nhưng vẫn không chịu thành thật, thân thể không còn khí lực, đầu lại không ngừng ý đồ đâm vào hắn.

Sở Hạo vỗ vào trán nàng, Diệp Ngưng Hoan bị hắn đánh mà run rẩy, miệng vẫn mẫn chửi không dứt. Hắn đặt nàng lên trên giường, lúc này mới kiểm tra cánh tay trái của nàng, mới vừa rồi hắn vặn cánh tay của nàng không cho nàng đánh lung tung, nàng dùng lực một chút là trật khớp.

Hắn nhìn bộ dạng tóc tai bù xù điên loạn của nàng, lệ tích trữ trong mắt không ngừng, khiến cho trong lòng hắn lại lấp kín buồn bực và căm hờn, nhưng cũng khó chịu nói không nên lời. Hắn dùng thân thể giữ nàng lại không cho nàng lộn xộn, cổ nàng dùng sức vừa nhắc lên, lại phát ra một tiếng nản lại xương chối tai.

Diệp Ngưng Hoan đau đến cả người căng cứng, tiếp tục lộn xộn không ngừng, cắn răng lớp lớp vang dội, cúi đầu theo tay hắn mà hung hăng cắn xuống.

Sở Hạo cũng không nhúc nhích, mặc nàng như con thú nhỏ cắn xé, mãi đến khi giữa răng môi nàng có hương vị mùi thịt ngọt, nàng mới tỉnh ngộ mà bỏ

miệng ra.

Sở Hạo đưa cây trâm đến trước mặt nàng, hơi thở ổn định, hần khàn giọng: “Không phải nói đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay sao? Đây là ý gì?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn chăm chăm cây trâm, nét mặt thay đổi liên tục, gương mặt lạnh lùng nhìn hần: “Không thấy trâm gỗ.”

Trên trán hần nổi gân xanh, đôi mắt nhất thời như đắm trong hồ sâu. Hần hung hăng nhìn nàng chăm chăm, gằn từng tiếng: “Vậy thì làm hết bốn phạm đồ chơi của nàng đi.”

Nói xong, hần xé áo nàng ra, vạt áo của nàng nhất thời rách ra. Nàng kinh hãi, còn muốn giãy giụa nhưng đã thế suy sức yếu. Nàng không thể ngăn hần rút hết đai lưng của nàng, quấn cổ tay nàng lên đầu giường, trơ mắt nhìn thân hình hần đè lên, che trước mặt nàng một mảnh tối đen.

Nước mắt của nàng thoáng chốc trào ra: “Sở Hạo, tên khốn kiếp... Người buông ra!”

Nàng còn trở về làm gì? Đã biết tin rồi thì đâm đầu chết đi. Là nàng hại Sương Lăng, bỏ lỡ tiền đồ của hần, hại tính mạng của hần.

Bóng tối rào rạt xông tới, bất luận nàng cố gắng cỡ nào cũng nhìn không thấy một chút ánh sáng, trong nháy mắt trái tim bị cắn nuốt, trống rỗng, sinh tử vô vị.

Chương 16

Âm u chẳng đau xót

Diệp Ngưng Hoan ngồi trên giường ôm đầu gối, vùi mặt thật sâu vào. Tự do của nàng, cho tới bây giờ đều là một cái chớp mắt rồi biến mất. Giấc mộng khờ dại của nàng, cho tới bây giờ đều chưa tỉnh.

Nàng nghe thấy cửa phòng mở, tiếp theo đó là Thụy nương cố ý ho nhẹ. Nàng không muốn để ý tới, vẫn duy trì tư thế cuộn ngồi, chẳng muốn di chuyển.

“Tới giờ uống thuốc rồi.” Thụy nương bưng chén thuốc đứng ở trước mặt nàng. Chỗ này là biệt uyển Nam Giao, kế bên bãi săn Nam Uyển của hoàng thất. Đất đai vùng này đều thuộc sở hữu của hoàng thất, chỗ biệt uyển này là năm Chương Hợp đầu tiên Hoàng thượng ban cho Sở Hạo, bởi vì hắn thích săn thú, Hoàng thượng vì để hắn ra vào thuận tiện mà tặng cho hắn. Đều là phong cách kiến trúc cung đình, vốn hợp thành một thể với bãi săn ngoài Nam Cung, chẳng qua bây giờ lại thêm tường rào ngăn cách, xung quanh có điền trang cung cấp cho nhu cầu hằng ngày, gần đây cũng có không ít nhà dân, đều do thân thích của thiếp thất trông coi.

Mấy năm gần đây, bãi săn Đông Giao mới hoàn thành, thu hoạch hằng năm đều tập trung ở đó. Người của hoàng thất cũng không thường đi săn ở đây, nơi này chỉ còn lại một số người đóng giữ, rất là trống trải.

Nam Uyển này vẫn trống không, chỉ có mấy quản gia dẫn người theo ở đây. Năm ngày trước Diệp Ngưng Hoan bị Sở Hạo mang về, trước đó Đồng Tinh Hồ đã mang theo Đông Anh tính cả một đồng nô tài quay trở về kinh thành.

Đông Anh, Lục Vân, Hạ Lan, Lục Khởi, các nàng và người nhà chung vào một chỗ, tổng cộng bốn mươi lăm người. Ruộng đất, chỗ ở nam phiên... Diệp Ngưng Hoan căn bản không còn lòng dạ nào lo liệu, chưa tới Cồn Châu đã muốn đi An Dương. Tâm tư nàng toàn dùng để tính toán xem kim thiên thoát xác thế nào. Cứ như vậy mà muốn ném sạch sao, quả nhiên là một chút tình cảm cũng không có sao?

“Uống thuốc nhanh lên một chút, đỡ phải một hồi cô lại chịu tội.” Thụy nương cắn chặt răng, đưa tay vỗ Diệp Ngưng Hoan một cái.

Diệp Ngưng Hoan ngẩng đầu lên, mấy ngày nay nàng suy nhược rất nhiều, hẳn không cho nàng chết, nàng phải tiếp tục sống.

Im lặng một lát, nàng đưa tay đón lấy thuốc, tay run dữ dội hơn. Thụy nương thở dài, ngồi ở bên giường đưa đến bên miệng nàng.

“Ngoan ngoan đi Nhữ Xương không được sao, mọi việc bên kia có Nam Phong Vương quyết định, còn sợ người ta lừa gạt cô sao? Sao lại có ý định chạy đến An Dương?” Thấy nàng lè mề, Thụy nương nhin không được mà mở miệng quở trách nàng: “Lần này cô mang theo Lục Vân đi, lần tới đổi thành Đông Anh đi. Sau đó thường xuyên qua lại, nhóm nô tài cũng lơ là, cứ lấy mấy món đồ được hời cho bọn họ. Đến lúc đó đợi Vương gia không đếm xỉa tới thì phải mông chuồn mất, cái chiến thuật vòng vèo này của cô có thể dùng không tệ nhỉ! Nếu không phải lần này Sương Lăng gây ra chuyện rắc rối, đến lúc đó thật đúng là để cho cô đắc thủ!”

Nghe thấy tên Sương Lăng, thân thể Diệp Ngưng Hoan kinh hãi run rẩy không ngừng. Thụy nương còn nói: “Đến An Dương rồi, tính cậy nhờ ai chứ? Đừng nói chuyện đã qua hơn mười năm, thân thích của cô có ở đó hay không là một chuyện khác, cho dù cả nhà đều ở đó thì có thể chứa được cô sao? Cô cầm tiền đến tay thúc thúc cô, có khi lại bán cô lần nữa! Điện hạ đối đãi với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rõ. Cứ kìm nén làm gì chứ?”

Diệp Ngưng Hoan ngoan ngoãn uống thuốc, không nói được một lời, nàng lần này thật sự chỉ muốn xem mộ phần cha mẹ có còn đó hay không, thế nào cũng không thể đi tìm nơi nương tựa. Bây giờ nói thế nào đều không còn tác dụng gì.

Đi lòng vòng, hết thầy đều trở về điểm xuất phát. Không, còn hỏng bét hơn cả điểm xuất phát, Sương Lăng mất rồi.

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, Sương Lăng chưa chết, chưa nhìn thấy thi thể hãn thì hãn sẽ chưa chết. Nhưng nàng thuyết phục không được, mặc dù nàng không hoàn toàn hiểu rõ Sở Hạo, ít nhất cũng biết rõ những cái gọi là tôn nghiêm bên ngoài tô vàng nạm ngọc. Nàng và Sương Lăng đều là nô tài, có gan khiêu chiến tôn nghiêm của chủ tử thì chỉ có lấy mạng ra đền bù!

Vĩnh Thành Vương đã chết, Sương Lăng đã chết, Nhã Nhạc Cư không còn tồn tại. Chưa đến thời gian một năm, cuộc sống của nàng đã kết thúc, tốt hay xấu, đều đã không còn. Trước mắt tối tăm một mảnh, nàng không nhìn thấy gì, cũng không muốn nhìn cái gì!

Sở Hạo ngồi ở đại sảnh bên ngoài, cầm chén trà nhỏ trên tay, sau một lúc lâu lại uống không trôi. Hơi nóng dần dần phân tán mà trở nên lạnh lẽo.

Bước vào tháng hai, thời tiết dường như cũng không có dấu hiệu chuyển ấm. Mấy ngày qua đều âm u, bầu trời thỉnh thoảng có bông tuyết lưa thưa.

Sương Lăng mới là trụ cột tinh thần duy nhất của nàng, không có Sương Lăng, thế giới của nàng liền đổ sụp. Nàng tựa như một người vô hồn, không chịu ăn cơm, không chịu uống thuốc, không chịu nói chuyện. Trong mắt nàng không còn sự lỗ mãng chất phác kia nữa, không còn sự điên cuồng nóng nảy của người phụ nữ điên kia nữa, cũng không còn linh hoạt, không còn ánh sáng, không còn gì cả.

Hoá ra Sương Lăng quan trọng như thế. Mà hãn, chỉ là một trò hề!

Sở Hạo bỏ chén xuống, cầm lấy cây trầm đàn hương trên bàn, yên lặng thưởng thức. Thụy nương bưng mâm đi tới, thấy bộ dạng của hãn thì không khỏi đỏ mắt.

Thụy nương nhẹ giọng nói: “Năm đó Thái hậu bị vây trong thâm cung, đi lại khó khăn, Nhạn Tê Cung xảy ra hoả hoạn suýt nữa cướp đi tính mạng của bà. Từ đồng xác bị lửa đốt kia tìm thấy khối gỗ đàn hương hơn bốn trăm năm này, Thái hậu vẫn giữ lại để khắc ghi những chuyện đã trải qua. Về sau lúc điện hạ chọn đồ vật đoán tương lai thì cầm lấy thứ này. Tiên đế còn nói, điện hạ và Thái hậu mẹ con thông tâm, nếu không sống sót sau tai nạn năm đó, làm sao có phúc ngày hôm nay? Thái hậu cho khắc thành cây trầm, điện hạ vẫn dùng để búi tóc. Nay đưa cây trầm này cho nàng, nàng cũng không biết, cũng chỉ trách nàng không có phần phúc khí này.”

Sở Hạo nhìn cây trầm. Vết mực sắc ngọc lưu ly, vô cùng vững chắc. Thông tâm ngũ thất khiếu (*), vạn nhớ nhưng còn đây. Đàn hương hiểu rõ nhất... Xem ra cũng không gì hơn cái này.

(*) thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Thụy nương nhìn hãn, suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng nói: “Nàng hôm nay đã chịu uống thuốc, nhưng mà lại nôn hơn phân nửa. Ta thấy bộ dạng nàng như vậy, cũng...”

Thân mình Sở Hạo cứng đờ, Thụy nương tiến lên một bước, nói tiếp: “Điện hạ, năm đó nếu không có Lục Huyền xả thân cứu giúp, Thái hậu khó có thể sống sót trong biển lửa. Về sau Thái hậu có thể lên chính vị, cũng là bởi vì Lục đại nhân nói thẳng trước điện. Hồi ức không thể quay lại, nhưng Thái hậu cảm động và nhớ nhung món ân tình này. Điện hạ chịu giữ lại mạng của Lục Sương Lăng, là nhớ tới tình cảm với Thái hậu, một khi đã như vậy, sao không dứt khoát nói cho Diệp Ngưng Hoan, cũng đỡ nàng phải như vậy...”

“Hắn chết thì nàng chết, hắn sống thì nàng cũng sống. Vì sao ta phải tác thành?” Ngón tay Sở Hạo run lên, “Nàng đã vào phủ thì là nữ nhân của ta. Nàng tốt hay xấu cũng là bởi vì ta, không thể vì người bên ngoài! Không được nói cho nàng biết! Nàng không phải lại nôn ra sao, tiếp tục sắc thuốc cho nàng uống, phun bao nhiêu uống bấy nhiêu!”

Thụy nương lau mắt, thở dài. Từ lúc Lục Sương Lăng nhận chức tới nay, không thức thời, ngay thẳng chính trực. Điện hạ vì hắn mà ôm bao nhiêu việc? Bằng không với tính tình kia của hắn thì đã sớm bị đồng liêu bắt ép không có chỗ đứng. Vậy mà hắn lại mơ ước nữ nhân của điện hạ trắng trợn như vậy. Nay bị điện hạ đánh cho sống dở chết dở, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh. Thật không biết nếu hắn tỉnh rồi thì sẽ nói bậy bạ gì với điện hạ đây!

Thụy nương nhìn thần sắc Sở Hạo. Trong cung còn thường xuyên tìm hắn. Hắn bận đến mức chân không chạm đất, cũng không chịu ăn cơm. Bình thường thì nhìn không ra chút manh mối, chỉ yên tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng. Thụy nương nhìn hắn trưởng thành, chưa từng thấy bộ dáng hắn như vậy, bà đau lòng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Thật sự là không chịu đựng Diệp Ngưng Hoan được nữa. Đừng nói không biết có thể chịu đựng được cái vị sống dở chết dở kia hay không, vị này đã hao tổn hết một nửa. Với tính khí của Sở Hạo, bất luận thế nào chính là không muốn lấy tin tức của Sương Lăng làm dục liệu kéo dài cuộc sống của Diệp Ngưng Hoan. Ba người đều ở trong Nam Uyển hoang vu xa xôi này, khi nào thì đối mặt hả!

Đang than thở, bà chợt thấy Lục Vân đi từ từ lại đây.

Nay Đông Anh, Hạ Lan, Lục Khởi ở trong vương phủ cảm như hến, buộc lòng Lục Vân theo Diệp Ngưng Hoan cùng nhau trở về, ở lại Nam Uyển hầu hạ. Thụy nương dặn nàng ta không cần để ý mấy chuyện vặt vãnh, chỉ cần nhìn chăm chăm Diệp Ngưng Hoan một tấc cũng không rời. Nay thấy nàng ta lại ném Diệp Ngưng Hoan ở trong phòng tự mình đi ra đây, ngọn

lửa kia liền bốc lên, bà trờng Lục Vân nói: “Người ra đây làm gì, bên ngoài có nha hoàn trờng chừng, muốn cái gì thì cho người đi lấy đi.”

Thụy nương vừa gào lên thì ánh mắt Sở Hạo liền liếc sang đây, Lục Vân cả kinh chân mềm nhũn quỳ dưới đất. Nàng ta cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Điện... Điện hạ, có mấy lời, nô tì muốn bẩm báo với ngài.”

Sở Hạo vung tay lên, Thụy nương đè nén cơn tức nói: “Ta đây qua xem một chút, nha hoàn ở đây không dùng được.” Nói xong, Thụy nương xoay người đi vào.

Lục Vân cúi đầu, thấp giọng nói: “Nếu phu nhân muốn bỏ trốn, lúc đi An Dương nghe thấy biển cổ thì nên chạy rồi. Hà cố gì còn muốn trở về tìm cái chết? Phu nhân quan tâm Lục đại nhân là thật, lại không phải tình yêu nam nữ.”

Sở Hạo không lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ nàng ta tiếp tục. Lục Vân lặng lẽ nhìn Sở Hạo, cúi đầu tiếp tục nói: “Điểm ấy nô tì dám lấy mạng cả nhà mình ra đảm bảo. Mười hai tháng giêng, bởi vì phu nhân muốn xuất phủ, nô tì từng phụng mệnh đi Lục phủ trước. Không nghĩ rằng Lục đại nhân xuất kinh làm việc, vì thế liền nói với quản gia của hắnh Lưu Hưng, nói phu nhân muốn thay điện hạ đến nam phiêן nhận chút ruộng đất, cần xử lý mấy tháng, muốn đại nhân trở về đừng truyền tin ra ngoài, im lặng chờ đợi là được. Nếu phu nhân có ý muốn đại nhân tới tìm, cần gì phải nói như vậy? Điện hạ đại hôn gấp rút, Lục đại nhân trở về tự nhiên sẽ hiểu. Phu nhân cần gì phải tránh người ta phái nô tì đi nhắnh nhử chứ?”

“Lá thư nàng ấy viết cho Sươg Lắng viết cái gì, người cũng biết?” Sở Hạo hỏi nàng ta: “Đã phái người đi chuyển lời, cần gì phải viết thư nữa?”

Lục Vân lắc đầu: “Nô tì không biết được mấy chữ, nhưng mà lúc phu nhân để lại thư, nô tì cũng ở bên cạnh hầu hạ. Chỉ nghe phu nhân nói, Sươg

Lãng thẳng tính, nếu nghe được lời đồn chỉ sợ sẽ đuổi theo để hỏi đến cùng. Không thể không lưu lại thư cho hãn, để hãn an tâm.”

Lục Vân tiếp tục nói: “Lúc ấy phu nhân muốn đi An Dương một chuyến, nô tì e ngại phu nhân cố ý bỏ chúng ta đi, vì thế không chịu thả nàng đi. Nàng liền tìm nô tì mà nói, nói lần này hiếm khi ra ngoài, lại cách An Dương gần như thế, nếu không hồi hương xem một chút thì không thể an tâm.”

Lục Vân nói xong có chút khổ sở, nước mắt nhanh chóng rơi xuống: “Về sau nàng nói muốn mang thị vệ và nô tì cùng đi, nô tì mới thấy an tâm một chút. Trên đường đi, phu nhân nói vài câu tri kỷ với nô tì. Nàng nói, nếu cuộc sống lâu dài, thật là có lòng muốn chuyển tịch An Dương. Chỉ cầu hai bữa ấm no, nhiều thì sinh không mang theo đến chết cũng không thể mang theo, cũng không dùng được gì. Thứ điện hạ cho, lúc ấy không dám không cần, nhưng nay, cũng không thể không để ý đến phần tình cảm với nô tì. Nàng nói đợi thu xếp thỏa đáng xong, nếu điện hạ không triệu hồi, khi đó nàng liền chuyển tịch đi An Dương. Nàng nói, thứ nhất, An Dương chính là nguyên quán của nàng; thứ hai, An Dương tuy là đất phiên Quảng Thành, nhưng Quảng Thành sớm đã bị triều đình quản lý, ghi tên vào Ương Tịch, cho dù có việc, điện hạ cũng có thể dễ dàng tìm nàng, không thể coi là trốn; thứ ba, nếu sắp xếp ổn thỏa nhóm nô tì, nàng cũng có thể lánh xa ra một chút, tìm sự thanh tĩnh. Những ngôi nhà này đều do người của Nam Phong Vương quản lý, dù sao cũng không thể không qua lại với những người đó, nàng cảm thấy phiền toái...”

Sở Hạo cầm cây trâm, rất lâu sau cũng không nói gì.

Lục Vân rơi lệ: “Nàng không phải là một người không đếm xỉa đến sống chết của nô tài, là vì nàng...” Lục Vân im miệng, lại nói, “Người đời đều có điểm bất đồng, có vài người một khi làm nên tất nhiên không muốn nhắc lại cũng không chịu nổi những việc đã qua, không muốn qua lại với những người thấp kém để tránh mất thể diện. Nhưng phu nhân không phải như vậy, nàng chỉ muốn làm tiểu dân tự tại... Điện hạ, lúc trước ở Yên Ninh,

nếu phu nhân muốn chạy trốn chẳng phải cơ hội tốt hơn sao? Sau mừng ba tháng mười một, phu nhân cho Thái Nguyệt Các lo liệu nội vụ, mà Lục đại nhân đúng là phụng mệnh đóng giữ, ngay cả Thụy cô cô cũng không ở đây, sao khi đó không đi, lại phải chờ tới hôm nay?”

Lông mày Sở Hạo hơi giật giật, hẩn rử mắt nhìn Lục Vân. Thật là một nô tài khôn khéo! Nàng ta có lòng bảo vệ chủ, cũng không lỗ mãng, mà là tìm thời cơ tốt nhất để nói mấy lời này. Sớm, hẩn không có kiên nhẫn nghe; chậm, sợ Diệp Ngưng Hoan không chịu đựng được.

Đạo lý này, hẩn có thể hiểu được. Chỉ là lòng này vẫn bản khoản!

Mọi việc đều không thua người khác, thắng chẳng qua là thời gian, Sở Chính Diêu nuôi nàng mười hai năm, vì thế nàng nguyện khoét cốt kéo gân, luyện thành điệu múa cướp hồn người.

Cho dù tình này không thể nào gửi gắm, vẫn nguyện ý đi Tịnh Viên, đền bù mười hai năm tình cảm này. Bằng không, với tính tình lỗ mãng của nàng thì cũng giở thói ngang ngược ở Nhã Nhạc Cư không đi. Nhưng nàng không làm vậy, nàng mang sự lỗ mãng đó đến Tịnh Viên, về phần đối với Vĩnh Thành Vương, nàng đã đến nơi đến chốn.

Sương Lăng quen biết nàng mười năm, bản thân nàng đã khó bảo toàn, còn vì hẩn chu toàn khắp chốn. Chạy trốn bằng đường thủy ở Tịnh Viên, đều là nàng tự chủ trương, Dương Lăng hoàn toàn không biết. Cho đến khi hai người thành huynh muội, nàng lại không muốn làm hại tiền đồ của hẩn. Cho Lục Vân đến chuyển lời, là sợ Dương Lăng nghe xong lời đồn thì muốn đuổi về phía nam.

Đây đều là sức mạnh của thời gian sao? Cho nên lúc ở Tiểu Vân Cư hẩn mới có thể nói, ta nuôi nàng mười hai năm, mười hai năm! Nhưng ông trời chưa cho hẩn mười hai năm thì hẩn đã muốn đọ cao thấp với Dương Lăng. Thắng bại rõ ràng, nếu Dương Lăng chết, nàng cũng không sống!

Sở Hạo nhíu mày, đứng dậy: “Biết rồi, người đi xuống đi.”

Lục Vân cũng không nói thêm nữa, thứ nên nói đều đã nói hết. Vương gia là chủ tử, tất nhiên là phải có thể diện của chủ tử, khi hăn chưa nuốt trôi cục tức này, nói cái gì cũng vô dụng. Nàng ta đã cố gắng hết sức nói những lời này vào thời điểm thích hợp, kế tiếp thì phải xem tâm tư Vương gia đối với phu nhân sâu đậm bao nhiêu.

Lại nói tiếp, vẫn là Lục Sương Lăng kia thật sự không bớt việc, nếu hăn không đuổi theo như vậy, thật là không có chuyện gì cả. Phụ lòng Diệp Ngưng Hoan thay hăn tính toán như vậy!

Sở Hạo vòng qua hoa viên đến chỗ Lục Sương Lăng ở, vừa đi vừa nghĩ trong đầu chuyện mấy ngày nay. Lục Sương Lăng đã hôn mê bảy tám ngày vẫn không tỉnh.

Chuyện Lục Sương Lăng bỏ chức mà chạy vẫn chưa công khai với bên ngoài, bên dưới Hành Vụ Thuộc có năm ti, Lục Sương Lăng là đình úy của Hình Ngục Ti, Đồng Tinh Hồ là ti thủ, là cấp trên của hăn.

Hình Ngục Ti của Hành Vụ Thuộc khác với Điều Hình Ti cấp dưới của Tuyên Luật Viện, bất kể án kiện của dân. Lục Sương Lăng trở về từ Định Châu, đi đến chỗ đình úy trước, lát sau mới về nhà, sau liền sai gia nô đưa thư từ quan cho Đồng Tinh Hồ.

Cái tên Lục Sương Lăng này tuy là thẳng tính, nhưng Sở Hạo vẫn tương đối hiểu hăn. Như loại hành vi thất thường này, tuyệt đối không thể là chỉ nghe chút lời đồn thì tựa như nổi điên mà đuổi theo Diệp Ngưng Hoan, trong chuyện này, có lẽ là có ẩn tình gì?

Hăn đang suy nghĩ thì thấy Lâm Tịnh từ trong chỗ Sương Lăng đi ra.

Lâm Tịnh thấy hăn, tiến nhanh tới hành lễ: “Điện hạ, hăn còn chưa tỉnh.”

Sở Hạo không dừng bước, vừa đi vào chỗ Sương Lăng vừa nói: “Người đi Lục phủ một chuyến, gọi quản gia nhà hăn tới, hình như là họ Lưu.”

Lâm Tịnh khẽ lên tiếng: “Dạ.”

Lâm Tịnh còn chưa xoay người thì nghe thấy tiếng ồn cách đó không xa, có tiếng của Thụy nương, hình như đang cần nhân phân phó người gọi đại phu.

Sở Hạo nghe được, trên mặt thêm vài phần lạnh lùng. Hăn không nói hai lời đã xoay người bước đi, Lâm Tịnh nhìn bóng dáng vội vã của hăn, ngón tay âm thầm nắm chặt.

Lúc Sở Hạo vội vã trở về thì nhìn thấy nhóm tiểu nha hoàn cuốn khăn trải giường đi ra, trong tay còn đang cầm lọ, chén các loại. Thấy hăn, vài tiểu nha hoàn sắc mặt đầy sợ hãi, vội vàng cúi đầu hành lễ, cũng không dám thở mạnh một tiếng. Sở Hạo thấy máu dính trên khăn trải giường, nhất thời trong lòng luống cuống.

Rảo bước đi vào tấm sương, hăn liền cảm thấy u ám. Phòng ốc nơi đây đều là kiến trúc cung đình, vừa cao thoáng vừa rộng rãi. Lúc trước khi xây thì đây vốn là bãi săn vây quanh, mùa đông ở đây không có người đến, bởi vậy không có buồng sưởi.

Nay ở đây như cái lò lửa, vẫn cảm thấy khí lạnh không tan.

Sở Hạo thấy đại phu bắt mạch cho Diệp Ngưng Hoan, Thụy nương và Lục Vân đều vây quanh ở bên cạnh. Thụy nương thấy Sở Hạo thì vội vàng nghênh đón: “Mới vừa rồi uống thuốc lại nôn, còn nôn ra máu.”

Sở Hạo nghe xong, trái tim bị hung hăng bóp chặt, làm cho tròng mắt hăn lóe lên. Hăn kìm nén không tiến lên, ngồi trên chiếc giường nhỏ trước song cửa sổ chờ đại phu bắt mạch. Đại phu là hăn gọi từ trong phủ tới, qua năm

mới Thường Thế Hữu xin phép về quê, đã phái người đi gọi hẳn, phỏng chừng hai ngày nữa mới có thể chạy về.

Một lát sau, đại phu tiến lại đây nói: “Điện hạ, phu nhân nàng đây là tâm chận ức tắc, ngũ hỏa rùng rục. Người này thân thể hư nhược, sợ là không còn đủ sức nữa.”

Sở Hạo hiểu ý ông ta, khoát tay cho ông ta đi xuống. Thụy nương nhìn hẳn một cái, ngoắc tay cho Lục Vân đi ra, mang theo mấy nha hoàn cùng đi ra.

Sở Hạo đi đến bên giường, vén rèm lên, nhìn thấy Diệp Ngưng Hoan đang mở to mắt nhìn đỉnh giường, sắc mặt trắng bệch, môi lại đỏ tươi khác thường. Trước đó vài ngày thì phúng phính, nay toàn bộ đều như hết. Chiếc cổ nhỏ nhắn làm như bấm một cái là sẽ gãy. Nàng nhìn thấy hẳn, khẽ thở dài nhưng không nói chuyện, là không còn lời nào để nói.

Hẳn ngồi ở bên giường, đưa tay vuốt ve hai má của nàng: “Ngày nào đó ta chết rồi, có phải nàng cũng lười khóc không?” Nói xong, một tay hẳn dựng nàng dậy, nhìn đôi mắt của nàng, giọng nói không lưu loát, qua cổ họng rồi cuối cùng phun ra: “Hẳn còn sống!”

Diệp Ngưng Hoan nhìn hẳn, ánh mắt trở nên quái dị, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Hẳn siết chặt nàng: “Hẳn chưa chết, nàng vui lắm phải không?”

Nàng run càng lúc càng kịch liệt, như là khống chế không được, đột nhiên ngực phập phồng, bên môi lại hiện lên tia máu.

Sở Hạo đưa tay cầm vạt áo làm cái khăn che lại cho nàng. Thấy bộ dáng sống dở chết dở này của nàng, đáy mắt hẳn có chút đảng chất, giọng nói cũng trở nên hung tợn: “Phun phun phun, nàng thử phun hết máu trong lồng ngực ra xem, cũng không theo họ hẳn được!”

Cổ họng nàng phát ra một tiếng nấc, đôi mắt nhìn hẩn lại rưng rưng. Sở Hạo ghì nàng vào trong ngực, thở dài, nhẹ giọng nói: “Sự khoan dung của ta dừng ở đây, trong lòng nàng biết rõ.”

Diệp Ngưng Hoan không nói gì, nàng cũng không thể hỏi gì, càng không thể giải thích. Nàng không thể trách hẩn giấu giếm, chỉ có thể tạ ơn hẩn không giết. Nhưng dù là cái chữ tạ ơn này, nói ra cũng kích động hẩn.

Nàng biết rõ sự ô nhục tình cảm tế nhị này, chính vì biết rõ mà trái tim đau buốt. Bây giờ nói bất kỳ thứ gì đều bởi vì tình cảm không còn đơn thuần của Sương Lăng. Giống như lúc trước, bất luận hẩn quan tâm nàng bao nhiêu thì cũng đều bởi vì mục đích tình cảm của hẩn, khiến nàng cảm thấy không đơn thuần.

Ở nơi quý nhân này, rất khó để nói đến chuyện ô nhục tình cảm. Đây không phải lỗi của hẩn, chỉ trách bản thân nàng không cam tâm.

Hai người không nói nữa nữa, hẩn chỉ siết chặt nàng tựa vào bên giường như vậy, tư thế này không thoải mái lắm nhưng nàng cũng không nhúc nhích, chỉ tựa vào lòng hẩn đếm nhịp tim của hẩn.

Thụy nương đang cầm một chén thuốc cẩn thận bước vào, dư quang khóe mắt Sở Hạo nhìn thấy, hẩn đưa tay muốn nhận. Thụy nương sững sốt một chút, cho là hẩn muốn cạy miệng ra rót vào, không khỏi cứng mặt.

Mấy ngày nay hẩn tức giận lên tận trán, Diệp Ngưng Hoan hai ngày đầu không chịu ăn cơm, hẩn sốt ruột nên bấm huyệt rót vào trong, giày vò kêu khóc om sòm, đám người hầu đóng giữ ở Nam Uyển này sợ tới mức cả ngày như bước trên băng mỏng.

Sau đó hẩn có việc phải vào cung, không rảnh đi giày vò cổ họng Diệp Ngưng Hoan nữa. Hôm nay Diệp Ngưng Hoan lại nôn hết thuốc ra, còn nôn cả máu. Thấy hẩn mặt đầy u ám đưa tay ra như vậy, Thụy nương thật sự không có cách nào khác đặt hết đồ vào trong tay hẩn.

Nếu bàn về phần tâm tư này của hắn, Thụy nương đều hiểu rõ.

Bằng không, cần gì phải khuyên nhủ, chỉ là không muốn sau này hắn lại dẫn vật. Nếu Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng cùng chết có thể khiến cho hắn khoái chí, vậy thì không cần hắn động thủ, Thụy nương là người đầu tiên muốn giúp hắn. Cho dù Lục Huyền kia ân tình sâu nặng, chung quy hắn cũng chỉ là nô tài, hưởng hồ vẫn phải dựa vào tay Thái hậu mới có thể có Lục Sương Lăng hành xử bữa bãi của ngày hôm nay?

Nghĩ tới nghĩ lui mà cũng không tập trung được. Sở Hạo suy nghĩ không ngừng, làm sao chết thì có thể coi như xong việc?

Thụy nương nghiêm mặt một lát, cười nói: “Nay nàng không phải không chịu uống, hay là...” Sở Hạo không đợi bà nói xong liền cầm chén lại đây, tự mình uống một hớp trước, cảm thấy độ nóng vừa phải, vì thế đưa tới trước mặt Diệp Ngưng Hoan.

Hắn lúc này vẫn dựa vào, một tay vẫn siết chặt Diệp Ngưng Hoan, chỉ là khẽ buông lỏng một chút, hoàn toàn không có ý cạy miệng ra.

Diệp Ngưng Hoan nhìn nước canh trong chén, nàng thật sự là không có khẩu vị gì, trong ngực như thế núi sạt lở, lấp đầy hết, đâu còn chỗ nào có thể vào? Nhưng nàng vẫn run tay lấy muỗng trong chén, Sở Hạo thấy tay nàng run giống như lúc trước, lông mày nhíu lại đầy khó chịu. Tay lại vòng qua nàng cầm lấy cái chén, cầm muỗng đút cho nàng. Nhìn bộ dáng hắn như vậy, Thụy nương bỗng nhiên có cảm giác hoa mắt.

Diệp Ngưng Hoan ngoan ngoãn nuốt một ngụm, lập tức dạ dày sôi trào, nàng cố nén cơn buồn nôn, nhưng mắt lại rơm rớm. Hắn lại đưa muỗng sang đây: “Uống rồi phun cũng được, dù sao cũng tốt hơn không nuốt miếng nào.”

Trong mắt Thụy nương hơi phiếm hồng, vội vàng đưa lọ qua: “Đúng vậy.”

Diệp Ngưng Hoan thấp đầu, lại miễn cưỡng uống mấy ngụm, cuối cùng cũng đè nén không phun ra, đầu đau nhức, trước mắt lần lượt tối đen.

Sở Hạo cầm chén giao cho Thụy nương, nói: “Mấy người này không được, gọi mấy người lúc trước hầu hạ nàng lại đây.”

Ánh mắt Thụy nương sáng lên, bà gật đầu liên tục: “Đi, sai người tới đây đi.” Bà liếc Diệp Ngưng Hoan, nói với Sở Hạo: “Nhạc An Thọ đến đây...”

Gần đây bên ngoài cũng lộn xộn ghê gớm, Nhạc An Thọ lại đích thân chạy tới gọi người, phỏng chừng là Hoàng thượng cũng không nhận được lâu, chỉ là Diệp Ngưng Hoan hoàn toàn không biết điều này.

Sở Hạo ồ một tiếng, lại nhét Diệp Ngưng Hoan vào trong chăn lần nữa, nhìn nàng một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đợi Sở Hạo đi ra ngoài rồi, Thụy nương tự mình cầm chén ngồi bên cạnh Diệp Ngưng Hoan, cắn răng nói: “Ta chưa bao giờ thấy điện hạ ăn nói khềp nép như vậy, nếu cô thật giày vò ngài ấy ruột gan đứt từng khúc, cũng đừng trách ta...”

Diệp Ngưng Hoan nói: “Thụy cô cô, ta muốn ăn mơ chua.”

Lời của nàng khiến Thụy nương nghẹn họng, bà nhìn nhìn một lúc lâu vẫn không phản ứng kịp. Diệp Ngưng Hoan nói: “Dạ dày ta rất khó chịu, muốn kích thích khẩu vị một chút.”

“Biết rồi, để khi nào Đông Anh đến thì mang lại đây cho cô.” Thụy nương nhìn Diệp Ngưng Hoan, có chút lưỡng lự: “Điện hạ nói với cô cái gì? Sao lại muốn kích thích khẩu vị?”

“Sương Lăng còn sống.” Diệp Ngưng Hoan rũ mắt.

Thụy nương không lên tiếng nữa, chỉ bình tĩnh nhìn sắc mặt của nàng. Sương Lăng còn sống, đây quả nhiên là kim đan kéo dài mạng sống của nàng.

Nhưng mà làm khó điện hạ...

Sau này, sợ cũng phải dây dưa như vậy, đợi khi nào hẳn từ bỏ ý định này thì thôi!

Trong tấm sương người quỳ đầy đất, da mặt Sở Hạo căng cứng, hẳn nhìn đồ vật bày trên bàn trang điểm mà sững sờ. Không thấy Diệp Ngưng Hoan!

Dưới mắt một đống người, cứ vậy mà biến mất!

Mấy ngày trước Nhạc An Thọ đến Nam Uyển tìm hẳn, trong cung gấp rút triệu hẳn không thể không đi, mãi đến lúc vừa rồi Thụy nương vội vã tới báo tin: Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng đều không thấy, hai người cùng nhau chạy.

Thụy nương nghiêng răng nghiêng lợi lòng nóng như lửa đốt, điện hạ vốn chịu uất ức hết thảy, đáng tiếc Diệp Ngưng Hoan kia gian xảo quá mức, còn có Lục Sương Lăng, quả thật chính là một đôi cẩu nam nữ!

Đông Anh, Lục Vân bị đánh gục ở trong phòng, thủ pháp điểm huyết vừa thấy đã biết là Lục Sương Lăng làm! Bởi vì gắng sức không đều mà còn run rẩy, là kết quả thương thế hẳn chưa lành.

Tiểu tử thối kia nói vậy đã sớm tình, vẫn cứ giả vờ. Nay đợi đến cơ hội này, điện hạ bị mọi việc vây hãm, mà Nam Uyển này lại hoang vắng.

Trên bàn bày mấy bộ xiêm y của Diệp Ngưng Hoan, có vẻ ngay ngắn, vừa nhìn đã biết không phải bị ép buộc mà chạy.

Thấy sắc mặt Sở Hạo đen kịt, Thụy nương càng đau xót, hai chân mềm nhũn quỳ xuống: “Điện hạ, là ta không để ý, nô tì đáng chết!”

Bà vạn lần không nghĩ tới, Diệp Ngưng Hoan vào lúc này vẫn còn lòng dạ muốn chạy trốn. Điện hạ vì cho nàng hi vọng sống tiếp mà nuốt hết mọi buồn khổ về mình. Dù là như thế, Diệp Ngưng Hoan vẫn không vừa lòng, không cùng Lục Sương Lăng kia phiêu bạt thì không thể!

Sở Hạo nhìn quần áo trên bàn, trên cùng là một bộ váy thêu hoa mờ, tay áo rộng, rìa thêu lông cáo. Bộ y phục này là của Diệp Ngưng Hoan, Sở Hạo nhận ra được.

Nàng sợ lạnh, lúc trước còn chưa tới Hưng Thành nàng đã mang mấy bộ xiêm y dày này ra mặc. Trên đường có lần nào quần bộ áo choàng này ở trong xe, hẳn còn cười nhạo nàng quần như bánh ú. Nàng lại trơ mặt ra chỉ vào hoa văn bên trên mà nói, nào có cái bánh ú tinh xảo mỹ miều như vậy?

Nàng đã đi rồi, bộ y phục đẹp đẽ thế này tất nhiên là không dùng được, vậy còn hẳn thì sao?

Ánh mắt Sở Hạo cũng phiếm đỏ, bên môi lại nở một nụ cười vô cùng kỳ dị. Hắn tiến lên mấy bước, cầm bộ y phục lên xé, trâm ngọc cài tóc dính trong đó leng keng rớt ra, đập vào lòng hắn, đau nhức từng cơn.

Trong đó có một đôi hoa tai dính tua rua, lúc trước nàng đeo đôi hoa tai này, xinh đẹp câu hồn xiết bao, mỗi một món đồ đều là kỷ niệm!

Sở Hạo nhìn chằm chằm hoa tai dính tua rua kim tuyến mà ngẩn người. Đột nhiên nhìn thấy chút màu máu, hắn cúi người nhặt lên, thấy hai bên nhuộm màu đỏ tươi, quả nhiên là máu!

Là chạy gấp ga gấp gáp, không kịp tháo xuống nên kiên quyết kéo ra, rách cả lỗ tai?

Nàng sợ nhất là hấn kéo lỗ tai nàng, níu mấy cái đã xin khoan dung không ngừng, làm như thập đại khổ hình cũng không bằng. Nay bản thân lại dám ra tay như vậy?

Sở Hạo bình tĩnh đến gần như khủng bố, hấn nắm hoa tai, lật những món Diệp Ngưng Hoan để lại một cách tường tận.

Thụy nương đau xót, bà nhịn không được mà nói: “Trước đó nô tì sai người lòng bất kỹ càng, từ đầu đến cuối không đến nửa canh giờ, quanh đây đều là hoàng uyển, thông báo với xung quanh, nói vậy bọn họ đi không xa!”

Giọng bà thấp dần, bà nhìn thấy cây trâm cài tóc trong tay Sở Hạo. Cũng là của Diệp Ngưng Hoan, song nhận ngậm ngọc trai xanh biếc, bên cạnh còn rơi vãi một đồng mơ chua, dính khắp nơi, ngay cả gương trang điểm bên cạnh cũng dính một chút.

Sở Hạo nhìn chăm chăm một lát, đột nhiên hỏi Thụy nương: “Diệp Ngưng Hoan hai ngày này có ra ngoài đi dạo không?” Giọng nói như bị cối xay hung hăng nghiền nát, cứng nhắc dọa người.

Thụy nương sợ run một lúc lâu mới nói: “Không có, chỉ có hôm qua trời ấm áp một chút, nàng ra ngoài đi dạo một lát, nhưng cũng có người đi theo.”

Sở Hạo dán mắt vào cây trâm, ngón tay nắm chặt, cây trâm kia biến dạng méo mó ở trong tay hấn, mỏ chim sắc bén đâm vào da thịt hấn, màu đỏ tươi trên ngón tay như ẩn như hiện. Thụy nương sốt ruột, bất chấp mọi thứ mà kéo tay hấn: “Điện hạ cẩn thận...”

Sở Hạo đột nhiên ném đồ xuống xoay người bước đi, Thụy nương suýt nữa bị hấn đẩy ngã, mặt trắng bệch hô to: “Điện hạ, điện hạ!”

Thấy đuổi theo không kịp, bà gấp đến độ gào lên ở cửa: “Lạc Hoa, Trương Phàm, Lâm Tịnh... Các người đâu rồi? Nhanh đi theo điện hạ!”

Sở Hạo vọt tới chuồng ngựa, huýt một tiếng, con ngựa của hắn từ trong chuồng thông thả đi ra. Hắn tung người lên ngựa, kéo dây cương thẳng hướng về phía cửa sau.

Diệp Ngưng Hoan không phải chạy trốn, nàng bị người ta uy hiếp.

Người uy hiếp nàng, đúng là cái người lừa gạt Lục Sương Lăng phải từ quan! Người này, vẫn luôn ẩn náu bên cạnh hắn. Người nọ tìm ra cơ hội tốt nhất, hắn ở trong cung bện đối phó với Hoàng thượng, hắn phải xử lý mấy chuyện về phiên của mình. Hắn trước sau đều nóng nảy, mà hắn lúc này, lại đúng lúc sinh hiềm khích với Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng.

Tìm được cơ hội tốt nhất rồi, cố ý bày bố trận thế nghi binh, làm ra dấu hiệu giả tạo rằng hai người bọn họ bỏ trốn, hắn lại hồn nhiên chẳng hay biết gì. Hắn thật đúng là đồ ngu xuẩn nhất!

Trên sườn núi gió lạnh thấu xương, tháng hai đến, xuân đã sớm bắt đầu, hoa dại chui từ dưới đất lên, thời tiết ấm còn chút lạnh. Bãi săn này đã lâu không nghênh đón khách quý hoàng thất, không có vó ngựa đạp lên, cảnh tượng cờ quạt phấp phới, cảnh sắc cũng không bởi vì khách quý không tới mà hoang vu, dãy núi như sóng, rừng cây vẫn y nguyên.

Dòng nước pha lẫn băng vỡ đang lúc ca hát vui vẻ, ánh trăng ban đêm như ẩn như hiện, phản chiếu trên dòng suối nhỏ như con người.

Diệp Ngưng Hoan tựa lưng vào một gốc cây tùng già, bị Lâm Tịnh kéo đi rất lâu, mệt mỏi yếu ớt.

Giương mắt nhìn Lâm Tịnh, nàng ta mặc một bộ trang phục bao hết người, tóc búi rất gọn gàng. Chỉ thấy trên mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng yêu kiều kia, chạy suốt con đường này mà không thở mạnh, thể lực tốt thật!

Diệp Ngưng Hoan đã sớm biết thân thủ của nàng ta, vừa rồi lại được mở rộng tầm mắt.

Ra tay như điện, Lục Vân và Đông Anh căn bản chưa thấy người đã ngã gục. Tiếp theo ném cho nàng một bộ quần áo, giọng nói mang ý cười: “Muốn cứu mạng Sương Lăng thì ngoan ngoãn đi theo ta.”

Giọng nói hoàn toàn không có uy hiếp nhưng lại đầy sát khí.

Diệp Ngưng Hoan vuốt ve mái tóc rối bời của mình, cố sức làm cho giọng nói trở nên bình tĩnh: “Lục Sương Lăng ở đâu?”

Lâm Tịnh hất mày nhìn nàng mỉm cười: “Người gặp cái gì, dù sao người cũng sẽ gặp hẳn.”

Diệp Ngưng Hoan nở một nụ cười khổ: “Cần gì mang chúng ta tới nơi xa như vậy để làm thịt.”

Lâm Tịnh cười cười, sít lại gần nhìn kỹ dung mạo của nàng: “Chỉ có ở đây mới có thể té chết không phải sao? Chết ở nơi khác, ngộ nhờ người ta phát hiện, chẳng phải là phiền toái sao?”

Diệp Ngưng Hoan nhìn Lâm Tịnh, các nàng đều là thuở nhỏ cùng chịu khổ, cùng nhau sợ hãi dưới tầng âm u nhất, cùng lo toan cuộc sống ngày mai. Lâm Tịnh còn chịu khổ nhiều hơn nàng, nàng ta đi theo Ảnh Nguyệt Môn học công phu, luyện được kỹ năng đầy mình. Làm hết thấy những thứ này, là vì thân phận các nàng đều hèn mọn, đành phải như thế mới có vượt qua được.

Mọi người đều có theo đuổi của mình, Diệp Ngưng Hoan biết rõ. Chẳng qua là, nàng ta nhìn nét mặt của Diệp Ngưng Hoan, rõ ràng như là tiền đồ của nàng ta đều bị Diệp Ngưng Hoan làm lỡ.

Lâm Tịnh quan sát nàng: “Cần gì phải không cam lòng như vậy? Lục Sương Lăng vừa nghe được tin tức của người thì liền chạy tới. Nay ta thành toàn cho các người, người phải cảm tạ ta mới phải.”

Nàng ta véo lỗ tai Diệp Ngưng Hoan, nơi đó có một lỗ thủng nho nhỏ, là Diệp Ngưng Hoan lúc thay quần áo không cẩn thận bị thương. Vốn máu đã đông lại, nàng ta véo như vậy, nhất thời lỗ tai Diệp Ngưng Hoan lại chảy máu. Thấy Diệp Ngưng Hoan đau đến mức nhú máu lại, Lâm Tịnh càng khoái chí.

Diệp Ngưng Hoan nói: “Sương Lăng bỏ chức chạy đi, là người lừa gạt huynh ấy? Nếu người cảm thấy ta cản trở người, nhưng Sương Lăng không oán không thù với người, vì sao người hại huynh ấy?”

“Hắn chết rồi, ta mới có thể trở thành đệ nhất cao thủ bên người Vương gia, trở thành người thân cận nhất bên cạnh ngài ấy, không phải sao?” Lâm Tịnh nở nụ cười, “Đừng nói người không có tư tình với hắn, bằng không sao lại cùng đi với ta? Diệp Ngưng Hoan, đừng có dây dưa nữa, người vừa ra khỏi cửa, Vương gia còn có thể có lòng với người sao?”

Diệp Ngưng Hoan thở dài một hơi, đổ ky! Nàng ta ghen tị Lục Sương Lăng vào sinh ra tử với Vương gia, ghen tị Diệp Ngưng Hoan có thể vào phủ, ghen tị hết thảy người thân cận bên cạnh Vương gia, thật sự là đồ điên!

Nàng ta tìm được được thời cơ tốt nhất, Sở Hạo sinh hiềm khích với bọn họ. Sương Lăng mới biết được tin tức không lâu, lại còn liên quan tới Diệp Ngưng Hoan, nếu Sở Hạo không mở miệng, căn bản cũng không ai dám nói cho Sương Lăng, vì thế Lâm Tịnh liền mượn cơ hội này, muốn một mẻ hốt gọn bọn họ. Sương Lăng lại còn dưỡng thương ở Nam Uyển, thật sự là đủ xui xẻo!

Diệp Ngưng Hoan nghĩ tới rất nhiều kiểu chết, có khi sợ tới mức mình bị rút gân, chỉ là không ngờ sẽ có một ngày chết trong tay kẻ điên.

Lâm Tịnh không nhanh không chậm rút tay lại: “Người giống như chúng ta, không có thân phận, không có chỗ nào dựa vào, cũng chỉ xứng làm đồ

chơi và quân cờ. Thứ người nên hưởng thụ cũng đã hưởng thụ xong, bây giờ đến lượt ta.”

Lâm Tịnh chậm rãi lắc cổ tay, lạnh lùng nói: “Hôm nay không phải phiên trực của ta, ta không có thời giờ hầu hạ, người chạy không may liên quan đến ta. Cho dù nhất thời không tìm thấy ta thì cũng có thể tùy tiện bịa một cái lý do cho có lệ. Ta chưa bao giờ nói xấu người một câu ở trước mặt Vương gia, chưa bao giờ bày ra chút sự ái mộ với ngài ấy. Nhưng mà, chờ người và Lục Sương Lăng chết rồi, ta sẽ khuyên giải ngài ấy. Không phải muốn gặp Lục Sương Lăng sao? Bây giờ ta mang người đi, để cho hai người các người đồng mệnh uyên ương.”

Lâm Tịnh nói xong thì lấy tay túm lấy, kéo nàng vào sâu trong sơn cốc, nụ cười càng thêm rực rỡ quyến rũ: “Lừa cái tên ngốc Lục Sương Lăng này dễ dàng cực kỳ, ta đồng ý với hãn sẽ giúp mang người đi, nay ta làm được đúng không? Chẳng qua là hai người các người vận khí không tốt, muốn vượt qua mồm núi này nhưng không ngờ lại xảy ra sơ xuất, cùng nhau ngã chết.”

Diệp Ngưng Hoan nhìn cái bộ dạng điên cuồng của nàng ta, còn ôm mộng xuân thu nữa chứ! Chỉ mong Sở Hạo không ngu xuẩn đến mức cho là nàng tự chạy, hoặc là nghĩ rằng nàng hợp mưu với Sương Lăng gì đó.

Nàng gần đây làm sao ăn mặc mấy bộ hoa phục mỹ sức, nàng cố ý ra vẻ phối hợp với Lâm Tịnh bày mấy bộ đồ ra. Sở Hạo sẽ nhìn ra chứ? Lúc trước Vân Tê Lam bày bộ dụng cụ uống trà hãn cũng nhìn ra được.

Chỉ là bây giờ, trong lòng hãn phiền muộn buồn bực không ngớt.

Nàng vẫn sống dở chết dở, vừa biết được Sương Lăng còn sống liền bắt đầu muốn bồi dưỡng cho tốt.

Sở Hạo trong lòng tất nhiên là cáu giận, cho dù nhìn ra thì thế nào? Cho dù bị người ta bức bách thì thế nào? Lâm Tịnh lấy Sương Lăng ra uy hiếp

nàng, nàng biết rõ cho dù chết cũng phải đến. Là nàng khiêu khích sự nhân nại của Sở Hạo, là nàng xáo trộn sự an bài của hắn, khiến hắn tức giận gần chết, bây giờ nàng lại hi vọng hắn tới cứu nàng!

Nàng thật đúng là khốn kiếp!

Đường núi khó đi, cành lá quất vào y phục Diệp Ngưng Hoan rách nát. Nàng không còn sức đánh trả, bị Lâm Tịnh kéo lên đỉnh núi, Diệp Ngưng Hoan liếc mắt nhìn Lâm Tịnh, thật muốn phun vào mặt nàng ta!

Chỉ có điều nàng không phun, Lâm Tịnh muốn cho nàng và Sương Lăng chết cũng phải mang tiếng oan, khiến Sở Hạo bị cảm sùng. Đến lúc đó không chừng sẽ cho bọn họ chết thành cái dạng gì.

Diệp Ngưng Hoan liếc nhìn thâm cốc bên cạnh, trong nháy mắt cũng nảy sinh ý nham hiểm có chết cũng phải kéo theo một người chịu tội thay, lửa cháy lan ra thiêu toàn thân.

Lâm Tịnh đang kéo nàng lên trên, Diệp Ngưng Hoan thấy đường đi càng ngày càng hẹp. Nơi này mấy năm không ai đến, thú dữ đã sớm tụ họp, thật là một nơi chôn thây tốt.

Diệp Ngưng Hoan lão đảo mấy bước, biết cơ hội tới rồi, nàng dùng hết khí lực toàn thân, đùng đầu một cái thật mạnh về phía trước.

Lâm Tịnh phản ứng cực kỳ nhanh, cú đánh úp đột ngột này làm Lâm Tịnh theo bản năng vịn người qua siết cổ Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan liều mạng, mượn thời gian nàng ta siết cổ, chân thoáng chốc cong lại một cách quỷ dị, quấn chặt lấy thắt lưng Lâm Tịnh.

Lâm Tịnh chột uồn ẻo, lại đẩy không ra. Nàng ta có thân thủ thế nào, đương nhiên biết đáp trả như thế nào, tay kia đánh một chưởng vào hông của Diệp Ngưng Hoan, lòng bàn tay dùng hết lực, Diệp Ngưng Hoan phun máu tươi. Dù là như thế, chân vẫn quấn chặt không thả, không cùng Lâm

Tịnh lăn xuống sườn núi thì không thể. Mềm sợ cứng, cứng chỉ sợ liều mạng!

Lâm Tịnh nổi giận, đánh nàng hai chưởng liên tiếp: “Diệp Ngưng Hoan, đừng ép ta giết người ở đây!”

Đang nói chuyện, gió lạnh phía sau chợt dao động, cuốn theo mùi máu nồng nặc.

Một con dao mỏng đặt trên cổ Lâm Tịnh, giọng khàn yếu ớt của Sương Lăng truyền tới: “Buông nàng ấy ra.”

Chương 17

Nam buồn thành gò hoang

Nét mặt Lâm Tịnh thoáng chốc trở nên sừng sốt, hiển nhiên nàng ta không ngờ rằng Sương Lăng sẽ xuất hiện vào lúc này: “Người... Người... Người lại...”

Diệp Ngưng Hoan giương mắt, nhìn thấy Sương Lăng ở phía sau Lâm Tịnh, vừa mừng vừa sợ vừa đau. Cả người hẳn đều là vết thương, trong bóng đêm mặt thảm như tờ giấy nát. Tên khốn kiếp Lâm Tịnh này nhất định là lừa Sương Lăng xong thì muốn diệt khẩu.

Lâm Tịnh hơi định thần lại, làm bộ thu tay. Đột nhiên cổ xoay một vòng, trong nháy mắt đã thoát khỏi thanh kiếm, tiếp theo liền vạn lấy cánh tay Diệp Ngưng Hoan vượt lên thân kiếm của Sương Lăng.

Gương mặt trắng bệch của Sương Lăng thoáng chốc tái xanh, hẳn theo bản năng lui lại.

Cơ hội chớp qua rồi biến mất, Lâm Tịnh lật bàn tay lại, mặc dù thắt lưng bị chân Diệp Ngưng Hoan quấn lấy, tay lại thoải mái, giống như lượn vòng. Sương Lăng vốn bị thương nặng, căn bản khó có thể ngăn cản, lại phải chú ý Diệp Ngưng Hoan, thân mình lao đảo mấy bước, cắm đầu vào trong cốc.

Diệp Ngưng Hoan thấy thế, đôi mắt như muốn nứt ra, mỗi lần gặp Sương Lăng thời gian đều rất ngắn ngủi, nhưng chỉ trong nháy mắt thế này cũng khiến nàng vạn tiễn xuyên tâm! Cổ họng nàng gào lên một tiếng như thú dữ, thân thể bùng nổ sự gan dạ mãnh liệt lúc gần chết.

Hai chân bện lại như rắn, cả người đều treo trên người Lâm Tịnh, hai tay liều mạng lấy đầu đập vào, vẻ dữ tợn kia giống như nữ quỷ.

Cái gọi là người không muốn sống sẽ đáng sợ hơn ba phần, Lâm Tịnh chỉ cảm thấy thắt lưng đau không chịu nổi, đánh lên đầu Diệp Ngưng Hoan một chưởng, hai mắt Diệp Ngưng Hoan rỉ máu, choáng váng hoa mắt, tiếp theo Lâm Tịnh liền gập lấy chân nàng, xương cốt Diệp Ngưng Hoan nhất thời đau như muốn nứt ra, không tự chủ được định buông ra.

“Muốn diệt khẩu ở đây sao?” Một giọng nói xa xăm truyền tới.

Lâm Tịnh cả kinh thoáng chốc không động đậy, đôi mắt như là thấy quỷ.

“Diệt hạ...”

Sở Hạo mặc áo đen như mực, nhưng sâu thẳm hơn cả y phục của hắn là con người của hắn.

Hắn chậm rãi thong thả đi lên, như là đi tản bộ, nhưng mỗi một bước đều như đập vào sâu trong lòng Lâm Tịnh.

Diệp Ngưng Hoan như bị điên rồi, làm sao còn nghe được gì, một lòng chỉ muốn liều mạng với Lâm Tịnh. Thấy Lâm Tịnh dừng tay, thân thể nàng chột hướng về phía trước đụng một cái, hai tay cào vào mắt Lâm Tịnh, nàng đụng vào Lâm Tịnh, thân thể hai người chột mất thăng bằng, cùng nhau lật mình về hướng sơn cốc.

Lâm Tịnh mất khống chế, đồng thời một cước đá văng Diệp Ngưng Hoan, nhảy lướt qua, đập một phát rồi nhảy lên. Bóng đen chột lóe, Diệp Ngưng Hoan rơi vào trong lòng Sở Hạo.

Lâm Tịnh không chạy, cách khoảng cách vài bước, dễ nhận thấy nàng ta chưa phục hồi tinh thần lại từ cơn kinh hãi trước đó, vẫn dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Sở Hạo. Sở Hạo nhìn lướt qua Diệp Ngưng Hoan, hai mắt nàng đã lờ mờ, mới vừa rồi đã hao hết khí lực vốn có, một khi trút ra hết thì bất tỉnh nhân sự.

Hắn đặt Diệp Ngưng Hoan dưới tàng cây, chậm rãi đứng dậy nhìn Lâm Tịnh: “Người không chạy sao? Qua mỏm núi này chính là Nguyên Thương. Nếu hai người bọn họ bỏ trốn, cũng không nên đi đường này sao?”

Trong mắt hắn có châm biếm, có khinh thường, nhưng không hề hoảng sợ. Lại có thể tìm đến, mà còn nhanh như vậy! Hắn không phải nên ở trong cung sao?

Lâm Tịnh nhìn Sở Hạo, trong mắt xẹt qua một chút đau đớn: “À ta là vì Sương Lăng mới đến. Điện hạ không hiểu sao?”

Sở Hạo nở nụ cười quỷ dị: “Là người bỏ thuốc cho Sương Lăng, làm cho hắn ngủ mơ bất tỉnh. Người là Thập Sát của Ảnh Nguyệt Môn, thủ đoạn giang hồ dùng không bao giờ hết, đại phu bình thường không nhìn ra manh mối. Lợi dụng thời gian ta phiền muộn nhiều chuyện, lại sinh hiềm khích với Sương Lăng mà không để ý tới hắn, đảo lộn quấy nhiễu ở chỗ của ta. Người thật to gan nhỉ!”

Lâm Tịnh trầm mặc không nói.

Sở Hạo lạnh lùng nói: “Lúc người tìm Lưu Hưng tới hỏi, người sợ không thể gạt được nên muốn làm như vậy sao?”

Sở Hạo nhìn nàng ta: “Mười lăm tháng giêng cả nhà vui mừng, Sương Lăng đi vắng, Lục phủ khá yên tĩnh. Vào lúc này, Lưu Hưng nhận được một phong thư, lại không biết người truyền tin là ai, mà lá thư kia cũng không tìm được.”

Sở Hạo cười: “Ta đoán là, trong lá thư kia sẽ nói, Đông Lâm Vương muốn bỏ rơi Diệp Ngưng Hoan, lừa gạt nàng xuất kinh muốn mạng của nàng, để cho Sương Lăng nhanh chóng đi cứu người! Lục Sương Lăng xem nội dung, lại liên hệ đến lời nhắn trước đó của Lục Vân, liền tin tám chín phần. Vì thế Sương Lăng tức giận, tất nhiên hận ta. Sương Lăng này làm việc thẳng thắn, nếu hắn căm hận, đương nhiên không chịu làm tiếp chức quan

này mà bỏ trốn, càng muốn liều lĩnh xuất kinh truy tìm. Thử là người viết nhi?”

“Trong lòng ả ta cũng không có điện hạ, dù chuyện xảy ra điện hạ đã sớm rõ ràng.” Vẻ mặt Lâm Tịnh lộ ra vẻ bình tĩnh kỳ dị, “Cho đến bây giờ, ả ta vẫn là vì Sương Lăng mà không ngại liều chết, bọn họ mới là tình thâm với nhau.”

“Liên quan gì tới người?” Sở Hạo nhìn nàng ta chăm chăm, “Nể tình người thay ta lao lực, ta cho người chết minh bạch. Người không tự mình kết thúc, phải chờ ta động thủ sao?”

Lâm Tịnh nở nụ cười, liếc ra sau hẳn cũng không thấy người đi theo, sơn dã trống trải, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng thú rống.

Mắt nàng ta đắm nước, vẻ mặt trở nên bình tĩnh: “Nô tì trung thành và tận tâm với điện hạ, điện hạ nay lại muốn giết ta?”

“Trung thành và tận tâm? Đừng có làm ta buồn nôn.” Sở Hạo nở một nụ cười nhạt, như là nghe được một câu chuyện cười vớ vẩn.

“Nếu điện hạ khinh thường ta, cần gì phải mang ta hồi kinh chứ?” Lâm Tịnh mang theo một tia hi vọng cuối cùng nhìn hẳn, đầu ngón tay run lên, như là bị một cái chày lớn hung hăng đánh vào đầu, lão đảo muốn ngã.

“Công cụ. Người có tư chất tự nhiên hơn người, được La Cơ ưu ái, công lực mượn khoét cốt kéo gân mà đột nhiên tăng mạnh. Người đã đi con đường này rồi thì phải biết tác dụng của người chỉ có như thế. Người cược mạng sống đổi lấy tiền đồ, ta tự cho người tiền đồ. Nhưng mà khi người đã vô dụng thì không thể giữ người lại.”

Sở Hạo vừa nhắc ngón tay, tay áo Lâm Tịnh đột nhiên run lên, bắn ra một dải lụa mềm. Lụa như con rắn đỏ, vừa mãnh liệt vừa mềm mại, thân thể nàng ta trong nháy mắt liền di chuyển, như có ma quỷ. Dưới đáy tuyệt vọng

chính là điên cuồng, lúc này trong đầu nàng ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là hủy diệt. Người này chưa bao giờ để nàng ta vào trong mắt, vậy nàng ta cũng không cần thiết cố chấp nữa.

Nàng ta không ngờ hẳn lại có thể tìm đến, nếu hết thấy đều đã không còn, không chiếm được, vậy thì hủy diệt!

Sở Hạo lật cổ tay vòng qua, di chuyển như thỏ chạy, thi triển như ưng mổ, lựa mềm bị hẳn quán ở cánh tay, uốn lượn từng tắc như bay. Lâm Tịnh kinh hãi, nàng ta biết Sở Hạo từng ở Phất Đài Tự, chỉ nói là vì thân thể không tốt ra ngoài dưỡng bệnh, lại không ngờ rằng, hẳn lại có thủ đoạn như thế.

Nàng ta là thân truyền đệ tử của La Cơ, lại luyện được thuật kéo gân. Sở Hạo lá ngọc cành vàng thế này, không biết học được kỹ năng như vậy từ đâu?

Cao thủ so chiêu thì không thể có chút phân tâm. Lâm Tịnh khẽ giật mình, Sở Hạo đã kề sát lại đây, ra tay tàn nhẫn, hướng về phía thắt lưng nàng ta bổ một nhát. Lúc hai người đối chọi trực tiếp, chiêu thức của Lâm Tịnh thì xảo diệu, Sở Hạo thì sắc bén, Lâm Tịnh không may may chiếm được thế thượng phong.

Lâm Tịnh đúng là càng đánh càng chột dạ, hối hận bản thân không nên khiêu khích vị trước mắt này. Nàng ta lại tránh được một chiêu đầy nguy hiểm, không còn lòng dạ nào dây dưa nữa, khuỷu tay liền lật lên, thân mình vòng qua cực kỳ uyển chuyển, chân căng ra, lưỡi dao sắc bén gào thét bắn về phía Diệp Ngưng Hoan dưới tàng cây.

Nàng ta là sát thủ, muốn thắng thì phải đoạt mạng, đương nhiên không chỗ nào không cần, động tác cực kỳ bí mật, lúc Sở Hạo phát giác thì dao đã bắn ra, đón lấy thì đã không kịp. Hẳn xoay người qua, ngăn cản đường bay của lưỡi dao. Lâm Tịnh mắt sắc, con dao kia có nội lực ở bên trong, nếu ghim

trúng hấn thì cũng sẽ xuyên thấu qua, tiếp tục đâm vào đầu Diệp Ngưng Hoan, tính toán của nàng ta cũng không thể xảy ra sai sót!

Con dao kia quả nhiên đâm vào cơ thể, mang theo chút uy lực còn sót lại, đôi môi Sở Hạo nổi lên màu đỏ khác thường. Hấn mạnh mẽ vận lực, con dao kia tiếp tục phá thân thể mà ra. Uy lực của con dao chưa dứt, khiến hấn lùi lại mấy bước, lại thật sự làm cho con dao ghim vào vai hấn, đã đâm sâu vào trong cơ thể, ngay cả chuôi cũng không nhìn thấy!

Nét mặt Lâm Tịnh co giật: “Như vậy người cũng cứu? Ắ ta rốt cuộc có cái gì tốt?”

Sở Hạo không thay đổi sắc mặt, làm như không đau. Thừa dịp thân hình như quỷ, hấn tiến thẳng về phía nàng ta. Lâm Tịnh vội vàng tránh ra sau, đường núi nhỏ hẹp, nàng ta một cước đạp lên rìa mất thăng bằng, nhoáng một cái Sở Hạo nắm được cơ hội, lấy tay túm lấy, chế trụ vai nàng ta, không để cho nàng ta ngã xuống.

Tiếp theo chân nhanh như điện, đá thẳng vào đầu gối nàng ta, một tiếng vang giòn tan, xương cốt gãy. Lâm Tịnh đau nhức, theo bản năng hai tay muốn quăn lấy, Sở Hạo không hề thua kém, ngón tay vòng qua, như là mười ngón quăn lấy nhau, móc qua tay, nhất thời năm ngón tay đều gãy.

Tay đứt ruột xót, Lâm Tịnh nhin không được mà gào lên thảm thiết. Động tác Sở Hạo cực nhanh, cánh tay vung ra khỏi tay áo, tiếng xương gãy không dứt. Thoáng chốc Lâm Tịnh xụi lơ, giống như Sương Lãng mềm nhũn thành một đồng ngày đó. Nhưng không cùng một dạng, lúc ấy Sở Hạo gặp Sương Lãng vốn mang theo cơn thịnh nộ ở bên trong. Nay đối với nàng ta thì hoàn toàn không có, dường như trước mắt là lá héo cành khô tàn úa, không đáng để hấn tức giận oán trách, hấn chẳng qua là muốn nghiền thành mảnh vụn.

Mặt Lâm Tịnh không còn chút máu, lại không thể động đậy, đau nhức toàn thân, không thua gì mùi vị khoét cốt lúc ấy.

Nàng ta phun ra máu tươi: “Người... Người lại có thể...”

“Ta giao thiệp với giang hồ, nếu ngay cả bản thân cũng không bảo đảm thì sao dám dùng các người?” Sở Hạo níu cổ áo nàng ta, xách nàng ta đứng dậy, cầm đầu vai nàng ta, nhìn thấy vẻ sợ hãi xẹt qua trong đôi mắt nàng ta, “Lục Sương Lăng đâu?”

Lâm Tịnh nhắm mắt thở hỗn hển, rắc một tiếng, xương bả vai nát nhừ, nàng ta nhất thời đổ sụp. Cổ họng rời rời, đau đớn làm cho nước mắt nàng ta ứa ra, đôi mắt không tự chủ được mà liếc vào trong sơn cốc.

Sở Hạo buông lỏng tay, ném nàng ta xuống đất. Nàng ta lại phun ra hai ngụm máu, cười khê: “Lúc ấy người mang ta đi, không phải bởi vì ta có công... công phu tốt... Là...”

Trên đường núi mơ hồ có vài cái đèn bão loáng thoáng chạy đến, cùng với tiếng gọi âm ỉ liên tiếp.

Sở Hạo như là có hứng thú nói chuyện phiếm: “Lúc ấy người vội vàng tự tiến cử với ta, nếu không đáp ứng, không dám đảm bảo sẽ hỏng việc. Dù sao điều kiện của người không tệ, đi theo ta cũng có chỗ hữu dụng. Tham lam là chuyện tốt, nhưng mà có vài thứ, nếu ta không cho, người có tham cũng không được.”

Mấy tên thị vệ vọt lại đây, thấy tình cảnh này thì đều sợ run.

“Xuống dưới xem xét cho kỹ, nhìn xem Lục Sương Lăng đã chết hay chưa.” Sở Hạo cũng không quay đầu lại phân phó, nhìn Lâm Tịnh nói, “Nơi này là người tìm ra, nay tự người hưởng thụ đi.”

Lâm Tịnh cũng không động đậy, nước mắt pha lẫn máu chảy xuống. Nàng ta nhắm mắt, bên môi xẹt qua một nụ cười thảm. Lòng tham kia. Nếu nàng ta quý trọng bản thân đau khổ tránh xa hết thấy, liệu có phải sẽ không giống vậy không?

Sở Hạo xoay người đi về phía Diệp Ngưng Hoan, trái tim vẫn treo lơ lửng kia lúc này mới bắt đầu run rẩy hỗn loạn. Đó là uy lực nghĩ lại mà sợ, lúc tới rồi thì như lửa đốt không biết là mùi vị gì, là cây kim ghim ở trong lòng, đâm sâu vào từng chút một, rỉ ra từng giọt máu, chảy khắp tứ chi. Vào lúc đó trong suy nghĩ chỉ có một, nguyện lấy tất cả của ta, đổi lấy bình an của nàng.

Sở Hạo bế Diệp Ngưng Hoan lên, mềm nhũn như xương cốt đã bị hủy. Hắn sờ sờ gương mặt tái mét của nàng, đầu ngón tay run bần bật.

Hắn đã nhìn ra, hắn tìm được rồi!

Mấy ngày nay ít đi ra ngoài, sao lại lục lọi y phục? Nếp gấp vẫn rất rõ ràng, căn bản không tính mặc, lại cứ bày ra trên bàn, làm như đang ra hiệu cho hắn. Nàng đang kéo dài thời gian, cho mình cơ hội tranh thủ lưu lại tin tức.

Nhìn nàng quần trên người Lâm Tịnh như rắn, cái bộ dạng người đàn bà chanh chua kia lại hiện ra hết.

Làm cho hắn tức thì nghĩ tới lúc mới quen nàng.

Hắn từng hoài nghi nàng từng học công phu, nàng biện bạch nói đây chẳng qua là tự ý dung nhập các loại tư thái thành vũ đạo, nàng đã nói như vậy: nô tì chỉ là hoá thành hình chim muông, khác hình người trăm bước, từ đó thêm bước sửa đổi.

Cũng là lần đó, nàng chỉ nhìn vài người đánh quyền ngoài cửa sổ đã sáng chế ra bước nhảy. Về uyển chuyển mềm mại đáng yêu kia khiến lòng hắn

sôi trào. Mới đầu chỉ cho là nhất thời hứng thú, nào biết thật sự không thể buông ra.

Về sau lúc đến Dư Triệu, nàng ở trong núi cầm hoa trên tay, làm cho chim chóc bay tới kiếm. Trong gió nàng tươi cười như hoa, in dấu trong lòng hãn, cùng cực cả đời cũng không buông tay!

Từng thứ tích tụ, lại bị một chút ức chế mà hiện hết ra. Tình sâu đậm không oán trách, nay hãn đã hiểu ra. Bại dưới tay Sương Lăng thì thua rồi, hãn thiếu mười năm đồng cam cộng khổ kia, không có mười hai năm dưỡng dục, hãn biết.

Mặt trời dần dần nhô lên, từ nơi này có thể nhìn thấy núi non trùng điệp xa xa, từng đỉnh núi cao chót vót vươn thẳng lên trời.

Sở Hạo tựa vào ghế dựa lớn bên giường, ánh sáng rõ ràng, không khí dường như cũng trong lành mà ổn định. Diệp Ngưng Hoan nằm nghiêng, có thể nhìn thấy vài sợi lông tơ vương trên trán nàng, cứ như vậy mà ẩn núp trên da thịt nàng. Hãn không khỏi đưa tay qua phui, xúc cảm mềm mại đến cực điểm, chợt thấy tĩnh lặng vô cùng.

Nàng còn đang hô hấp đều đặn, lẳng lặng ngủ, nhìn nàng cũng rất thoải mái. Bất giác ngay cả đường nét của nàng cũng trở nên dịu dàng động lòng người.

Thụy nương lặng lẽ tiến vào, đổi trà nguội trong phòng, lại thêm khăn, nước ấm mới. Bà thấy Sở Hạo tựa vào ghế, hai tay đan lại, thần sắc yên tĩnh. Cặp mắt kia vẫn tập trung ở đầu giường, làm như không muốn bỏ qua từng chút một của người đang ngủ kia. Thụy nương lẳng lặng nhìn hãn một lát, lén lút lui ra ngoài, đỏ cả mắt.

Bộ dáng hãn như vậy, làm cho Thụy nương bỗng nhiên nghĩ tới Phát Đài Tự mười mấy năm trước. Hãn đứng ở trong tuyết, nhìn con chim sẻ nhảy nhót trên cành mai, vẻ mặt chuyên chú. Bà nhìn dáng vẻ của hãn, cười hỏi

hắn, con chim sẻ này có gì đẹp để nhìn? Trong mắt hắn ánh lên, hắn khẽ nói: “Thụy nương, ta sẽ giống như nó.”

Khi đó Thụy nương rất kinh ngạc, hắn khắc sâu tình cảm trong hoàng thất, cha hiền mẹ yêu không gì không có. Là con phượng cháu rồng, người có số mạng như hắn cũng không nhiều lắm. Sao lại so sánh với con chim tầm thường nơi sơn dã này?

Lúc ấy, bà chỉ coi là lời nói hoang đường của một đứa trẻ, hắn đang là một đứa con nít ngây ngô, nhìn thấy chim chóc nhảy nhót tự tại, khó tránh khỏi sinh ra ý nghĩ kỳ lạ trong lòng. Vì thế bà liền cười nói, điện hạ thân thể quý giá, hưởng bao nhiêu ơn phúc, một con chim sẻ làm sao có thể so sánh được?

Nét mặt hắn vô cùng chăm chú, đảo mắt nhìn bà nói, nhưng chịu nổi sương tuyết giá lạnh, biết lần tránh chim ưng tự bảo vệ mình. Đây chẳng phải là điều phụ hoàng mẫu hậu mong đợi sao?

Năm ấy, hắn chỉ mới tám tuổi!

Nay hắn nhìn Diệp Ngưng Hoan như vậy, như nhìn thấy đám chim chóc nhảy nhót tự do, mang theo hi vọng và trông chờ, mang theo thích thú và bình thản.

Đối với Thụy nương mà nói, Sở Hạo không chỉ là chủ tử, mà càng như người thân. Lúc này thấy hắn như vậy, không có u sầu, thêm vài phần cởi mở, nhưng lại khiến cho lòng bà đau như bị cát trăm ngàn đao.

Làm sao cầu được thứ nhỏ nhoi gì giữa đa nghi ngờ vực, hắn vẫn đều rất rõ. Dù có bao nhiêu sợ hãi che đậy, cũng không thể ngăn cản hoa mai nở trong lòng hắn. Chỉ là đóa hoa này, cuối cùng cũng không muốn vì hắn mà thi triển hết vẻ đẹp của mình!

Diệp Ngưng Hoan bị một cơn đau nhức giầy vò mà tỉnh lại, đối với nàng mà nói đau đớn sớm đã không còn xa lạ. Bất luận là ở Nhã Nhạc Cư hay là ở Tịnh Viên, đau đớn đều gắn bó làm bạn với nàng, dường như không đau chết đi sống lại thì không thể chứng minh bản thân còn ở nhân thế.

Nàng mở mắt, bị ánh sáng rọi vào không thể không nhắm mắt lại. Thích ứng một hồi mới mở ra, chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, ánh sáng đã khép lại, bị một thân hình che chắn.

Thấy rõ mặt mày, Diệp Ngưng Hoan có chút hoảng hồn, là Sở Hạo!

Thứ nàng bất ngờ cũng không phải là hấn lại có thể đứng lúc tìm thấy nàng như thế, mà là ánh mắt lúc này của hấn. Giống như lần bị thương ở núi Phong Duyệt, bị hấn nhặt trở về.

Nàng đau đến cứu tử nhất sinh, tỉnh lại liền thấy ánh mắt gợn sóng không sợ hãi của hấn.

Về sau trải qua rất nhiều chuyện, ở nhà trọ đường Nguyên Thương, ánh mắt hấn là lạnh lẽo. Nàng không dựa theo sự an bài của hấn, đi ngược tuyến đường của hấn, hấn nghi ngờ nàng và Sương Lăng tư tình chưa dứt, khi đó ánh mắt của hấn tối đen dọa người, giống như tình cảm gì đều không xuyên qua được cặp mắt kia, tất cả sự liêu lĩnh hoặc là vẻ lo lắng chẳng qua chỉ là biểu hiện trên da mặt, bên trong hấn vĩnh viễn sẽ không bị người ta nhìn thấy. Hấn ép buộc nàng, nàng lại vắn trật tay, hấn cũng không buông tay, ngắt véo toàn thân nàng, hấn nói, Sương Lăng chết rồi!

Khi đó thái độ của hấn đã rõ ràng, hấn là chủ tử của nàng, đời này đều là như thế. Cho dù hấn không cần, nàng cũng đừng hòng mơ tưởng tự do. Nàng chỉ có thể nhát nừ ở bên người hấn, nhào thành một vũng bùn, mặc hấn giẫm lên.

Rồi sau đó, nàng bệnh tật, hấn lại nói cho nàng, Sương Lăng còn sống. Tại một khắc kia, trái tim của nàng bị sự nhượng bộ đau khổ của hấn dập nát.

Khiến cho nàng hồ thẹn là, nàng không chỉ bởi vì Sương Lăng còn sống mà vui sướng khuây khoả, cũng bởi vì tấm lòng của hắn mà thấy bi ai. Nàng cho rằng tình cảm của hắn chỉ vừa đủ, kỳ thật còn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng!

Lúc này đôi mắt ấy vẫn tối đen, phủ một tầng đỏ, làm như mỗi một, nhưng sự khuây khoả dưới đáy mắt rục rờ như thế, không chút nào che giấu. Hắn ngồi ở bên giường, cúi người xuống nhìn nàng gần như vậy, hai mắt nhìn nhau, ý cười dễ dàng xâm nhập vào sâu trong đôi mắt hắn, nhọn nhọn như một cơn sóng, khiến cho lòng của nàng run theo.

Hơi thở của hắn rất nhẹ, không đợi nàng mở miệng hắn đã tiến lại gần hơn, đôi môi cứ như vậy mà giằng co với nàng.

Diệp Ngưng Hoan ban đầu vẫn hôn mê, giống như không tìm thấy tay chân ở nơi nào. Hắn cứ thế mà hôn lại đây, làm cho đầu nàng như bị điện giật, thân thể như phiêu tán khắp nơi, giống một đường thẳng, nhanh chóng truyền lên thân thể nàng lần nữa. Nàng không khỏi run rẩy, tay giật giật mấy cái, muốn nâng lên lại không được.

Còn nhớ lúc trước nàng tìm được đường sống trong chỗ chết, tình lại không lâu hắn không nói hai lời đã ấn vết thương nàng càng thêm đau. Căn miệng nàng chảy máu, rốt cuộc không nhịn được mà khóc ở trước mặt hắn một hồi. Lúc này hắn gần như vậy, nàng lại không có những suy nghĩ lung tung này, chỉ vì động tác của hắn vô cùng dịu dàng. Hóa ra giữa bọn họ đã tích lũy được nhiều kỷ niệm như vậy!

Hắn không cắn nàng, không quấn lấy nàng, thậm chí không hề dùng sức quá mức đi giày vò nàng, nàng chỉ cảm thấy mềm nhũn, lát sau trở nên có chút nóng bỏng, thân thể bất giác lui lại.

Sở Hạo theo thói quen tính đưa tay vỗ về vành tai của nàng, nhưng lúc chạm vào thì đột nhiên ngừng lại. Tai nàng bị thương, chỗ đeo hoa tai của

nàng để lại một lỗ thủng nho nhỏ. Ngón tay hần gập lại bên tai nàng, lại từ từ mở ra, hơi vuốt ve hai gò má, làm như an ủi.

Sở Hạo thả môi nàng ra: “Sương Lăng còn sống, nàng có thể yên tâm.” Câu đầu tiên nói với nàng, đúng là điều này! Nàng hơi mở to mắt, bất giác rơi lệ.

Giọng hần hơi khàn, hiển nhiên đã lâu không mở miệng nói chuyện. Nàng kinh ngạc nhìn hần, há mồm, cổ họng lại khô khốc, sững sờ không bật thành tiếng được. Cổ họng đau rát, đúng rồi, nàng nhớ lại, lúc nàng và Lâm Tịnh giằng co, Lâm Tịnh chường nàng mấy cái. Xong đời, sẽ không phế rồi chứ? Vốn đã nửa tàn, nay lại thành câm điếc.

Hần nhìn nàng, khoe miệng cong lên: “Uống nước đi.” Nói xong, hần thò tay lấy chén, cũng tự mình uống một ngụm, không đợi nàng phản ứng kịp thì lại gục đầu xuống.

Diệp Ngưng Hoan choáng váng, không tự chủ được mà rơm rớm nước mắt, cổ họng ẩm ướt của nàng cũng ướt cả mắt nàng.

Sở Hạo lấy nước trong chén dứt cho nàng, nàng nuốt có chút khó khăn, đau chết khiếp, rên rỉ như là chiếc rương xé gió mà bay, cuốn theo mọi thứ khiến nàng hoảng sợ.

Diệp Ngưng Hoan kinh ngạc và hoảng hốt. Nàng rất muốn hỏi hần một vấn đề quan trọng: Nàng để lại tin tức là không sai, chẳng qua nàng không biết bản thân bị đem đi nơi nào, hần rốt cuộc làm sao tìm được nàng?

Hần thuận tay đặt chén ở đầu giường, sờ sờ mặt nàng: “Ngủ tiếp đi. Không sao đâu, ta ở đây.”

“Không sao đâu, ta ở đây”, là một loại tri kỷ, khiến nàng cảm thấy an toàn. Nàng thở dài, giãn mày ra, nhắm hai mắt lại.

Buổi trưa Thụy nương lại vào đây một chuyến, vừa đi vào đã thấy Sở Hạo đang ngồi ở bên cạnh bàn tự mình ăn cơm. Thụy nương hoảng hồn, suýt nữa thì làm đổ hết đồ vật trong tay xuống.

Mấy ngày nay, bà đúng giờ đổi nước ấm, xiêm y, cơm nước cùng với thuốc, Sở Hạo chưa có ngày nào ăn uống đàng hoàng. Thụy nương hiểu hẳn, dù là đau lòng đến luống cuống nhưng cũng không khuyên, chỉ lặng lẽ ra vào, rồi lại bưng thức ăn nguội ra, đổi thành món mới. Lúc này thấy hẳn tự giác như vậy, khước mắt Thụy nương ươn ướt, bà vội vàng đưa đồ qua.

“Đây là chàng nghịch hãm nhân sâm vừa mới làm, hay là dùng cái này đi.” Thụy nương nhìn hẳn, gầy gò, vẻ mặt lại yên bình. mấy ngày qua hẳn đều như thế, thần thái an nhàn không nói một lời, nhưng ngay cả sự nóng nảy lúc trước cũng không còn.

Hắn sống ở thâm cung, biết rõ thủ đoạn của nữ nhân và hoạn quan, tuy rằng không bị đám con cháu tôn thất kia lừa gạt phá hỏng, nhưng chung quy vẫn được nuôi dạy một cách cẩn thận, mà cái tính nóng nảy kia nói đến là đến.

Đoan Xương Phò mã Viên Tổ là anh rể của hẳn, Thái hậu sinh ba trai hai gái, trưởng nữ Đoan Xương Công chúa gả cho Viên Tổ làm vợ. Viên gia cũng là công thần khai quốc, Tiên đế gia năm đó gặp cụt ông Viên gia cũng phải cho vài phần thể diện.

Ba năm trước, Sở Hạo nam chinh trở về. Hoàng thượng thưởng thần tử có công, cho ban thưởng yến tiệc trong cung, Hộ quốc công Vương Tường có công nam chinh, Nam Phong Vương Sở Nguyên cùng tất cả hoàng thân quốc thích quyền thần đều dự tiệc. Viên Tổ kia uống mấy chén, vui đùa mấy câu cùng Sở Hạo, nào ngờ nói năng có vài phần khó nghe.

Sở Hạo giận, xúc bàn ở trên điện, ném thẳng mâm về phía mặt Viên Tổ. Đợi mọi người phản ứng kịp xông lên can ngăn thì Viên Tổ đã bị Sở Hạo đánh cho không bò dậy nổi, nằm ở nhà chường nửa tháng.

Việc này phở xá trong kinh đều nghe thấy, Đoan Xương Công chúa tức giận đến tuyệt thực, Sở Hạo mà không tới nhà xin lỗi thì không bằng lòng bỏ qua. Hoàng thượng và Thái hậu đều không nén được giận, Hoàng thượng muốn Sở Hạo đi trấn an, Sở Hạo căn bản không đếm xỉa tới, chạy thẳng tới bãi săn thả con chim ưng của hắn. Cuối cùng Hoàng thượng đành phải tự mình đi phủ Công chúa, lúc này mới xong việc.

Sở Hạo đắc tội người có công như vậy, không chỉ khiến Hoàng thượng khó xử mà còn làm Thụy nương lo lắng cho hắn. Hắn chẳng ngó ngàng gì tới cái tính khí làm càn của mình, sau này trong triều không người tương trợ thì nửa bước cũng khó đi.

Lúc Thụy nương định thần lại, Sở Hạo đã ăn hết món hầm, lấy trà súc miệng nói: “Nàng ấy mới tỉnh, một lát nữa bà cho gọi Thường Thế Hữu đến xem, xem có cần đổi thuốc không.”

Chả trách chịu ăn uống, hóa ra là vị trên giường kia tỉnh rồi. Diệp Ngưng Hoan kỳ thật bị thương không nặng, là do trước đó bản thân nàng yếu ớt thôi. Mà vết thương của Sở Hạo thật khiến cho người ta sợ hãi, Lâm Tịnh là loại thân thủ nào, đó cũng không phải là chút xô xát nhỏ lần trước của Diệp Ngưng Hoan.

Tay phải của hắn nay đừng nói là giường cung kéo cương, bưng chén trà cũng phải nhọc nhằn, Thường Thế Hữu nói, nếu muốn khỏi, ít nhất cũng phải nửa năm.

Thụy nương lau lau khóe mắt, lại không dám hỏi vết thương của hắn, nói: “Là ta không tận tâm, điện hạ...”

“Được rồi.” Sở Hạo ném khăn nói: “Đã sớm không nên giữ Lâm Tịnh lại, thấy nàng ta công phu tốt muốn giữ lại dùng mấy năm, vậy mà thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt.”

“Nàng ta đã sớm chết ở trên núi, người đi xem hôm kia đã trở lại rồi.” Thụy nương nói.

“Dù sao vẫn là người Ảnh Nguyệt Môn, còn lại cái gì thì cho Vân Tê Lam đưa trở về.” Sở Hạo cúi đầu nói.

“Hôm qua trong kinh báo lại, Phùng Xương Tiến đã chết.” Thụy nương nhỏ giọng nói.

Phùng Xương Tiến là bị Hoàng thượng làm cho tức chết, hoặc là nói, Phùng Xương Tiến dùng cái mạng này để bức Hoàng thượng.

Tuy lão ta là em họ của vị Hoàng hậu đầu tiên, ông ngoại của Vĩnh Thành Vương, nhưng người này thực tế cũng không muốn dính đến tôn thất. Năm đó khi chị họ lão ta gả cho Tiên đế, lão còn nhỏ tuổi, chuyện Phùng gia còn chưa tới phiên lão làm chủ, hưởng hồ khi đó Tiên đế còn chưa xưng đế.

Về sau con gái gả cho Thái tử quá cố, lại thật là bị Tiên đế bức bách. Phùng Xương Tiến cả đời chưa từng mưu kế cho vị Thái tử này, cũng bởi vì như thế mới có thể tồn tại sau khi Thái tử quá cố chết, bày con đoạt thế, lại không bị đương kim Thánh thượng kiêng dè. Lão ta biết rõ nguy hiểm khi các đảng tranh đấu với nhau nên đã sớm ẩn lui, đóng cửa từ chối tiếp khách, không cho con cháu ra làm quan, không bám víu nhà cao cửa rộng để lập quan hệ thông gia.

Cả nhà Phùng thị có công lao vì Tiên đế, một mình Phùng Xương Tiến vẫn mưu hơn người, được Tiên đế yêu mến. Lão lại là một người viết thư pháp có tiếng của Cẩm triều, bia mộ thần công thánh đức của Tiên đế là chữ viết tay của lão. Lão túc trí đa mưu lại có thao lược. Bởi vì lão là người khôn khéo, tầm nhìn xa trông rộng, biết rõ nay là thời cuộc nào và những tai hại dính dáng đến tôn thất, cho nên năm đó, lão hết sức từ chối hôn sự với Thái tử quá cố. Tiếc rằng cuối cùng lão chỉ là thần tử, Tiên đế mở miệng lão

không thể nào cự tuyệt, đành phải khiêm tốn làm người, vì tránh phân tranh để bảo toàn vinh hoa.

Trong đám con cháu đông đúc của Tiên đế, nhiều người có thể xuất chinh thiện chiến, người có thể mưu kế cũng nhiều. Nay chư phương phân đất phong hầu đều có quyền thế, dưới gối đương kim Thánh thượng không có con trai, khó tránh khỏi sinh lòng kiêu kỳ. Lo lắng năm đó của lão nay đã thành sự thật, Vĩnh Thành Vương bỏ mình ở phương khác, lão không thể nào chứng minh mình trong sạch.

Hoàng thượng buộc lão và Đông Lâm Vương lập quan hệ thông gia để tự bảo vệ mình, lão không thể không đáp ứng, lại bởi vì lão đã vào tuổi xế chiều, bao nhiêu sợ hãi dồn nén trong trái tim. Thấy con cháu khó yên lòng, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đấu của hoàng tộc. Lão đã gần đất xa trời, lúc này sao lại chịu được nỗi lo lắng hoảng loạn như vậy? Thánh chỉ Hoàng thượng đã hạ, muốn lật mình, cũng chỉ có thể dâng cái mạng già của lão.

Sở Hạo đã sớm biết, Hoàng thượng quá mức nóng vội, muốn mượn cơ hội bức Phùng thị quay về triều đình cho hấn sử dụng. Thật ra cũng không phải Hoàng thượng quá nóng vội, mà là tình huống bắc phiên càng ngày càng ác liệt.

Sau khi Giám Hành Viện bắc phiên tìm được Vĩnh Thành Vương thì sinh lòng e ngại, muốn lặng lẽ tiễn đưa Vĩnh Thành Vương. Nhưng Giám Hành Viện bắc phiên luôn hữu danh vô thực, cũng nằm dưới sự theo dõi của chư thần bắc phiên.

Không kịp tiễn người, Sở Chính Việt ở phương bắc thu được tin tức thì tức thì nổi giận, cho là người của Giám Hành Viện bắc phiên nghịch tội trộm người, muốn hãm hại hấn, không nói hai lời đã tự mình dẫn người đến chặn, Vĩnh Thành Vương tự sát vào lúc đó.

Sở Chính Việt trối người của Giám Hành Viện lại, tính cả thi thể Vĩnh Thành Vương cùng đưa về triều đình, sau đó cũng không giải thích, lập tức đóng cửa ải Thanh Mã giao với Lữ Tùng, Đông Lâm lại, từ chối không cho bất kỳ quan viên nào của Giám Hành Viện đến đây. Loại hành vi này, rõ ràng là muốn làm chúa một cõi.

Đây hết thấy cũng đều như Sở Hạo đoán trước, đứa cháu này tuy rằng hẳn chưa từng gặp mặt, nhưng mà hành động đã rõ, Sở Chính Việt tuyệt đối là một chủ nhân thô bạo dứt hoát.

Hắn có ý mưu phản hay không Sở Hạo không rõ, nhưng có một vài thứ Sở Hạo hiểu được. Hẳn một mình ở bắc phiên buôn bán với Ô Luân, hàng hóa xuống phía nam buôn bán đều phải đi qua Thanh Mã, tuyệt đối không phải là người hiền lành.

Chỉ cần mấy tin tức này đến tai Hoàng thượng, ông ta không giậm chân cũng không được. Thả Sở Hạo về phiên là việc khẩn cấp. Chẳng qua một khi Phùng Xương Tiến bên kia có gì thay đổi, Hoàng thượng sợ không khống chế được Sở Hạo mới có thể cho hắn mượn ba hộ lực của đông phiên, quyết định việc ổn định bắc phiên.

Làm như thế là muốn xem tổng quát toàn cục, không thể chỉ nhìn từng bước.

Sở Hạo biết rõ điểm này, đoán được lòng người, bất luận là phản ứng của Phùng gia hay mấy bước tiếp theo của Hoàng thượng, đều không ngoài dự đoán của hắn.

Cho nên hắn mới muốn an bài Diệp Ngưng Hoan trước, giữ nàng ở nhà, nếu một khi tới tình cảnh Hoàng thượng muốn Sở Hạo đi bình bắc phiên, Diệp Ngưng Hoan biết được, hoặc là lại muốn chạy, hoặc là bị Vương gia xách ở bên người.

Sở Hạo làm sao chịu cho nàng chạy, nhưng mang theo bên người như vậy, cũng không giống ngắm cảnh lần trước, không dám đảm bảo có chuyện gì không chu toàn. Như thế mới nghĩ đến nam phiên còn có chút nhà cửa đất đai, dứt khoát sang tên cho nàng, học cách quản lý trong nhà thế nào. Tương lai làm Vương phi thì cũng có thể một mình đảm đương một phía. Đã không có cảnh gió sương mưa tuyết gì, nói vậy nàng cũng sẽ không sinh lòng muốn tháo chạy. Lại dưới sự giám sát của Nam Phong Vương, tình cảm của Sở Nguyên và Sở Hạo không tệ, hưởng hồ đông phiên giúp với nam phiên, trong lâu đài xem ra cũng phải có ích lợi chung, tất nhiên phải giúp chiếu cố một chút.

Nào biết lại gặp phải quá nhiều chuyện rắc rối thế này.

Nói tới nói lui, người Sở Hạo không ngờ được, thậm chí là một đôi. Một người như kẻ thiên cận, mới nghe lời đồn đại đã ngã lòng tin Lục Sương Lăng, còn có một người mặt dày mày dạn, lúc tốt lúc xấu Diệp Ngưng Hoan!

Nghe Thụy nương nói xong, Sở Hạo cũng không ngoài ý muốn, chỉ liếc về hướng phòng ngủ: “Phùng Xương Tiến vừa chết, con trai của hắn giữ đạo hiếu ba năm. Cấm Thái xem trọng lễ hiếu, Hoàng thượng không thể buộc hắn ra làm quan.”

Thụy nương nói: “Thánh chỉ Hoàng thượng đã hạ, Phùng Xương Tiến đành phải mượn lễ hiếu mới có thể ngăn được con đường này. Trong lòng mọi người đều hiểu, hôn sự một khi kéo dài cho đến hạ về phiên thì hai cô quý nữ này cũng khó tiến vào Đông Lâm.”

Một khi Sở Hạo về phiên, không muốn nhận hai người này có cả đồng cách. Chỗ này cách Đông Lâm ngàn dặm xa xôi, trên đường các nàng có thể xảy ra chuyện, còn dám kiên quyết đưa đi thì đúng là kẻ điên.

Sở Hạo nhíu mày: “Hoàng thượng biết rõ, chỉ cần ta về đông phiên, triều đình đừng hòng sắp xếp hôn sự của ta.”

Thụy nương nói: “Trước đó điện hạ không có ý ăn thua, lại bị Hoàng thượng kiêng kỵ, cũng không có cách nào. Chỉ là lúc này, Hoàng thượng đích thân chọn lại kéo dài, sợ là... Kỳ thật, lúc trước Thái hậu chọn Cố gia, quả nhiên là muốn tốt cho điện hạ.”

Ánh mắt Sở Hạo hơi đông lại: “Nếu trong nhà cũng không được tự tại, ta đây cũng không có nơi để tự tại. Tốt cũng được xấu cũng thế, ngoài ra cũng chẳng có cách nào, chỉ là ta không muốn bị người ta bố trí.”

Hai họ đều tốt, hẳn thật đúng là cũng không tin, không có hai họ này thì cái gì hẳn nên làm đều bất thành? Hẳn là vì thế mới đi đường vòng, nhưng hẳn vui.

Thụy nương nói: “Như vậy đi bắc phiên sợ là không tránh khỏi.”

Sở Hạo nói: “Không sao, chỉ là đến lúc đó triều đình cũng phải phái binh đi theo, Vương Tường có quan hệ tốt với ta, Hoàng thượng nhất định sẽ không chỉ định hẳn, bất luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp mang Vương Kỳ theo. Nhưng mà ta thấy Hoàng thượng, tám phần còn phải chỉ định cái vị anh rể sốt ruột của ta đi theo!”

Vừa nghe lời này của Sở Hạo, Thụy nương nhấp miệng muốn cười lại không dám, đành phải khuyên: “Dù gì cũng là Phò mã của Đao Xương Công chúa, cho dù điện hạ không nhìn mặt mũi của hẳn thì cũng phải nhìn chút mặt mũi Công chúa chứ?”

Sở Hạo không lên tiếng, Thụy nương nhẹ giọng: “Ngài về đông phiên, chỉ sợ liều mạng với bắc phiên hai bên đều chịu thiệt, rõ ràng chính là tiêu hao. Người của Đông Lâm lục quận còn chẳng biết có mấy người chịu tận tâm, điện hạ đi, còn phải tưởng tận lo liệu từ đầu. Vừa không giống Nam Phong Vương thuở nhỏ theo Tiên đế gia tranh đấu giành thiên hạ, nhiều thủ hạ

trung thành đi theo, cũng không giống Bắc Hải Vương, có rất nhiều bộ hạ cũ từ đời trước. Đi như vậy, thật sự khiến cho người ta khó an lòng.”

“Đường là do người đi, Lục ca ca năm đó chẳng phải tự mình lo liệu, cũng chưa từng nhờ vào nhà mẹ, nhà vợ? Hắn bốn mươi tuổi mới có khởi sắc, ta đây giống chỗ nào?” Sở Hạo thuận miệng nói xong thì cố nén đau đớn mà giật giật bả vai, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, “Diệp Ngưng Hoan dưỡng thương ở chỗ này đi, cũng không cần phải nói gì cả. Đợi nàng khỏe rồi thì theo tâm nguyện cho nàng đi cùng Sương Lăng thôi. Sương Lăng từ quan ta cho phép rồi, muốn đi chỗ nào thì đi! Xa vào, cả đời này cũng đừng để ta gặp lại.”

Thụy nương nhìn hắn, kinh ngạc rồi rơi lệ, thảo nào hắn đã im lặng điềm tĩnh nhiều ngày như vậy, không biết đáy lòng đã trải qua bao nhiêu cơn sóng lớn.

Bà ghen ngào: “Điện hạ...”

Sở Hạo nở một nụ cười nhạt: “Khóc cái gì? Trong lòng nàng không có ta, ép buộc mãi cũng vô nghĩa. Thế diện hay không có thế diện thì cũng vậy, tùy nàng đi.”

Thụy nương cố nén nước mắt gật gật đầu, điện hạ không có thân phận này, nhưng trong vạn người cũng rất chói mắt, còn sợ không ai yêu sao?

Mấy ngày này, chung quy vẫn rất gian nan. Nàng sẽ theo hắn đến Phong Thanh Nguyệt Lăng.

Diệp Ngưng Hoan núp mặt ở trong, giọng nói loáng thoáng truyền đến, nàng nghe được rõ ràng!

Lúc này thật muốn thả, cho nàng tự do chân chính, thậm chí cũng thả Lục Sương Lăng. Nhưng lúc này, trong lòng nàng lại không hề thấy khuây khoả, ngoại trừ thẹn đau thì vẫn là thẹn đau.

Phùng Xương Tiến đã chết, hắn đã sớm đoán được, hắn biết kết quả sau khi Phùng Xương Tiến chết, cho nên hắn đến an bài nàng, nhưng nàng... Nàng lại cô phụ hảo ý của hắn.

Nàng có tầm nhìn hạn hẹp, nhìn không tới ba bước bên ngoài. Nàng ngu xuẩn, nàng cho Lâm Tịnh cơ hội một hòn đá ném hai chim! Lần nào nàng cũng đều như thế, tự cho là thông minh nhưng lại làm việc ngược. Nàng không có lần nào đoán trúng, cuối cùng lại đến cầu hắn giúp đỡ. Nàng căn bản chính là một kẻ ngược làm gì cũng sai, chỉ biết làm rồi lên!

Nghe thấy bên ngoài có âm thanh nhẹ nhàng thu dọn mâm chén, tiếp theo có tiếng bước chân chậm rãi tiến lại đây, Diệp Ngưng Hoan vội vàng nhắm mắt rụt mặt vào trong, nàng không còn mặt mũi gặp hắn.

Cảm giác được Sở Hạo ngồi xuống, đang sờ tóc của nàng. Nàng nhắm mắt, nước mắt giàn giụa. Rất lâu sau đó thì nghe thấy hắn lại đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài. Nàng lặng lẽ thò tay lên đầu, lại thấy bên gối đặt một món khác, là cây trầm đàn hương kia. Hoa văn đơn giản, hoa mai như có như không.

Sáng sớm ngày thứ hai nàng nhập phủ, hắn đi qua bên người nàng, cài cho nàng. Động tác cũng không dục dằng, mà tâm tình hắn lúc ấy hình như cũng không vui, nàng thậm chí không biết chuyện gì khiến hắn để ý. Nhưng thứ này, nàng quả thật là vẫn luôn giữ thật tốt. Không phải bởi vì Thái hậu thưởng, mà là bởi vì, trước sau gì đêm hôm đó cũng xem như là đêm tân hôn của nàng. Giống như một giấc mộng, hắn cài trầm mà thành toàn.

Cho dù chỉ là thiếp, nàng coi như cũng đã gả đi. Tốt cũng được, xấu cũng được.

Nàng đã gả đi thì không muốn lại tái giá.

“Ta đã gả đi làm vợ, hắn cũng không còn nhớ nhung gì nữa. Nếu hắn tới tìm ta thì cứ tới An Dương. Nếu hắn không tới tìm thì sống cuộc sống tiêu

dân, không ở nam phiên được quý chủ giúp đỡ, ta được tự do, hẳn cũng xem là như ý. Đừng tin mấy lời đồn đại, cũng đừng vướng bận gì nữa.”

Trong thư nàng viết cho Sương Lăng, là viết như thế này. Chỉ là bây giờ, nàng không còn mặt mũi nói cho Sở Hạo biết, cũng không có tư cách nói những thứ này với hắn.

Nàng chôn thật sâu ở trong chấn mà ghen ngào, đè sâu vào trong ngực.

Chương 18

Song nhận cùng về

Mùng mười tháng tư năm Chương Hợp thứ mười, là ngày Đông Lâm Vương Sở Hạo phụng chỉ về đông phiên.

Phùng Xương Tiến qua đời vào cuối tháng hai, con cháu Phùng thị theo lễ giữ đạo hiếu, hôn sự hoãn lại, sau lễ chí hiếu thì đưa con gái về đông phiên. Chương Hợp Đế Sở Lan cùng tôn thất cúng tế tông miếu xã tắc, lấy lễ nghi Tứ Phương Vương về phiên làm tiêu chuẩn.

Tam ti dẫn bách quan cung tiễn, triều đình sai phiêu kỵ Hồ Ky Bình hơn hai trăm người đi theo bảo vệ Đông Lâm Vương, quan đi theo giám sát là anh rể của Sở Hạo, Đao Xương Phò mã Viên Tố, cho đến An Phản thủ phủ Đông Lâm.

Hoàng thượng và Thái hậu tự mình đưa đến ngoài Vũ Xương Môn, đặc biệt là Thái hậu, khóc đến mức mắt như quả đào. Bà kéo tay Sở Hạo vạn lần không buông, mãi đến lúc thúc giục ba bốn hồi thì mới trở về loan giá.

Ưng Tập chỉ định nhóm công thần quan trọng đi theo về phiên, Đồng Tinh Hồ giữ chức phó thống lĩnh Hành Vụ Thuộc, chuyển công tác làm tam hộ đốc thống Đông Lâm; con trai Hàn Mai Hàn Đông Huy giữ chức cầm bút của Ngự Sử Đài, chuyển công tác làm giám sử Giám Hành Viện Đông Lâm; Cam Nhược giữ chức đề hiệu của Kinh Kỳ Doanh, chuyển công tác làm tổng trấn Nguyên Đô của Đông Lâm; em trai Vương Tường Vương Kỳ giữ chức nam tướng thủ thành cửa ải Nam Ly, chuyển công tác làm tướng thủ thành cửa ải Ô Tùng. Những người này đều đi theo Đông Lâm Vương về đông phiên.

Sở Hạo về phiên, nô tài ở Tịnh Viên, vương phủ phải đi theo có hơn trăm người, cộng thêm gia quyến bọn họ, nhân số càng thêm nhiều. Cộng thêm vài vị công thần cùng đi cũng phải dẫn theo một ít gia quyến và tôi tớ. Lại thêm các loại đồ đạc, xe ngựa, đi một chuyến có vẻ không có khả năng. Vì thế đầu tiên là một nhóm đi theo Vương gia, số còn lại thì từ từ di chuyển về phía đông.

Vì thế, hàng ngũ đông đúc như rồng nước, phía trước đã ra khỏi Vũ Xương Môn, phía đuôi còn ở chợ phía đông. Bởi vì Hoàng thượng muốn đích thân đưa tiễn, tất cả phố xá ven đường đều che kín, nhưng mà dân chúng không khỏi lén vịn cửa sổ nhìn xem, chỉ thấy cờ quạt tung bay, nghe thấy tiếng nhạc không ngừng, rồng bay phượng múa, cấm y thị vệ sôi sục, ngựa tốt xe cao, rất hùng vĩ.

Sở Hạo mặc áo bào tơ vàng mãng xà Đông Lâm Vương, màu tím đen, bốn móng vuốt thêu vàng như rồng bay, buộc quan tím ngọc, tua rua hai bên dài chừng thất lưng.

Mặt mày như họa, mắt như sao rơi. Bởi vì gầy gò nên cả người góc cạnh rõ ràng như đao vót, trong một gian xe rộng rãi to lớn như vậy, vẻ mặt hẳn có chút mệt mỏi.

Thụy nương bưng một bộ thường phục tiến vào, trong xe này cách bên ngoài hai gian, bên trong thuận tiện cho hẳn nghỉ ngơi, bên ngoài có thể làm chút chuyện thường vụ, gặp gỡ quan viên. Thái hậu lúc này đã tuyển chọn kỹ lưỡng một số nữ quan trong cung cho hẳn. Bà vốn rất không thích hẳn hoa liễu tung hoành như vậy, người nào cũng ném vào Tịnh Viên, nay mấy ngày này lại thấy hẳn chẳng hăng hái gì, nhưng bản thân vẫn sử dụng chiêu này để khiến hẳn thoải mái.

Đội ngũ đi theo lần này chừng sáu bảy trăm người, cuồn cuộn nhìn không thấy điểm cuối. Kỳ thật tôi tớ tạp dịch không nhiều như vậy, có không ít binh sĩ của Hồ Ky Bình giả trang thành tôi tớ xen lẫn trong đội ngũ. Lần tới

lúc gia quyến di chuyển, đi hai lần như vậy, phỏng chừng không đến cuối năm, hai ngàn phiêu kỵ của triều đình đều kéo đến đấy. Nhưng binh quyền trong tay Viên Tổ, Sở Hạo đoán một chút cũng không sai, Hoàng thượng khẳng khẳng phái vị anh rể có thù oán với Sở Hạo này đi.

Hoàng thượng dời ngày về phiên đến mừng mười tháng tư, đó là muốn cho Sở Hạo hợp với binh sĩ Đông Lâm đi bình bắc phiên, tốt nhất là có thể làm cho Sở Chính Việt về kinh. Nhưng không có thánh chỉ, không có mệnh lệnh triều đình điều binh rõ ràng.

Hai trăm người đi theo bảo vệ Đông Lâm Vương về đông phiên. Cứ như vậy, nếu thật có chuyện gì, người chịu oan ức đều là Sở Hạo gánh. Nếu kháng cự mà không chịu, chỉ sợ không được bao lâu thì đã tìm một người khác đến khai đao Đông Lâm Vương, mượn hấn chấn động tứ phương.

Chẳng qua đây là những chuyện sau này. Thụy nương cũng không lo lắng cho Sở Hạo về phương diện mưu đồ, bà quan tâm thân thể Sở Hạo.

Một tháng nay, Sở Hạo quả thật không có thời gian dưỡng thương. Hoàng thượng thỉnh thoảng triệu kiến, thương lượng công việc về phiên, danh sách thân tử đi theo, Sở Hạo không thể không tốn hơi thừa lời với Hoàng thượng.

Không có thời gian là thứ nhất, thứ hai là hấn căn bản không muốn điều trị cho tốt, cứ bình thường, qua loa như vậy, điểm này thật sự làm cho Thụy nương lo lắng. Thụy nương có thể thông suốt tấm lòng của Sở Hạo đối với Diệp Ngưng Hoan, nhưng người có thể lĩnh hội thì lại đem tâm tư dùm ở nơi khác.

Mùng một tháng tư, Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng đi rồi. Từ sau khi Diệp Ngưng Hoan tỉnh lại, ngày kể Sở Hạo liền trở về phủ, không đi qua Nam Uyển nữa.

Tất cả người trong vương phủ đều mang đi, bao gồm mấy người Lục Vân, chỉ còn lại những nô tài vốn ở Nam Uyển. Nhưng mà trước khi đi bà dặn mọi người, cứ để bọn họ sống ở đó, muốn cái gì thì cho cái đó, đừng phụ bạc bọn họ.

Thương tích của Diệp Ngưng Hoan không có gì, qua mấy ngày là tốt hơn. Lục Sương Lăng bị thương nặng hơn nàng, không chỉ bị Sở Hạo đánh đau một trận, hơn nữa sau khi hấn tỉnh thì lại bị Lâm Tịnh lừa gạt đến bãi săn thiếu chút nữa làm thịt.

Nếu không phải hấn là một người luyện võ nhiều năm, e rằng căn bản là không chịu đựng được.

Lục Sương Lăng dưỡng thương một tháng mới xuống giường được. Một tháng này đều là Diệp Ngưng Hoan chăm sóc cho hấn. Thụy nương nghe nô tài Nam Uyển báo lại xong thì nghĩ rằng hai người đó thành đôi, tức giận đến sùi bọt mép, hận không thể phái người chụp bao bố vào đánh hai người một trận cho bõ tức.

Chuyện này đương nhiên không thể nói cho Sở Hạo, may mà Sở Hạo cũng không hỏi đến, chỉ để ý chuyện của mình. Nhưng mà hấn không thể nhàn rỗi, một khi nhàn rỗi thì bắt đầu hoảng hốt. Rõ ràng có thương tích còn luôn uống rượu, trong cung không có tiệc nào là không đi. Vết thương của hấn vì vậy mà không khá lên được, cho tới bây giờ còn thường xuyên lở loét rỉ máu. Thụy nương cũng không khuyên được hấn, cứ khuyên thì hấn chỉ nói mình biết rồi, đừng cho bà để ý.

Tới mừng một tháng tư, Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng thu dọn chút nữ trang, rời khỏi Nam Uyển, cũng không biết đi đâu.

Thụy nương căn bản không muốn nhắc đến bọn họ, sau khi biết được thì một chữ cũng chưa nói. Nhưng bà hiểu, nếu Sở Hạo muốn biết thì đều có biện pháp.

Quả nhiên, cả đêm thán tư, Sở Hạo tự mình chạy đến đông nhị vào trong đình uống rượu, uống đến vết thương lại nứt ra.

Thụy nương đau lòng trốn ở trong phòng khóc lớn một trận, mắng Diệp Ngưng Hoan và Lục Sương Lăng hơn tám trăm lần.

Mấy người Đông Anh, Lục Vân nay cũng đi theo về đất phiên lần này. Các nàng vốn là nô tài của Đông Lâm Vương, tất nhiên là phải đi theo chủ tử.

Thụy nương vốn sợ Sở Hạo thấy các nàng ở trước mắt thì chán ốm, muốn lạng lẽ đuổi người đi, dù sao Sở Hạo ngày thường cũng không quen dùng các nàng, ai ngờ Sở Hạo cuối cùng lại không vứt bỏ. Sau khi Sở Hạo mang người về thì vẫn giữ lại Bích Đồng Viện nơi hẩn ở hầu hạ.

Nhưng không vứt đi, tất nhiên không phải vì họ là nô tài, mà là vì, các nàng từng hầu hạ Diệp Ngưng Hoan.

Thụy nương nhìn bộ dáng của hẩn thì đau lòng, cầm y phục đi qua, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, nếu cảm thấy không được tự nhiên, không bằng thay đổi xiêm y nghỉ một lát nhé? Qua núi Phong Duyệt, buổi tối sẽ tạm nghỉ ở hành cung phía đông.”

Sở Hạo tựa vào trên gối, mắt nửa khép nửa mở. Núi Phong Duyệt, nàng lúc trước là từ Huệ Hà một mạch vọt tới chân núi Phong Duyệt. Biện pháp này, ai có thể ngờ được chứ?

Khi đó tâm tình của hẩn là cảm thấy thích thú dạt dào, hẩn thích nàng lúc nào cũng yếu đuối, cực kỳ dối trá ra vẻ thẹn thùng, kỳ thật là bằng mặt không bằng lòng, ngầm sử dụng kế sách.

Hiếm khi có thú vị như thế, hẩn vốn định xử lý xong chuyện Vĩnh Thành Vương xong thì trêu chọc nàng một chút, xem một nữ nhân như nàng cầm mấy trăm lượng bạc có thể chạy đi đâu? Nhưng không ngờ rằng, nàng lại bị

người ta đâm vào trong ổ cổ, mạng chỉ còn lại một mẩu. Nếu không có hãn và Sương Lăng tới nhanh, chỉ sợ nửa mẩu cũng không vét nổi.

Về sau, hãn cố ý để nàng hầu rượu Cố Tĩnh Nam, kéo nàng vào trong ván cờ, xem nàng có sợ không. Nàng quả nhiên sợ, mà sợ thì lại bắt đầu chạy trốn. Nàng tức giận đến mức ẩu đả với hãn ở trong nước, hãn sợ sẽ bóp chết nàng thật, không dám sử dụng quá nhiều khí lực, nàng liền mượn thể nước đâm hãn một đao. Lần đó là bên vai trái, sớm đã ổn rồi.

Nay lại là vì nàng mà bị thương, thật là nghiêm trọng hơn rất nhiều, hãn cũng không muốn cho nó tốt.

Thật sự là đồ không có lương tâm, cứ như vậy mà rời khỏi.

Sương Lăng kia nhận được thư của Lâm Tịnh, không tiếc bỏ nhà vứt mạng đuổi theo. Diệp Ngưng Hoan bị Lâm Tịnh uy hiếp, biết rõ là chết cũng muốn đi. Còn phải khiến hãn giúp đỡ, hãn thật đúng là đi ngay. Khi đó, chẳng có gì quan trọng bằng an nguy của nàng.

Giống như lúc thấy nàng hôn ra máu, hãn như đầu hàng.

Về sau sẽ không còn thấy Diệp Ngưng Hoan nữa. Làm nụ hoa cười, chim đậu trên ngón tay, biến ảo các tư thái múa lượn, mỗi một bước đều động lòng người. Nàng học cách làm cho nhan sắc xinh đẹp trong mười hai năm, nhưng cũng có thể quản chuyện nhà, là loại hiền thê bên ba với nữ quyến, tìm hiểu những tin tức có thể dùng. Tửu lượng rất tốt, uống chung với nàng tuyệt đối không nhàm chán. Nghe thấy nhã danh của hãn, liền đặt mấy câu nói khảm vào tim hãn.

Không còn gặp nữa!

Đầu tháng năm, đội ngũ Sở Hạo đến Đồng Xuyên Hưng Thành. Phần lớn đội hộ quân và một vài tạp dịch đều ở ngoài thành, Sở Hạo chỉ dẫn chút thị

vệ tôi tớ cùng quan viên đi vào. Lần này Hưng Thành Vương biết có nhiều người, trước đó đã thu dọn biệt uyển của vương phủ rồi.

Xa cách mấy tháng, hai chú cháu lại gặp, không thể thiếu tiệc rượu. Tết Đoan Ngọ hôm đó, Hưng Thành Vương lại mời Sở Hạo đến vương phủ, cùng nhau ăn bánh ú chơi hội.

Yến tiệc được tổ chức ở trung viện vương phủ, ngay dịp đầu hạ, đủ loại hoa rực rỡ. Hưng Thành Vương ham thích đá lạ, hồ sen trong vườn có mấy tảng đá vuông xanh được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, rải trên đường, tôn lên ánh đèn sáng chói, phản chiếu lục bình giữa sóng nước như ngọc lục bảo.

Yến tiệc bắt đầu từ giữa trưa, đầu tiên là dựng đài hát hí khúc, diễn vài tiết mục, tiếp theo đó là xiếc ảo thuật, ca múa liên tiếp nhau, không hề vắng vẻ. Cùng dự tiệc, ngoại trừ Hưng Thành Vương ra thì còn có tất cả thân thích của Hưng Thành Vương, cha vợ của Hưng Thành Vương đương nhiên cũng ở bên cạnh.

Sở Hạo uống không ít rượu, nhưng không có men say. Nhìn khách khứa đầy tiệc, lúc ẩn lúc hiện, một chút tâm tình cũng không có. Một mình ngồi im lặng trên bữa tiệc, hồn đã sớm lay động không còn bóng dáng.

Đến buổi tối, một đám thân thích lần lượt tản đi. Hưng Thành Vương rất hăng hái, lôi kéo Sở Hạo không cho hẳn trở về, dời yến tiệc từ trong vườn đến phòng khách, lại cho người thêm rượu, cũng gọi mấy nhạc công trong phủ mới mua đến, làm một khúc cổ nhạc hợp tấu đàn sáo đầy phô trương.

Sở Hạo cảm thấy trở về cũng không thú vị, cùng uống rượu cũng không sao, đơn giản cho người đối chén lớn, tiếp tục uống. Sở Chính Viễn mới bồi mấy chén thì trên mặt đã phấm hồng, ngay cả ánh mắt đều có chút mê ly.

Hắn cười chống bàn: “Thập Cửu thúc quả nhiên có tửu lượng rất tốt, cháu không chịu nổi, để cháu đi uống chén trà trước rồi lại đến bồi.”

Sở Hạo liếc hăn một cái: “Đi đi, nhưng đừng mượn cố chạy thoát.”

Sở Chính Viễn cười sảng sặc, xua tay: “Không dám, không dám...”, rồi chỉ vào nhạc công nói: “Các người lại tấu một khúc đi...”

Nói xong, hăn lão đảo để nha hoàn giúp đỡ đẩy cửa hông đi ra ngoài.

Khúc Phong Thương U hoài cổ, khiến cho trong lòng Sở Hạo có hơi phiền muộn. Uống rượu cho vui, nhưng không có đối thủ, thật sự là không thú vị.

Hăn nhìn phòng khách trống trải, dưới đèn bờ ao ngoài cửa nổi sóng, có hình bóng từ trên mái hiên đổ xuống. Hăn vẫn xuất thần, đột nhiên có một luồng vải từ mái hiên lao xuống, tiếp theo đó là một bóng người mượn vải múa thẳng đến bên cạnh đài nước.

Hăn khẽ giật mình, ngón tay nhất thời mất lực, cái chén vỡ ra, rượu kia vẩy đầy tay hăn.

Là khúc nhạc gì, hăn đã không còn nghe được. Cái bóng bay vọt múa vòng kia, đánh vào trái tim của hăn, khiến tiết tấu hăn nghe được đều do trái tim mình gõ vang.

Ngay cả ảo tưởng cũng xuất hiện sao? Thân ảnh ấy quen thuộc như thế, vải lượn quanh quần xà nhà tung bay rung động, lụa dài mấy trượng trên cánh tay nàng uốn lượn như linh xà, thu phóng có biết bao tự nhiên, mà thân ảnh của nàng phảng phất như tiên bay. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài có vẻ đen tối, đèn ở hành lang chớp tắt, đèn sao dọc theo đài nước lập lòe, làm tăng thêm vẻ dịu dàng lưu luyến.

Hăn thật sự uống nhiều rồi sao? Vì sao người này nhảy... Nhìn thế nào mà giống Diệp Ngưng Hoan quá!

Sở Hạo chậm rãi đứng dậy, từng bước đi về phía cửa. Nàng điềm nhẹ mũi chân, mượn vải cuốn lấy một gốc cây hợp hoan bên cạnh, vọt lên giữa

không trung, rung động bèo trôi lững lờ trên mặt nước gợn sóng, tư thế lượn vòng lướt nước.

Sở Hạo chậm rãi xuống bậc thềm hành lang, mấy bước này dài đằng đẵng như cả một đời, trong quá trình này nét mặt có thể nói là thiên biến vạn hóa.

Cuối cùng hắn bóp đốt ngón tay run rẩy rắc, sắc mặt tái mét mà hét to: “Diệp Ngưng Hoan!”

Giọng nói kia như bị nghiền nát trong tiếng tấu nhạc của nhạc công, mà người đang bay kia nhất thời đan chéo, loại bước nhảy đầy mạo hiểm này không chấp nhận được một chút sai sót, nàng vốn đã gắng sức nhảy vọt lên, lúc này run lên, nhất thời sa mỏng kia mất khống chế, thân mình nghiêng ngả đập về phía tảng đá lớn kia.

Sở Hạo như sớm đã đoán trước, nhảy mấy bước qua, lấy tay kéo sa mỏng lại, xé mấy dải lụa quấn trên cổ tay nàng, tránh cho mặt nàng đánh thẳng lên tảng đá.

Thân thể của nàng nhắm về phía hắn, hắn ôm chặn lại, xoay một vòng chiếu mặt nàng dưới ngọn đèn, mặt mày nhất thời rõ ràng.

Diệp Ngưng Hoan, ngoại trừ nàng còn có thể là ai?

Nàng mặc một bộ áo lụa chỉ bạc đính lông chim lấp lánh, nay dưới ánh đèn càng trở nên óng ánh. Búi kiểu hoa kế rườm rà, cây trâm đàn hương trên đầu kia như hợp thành một thể với mái tóc đen của nàng.

Gương mặt trắng trong thuần khiết không trang điểm, khi múa chỉ nhìn tư thái, không nên trang điểm quá đậm. Nàng óng ánh như vậy, thậm chí da dẻ còn hơi lóa lên dưới ánh đèn, mang theo vẻ mông lung, một đôi mắt to tròn trịa, hiển nhiên chưa định thần lại từ cơn kinh hãi không khống chế được mới vừa rồi kia.

Sở Hạo nhìn chăm chăm mặt nàng rất lâu, vẫn không thể tin được. Hắn đột nhiên kéo tay nàng lại nhìn, tay phải có vết thương rất sâu, giống như cắt lòng bàn tay thành hai nửa, chỗ rách này trị gần một năm, vẫn nhìn thấy ghê người! Sau đó lại trừng mắt nhìn nàng, không nói hai lời đã véo mặt nàng, giống như muốn thử xem có phải da thật hay không, véo nàng liên tiếp kêu đau: “Đau, đau quá!”

Thật là Diệp Ngưng Hoan, hắn nay mới dám xác nhận!

Hắn dùng lực ghì nàng vào trong ngực, con người co rút lại: “Nàng... Nàng sao... Nàng sao lại ở đây?”

Nghe thấy Sở Hạo kêu gào ở bên ngoài, Hưng Thành Vương Sở Chính Viễn cùng Hưng Thành Vương phi Từ thị đang đợi ở một bên lúc này mới vội vàng chạy ra, Từ thị xoay người nói: “Thập Cửu thúc chớ giận. Phu nhân mười ngày trước mới đến đây, lúc này mới...”

Nàng ta còn chưa dứt lời, Sở Hạo đã khiêng Diệp Ngưng Hoan như bao tải lên vai, cũng không quay đầu lại mà sải bước: “Hôm nay ta không đi, cho ta mượn Thụy Hoa Lô cả đêm nay.”

Từ thị sửng sốt, vừa định đuổi theo lại bị Sở Chính Viễn níu lấy, lắc đầu, bên môi nở nụ cười: “Để cho nhóm tiểu nha hoàn xa xa nghe truyền là được, không cần phải để ý đến bọn họ.”

Từ thị có chút lo lắng, nhưng thấy nét mặt kia của trượng phu thì nhất thời cũng cười cười. Nàng ta liếc mắt, Sở Chính Viễn kéo nàng ta, đưa tay khoát lên vai nàng ta.

Giữa bọn họ đã lâu không có động tác vô cùng thân thiết như vậy. Đã lâu rồi bọn họ không cùng đứng chung một chỗ, nhìn cùng một hướng.

Lúc trước Sở Hạo và Diệp Ngưng Hoan từ Yên Ninh hồi kinh, trở về lại đi ngang qua Đồng Xuyên. Từ thị đưa cho Diệp Ngưng Hoan một miếng ngọc

bội, là phương tiện để về sau liên lạc.

Hạ tuần tháng tư, Diệp Ngưng Hoan sai một thị vệ đưa tới, truyền ngọc bội vào cho nàng ta xem. Nàng ta không rõ là chuyện gì, vội vàng đưa nàng vào. Nàng nói cãi nhau với Vương gia, tức giận chạy đến đây trước.

Việc này nàng ta tất nhiên phải tìm trượng phu của mình thương lượng trước, Sở Hạo mừng mười tháng tư về phiên, đương nhiên cũng phải đi ngang qua đây. Dám nổi giận với Sở Hạo rồi bỏ chạy như vậy, nếu không phải vị này thật sự thiển cận thì đã nói lên Sở Hạo thật là đang sủng ái nàng.

Nếu người đã chạy tới đây, đương nhiên phải có biện pháp kéo lại.

Như thế, hai người liền bàn bạc chuyện này. Vốn là không dám cho nàng chạy tới đây nhảy nhót gì, dù sao nàng cũng là đồng đế của Đông Lâm Vương, xuất đầu lộ diện nhảy múa trước mặt người khác e là sẽ mất thể diện của Vương gia, đến lúc đó khuyên không được lại liên lụy đến bọn họ. Diệp Ngưng Hoan khăng khăng muốn nhảy, Từ thị suy đi nghĩ lại, đành phải để Sở Chính Viễn giữ Sở Hạo lại trước, thanh lọc người lẫn lộn trong vườn, cuối cùng ngay cả Sở Chính Viễn cũng phải tránh đi, thế này mới có thể vẹn cả đôi đường.

Lại nói tiếp, quan hệ của Từ thị và Hưng Thành Vương mấy năm qua cũng không tốt đẹp, trắc phi đặc thế, chuyện bên trong vương phủ nàng ta dần dần không thể nói rõ, hai người cũng không có chuyện gì phải cần cùng nhau làm. Nếu không có cảm tình ở chung của nàng ta và Diệp Ngưng Hoan trước đó, việc này cũng không tới phiên nàng ta thu xếp. Nay, lại là vì vậy mà có thể liên thủ với nhau.

Đôi khi ngẫm lại, vợ chồng ở chung, có khi thật không cần thiết phải nắm bắt, vẫn là tự do một chút thì tốt hơn. Những lời này, là lúc trước Diệp Ngưng Hoan nói với nàng ta.

Sở Hạo một đường khiêng Diệp Ngưng Hoan trở về Thụy Hoa Lâu, cũng bất kể nàng có khó chịu hay không. Nơi này trước đó hẳn từng ở mấy ngày, cho nên có vẻ quen thuộc. Người hầu ở Thụy Hoa Lâu thấy hẳn đi đứng vất vả như thế, không một ai dám lên tiếng, chỉ tùy hẳn sai bước đi lên lầu.

Sở Hạo ném thẳng nàng lên trên giường, ánh mắt kia như đốm lửa nhỏ đang bùng nổ, nhìn nàng chăm chăm đến mức mặt đỏ bừng không lên tiếng.

Bị hẳn đè sát, Diệp Ngưng Hoan sợ tới mức không tự chủ được mà lui về phía sau, nàng vừa có động tác tránh né, hẳn liền mạnh mẽ ép lại đây, kéo lấy cẳng chân nàng túm đến trước mặt.

Nàng bị hẳn kéo thiếu chút nữa nằm vật xuống, vừa vung tay muốn giãy giụa lại bị hẳn nhéo cằm. Bên trong ánh mắt kia như tích tụ sấm sét, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lên người nàng.

Diệp Ngưng Hoan miễn cưỡng nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Ta biết chàng lần này trở về là có chuyện phiền lòng. Ta là nữ nhân, không thể giúp gì, nhưng mà...”

“Bớt nói mấy lời vô dụng đi.” Tay Sở Hạo thêm vài phần lực, thật muốn bóp nàng thành mảnh vụn.

Diệp Ngưng Hoan hơi nhấp môi, thở phào một cái, nhìn hẳn: “Ta không đi, chàng còn cần ta sao?”

Mắt Sở Hạo trở nên tối đen, nhìn nàng chăm chăm nói: “Nếu bởi vì ta cứu nàng, đại khái thì không cần.”

Bị con người của hẳn hút hồn, nàng ấp úng mấy câu: “Giữa ta và Sương Lăng chưa từng có loại tình cảm vượt qua huynh muội. Lúc ấy lưu lại một phong thư cho huynh ấy, trong đó đã nói rõ... Sau lại chưa nói, là vì ta cho rằng chàng giết huynh ấy, trong lòng ta khó chịu, nên cũng không muốn nói

gì. Về sau lại... Ta không có cách nào nói... Sương Lăng lúc ấy bị thương nghiêm trọng như vậy, ta không chăm sóc huynh ấy thì thật là không có nhân tính.”

Sau một lúc lâu cũng không nghe thấy hần đáp lại, chỉ cảm thấy toàn thân hần đều tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương, sắp khiến nàng hít thở không thông.

Nàng lén nhìn hần, mặt kìm nén đến mức phồng tím: “Còn cần không?”

“Chưa nói xong, nói chuyện quan trọng hơn.” Sở Hạo cắn răng, nét mặt kia kỳ dị không nói nên lời.

Diệp Ngưng Hoan hoàn toàn phát bực, bưng tỉnh hỏi hần: “Vậy rốt cuộc chàng muốn nghe cái gì hả?”

Sở Hạo nhíu mày, bắt lấy cảm nàng quơ quơ, cả người bưng nỗ trong nháy mắt: “Nàng còn có mặt mũi hỏi ta? Nàng và hần ở Nam Uyển hơn một tháng, một đồng nô tài kia tất cả đều ở đấy. Ta cho nàng nhiều thời gian như vậy, lúc ấy sao nàng không nói hả? Nàng khá lắm, ở đó hầu hạ hần, sao nàng không trở về chăm sóc ta? Mừng một tháng tư nàng cuốn gói chạy, nàng sống tốt thật, đi đông dạo tây, nay còn ưỡn cái mặt lẫn lộn trong Hưng Thành Vương phủ, rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

Giọng của hần càng lúc càng lớn, ngữ khí càng lúc càng nhanh, đoán chừng ngoài hai dặm đều có thể nghe được. Diệp Ngưng Hoan bị hần lắc mặt đến tê cứng, hốc mắt đỏ hồng, chịu đựng không rơi nước mắt. Nàng cau mày, chống người nhỏ giọng nói: “Vậy ta... Vậy ta trước tiên...”

“Nàng còn muốn đi chỗ nào?” Sở Hạo nhíu mày, gần như gào thét, đốm lửa trong ánh mắt bắn tung tóe.

Nàng cẩn thận nói: “Đi rót chén trà cho chàng nhé, thật lấy rượu làm nước uống à?”

Sở Hạo bị nàng chẹn họng làm cho gân xanh trên trán cũng muốn rã làm hai, nổi giận đùng đùng: “Ta thích lấy rượu làm nước uống đó, hầu hạ Lục Sương Lăng đi!”

Hắn vừa nói lời này, lại giống như sợ nàng nói gì càng khiến hắn bực bội, đành trực tiếp cúi đầu cắn môi nàng, làm cho nàng nửa chữ cũng không thốt ra được.

Hắn siết chặt nàng làm nàng thở hỗn hển, môi lưỡi quyến luyến, nhanh chóng hút cái mạng nàng đi.

Hắn sắp tức chết rồi, nghẹn muốn bùng nổ, cũng hận cực kỳ, chưa từng thấy con người nào đáng ghét như vậy, đáng giận như vậy lại mất thời gian như vậy. Nàng có thể chạy một cái vòng lớn đến đây chờ hắn, lại không có can đảm nói một câu thật tình với hắn khi gần hắn trong gang tấc. Hắn thì chiêu gì đều xài hết rồi, tung hết vốn liếng cuối cùng, nàng nghe vậy thì thông suốt, cũng chỉ có thể trốn trong ổ chăn giả bộ ngủ!

Nàng chỉ dùng một cây trâm, mấy bộ quần áo và mơ chua đã gọi được hắn xuống nam cứu mạng; hắn ném sạch cây trâm cộng thêm tim gan phèo phổi bên trong lớp áo đi, nàng lại ở đằng kia giả bộ ngủ!

Sau đó thì tránh ở Nam Uyển chăm sóc Lục Sương Lăng, mặc kệ hắn bên ngoài sống hay chết, tên khốn kiếp cũng không làm như vậy!

Hắn càng nghĩ càng giận, hận không thể cắn nát nàng nuốt vào bụng. Mãi đến khi hắn cảm giác được hương vị mẫn mẫn, nàng khóc, nước mắt chảy xuôi vào miệng hai người.

Hắn buông môi ra, sóng lớn trong mắt cuộn trào mãnh liệt: “Khóc cái gì mà khóc? Nàng bây giờ tự mình chạy về đây, ta cũng không bắt nàng.”

Miệng của nàng cũng sưng lên, nàng thở hỗn hển mấy cái, khóc nức nở: “Lúc ấy ta không có mặt mũi gặp chàng mà!”

Hắn vân vê mặt nàng: “Mặt không phải ở đây rồi sao?”

Lời này khiến mặt nàng nóng lên, hấn ngó bộ dáng của nàng, hốc mắt ẩm ướt.

Vỗ lên vành tai nàng, nàng rụt một cái, hấn cúi đầu nhìn, có một vết dọc nho nhỏ, giọng nói nhất thời khàn đi: “Đã tốt hơn chưa?”

Nàng rơi lệ, gật gật đầu.

Hắn lại hôn lên môi nàng, trái tim như lửa đốt. Nàng dùng cách hấn không ngờ tới nhất xuất hiện trước mặt hấn, nhìn nàng hấn liền cảm thấy an ủi, nhưng chưa đủ, trái tim cần phải lấp đầy, phải tràn trề mới được.

Nàng ngấn ra, bắt đầu giãy giụa, mở miệng hô nhỏ: “Đợi chút, ta có lời...”

“Không nghe.” Hấn nhào lên người nàng, xé vạt áo nàng rách ra hơn phân nửa.

Lúc này còn ở đại sảnh lầu hai, mà quay về phía thang lầu, cửa sổ nửa mở. Mặt Diệp Ngưng Hoan đỏ tía, muốn nói cũng không có biện pháp, đành phải ngọ nguậy nâng tay muốn túm cửa sổ, dù sao đóng cửa sổ lại vẫn tốt hơn mà?

Tay hấn vuốt ve ngực nàng sắp lên đến cổ, thân mình run rẩy, tay lại không thêm lực. Bị hấn hôn sắp hít thở không thông, cả người liền mềm nhũn. Hấn cọ vào chóp mũi nàng, hơi buông môi ra hỏi nàng: “Còn chạy không?”

Đầu óc nàng đã bết lại, bị lời này của hấn làm cho đau lòng.

Nàng phát ra tiếng rên nhẹ như mèo kêu: “Không chạy nữa.”

Miệng hấn cong lên, cười đến câu hôn đoạt phách.

Đột nhiên hắn bắt đầu xé dải lụa vòng qua cổ tay nàng, nàng luống cuống, lúc ấy lại nhớ đến những chuyện kinh hãi từng trải qua. Cơ tức của hắn còn chưa tan sao? Khi nàng lại lần nữa đưa tới cửa như vậy, Sương Lăng cực kỳ lo lắng. Nhưng nàng phải đến, bất luận hắn thế nào, nàng nhất định phải đến!

Nàng run rẩy một hồi, nhưng cũng không giãy giụa nữa, chỉ thấy hắn lấy vải sa quần nàng lại dễ như bỡn, dài thườn thượt kéo đến tận giường, uyển chuyển như rắn. Hắn nhéo một cái, nhìn hoảng hốt trong mắt nàng, vẫn luôn nhìn thấy sâu thẳm bên trong con người, tay lượn lờ, ngay cả ánh mắt cũng bị nàng mê mẩn.

Trước mắt nàng tối đen như mực, thật sự là sợ hãi, cảm giác như hắn nắm cổ tay nàng vòng qua cổ hắn, nàng cứ thế mà treo lên cổ hắn. Vải sa dài bị nàng kéo theo một đoạn, gió nhẹ đung đưa đảo qua ngực hắn, chóp mũi hắn cọ vào chóp mũi nàng, hắn bấm eo nàng, lại hỏi: “Còn chạy không?”

“Không chạy nữa... Điện hạ, chàng đừng...”

“Không.” Giọng của hắn có chút vô lại cũng có chút mờ mịt, hắn hôn lên môi nàng, ngậm cánh môi nàng mà nghiền nát, vuốt ve thân thể nàng, mặc sức châm ngòi, “Gọi ta.”

Giọng Diệp Ngưng Hoan cũng bắt đầu run rẩy: “Nhạn Hành.”

Như là sáo trúc mang theo ma lực, tấu vang khúc nhạc dạo điên cuồng của hắn.

Diệp Ngưng Hoan không nhìn thấy, bởi vậy các giác quan phóng đại vô hạn, hắn trần trọc giày vò, lòng bàn tay trêu chọc nàng muốn nổi lửa. Môi lưỡi dây dưa, làm nguôi ngoai hết những buồn khổ và đau thương của hắn mấy tháng qua.

Hắn ôm chặt nàng, khiến nàng mềm nhũn chỉ có thể dựa vào hắn mới có thể chống đỡ, khiến nàng cần nhờ vào hơi thở của hắn mới có thể sống. Nàng như lá cờ treo trên cột buồm, bị gió lớn sóng cả đập vào chia năm xẻ bảy, chỉ nắm hắn thật chặt mới có thể bảo tồn. Hết thảy những thứ này, hắn là tất cả những gì nàng có!

Hắn càng không ngừng hỏi nàng, còn chạy không? Giọng nàng đã run cực kỳ, vẫn cứ năm lần bảy lượt nói với hắn, không chạy, không bao giờ chạy nữa!

Thê thì sao, mà thiệp thì sao? Cho dù là nha hoàn làm trò vui nàng cũng chịu. Nàng nợ hắn, nàng vẫn còn là của hắn. Không chỉ như thế, nàng cũng tìm được sự thật lòng thật dạ nàng muốn rồi, nàng muốn bảo vệ trái tim này, sau này không thềm nghĩ nữa, lâu dài không lo lắng.

Cho tới bây giờ nàng đều là người như vậy, trong rõ ràng có hồ đồ, trong lý trí có lỗ mãng. Nàng luôn dám yêu không dám hận, nàng luôn luôn như thế, chỉ như thế!

Nàng vẫn muốn tự do, đó là một nơi có thể thi triển hết sự thật lòng. Nếu có được nó, vậy thì tự do. Đông Lâm lục quận có chỗ tốt hay không nàng mặc kệ, cho dù hắn đi con đường chết như Vĩnh Thành Vương nàng cũng đi.

Cho nên, nàng không chạy nữa.

Diệp Ngưng Hoan cảm giác được sự nóng bỏng của Sở Hạo, trong lồng ngực hắn, trái tim đập điên cuồng như nàng vậy. Mồ hôi và nước mắt giao hòa không còn phân biệt rõ, hắn siết nàng thật chặt, giống như muốn hãm sâu vào cơ thể.

Nàng vùng vẫy muốn giơ tay vuốt ve hắn, muốn bầu hắn càng chặt hơn. Đột nhiên mặt nàng cọ qua một nơi thô ráp, đó không phải vải sa quần lại. Tay nàng không buông ra, mắt cũng nhìn không thấy. Nàng bắt đầu muốn ngồi dậy, muốn đưa mặt qua vai hắn, muốn lột lớp vải bịt mắt kia xuống.

Hắn nhấn nàng xuống, nhất thời nàng phát ra một tiếng ưm, cánh tay lại bị hắn đè xuống, cảm giác đầu của hắn co rụt lại, rời khỏi khuỷu tay nàng. Cả người bị hắn đổi tư thế, trở mình nằm trên giường. Trong lúc nàng ngây người, đột nhiên cần cổ hơi đau lại có chút ngứa, hắn bịn rịn trên cổ nàng: “Lộn xộn cái gì? Nếu không đành hoàng thì ngay cả chân cũng trói lại.”

Giọng hắn khàn khàn, trong đầu nàng mê loạn, miệng không khỏi rên rỉ: “Trên người chàng có...”

“Trên người ta có cái gì, không phải nàng rõ lắm sao?” Hắn nở nụ cười, hôn sau lưng nàng, muốn nàng cùng hắn tan thành mây khói.

Diệp Ngưng Hoan đã lâu chưa lấy lại tinh thần từ trong sóng nước ngập đầu kia, sau một lúc lâu mới có thể tìm lại giọng nói của chính mình: “Thả ta đi à?”

“Vừa nói không chạy nữa, bây giờ bảo ta thả nàng?” Sở Hạo giương giọng, mang theo vài phần mê hoặc.

“Là tay...” Lúc này vẫn không buông ra, hắn nắm cổ tay nàng, kéo vài vòng tới vòng lui.

“Ngày mai sẽ thả nàng.” Hắn nở nụ cười, nhìn nàng thử xoay mặt qua cho vải sa lỏng ra chút. Hắn đưa tay vỗ vỗ hai má nàng, đỏ hồng, khiến hắn muốn cắn một cái. Hắn nghĩ như vậy, liền thỏa mãn trái tim ngay.

Nàng run cầm cập: “Đừng... Đừng... náo loạn.”

“Tự nàng trở lại thì nên có chuẩn bị trong lòng. Ngoan ngoãn để ta giày vò cả đời đi.” Hắn lại tiến qua cắn lỗ tai nàng, quả muốn đem hết những tương tư khổ tâm chôn cất mấy tháng qua, thả hết đi trong một đêm này.

“Đoan Ngộ năm trước, nàng vào Tịnh Viên.” Sở Hạo ôm lấy nàng, lòng bàn tay xoa nhẹ trên thân thể nàng, giọng điệu làm như thờ dài, “Sớm biết

thế thì ngày đó chỉ gặp nàng thôi!”

Hắn nói xong, đột nhiên vỗ một cái lên mông nàng. Hắn luôn luôn như vậy, lúc tốt lúc xấu khiến người ta phát hoảng. Diệp Ngưng Hoan thấp giọng: “Đừng...”

“Đừng cái gì mà đừng? Nàng đi sớm làm gì chứ, một tháng qua nàng chơi đùa ở đâu? Nói!” Ngừ khí hắn hung tợn, nhưng cũng không dùng sức, nói xong lại đánh nàng một cái.

Diệp Ngưng Hoan bị hắn vỗ loạn xạ trên người, khàn giọng nói: “Ta muốn giúp Sương Lăng mua cửa hàng, vừa rồi ta muốn nói, nhưng...”

Bốp! Lại bị hắn vỗ một cái, giọng Sở Hạo lại cao thêm tám phần: “Nàng còn có tâm tư giúp hắn...” Hắn còn chưa dứt lời, hình như đột nhiên nhớ tới cái gì.

Diệp Ngưng Hoan nghe thấy tiếng ồn ào, tiếp theo được buông lỏng ra, nhất thời gió mát thấm nhòe lệ trên mắt. Nàng nháy mắt mấy cái, sau một lúc lâu mới có thể thích ứng với ánh sáng bên trong giường. Cũng không biết khi nào thì hai người đã dịch tới phòng ngủ. Nàng không cảm giác được gì, cảm thấy trên mặt như thiêu như đốt.

Rèm nửa che, ánh đèn lập lòe. Nàng nâng mắt nhìn hắn, tóc hắn có vài sợi ngồn ngang rũ xuống thật dài, khuôn mặt mang theo vẻ lười biếng chán chường, ánh mắt lại sáng như sao, nhìn nàng chăm chăm. Hắn phủ trung y trên người, rõ ràng đã bị nàng kéo toác ra, hắn lại còn mặc vào. Thật là lạ, ban đêm khuya khoắt thì nên ngủ, sao lại còn phủ y phục lên trên người?

Thấy sự tìm tòi nghiên cứu trong ánh mắt nàng, Sở Hạo nhéo mặt nàng, cắn răng: “Thất thần, thất thần nữa đi! Ta hỏi nàng, mua tiệm nào cho Lục Sương Lăng?”

“Cửa hàng mặt tiền tám gian phố giấy Tuyên Thành của Nam thành, cửa hiệu thuê thùa bốn gian và hiệu cầm đồ ở chợ Mai Hoa, còn có cửa hàng trà. Đều là do Lưu Hưng giúp đỡ thu xếp tìm người bán... Không đủ tiền, ta thế chấp bốn hộp đồ trang sức, tất cả đều mang theo người giám định trong vương phủ. Cộng thêm có người trong Đông Lâm Vương phủ đứng ra bảo đảm theo giai đoạn ba năm, ký tên của ta. Ta nói là nha hoàn trong phủ, vương phủ gần đây bận rộn, chỉ có mình ta rảnh rỗi. Có phu nhân đứng ra bảo đảm cho huynh đệ nàng, muốn kiếm chút sản nghiệp. Lưu Hưng kia lại thường bôn ba, mọi người đều nhận biết. Bọn họ không tìm chàng xem xét phiếu sao?” Diệp Ngưng Hoan nâng cổ tay muốn dụi mắt, thật sự không tiện, nhỏ giọng nói: “Nói thế đã rõ chưa?”

Sở Hạo nhìn nàng không lên tiếng, lại nắm lấy tay nàng.

Không có, mấy nhà kia căn bản cũng không tới tìm hãn. Cũng không biết là không dám, hay là bốn hộp đồ trang sức của nàng cũng đủ chứng minh rồi, dù sao một đồng chủ bán kia cũng không ai tới cửa. Khó trách Hoàng thượng cho Vương Kỳ đi theo, không quản hãn thả Sương Lăng, quên đi chuyện đồng đẽ, hóa ra là bởi vì Sương Lăng có thêm sản nghiệp ở kinh thành, hơn nữa còn thêm không ít.

Điều này chứng tỏ Sương Lăng được phép từ quan là muốn hưởng phúc cầu tài. Như vậy lúc trước nhược điểm Sở Hạo dùng để đi Yên Ninh mà giao cho Hoàng thượng vẫn còn hữu hiệu, chứng tỏ hãn cũng không có ý đồ muốn phân tán những người có liên quan để phòng bị lật lọng.

Tháng này, hóa ra nàng bôn ba nhiều chuyện như vậy!

Hãn vốn định làm như vậy, chỉ có điều bởi vì trong lòng hãn phiền muộn muốn chết, sự tình lại nhiều, vừa nghĩ đến Sương Lăng, Diệp Ngưng Hoan kia liền nhảy bật ra trong đầu hãn. Thường xuyên qua lại, hãn liền ném việc này ra sau đầu. Nay nàng thật ra nghĩ thay hãn.

Diệp Ngưng Hoan nhỏ giọng nói: “Lúc trước Sương Lãng bị thương, lại không thể để người ta biết mà sinh nghi. Nếu không có người trong vương phủ đi theo, Lưu Hưng thu xếp sợ rằng người bán cũng không tin, ta đành phải giả dạng làm nha hoàn trong vương phủ đi, báo tên Lục Vân, không sợ bọn họ tra... Đợi ta làm xong xuôi thì cũng đã đến tháng tư, đại đội nhân mã của chàng cũng đã chuẩn bị đi rồi. Nghĩ tới nghĩ lui... Đành phải mặt dày tới đây...”

Hắn chăm chú nhìn nàng, đưa tay phủ lên vành tai nàng: “Sương Lãng đâu?”

“Ở lại kinh thành, ít nhất phải chờ tới khi tình hình thật sự ổn định lại.”
Diệp Ngưng Hoan ấp úng, “Lúc trước, huynh ấy cho là ta sắp chết, mới có thể làm như vậy. Về sau huynh ấy lại nhìn thấy thư của ta, đã biết ý nghĩ của ta, cho nên...”

Cho nên mới say rượu ở đó, nói cái gì mà “Tới chậm rồi, tới chậm rồi”. Sở Hạo nay đã hiểu được ý ba chữ này, không phải đuổi không kịp, mà là trong lòng nàng đã có quyết định.

Hắn vỗ về lỗ tai nàng, lưu luyến trên miệng vết thương nho nhỏ kia: “An bài hết thảy những thứ này, là vì Sương Lãng hay là vì ta?”

Diệp Ngưng Hoan hơi nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra nhìn hắn.

Ánh mắt sợ hãi, giọng nói run rẩy, nhưng lại vô cùng kiên quyết: “Tựa như lúc trước chàng giữ ta lại, sau lại bằng lòng để ta đi.”

Ban đầu khi ở bên cạnh hắn là bất đắc dĩ, là vì sống sót, là vì Sương Lãng. Bây giờ nàng trở lại, không phải bởi vì Sương Lãng, không vì ai khác. Sở Hạo nhìn nàng, tiến tới kề lên trán nàng, nở nụ cười: “Không giống, cho tới bây giờ ta đều không có ý định thả nàng đi!”

Nàng thấy hắn có vẻ như đang muốn chọc giận nàng, chẳng qua lúc này nàng không còn một chủ nhân hay nóng nảy ỉu xìu. Hơn nữa cũng đã bị hắn đùa giỡn đến đầu óc mơ hồ, nàng chỉ nháy mắt nhìn hắn: “Nhưng rõ ràng chàng thả ta đi mà.”

Hắn vừa định ôm nàng, tay nàng nay đã quẩn lại, không còn chỗ mở ra, đành phải đẩy ra đặt lên vai phải hắn. Nhất thời hắn cảm thấy thân thể mình run lên, dưới lớp trung y giống như còn thứ bị quẩn chặt.

Nàng tức thì giật mình, nhìn hắn: “Chàng...”

Hắn nhú mày, lật người nàng qua, mặc nàng muốn làm gì thì làm. Nàng không nhịn được mà khẽ gọi: “Chàng có bị thương hay không? Chuyện khi nào vậy?”

“Không mượn nàng xen vào.”

“Để cho ta xem xem.”

“Xem cái gì chứ?”

“Sở Hạo!”

Hắn kề sát nàng: “Trong thư nàng viết cho Sương Lăng, rốt cuộc là viết cái gì?” Tuy rằng đoán được tám phần, hắn vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói ra.

Hắn kề sát như vậy, Diệp Ngưng Hoan cuối cùng cũng cảm giác rõ lớp vải trên vai đang quẩn chặt lại, rất cứng, dường như cuộn lại thật dày, hoặc như là bên trong đã sớm tan thành, không thể chõng chất quẩn lấy bổ sung vào.

Nàng thoáng chốc trào nước mắt, giãy giụa nói: “Vậy chàng nói cho ta biết trước, thương thế của chàng là như thế nào? Hôm đó, rốt cuộc làm sao chàng tìm được ta?”

Hắn càng siết nàng chặt hơn, tiếp tục nói: “Trên trang sức có vết máu, nếu nàng đã có thời gian xếp quần áo, sao lại còn làm lỗ tai bị thương? Sao lại còn rải mơ phân tán? Mặt gương bị bẩn, đúng là nói cho ta biết bên người có ám quỷ, ám quỷ kia có liên quan đến gương, gương và tịnh đồng âm (*). Song nhận ngậm ngọc trai dính mơ chua, rõ ràng là hai người bị người ta ức hiếp, phải mang tiếng xấu trên lưng. Về phần ở đâu, ta nghĩ nếu thật sự là Lâm Tịnh gây nên, thời gian của nàng ta là hữu hạn, còn muốn tạo thành dấu hiệu rằng hai người bỏ trốn bất thành bỏ mình, chỗ tốt nhất, tất nhiên là khe cốc trên núi bãi săn Nam Sơn, từ đó đi ra ngoài chính là Nguyên Thương. Lúc trước, không phải ta dẫn nàng từ đó về sao?”

(*) gương (镜) và tịnh (静) đều đọc là “jìng”

Diệp Ngưng Hoan run cầm cập, nàng vội vàng để lại mấy món đồ, thật sự là bị hắn đoán trúng từng món, hơn nữa còn tìm được địa điểm chính xác, lấy sinh mạng bọn họ trở về.

Hắn ngậm hoa tai nàng: “Nhưng mà giống nàng quá cũng không tốt.”

“Hở?” Nàng kinh ngạc, không khỏi xoay đầu nhìn hắn. Hắn cười khê: “Song nhận ngậm ngọc trai, ta mới là con chim nhận cùng nàng về.”

Mặt nàng thoáng chốc đỏ ửng, hắn cười đến câu hồn đoạt phách: “Bây giờ nàng nên nói cho ta biết, trong thư viết gì thế?”

Nàng vặn người lại, tiến đến bên tai hắn thì thào mấy câu.

Hắn nghe xong thì thở dài, như là đè xuống sự buồn phiền cuối cùng, tất cả đều tan hết, hôn môi nàng, mang theo lửa nóng đòi hỏi.

Thừa dịp có thời gian thở, nàng nói: “Là nàng ta đã thương chàng? Nhưng nàng ta là...”

“Không có gì đáng ngại.” Hãn không muốn lãng phí thời gian thảo luận vết thương trên bả vai.

“Nhưng đã bị thương thì cũng đừng...”

Hãn thở hỗn hển cắn lỗ tai nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Được rồi, nàng đã trở lại là được rồi!”

Cho tới bây giờ, đây là lời yêu thương động lòng nhất nàng nghe được từ hãn!

Phiên ngoại 1

Con đường đi về phía đông dài đằng đẵng, quá khứ hiện tại

Nắng nóng như lửa, lá sen tằm nắng trong ao cũng cuộn lại, hoa sen ủ rũ. Chim chóc cũng không còn sức lực nhảy nhót reo hò, chỉ còn đám ve hoạt bát, làm cho tê tâm liệt phế.

Vốn đang ở hướng tây nam đông phiên, đông ngăn hạ dài. Ngay dịp tháng bảy, chính là lúc nóng nhất trong năm. Hai ngày qua trời nắng chang chang, ngay cả một ngọn gió cũng không có.

Diệp Ngưng Hoan ngồi bên hồ nước, cầm miếng dưa hấu, vừa ăn vừa dùng chân vẩy nước chơi đùa. Mặt trời chói chang, mặt phơi đỏ hồng, cặp chân trắng nõn kia dưới ánh mặt trời có chút chói mắt. Phía sau cây ngô đồng không xa bày bàn và ghế nằm, Đông Anh đi theo nàng đang tựa vào ghế, cũng đang nhanh chóng ăn dưa hấu, vừa ăn vừa liếc quanh. Nét mặt kia vô cùng buồn cười, cứ như chuột lén ăn mỡ.

“Nước cũng bị nắng chiếu nóng rồi, nhưng đập thoải mái nhỉ? Đông Anh, em không tới chơi sao?” Diệp Ngưng Hoan cũng không quay đầu lại nói.

Đông Anh ăn xong một miếng dưa, lau miệng xong thì nhặt cây quạt trên bàn đứng dậy. Nàng ta vừa nhìn ra sau vừa đi về phía Diệp Ngưng Hoan: “Còn dám chơi à? Lại để cho Thụy Đại cô cô tóm được thì không chỉ mắng thôi đâu!”

Trên đường Diệp Ngưng Hoan thừa dịp lúc không có người thì dắt Băng ghế đi cười, để Đông Anh ở bên cạnh quan sát, cũng để cho nàng ta cười một con. Kết quả bị Thụy nương xa xa nhìn thấy, trách hai người một trận.

Đông Anh ngồi xồm bên cạnh Diệp Ngưng Hoan, vừa thay nàng quạt vừa cảm khái. Từ lúc Diệp Ngưng Hoan xuất hiện ở Hưng Thành thì người vui mừng đâu chỉ có một mình Đông Lâm Vương?

Hồi đầu năm, Vương gia và Diệp Ngưng Hoan âm ỉ thành như vậy. Mấy người Đông Anh cũng nơm nớp lo sợ, Thụy nương và Phùng Đào thấy các nàng thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Vương gia còn ưu sầu, cũng không tức giận các nàng, Thụy nương và Phùng Đào tất nhiên cũng sẽ không làm gì các nàng. Nhưng lâu dài, đến lúc Vương gia thật sự nản lòng thoái chí rồi, mấy người các nàng kể cả cuộc sống người nhà sau này phải nên như thế nào? Ngẫm lại thì không rét mà run.

Thụy nương và Phùng Đào đã hầu hạ bên cạnh từ khi Vương gia còn nhỏ, thấy chủ tử chịu đựng như thế thì làm sao mà không hận?

Gia nô theo chủ về đông phiên, vốn là tiền đồ khó lường, dựa vào sự thương hại của chủ nhân. Đến địa phương mới rồi, nào không phụ họa leo trèo để trừ tính. Nếu tôi tớ cũ không có kỳ tài đại kỹ gì thì khó vừa mắt, một chút tình xưa cũng không có thì chẳng phải gian nan sao? Nếu không có tình xưa thù cũ thì chẳng phải chờ chết sao?

Trước kia ở nhà trọ Cồn Châu Đông Anh thiếu chút nữa thì bị Vương gia chém, việc đó đến bây giờ vẫn còn thấy ác mộng. May mà Diệp Ngưng Hoan đã trở về, rốt cuộc cũng không cô phụ tình cảm sâu nặng của Vương gia. Coi như là thương cảm các nàng đi theo, không thật sự quăng đi mà không chiếu cố.

“Bà ấy sợ nóng, lần này vô cùng chính xác, không sao đâu.” Diệp Ngưng Hoan cười đến vô tâm vô phể, ăn xong miếng dưa hầu trong tay, lau miệng nói, “Dưa hầu này ngọt thật, em ăn hai miếng nữa đi, một hồi không còn lạnh ăn không ngon.”

Đông Anh nở nụ cười: “No rồi, vừa ăn xong mấy miếng.” Nàng ta nhìn Diệp Ngưng Hoan, suy nghĩ một chút rồi nói, “Thật ra Lục Vân đã nói là phải chú ý, đóng cửa lại thì không sao, nhưng tóm lại cũng là chủ tớ khác biệt. Người thì hiền lành không so bì, người ngoài không thấy như vậy. Dù sao cũng vừa tới Nguyên Đô...”

“Sao em cũng giống nàng ta vậy?” Diệp Ngưng Hoan đoạt lấy cây quạt tự quạt vù vù cho mình, thổi đến mức tóc mai Đông Anh đều bị thổi lên. Tuy nói như vậy, nhưng nàng vẫn rụt chân, tùy ý cọ cọ lên cỏ rồi mang giày vào, kéo Đông Anh đứng lên, thay nàng ta chỉnh chu vạt áo rồi trêu, “Yên tâm đi, ta có chùng mực, sau này cũng sẽ không để cho em khó xử nhé?”

Đông Anh nháy mắt có phần rướm lệ, nhún mũi nói khê: “Thật tốt! Em cũng biết rồi.”

Diệp Ngưng Hoan nở nụ cười, hai người đi dọc theo hành lang thật dài đi vào trong viện, vương phủ ở Nguyên Đô xây rất rộng rãi. Quy cách tất nhiên là theo cấp bậc của Đông Lâm Vương, phủ trước vườn sau, nhưng lối kiến trúc có phong cách rất tinh xảo. Hai bên xây lầu chạm trổ, xuyên ra hai hành lang uốn lượn thật dài, hành lang xây trên núi giả, có thể bao quát hoàn toàn hoa viên này.

Diệp Ngưng Hoan nhìn cảnh sắc tươi đẹp mà có chút cảm thán, Sở Hạo nói không sai, Đông Lâm lục quận quả nhiên là nơi tốt.

Ở đây khí hậu ấm áp mà lại nhiều mưa, non xanh nước biếc đất thiêng mới có người tài.

Lạc Ninh, là nơi sản xuất đồ sứ tốt nhất cả nước. Phượng Đài, nơi đặt nền tảng của Sở thị, lòng dân đều hướng về. Hoa Lương, trái cây sum suê chất ưu lượng nhiều. Bồng Thành, hoa lúa đầy đất ruộng tốt bao la. Lộc Húc, thủy sản dồi dào lại nhiều minh châu. Về phần Nguyên Đô này cũng không cần nói, bốn phương tám hướng chuyên chở hết sức phong phú.

Nơi phì nhiêu như thế rất có lợi cho Sở Hạo, thảo nào triều đình không cam lòng. Mấy năm nay, Sở Hạo cứ ở kinh thành. Đất đông phiên thuộc quyền sở hữu của Sở Hạo nhưng lại do triều đình nắm giữ. Tuy rằng quan viên đều là người đông phiên, nhưng có thể giữ những chức vị quan trọng, tất nhiên là có quan hệ mật thiết với triều đình.

Sở Hạo tới đây, quả thật cũng tranh thủ cho mình mấy người, nhưng còn thiếu nhiều. Cái gọi là nhà trọ lớn thì bắt nạt khách, đầy tớ lớn thì ức hiếp chủ một chút cũng không sai. Con đường đặng đặng đi về phía đông, lúc này mới bắt đầu!

Lúc bọn họ ra khỏi Hưng Thành thì đi vòng sang hướng đông nam. Đi như vậy có hơi xa, nhưng bởi vì xe ngựa cuồn cuộn nhất định phải đi đường rộng rãi. Đến trung tuần tháng sáu mới tới cửa khẩu Lạc Ninh ranh giới tây nam của đông phiên.

Vừa mới đến thì phát hiện Giám Hành Viện đông phiên kể cả phiên thần lục quận đều tề tụ ở Lạc Ninh, chen lấn chặt như nêm cối trong một thành thị không lớn, dẫn đến bách tính đóng chặt cửa nhà, đều không được đi lại trên đường phố.

Lý do là: Cung nghênh đại giá Đông Lâm Vương về phiên!

Thật là áp đảo tinh thần! Sở Hạo còn chưa tới Lạc Ninh, lòng dân đã ào ào ném đi!

Sở Hạo tức giận gần chết, lại nóng nảy muốn chém người. Phiên thần đúng là dựa theo quy chế mà nghênh giá, triều đình lại không có mệnh lệnh rõ ràng cần bao nhiêu người tới đón. Nếu Sở Hạo bởi vậy mà giết người, thứ vứt đi không chỉ là lòng dân. Đạo lý này Sở Hạo không phải không rõ, hẳn cũng biết con đường về phiên này không dễ đi. Chỉ là mở rộng cửa khí thế tới rào rạt thế này, uất ức ghen hòng hẳn khó mà nuốt nổi. Cái tính nóng

nảy lại nổi lên, mũi không ra mũi mà mặt không ra mặt, ngay cả Thụy nương và Phùng Đào cũng không giúp được.

Diệp Ngưng Hoan sống chết kéo túm, kéo tay áo đỡ lấy, cả khuỷu bảo cũng dùng, lưu manh đánh đá cũng dùng, cuối cùng cũng đè được cơn lửa của hãn xuống.

Thật sự là xem thường những người này rồi!

Sở Hạo cứ như vậy nghiêm mặt nén giận đến Nguyên Đô, chuyện xảy ra sau đó có thể tưởng tượng được.

Giống như đám người Đồng Tinh Hồ, Vương Kỳ nhận trách nhiệm chông chất. Vương Kỳ còn là người nhà mẹ đẻ của Thái hậu, đến đây cũng giống như vậy!

Triều đình nhất định là không muốn mất khống chế quá sớm, nhưng còn có một phần nguyên nhân rất lớn là xung đột lợi ích giữa tân chủ và cựu thần. Thần dân ở đất phiên, chịu sự khống chế của phiên vương. Một khi phiên vương về phiên, không có chiếu lệnh của triều đình thì vĩnh viễn không được rời đất phiên, thần dân cũng giống như vậy. Không được tham dự khoa cử của triều đình, tiền đồ phú quý đều ở đất phiên.

Những phiên thần này mấy đời ở đông phiên, trước đây được triều đình ủy nhiệm có thể nắm quyền, khổ tâm kinh doanh cơ nghiệp. Mười mấy hai chục năm qua, có thể ổn định gót chân tất nhiên không thể khinh thường, hôm nay Sở Hạo đến đây, không làm cho nghiêng trời lệch đất thì ai sẽ cam tâm tình nguyện chứ? Có người muốn cậy quyền, cũng có người muốn cầu an ổn, còn có người sợ hãi cường quyền. Tâm tư mọi người rắc rối phức tạp, há sớm chiều là được giải quyết?

Cái gọi là một cây chằng chống vững nhà, chính là đạo lý này!

Bàn về âm mưu tính toán, Diệp Ngưng Hoan không hề lo lắng cho Sở Hạo. Lo lắng chính là tính tình của hắn, Hoàng thượng lợi dụng hắn từ khi còn bé, là có ý nuôi phế hắn. May mà có mấy năm ở Phất Đài Tự, hơn nữa lại có Thụy nương, Phùng Đào, chung quy chiêu này Hoàng thượng không được thuận lợi.

Mặc dù không trở thành phế vật vô tích sự như Hoàng thượng mong muốn, nhưng Sở Hạo dù sao cũng là một Hoàng tử xuất thân cao quý, Thái hậu lại rất cưng chiều hắn. Lúc ở kinh thành giao thiệp với quý nhân, hắn là chủ nhân hung thần tùy ý. Đến đây rồi, đâu thể để cho người khác đạp lên mặt mũi như vậy?

Nàng đang miên man suy nghĩ, trước mặt thấy Thụy nương vội vã dẫn mấy nha hoàn đuổi qua bên này. Da mặt Đông Anh lúc này căng lên, nàng ta lập tức lui lại mấy bước cúi người tránh cho Thụy nương lại bối móc thiếu sót. Thụy nương cũng không quay đầu lại nhìn Đông Anh, tiến lên kéo Diệp Ngưng Hoan quở trách: “Trời nóng như vậy, đã xin thời gian nghỉ ngơi, không nghỉ ngơi lại chạy ra đây! Điện hạ trở về rồi, đang tìm cô đấy!”

Diệp Ngưng Hoan nghe xong thì vô cùng kinh ngạc: “Sao lại về vào lúc này? Sắc mặt lại không tốt sao?”

“Hôm nay đã nhìn hết cả thành rồi.” Thụy nương cúi đầu thấy chéo quần nàng dính chút vụn rơm, cau mày nói, “Lại chạy đi đâu thế? Một hồi đổi xiêm y trước đã.”

“Hiếm khi ngài ấy chịu cho ta nghỉ ngơi một ngày, không qua hồ nước ngắm hoa được sao?” Diệp Ngưng Hoan ngượng ngùng kéo tay Thụy nương, “Nếu không... Bà cứ nói không thấy ta, ta nghỉ ngơi một chút rồi...”

“Nàng muốn chết hả?” Sở Hạo cao giọng như sấm đánh, khiến Diệp Ngưng Hoan và Thụy nương đồng thời nhảy dựng lên.

Không đợi Diệp Ngưng Hoan phản ứng kịp, Sở Hạo đã vòng qua hành lang trên đài cao đi xuống đây, một tay tóm nàng lại. Nhíu mày trừng mắt, hăn dồn dập nổ pháo về phía Diệp Ngưng Hoan: “Còn dám trốn, lương tâm bị chó ăn rồi sao? Ném ta chịu đựng bao nhiêu uất ức xuống chân, còn nàng trốn ở đây nghỉ ngơi? Sáng sớm còn giả bộ đau đầu với ta, ta thấy nàng ngứa da thì có!”

Diệp Ngưng Hoan bị hăn kéo mà há miệng, chạy theo ngay cả giày cũng sắp rớt. Thụy nương quay đầu trừng Đông Anh, cũng không để ý đến nàng ta, trực tiếp dẫn người theo. Đông Anh nhanh bước hơn ngượng ngừng theo sau, chủ động giải thích: “Trong sân ve đều im hết, không khí trầm lặng quá. Ta thấy phu nhân không ngủ trưa được, thấy hồ hoa sen này coi như mát mẻ, lúc này mới dẫn ra chơi một lúc.”

Thụy nương không thèm quan tâm đến lý lẽ, Đông Anh ưỡn mặt đuổi theo sau Thụy nương, lải nhải suốt cả hành lang.

Trở về phòng, Sở Hạo đuổi hết người đi, lúc này mới buông tay thối mặt trừng nàng. Diệp Ngưng Hoan xoa xoa cánh tay mỗi nhừ, thấy trên người hăn còn mặc bộ áo trắng thêu bạc lúc sáng, nhất định là trở lại mà không thấy người, ngay cả y phục cũng chưa đổi đã chạy ra ngoài.

Nàng cười cười, đi tới bên cạnh bàn rót chén trà đưa qua: “Đây là Hàn Sơn Thúy hôm kia Ngô thị đưa tới, ngâm ba lần trong suối tuyết, bây giờ dùng là tốt nhất! Chàng ném thử nhé?”

“Không uống.” Hăn không nhận, tức giận lăm lăm đặt mông ngồi lên giường.

Diệp Ngưng Hoan mếu máo, nâng chén uống một ngụm: “Điện hạ gần đây bị người ta chọc tức, nhưng không phải chàng có ta làm tiện nghi sao? Để ta làm đệm lưng, ta cũng không chịu khổ sao?”

Sở Hạo chinh người đến nghiệm, không giết được phiên thần thì không bớt được cơn tức, đương nhiên cũng sẽ không nhin. Nếu đám người kia cố ý tới ra oai phủ đầu, hẳn không thúc lừa đi xuống sườn núi (1) lúc lặc cái danh Vương gia thì thật vô nghĩa. Sau khi miễn cưỡng đè nén cơn giận, lấy danh nghĩa chăm sóc phu nhân, để một đám phiên thần xách toàn bộ phụ nữ nhà mình ra hầu hạ.

(1) thúc lừa đi xuống sườn núi: mượn cơ hội để thoát ra

Hắn làm như vậy, đương nhiên không chỉ là gậy ông đập lưng ông. Còn có một điểm rất quan trọng, kéo Diệp Ngưng Hoan xuống nước! Trước đây không phải hẳn thường làm như vậy sao? Mấy nữ nhân từ đó đến giờ người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cứ kéo Diệp Ngưng Hoan xoay vòng vòng như con quay. Đó không phải là chăm sóc nàng, mà là chết người!

Sở Hạo liếc mắt, tức giận điểm lên trán nàng: “Thế nào? Không vui à? Ban đầu là ai nói, cho dù ta đi con đường chết nàng cũng theo. Bây giờ mới có mấy ngày, Diệp Ngưng Hoan, nàng giỏi nhỉ! Ở trong phủ muốn tránh ta?”

Diệp Ngưng Hoan biết, một câu vô tâm vừa rồi kia khiến hẳn nghe chói tai. Nàng bỏ trà xuống đi tới, đứng trước mặt hẳn kéo tay áo hẳn: “Đừng có buồn, ta đâu có muốn tránh chàng. Là sợ chàng tức giận không như ý, xách một đồng mấy bà vợ của phiên thần đến quấy rầy ta. Đồng cam cộng khổ chẳng sao cả, chỉ là ngày hôm nay ta nhất định phải nghỉ ngơi mới được!”

Sở Hạo giật mình, biết rõ nàng dùng sự mềm mại dịu dàng lấy nhu thắng cương, mỗi lần nàng dùng mấy lời thân mật này thì hẳn không đỡ dần được. Trên người nàng mang theo mùi hương sen nhàn nhạt, giọng nói thấp như khê ca. Nếu nàng không ở trong căn phòng này thì hẳn sẽ thấy tinh mạch đến nóng bức, vô số phiền muộn sẽ tích tụ, khiến hẳn thở dốc cũng khó. Nàng vừa đứng trước mặt, tất cả mọi thứ trong phòng như sống lại, hẳn nhìn cũng thuận mắt.

Nhận khó bay, cuộc sống này quanh quẽ, chỉ có một người bầu bạn mới có thể đẹp yên.

“Gặp mọi người trước, đó là cho chủ tử thể diện. Điện hạ có thể chịu được tâm tính đến ngày hôm nay, đã là cực kỳ không dễ. Thể diện tất nhiên là phải cho, nhưng bọn họ cũng nên rõ ràng. Sau ngày hôm đó ai mới là người đứng đầu đông phiên, tiền đồ bản thân có thể cân nhắc một chút hay không.” Diệp Ngưng Hoan cong mắt, “Điện hạ tất nhiên là phải làm đại sự, mà ta, chẳng qua là một người phụ nữ nhỏ bé bốc đồng mà thôi!”

Lời này khiến cho Sở Hạo vui vẻ: “Cho nên hôm nay nàng xin nghỉ, ai tới hầu hạ đều không gặp.”

Diệp Ngưng Hoan cười tít mắt: “Ta để Thụy cô cô kéo dài tới gần buổi trưa mới đi xin. Hôm nay nóng như vậy, các nàng đứng dưới ánh mặt trời đợi cả buổi trời, trong lòng tất nhiên là phát hỏa... Cũng thử nhìn một cái xem, vợ nhà ai thổi gió bên gối mãnh liệt hơn ta! Không nghĩ rằng chàng sớm trở lại như vậy... Ta sợ...”

“Nàng sáng sớm xin nghỉ, đương nhiên phải phối hợp với nàng. Huống chi nàng hiếm khi tranh thủ thời gian, ta được thơm lây theo không được sao?” Sở Hạo trừng nàng, “Ở trong mắt nàng ta là cái gì? Thật là cho ta làm càn giận cá chém thớt không có đầu óc sao, chuyên làm chuyện xấu sao?”

Diệp Ngưng Hoan bày vẻ mặt chân chó: “Không không không, điện hạ tài cao đa mưu, ngồi trong màn trướng biết vận trù việc thắng bại ngoài vạn dặm. Cái kế nhỏ này của ta sao có thể giấu giếm được mắt thần của điện hạ, điện hạ quả thật...”

“Bớt nói nhảm đi, còn vòng vo nữa thì ta đánh nàng!” Sở Hạo cắn răng, nhân tiện kéo nàng vào trong lòng, chân kẹp lại cùng nàng ngồi ở trên giường.

Hắn vỗ về cái cổ mịn màng của nàng, thấy bên trên có vài vết đỏ hồng do phơi nắng mà ra, ngực có chút tê tê: “Ra ngoài đi dạo thì phải căng dù, phơi nắng cho chín rữa nàng vui lắm sao?”

Diệp Ngưng Hoan bị hắn sờ sờ mà hơi ngứa, vùi ở trong ngực hắn rụt cổ cười: “Bờ nước có cây che khuất, không ngờ rằng phơi nắng lại thành như vậy mà!” Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, đột nhiên chậm rãi nói, “Bất kể thế nào thì đã trở về rồi. Chàng không nên gấp gáp, người bên cạnh có thể xài được sẽ càng ngày càng nhiều!”

Hắn cong mắt, ôm chặt nàng nói: “Thiên hạ lợi ích tới lui, tất cả đều giống nhau... Ta cũng không lo lắng những thứ này...”

Diệp Ngưng Hoan gật đầu, vùi trong ngực hắn muốn nói, đột nhiên liếc thấy một cái mâm bày trên bàn trong góc phòng, bên trong là hai bộ quần áo đường viền. Mới vừa rồi nói chuyện với Sở Hạo thì thật ra không có chú ý. Lúc này nhìn lại, thấy trong đó có một bộ y phục đỏ tím thêu kim tuyến, cùng phối hợp với mũ miện, rõ ràng là cát phục của Vương phi. Bộ bên cạnh thì đỏ nhạt thêu hoa, hiển nhiên là cát phục của thứ phi.

Sở Hạo thấy Diệp Ngưng Hoan ngây ra thì cúi đầu nhìn nàng một cái, lát sau theo ánh mắt của nàng nhìn sang, bên môi mỉm cười: “Là vừa đưa tới.”

“Phùng công đầu năm qua đời, Phùng thị không phải phải giữ đạo hiếu sao?” Diệp Ngưng Hoan nhin không được mà quay đầu lại nhìn hắn, “Triều đình nhanh cho người đưa tới như vậy? Bây giờ là tháng bảy... Chúng ta vừa mới đến!!”

Sở Hạo sững sờ, đột nhiên liếc mắt nở nụ cười: “Không thể như vậy, chúng ta vừa mới đến...”

Tim Diệp Ngưng Hoan đập thành thạch, sắc mặt trắng bệch. Nàng không phải là không thể giả bộ, chỉ là nàng luôn như thế, cho dù biết bày mưu tính

kế thì suy cho cùng vẫn không học được toàn bộ võ nghệ của quý nhân. Sớm đã đoán được có ngày này, chỉ là không ngờ tới nhanh như vậy.

Sở Hạo thấy sắc mặt nàng khó coi, biểu cảm cũng cứng lại, vờ bóp cổ nàng: “Thế nào, lại muốn chạy?”

Nàng thở dài một hơi, ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt vừa chuyên tâm vừa chấp nhất. Dường như lúc này nàng đã uống say nồng, có thể không chút kiêng kỵ mà không che đậy chân tình. Nàng vươn tay, xoa nhẹ lên mặt hắn: “Từ lúc ta quyết định đến Hưng Thành chờ chàng thì không có ý định cho mình đường lui gì nữa. Chỉ cần lòng chàng còn ở đây thì tuyệt không hối hận!”

Con người của hắn trở nên tối đen như nước sơn, mặc cho nàng vỗ, xoa dịu con tim. Nàng nở nụ cười: “Triều đình chỉ định hôn sự, chàng không thể trái nghịch. Sau này thu được lòng người rồi, cũng không thể không nạp quý nữ đất phiên. Ta có thể trở về thì đã chuẩn bị tâm lý.”

“Khó chịu sao?” Hắn vặn mặt nàng lại, ngón cái mơn trớn da thịt của nàng.

“Chàng từng nói, có thể được và mất, tâm không thêm bớt, e rằng chỉ có thánh nhân mới được.” Diệp Ngưng Hoan cười, sóng mắt cũng đầy tĩnh lặng, “Ta không phải thánh nhân, chỉ là một người phạm tục. Có thỉnh cầu gì, bất quá cũng chỉ là việc linh tinh mà thôi!”

Sở Hạo chăm chú nhìn nàng, đáy mắt có chút chua xót, hắn ôm nàng vào lòng: “Thanh danh phú quý cho tới bây giờ đều không cản trở được nàng, điểm ấy ta sớm đã giác ngộ. Ta cũng từng hỏi nàng, nữ nhân trong thiên hạ không được mấy loại người, nàng rốt cuộc là loại nào?”

Nàng ngả vào lòng hắn không nói, hắn vân vê vành tai nàng, cảm giác được nàng hơi rụt cổ lại thì âm thầm cười một cái: “Nàng nói, nàng chỉ là loại bình thường nhất, lăn lộn chờ chết...” Hắn thở dài, “Ngưng Hoan, vậy nàng

cứ ở Đông Lâm lục quận này lăn lộn chờ chết là được rồi, tuyệt đối không cho nàng cơ hội chạy trốn nữa!”

Nàng lẩm bẩm: “Đã nói là không chạy, còn nợ cũ...”

“Hừ, qua hết cả đời này cũng không tin được nàng!” Tâm tình Sở Hạo thật tốt, hăn lui người lại. Diệp Ngưng Hoan thiếu chút nữa nằm xuống, thấy hăn đứng lên ra ngoài thì hỏi: “Điện hạ đi đâu thế?”

Sở Hạo cũng không quay đầu lại: “Nóng quá, ta đi ngâm nước.”

“VẬY TA...”

“Không cần, đã phơi nắng thay da còn chạy lung tung cái gì? Cứ ở trong phòng đợi đi!”

“Biết rồi...” Diệp Ngưng Hoan ngồi ở bên giường. Cũng không biết có phải ảnh hưởng tâm lý hay không, hay là bởi vì trong phòng bày băng mà đột nhiên cảm thấy phòng này u ám quá.

Nàng xuống giường, không tự chủ được mà đi tới bên cạnh bàn nhìn hai bộ y phục, cầm lấy hoa tai chim tước ngậm ngọc trai đặt trên mũ miện. Hoa phục đại biểu cho thân phận, bộ y phục như thế, chẳng biết là bao nhiêu kỹ năng mới có thể chế ra.

Cho dù có giác ngộ thì trong lòng khó mà không chua xót. Trở về thì đã hạ quyết tâm, khó cầu toàn tâm toàn ý, chỉ cần thật lòng thật dạ để nàng thoải mái.

Nhưng chung quy nàng cũng là nữ nhân, còn là một nữ nhân bị tên Sở Hạo kia nhìn thấu sự thật lòng thật dạ. Hăn bày mưu tính kế lo liệu, liệu mình cứu giúp nàng. Chỉ bằng vào điểm ấy, nàng đã bị khóa chặt lại. Hăn nhìn thấu nàng, với trái tim thân tình, nàng tất nhiên sẽ ngoan ngoãn theo hăn vào núi đao chảo lửa.

Trên chiến trường, hai quân đối đầu nhau ai gan dạ thì thắng. Trên tình trường, thua bởi con tim thì hoàn toàn thất thủ.

Diệp Ngưng Hoan khẽ vuốt ve lớp vải, thở phào nhẹ nhõm. Tới thì tới thôi, dù sao cũng đã sớm nghĩ tới rồi!

Thụy nương bưng một ít bánh đến, thấy Diệp Ngưng Hoan tựa vào bàn nhìn y phục. Bà bưng khay tới: “Nhà bếp làm bánh bột củ sen quả mơ, biết cô thích ăn chua, lấy trước cho cô nếm thử chút. Nếu không ngon thì để cho bọn họ thêm nhiều mơ hơn nữa!”

Còn dùng mơ, vừa mới uống dấm, bây giờ tê hết cả răng rồi. Diệp Ngưng Hoan cười khan mấy tiếng, không hề có hứng thú với món bánh: “Người mù thì thấy đủ chua rồi, không cần bỏ thêm nữa.”

“Ồ, trước đây bất kể cô ăn no bao nhiêu, vừa nhìn thấy thứ này thì không rời mắt được. Hôm nao sao kỳ thế!” Thụy nương cười bỏ bánh xuống, liếc nhìn y phục trêu ghẹo nàng, “Là thấy cái này thì hưng phấn sao?”

“Ha ha, nói rất đúng, qua mấy tháng nữa là ta có thể ngày ngày nhàn rồi. Mấy chuyện vụn vặt trong phủ cũng không cần ta quan tâm nữa.” Diệp Ngưng Hoan cười cứng ngắc, “Có thể ngày ngày chơi đùa, vui muốn chết!”

“Cô nói nhảm gì thế, không ngờ cô dự tính cần miễn mấy tháng như thế? Đợi xong đại lễ Vương phi là cô có thể tùy tiện làm gì sao? Chuyện trong phủ cô không quan tâm, chẳng lẽ muốn đẩy hết toàn bộ cho ta, còn ngày ngày chơi đùa?” Thụy nương tự mình nói, hoàn toàn không chú ý tới miệng Diệp Ngưng Hoan há ngày càng lớn, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, muốn bao nhiêu đặc sắc có bấy nhiêu đặc sắc!

“Phải nói là trước kia ta rất muốn nổi giận với cô. Cô đi một tháng, diện hạ đi hết nửa cái mạng! Vết thương trên vai lúc này còn chưa khỏi hẳn. Ngài ấy giao trái tim vào tay cô, cô cũng không thể tùy tiện vo thành thịt viên

như vậy chứ? Ngay cả chuyện trong nhà cũng không muốn xía vào, trong thiên hạ nào có thể tử nào tính tình như cô nhỉ?”

Thụy nương cắn răng, tâm tình hết sức sục sôi, càng nói càng nhịn không được: “Đọc đường đi điện hạ đã sai người phi ngựa hồi kinh, tấu lên triều đình muốn Hoàng thượng sửa đổi lập cô làm Vương phi. Cô cũng biết điện hạ làm vậy là có bao nhiêu mạo hiểm...”

Thụy nương đang kích động, đột nhiên phát hiện Diệp Ngưng Hoan cả người cứng như gỗ, như là bị sét đánh.

Thụy nương sợ hết hồn, cho là mình mắng hơi quá đáng, chậm rãi vỗ vỗ nàng nói: “Nói một cách bình tĩnh, nội viện quý trạch khắp thiên hạ này, điện hạ ở đây đã coi như là nhẹ nhõm! Điện hạ là con vợ lớn, Thái hậu ở trong cung hưởng tuổi thọ, trong nhà cũng không có cha mẹ chồng cho cô phụng dưỡng. Con cháu tôn thất phân đất phong hầu các nơi, dù có lui tới cũng không thân. Còn không như huynh đệ đại tộc, chị em dâu, thân thích một đám cho cô chu toàn. Bây giờ còn bức bội gì chứ? Đây chẳng qua là dựa vào đông phiến mà cho đám cầu nô tài chút mặt mũi, chờ dạy bảo xong rồi thì không phải cô muốn thế nào thì được thế đó sao?”

Sau một lát Diệp Ngưng Hoan mới phản ứng kịp, chỉ vào đồng hồ vật, nói: “... Đó là... cho ta?”

“Không phải cho cô thì còn có thể cho ai? Điện hạ ngóng trông tìm cô, là muốn nhìn thấy dáng vẻ cô mặc vào. Cô thử một chút nhé?” Mắt Thụy nương cũng trợn tròn.

“Nhưng, nhưng mà hai bộ, còn có một bộ là...”

“Một bộ cát phục đại lễ, một bộ cát phục tế mừng đấy! Đã sớm nói với cô không có việc gì thì học một ít cấp bậc lễ nghĩa tôn thất đi, ngay cả y phục cũng không nhận biết đầy đủ sao?” Thụy nương thấy da mặt nàng co rút lại, nhịn không được mà oán giận cắn răng, “Cứ sáng dậy, nửa ngày tiếp khách,

nửa ngày ở nhà học cho tốt! Tháng chín sẽ tổ chức lễ, tuyệt đối không thể mất thể diện...”

Còn chưa dứt lời, Diệp Ngưng Hoan đã ôm y phục đi ra ngoài, Thụy nương trợn mắt há mồm. Đông Anh, Lục Vân, Hạ Lan, Lục Khởi đều đang chờ ở hành lang, thấy Diệp Ngưng Hoan xông ra thì định đuổi theo. Thụy nương đi ra, khoát tay một cái nói: “Đừng đuổi theo! Nàng ấy đi tìm điện hạ.”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ vui mừng. Chuyện này, Đông Anh cũng là theo chân Thụy nương trở về mới biết, không ngừng bận rộn nói với các nàng. Mọi người cũng kích động đã lâu!

Phía đông sân vườn, ở chỗ lũy làng tựa vào hòn núi giả có suối chảy ra. Nước mát lạnh, nước sử dụng cho đồ ăn thức uống của nhà chính đều là từ đây. Chảy ra không dứt, cho dù là hạ nóng cũng thấy mát mẻ. Vì vậy ở bên cạnh dòng suối này xây một cái buồng tắm, một tòa tiểu lâu, nhờ cảnh núi cây thấp thoáng, bên ngoài bố trí một cái đài ngắm cảnh. Vừa tắm rửa mà vừa có thể ngắm cảnh.

Sở Hạo lúc này đang ngâm mình trong ao lớn, bốn phía tạc cóc ngồi phun nước ào ào không dứt. Hắn vừa vẩy nước rửa mặt, vừa nhin không được mà buồn cười, sóng lòng nhấp nhô lên xuống. Thích bóc trần tâm tư của nàng, bóc trần càng nhiều thì trong lòng hắn càng cao hứng. Tim của hắn bị nàng quấn lấy mà tê dại, thế nào cũng phải khiến trái tim nàng tê dại theo mới được.

Đột nhiên hắn nghe thấy “rầm” một tiếng, sau đó là một chuỗi tiếng bước chân.

Hắn đang định lên tiếng thì thấy một cái bóng nhào tới, “tùm” một tiếng như khối đá lớn ném vào trong nước. Hắn lại càng hoảng sợ, vội vàng nhào qua tóm lấy nàng: “Nước lạnh! Ai cho nàng xuống?”

Diệp Ngưng Hoan lau mặt đầy nước, bình tĩnh nhìn hắn: “Ta không muốn!”

Sở Hạo thấy sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt cũng hồng hồng. Y phục ẩm ướt bám chặt lên người hiện ra sự duyên dáng của nàng, tóc dài đều xõa ra, lênh bênh trong nước như tảo. Nét mặt của nàng không hề vui mà tất cả đều là kinh sợ, khiến hần thoáng chốc liền nhớ tới đêm truy đuổi năm ngoái. Nàng lộn xộn trong hồ nước muốn chạy trốn, lại bị hần níu lấy! Mà nét mặt đều giống nhau, kinh ngạc, bất ngờ, còn có phần nộ!

Sở Hạo biết rõ vì sao nàng phản ứng như vậy, cũng biết rõ ý tứ trong lời nói này của nàng, nhưng vẫn bị nàng làm cho sa sầm mặt, trong con người cũng đầy vẻ tức giận: “Ta cho, nàng nhất định phải muốn!”

“Chàng điên sao? Chàng ép Hoàng thượng, chàng chân trước vừa rời khỏi kinh thành chân sau đã đi ép Hoàng thượng? Như vậy tất cả những gì chàng làm lúc trước...” Diệp Ngưng Hoan muốn đấm hần mấy cái cho tỉnh.

“Không mượn nàng xen vào!” Sở Hạo cũng quát lên, liếc nhìn hai bộ hoa phục trôi nổi trên mặt nước, lửa giận nổi lên. Hần chộp lấy một bộ giơ lên trước mặt nàng, tròng mắt đỏ bừng trừng nàng, “Diệp Ngưng Hoan, nếu như nàng sợ chết thì trở lại làm gì? Đã trở về rồi thì ngoan ngoãn mặc vào cho ta!”

Nói xong, hần liền kéo y phục của nàng, lớp áo mỏng, bị hần xé hai đường đã thành vải rách. Diệp Ngưng Hoan giãy giụa lung tung, vỗ bọt nước văng khắp nơi làm hần không mở mắt nổi, điệu bộ này thật giống trước kia như đúc.

Nàng vừa đạp vừa hô hoán: “Chàng bây giờ là đang tìm chết! Ta không mặc! Chàng rõ ràng là đồ đàn độn, chàng là đệ nhất đại ngốc, đầu của chàng nhất định là bị Băng ghế đá rồi...”

Sở Hạo sắp bùng nổ, nơi này là ao tắm không phải hồ, hần cũng không thể bị nàng kéo chìm trong nước. Mượn sức lực từ chiều dài cánh tay và thân hình cao lớn, hần đã siết chặt nàng lại, nhìn chăm chăm môi nàng hé ra rồi

trực tiếp ấn lên. Diệp Ngưng Hoan tức giận thở hỗn hển, bị hấn siết chặt thắt lưng. Nàng ra sức giãy giụa nhưng không ra, cứng đờ nén nước mắt đang chảy xuống.

“Khóc cái gì mà khóc? Ta còn chưa có chết!” Sở Hạo tức giận buông miệng ra, nhưng lại bấm hông của nàng, cố chấp phủ bộ hoa phục ướt nhẹp lên người nàng.

Diệp Ngưng Hoan rơi lệ lã chã, tay cũng cứng ngắc không đẩy nữa, lại trừng hấn nói: “Chàng cho là như vậy thì có thể chứng minh thật tình? Sở Hạo, rốt cuộc chàng...”

“Đối với nàng ta còn phải chứng minh sao?” Sở Hạo véo mặt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nói nàng lỗ mãng nàng không thừa nhận! Ở trong mắt nàng, ta thật là đệ nhất đại ngốc, đầu bị Băng ghế đá?”

Diệp Ngưng Hoan nghẹn lời, thu lại cơn tức. Sở Hạo tức giận muốn cắn nàng mấy cái: “Buổi trưa thấy ta trở về thì đã cho ta gặp chuyện xấu! Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp mắng ra... Đầu nàng bướng như lừa, thật không chinh đốn được nàng!”

Diệp Ngưng Hoan kích động, nhất thời phản ứng kịp. Hấn tức giận, không phải là hoài nghi nàng cự tuyệt lòng tốt của hấn, mà là tức nàng không tín nhiệm. Luôn cho hấn là một tên mãng phu nóng nảy! Ngẫm lại, hấn tuyệt đối không phải. Chỉ là gần đây... Nàng quan tâm sẽ bị loạn!

Nàng nhất thời nói lấp: “Vậy chàng cũng nên thương lượng với ta một chút, làm sao chàng...”

“Không phải biết phỏng đoán sao, đoán đi!” Sở Hạo trừng trở lại, “Nói, có muốn hay không?”

Diệp Ngưng Hoan há hốc miệng nói không nên lời, bị hấn cưỡng chế khoác bộ áo ướt nhẹp kia lên rất khó chịu. Hấn nhéo nhéo mặt nàng, đột nhiên

chộp lấy chân nàng, hung thần ác sát: “Có muốn hay không?”

Mặt nàng nhất thời tím tái, cảm nhận được nguy hiểm dưới nước. Nàng vừa định giãy giụa đã bị hãm siết chặt thắt lưng, khiến nàng căn bản không có biện pháp tránh né. Trong mắt hãm bén lửa, giọng nói đầy u ám: “Nếu không nói, ngày mai nàng thật sự sẽ xin nghỉ!”

Trái tim Diệp Ngưng Hoan bị kéo căng vừa đau vừa tê dại, cảm giác mình mới là đứa ngu ngốc bị Băng ghế đá đầu, không nên nghe Thụy nương xong thì nhịn không được mà chạy tới, lục phủ ngũ tạng thất tình (2) ngang dọc. Quan tâm sẽ bị loạn, nàng cũng sắp choáng váng. Bây giờ bị hãm đuổi kịp rồi!

(2) thất tình: bao gồm 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục

Phiên ngoại 2

Ta có lo âu, người có thỉnh cầu

Rừng cây bạch quả trong sơn cốc vô cùng yên lặng, lá như chiếc quạt nhỏ, rơi xuống vàng rực đầy đất. Diệp Ngưng Hoan lẳng lẳng nằm trên võng, híp mắt nhìn ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá. Hai tháng qua mệt mỏi chịu không thấu, sự yên tĩnh sau giờ Ngọ như vậy hết sức quý báu.

Cuối tháng bảy, triều đình sai sứ giả của Văn Hoa, Trúc Nghi, Tông Đường hỗ trợ lẫn nhau phụng chỉ đến Nguyên Đô, dựa theo quy tắc tôn thất mà lo liệu thủ tục nạp phi cho Sở Hạo. Diệp Ngưng Hoan trước đó là đồng đế của Đông Lâm Vương, theo lý thuyết lên làm chính phi chỉ cần sửa đổi sổ sách lễ nghi là được. Huống hồ Sở Hạo đã về đất phiên, Đông Lâm tự có quan viên xử lý lễ nghi. Nhưng Hoàng thượng há lại chịu bỏ qua cơ hội lần này, nhất định phải trắng trợn tỏ vẻ ơn nặng với người em trai ruột này. Toàn bộ tình huynh đệ thì thôi đi, còn cần niềm vui của Thái hậu. Một đám quan viên ngày đêm thần tốc chạy tới, làm đầy đủ hết cấp bậc lễ nghĩa.

Trước kia Diệp Ngưng Hoan là đồng đế, nàng ở tạm một viện ngoài vương phủ, dần dần cho đến mười ba tháng chín chính thức được đón vào vương phủ. Sau tiệc lễ hợp cẩn, ngày kế tới Kỳ Anh Đài ở Nguyên Đô, được phiên thần chúc mừng đủ lễ nghi.

Như vậy là sự sùng ái quang vinh tốt nhất, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Kết cục đã định, Diệp Ngưng Hoan cũng chỉ là con vịt chết, cho dù không muốn cũng chỉ có thể như con rối bị người kéo qua kéo lại.

Hôm nay là mừng sáu tháng mười, Sở Hạo dẫn ba người bảo vệ tinh anh đi ra ngoài săn thú, thuận tiện kiểm tra ba hộ. Thấy Diệp Ngưng Hoan gần đây mệt mỏi, không có hứng thú với chuyện gì cả, thế nên hăn cũng xách nàng theo. Thấy mảnh đất này thanh tĩnh cảnh sắc lại đẹp, hăn liền sai người

lặng lẽ vây quanh, chỉ để nàng và mấy người Đông Anh ở chỗ này, ngay cả Thụy nương cũng không đi theo, cứ để cho các nàng tự tại.

Băng ghế từ khi đến Nguyên Đô thì không nuôi trong chuồng ngựa mà ở trong vườn nhà chính. Đoạn đường này đi về phía đông nó lăn lộn cùng Diệp Ngưng Hoan như như cháo, thù cũ ban đầu Diệp Ngưng Hoan nhận thức nó là con lừa sớm đã ném ra sau đầu. Ngựa Sở Hạo chọn rất có kỹ thuật, tuy nó rất thấp bé nhưng cũng không thua trí thông minh và bước chân của những con tuấn mã, dùng nó luyện cưỡi ngựa là sự lựa chọn tốt nhất.

Mấy tháng trước bởi vì mới tới Nguyên Đô lại phải xử lý hôn sự ngay lập tức, Diệp Ngưng Hoan cũng chưa rảnh chơi đùa với nó, nó một mình ngọt ngại ở trong vườn rất là tịch mịch. Lúc này ra ngoài lại hết sức vui mừng, gặm cây cỏ một hồi thì đi quanh Diệp Ngưng Hoan. Thấy nàng không để ý tới, nó dứt khoát hí vang chạy vào trong rừng đuổi thỏ.

Thấy Băng ghế sôi nổi như thế, Diệp Ngưng Hoan nhìn ánh mặt trời dịu dịu. Ngày mùa thu ấm áp, nhưng cũng có chút chói mắt. Trước mắt là một quầng sáng dán vào tầm mắt của nàng, bất tri bất giác đáy mắt lại có chút ẩm ướt.

Nàng thở dài một hơi, đè xuống buồn phiền trong lòng mà xoa xoa con mắt, nghiêng đầu định gọi Đông Anh mang trà tới thì hoảng hốt thấy một màu tím rực rỡ ở trước mắt nàng. Da đầu nàng tê rần, thân thể xiêu vẹo, thiếu chút nữa lăn từ trên võng xuống. Hẳn tới khi nào, nàng lại không hề cảm giác được.

Sở Hạo ổn định nàng lại, thuận tiện ôm eo nàng đỡ nàng ngồi dậy. Con người đen kịt ánh lên, khoe miệng hơi cong, sự ôn tồn tan chảy dưới đáy mắt, có chút nhộn nhạo. Hắn mặc áo bào tím, tay áo hẹp phù hợp để hắn dắt ngựa giương cung. Không cài quan bó buộc, tóc kết thành bốn bím, chỉ thắt sợi tơ, tóc bay lượn theo gió, từng sợi vướng víu.

Dưới ánh mặt trời, mặt mày hấn rõ ràng như tranh vẽ, sáng rõ tới cực điểm. Màu tím cả người hấn đập vào mắt trong ánh vàng, sáng rõ tươi đẹp khiến lệ dưới đáy mắt nàng không hiểu sao muốn tuôn ra.

“Chàng... Chàng...” Diệp Ngưng Hoan há miệng, lại không nhả ra được câu nào. Hấn dẫn người đi ra ngoài, lúc này không ngờ lại chạy tới đây. Càng không kiêng nể gì cả, hết sức lông bông chạy đến khiến nàng đến nông nổi vừa hận vừa đau.

Hấn nhướn mày, vén tóc nàng: “Trước đây không phải luôn nói có cơ hội thì sẽ cười ngựa sao, dẫn nàng ra đây còn buồn bực gì chứ?”

Diệp Ngưng Hoan dờ mắt, lẩm bẩm: “Mới vừa rồi chạy đủ rồi, mệt lắm.”

“Nói càn, y phục còn chưa thay.” Hấn liếc nhìn nếp gấp tay áo nàng.

Diệp Ngưng Hoan nghẹn họng, ngực thắt lại. Nhịn một lát thì gãi gãi mũi nói: “Mệt thật, ta về trước được chưa? Mấy người Đông Anh đã đi chưa?”

Sở Hạo rũ mắt nhìn nàng, véo mặt nàng khiến nàng không tự chủ được mà ngược mắt lên. Cũng chói lóa như đôi mắt của hấn, thoáng chốc hấn không khống chế được mà vừa đau vừa tê.

Hấn bình tĩnh nhìn nàng, thấp giọng nói: “Ta dám làm đương nhiên dám chịu. Ta còn không sợ, nàng sợ cái gì?”

Nàng khẽ hít một hơi, muốn xoay mặt lại nhưng không thành công. Cái đề tài này gần đây cũng không thảo luận, Sở Hạo là do quá bận rộn đi sớm về trễ thật sự không để ý tới, còn Diệp Ngưng Hoan là do kết cục đã định, bàn nữa cũng vô dụng.

Lúc này hấn nhắc tới như vậy, lại câu xé ruột gan nàng, nàng cắn răng nói: “Ta không có giang sơn nhưng có thể lấy sự thật lòng làm minh chứng,

cũng không muốn lưng chàng mang tiếng xấu thiên cổ để chứng minh ta là hồng nhan họa thủy!”

Mắt hần hơi trợn to, tiếp theo con người cong lại, hần cười đến phát cáu. Ôm lấy nàng, hần nhìn ánh mắt của nàng mà nói: “Coi như nàng gần đây bận việc quá mệt mỏi vậy, hóa ra suốt ngày bày cái vẻ mặt tâm sự nặng nề là theo ta đến đây để hát khúc oán khuê phòng à?” Hần cười, “Nếu đã không thèm để ý đến chính thứ gì thì ném đi cũng được. Có gì mà buồn bực?”

“Chàng...” Diệp Ngưng Hoan bị lời của hần làm cho muốn phun một búng máu ra ngoài, cũng muốn kéo tóc hần.

“Lại muốn nói ta là tên ngọc số một à? Làm việc bừa bãi vô liêm sỉ quá đáng?” Sở Hạo véo mặt nàng, “Diệp Ngưng Hoan, nàng đàn độn sao? Đoán lâu như vậy cũng chưa đoán ra trong cuốn sổ thỉnh anh kia ta viết cái gì sao?”

“Còn có thể viết cái gì? Không thể đi uy hiếp Hoàng thượng, tất nhiên phải khóc lóc kể lể viết chàng là một người si tình, bị ta mê hoặc hồn phách không còn... A!” Diệp Ngưng Hoan nói được phân nửa thì bị hần siết chặt suýt nữa thắt lưng cũng bị chặt đứt, bất chấp nói hưu nói vượn nữa, vội vàng thúc cánh tay hần muốn giãy giụa xuống đất. Hần buông lỏng một chút lại không chịu buông tay: “Hoàng thượng muốn lối thoát và nhược điểm, ta đương nhiên cho. Tiếng xấu thiên cổ và hồng nhan họa thủy, không phải lối thoát và nhược điểm tốt nhất sao?”

Nàng trừng mắt, nhìn con người hần đen như mực, trong nháy mắt đã hiểu rõ ra. So với miễn cưỡng tiễn hai cô quý nữ đi dẫn tới hiềm khích huynh đệ, thậm chí bởi vậy mà dẫn tới sự biến động của Phùng gia, chi bằng thừa dịp Sở Hạo mê muội tình cảm, biết thời biết thế mà tính toán. Thiên tử nói như vậy, nhất ngôn cửu đỉnh. Thánh chỉ chỉ hôn đã sớm hạ, Sở Hạo vừa về đông phiên đã lật lọng không chịu nhận. Một vị vương gia mới về phiên đã

ngang ngược kiêu ngạo như vậy, có thể nghĩ chư phiên khác sẽ khó khống chế cỡ nào. Hoàng thượng là muốn mượn tay tiểu đệ, hướng về lòng dân.

“Phùng công lấy cái chết để ép buộc, nhất định là không muốn leo trèo quý thích để bảo vệ cả nhà. Hoàng thượng bị chơi võ này thì không còn thể diện quân vương chẳng nói chơi nữa, cũng chỉ đành cho xong việc chẳng ra ngô ra khoai gì. Thay vì như vậy, không bằng để ta cho hãn một lối thoát, khiến hãn mượn tuồng vui này mà hát tiếp. Dù sao người mắng chửi ta còn nhiều, ta cũng không quan tâm nhiều hơn bao nhiêu.” Hãn cười hí hửng, lại vô cùng rạng rỡ. Nàng kinh ngạc nhìn hãn, một câu cũng không nói nên lời.

Hãn vỗ về mặt nàng nói: “Hoàng thượng để ta về phiên, liều mạng với Chính Việt là hạ sách. Nếu có thể không động đao thương mà khiến cho chư phiên hữu danh vô thực, mới là thượng sách. Hôm nay ta được hãn ban cho ân huệ lớn như vậy, kế tiếp nếu hãn hạ chỉ bắt đầu cắt giảm ba hộ từ chỗ ta, ta không đáp ứng, chẳng phải là đồ lòng lang dạ sói sao?”

“Nhưng chàng làm như vậy...”

“Ván cờ như cờ ván ván thay, mới đến đây, lúc này động binh chẳng những là hạ sách đối với Hoàng thượng, đối với ta quả thật cũng là hạ sách. Hoàng thượng và ta cùng một mẹ sinh ra, suy nghĩ trong lòng hãn, ta cũng có thể suy đoán được vài phần. Ta cũng là tâm bệnh của hãn, làm sao không biết.” Sở Hạo cong khóe miệng, cười càng thêm bi thương. Hãn nhìn nàng, nét mặt lại trở nên chuyên chú: “Có một số việc, nếu không thể song toàn, vậy thì phải chọn lựa. Danh tiếng rất quan trọng, nhưng lúc này với ta mà nói, ta càng muốn lấy nàng. Hoàng thượng muốn mượn tay ta, không phải là tác thành cho ta với nàng? Cho nên cơ hội này, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Trước mắt nàng mơ hồ một mảnh, vẻ mặt này cũng không rõ nét bằng sự in dấu trong lòng. Nàng không thể một bước tính được ba kế, cũng không nhìn thấy gì ngoài ba bước. Nàng có thể đoán được nội dung trong quyển sổ kia, nhưng không đoán được sự thận trọng và tính toán của hãn trong đó.

Khổ tâm trừ tính vẫn có thể thiêu nóng chân tình, so với tất cả mọi thứ mê hoặc trước mắt càng khiến cho nàng nghiêng đổ.

Nàng há miệng, muốn cười lại rơi lệ: “Năm ngoái đã gả cho rồi.”

Cũng là mười ba tháng chín, như vậy xem ra cũng không phải là may mắn.

“Sau này chớ suy nghĩ lung tung, có ta đây!” Hãn ôm vai nàng, lấy phiến lá rơi trên đầu nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hãn, trái tim ấm áp mà cười khe khẽ. Chính là bởi vì hãn, mới có thể suy nghĩ lung tung nha. Cũng là bởi vì hãn, nàng nghĩ nhiều sai nhiều, dường như đầu óc càng ngày càng không còn thông suốt. Nàng rất thích thành lũy hãn dựng nên, nếu nàng hoảng loạn không còn chỗ nương tựa, theo như hãn nói chỉ cần lăn lộn chờ chết là được rồi. Nhưng cũng cực kỳ ghét cái thành lũy hoàn mỹ này, cũng không phải là sợ ngày nào đó hãn ném đi mà không đếm xỉa tới nữa. Mà là thành lũy này đã liên thông mật thiết với nàng, hãn bị gặm nhấm, nàng đau nhức gan ruột. Hết lần này tới lần khác hãn vẫn cứ che chắn một cách chặt chẽ, nàng không phân biệt rõ, chỉ có thể ngẫm vì sao!

Hãn nhìn nàng cười, trái tim xúc động cũng dao động. Sự nhớ nhung khắc cốt ghi tâm vẫn chưa bởi vì có nàng bên cạnh mà tiêu giảm nửa phần, càng bởi vì mọi việc hỗn loạn khó gằn nhau trong yên tĩnh mà tăng lên theo từng khắc. Hãn biết nàng đứt ruột đứt gan, hãn cũng như vậy. Cho nên ngày hôm nay nhất định phải mang nàng theo, chỉ có ở đây mới công tư trọn vẹn đôi đường, cho hãn yên lòng trong chốc lát.

Buộc chặt cánh tay, không đợi nàng mở miệng hãn đã cúi đầu xuống ngậm môi nàng. Xay nghiền xoay chuyển cuốn lấy nàng, tim đập nhanh và loạn nhịp, cảm giác thân thể nhoáng lên một cái, hãn lại thả nàng lên trên vông, quần quýt lấy môi nàng không chịu buông, càng thêm xuất thủ công thành chiếm đất.

Da đầu Diệp Ngưng Hoan tê dại, đã sớm đoán được hẳn không có hảo tâm như vậy, đặc biệt chạy tới giải thích nghi hoặc cho nàng, nhưng thật sự không chịu nổi hẳn làm loạn như thế. Nàng liều mạng đẩy hẳn, mở tóc rối khê hô: “Sở Hạo!”

Hắn cười đến câu hồn đoạt phách, đứng thẳng người kéo hai đùi nàng. Vỡng mềm nhũn nên không cần dùng sức, Diệp Ngưng Hoan nghiêng ngã, xoay lên xoay xuống cũng chưa chống được người dậy. Hẳn chen vào giữa hai chân nàng, tiến lại gần vỗ về vành tai nàng: “Ai buộc vỡng thế, ta phải thưởng nàng ta.”

Diệp Ngưng Hoan tái mặt, cái vỡng này đối với hẳn mà nói độ cao thật thích hợp. Lúc này nửa người hẳn đề lên, nàng căn bản không thể động dậy, vẻ mặt hẳn cười thản nhiên, ánh mắt rực lửa, trêu chọc mặt nàng trở nên nóng hổi.

“Không được...” Tim đập nhanh hơn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng liều mạng vung tay đập chân. Cánh rừng này cũng không rậm rạp, xung quanh cũng không thiếu người canh giữ, cái tên Sở Hạo khốn kiếp này có sắc tâm lại không có đầu óc, lại muốn làm càn ở chỗ này. Ngộ nhờ bị nhìn thấy, nàng cũng không cần sống nữa.

Hắn hôn vành tai nàng, thấp giọng nói: “Không sao đâu, ta ở đây.”

Lại là cái giọng điệu này! Diệp Ngưng Hoan cắn răng, hết lần này tới lần khác bị cái câu này của hẳn làm cho tim đập nhanh và tê dại hơn. Khi cứu nàng từ tay Lâm Tịnh, lúc trở lại hẳn cũng nói như vậy, không sao đâu, ta ở đây!

Tay hẳn mò sang, ngực nàng nóng hổi, khiến ánh mắt nàng mê ly.

Tán cây bạch quả đung đưa, phiến lá lượn vòng như múa. Ánh mặt trời rơi xuống, còn nghe thác nước đổ xa xa, Băng ghế cách đó không xa hí vang mà chạy... Ánh mắt hẳn như sao, lửa nổi từng đám, sắp đốt nàng thành tro.

Y phục như cánh hoa tầng tầng rơi lả tả xuống dưới, gió nhẹ phất qua, nàng run rẩy bị hăn ôm chặt.

Hăn hôn môi nàng, quả muốn khảm nàng vào trong thân thể, gọi tên nàng, giọng nói khàn đi: “Ngưng Hoan, sau này ta đi đâu nàng cũng phải đi theo...”

Nàng siết chặt nắm tay, muốn đáp lại, nhưng lại thành như khóc nước nỡ. Trong lúc thần hồn điên đảo, đột nhiên đầu bị cái gì đó đập vào, nàng bị dọa, nào dám nhìn nữa. Nàng chột giật bản người mà ôm hăn, cổ họng bật ra tiếng thét tán vụn: “Là ai?”

Cả người Sở Hạo căng lên, một sự tê dại truyền xuống cột sống. Hăn cắn răng ghìm nàng lại, bấm chặt hông nàng mà nói: “Ngu ngốc, là Băng ghế...”

Diệp Ngưng Hoan nóng bừng, không thể nào tưởng tượng Băng ghế đứng ở bên kia vòng chăm chú quan sát cảnh tượng. Nàng đấm loạn xạ lên lưng Sở Hạo, không chịu phối hợp với hăn: “Dừng lại, ta không nên như vậy...”

“Không dừng được.” Hăn nặn ra ba chữ, chột hôn nàng không cho nàng rít gào, siết chặt cả người nàng, mặc nàng vung tay lung tung. Băng ghế nghiêng đầu nhìn vô cùng chăm chú, đầu không ngừng cọ vào phía sau Diệp Ngưng Hoan. Diệp Ngưng Hoan cảm giác sau lưng bị đầu nó chọc vào, muốn tránh ra phía trước bên kia Sở Hạo. Căn bản là tiến thoái lưỡng nan, thân thể kích động và sự hoảng sợ trong nội tâm quấn vào nhau, sự tê dại khiến linh hồn nhỏ bé của nàng cũng sắp thoát ra khỏi thể xác, trước mắt tối sầm chìm vào trong mật ngọt.

Lúc nàng tỉnh lại thì phát hiện mình ở bên thác nước, ánh mặt trời rọi óng ánh lên thác nước, rực rỡ lóa sáng. Sở Hạo ôm nàng ngồi trên một tảng đá lớn gần thác nước, ánh mặt trời chiếu vào tóc hăn, khiến hăn như dát thêm lớp vàng. Y phục của nàng được nối lỏng, chưa khiến nàng hỗn loạn đã là

sự phát huy của Sở Hạo. Nàng cắn răng, cả người mềm nhũn, ngay cả giơ tay lên cũng thấy mệt mỏi, nhất thời nhìn hẩn chăm chăm nói không nên lời.

Hẩn nhìn cảnh sắc xa xa, nét mặt vô cùng đìu tĩnh, dường như vừa rời căn bản chưa có làm chuyện vô liêm sỉ này: “Xem xem, phong cảnh ở đây đẹp thật.”

Diệp Ngưng Hoan tức giận nhìn theo hướng hẩn chỉ, nhất thời ngẩn ngơ; đò đầy rặng núi, lá phong bùng bùng rải hết núi đồi, ngọn núi xa xa đang ở trước mắt, thái dương che phủ phía sau ngọn núi mang theo tầng mây óng ánh, thật là rực rỡ.

Bị chấn động bởi phong cảnh này, cuối cùng lại quên mất cảnh sống dở chết dở vừa rồi. Nàng lẩm bẩm: “Mọi người thường nói nắng chiều rất đẹp, nhất là hoàng hôn. Ta lại nghĩ, thế gian có vạn vật còn đẹp hơn. Dù cho chỉ là chốc lát, chỉ cần quý trọng cũng đủ rồi, đâu cần phải quan tâm là ngắn hay dài.”

Hẩn nở nụ cười, cảm đặt trên bả vai nàng, tay lại bắt đầu không yên phận: “Vậy thì chớ phụ cảnh đẹp này.”

Diệp Ngưng Hoan mặt xanh mắt lừng tròng, đỉnh đầu bốc khói ra sức bấm vào ngón tay hẩn. Nghiêng đầu nhìn gò má hẩn, cố gắng bày ra vẻ thảm thương: “Đau đầu...” Nàng đẩy hẩn ra, hẩn lại càng hăng hái, giả vờ đáng thương là biện pháp duy nhất có thể thoát được.

Hẩn xoay qua cười, bộ dạng như cầm thú chưa được ăn no: “Có gì mới mẻ không? Tin nàng mới là lạ!”

Vẻ mặt Diệp Ngưng Hoan đau khổ, con người loạn chuyển, quỷ tha ma bắt Đông Anh và Lục Vân để tên Sở cầm thú này giở trò đi đâu rồi, cũng không trở lại cứu mạng. Cảnh sắc đẹp thế này đều bị hẩn phá hủy! Nàng nghiêm mặt cười: “Thật là đau đầu, đau lắm. Chúng ta đi thôi...”

Sở Hạo không để ý tới nàng, mượn nàng áo mũ không chỉnh tề mà tùy tiện thò tay vào trong vạt áo dưới ngực. Hãn bấm lên bụng nàng, cười híp mắt: “Ta muốn có con, nàng sinh cho ta mấy đứa đi.”

Đẻ trứng hả? Còn mấy đứa? Diệp Ngưng Hoan cười mấy tiếng, nét mặt có chút hoảng hốt: “Ta từng dùng khoét cốt kéo gân, cũng không biết sau này có thể sinh được hay không...”

Hãn nhìn nàng, thu lại vẻ hài hước: “Chớ có nói bừa.”

“Vậy chàng thấy ta thế nào mà có thai được?”

Lúc này cũng không phải là vì đời đi sự chú ý của hãn, thật ra thì về vấn đề này nàng cũng nghĩ tới vài lần. Bọn họ ở cùng nhau mấy hôm, nhưng cái bụng của nàng vẫn không có động tĩnh.

“Vân Tê Lam cũng từng dùng, không phải cũng sinh được đó sao?” Sở Hạo sờ mặt nàng, “Bọn ta chữa cho nàng rồi, Thường Thế Hữu cũng không nói nàng gần đây không có gì không ổn sao?”

Diệp Ngưng Hoan thở dài, nhìn núi xa xa có chút cảm khái: “Kỳ thật, ta lại nghĩ chi bằng không có con.”

Vừa nói xong, mặt Sở Hạo tái mét, từ xanh lục đến xanh đen, từ xanh đen đổi thành tím, sau cùng thì đen kịt. Nét mặt kia làm Diệp Ngưng Hoan sợ hãi rụt cổ lại, hết sức hối hận bản thân đã lạnh mồm lạnh miệng, tại sao mình cứ đạp lên cái đuôi của hãn.

Thật ra thì điều nàng cảm khái là, con của phiên vương phải đưa vào kinh thành làm con tin, mẹ con chia lìa đứt ruột khổ sở.

Nàng vội vàng xoa tay: “Không không, ý của ta là...”

“Bớt nói nhảm đi, nói quả quyết như thế khẳng định là vẫn nghĩ như vậy!”
Quả nhiên Sở đại gia miễn cảm gằm thét, gương mặt tuần tú đen như quạ, hăn siết chặt nàng, “Không có con thì nhẹ người, không có gì ràng buộc được nàng đúng không? Lúc muốn chạy cũng dễ dàng đúng không?”

Diệp Ngưng Hoan hoảng loạn, không dẫn nổi muốn giải thích. Cũng biết người này suy nghĩ không đàng hoàng, mỗi khi hăn làm gì bừa bãi nàng đều lập tức lo lắng cho hăn như không có đầu óc vậy. Nàng liên tục không ngừng muốn nói chuyện, vậy mà hăn nổi trận lôi đình. Hăn kéo nàng đứng dậy, ôm ở khuỷu tay như cái bọc vải, trên dưới đều khó chịu.

Sở Hạo hùng hổ quay lại chỗ vừa rồi, Băng ghế còn đang chờ bọn họ ở đấy, thấy bọn họ trở về thì chạy ra nghênh đón. Diệp Ngưng Hoan thấy Băng ghế thì hết sức xấu hổ, đột nhiên nhớ đến bản thân xốc xếch, nàng vùng vẫy: “Đừng... Ta chỉnh lại y phục đã...”

Tóc tán loạn, y phục lộn xộn, còn có một chiếc giày cũng không biết ném đi đâu rồi. Vốn mang theo rất nhiều thứ vào, mấy người Đông Anh vừa đi, một vài vật phẩm trong mấy cái rương đều chất đống trên mặt đất.

Sở Hạo căn bản cũng không buông, còn cố ý lắc lư khiến nàng choáng váng, rất là ác độc.

Hăn sai bước đến bìa rừng, Đông Anh và Lục Vân vẫn luôn chờ ở đó, thấy sắc mặt Sở Hạo tái xanh còn ôm Diệp Ngưng Hoan tóc tai bù xù đi ra, nhất thời không biết làm sao. Đông Anh cực sợ Sở Hạo, lúc này thấy sắc mặt hăn không tốt lại càng thêm sợ hãi, người chưa tới gần mà chân đã mềm nhũn quỳ xuống.

Thị vệ đi theo bảo hộ vốn ở xa, chỉ dò xét cổng vào, lúc này vừa thấy lại không dám nghênh đón, không chỉ không dám tiến lên, trái lại còn lui ra sau mấy bước, xoay người lại đưa lưng về phía bọn họ.

“Gọi Thường Thế Hữu đến đây.” Sở Hạo giương giọng phân phó xong, mắt cũng không nhìn, trực tiếp đến một giá xe gần nhất. Đại đội nhân mã ba hộ đóng quân ở một chỗ rộng rãi thoáng mát ở phía tây. Sở Hạo đuổi mọi người đi rồi, tự mình cười ngựa chạy tới, lúc này ngựa của hắn do một tên thị vệ trông coi, đang gặm cỏ ở rất xa.

Hắn vừa lên xe thì ném Diệp Ngưng Hoan lên giường, ánh mắt như quý nhìn nàng chăm chăm. Diệp Ngưng Hoan chợt dạ, thận trọng bó tóc lại, nhỏ giọng nói: “Chàng đừng buồn, ta cũng không có...”

Sở Hạo hung hăng ấn nàng vào trong ngực, ngọt ngọt đến mức nàng không thở nổi, giọng nói rầu rĩ: “Đừng nói nữa.”

Có một số chuyện đã qua, cuối cùng cũng khoét vào tim, mỗi khi nhớ đến đều cảm thấy lo sợ. Không muốn nhớ, không muốn nói, hơi chạm vào đã khiến toàn thân hắn kích động nhộn nhạo. Chỉ muốn dây dưa với nàng, chỉ ước gì đầu bạc nhanh lên một chút, đời này sớm qua hết mới coi là yên ổn.

Không bao lâu thì nghe thấy tiếng ngựa hí, nhất định là thị vệ không dám chậm trễ, cấp tốc mang Thường Thế Hữu đến đây. Thường lão đầu tóc đã hoa râu ngời xe ngựa đến mắt trợn trắng, lại bị thị vệ hộ tống kéo tay áo chạy, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Ông già này đương nhiên không dám làm Sở đại gia tức giận, níu lấy thị vệ, dùng chân lại đạp một cái vào hông của hắn, đoạt lấy hòm thuốc, chỉnh chu y phục đi ra ngoài xe, hô gọi: “Điện hạ?”

Bóng người vụt qua, Sở Hạo vọt xuống xe như quý, kéo Thường Thế Hữu với sắc mặt quý dị đến gần kề. Thường Thế Hữu với quả tim kiên cố mấy chục năm trong nháy mắt không khống chế được, kinh hãi hỏi đủ kiểu: “Điện, điện hạ có chỗ nào không, không...”

Thái độ khác thường của Sở Hạo khiến Thường Thế Hữu hoảng sợ, nói theo kiểu bình thường thì rất là quái dị. Thật không rõ ràng, cái chứng này

không thể truyền ra ngoài. Còn để ông phán bệnh, ngộ nhờ... Ông già sống đến bây giờ bị người ta diệt khẩu thì không đáng! Thường Thế Hữu vừa nghĩ như vậy thì nhất thời sợ hãi, hết sức phiền muộn do hôm nay lại theo đại đội nhân mã ra ngoài săn thú. Nuốt nước miếng một cái, ông nói mờ mịt: “Tiểu nhân thấy điện hạ sáng khoái, không giống...”

Sở Hạo tóm chặt ông: “Người lập tức quay về, phối cho ta mười thang thuốc thúc thai.”

Nghe xong, Thường Thế Hữu nháy mắt cả buổi trời mới phản ứng kịp. Hừ chết ông, còn tưởng xảy ra chuyện gì khó lường. Điện hạ trước đó không để bụng chuyện có con, bây giờ yên ổn thì liền muốn cầu con. Vậy cũng không cần phải cấp bách như thế, đang lúc đi săn lại nhớ tới, còn kéo ông tới đây?

Ông cười nói: “Điện hạ, việc này...”

“Ta muốn cái loại uống một lần thì lập tức mang thai, chừng nào người có thể phối xong?” Sở Hạo nói cực kỳ không phân rõ phải trái.

Diệp Ngưng Hoan ngồi trên xe, vừa cầm lược chải tóc vừa cười khỗ. Có loại thuốc uống một lần thì lập tức không thể có thai nữa, nhưng uống một lần lập tức mang thai... Thường Thế Hữu nhất định là ngất rồi, trên đời này mà có loại linh dược này, vậy thì không có nhiều mấy cặp tình nhân đau khổ cầu con mà không được rồi. Hầu hạ Sở Hạo quả thật không dễ dàng, hỉ nộ vô thường không nói, còn hết sức không biết điều.

Thường Thế Hữu nuốt râu, nghe thấy mà choáng váng, nhưng dù sao cũng là lão nhân tinh bên cạnh Sở Hạo hơn mười năm. Ông nghiêm túc gật đầu đáp lại, lời nói rất trơn tru: “Mấy người năm xưa so tài với tiểu nhân cũng từng phối mấy phương thuốc. Nhưng mà dược tính mạnh quá, vì để vẹn toàn, tiểu nhân cùng mấy đại phu nữ khoa trong phủ nghiên cứu cẩn thận,

tổn thời gian mấy ngày. Không bị thương thân thể, tuy là có con nhưng cũng không thích hợp.”

Thằng ngốc cũng có thể nghe được ngụ ý, thuốc thúc thai có thể phối được, nhưng mà khó tránh khỏi có tác dụng phụ. Nếu đại gia ngài không sợ, lão tử sẽ kê cho ngài thử. Sở Hạo cũng không phải kẻ ngốc, hưởng hồ Thường Thế Hữu y thuật cao minh, nếu ông ta cũng không thể lập tức cung cấp thần dược như vậy thì cho thấy quả thật khó khăn. Dùng thân thể làm thí nghiệm đương nhiên không được, hưởng chi người phải thử còn là vợ mình. Nhưng sốt ruột quá, nhất thời hăn dò xét Thường Thế Hữu không nói gì, cái loại nét mặt u ám này là ép Thường lão đầu phải tuân lệnh.

Lão nhân tinh Thường Thế Hữu đương nhiên cũng nhìn ra, chẳng biết vừa rồi lại xảy ra chuyện gì với Vương phi, khiến điện hạ bây giờ tinh thần không rõ. Thấy hăn không nói lời nào đã dồn ép, vinh hoa phú quý cộng thêm mạng già đều nằm trong tay điện hạ. Quyết định ném ra đòn sát thủ, ghen cái mặt già nua đỏ bừng không biết xấu hổ tiến đến bên tai Sở Hạo nói: “Điện hạ đang tuổi cực thịnh, chỉ là Vương phi có chút hư nhược. Chi bằng trước tiên tiêu nhân phối một phương thuốc...”

Sở Hạo nghe xong, mắt lấp lánh sáng lên liên tục gật đầu, đột nhiên hỏi: “Người có biện pháp tốt thế này, sao không nói sớm?”

Thường Thế Hữu sắp oan chết, mặt dày mày dạn đỏ như hồi xuân: “Mặc dù không tổn hại sức khỏe, nhưng xương cốt Vương phi trước kia cũng...”

Sở Hạo gắng gượng tiếp nhận lời này, rốt cuộc cũng cho ông ta lên ngựa, nhưng lại có gì đó trong đầu chưa nhớ ra, đành nói: “Trong khoảng thời gian này, người hãy nghiên cứu phương thuốc thúc thai.”

Thường Thế Hữu sắp ngất đi rồi, cười gượng: “Có lẽ không cần tiêu nhân nghiên cứu xong thì đã có tin vui rồi.”

Lời nịnh bợ này khiến Sở Hạo hết sức thoải mái, hãnh khởi hãnh khởi tay không để ý đến ông ta nữa, xoay người lên xe.

Mới vừa rồi hai người ở bên ngoài nói gì mà giọng nói rất khẽ. Diệp Ngưng Hoan cách một cái xe cũng không nghe thấy. Lúc này lại thấy nét mặt Sở Hạo bắt đầu không giống như trước, cả người đều là vẻ gió xuân đặc ý. Lập tức ngực mơ mơ màng màng, Thường đại tiên thật sự có phép thuật sao? Chuyện này cũng quá ly kỳ.

“Ông ta thật có phương thuốc linh này?” Diệp Ngưng Hoan ngờ vực, nhưng cũng có chút tò mò hỏi.

“Linh hay không linh, tối về thử một chút thì biết.” Sở Hạo cong mắt, giương giọng phân phó người bên ngoài cửa, “Dọn hết đồ, đi bãi săn.”

Diệp Ngưng Hoan nháy mắt nhìn hãnh, Sở Hạo vâng vâng tay nàng, cúi đầu, xoa nhẹ vết thương trên lòng bàn tay phải nàng: “Yên tâm đi, nếu là con trai thì tuyệt đối không để nó vào kinh làm con tin. Nếu là con gái thì nhất định giúp đỡ con bé suốt đời, cho con bé một gia đình đáng tin lại hợp lòng.”

Diệp Ngưng Hoan hơi kinh sợ, lẩm bẩm nói: “Nhạn Hành...”

Trong mắt hãnh như mang theo men say, hãnh nửa hất mí mắt nhìn nàng, nét mặt cũng thản nhiên: “Để lại tiếng xấu muôn đời thì làm sao đủ sợ? Ta tự có cuộc sống an ổn, chỉ có thể mưu cầu giữa hiểm nguy.”

Nàng hít một hơi dài, cười gật đầu: “Được!”

HẾT PHẦN 1